

*"Nefret ettik, çatıştık, zorlandık,
kaçtık, yakalandık, sevdik, sevdalandık."*

KAZAZEDE

ŞEVVAL
DEMİRDÖĞER

*“Bu fırtına ne kadar güçlü olursa olsun, biz düşmeyeceğiz.
Ellerimiz birleştiği sürece kaybolmak yok.”*

Keleş Timi, Tahrir'e bir adım daha yaklaşıp, örgütü bitirmek için planlar yapmaya başlar. Ancak dosyaya giren yeni isimlerle birlikte Kurtuluş Dosyası tahmin edilenden çok daha karmaşık ve tehlikeli bir hal alır. Dosya, Sezin ve Turan Alp'in ilişkisini bir üst seviyeye taşıırken, hiç beklenmedik bir anda geçmişle yüzleşmek zorunda kalırlar. Her adımda daha büyük tehlikeler, gizemli düşmanlar ve çözülmesi güç engellerle karşılaşır. Zorluklar yalnızca düşmanlardan değil, en yakınlarından da gelir. Artık bazı kararlar alınmalı, zor savaşlar kazanılmalıdır. Fedakârlıklar, derin aşklar, sıkı dostluklar, misafirler, ihanetler, yüzleşmeler ve kayıplar... Sezin ve Turan Alp ise hepsiyle yüzleşmek zorunda kalır.

“Sadece ellerimiz yeter mi bizi kurtarmaya?”

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

  /pukkayayinlari

PUKKA
YAYINLARI

“İyi ki varsın.”

Derin bir nefes aldı.

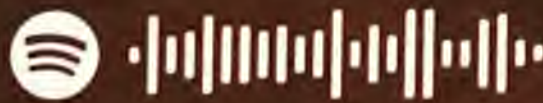
Omuzlarımı ve saçlarımı
okşarken fısıldadı.

“Kaza, ben sana zaten
ezelden beri.”

Ona sımsıkı sarıldım.

Kızlar annelerinin kaderini
kırabilirdi, ben kırmıştım.

“Alp, ben zaten seni
mahşere kadar.”

KAZAZEDE III

Spotify çalma listesine ulaşmak için
kodu okutabilirsiniz.

KAZAZEDE -3-

Şevval Demirdöğər

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Yayına Hazırlayan: Buse Güler

Son Okuma: Dila Öz

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Poster İllüstrasyon: Pınar Nur Güven

1. Basım: Mayıs 2025

ISBN: 978-625-95863-8-0

Sertifika No: 73186

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkiran Apt. Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

Düzenleme

Ny.ozlem

BASKI ve CİLT

Egem Basım Yayın ve Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43624

KAZAZEDE

III

ŞEVVAL
DEMİRDÖĞER

UYARI: Bu kitaptaki kişi ve kurumlar tamamen hayal ürünüdür. Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur. Bu hususta yapılacak herhangi bir benzetme ancak tesadüf olarak nitelendirilir.

Bu kitap vatan için canlarını feda eden aziz şehitlerimize ve onları
yüreklerinde taşıyan ailelerine ithaf edilmiştir.

Her damla kanınızı, fedakârlığınızı ve gözyaşınızı anmak millet
olarak sorumluluğumuzdur.

Ruhunuz şad, hatıranız daim olsun.

Umarım çok iyisindir, değilsen de umarım bu kitap yüzünde bir gülümseme oluşturur. Ne kadar yaran varsa hepsi kapansın diye yazıyorum, unutma.

1. BİRLİKTE İYİLEŞMEK

Sezin Kaza.

10 Ocak 2022, Tunceli.

Ölmenin, kimsenin bilmediği bin bir türlü notası var. İnsan, o notaları çalarken şehadetin kulağa ulaştığı o kısımda gururla doluyor. Vatan, beş harflikse; içine dolan o güç, beş bin asra bedel.

*Kürşad'ın narasıyla indik Tanrı Dağı'ndan
Ruhumuzu kandırdık Orhun'un kaynağından
Bu kaynaktan içenin yürekleri tunç olur
Türk'e kefen biçenin ölümü korkunç olur**

Varsa katlanılması gereken sınav, bi' cümle kalıbımla razıyım. Şanlı toprağıma düşmanca ayak basanın adımından önce nefesini kesmeye hazır ve nazırım.

Gözlerimin ardındaki karanlığa uyandım. Alamadığım nefesle birlikte kaşlarım çatıldı. Ağzımı açarak zar zor nefeslendim. Elim kaldırıp burnuma dokunacaktım ki bir el bileğime sarıldı. Yavaşça gözlerim açılırken, "Dokunma," diye fısıldadı içime baharlar getiren ses.

"Alp?" diye fısıldarken ilk önce yutkunamadım. Sesim, boğuluyormuş gibi çıktı. "Alp." Işık gözlerime hücum etti. Gözkapaklarımı kırptırmaya başladığımda ışığı kapattı, loş bir ışıkla gözlerimi kapatıp acıyan gözlerimi birkaç saniye dinlendirdim. Tekrar açtığımda daha iyiydim.

"Buradayım, Kaza'm."

Gözlerim ortama uyum sağlayınca ilk önce avucunu gördüm. Loş ışığın gözüme vuracağı o noktaya elini koymuştu. Yavaş yavaş bakışlarım onun yüzüne döndü. İlk önce sakallarının tek tük sahada olduğu çenesini gördüm. Yanaklarına baktım, yavaşça kulaklarını inceledim, gözlerine döndüm. Ela gözleri, benim ne halde olduğumun merakı ve ne yaptığımı anlamaya çalışmasının sorgusuyla doluydu.

Hayır, ben bu gözlerde yalnızca aşkımdan yedi buçuk kilo dert edinmiş Turanşko görüyorum. Hadi, acil bir özleşme öpüşmesi alayım. Çok özledim. Turan'ı özledim ama öpüşmenizi daha çok. Sebebini sorma.

İki yana bakındım. Loş, sarı ışık hastane odasını karantinaya almıştı. Odada yalnızca ikimiz vardık. Bir de yatağımın ucundaki masada olan

* Kürşad Marşı - Hüseyin Nihal Atsız.

yığınla çiçek sayılıyorsa onlar da vardı tabii. Neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. En son... Bakışlarım onun yüzünde donakaldı. Kimliğimi ifşa etmem, Dhib'in gelişi, Aslı'nın yanıma koşması, *korkuyorum* lafları, herkesi kovmam, Yorgi'nin ölmesi, Hera'yı öldürmem ve en sonunda zedemin kollarına yığılmam...

Kaşlarım çatıldı. "Aslı nerede? Alp, Aslı gelmişti. Korkuyordu. As-" diyerek yataktan kalkmaya çalışacaktım ki Turan büyük fakat bana yumuşacık hissettiren sert eliyle omzumdan hafifçe ittirdi.

"Sakin ol," dedi tedbirli bir sesle. Yutkundum. Dudaklarımı ıslatırken büyük bir hezeyan içinde bakışlarını dudaklarıma indirdi. "Aslı yemek yemeye gitti Sevil Hanım'ın zoruyla. Gayet iyi. Sen de iyisin. Burnuna dokunmayacağız ama," diyerek yine istediğim yoğunlukta nefes alamadığım için burnuma giden diğer elimi indirdi. "Burnundaki kemik kırıldığı için tampon koydular, birkaç gün idare edeceğiz." Kaşlarım kalktı. Nefes alıyordum fakat nefes ciğerlerime normalden az ulaştığı için panik yapmıştım. Sakin bir sesle açıklayışını dinledim.

"Keleş, alayda. Yarın gelecekler. Birkaç morluğun, kırığın, ezilmiş noktaların var." Dişlerini sıktağında belli olan çene kasının gerginliğine bakarken merakla doldum. O ise yüzümdeki noktalara -muhtemelen yaralara baktıktan sonra soğukkanlı tutmaya çalıştığı ama bin diyarı yakabilecek sinirli gözleriyle tekrardan kahvelerime döndü. "Halledeceğiz. İyi bakacağız sana."

Henüz ben bir şey sormadan her şeyi açıklamasıyla boşluğa düştüm. Meraklarım boğazımı tıkadı. Dudaklarım aralandı ama sesim çıkmadı. Bakışlarımızın birleşmesi bana ağır geldi.

"Seni özledim," dedim yüreğimden kopan hasretin yoğunluğuyla. Bakışları gözlerimde donakaldı. Onun gözlerinde bir hasret türküsü doldu kulaklarıma. Bir vatandı anlamıyla çarpan yüreğim, bir de... o. "Çok özledim."

"Ben..." dedi ama nefesi yetmeyince sustu. Devamını getiremedi.

Ben daha çok, dedi. Ben kavruldum, dedi. Ben öldüm sensizlikten, dedi. Ben hasretle susuz, hasretle ruhsuz kaldım, dedi.

"Biliyorum canım." Elinden kurtardığım elimi kaldırdım. Yanağına dokundu parmak uçlarım. Kirpikleri yanaklarına ağaç gölgesi gibi serildi. "Biliyorum. Duydum, hissettim seni."

"Kaza-"

"Bunu yaşamayı, o videoyu izlemeni istemezdim," diye fısıldadım uykuya bulanmış sesimle. "Sana göndermemesi için konuşsam da-"

“Önemi yok,” dedi o da fısıltıyla. “Senin yaşadığın acıyı görmeme gerek yoktu hissetmem için. Zaten acımın sebebini izlemek yalnızca daha iyi anlamamı sağladı.”

Yanağını okşayan elimi ensesine sarıp, “Sarılmak istiyorum,” dedim kendime çekmeye çalışırken. Direnmek istedi. Kaşlarım çatıldı, onun beni durdurmasına baktım. “Alp?”

“İki gündür uyuyorsun, henüz yeni uyandın. Ne yaptığının farkında mısın?”

“Ben iyiyim. Ne yaptığımı biliyorum,” dedim öksürerek boğazımı temizlerken.

“Kaburgaların zedelenmiş olabilir. İnan bana, elimden gelse bir an tenimden ayırmam seni. Sadece biraz dinlenmeni istiyorum.”

“Beni sevmiyor musun yani anlamadım?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Artık beni sevmemeye mi karar verdin? Artık kalbin ben diye sayıklamıyor mu?”

“Hayır, seviyorum tabii ki,” dedi o da ne olduğunu anlamaya çalışırken.

“Yüzde bir mi seviyorsun?” diye sordum kocaman gözlerle.

Yüzümdeki saçlarımı eliyle geriye taradı. “Yalnızca senin iyiliğini düşünüyorum.”

Ama bu vücuda şu an ona yapışma isteği zuhur ediyor. Tamam, canımız yanacak belki ama istiyor işte bünye, zaten bilmem kaç gündür Turanişko'suz. Turancılık damarımdan kan akıyor ya. İhtiyaç kardeşim!

“Benim iyiliğim sana sarılmak.” Dudaklarımı ıslattım su ihtiyacıyla. Turan anlar anlamaz yana uzandı. Bir bardak su doldurduktan sonra belimden destekleyerek içmem için verdi. Geri yatırdığında tekrar ona baktım, yutkundum. “Hem beni almaya geldiğinde sarılmışsun. Yine sarılısana.”

İçi gidiyormuş gibi baktı bana. Dudakları aralanınca arasından kopan nefes, kulaklarıma çığlık gibi ulaştı. Yaralarımın olduğunun pek tabii farkındaydım fakat sevgilime -kocan- sarılmak istiyordum. İhtiyacım vardı. Bir harekette bulunmadığında, “Bu beni ikinci itişin. Neden beni düşündüğün için kendini benden çekiyorsun ki? Beni düşünüyorsan bil, benim sana ihtiyacım var,” diye fısıldadım sakince.

Sarıldı. Yeteri kadar sıkıca. Canımın onun elinde olduğunu bilir, o canı bana yumruk kadar yüreğinden benim soluma koyduğunu hisseder gibi oldum. Kaburgalarımda ağrı da olsa ensesinde ellerimi birleştirerek yüzümü boynuna gömdüm. Boynunu derince öptüm. Turan da burnunu boynuma gömdü, derin bir koku çekti.

Burnuma dolan kokusu, yaşam gibi güzel gelince burnumun ucu sızladı. Yaşamanın da bin bir türlü notası varsa Turan Alp Akkurt en güzel şarkıydı. İçime huzur, sevdâ, güven ve kocaman hasret çalıyordu.

“Çok özlüyorum, Kaza. Yanımdasın, şimdi de özlüyorum. Nasıl bu kadar içimden oldun sen? Nasıl bu kadar fazla, nasıl bu kadar-” Sessizleştiğinde burnumu boynuna sürterek sığındım ona. Ensesinden boynuma bastırarak sığınağı olmanın haklı büyüklüğünü yaşadım. “Anlatamıyorum,” dedi. “Ben anlatamıyorum.”

“Ben anlıyorum canım,” dedim sımsıkı sarılmayı kesmeden. “En iyi ben anlıyorum. Senin yerine koyuyorum kendimi. Biliyorum. İnan ki biliyorum.”

Onun benim halimde, benim onun olduğu yerde olduğumu düşünce beynim durdu. O acı, o elini kolunu bağlı hissediş, o öfke, o ‘sakin kalma zorunluluğu... Yumruk gibi bir taş boğazıma dizildi. Ne yutkunabildim ne de sindirebildim.

“Elimden bir şey gelmedi,” dedi boynumdan öperken. Ben halen yatar pozisyondaydım ve o da üzerime eğilmiş, yatağın üzerinde huzurla yatan bedenimi sımsıkı sarmıştı. “Ben ilk kez böyle, Sezin. Ben ilk kez bu kadar...”

Ben ilk kez böyle kontrolümü kaybettim, ne yapacağımı bilemedim, yaşayamadım, yalnız hissettim. Ben ilk kez bu kadar korktum, endişelendim, kimsesiz kaldım.

“Biliyorum,” dedim ona daha da sıkı sarılırken. Canım acımıyor muydu? Esasında acıyordu ama o kadar hisle doluydum ki acımı hissedecek kadar sinyallerim uyanık değildi. Yalnızca Turan’ı görebiliyor, hissedebiliyor, duyabiliyordum. Turan’ın canı acıyordu. Görüyordum. Ben orada ne kadar yalnızsam o da burada o kadar yalnızdı. Ben canımı bilirdim. “Buradayım.”

Yavaşça onu kendimden ayırdım ve serum takılı olan sol elim ile sağ elimi yanaklarına sardım. Yüzünü kendime yaklaştırdım. Önce şakaklarından öptüm. Beni anlayan ve düşünen aklı, benim için dünyalardan da öteydi.

Sonra alnından öptüm. Helalimdi, öperdim. Yanağını öperken koca elinin belime kurulduğunu hissettim.

Burnunu öptüm, çillerinin üstüne öpücükler kondurdum, çenesini öptüm. Daha sonra dudaklarına vardığımda derince, içim gide gide dudaklarından öptüm. Serum olmayan elimi yavaşça yanağından ayırdı, avucumun içinden öptü.

“Kaza’sız Akkurt, çeyrek.” Bakışlarım gibi kafam da onun kafasının yönünde hareket etti. Dudaklarının hareket edişini, bakışlarının yönünü takip ettim iradesizce. “Sen yarımından da fazlasın çünkü.”

“Akkurt’suz Kaza, çeyrek. Sen benim yarımı da geçtin, Kazazede.”

“Yanıyor mu canın?” diye sordu üzerimi kontrol ederken. Serumlu elimi dikkatlice kenara koydu. “Damarını bulamadılar.”

“Evet, kolumdaki damarlar ince olduğu için riske girmiyorlar, elimin üzerinden takıyorlar genelde,” diye açıkladım ona. Kontrollü biçimde benden uzaklaşmasına ve kocaman gözlerle tepkimi beklemesine gülümsedim, kafamı aşağı yukarı salladım. Tamam, uzaklaşabilirdi. Yavaşça yatağın yanındaki koltuğa kuruldu. Elimi avuç içine aldı. “Sen onu bunu boş ver. Aslı nasıl buraya geldi?”

“Tayinini aldırmış.”

“Aaa, ne?” diyerek heyecan içinde bin beş yüz kat hızlanan kalbimle dikilecektim ki, “Sen bana Allah tarafından gönderilen sınav mısın kızım? Bir dur diyorum ya,” diye söylenerek geri yatırdı beni.

“Ama sen de... fuşki yiyesice bir bırakmadın da ahiretliğimi göreyim! Nerede Aslı ya?”

“Yemek yiyor,” dedi sabırla. “Yat sen, gelir birazdan.”

“Hastaneye mi geldim ben direkt?” diye sordum kafam karışmış gibi.

“Evet, direkt hastaneye geldik. Ziyafet sana müdahale edecek sağlık ekiplerini yanımızda yollamıştı, hastanede de bir ekip bizi bekliyordu. Hepsi Ziyafet ayarladı. Doktor arkadaşlarından biri de ameliyatı izleyebileceğini söylemiş. Zaten ciddi bir durumun yokmuş, Ziyafet izlemiş ameliyatı. Yalnızca baygın geldiğin için makine kontrolüne bağlı tedavin yapılmalıymış. Her şeyinle o ilgilendi, hızlıca halloldu işin. İki gündür de uyuyorsun. Oldu mu fıstığım? Hadi, yat. Söz veriyorum, detaylarıyla anlatacağım sana her şeyi. Ben anlatacağım.”

“Söz mü?” diye sordum kocaman gözlerle.

“Söz.”

“Ne sözü?”

“Zede sözü.”

“Zede sözü,” dedim şapşal gibi gülümseyerek. “Ben bu söze çok inandım. Geri dönüşü olmaz bak.”

“Olmaz,” dedi bana emin şekilde. “Benim senin için ağzımdan çıkan hiçbir sözün dönüşü olmaz. Sen şimdi yat bakayım.”

Beni hafifçe yatırırken elimi bıraktı ve sakince bakışlarını kapıya çevirdi. O sırada kapı çaldığında odağım ondan kaydı. İçeri pata küte giren beş kadını fark edince ağzım açıldı. Fakat biri vardı ki aralarında, onu görür görmez yine o küçük kız oluverdim.

“Aslıko'm?”

“Seziş'im!” diye bir heyecanla yanıma koştu, sımsıkı sardı beni. Benim akli beş karış havada olan ve yıllardır bir kere bile değişmeyen arkadaşım bokunu çıkardı tabii.

Bir an kaburgamın batmasıyla inleyince, “Özür dilerim, özür dilerim. Canını yakmak istemedim. Seziş! Uyanmışsın!” diye hızlı hızlı konuşarak beni bıraktı. “Allah'ım, bir sürpriz yapayım dedim, bir bu eksikti! Var ya ödüm bokumla kardeş oldu. Şükürler olsun ki iyisin balım. Çok korktum sana bir şey olacak diye. Gerçi ne olmamış ki?”

“Sakin ol,” dedim yutkunarak.

Çok konuştuğunu anlayıp, “Ay, pardon! Ben tutamıyorum böyle kendimi. Vallahi kusura bakmayın,” diyerek odanın içindekilere hızlı hızlı anlatışını izledik. “Biz tanıştık bu arada hepsiyle. Sen uyurken.”

“Çok iyi yapmışsınız,” dedim ve Sevil ablanın bana, “Sezin'im, kızım ne hale getirmiş o ellerini götlerine soktuklarım ya. Kıran giresice hepsine. İnşallah da gebermişlerdir,” diye konuşmasını duyunca Turan ile çok kısa bir an göz göze geldik.

Biz biliyoruz abla. Kocamız hepsini çok ani bir şekilde kabirlerine yolladı. Eline kurban kocamız; herkese taş, bize yaş olan eline.

“Canım benim,” dedi Sevil abla. “Çok korktuk duyunca. Nasıl giyindiğime bak,” diyerek üstünü gösterince kırmızı hırkasının içindeki cırtlak pembe kazağı, altında koyu yeşil bir pantolon eteği, ayaklarında Fırat abinin terlikleri vardı. Kahverengi saçları da tepeden kuş yuvası gibi topuz yapılmıştı. “Hastaneye girince girişteki kız yüz on ikiyi tuşladı garibim. Beni deli hastanesinden kaçmış ruh hastası falan sandı herhalde.”

“Ya da çingene,” dedi İlayda gülererek.

Sevil abla hırkasını önüne kapatıp kollarını göğsünde bağlarken ona döndü çirkefçe. “Canına susadın sen. Alırsam o paçoz saçlarını elime, yolarım.”

İlayda ona ciddi olmadığının rahatlığında gülerken yine Turan'ı kontrol ettim. Turan, Sevil ablaya garip garip bakarken arkalardaki Melike, abisinin yanına doğru yaklaştı. Abisinin koltuğunun önüne geçerek elimden tuttu. “Yengeciğim, geçmiş olsun çok,” diye girdi lafa. “Umarım çabuk iyileşirsin.”

Yengesi kurban. Geçmiş oldu bile şu an. Senin neyiniz biz? Tekrar et bakiyım. Allah'ım bu ne güzel gün. Hem kocamızın karısıyız hem de görümcemizin yengesi. Mantıken öyle de hissiyat çok farklı.

“Sağ ol, Melike,” dedim içimde kötü kadın kahkahaları atsam da. *Yengesiyiz tabii. Bize itaat etsin. Şaka şaka.* “Abine söyle de bana iyi baksın.”

Hepsi bir ağızdan gülerken Turan, “Başımla beraber,” dedi bakışlarını tüm içtenliğiyle yüzümde gezdirirken. O bana öyle bakarken unutuverdim odadakileri.

Evimize gitsek, şöyle güzelce bir özleşme öpüşmesi alsak sonra üstüne de bir sevişiriz. Ulan be.

Yüzümde aptal bir gülümseme oluşurken Turan da bana göz kırptı. Yüzüne daldım. Ziyafet, “Sezin,” diye seslenince daldığım yerden kurtuldum.

“Hımm?” dedim Turan’ın yüzüne daldığım yerden yavaşça ayrılırken.

“Buldun tabii iyi sevgiliyi, dal be kızım. Dalmayanın yoluna köpekler işesin be! Hakkındır be kızım. Biz yapamıyoruz sen yap bari.” Dertli dertli yakındı bir de üstüne. “Tamam, çok âşıksınız. Tamam, Turan. Vallahi anlıyorum ya. Tamam, başınla beraber. Sezin’den başkası gözüne takılmıyor, Sezin ne derse o, Sezin diye ölüp bitiyorsun ya. Tamam. Kızın ayarlarını bozdun, bizi duymuyor. Tamam, ya!”

Sevil abla, “N’oldu ayol buna? Yeni güncelleme gelmiş. Âşıkları kıskanma güncellemesi. Kuduruyor iki dakika aşk yaşayanı görünce,” diye eliyle gösterdi doktor önlüklü Ziyafet’i.

“Gelmişiz kaç yaşına abla... Artık aşk kapımızı çalmayınca diğer kapıları kırıp dökesimiz geliyor,” dedi Aslı da. “Ben anlıyorum seni, Ziyafet.”

“Teşekkür ederim bacım. Gerçekten anlaşılmaya ihtiyacım var,” dedi duygulanmış gibi.

“Ben de varım ablalarım,” diye girdi Melike Nisan. “Ama abimle yengem de bir kenara şimdi... ben bu aşkın fanatığıyım.”

“Ben de seviyorum,” dedi Sevil abla. “Sezin’in mendebur suratını yumuşatıyor azıcık. Turan yanımdayken aşk sarhoşu gibi sırtıması çok hoşuma gitti benim. Helali hoş olsun.”

“Çocukluk arkadaşım çalınıyor. Bu ilişkiyi nasıl desteklerim? Onunla ben evlenecektim,” dedi Aslı kaşları çatık bir halde bana bakarken. Turan’a bakmıyorlardı açıkçası. Turan da onlara değil, bana bakıyordu.

“Ben de en yakın arkadaşım evlenebilsem keşke,” dedi Melike Nisan üzgün gibi yaparak. Abisinin koltuğuna elini koydu. Gözucuyla abisine baktı. “Neyse ben de başkasıyla evlenirim.”

“Sen, ben ve benim iznim dışındaki erkek cinsiyle aynı havanın içinden geçemez, aynı frekansta kalamazsın bile. Ne evlenmesi?” dedi Turan ona ters ters bakıp.

“Abi ya ama ben yirmi iki-”

“Var mı istediğin bir şey?” diye sordu Turan birden bana dönerek. Melike, abisi lafını kesince *görüyorsunuz* der gibi ona sırtını dönen Turan’ı eliyle gösterdi. Kızlar sırtlamakla kaldı.

“Hayır, teşekkür ederim.” Ona öpücük atmamak için zor durdum. Neden hemen gelmişlerdi ki? Ben biraz sevgilimle özlem gidermek istiyordum.

Turan’ın telefonu çalınca cebinden çıkarabilmek için ayağa kalktı. Böylece hepsinin bakışları Turan’la birlikte yükseldi.

Heyt be heybetlim. Heyt be vatan bakışlım. Heyt be yoluna öldüğüm yiğitim. Aşksan vur saza, şoförsen bas bana.

“Özür dileriz, Turan. Sizi ne kıskanması ya? Lütfen bize zarar verme,” diye konuştu Aslı ayağa kalkın Turan’a korkulu gözlerle bakarak. “Tamam, al. Sezin senin olsun.”

“Biz zaten sizin ilişkinizin destekçisiyiz, Turan. Yanlış anlama. Yoluna hep destek, tam destek. Sezin kavgalarda haklıysa bize söyle, haksız çıkarırız onu. Ayıpsın,” dedi Ziyafet de hızlı hızlı.

İlayda, Sevil abla ve Melike Nisan kahkahalarla onlara gülerken ben çok içerisinde ikisine bakıyordum.

Turan, bakışlarını korkuyla kendisine diken kısa boylu dört kadına baktı. Onlara saygıyla gülümseyip, “Sağ olun, gerek yok,” dedi direkt. Bu sefer ben güldüm. “Var mı sizin istediğiniz bir şey? Getireyim gelirken.”

Elindeki telefon çalmaya devam ederken merakla indirdim bakışlarımı. Turan bunu hissedince telefonun ekranını bana çevirdi. Ekrandaki *Serdar Köktür* yazısını gördüm.

Sırf aklımız kalmasın diye kimin aradığını mı gösterdi? Bana istediği her şeyi yapabilir. Her şeyi. Beni kırk kere gebe bıraksa, “Hani kırk bir?” derim.

Kaşlarım kalktı albayın aramasına. Daha sonra, “Yoktur, yoktur,” dedim ona kafamı sallayarak. “Git sen.”

Onlar ses çıkarmayınca Turan eğildi, alnımdan öptü derince. Gözlerim onun bu öpücüğüyle kapanırken derin bir nefes aldım. Kokusu tekrardan bünyeme dolunca neşelendim. Ayağa dikildi. Dayanamayıp tekrar eğildi ve içine bir koku çekerek yeniden öptü alnımdan. Zar zor ayrıldı. “Çok yormayın. Yeni uyandı.” Sonra Ziyafet’e döndü. “İşiniz bitince bana haber verirsın,” dedi.

Ziyafet, “Tamamdır yüzbaşı,” deyince de çıktıktan sonra odanın kapısını kapattı.

Cazgır yanımda Turan odadan çıkar çıkmaz kendini gösterdi ve aynı kızgın boğa gibi onlara döndüm. “Siz nasıl dostsunuz be!” diye sinirle bağırdım Aslı ile Ziyafet’e. “Hani hamımız gardaş idik? Turan’ın yanında nasıl

konusuyorsunuz öyle? Yok haklıysa bize söyle biz haksız çıkarırız falan? O tırnaklarınızı tek tek kerpetenle sökerim!”

“Aa olmaz, yeni yaptırdım daha!” dedi Ziyafet protez yaptırdığı tırnaklarını eliyle saklarken. “Tunceli’de çok ama çok iyi yapan bir kız var merdiven altı. Kız da böyle beni garip bir yere çağırıyor. Rutubetli, eski püskü bir yer. Tövbe estağfurullah, haşa ama yani... sanırsın uyuşturucu alıyorum. Çok güzel yapıyor ama bakın,” diyerek pembe, taşlı tırnaklarını gösterdi. “Sizi de götüreyim. Çok minnoş bir kı-”

“Sen ne anlatıyorsun lan?” diye bağırınca Ziyafet irkilerek geriledi.

Ürkmüş gibi baktı. “Ay, git be!”

“Ne dedi be kız? Şuna bak, kocası gidince nasıl da habitatına geri döndü. Sana da yaptıralım şu tırnaktan diyoruz, yok ben sinirden dağa taş sürter, koparırım onları diyorsun! Anlamazsın tabii bizi,” diye bana cırlayan Sevil ablaya ağzım açık bakakaldım.

Aslı onlara dönüp gülümsedi. “Küçükken biz de oje sürerdik Sezin’le. Ben ona zorla sürerdim ama sürdürürdü yani.”

“Hayret,” dedi İlayda gülerek. İlayda’ya *sen de mi kara yılan der* gibi baktım. “Abla insan hayret ediyor. Elinden gelse erkek şeyi takacakmışsın gibi bir halin var.”

“Erkek şeyi mi?” dedi Melike gülerek.

“Sen küçüksün diye filtre koydum,” dedi İlayda.

“Sanki bilmiyorum ya,” dedi Melike göz devirerek. “Tamam.”

Sevil abla, “Ablalık yapacak işte aklınca, izin ver kız yengene. Abine sana baktığını, koruduğunu falan söyleyecek. Sen bu cingöze bakma. Hepimizi mezara atıp fotoğraf çekinir bu, öyle uyanık. Senin benden bile daha iyi bildiğini hepimiz biliyoruz da işte Sezin ablan şovcu,” deyince şokla ona baktım.

“Abla o mümkün mü ya? *Seni asla abine karşı korumam, bana sır verme abine söylerim* dedi biz tanışır tanışmaz. Keşke şov yapsa ben de nasiplenirdim,” dedi Melike üzülür gibi.

“Sevil abla, sen benimle bugün çok uğraştın. Ben sana Fırat abinin görevde bir kadınla el sıkıştığını söylemiş miy-” diye devam edecektim ki, “Sus! Duymak istemiyorum. Allah’ım! Allah’ım hâlâ o gün! Lanet gibi peşimde, gitmiyor!” diye bağırdı deli gibi.

Geçen sene, özel görevde bir kadın yanına gelince Fırat abiye bozmasını söylemiştim. Tokalaşmış, tanışmışlardı. Kadın biraz sohbet kurmaya

çalışınca Fırat abi kadının yanından büyük bir saygıyla ayrılmak durumunda kalmıştı. Sevil abla bu olayı, ağzından kaçırın Nizami sayesinde öğrenmişti.

“Abla sakın ol,” dedi Melike gülerek. “Tokalaşmışlar sadece.”

“Evet!” dedi Sevil abla. “Sorun da bu. Kocam başka bir kadınla benim olmadığım bir yerde tokalaşmış!”

“Nerede tokalaşmış?” dedi Aslı anlamaz gibi.

Onun kışkandığını yüzünden görebiliyordum. Biz küçükken de beni çok kıskanır, paylaşamazdı. Bilmediği ortamda başka insanlarla olan bağımı gördüğünden sessizleşmiş, kıskançlığını belli eden surat ifadesini takınmıştı.

Benimle göz göze gelince yatağa yaklaştı. “Operasyonda,” dedim ben de yatakta yavaşça yana kayıp onu yanıma çağırırken. Yanıma kuruldu, yorganın altına girdi o da. Minicikti zaten. Bana bir zararı olmazdı.

“Tutsun ne olacak?” dedi Aslı. “Operasyon işte. Rol zaten.”

“Olamaz,” dedi Sevil abla. “Elimde bakteri var demeliydi. Karısı var onun ya!”

Melike Nisan girdi araya. “Ondan ne olacak yahu?” diye sordu. “Abim de görevlerde kadınlarla uğraşmak, hatta bazen aynı odaya çıkmak zorunda kalmış.”

Kafam ona büyük bir hızla dönerken gözlerimden ateş fışkırdığını hissettim.

Ne dedi o? Aynı od- kadınlarla mı dedi o? Kadın da değil, kadınlar! Hem de aynı odaya çıkmak zorunda kaldığı kadınlar...

“Kimdi o kadınlar? Bir listesi var mı bunların canım?” diye sordum sakince ona bakarken.

“Abla çok eskiden. Bayağı eskiden. Milattan önce bin iki yüzler.”

“Vaktin önemi yok. Liste lazım,” dediğimde Sevil abla kahkaha attı.

“Sezin abla taşları birbirine çarparak ateş çıkarabileceğini keşfetti.” İlayda’nın konuşmasına Melike boş bulunup güldüğünde dik dik baktım.

Ziyafet de kahkaha atarken Sevil abla, “Ben size diyorum. En tehlikeli-miz Sezin. Sezin’i yanına alan yaşlansın arkasına, gösteriyi izlesin. Oturmak demişken... kız Melike, çık bakayım şuradan. Oturayım. Belim koptu ya. Ne zormuş iki can taşımak yahu!” diye konuştu. Melike’nin önünden çekilmesiyle kuruldu koltuğa.

“İçinde gerçekten bebek var,” dedi Aslı, Sevil ablanın karnına kocaman gözlerle bakarken.

Sevil abla elini karnının üstüne koydu. “Biraz garip hissettirdiği doğru kızlar. Yıllarca hamile insanları dinledim. Hikâyeler, felaketler, bilgiler...” Boğazında kocaman yumru varmış gibi yutkunamadı. “Tüm bilgilere sahibim ama bu his... çok başkaymış.”

“Fırat abiye daha söylemedim demiştin dün. Ne zaman söyleyeceksin ki abla?” diye sordu Melike merakla.

Derin bir nefes verdi. “Bir süredir Fırat’ı görmüyorum. Bebeğimizi yüz yüze söylemek istiyorum. Ne olacaksa olacak. Sezin’in de bulunduğunu düşünce direkt hastaneye geldik apar topar. Biraz yorgunum. Dinleneyim, sonra gücümü toplayıp söyleyeceğim.”

“Sen bilirsin abla,” dedik bir ağızdan.

Ona üzgünce baktım. Eşine, evliliklerinin meyvesini açıklamaktan çekinmesi, bu kadar kendini geri çekmesi, halen söyleyememesi onu sarıp sarmalama isteğiyle dolmama sebep oldu.

Bana döndü Sevil abla. “Beni boş verin. Bu kıza neler yapmış kansız puştlar. Bacısını kazanda s-küfür de edemiyorum artık. Çocuk küfürle, kavgayla büyürse Küfürbaz Haydo olup çıkabilirmiş karnımdan. İnternette okudum. Neyse, şöyle diyeyim. O şeref yoksunu, annesi kötü heriflerin sana vuran elleri, makatları ile cima eylesin inşallah,” dedi öfkeyle.

“Âmin!” dedi öfkeyle Ziyafet. “Nasıldı o gelişin bir bilsen, Sezin. Zaten ben ekipleri hazırlamıştım Kubat haber verince. Sevil abla, Melike, İlayda falan da buradaydı. Çok korktuk. O halin hele... Turan’ın kucağında yığılıp kalmışsın yorgunluktan.”

“Seni görünce ödümüz koptu. Yüzün kandan görünmüyordu,” dedi İlayda gözünden düşen yaşla. Burnunu çekti. “Çok korkunç görünüyordun. Gerçi çok da iyileşmiş sayılmazsın ama en azından yüzün görünüyor şimdi. O ilk girişinde üstün, başın kandı. Ellerinden kurumuş kanları silmeye çalışıyordu Özgür ile Göktuğ.” Ağzından bir hıçkırık çıktı. “Çocuk gibi, sedyenin yanında yürürken ıslak mendil almışlar ellerine, senin parmaklarını silmeye çalışıyorlardı. İçimiz gitti.”

“Turan’ı görsen zaten, deli gibi bağırıyordu hastanede. Tüm doktorlar bir araya gelmişler, yine bir doktora şiddet vakası var sanmışlar. Elinden gelse hastaneyi alıp yere devirecek. Oysa sevdiği kadın için deli gibi endişelenen iki buçuk metre bir adam yani. Hiçbir şey değil,” dedi Sevil abla. “Ödü kopmuş, Sezin. Kapattı kendisini seni beklerken. Kubat ve Serdar abi dışında kimseyle konuşmadı.”

Ziyafet girdi lafa. “Şükrü seni bu hale getirenlerin tutuklanıp Ankara’ya götürüldüğünü, cezalarını çekeceklerini söyledi. İçim yalnızca o konudan rahat. Allah belalarını verseydi ama ben adalete güveneceğim şimdilik.”

O adaleti Turan, Keleş ve ben bizzat kendi ellerimizle sağlamıştık. Orada olan herkes birer ölüydü. Bizim teröriste adalet dilimiz olmazdı. Hayat bağını koparır, çöp gibi kenara fırlatırdık.

Aslı omzuma kafasını koyup esnedi. “Ben de adalete güveniyorum. Umarım bir yerlerde çürürler.” O da orada neler olduğunu bilse de bunun bilgisini diğerlerine vermemiz gerekmiyordu.

İlayda, “Sen nasıl hissediyorsun, Sezin abla?” diye sorduğunda, “İyiyim,” dedim derin bir nefes alarak. “İyi hissediyorum. Ağrılarım yok o kadar.”

Manyak gibi ağrın var, Seziş. Ayak tabanlarındaki sargılar kaşındırıyor, kaburgaların batıyor, burnundaki tamponlardan nefes alamıyorsun, yüzündeki ezilmiş ve morarmış yerleri, şişmiş gözünü göz ardı ediyorsun da yaralardan dolayı sızlayan sırtını düşünmeden edemiyorsun. Konuşsan nefesin batıyor, sussan sırtın.

“Allah Turan Komutan Bey gibi erkeği hepinize nasip etsin,” dedi Sevil abla araya girerek. “Bir an ayrılmadı başından. Allah razı olsun. Göktuğ ısrar etti ben kalacağım, ben bakarım diye. Nuh dedi, peygamber demedi.”

“Benim refakatçi olmama bile izin vermedi. Arkadaşını özlediğini anlıyorum ama onun başından ayrılmam söz konusu dahi olamaz, Aslı,” diye homurdandı Aslı, Turan’ın taklidini yaparak. “Gözüme girmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Merak etme, ahiretlik görevimi yerine getirerek direniyorum o deveye.”

“Aynen bayağı direndin az önce,” dedim onu omzumdan iterek. “Sezin senin olsun diyen ebemdi.”

“Ben düşman sınırlara sızmaya çalışıyordum. Taktik yapıyordum. Günahımı alıyorsun, Seziş.”

“Aman kalsın, günahkâr olup çıkmayayım,” dedim o bana sülük gibi yapışırken. Göz devirdim.

Temas bağımlısı sayılmazdım. Açıkçası hiç öyle vıcık vıcık şeylere gelemezdim ama Aslı çocukluktan beri bundan bir türlü vazgeçmiyordu. Bana yapışma konusunda ısrarcıydı. Çok severdim kıvrırcığını. Teması bıraksa daha çok severdim.

Temastan tiksinsen de konu Turanişko olduğunda koala olan Seziş’ten razıyım ben. Kocasına dünyanın en yapışkan kadını olup herkese delikanlı olan Seziş. Ne duası ettik de bu hale geldin?

“Bir an ayrılmadı yanından,” dedikten sonra, “Bak,” diyerek telefonunu uzattı bana Melike.

Telefonu elinden alıp ekrana baktığımda gördüğüm fotoğrafla suratımdaki tüm kaslar saldı kendisini. Dudaklarım aralandı. Kelebekler midemde değil, başımın etrafında dönmeye başladı.

Saçlarım özenle örülmüştü ve omzumun kenarından omzuma salınmıştı. Turan koltuğun yastığını, hastane yatağının kenarına koymuştu. El ele tutuşuyorduk ve ellerimiz birbirine o kadar sıkı bağlıydı ki gözümünden kaçmadı. Uyuyorduk, ikimizin de yüzünde tarifi olmayan bir huzur yatıyordu.

“Ben de bakayım bir,” dedi Sevil abla elimdeki telefonu kendine çevirerek. “Bu ne tatlılık? Kafayı yiyeceğim. Kız vallahi bunu acilen eve kapatman gerek ya.” Birden durdu. “Nisan, ablasının güzel yüzlü prensesi, aman aramızda bu konuştuklarımız. Abine çıtlatma ama... Sezin yengenin acilen abinin parmağına yüzük takması gerek.”

“Ben de onu diyorum,” dedi Melike isyanla. Ayağını da yere vurdu. “Yeter artık. Abime tak şu kadının parmağına yüzüğü, bir daha böylesini bulamayız, zaten yeterince geç kaldık diyorum! Gelmiş otuz iki yaşma, neyi bekliyor yahu? Turşusunu mu kuracağız biz?”

Melike ile Sevil abla bu işin hakkından gelecek, Seziş. Biz sakince koltuğumuza kurulup olan biteni izleyelim. Sefamız olsun.

“O ne diyor?” diye sordum Melike’ye yandan bakarak. Sevil abla, İlayda, Ziyafet gülerken onlara dönmedim bile. “Yani takacak mıymış? Ne yapacakmış?”

“Sen abimin bana anlattığı tek kadınsın. Sence takacak mıymış?” diye imayla güldü Melike.

“Ben vermem Sezin’i!” Aslı araya girip kaşlarını çatı. “Hemen veriyorsunuz. Hayır ya! Biz birlikte yaşlanacağız Seziş’imle!”

Aslı seni kırmak istemeyiz ama git yani. Seni severiz ama bir git. Konu kocamız.

“He, birlikte yaşlanacaksınız. Nizami abiyle seni de gördük. Aklın da saçların gibi dolanmış Nizami abiye,” dedi İlayda kollarını göğsünde bağlayarak.

“Şükrü de bana söyledi. Nizami kıza ahtapot gibi sarıldı, beş gündür aklı yerinde değil. Aslında dediğimde bile, ne Aslı mı, Ne olmuş Aslı’ya, diye dikiyor, dedi,” diyerek konuştu Ziyafet de dedikoducu sesiyle. “Nizami sizden küçük değil mi, Sezin?”

“Sana inanmıyorum,” dedim kısık sesle Aslı’ya. “Ben yaradan, acıdan, dayaktan geberirken sen koca peşindeymişsin.”

Bana döndü şokla. “Ne?” dedi Aslı kafası karışmış gibi. “Hayır, öyle değil, ben seni merak ettim, sana olan özlemimden uyku uyuyamadım,” demesini beklerken o bambaşka bir şey söyledi. “Nizami Bey bizden küçük mü?”

Kolunu cimcikledim sinirle. İnledi. “Sus Allah’ın cezası,” dedim öfkeyle.

“Nizami Bey,” dedi Sevil abla sesini incelterek. “Aynen, Nizami Bey. Ben duydum Göktuğ’la Özgür’den. Herifin kollarından inmemişsin. Nasıl beyse bu Nizami Bey. Herkese lazım böyle bey.”

Sevil ablanın Aslı ile böyle konuşmasından fark edebiliyordum ki ben ortalıkta yokken samimi olmuş, ilişkilerini sıkılaştırmışlardı. Sevil abla paravatsızlık yapabilir, bazen dilinin ayarını tutturmazdı fakat hiç samimiyeti olmadığı kızın özel hayatına laf etmezdi.

Aslı’nın yüzü kızarıırken gözleri kocaman açıldı. “Bana destek olmaya çalışıyordu.” Kimse ona inanmadı, ben bile. Hepimiz ona dümdüz baktık. “Sezin, gerçekten.” Ciğerini biliyordum. Nizami’den etkilenmişti.

Etkilene etkilene kadın düşmanı olmamak için ter döken, üç gramlık beyni olan Nizami’den mi etkilenmiş bizim kıvrırcığımız ya? Başımıza gelen.

Nizami iyi bir çocuktu. Evet. En yakın arkadaşım, bu hayatta en değer verdiğim insanlardan biri olan Aslı ile ilişkisine önayak olur muydum? Hayır.

Nizami iyi çocuktu fakat fena bir kusuru vardı. Komutanının kız kardeşine yanmıştı.

Aslı elimi okşadı, merakla Ziyafet’e döndü. “Kaç yaş küçüktü? Şimdi kalıbı göz önünde bulundurunca pek inanamadım küçük olduğuna. Yalnızca merak. Adam dev gibi çünkü.”

Ona *Allah seni kahretmesin* der gibi baktım.

“Geçen ay yirmi sekize girdi.”

“Ama ben otuza gireceğim!” diye bağırdı şokla. “Beslenme çantası da vardır onun.”

“Abart abla,” dedi İlayda. Sevil abla ona dönüp omuzlarını gösterdi. İlayda, Melike’ye bakınca mesajı aldılar, birlikte Sevil ablanın omuzlarına masaj yapmaya başladılar. “Adam yirmi sekize girdi, sekize değil.”

“Otuz yaşına girmek zaten meşakkatli bir süreç!” dedi Aslı ona da sinirle. “Anlayamazsın, sus!”

“Çoluk çocuğa ihtiyacın varsa doğur,” dedi Ziyafet umursamazca. “Bak Sevil ablaya. Hırs, azim, başarı.”

Sevil abla karnını okşarken esnedi. İlayda onun omuzlarına masaj yapmayı kesip, "Gidelim mi?" diye sordu. "Çok yoruldu iki günden beri hastanede."

"Sen iki gündür hastanede misin?" diye sordum Sevil ablaya.

"Seni nasıl bıraksaydım be canım?" diye sordu esnemekten yaşaran gözleriyle. Gözlerinin altı morarmıştı, çok ağlamaktan diye düşünüyordum. "Seni o halde gördükten sonra bırak hastaneyi, dibinden ayrılmazdım da Turan'a dua et. Herkesi sakinleştirip kafeteryaya indirmeyi becerebildi."

"Teşekkür ederim," dedim hepsine bakıp. Ziyafet sarı saçlarına tepeden yaptığı atkuyruğunu omzuna bırakmış, duvara yaslanmış şekildeyken gülümsedi. Sevil abla, Melike ve İlayda bana hayran hayran baktılar. Aslı elimi okşadı.

"İyi ki varsınız. Bu kadar harap olmanıza değmezdi ama biliyorum, sizin tırnağınızın ucu kırılrsa kapınızın önünde nöbete dururum. O yüzden kızamayacağım size."

"Yalancı." Ziyafet dolu gözlerini saklamak için başka yere baktı öfkeyle. "Tırnaklarımızı kerpetenle sökmekle tehdit ettin. Yalan diline yuva yapmış senin. Şeytan."

"Sağlık ekiplerini, hastanedeki herkesi sen ayarlamışsın. Turan söyledi," dediğimde sol yanağına düştü yaşı. "Teşekkür ederim."

"Of, sus!" dedi yaşını silerken. "Aptal. Tabii ki ben ayarlayacağım." Ağlamaya başladı kendini tutamayıp. Elinin birini yüzünün önüne kapattı. "Of, Sezin ya! Sus ya! Sana sus dedim ya! Ne güzel tutuyordum ya! Ağlamayacaktım ya!"

"Konuşmadım," dedim ben de. "Ağlamasana."

"Nasıl ağlamasana ya?" Eliyle beni gösterdi. "Şu suratınla teşekkür ediyorsun. Nasıl ağlamayayım? Of, bıktım senden! Seni hiç sevmiyorum ya!"

"Deliye bak," dedim ben de. "Sevmiyormuş. Götüm. Defol o zaman."

"Salak ya," dedi ve yaşlarını sildi.

Seni kurtarma operasyonuna zorla kendisini dahil eden Aslı, Tunceli'deki sağlık ekiplerinin çoğunu organize eden Ziyafet, hamile olsa da hiç uyku uyumadan seni bekleyen Sevil abla, Ankara'dan gelen Melike, belli ki saatlerdir hepsini sakinleştirmeye çalışan İlayda... Böyle bir aile bize verilen sadaka mıydı acaba, Seziş? Doyurduğumuz yetimlerin, yardım ettiğimiz yoksulların dualarının karşılığını bu insanlarla mı aldık?

"Ben gidiyorum," dedi Sevil abla birden ayağa kalkarak. "Hem acıktım hem sinirliyim hem de beni ağlattınız. Zaten Fırat'ımdan kaçmaktan

adamın yüzünü göremiyorum. Sezin de kendini dövdmüş zaten. Yeto. Yeto artık! Her şey üzerime geliyor.”

“Yeto mu?” dedi Melike şokla. “Nasıl yani, Sevil abla Z kuşağı mı?”

“Sana da yeto!” diyerek yürümeye başladı belini tutarak. “Yemek yiyeceğim. İçimdeki canavar durmadan bir şey istiyor. Şimdi de canım Canpare bisküvi çekti!”

“Canpare ne alaka?” diye sordum onun odadan çıkışını izlerken.

İlayda söze girdi. “Hastane bisküvileri genelde eski tipler, Sezin abla. Canpare de gözüne takıldı herhalde. Ben gideyim onunla.” Eğildi, bana sarıldı. Tek elimle sırtını sıvazladım. “Çok geçmiş olsun. En kısa zamanda, sözüm olsun tekrar geleceğim. Çok dikkat et. İhtiyacın olursa bir telefon uzağındayım.”

“Sağ ol İlaydacığım geldiğin için,” dedim ben de ona. “Sevil ablaya dikkat et. Benim yerime de Canpare al.”

“Sen iste yeter,” dedi gülümseyerek. Benden ayrıldı, daha sonra Melike’ye sarıldı. “Tanıştığımıza çok memnun oldum, Melike. İstedığın zaman yazabilirsin,” dediğinde Melike de ona sarıldı.

“Ben de memnun oldum.”

Melike’den ayrılıp Aslı’ya sarıldı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Aslı abla. Nizami abiyi kafana takma. Sen iki yıl büyümeyizsin, o iki yaş atar; sonra sevgili olabilirsiniz,” deyince Ziyafet ile Melike güldü. Ben gülmedim. Çünkü komik bulmuyordum.

“Ha ha,” dedi Aslı. “Ben de memnun oldum. Şükrü’ye selamımı söyle, aranız pek iyi.”

İlayda göz devirdi. “Sadece arkadaşız.” Ziyafet’e döndü sonra. “Kızlar sende mi kalacak? Bana da gelebilirsiniz.”

“Sen git, o anayı doyur. Sonra onu da al, bana gelin. Şükrü bu gece alayda kalacakmış. Melike’yi ben alacağım. Aslı da henüz evi toparlayamamış, o da bende kalacak. Bendeyiz bu gece. *Ziyafet Şeker Kız Yurdu* hepimize yeter,” dediğinde İlayda kafasını salladı. “Yarın da Aslı’nın evine yardım edeceğiz. Henüz eşyalarını toparlayamamış. Her şeyi halledelim hazır hepimiz buradayken diyoruz.”

İlayda, “Tamamdır, yarın haberleşiriz,” diyerek Ziyafet’e de ayaküstü sarıldı.

“Tekrardan geçmiş olsun, Sezin abla. Gece görüşürüz kızlar.” O el sallayarak odadan çıkınca Aslı, Melike, ben ve Ziyafet kaldık odada.

“Bensiz kız gecesi yaptığınız için Kız Kankalık Yönetmeliği dolayısıyla yedi ay yedi gün hapis cezasına çarptırıldınız,” dedim onlara bakmadan. “Ziyafet Şeker Kız Yurdu mu? Yazıklar olsun.”

“Senin olmadığın beş günde kızların hepsini toplama kampı gibi benim eve tıktığım için evimin ismi Ziyafet Şeker Kız Yurdu oldu. Kocanın evi olduğu için senin de evin var,” dedi Ziyafet, Sevil ablanın kalktığı koltuğa oturup. Melike de koltuğun koluna kurulup sırt kısmına yanağını yaslayarak beni izledi. “Sen giremiyorsun bizim yurda.”

“Sevil ablanın da evi var ama o da geliyor.”

“Gelir. Kocasını asker onun.”

“Benim kocam köy muhtarı mı?” dedim sinirli sinirli.

“Senin kocan mı abim?” dedi Melike sırtarak. “Allah’ım rüyada gibiyim. Hayran olduğum kadın, abimin karısı olmayı kabullenmiş!” diyerek çığlık attı.

Aslı, “Bu kızın biraz şey olduğunu düşünüyorum,” diye fısıldadı kulağıma.

“Değil mi?” diyerek birden ona döndüm gülerek. İşte! Aslı da benim gibi düşünüyordu. Melike biraz saf gibiydi. Ya da işte... şaşırtıcı bir kişilikti. “Ben de öyle düşünüyorum.”

“Nasıl kazanmış ki?” dedi Aslı fısıldamaya devam ederken. Hacettepe Hukuk’tu bir de...

“Onu Turan da anlamıyor.”

“Ama tatlı kız.”

“Ya değil mi, Aslıko’m? Aynısını düşündüm ben de!” dediğimde güldük ikimiz de.

Ziyafet ile Melike telefonda bir şeyler yaparken Aslı, “Bak şimdi,” diyerek kulağıma fısıldadıktan sonra, “Kubat da gelecekmış birazdan, Sezin,” diye sesli konuşunca Ziyafet kafasını kaldırdı birden.

Kötülük deyince siz, şeytanlık deyince siz, sinsilik deyince siz, Seziş. Yirmi sekiz buçuk yıldır hiç kaybetmiyorsunuz formunuzu Aslı’yla.

Gözleri etrafa bakındı. “Kubat mı? Ne yapacaktı? Gelecek miymiş? Geldi mi o dağ beygiri?” diye sordu.

“Hee, gelmiş. Bir kız varmış yanında,” dedim ben de. “Uzun boylu. Tam Kubat’lık. Huyu huyuna, boyu boyuna, suyu suyuna.”

“Keserim o suyu. Kimmiş? Ne kızı ya? Ne alaka? O dağ beygiri kızla mı gelmiş hastaneye? Kimmiş? Kızın elinde çiçek var mıymış?”

“Ne çiçeği?” diye sordu Melike şaşkın şaşkın.

“Herhangi bir çiçek,” diyen Ziyafet’e ben de merakla bakarken, “İğrenç herif. Benim hastaneme kızla mı gelmiş?” diye sordu kendi kendine. Sonra ona sırtarak bakan iki eşiği -Aslı ve ben- görünce kaşlarını çattı. “Ama yazıklar olsun size. Gerçekten. Beni niye kandırıyorsunuz?”

“Ee anlatacaksın artık mecbur,” dediğimde ofladı.

“Ne anlatayım, Sezin? Herifin yüreksizliğini mi, dibimden ayrılmayışını mı, bana bir adım atmayışını mı, ondan nefret ettiğimi mi, ondan bıktığımı mı anlatayım?” diye sordu. Göz devirdi. “Boş verin.”

Aslı bana bakıp tekrar Ziyafet’e, “Âşık mısın sen Kubat’a?” diye sordu.

Ziyafet dudaklarını araladı. Böyle bir soru beklemediği belliydi. Melike elini ağzının üstüne kapatıp, “Aaa, yok artık. Sizde de kimin eli kimin cebinde belli değil,” dedi şokla.

Ziyafet’in yüzü kızarıırken ben araya girdim. “Kubat yüreklidir, Ziyafet,” dedim sakince. “Kubat’ın yüreksiz olduğu tek konu sen olmalısın çünkü ben kardeşimi tanıyorsam bir şeyin arkasında dimdik durur. Kubat’ın önceki timinde beş gaziyi sırtında taşıya taşıya karargâha getirdiğini dinledim. Tam on beş kişinin önünde dikilip gözünü kırpmadan leş aldığını, kimse-nin girmeye cesaret edemediği dağı bir saatte temizleyip çıktığını bilirim. Hayatımda tanıdığım en cesur adamdır. Kubat, yüreksiz olacak son adam.”

“Yürek ateşle, nefretle, silahla, leş almakla ölçülmüyor sadece, Sezin,” dedi yutkunarak. İçinde iki yılın birikimini tuttuğunu fakat ilk kez bu kadar bıkmış ve tükenmiş olduğunu gördüm. “Yürek bu değil.”

“Senin ardında durmuyorsa bir sorunu vardır. Seninle alakalı olmayan ama seni üzecek olan.” Bir şey demedi. “Aranızdaki nefret, sizi tanıdığım-dan beri hiç bitmedi. Hiç. Hep kavga, dövüş, laf sokma, itiş, kakış... İlerle-meyen bir durum var ortada.”

“O ilerletmiyor,” dedi kaşlarını çatarak.

“O ilerletmiyor ama sen mi ilerletiyorsun?” diye sordum. Kafasını eğdi, iki yana salladı. “Ne dedi sana o gün? Babaannemlerle birlikte Kubat’ın evinin önündeydik. Bir şey söyledi sana, üzüldün onun laflarına.”

“Benden başka yolun yok, ben de yol değilim sana.”

Kubat’ın o yumruğu hak ettiğini biliyorduk, Seziş. Artık o yumruktan iki tane atacağız.

“Yuh,” dedi Melike. “Kötü adam. O nasıl söz? Kubat abiden nefret et-tim şu an.”

“Oha yani, Ziyafet. Ne demek bu? Hayatın benden ibaret ama benim hayatım senin kıyında bile değil. Ben yaşarım, ederim ama sen yalnızca bende kalacaksın demek!” dedi Aslı da.

“Öyle demek sanırım,” dedi Ziyafet de kararsız gibi. “Öyle mi demek?”

“Öyle demek tabii ki! Kusura bakma ama erkek olsam senin gibi bir kadına üçüncü gün nikâh basardım. Bebek gibisin,” dedi Aslı.

“Katılıyorum. Sen saf güzelliğisin,” dedi Melike.

“Güzel kızsın. Elini sallasan ellisi. Kubat çirkin bir adam değil ama... korkak adamı da annesi sevsin,” dedi Aslı birden.

“Onun... yok annesi. Öyle deme,” dedi Ziyafet.

Aslı diyecek bir şey bulamayıp bana baktığında, “Sorun değil, bilmiyordun,” dedim açıklayarak.

“Özür dilerim. Allah rahmet eylesin. Bilmiyordum gerçekten. Düşünemedim.”

“Sorun değil,” dedi Ziyafet de sadede gelmesini bekler gibi.

“Yani demek istediğim, korkak adamla ömür geçmez. Aşka cesareti olmayanla yola çıkılmaz. Bu yüzden sen başka yola geçeceksin. Hayatının ondan ibaret olmadığını, başka adamların sana değer verdiğini, mutlu olabileceğini göstereceksin.”

“Hayır, başkasıyla kıskandıramaz Kubat’ı,” dedim kafamı iki yana sallayarak. “Başkasıyla kıskandırarak mı elde edecek? Bu çok ezikçe.”

“Abla, bu kıskandırmak değil ki. Aslı ablaya katılıyorum. Ziyafet abla, Kubat abiye onsuz da bir hayatı olabileceğini gösterecek. Kubat abi bir şey yapmazsa da kendisine değer veren bir adamla olacak. Yani, kıskandırıp Kubat abiyle uğraşmayacak artık. Kendisine prenses gibi davranan o adamı bulacak ki eminim, o adamı da çok aramayacak. Çok güzel kadın. Hak ettiği değeri bulacak. Ne demişler? Sevdiğinle değil, seni sevenle ol.”

“Çiçek almış bir kıza,” dedi Ziyafet yutkunarak. “Gördüm. Çiçek kartvizitini.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Senden başka bir kıza çiçek almış? Kubat?” diye sorduğumda üzgünce kafasını salladı. Onu öyle görünce ağızımdan sinirli bir ses çıkardım. “Onu gerçekten döveceğim. Kurtuluşu yok! Sana nasıl böyle hissettirir?”

“Döv,” dedi Ziyafet de. “Ben vurunca etkilenmiyor. Sen vurunca utanır bari. Komutanısın sonuçta.”

“Ağızına sıçtığımın köpeği. Görecek o,” dedim öfkeyle.

“Ben de döverim,” dedi Aslı.

“Ben de döverim,” dedi Melike.

“Bitti o,” dedim.

“Bitti,” dedi kızlar benimle. “Devireceğiz onu. Hiç şansı yok.”

Ziyafet, Melike'yi de alıp çıkmadan önce doktor arkadaşı ve hemşire gelip beni kontrol etmişti. Birkaç gün daha burada istirahat edebileceğimi fakat istersem yarın doktor kontrolünde eve geçebileceğimi söylemişti. Hemşire de serumumu yenileyince çıkmışlardı.

Aslı'dan banyo yapmama yardım etmesini istemiştim. Dışarıdan tekerlekli sandalye alıp yere basmama izin vermeden banyoya götürmüş, elinden geldiğince yardım etmişti. Şimdi yatakta sarılarak yatarken tavanı izliyorduk. Onunla tekrardan bu şekilde, küçükken olduğu gibi yan yana olmak içimi yumuşacık ediyordu. Onu gerçekten çok özlemiştim.

"Seni öyle görmek benim için berbattı," demişti. "Sahaya çok sık çıkmama izin vermedi bundan önceki komiserim. Biliyorsun kim olduğunu."

"Biliyorum," demiştim birkaç dakika önce.

Bilal Candere, namı diğer karaktersiz piç, Aslı'nın ilk görev yerinden beri komiseriydi. Aslı birkaç yıl sonra komiser yardımcılığına terfi edince de göt herif, Aslı'yı çok sık sahaya çıkarmamıştı. Çünkü Aslı uzun yıllar benimle konuşmadığını söylemişti ve bu aslında yalandı.

Aslı defalarca kez tayin istemiş, alamamıştı. Demek ki sonunda almıştı fakat aldığı yerin burası olacağını hiç tahmin etmemiştim. Bilal'le karşı karşıya gelmemi istemediği için ben uzak dururdum. Nasıl böyle bir şeye cesaret etmişti?

"Elim ayağım boşaldı. İlk kez bu kadar savunmasız, bu kadar korkak hissettim. Konu sendin, Sezin."

Saçlarını okşayarak öptüm kafasının üstünden. "Biliyorum bitanem. Operasyona katılmış olmanı desteklemiyorum zaten. Orada bulunmamalıydın. Toplasan kaç senedir çıkmıyorsun sahaya? Beş, altı?"

"Altı ama şehir içinde birkaç kez çıktım," dedi fısıldayarak. "Ayrıca tabii ki katılacaktım. Turan da uygun gördü."

"Turan'ın neden uygun gördüğünü anlamıyorum zaten," dedim öfkeyle.

"En önde Turan, arkasında ben ve Keleş. Ben anca iki kişi alabildim. Çok farklıydı, Sezin. Bordo berelilerle çıkması bambaşkaymış. Tık, tık, tık... Sistematikti. Sanki aralarında sessiz bir anlaşma varmış gibi. Sırası gelen, sırasını biliyor ve indiriyor." Gülümsedim. "Turan çok korkunçtu," diye fısıldadı. "Korkunçtu."

"Bu kadar korkak değilsin. Korkmazdın aslında. Neydi seni bu kadar korkutan?"

“O acımasızlık fazlaydı. Ben de işkence izledim, Sezin. İki yumruk, iki sopa, iki tehditle öttü herkes. Turan kimseyi öttürmeden, gözünü kırpmadan, beklemeden gebertti. Allah aşkına herifin ensesine sopayı yerleştirdi! Keleş etrafı temizliyordu, ben Turan’ı izliyordum. Kenardan birisini gördü, oraya yöneldiğinde evin etrafındaki adamlardan biri Turan’ın kapının önüne attığı adamı gördü. *Dhib* diye bağırmaya başladı. *Dhib geldi, bizi buldu.*”

Dudaklarım titredi. Gururla gülümsemek istedim.

“Dhib ne demek?” diye sordu birkaç saniye sonra.

“Bela.”

“Nereden anladılar onun geldiğini? Hiçbir şey yapmadı, Sezin. Artı bir şey yapmadı.”

“O cesette bir mesaj olmalı.”

“Evin içine girdik. Adamın koştuğu yönden gittik. Kapının önünde üç adam vardı. Tek tek hepsinin alnına harf çizdi. Gözünü kırpmadı. Acele etmedi. *Sakindi*. Korkunç olan, sakinliği zaten. En sondakini de kapıyı açıp geri çekti. Onun da alnına bir şey çizdi. Hepsi yan yana gelince... Dhib yazıyordu alınlarında.”

Korkunç değil de hayranlık uyandırıcıydı. Sakin ve ruhsuz bir işleyişle ölüm kazıyordu. Bela, sertçe esmiyordu. Tenini yalayıp seni zehirleyen rüzgâr gibi birden kesiyordu seni. Dhib, çok başka bir boyuttu.

“Düşünme artık,” dedim ona da. “Boş ver. Oldu, bitti. Bir şekilde kurulurdum ben, kendine hatırlatıp üzülme. Hem artık birlikteyiz. Tunceli’desin, benimlesin.”

“İlk günümüz böyle olmamalıydı.”

“Çok da güzel oldu. Kızları da sevdin hem. Bensiz kız partisi bile yapacaksınız.”

“İyi insanlar hepsi. Keleş de öyle, kızlar da... Çok sevdim. Burada, böyle ailen olması çok güzel, Seziş. Sanki Allah’ım sende eksik olan her şeyi tek tek veriyor sana. Fark ettin mi?”

Duraksadığımı anlayınca hızla bana döndü.

“Bir aşktı senden alınan. Doğru olmasa da Bilal’i sevdiğini sanmıştın uzun yıllarca. Sanki tüm aşkları kıskandırmak ister gibi Turan gelmiş hayatına. Sana yemin ederim, o kadar eminim ki seni üzmeyeceğinden. Beni ilk arayıp *âşık oldum* dediğinde kızmıştım sana. Yıllar sonra nasıl böyle bir şey olur, nasıl bana yine aynı cümleyle gelirsin diye düşünmüştüm. Onu görünce anladım. Seni üzenin hayatını kısaltır ama senin gözünden bir damla düşürmemek için her şeyi yapar o. Bunu gördüm.”

Kafasını kaldırıp yanağımdan öptü. “Yıllarca akademide, askerlik hayatında yalnızlık çektin. Seni tanıdığımdan beri aile yaraydı sende. Hepimize bir yuvayken senin evsizliğindi ailen. Sanki bir yaraydı sendeki, derin ve kapanmayacak bir yara. Allah’ım kocaman bir yara bandı yollamış. Keleş, aile; kızlar, dost olmuş sana. Hem çok sevindim hem de... yalan söylemeyeceğim, keşke ben de seninle olsaydım, dedim. Kışkandım aranızdakini. Birbirinizin her şeyine kadar bilmenizi, desteğinizi...”

“Buradasın ama. Artık senin de ailen olacaklar. Kendini benden ayrı düşünme. Ben varken sen de yalnız olamazsın, Aslıko’m. Ahiretlik dedik biz birbirimize. Ahirete kadar omuz omuza, dip dibe.”

“Öyle orası,” dedi ve daha sıkı sarıldı. “Seni o kadar özledim ki. Sana anlatmak istediğim o kadar şey var ki... Sanki hiç durmadan aylarca konuşsak, yine de sana anlatmadığım bir şeyler olacakmış gibi hissediyorum.”

“Bol bol vaktimiz var nasılsa. Anneler nasıl?” diye sordum saçlarını okşayarak.

“Hepsi iyi. Tunceli’ye geldiğimi duyunca sana çok selam söylediler.” Onun saçlarını okşayan elim durdu. “Korkma, babam halen söylemiyor Sezai amcaya. Mahallenin adamları bıraktı seni konuşmayı. Kadınlarımızı biliyorsun, bir kırk yıl daha senin olayı konuşurlar.”

“Konuşsunlar,” dedim öfkeyle. “Ancak konuşurlar. Mahalle kepezeleri.”

Güldü Aslı. “Sezel annem sanki senin ne durumda olduğunu hissetmiş gibi dün beni aradı,” dediğinde yutkunamadım. Annem Aslı’yı mı aramıştı? “Seni sordu. *Tunceli’ye gittin, Sez’im nasıl*, dedi. *Yalvarırım, bir kere sesini at bana onun, çok unuttum, Aslı’m*, dedi.”

Baba yaraydı da anne, hiç geçmeyen bir kambur gibiydi. Kaderin annen gibi olmasın diye korkmak ama onu da o kaderden çekip alamamak insanı kambur bırakıyordu. Onu cehennemde tek bırakışım aklıma geldikçe ağlayasım, çıldırasım, yakıp yıkasım geliyordu.

“Atarsın,” dedim soğuk bir sesle. “Habersizmiş gibi konuşurum ben. Atarsın ses anneme. Sorun yok.”

“Ağlama,” dedi Aslı da yanaklarımı silerken. “Ağlama, kurban olurum sana. Biliyorsun o da çıkamıyor o cehennemden. Ancak kefeni çıkacak. Hepimiz biliyoruz bunu.” Bir yaş daha düşürmedim. “Arayayım bir kere. Sesini duy onun. Olur mu? İyi gelir belki.”

“Hayır, istemiyorum,” diyerek burnumu çektim. “Nizami’den de uzak dur.”

“Ne alaka be?”

“Uzak dur dedim be.”

“Durmam.”

“Duracaksın. Görmeyeceğim ikinizi yan yana.”

“Ne oluyor ya?”

Esnedim. İkinci serum uykumu çok getirmişti. “Uzak dur Nizami’den. Sevgililik ilişkilerini sevmiyorum o yavşağın.” Gözümden yaş gelene kadar yine esnedim. “Ayrıca Nizami bizden küçük.”

“Sevgili mi oldum ya adamlar?”

“Ben seni tanıyorsam iki güne evine bile alırsın o sokak köpeğini.”

“Yaa, sokak köpeği niye diyorsun?” Üzülmüş gibi bana baktı. “Evi yok mu? Ya, bende kalsın!”

“Aslı.”

“Ne var be? İyiliğini düşünüyorum.”

“Ben yokken seni savunmasız bulmuş, kıstırmış işte. Saçmalama. Hayır. Olmaz.”

“Seni öyle görüp korkunca, üzülünce sakinleştirdi sadece. Bir şey olduğu yok.”

“Öyle mi?” diye sordum gözlerimi kısarak. Tekrar esnedim.

“Öyle tabii. Bir şey yok,” dedikten sonra yanağımdan öptü. “Hadi, uyu sen. Ben de Ziyafetlerin yanına geçeyim. Beni daha fazla beklemesinler.”

“Turan’ı çağırır mısın?”

“Merak etme, benim çağırmama gerek bile kalmayacak,” dedi ve gülümseyerek yanımdan kalktı. Titredi olduğu yerde. “Ayy, Seziş! Ne kadar sıcakmışsın. Üşüdüm vallahi.” Kollarını okşadı elleriyle. “İyileşeceksin ve sonra Turan’a dair her şeyi en baştan anlatacaksın. Tanışmanızdan aynı evde yaşamınıza kadar! Tamam mı? Nizami Bey’e kızılıyorsun ama sevgilinle aynı eve çıkmışsın. Şıfıntı.”

“İyi geceler. Bir daha da yanıma yatma, koca götlü. Yataktan düşecektim az kalsın,” dediğimde güldü ve yanağımdan öpüp, “İyi geceler,” diyerek üstümü örttü.

Odadan çıktı. Kapı, başka birinin girişinden sonra kapandı. İçeri başka bir beden girdi. Serum ve sıcak beni mayıştırdığı için yorganıma sarılarak içeri girene baktım.

Yanıma yaklaştıktan sonra saçlarımı geri itti ve alnımdan öptü. Mırın kırın ederek burnumu yanağına dokundurdum. Benden daha dikkatli olduğu için hemen kendisini geri çekti. Burnumdaki tamponları hissedince göz devirdim. Sevdiğim adama cilde de yapamıyordum tamponlar yüzünden.

Eğildi, yanağımdan öptü. Sonra yavaşça dudağıma bir buse kondurup dudaklarımın üzerine konuştu. “Banyo yapmışsın. Acıdı mı yaraların?”

"Aslı yardım etti ve hayır, acımadı. Ayağıma poşet geçirdik, ıslanmadı sargılar."

"İyi geldi mi kızlarla konuşmak?"

"Yoruldum biraz," dedim mırıldanarak. Yalan söyleyecek halde değilim. Zaten Turan'ın yanında aklıma yalan da gelmiyordu. "Çok konuşuyorlar."

"Hepsinin aşk hayatını dinlemek yormuştur."

"Bensiz kız gecesi yapacaklarmış," dedim homur homur. Turan yüzündeki kocaman hayran gülümsemesiyle beni izliyordu. Kaşları bana kıyamaz gibi düşmüştü iki yana doğru. Ben konuştukça burnunu buruşturarak yüzümü izliyordu. "Üzıldüm. Benim olmadığım bir şey nasıl güzel olabilir ki?"

"Senin olmadığın hiçbir şey güzel olamaz. Hiçbir şey güzel değil senin yüzünden. Ne bir gece ne bir gündüz ne de bir hayat." Sonra durdu ve yine saçlarımı geriye taradı. "Ne de... kız gecesi işte."

"Senin hayatını mı güzelleştiriyorum yani, bunu mu demeye çalışıyorsun?"

Boğazdan gelen bir sesle güldü. "Hayata dair her şeyi güzelleştiriyorsun. Geçtiğin sokaktaki kediye, yürüdüğün yolun asfaltını, ayak bastığın toprağı, baktığın gökyüzünün mavisini, dokunduğun çiçeğin rengini, canını feda edeceğin vatanın kırmızısını..."

"Çok güzel konuşuyorsun. Sana düşmemi mi istiyorsun? Zaten düşmüşüm, yuvarlanmışım sana. Daha ne istiyorsun?"

"Ben bir şey istemiyorum. Sen benden ne dilerseñ dile."

"Sen de benimle kız gecesi yap."

"Yaparız fistiğim."

"Serum mayıştırıyor," dedim yine. Turan diğer tarafa doğru yürüyünce ben de ona doğru döndüm. Koltuğa oturduğunda en azından biraz daha yüzünü görebiliyordum. "Sana ne yaparsam yapayım, izin verecek misin?"

"Vereceğim."

"Doktor yarın eve geçebileceğimizi söyledi. Eve geçmek istiyorum."

"Sen nasıl istersen."

"Ayaklarımın altı çok mu yanmış?" diye sordum gözlerimi alnına çevirip. "Çok mu kötü?"

"Hayır," dedi yüzümdeki mimikleri incelerken. Öğrendiğim, bildiğim hangi eğitim, hangi taktik varsa yüzümde uyguladım. Bilmesin istedim. Hem zaten ders dört demiştik. Kimse beni zaafımdan vurmamıştı, vurmazdı. "Sana daha önce benimle konuşurken asker olamazsın, demiştim."

Seni görüyorum,” dediğinde gözlerimi kapattım yavaşça. “Sorun yok güzelliğim. İyileşeceğiz. Uyu sen.”

“Yanımda yatabilsen keşke,” dedim fısıltıyla. “Sana sarılarak uyumak iyi gelirdi yorgunluğuma.”

“Yanımdayım. Yatmasam da.” Elimi yorganın altından çıkarıp onun elini tuttum. Yanağımın yanına getirip sarıldım eline. Başparmağı ile yanağımı okşadı. “Yanımdayım. Nefes alsam da almasam da.”

“Hayır, Hayrıgül olacak,” dedi Göktuğ öfkeyle.

“Hayır, Nazmıgül!” dedi Nizami.

“Niye senin ismine benziyor abi ya?”

“Hayrıgül kim yavşak?”

“Ya abi!”

İki saattir onların bana aldıkları, neredeyse benim boyumda olan o çirkin, pembe ayıya isim arayışlarını izliyordum. Keleş sabah olur olmaz odamda bitmişti. Turan taburcu işlemleri için aşağı inmişti. Sabah gelen doktor burnumdaki tamponları çıkarmıştı ve gerekli bilgileri vermişti. Hasarlı olduğumu anlayacak kadar söylediklerini dinlemiştim.

“Bahaeddin Veled olsun,” dedi Fırat abi ciddi ciddi.

“Abi,” dedi Özgür. “Mevlâna’nın babasının ismini mi koyacağız ayıcığa?”

“O zaman Muhiddin Piri olsun.”

Serkan sert sesiyle girdi araya. “Baturhan olsun.”

Hepsi onun çıkan o gür ve yüksek sesine şokla baktı. Şükrü, “Allah aşkına, ayıcık pembe,” diye konuştu artık.

“O zaman Baturhaniye olsun.”

Güldü Göktuğ. “Abla, sen ne diyorsun?”

“Götürün şu ayıcığı odamdan,” dedim ters ters. “Bu ne ya? Ayıcık ne oğlum?”

“Nasıl yani? Beğenmediniz mi komutanım? Biz çok araştırdık kadınlara ne alınır diye. Bunu akıl ettik. Siz de kadınsınız ya,” dedi Nizami.

“Kadın mı?” diye sordum sert bir sesle.

“Değil mi?” dedi şokla Nizami.

“Değil galiba,” dedi Serkan da ikisine merakla bakarak. “Hepimizden taşaklı işte.”

“Bu kadar yükseldiğine göre değil,” dedi Şükrü büyük bir şaşkınlıkla.

“İçten içe hep hissetmişim,” dedi Özgür araya girerek.

“Bana ala ala ayıcık mı aldınız?” diye yükseldim.

Manitaya dünyanın en bebeksi kızı olduktan sonra karizmayı toplamaya çalışırken kadınlar. Hayır efendim, çizdiremeyiz.

“Çiçek de aldık.” Kubat ellerini arkasında birleştirmiş, ayakta dikilirken düz suratını bozmadan çiçeklere baktı. Gerçekten bir masa dolusu çiçek vardı. Orkide, leylak, petunya, frezya, sukulent, saksı çiçekleri derken bazı- larını yere de koymuşlardı.

“İyi bok yediniz,” dedim öksürerek. “Tüm oksijenimi emdiler gece. Bir ara biri boğazıma sarıldı sandım.”

Hepsinin kaşları çatıldı. “Kim?” dedi Şükrü.

“Ama biz dedik Turan Komutan’a. Kapıda nöbete duralım dedik. Valla- hi dedik ya,” dedi Nizami sıkıntıyla.

“Kim ya? Nasıl sarılabilir boğazınıza? Yüzünü gördünüz mü? Bunlar fazla olmaya başladılar!” diye bağırdı Göktuğ birden yükselerek. Hepsi çulluk gibi kabarmıştı.

“Oğlum-” dedim şokla onlara.

“Kim komutanım?” dedi Serkan kaşlarını çatarak. “Ben zaten sabah idmanı biraz fazla kaçırmışım. Allah belamı versin tek yumrukla alem-i ırvaha yollarım. Öyle bir sıkışma yaşıyorum şu an.”

Özgür işaretparmağı ile onun pazısına dokunduğunda Serkan’ın pazısı daha da şişti. Kaşlarını çatarak kafasını ona çevirince Özgür şokla, “Sıkış- mış gerçekten,” dedi bana dönüp. “Taş gibi olmuş komutanım.” Boğazını temizledi. “Siz bize tarif edin. Allah’ıma kitabıma robot resmi elime aldığım gibi boğazına yumruğumla cima eyleyeceğim.”

“Yürü, kayıtları alal-”

“Aa, yeter ya! Susun be!” diye bağırdım artık dayanamayıp. “Oğlum siz geri zekâlı mısınız, salak mısınız, aptal mısınız? Siz beni bugün çıldırtmaya mı geldiniz lan? Ya gidin lan! Daha da hasta edeceksiniz beni. Gidin, iyiyim ben!”

“Abla, tamam,” dedi Göktuğ yanımda. “Yaraların acır. Çok kızma. Ta- mam, salağız biz.”

“Evet, salaksınız,” dedi Kubat işaretparmağıyla masanın üstünde getir- dikleri çiçeği okşarken. Duyulmadığını sandı ama kaşları sıkışan Serkan ona da sinirli sinirli baktı.

Öfkeyle hepsine baktım. “Mecazen söyledim. Kim benim boğazıma sa- rılacak oğlum? Boğazıma sarılanın hayatını-”

“Tövbe estağfurullah,” dedi Fırat abi boğazını temizleyerek. “Kızım, bakma şu aptallara Allah aşkına. Günaha girmene değmez. Bırak ya.”

* Ruhlar Alemi.

“İroni abi ya. İroni!”

“İroni ne komutanım adımızı da mı unuttunuz?” dedi Şükrü eşek gibi gülüp. Ona dik dik baktım. Boğazını temizledi, salaklığını kamufle etmeye çalıştı. “Biz bir an erkek kardeşliğin bokunu çıkardık. Yaparız bunu hep.”

Erkek kardeşlik mi? Kalp, kırmızı kalp, sarı kalp, pembe kalp, mavi kalp, folsolu kalp, etrafında dönen kalp.

“Lan oğlum, sizin benim canıma kastınız mı var?”

“Aman komutanım,” diyen Göktuğ elime masaj yapmaya başladı. “Öyle bir şey yok. Biz çok korktuk sadece.”

“Tamam, anlıyorum,” dedim o elime masaj yaparken biraz sakinleşip. Biraz ama. “Korktunuz! İlk kez bu kadar ortalıktan kayboldum. Anlamıyor muyum? Anlıyorum! Size aynısı olsa tüm kâinatı yıkacak gibi sinirlenir, korkarım.” Göktuğ masajını kollarıma da yapınca boğazımı temizledim. Tüm sinirim geçiyordu. O kollarımın üstüne masaj yaparken benim konuşmamı sabırsızca bekleyen Keleş’e göz gezdirdim. “Aileyiz biz. Aileler birbiri için- Göktuğ, omuzlarıma da yapsana.”

“Emredersiniz komutanım,” diyerek yatağın yanında dikildi, omuzlarıma masaja başladı.

“Aileler birbiri için endişelenir. Biliyorum ama siz de bokunu çıkarmayın be!”

“Emredersiniz komutanım,” dediler bir ağızdan.

Sonra Nizami, “Kimse sarılmadı değil mi boğazınıza?” diye sordu yine de şakayla karışık.

Fırat abi onun ensesine şaplağı yapıştırıp, “Yüce Rabbim akıl dağıtırken pirinç tanesi mi sayıyordun oğlum sen? Mal mısın? Kadın ne anlatıyor lan?” diye söylendi. “Zaten kadın yaralı, yorgun. Ne diye yoruyorsunuz oğlum siz? Sen onları boş ver kardeşim,” diyerek bana döndü. “İyisin, değil mi? Ağrın, sızın var mı?”

“İyiim abi, iyiim,” dedim ona gülümseyerek.

Kapıya bakındım. Turan gideli çok olmamıştı. Bu mallar koca ayıyla odaya girip isim tartışmaya başlayınca, “Taburcu işlerini halledeyim yoksa gerileceğim,” diyerek çıkmıştı odadan.

“Komutanım, anamın bana Muğla’dan gönderdiği bitkiler, baharatlar vardı. Sağlıktır. Ben zaten yemek yapmam, etmem. Eve gittiğim de yok. Ben size vereyim kavanozları, yemeğinize katın,” dedi Özgür gözlerini kocaman açtı.

Onun mavi gözlerine bakmayı bırakıp, “Oğlum, ne gerek var?” diye sordum.

“Ne demek ne gerek var komutanım? Kemikleriniz kaynar, acınızı alır. Doğal ilaç onlar,” dedi Özgür. “Almazsanız ölümü görün.”

“Düzgün konuş amına koyayım ya,” diyerek ona da vurdu Fırat abi. “Düzgün, oğlum. Bak, düzgün. Düz-gün. Ağzınızdan çıkanı o kulaklarınız duyacak.” Sabır çekerek yüzünü sıvazladı. “Allah’ım, ya Rabbim!”

“Abi anamın yolladığı papatya çaylarından nasiplenmek ister misin?”

“İsterim,” dedi Fırat abi. “İsterim koçum. Aslanım benim,” diyerek onu ensesinden kendisine çekti, kafasının üstünden öpüp kolunun altına aldı. Özgür de Fırat abinin omzuna attığı elinin altında sırttı bana.

“Abi, sen harbiden bir gerginsin bugün.”

“Gerginim tabii, Şükrü’m,” dedi Fırat abi.

“Şükrü’n müyüm abi gerçekten?”

Fırat abi takmadı onu. “Karımsızlıktan duvar kemireceğim artık. Sevil’i görmem lazım benim. Sezin’e odaklandık, Rabbime çok şükür geç olmadan bulduk da. Şimdi karımda sıra oğlum. Gözünü sevdiğim, ağlamış hep. İki gün de Ziyafet’te kalmışlar. Karımın kokusu bile yoktur evde. Ben şimdi o eve karımsız nasıl gireyim?”

Şaşkınlıkla onu izledik. O ise çok sinirliydi.

“Ulan insan çıkıyor işten, bir heves evine koşuyor, giriyor evinden içeri... Bir koku. Temiz kokuyor, hanım kokuyor, yemek kokuyor, yuva kokuyor ulan! Cennet kokusu diyorsun.” Kokladı Fırat abi derince. “Yok, bu koku değil mesela. Böyle daha güzel, daha sıcak. Karım günlerdir o evde değilse yuva kokmaz o ev.” Hepsine baktı tek tek. “Ama siz anlamazsınız çünkü karınız yok. Evlenin oğlum. Evlilik müthiş bir müessese. Tadın lan şu hissi.”

“Sağ ol abi. Şimdi yoldan bir kadını çevirip evlenme teklifi edeceğim. Öyle gaza geldim. İlk kim denk gelirse artık,” dedi Serkan. “Basacağım nikâhı. Hanım istiyorum. Ben de yuva istiyorum!”

“Bizim yuvamız var zaten, Serkan’ım,” dedi Nizami sırıtarak.

Göz devirdi Serkan. “Pılını pırtını topla, siktir git evimden artık. İyi-leştin.”

“Ayıp. Aşk yuvamızdan beni kovuyor musun?”

Serkan ona ters ters bakarken Özgür konuştu. “Ben de dün gece konuşmaya başladığım ama bana beş saatte bir cevap veren kıza edeyim evlenme teklifi bari. Ona da iki gün sonra cevap verir.”

“Ben de yoldan bir kadını çevirip evlenme teklifi edeceğim ama İlayda’nın yolundan,” dedi Şükrü düşünceli düşünceli. “İlk çevirdiğim de o olur diye tahmin ediyorum.”

“Sana artık küfürlerim tükendi çünkü sen benim küfürlerimi bile hak etmeyen bir davarsın,” dedi Fırat abi sabırla.

Gözlerim Kubat’a kaydı. Tamamen buradan soyutlanmış gibi beni izliyordu. Göz kırptı bana *ne durumdasın* der gibi. Omuz silktim *it ürür kervan yürür, gücümüz herkesi ürktür* der gibi. Sırıttı. Sırıtabilirdi. İyileştiğim an yüzüne patlatacağım iki yumruğum vardı, o zamana kadar iyi sırtımalıydı.

Şükrü, “Şaka ya,” diyerek kıvırdı. Sonra öne atıldı. Fırat abinin omzuna kolunu atıp, “Şaka yapıyoruz be kral. Sen de hemen deliriyorsun. Sezin komutanım gülsün diye,” deyince Fırat abi yumuşadı. “Kaç gündür uyuyor kadın. Bizi özlemiştir.”

“Özledim,” dedim ben de gülerek. “Taşak muhabbetleriniz olmadan geçirdiğim günler, sizinle olan anılarımdan kafamda kaset oynattım.”

Yalan değil, Seziş. Sabahları buzlu kovalarla yüzüne vurulan sularla uyanmadan önce, yaptın o aktiviteyi.

“Ya komutanım,” dedi Nizami. “Ya gerçekten mi?”

Ona kaşlarımı çattım. Aklıma Aslı’ya koala gibi sarılması geldi. Bu düük, benim en yakın arkadaşımın aklını çelmeye çalışmıştı. Yok, yediremezdim. “Seni özlememişimdir.”

“Beni niye bu kadar sevmiyor, hiç anlamıyorum,” dedi Nizami fısıldayarak.

“Aslı’yla tanıştın mı, Yıldırım?” dediğimde bir an hepsi sırtıırken Nizami kasıldı.

“Hesabını bilmeyen çavuşlar, döner kıcını avuçlar,” dedi Kubat keyifle çiçeklere bakınmaya devam ederken. Daha sonra çiçeklerin arasından bir kâğıt aldı eline, okudu. Burayla ilgilenmediğini belli etti.

“Ben sana dedim Sezin Komutan’ın arkadaşı olmaz diye,” dedi öfkeyle Şükrü. “Bana kızar, benden salak.”

“Ayıkla abi pirincin taşını,” dedi Göktuğ sırtarak.

“Sen hiç konuşma,” dedi Nizami ama Göktuğ şokla öksürerek, “Komutanım siz yokken neler neler oldu...” diye bana döndü kocaman bir oyunculukla.

Onların arasında ne olduğunu umursamadan kaşlarımı çattım. “Kurtuluş davasında bir gelişme oldu mu?”

Kubat elini kaldırıp, “Şşş,” diyerek etrafa bakındı. Çiçeklerin içine, arasına baktı. Şükrü onun ne yaptığını anladı. Bir süre sonra hepsi odayı kontrol ediyordu. Yatağımın kenarında olan koltuğa, koltuğun altına, yatağa, makinelere, lambaya, perdelerin ardına, banyoya... her yere baktılar. En sonunda bir şey bulamayınca yatağımın tam karşısına yedi koca adam dikildi.

Odanın ve benim dinlenebileceğimi düşünüyorlardı. Turan varken çok imkânsız olduğunu düşünsem de tedbirli davranmalarını içimden tebrik etmeden duramadım.

“Yassou’nun sakladığı kitabın içindeki, ne olduğunu bilmediğimiz o şeyi nereye koyduğunu bulmaya çalışıyoruz,” dedi Göktuğ. “Hera büyük ihtimalle Yorgi’ye verdi yahut yolladı. Dilekli’den beri ortada olmayan bir malzemeden bahsediyoruz. Yorgi’nin bu şeyi elinde tutmadığına eminiz. İstanbul’daki davette görüştüğü herkesin raporunu çıkardık. Biri var, Yorgi’nin davette kapak attığı, sonradan görüşmeye devam ettiği. Şehmus Arman. Namı diğer Tombala. En yakın zamanda ziyaret edeceğiz.”

“Turan Komutan ne diyor?” diye sordum.

“İstanbul’a dönüp Tombala’yı paketleyip Yorgi’nin kendisiyle ne konuştuğunu öğrenmemizi. Yarın ya da yarından sonra baskın için İstanbul’a gitmemizi istiyor,” dedi Fırat abi.

Kapıya bir bakış attım ve onlara geri döndüm. “Yorgi, gebermeden önce ben öteyim diye bana bayağı bir öttü,” dediğimde hepsi daha da dikildiler karşımda. “Sidar diye bir isimden bahsetti. İyi dinleyin beni. Her ne si kimse bu Sidar lakaplı adam, içeriden biri. Çok ama çok dikkatli olmanız gerek. Benim kim olduğumu biliyor, sizin kim olduğunuzu biliyor, ne bok yediğimizi biliyor. Alaydan olamaz. Albay hariç kimse ne yaptığımızı bilmiyor. Daha üstten, eli her yere uzanan biri bu Sidar piçi. Çok sessiz ve sinsi bir şekilde yönetmeliyiz davayı.”

“Sidar dediğimiz adam, üstlerden hain biriyse bu iş...” dedi Özgür ve duraksadı. “Bu iş yalnızca Sezin Komutan’ımla ilgisi olamayacak kadar büyük bir iş.” Hepsi onayladı onu. Şimdi yüzlerinde bir nefret yatıyordu.

“Acemistan dedikleri devletin başına Tahrir ya da Yorgi’yi geçireceklerini söylemişlerdi. Nazar, Tahrir başa geçecek dedi. Yorgi, onu geçirecekler sandı. Düşünün,” dedim hepsine tek tek bakarak. “Hiçbir devlet kendi ırkından olmayan bir yöneticiyle yönetilemez. Tahrir, Yahudi; Yorgi ise Türk’tü. Acemistan yalnızca Acem ırkından biri ile yönetilir.”

Günlerdir bunu düşünüyordum. Yorgi de Tahrir de piyondu fakat Tahrir, son kareye yaklaşmış olan piyon olmalıydı. Sidar’ı ve belki de başka bir sürü insanı tanıyordu.

“Bu işin arkasındaki adam Acem o zaman,” dedi Şükrü. “Aradığımız adam, Sidar olabilir mi?”

“Sanmıyorum. Sidar muhbir,” dedi Kubat net bir tavırla. “İçeriye yerleştirdikleri adamdan yalnızca biri olmalı. Diğer türlü bu kadar kolay bulmamız komik olurdu.”

Kapı açıldı, Turan elindeki evraklarla içeri girdi. Yatağımın tam karşısındaki yedi adama bakındıktan sonra bakışları bana döndü. Bizim ne yaptığımızı anladı. İş konuştuğumuzun farkındaydı. Gözlerimiz çarpıştığında ikimiz de hasarlı, bir o kadar sağlamdık.

“Kendimi ifşa ettim,” dedim sert bir sesle. “Kamera kaydı açıktı. Sezin Kaza olduğumu birinci ağızdan itiraf ettim. Kayıt duruyor olmalı. Kame-rayı kim aldı?”

“Ben,” dedi Serkan araya girip. “Kamera da kayıtlar da bizimle. Henüz imha edilmedi.”

“Edilmeyecek de,” dedi Turan bakışlarını benden ayırmadan. Yatağa yaklaşmaya başladı. “Ayrıca bugün, iş konuşulacak gün değil. Sezin Komutan’ınızın dinlenmesi gerektiğini biliyorsunuz.”

Onlara kızmadığının hepimiz farkındaydık. Kızdığı bendim. Eminim ki uyanır uyanmaz kafamda dönen bin tilkinin bininden de haberi vardı. Elbette olacaktı. Kanım vatan diye akıyordu ve o bunu düşünmeden durmadığımı biliyordu.

“Sidar ismini verdi Yorgi bana,” dedim ona da. Turan yatağımın yanında kaldı, bakışlarını benden çekemedi. Ela gözleri karardı. “Her şeyi o ayarlıyormuş. Tahrir’in işlerini hallediyormuş. Her şeyi kolayca bitiriyormuş. Aklıma askerden başka bir şey gelmiyor.”

“Sidar haindir. Çalıştığı başka biri olmalı. Daha üstü biri. Acemistan dedikleri ülke ne Türk’e ne de Yahudi’ye verilir. Acemistan yalnızca Acemler tarafından yönetilebilir,” dedi Turan. “Sidar, Acem birisinin ağında olmalı.”

“Ben de aynısını söyledim!” dedim soğukkanlı bir heyecanla. O durum, dümdüz bir surat fakat heyecanlı bir sesle gerçekleşiyordu. Suratımın sertliğine bakan Keleş, sesimin titremesine odaklanan Turan olacaktı sonuçta.

Kocasıyla aynı beyni paylaştığını düşünürken kızlar.

Turan bana parlayan gözlerle baktığında bir an aklıma Keleş geldi, bakışlarımı hemen Keleş’e çevirdim. O boğazını temizleyerek toparlandı. “Güvenliği ve altyapıyı Sidar ayarlıyor. Tahrir ise elinden ne geliyorsa patlatıyor. Bu durumda Tahrir’i tehdit edeceğimiz bir şey olmalı elimizde. Tahrir diğer hainleri ifşa edecek kadar telaş yapmalı. Bu örgütlerin her biri tek tek aynı yere bağlı çıkacak. Bağlı çıktıkları yer ise...”

“Sidar’dan başkası olmayacak,” dedim soğukkanlı bir sesle. “Tahrir’i ne ile tehdit edebiliriz?”

“Yassou?” dedi Fırat abi.

“Tarihi geçti. Çok üstüne gittiler Yassou konusunda. Yassou’yu gözden çıkarmış olabilir,” dedi Şükrü.

“Kırap?” dedi Özgür. “Kitabın içindeki alfabeyi çözdüğümüzü söylesek?”

“Kitabın içindeki o bölmede her ne varsa o şey önemliydi,” dedi Kubat. “İçindekiyle tehdit etsek?”

Hepimizin yüzünde aynı tehlikeli ifade belirdi. Herkes birbirine bakarken elimizde olmayan bir şeyi blöfe yatıracak olmamız büyük tehlike olsa da denemeye değirdi.

“Denemeye değer,” dedi Turan ve bakışlarını bana değdirdi. “Devlet içinde bir hain var olsa bile Sidar gölge gibi iş halledip duruyordur. Açık vermesi imkânsız. Bulmamız kolay olmayacak. Tahrir’e blöf yedirmek zorundayız.”

“Sidar, Kürtçe’de ağaç gölgesi demek. Ona bu lakabı vermelerinin sebebi sırtlarını yaslayacakları bir ağaç olmasından. Bu kadar güven veren biriyse küçük biri olamaz,” dedi Kubat. “Adamımız bizden bile içeride. Nasıl bulacağız?”

Turan ile göz göze geldik. İkimizin de ağzından aynı kelimeler çıktı. “Biz de içeri gireceğiz.”

2. YEDİ GÜLÜN YÜZ KATI

Turan'ın kucığında hastaneden çıkarılmış, koca heybetiyle baş ağrıtan G63'e kurulmuş, yol boyunca şarkılar dinleyerek düşünmüş, tekrardan Turan'ın kucığında evimize çıkarılmıştım. Ayaklarım yere basmıyordu, o kadar mutluydum. *Ayaklarımız yere basmıyor çünkü altları yandı. Küçük*

bir bilgi.

Ben kucığındayken kapının kilidini açamazdı. Bu yüzden, "Anahtar nerede?" diye sordum ona. "Ben açarım kapımızı."

"Hımm," dedi boğazdan gelen bir sesle. Eğilip yanağımdan öprü. "Kapımız... öyle mi?"

"Bizim kapımız değil mi?" dedim boynuna burnumu sürterek. Biraz yaramazlıktan zarar gelmeyeceğini düşünerek dudağımı boynuna bastırıp çekildim. Yetmedi, öptüm birkaç kere de. "Seninle benim." Yutkundu derince. Kafası karışmış gibi yüzüme bakakaldı. Sevimli bir şekilde, "Hı?" diye sordum.

Dudaklarını ıslattığında sııttım ve çenesinden öptüm. "Çok kaşınıyorsun."

Çenesindeki öpücüğüm dudaklarına ulaştı. Oraya minik bir buse kondurdum. "Kaşısana."

"Kaşımakla yetinmem."

"İleri de gidebilirsin, sorun değil."

"İlerisi ikimize zarar."

"Hadi be. O kadar mı?" dedim elimi kaldırıp ensesindeki saçlarına dokundururken. "Keşke beni duvara yaslayıp nefessiz kalana kadar."

Evet! Devamı? Devamı nerede? Ne diyeceksin? Biliyorum ben. Si-

"Komutanım!" diye bağırarak arkamızdan çıkan sesle lafım yarım kaldı. Turan ile birbirimize bakan bakışlarımız sertleşti. Turan'ın omzunun üstünden asansör kapısının açıldığı yere baktığımda Göktuğ ile Nizami'yi gördüm. Elllerinde poşetler vardı. "Komutanım ne istediyseniz getirdik. Listedeki her şeyi aldık!"

"Tamam, oraya koyun. Buraya yaklaşmayın hiç. Arkanızı dönün, gidin," dedi Turan.

"Neden?" dedi Göktuğ huysuzca. Zaten hastaneden çıkarken de Turan'ın kucığında olmamdan rahatsız olduğunu, "Abla masaj yapayım mı

sana? Abla ben seni sırtımda taşıyabilirim, deneyelim mi? Abla seni sırtında en uzak mesafeye taşıyan kazansın, ilk ben başlayayım,” diyerek yeterince belli etmişti. Bir harekete güldüğünüzde bokunu çıkarana kadar o hareketi yapan iki yaşında bebek gibiydi.

“Göktuğ,” dedim gözlerimi ona dikerek. “Ne demek neden?” diye sorduğumda Göktuğ bana baktı.

“Tamam,” dedi Nizami. Bize bakıp yutkundu. “Gideriz biz.”

Poşetleri yanıma getirdiler, koydular. Göktuğ bize gözlerini diktiğinde Turan yalnızca kafasını yavaşça eğdi. Göktuğ boğazını temizledi, Nizami onu kolundan tutup, “İyi günler size,” dedi ve asansöre ilerlemeye başladı.

“Oğlum, ne diye adama bakıyorsun öyle? İki iki daha dört, sevgililer. Bırakalım, hasret gidersinler. İkisini de yan yana hiç mi görmedin, amına koyayım? Birlikte tamamlar,” dedi Nizami. Kapı kapanırken onun azalan sesini duyduk. “Tamamlanıyorlar.” Sesi kayboldu.

Turan ile göz göze geldik. “Alp,” dedim kalbimin sesini duymasın diye. Niye heyecanlandım ya da niye utandım, bilmiyordum. Onunla tamam olmak, beni utandırmıyordu. Erkek kardeşlerimin bunu yüzümüzden açık kitap gibi okumaları utandırıyor. Kalbim ise onun bana dokunduğu her bir noktada atıyordu.

“Anahtar montun cebinde fıstık,” dedi halimi anlar gibi. Kafamı aşağı yukarı salladım. Ses çıkarmadan montunun cebinden anahtarı aldım ve kapağı açtım. “Nereye gitmek istersin?” diye sorduğunda bakışlarım ilk salona döndü. Salona yöneleceği sırada, “Mutfak,” dedim. Poşetleri yerleştirirken onu izlerdim, hem yemek de yapacaktık. *Yapacaktı.* Ben yapmayacaktım.

Mutfağa girdi ve beni sandalyeye oturtmadan önce tereddüt etti. “Oturabilirsin herhalde.”

“Evet.”

“Belin iyi, değil mi?”

“Evet.”

“Oturursan acımaz yani?”

“Oturt artık, Alp!” diye serzenişte bulununca beni sandalyeye bırakıp, “Kokarcasın,” dedi ve geniş omuzlarıyla birlikte mutfaktan çıktı.

“Kokarcaya kurban ol sen!” diye bağırdım arkasından.

“Kurbanım zaten.”

“Hayır, beni düşüremezsin!”

“Düşürdüm bile.”

“Of,” dedim o bütün poşetlerle içeri girdiğinde. Montunu çıkarmıştı, üzerinde lacivert bir kazak vardı. Geniş omuzları, kısa fakat dağınık saçları

ile karizmanın öz evladıydı resmen. “Haklısın. Düştüm sana.” Ayaklarımı dikkatle masanın üstüne uzattım. Sandalyeye yayıldım.

“Haklıyım. Aynı zamanda şanslıyım da.” Poşetleri tezgâh üstüne bırakıp bana baktı. “Dünyamın en güzel kadını bana bakıyor, beni görüyor, beni anlıyor; bana dünyanın en turnayı gözünden vuran adamı gibi hissettiriyor.”

“Dünyanın en turnayı gözünden vuran adamı. Ben de o adamı kapan kadını. Bizim şansa bakar mısın? Dünyanın en iyi çifti miyiz?” dedim gü-lerek. Poşetten çıkan çikolatayı fırlatınca havada yakaladım. En sevdiğim çikolataydı. Keyifle ısırık aldım.

“Öyleyiz.”

Sessizce eşyaları yerleştirirken, “Bu çikolatayı almak için üç sokak aşağıdaki bakkala inerdim. Bazen Sezgin’den isterdim bazen Sezer’den,” dedim ve duraksadım. Sezer’den bahsedişim biraz hızlı olmuştu.

“Diğer abinin ismi Sezer’di, değil mi?”

“Evet,” dedikten sonra omuz silktilim. Son zamanlarda bu kadar da derin düşünmemeliydim. Yalnızca anlatacaklarıma odaklandım. “Melike’yi anlı-yorum çoğu zaman. İki abin var ve istediğin kadar şımarabilirsin. Tabii ben şımarma işini biraz erken bıraktım. Hiç huyum değildi abilerime şımarmak.”

“Şımarık bir çocuk olduğunu düşünmedim hiç.”

“Dedeme şımarırdım,” dedim içim bir çiçek bahçesi gibi parlarken. Bacaklarımı indirdim masanın üzerinden. Sandalyenin üstünde bağdaş kur-dum. “Dedeme çok şımarırdım. Her türlü şımarıklığımı çekerdi.”

“Dedenden çok az bahsediyorsun bana,” dediğinde bir an duraksadım.

“Dedem vefat ettikten sonra herkes çok hızlı uyum sağlamıştı. Ölüm, hayatın gerçeği. Gocunmuyorum bundan fakat düşünüyorum da dedem vefat edince konuşacak kimsem kalmadı. Babaannem üzümlüyor diye onun-la dertleşemiyordum. Aslı’ya anlatsam dinlerdi ama anlayamazdı. Annem, abilerim... Bilmiyorum işte. Dedemin kaybını tek başıma kaldırmak zorun-daydım ve kimse bana yardım etmiyordu. Bir yerden sonra dedem hakkın-da birileriyle konuşmak çok... nasıl diyeyim...”

“Gereksiz mi geldi?” diye tamamladı beni.

“Evet,” dedim bakışlarımı ona dikerek. “Sanki dedem gitmişti ve benim özlemimi de üzüntümü de kimse anlayamazdı. Herkes yabancıydı çünkü bu hayatta bana tanıdık olan tek kişi dedemdi. Ben de onun hakkında biri-lerine konuşmayı yasakladım kendime.”

“Ondan bahsederken gözlerin parlıyor. Dedenin lafı geçtiği an bile mutlu oluyorsun. Onun gibi bir adamı konuşmayı kendine yasaklaman

acımasızca olmuş. Bu hayatta en sevdiğin insan o, değil mi?" Kafamı salladım yavaşça. "Yapıtışın deden sanki."

"Öyle. Onun nasihatleriyle büyüdüm. Lisede onu kaybedince düştüm bir boşluğa, belki hâlâ kurtulamadım o boşluktan," diyerek derin bir nefes aldım. Anlatmak istesem de onun bir poşet hariç hepsini yerleştirdiğini gördüm. Gecemiz başlayacaktı. "Neyse. Sana uzun uzun anlatırım onu bir gün. Bugün için planlarım var."

Son poşetteki eşyalara bakınırken, "Bu listeyi sen mi ayarladın?" diye sorduğunda kafamı uzatıp neye baktığına bakındım. Elinde iki tane tüylü saç bandı, iki tane maske, bir tane alkolsüz pembe kokteyl, cilt kremleri, renkli ojeler görünce kahkaha attım.

"Evet!" dedim gülmeyi kesemezken. "Kızlara liste verdim evdeki ihtiyaçlar için. En sonuna da kız gecesi için ne gerekiyorsa alın, çocuklarla yollayın diye not düştüm. Oje yollamışlar ya."

"Sürecek misin?"

"Hayır!" dedim şen bir kahkahayla. "Ama istersen sana süreriz." Ellerine baktı kaşları çatık halde. Koca tırnaklarına oje yetmezdi ki onun. Hem onu pembe ojeli düşünmek, ne yalan söyleyeyim aşırı komiğime girmişti. Tırnaklarına ciddiyetle baktığını görmek beni daha da keyiflendirdi. Kahkaham mutfağın duvarlarında yankılanıyordu. "Pembe yakışır ellerine."

Erkek oğlu erkeğimi ojeli düşünme işini reddediyorum. Yakışmıyor alfama. Protesto ediyorum.

Ellerini benden saklayıp, "Hayır, bana oje süremezsın," dediğinde artık masaya vura vura gülüyordum. "Gülme. Kimsenin oje sürmesine izin vermem ben."

"Tamam!" dediğimde, "Gül sen, kara civciv," diyerek bana yaklaştı ve birden beni omzuna attı. Kahkaham duvarlarda yankılanırken baş aşağı kaldım onun sırtında. Yürümeye başladı. Kalçası ile göz göze gelince elimi kaldırıp kalçasına dokununca, "Sen benimle resmen eğleniyorsun!" diye sahte bir kızgınlıkla konuştu.

"Evet!" dedim hevesle. "Sen benim şaklabanımsın."

"Bir o kalmıştı olmadığım."

Onun yatak odasına ilerlediğini anlayınca çığlık attım. "Hayır. Bana ders mi vereceksin?"

"Ders dokuz mu istiyorsun?"

"Hımm." Düşünür gibi yaptım ve kıkırdadım. "Ders dokuzun ne kadar edepsiz olduğuna bağlı."

Kalçamı kışkırtıcı bir şekilde sıktı. "Kaza!"

“Kazazede!”

Yatak odasına girdiğimizde baş aşağı onun omzundayken yerde gördüğüm balonlarla yüzümdeki keyif dondu. Kaşlarım çatıldı. Sırtından destek alarak kendimi kaldırdım. Kalktıkça şaşkınlığım daha da arttı. Yatak odamızın zemini ve tavanı kırmızı, beyaz, siyah, gri balonlarla kaplıydı. Ağzımdan şaşkınlıkla karışık bir gülüş çıktı. Böyle bir sürpriz beklemiyordum.

Turan'ın çalışma masasının üstünde gördüğüm güllerle gözlerim kocaman açıldı. Bir, iki, on, yirmi gül olsaydı elbette şaşırmazdım fakat yüzlerce gülden yapılmış bukete şaşırmam çok da anormal olmamalıydı. Düzeldiğimde yüzümün önüne gelen saçlarımı çekmeye çalıştım ama yaşadığım şoktan dolayı onlarla ilgilenemedim bile.

Kalçamın altından tutarak kucagında tutmaya devam eden adama, “Alp?” dedim ona kapılmış bir nefesle. “Ne yaptın sen?”

Güllere yöneldi, beni masanın üzerine oturttu. Gülleri kucagiıma almaya çalıştım. Masada oturduğum ve hareket alanım kısıtlı olduğu için bu mümkün değildi. Kocaman bukete kucagiımda tutamayacağımı anlayınca gülleri alttan tutarak destekledi. Güllerin tam ortasında gördüğüm küçük notu elime aldım.

*Derler ki yedi gül, sana âşığım anlamına gelir
Sana yedi gülin yüz kate âşığım sevgilim.*

“Burada yedi yüz tane gül mü var?” Ona sersem bakışlarla baktım. “Şaka yapıyorsun. Buna ne gerek vardı?”

“Beğeneceğini düşündüm,” dediğinde dudaklarım aralandı. Beğenmek ne kelimeydi! “İçimden geldi. O günlerden sonra biraz da olsa iyi hissetmeni istedim.”

Bunları tek tek düşünmesi, sırf iyi hissedeyim diye yatak odasını donattığı balonlar, güller, o güzel not... Başkasında görsem hiç hoş görmeyeceğim o durumun tam ortasıındaydım ve dünyanın en değerli insanı gibi hissediyordum. İnsan başkası yerine utandığı o güzel vaziyetin içerisinde olunca çok da kötü olmadığını anlıyormuş.

Başkasından gül alsam kenara fırlatırdım fakat bu adamdan aldığım yedi yüz gülü hangi sulak yerde yetiştirsem diye düşünüyorsam ben gerçekten körkütük âşık olmuşum demekti.

Diyecek bir şeyim yoktu, şaşkınlıktan dilimi yutmuş gibiydim. İlk kez başıma geliyordu ve ne demem gerektiğini o kadar bilmiyordum ki. Güllere

baktım, notu tekrar okudum, balonlara baktım. Gerçekten, onun kollarında geberene kadar durmaktan başka hiçbir şey istemediğimi anlayacağım kadar inceledim odanın içindekileri.

“Hoşuna gitti mi?”

Darmadağın ve çirkin olduğumu biliyordum. Dün Aslı ile banyo yaptıktan sonra ilk kez yüzümün halini görmüştüm. Kaşım yarıktı, elmacıklarım morluk içindeydi ve gözümün birinde morluk vardı. Şişlik inmişti fakat sabah gördüğümde morluk sararmıştı. Yüzümde soluk bir renk cümbüşü vardı. Saçlarım arasında bir bant vardı ve sanıyordum ki kafam dikişliydi.

Çirkin hissetmem gerekirdi. Öyle değildi. Onca yarama rağmen kucağımdaki güller ile bu adamın karşısında tacı eksik bir prenses kadar güzel hissediyordum.

Şaşkınca güldüm, yanağımdaki saçımı çekmek için uzanmıştım ki beni anladı.

Bana yardımcı olmak için kafasını hafifçe eğdi, koca eliyle saçlarımı yüzümde çekerken yüzümdeki gülümsemem yavaşça dondu. Onun hayran suratına bakarken zar zor yutkundum. Saçları çok uzamış sayılmazdı fakat akalları tekrardan uzamıştı. Kesinlikle sakallı hali daha cezbediciydi. Onu tehlikeli ve serseri gösteriyordu. Bu hali kanımı kaynatıyor, beni yoldan çıkmaya teşvik ediyordu.

Onun da keyfi yavaşça söndü. Dudaklarıma yapışmış saçlarımı çekti. “Çok güzelsin,” dediğinde yüreğim durdu sandım.

O bir bakarsa ben bin yıllık güzelleşirdim. Sevilmek, yirmi dokuz yaşına kadar ne kadar uzaksa, bu adam bana yirmi dokuzumda o kadar yakındı. Sevilmek, böyle hissettirmiş. Yüreğim, zihnim, her bir zerrem, tüm noktalarım onun varlığıyla güzelleşirken daha iyi anlıyordum.

Bakışlarımız aynı anda dudaklarımıza çevrildi. Bir dakika daha beklemedi. Sertçe dudaklarıma yapıştığında ellerim ensesine sarıldı. Aramızdaki gülleri tek eliyle tutup masanın üzerine geri koydu. Bacağımyı beline dolayarak kendime çektim. Dilini dilime sardı ve kendisini bana bastırdı. Dudaklarımız ayrıldı. Turan, isteğin bir ateş gibi göğsümde yanacağı biçimde boynuma gömüldü. Islak dokunuşlarını boynuma bırakmaya başladığında ağzımdan canhıraş bir inleme döküldü.

“Seni çok özledim,” dedi dudakları aşağı inerken.

“Ben de,” dedim son nefesimle. “Ben de canım.” İki elim yanaklarına sarıldı, tekrar dudaklarıma çekerek onu öpmeye başladım. Aynı hevesle beni öptüğünde ellerim yaramaz bir tavırla üzerindeki kazağının eteklerinden

içeri girdi. Sırtını okşayarak tırnaklarımı batırdım. Teni, ben diye yanarken beni sayıklıyordu. Parmak uçlarımdan duyuyordum.

Dudaklarımızı ayırdım. “Tenini özledim,” diye fısıldadım. “Benim için bugün kazaklarından kurtulmanı istiyorum.”

“İsteklerin şahsıma emirdir, Kaza.”

Öyle deyince kazağı bir hışımla çıkardım üzerinden. Bakışlarımı üzerine çevirdim. Geniş omuzlarını okşadım ellerimle. Pazıları, göğüsleri, karın kasları o kadar cezbediciydi ki onu incelemekten alamadım kendimi. Aç bir yırtıcı gibi hissediyordum. “Senin gibi bir adamın hem centilmen olup hem de bu kadar ateşli görünmesi Türk Ceza Kanunu 777. Maddesi-”

Elini boğazıma sararak dudaklarına tekrar çektiğinde gözlerim kapandı, kendimi kollarına bıraktım. Dudaklarımız birbirine deli gibi sarıldı. Tırnaklarımı omzuna bilinçsiz bir şekilde sertçe batırınca dudağımı dişledi. Bu canımı acıttı, tatlı bir acıydı. O acının getirdiği hazla ağızımdan hiç beklemediğim bir inleme çıktı.

Ellerini kalçama sararak kucakladı beni. Ellerimi ensesinde bağladım. Öpüşmeyi kesmeden beni yatağa getirdi. Yatağın üzerine yavaşça yatırdığında saçlarım etrafa yayıldı. Tek dizini bacaklarımın tam arasına koydu, kolunu belimin altından geçirerek beni kendisine daha da çekti. Dillerimiz birbirine dokununca bacaklarımı birbirine bastırdım. Dizi bacak aramda sıkıştı ve o sıkışma tam da o noktamda bir baskı yarattı.

Ondan ayrıldım, gözlerim kapalıyken burnumdan sert bir nefes fırar etti. Dudaklarını tekrardan boynuma yöneltti. Kulağımın arkasını öpünce tekrardan inledim. “Alp...”

“Fıstığım,” dedi derinden gelen, akıl karıştırıcı sesiyle. “Sesinle kendime geliyorum ve şu an bu haldeyken seninle böyle olmamam gerektiğini hissediyorum. Dayanılacak bir kadın değilsin, dayanamıyorum. Duramıyorum, sen durdur.”

Dudakları gerdanıma indi. Üzerimdeki kazak göğüslerime kadar açıldı. Ellerim tekrardan onun ensesine sarılınca bilinçsizce kendime bastırdım.

Cevap veremedim. Çok sıcaktı. Belki beni de soyabilirdik. Soyunurdum. Hiç sorun değildi. Zaten neden onun yanında giyinik duruyordum ki?

Ben de öyle düşünüyorum. Bir de üstüne sevişilirse tadından yenmez diye düşünüyorum. Yoksa neden efulisiniz?

Konuşmadım. Kendine gelmesini istemiyordum. Elini kazağımın altına soktu ve yukarı çıkmaya başladı. Çıplak memem avucunun içerisine yapışınca, “Bana bunu yapamazsın,” dedi artık kafası bulanmış gibi bir sesle.

“Sen bana daha kötülerini yapabilirsin,” dedim yardım dilenir bir sesle.

“O konuda bir acımam olmayacağına emin olabilirsin.”

“Bir de şahit olsam...”

Tuttuğu yeri sıktağında nefes nefese kaldım, başım geriye düştü. Göğsüm çok hızlı inip kalkarken, “Seni duygusal olarak boşlukta olduğun ya da fiziksel olarak dayanıksız olduğun bir anda değil, her şeyinle hazır olduğunda sikeceğim,” dediğinde midem ağzıma geldi. Birden böylesine kirli konuşmasıyla kulaklarım uğuldamaya başladı.

“Sana yumuşak davranacağımı mı düşünüyorsun? Unut onu, Kaza. Seni inciteceğim, bana yalvaracak hale geleceksin.”

Parmakları yanağımın üzerinden uzanıp saçlarımın arasına daldı. Kafamın arkasına getirdiği parmaklarının arasında saçlarımı sıkı. Kafamı yataktan ayırırken, saç diplerime tatlı bir sızı yayacak kadar çekiştirdi. Bakışlarım öpüşmemizden kaynaklı şişen dudaklarına takıldı.

“Seni bitirene kadar bacaklarının arasında olacağım. Seni tüketeyeceğim. Adımı bağırmayacak, haykıracaksın. Senin kendini tutmanı, sessiz kalmanı istemiyorum. Benimle vahşileşmeni sağlamak için şehri boşaltmam mı gerekecek? Bunu yaparım. Senin ismimi haykıracağın, özgür olacağın, benimle yabanileşeceğin neresi varsa orada sevişeceğiz.”

Ensemdeki saçlarımı çekiştirdiğinde bayık bakışlarımla ona baktım. Anlıyordum. Şu an onun neden geri çekildiğini de neden bu aralar istemediğini de anlıyordum.

“Kendimi tutmayacağım, dizginlemeyeceğim, senin de tutmana izin vermeyeceğim. Sabrediyorum. İçimde sana dair sabrettiğim ne varsa kilitliyorum. Bir gün o kilidi açıp sana ayıracağım kendimi. Zihnimi, bedenimi, ruhumu, sesimi, bakışımı, nefesimi... Her bir sıktağım zerremi.”

Yanağıma dudaklarını dokundurdu. İçine kokumu çekerken saçlarımdaki parmaklarını gevşetti. “Özenle ilgileneceğim. Seninle işim bittiğinde de titremelerini izleyeceğim. Dakikalarca sürecektir azgınlığını.” Dudaklarının üzerine fısıldadı. “Ve o günden sonra her an benim için titreyen bedenin tamamen benim, sana amade bedenim tamamen senin olacak.”

“Alp,” diye fısıldadım. İsmi dudaklarımdan yalvarır gibi çıktı. Bacaklarım esasında titremiyordu fakat tüm bedenimdeki kasların sıkışarak vücudumu titrettiğinin farkındaydım. Bacak aramdaki ıslaklığın kalçama kadar süzüldüğünü hissediyordum. Aklım başımdan gitmişti. Kaçmadan, gerçekten içindeki her şeyi bana kısık bir sesle haykırmasıyla yeterince açıklayıcı olmuştu. Bana yapacaklarını anlatmamış, resmen izletmişti.

“Benim ağzımdan bir sana yemin çıkar, sen lügatinde Zede sözü bil. Sana ettiğim her yemin, gerçekleşmek üzere çıkar ağzımdan. Lafta bırakmam.”

Başımı aşağı yukarı salladığımda eğildi, dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. Karşılık vermeme izin vermedi. Yanağımdan öptü aynı sertlikle. Elini mememin üzerinden çekti, sonra da boynuma bir öpücük bırakıp üzerimden kalktı. O kalkınca tenime vuran soğukluk ile yanaklarımın cayı cayı yandığını anladım. Zar zor yutkunduktan sonra etrafa bakındım. Yatak odamız kırmızı, siyah, beyaz ve gri kalplerden ibaret olduğu için tavandaki balonlara bakarak kendime gelmeye çalıştım.

O kadar ikna etti ki beni artık bu konuda ısrarcı olmayacağım. Elbet bir gün ama bugün değil. Tamam, ben tamamım ya. Sadece o gün gelsin diye ip çekme işini hızlandırmam gerekecek.

Kalpli balonların iplerine utanç ve şehvet ikilisiyle birlikte bakarken bakışlarından kaçtığımı çok iyi bilen sevgilim -kocan- yine konuştu. “Üsrümüzü değiştirelim. Yemeğimizi yapıp yedikten sonra da ilaçlarını içecek-sin ve istediğini yapacağız.” Sustum. Konuşamıyordum. “Anlaşıldım, değil mi?” diye sordu ben ısrarla dönmeyince.

“Çok iyi anlaşıldın,” dedim bakışlarımı gözlerine dikip. “Çok iyi anlaşıldın, Kazazede. Ben hayatımda hiçbir şeyi bu kadar iyi anlamamıştım.”

“Güzel,” dedi sırtarak.

Hızlı adımlarla odadan çıktı. Büyük ihtimalle Melike’nin odasına yerleştirdiğim kıyafetlerimden almaya gitmişti. Kafamı eğdim, ağzımdan bir *huh* sesi çıktı. Sanki üç kilometre yol koşmuştum. Kendime gelmeye çalıştım. Geri geldiğinde elinde bir eşofman takımım, yarım atletim ve çoraplarım vardı. Yatakta yatmayı bırakmadan yüzüstü döndüm, ayaklarını yukarı kaldırıp dirseklerimi yatağa yasladım, çenemin altında ellerimi birleştirdim.

“Bana bebek gibi bakacak mısın?”

Balonlara ayağıyla vurdu, bir tane balon yatağa doğru havalandıncaya yakaladım. Balonu çenemin altına koyup masum bir ifadeyle onu izledim. Gülümsedi.

“Sana her an, istediğin her şekilde bakarım.” Ayaklarımı bir rüyadaymış gibi salladığımda bakışları sargılı ayaklarıma kaydı. “Canın yanıyor mu?”

Biraz durdum, bakışlarımı havaya kaldırıp kendimi denedim. Ne hissettiğimi anlayınca burnumu kırıttırdım. “Kaşınıyor.”

“Doktor yanığın ikinci derece olduğunu söyledi. Yemekten sonra sargıları açarız, hava alır biraz. Ben suyla müdahale ettim yolda, ilk müdahalenin süreci kısalttığını söyledi doktor. Ciddi bir iz de kalmayacak.”

“Sorun değil. Sonuçta beni kucağında taşıyabilen bir adamım var.”

Kafasını eğip güldüğünde o kadar dalıp gittim ki onun gülüşüne, öyle eridim ki onun o tatlı haline, çenemin altından kayan balonu fark edemedim. Çenem yatağa çarpmadan kendimi toparlayarak, hiç karizmayı bozmadan balonu yine elime aldım.

“Adamın yedi yirmi dört senin hizmetinde.”

“Evet, onu anladım. Şuranın haline bak,” diyerek odayı gösterdim. “Turan, Allah aşkına, yedi yüz tane gül var masanın üzerinde.”

Birden yüzü ciddileşti. “Beğenmedin mi?”

“Ne?” diyerek şokla doğruldum. “Ne beğenmemesi be adam? Sen beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun? Senin yaptığın bir şeyi nasıl beğenmeyeyim? Çıta’yı öyle yükselttin ki bundan sonraki beklentilerim hep daha yüksekte olacak!”

“Sorun yok. Bu senin hak ettiğinin çeyreği bile değil.”

“Allah’ım, o kadar şımarıyorum ki kedi gibi mırılacağım şimdi,” dediğimde ciddi olan suratı yine keyfe büründü. Elindeki eşyalarımıyla yaklaşarak yanıma oturdu.

“Mırlar mıydın?”

“Mırlamamı mı istiyorsun?” diye sordum ciddiyetle.

“Kükremenin daha çok sevdiğim doğrudur.”

“Kükrememi istiyorsun o zaman?”

Bu konuda bir yorum yapmadı. Çenemden nazıkçe tutup bir öpücük kondurdu. “Aç mısın?”

“Açım.”

“Kaldır kollarını,” dediğinde kollarımı kaldırdım. *Sweatshirt*’ü üzerimden çıkardı. Çıplak göğüslerimle kaldım. Tenimi soğuk ısıtırken, Turan eğilip çıplak omzuma bir öpücük bıraktı.

Sevilmenin zirvesinde, onun her an değerli hissettiren öpücükleri ve davranışları ile gülümsemem büyüdü. Eşofman rakımı dümdüz koyu yeşil, içi yumuşacıktı. Yarım adeti giydirdi, onun üstüne de eşofman üstünü geçirdi.

Daha sonra yataktan kalkıp altımdaki pantolona davrandı, onu da dikkatle bacaklarımdan çıkardı. Çıplak bacaklarıma öpücükler kondurdu. Saçlarına parmaklarını geçirdim. Eşofman altıyla çorapları da giydirdi. Daha sonra kendisi de getirdiği gri eşofman altını giydi.

Bir an bilinçsizce ayaklarımı yere basacakken Turan bana yaklaştı ve refleksiyle bileğimden tuttu. Beni kucağına alarak, mutfaka yürümeye başladı. “Bir süre yere basmaman gerektiğini anlayamadın.”

“Bir kez basarsam ayakta durup duramayacağımı anlayacağım, Alp. Ayrıca bir acı hissetmiyorum.”

“Acı hissetmediğini biliyorum. Bu yalnızca önlem. Doktor üç gün basmaman konusunda ısrarcı konuştu. Üçüncü gün bugün. Yarın deneriz yine.”

“Yarın bu işe alışırsam? O zaman ne yapacaksın? Sen artık beni hep kucağında taşı bence.”

“O bakıyor, bu anlayacak, askerler burada, Keleş geldi demezsen ben tamamım bu olaya. Seni tenimin altında taşıma işini şimdilik imkânlarla gerçekleştirmiş olurum.”

Güldüm. “Her şeye tamam olman çok komik.”

“Yanlışın var fıstık. Oje sürmene izin vermiyorum.”

“Yazıklar olsun,” diyerek güldüm. “Küçükken Aslı’nın ablasının ojesini içmeye çalışmışım. Koştur koştur sağlık ocağına götürmüşler beni. Doktor aseton içsin, temizler ojeyi içeride demiş.”

“Ne?” dedi boğazdan gelen şaşkın sesiyle. Beni tezgâhın üstüne oturttu.

Kahkaha attım. “Evet. Annem telaştan doktorun ne dediğini anlamayıp Sezer abime *sen git, aseton al bakkaldan* demiş.”

“Neden dalga geçmiş doktor? Zaten kadının kızı delifişek. Daha da kalbine mi indirecekmiş annenin?”

“Sarkastik bir adammış.”

“Oje içilen bir şey mi?”

“Hayır ama hoşuma gitmiş herhalde, fondip yapmışım.”

“Küçüklük anılarının hiçbirisi normal değil. Bir insan niye oje içer? İçini mi renklendirmek istedin?”

Göz devirdim. “Ha ha.”

“Kokarca,” dedi sırıtarak. Burnumu parmakları arasına sıkıştırdı.

“Sırtık sansar.”

“Sansar çirkin bir yaratık.”

“Allah’ın yarattığı canlıya nasıl çirkin bir yaratık dersin?” dedikten sonra ultra oyuncu bir tavırla elimi ağzıma götürdüm. Sonra kaşlarım çatılırken omzuna vurdum. “Kokarca çok güzel sanki.”

Yanağıma eğilip öptükten sonra, “Sen güzel olanındansın,” dedi. “Penelope Pussycat’ gibi.”

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı, bilinçsizce öne eğilerek haykırdım. “Ne?”

* Warner Bros. klasığı Looney Tunes animasyon kısa filmlerinde, Pepé Le Pew ile birlikte yer alan bir animasyon çizgi film karakteridir.

“Evet,” dedi tek kaşını kaldırarak. Gözlerimi kapatarak kahkahama devam ettim. “Sen komik buluyor olabilirsin ama benziyorsunuz.”

“O bir kediydi!” diye kahkaha atmaya devam ederken onun şapşallığıyla yüzünü mıncırdım. “Örneğe bak. Çok tatlısın.”

“Kedi olduğunu biliyorum, kokarca. Üzerine boya döküldüğü için kokarcaya benzeyen kara bir kedi. Her şeyi çok biliyorsun.”

“Hayır, kokarca sanıyordun. İtiraf et! Kedi olduğunu unuttun, yaşılanıyorsun çünkü. Saçlarında beyazlar var. Ellerin de buruşmuş. Babaannemin zikirmatığı ile kendine afilli baston almana son bir yıl.”

Allah çarpar, Seziş. Dalyan gibi adam, ne kırışığı ne de beyazı var. Günah almayalım, zaten yeterince günaha batmış durumdayız onun yüzünden.

“Sen de yaşılanıyorsun. Otuz yaşına gireceksin artık.”

Gasp edilmiş gibi şaşkın bir nida çıktı ağzımdan. Koluna yumruk attım. Boğazdan gelen, kısık erkeksi kahkahasını duydum. Benim için bu gülüşten sonra her ne kadar zor olsa da ittim onu omuzlarından. “Sana inanmıyorum. Uzak dur benden. Sakın. Benimle. Konuşma. Uzaklaş.”

O kahkaha, Seziş. Bu adama gün geçtikçe bağımlı olmamız gerçek olamaz. Tamam, Turancı'yız ama her bir zerresine hayran olmamız biraz olağanüstü. Turancı'lığa yeni bir soluk getiriyoruz: Ultra Turancı'lık!

“O mümkün değil,” diyerek belime sardı kollarını. Küsmüştüm bir kere, dönüşü yoktu. Kafamı kenara çevirdim. O da kafasını boynuma saklayıp bana sarılırken, “Senden uzak duramamak bir suçsa hapsinde müebbet cezalı mahkûmum güzelim,” diye de burnuyla boynumu okşadı.

“Hem zorba hem keko.”

“Zikirmatik ve bastonla beni zorbalayan kadına da bakın.”

“Yaşlısın ama.”

Boynumdan öptü, belimden beni kendisine doğru çekti. Bakışlarım onda değil, ocaktaydı. Israrla ona bakmıyordum. “Senin yanında yaşlanmak istediğim doğru.”

“Konuyu oraya çekemezsin.”

“Bir ömür boyu dizinin dibinde durabilirim,” dedikten sonra çenemden tutarak bakışlarımı ona çevirdi. “Yaşlanana kadar bana yaşlı diye seslenebilirsin. Seninle yaşlanan yaşlı bir adam olmak onur benim için.” Bakışlarım yüzünü turladı. Elimin biri kalktı, yanağına yerleşti. Sakalları avuçlarıma battı. Yüzünü avucuma sürterek gözlerini kapattığında onu sevmenin bir sınırı olmadığını, böyle tanışmasaydık bile bir şekilde ona âşık olacağımı daha iyi anladım.

“Yaşlandığımızda, bastonumla seni dürterek uyandırırdım.”

Sen romantik ol deyince ben de bastonumla seni dürtmeyi düşündüm işte, daha ne yapayım?

“Öpmez miydin?”

“Ben Karadeniz kadınıyım. Ya döverdim seni ya da döverdim işte.”

Yine güldü, gözlerini açtığı anda gördüğüm o bahar yeşili ile içime içime doğdu güneş. Bin bir ton rengi vardı gözlerinin. Beni severken, bana bakarken, beni dinlerken yemyeşil görünüyordu. Bir de koyu kahverengi hali vardı, o halini dört adamın alnına kazıdığı ismiyle birlikte depodan girince görmüştüm. Ela hali, normal haliydi; timle konuşurken, ailesiyle dururken, albayla yahut askerleriyle emir komuta kurarken görünürdü.

Ela Turan, kahverengi Dhib, yeşil Alp. Bana hep *yeşil Alp*.

En sevdiğim iki renk vardı. Kahverengi ve yeşil. Bana hem Karadeniz’i, memleketimi, çocukluğumu hem de vatanımı, toprağımı, ağacımı, yaprağımı hatırlatıyordu. Bu adam her ikisine de sahipti.

“Mükemmel bir adamsın,” dedim bilinçsizce. Yanağını okşadım, yüzünü sevdim. Uzandım, öpücükler kondurdum şakağına, kaşına, alnına, yanaklarına, burnuna, göz altlarına, çene çizgisine, dudaklarına... Her bir zerresini öptüm tek tek. “Küçücük dünyama öyle sıkıştırdın ki kendini önüm, arkam, sağım, solum sen oldun. Bana benden de yakın oldun. Öyle güzel, öyle müthiş bir adamsın ki bazen yaşadıklarımın hayal olduğunu düşündürüyorsun.”

“Sen gerçeksin, ben gerçeğim; biz gerçeğimiz Kaza. Her şeye inat, en gerçek biziz.”

“Her şeye inat en gerçek olan biziz sevgilim. En gerçek dost, en gerçek aşk, en gerçek aile.” Onu öpmeye devam ettim. Annesinin işi dolayısıyla kameralara göstermelik aşk ve aile yaşamış bir adama sahte olmadığımızı, olmayacağımızı fısıldadım. Onun en büyük zayıflığının bu konu olduğunu içten içe hissediyordum. Ben de aynı yerden yaralıydım.

“Bu eli hep tutacağım, *gerçekten* tutacağım,” diyerek parmaklarımı parmaklarına sardım. “Bu eli bırakmayacağım. Senin ağzından çıkan söz Zede sözü; benimkisi de Kaza sözü.”

“Kaza,” dedi dolmuş gibi. Sanki, sınırındaymış... çok fazlaymış, taşıması zormuş gibi... Oysa kocaman adamdı. Beni taşırdı, bir dünyayı sırtlardı; dertleri omzunda ağırdı zaten, bilirdim. Her şeyi taşıyordu da bir şeyi taşıyamıyordu sanki. “İçime sığmıyorsun, bu nasıl sevgi? Öleceğim senlikten.”

“Ya salak,” dedim birden dayanamayıp gülerken. Saçlarını okşayarak ensesine sardım kollarımı, onu kendime çektim. Sayısız öpücük kondurdum yüzüne, arada kıkırdadım çünkü çok tatlıydı. “Geber benlikten.”

“Geberirim,” dedi sırtımda kavuşturduğu kollarıyla bana sımsıkı sarılıırken. Onun tarafından kuşatılmanın keyfiyle yüzünü öpmeye devam ettim. Gözlerini kapatmış, öpücüklerimin tadına varıyordu. “Çok açım. Çatala batırıp yutabilirim şu an seni.”

Sırıtarak ayrıldım ondan. “Menümüzde Sezin şiş var. Beni şişe yatırıp kızartıyoruz. Sonra afiyetle yiyebiliyorsun.”

Seziş, senin kafana biraz fazla mı vurdular acaba? Birden aşk kadına dönüşmen şaka olmalı.

“Öyle mi?” deyince kafamı salladım onaylayarak. Birden eğildi, omzumu ısırdı. Ağzımdan kocaman bir inlemeyle karışık kahkaha çıktı. Turan belimden destekleyerek bana minik ısırtıklar bırakırken, “Alp!” diye bağırdım keyifle. “Alp, Allah aşkına!”

Yanağımı ısırdı, kendisine çekiştirerek öyle durdu. Ben de yanağımı köpeğe kaptırmış kedi gibi sabırla bırakmasını bekledim. “Tatlı komasına girme böyle de,” dedim yanağım hâlâ onda olduğu için boğuk bir sesle.

Yanağımı bırakıp bir öpücük kondurdu. “Manyaksın,” derken benden uzaklaşmasını ayaklarımı sallayarak izledim.

3. KALBİN KALICI MİSAFİRİ

“Alp şefimiz bugün bize ne yapıyor?”
“Sanki menüyü kendi ayarlayıp ona göre malzeme aldırmamış gibi,” dedi buzdolabından malzemeleri çıkarırken. Sırıttım. Evet, onun yapacağı yemeği ayarlamıştım bile.

“Sevil abladan ödünç önlük almayı unuttum,” dedim üzgün üzgün. “Biz de evimize mutfak önlükleri alalım mı? Kaza’nın Zedesi, Sırıttık Sansar... Aaa, dur dur! Dağda leş, evde aş!” Kulak çınlatacak gibi güldüm, içime nefesim kaçtı sonra ve ağızmdan domuz gülüşü çıktı. Ayaklarımı sallayarak daha da güldüm. “Çok iyi oldu. Tam bizlik.”

Turan, “Gerek yok. Hem sen benim bir şey giymememi istemiştin,” deyince dank etti. Loş ışıktaki daha da güzel görünen çıplak omuzlarına derin bir nefes alarak baktım.

“Doğru,” dedim içim gide gide. “İstemem önlük falan.”

Benim listeye yazdığım ve onun yerleştirdiği mantar, et ve makarnayı çıkardı. Usta bir aşçı gibi hareket etmeye başladı.

“Yemek yapmaya alışkınsın,” dedim el hareketlerini izlemeyi kesmeden.

Etleri doğramayı bitirdi. “Yalnız yaşadım senelerce. Dışarıdan yeme alışkanlığım yoktur. Dağlarda da elimden geldiğince yemek yapardım. Elimde ne varsa-”

Eğilip öptüm yanağından, sustu. Bakışlarını yavaşça bana çevirdi. “Artık konuşma öpücüğü mü?” diye sorduğunda çıplak omzundan da öptüm.

“Marifetli manitam var öpücüğü.”

“Benim gibisini kaçırmaman lazım.”

“Kaçırdığımı kim söylüyor?” Kolundan tutup onu bacaklarımın arasına aldım, bacaklarımı kalçasının üzerine sardım. Elini, eşofman üstünün içinden çıplak belime sardı. “Seni kaçırmak aptal kadınların işidir. Ben aptal bir kadın değilim.”

Çenesinden işaretparmağım ve başparmağım ile tuttum, kafasını eğdim. Bir öpücük bıraktım dudaklarına. Turan dudaklarını araladığında açlıkla saldırdım. Zaten açtım, Turan’a daha da acıkıyordum. Bu görünüşü normalden de fazla etkiliyordu. Onu kalçasından tutarak kendime çektim. Gözlerimi kapatarak, eşofmanını indirmek için ayaklarımla aşağı çekiştirince dudaklarımdan ayrıldı.

“Hayır,” dediğinde göz devirdim.

“Rahibe Teresa.”

“Ben yeterince açık olmadım sanırım?”

“Oldun,” dedim söyledikleri tekrardan aklıma gelince. Ofladım. Ever, anlıyordum onu ama evde tektik, kimse bizi rahatsız edemezdi, yemek yapıyorduk, konuşuyor, eğleniyorduk. Neden, diyordum yani. *Neden özellikle biz engelleniyoruz?* Evrenin mesajı mıydı? “Oldun ya.”

“İçine sinmeyen ne?”

“Öpmek istedim sadece.”

“Öpmeye doyamıyorsun sen de benim gibi.” Dudaklarıma bir öpücük bıraktı, parmağıyla belimi okşadı.

“Seni öpmeye doymak mı? Sevgilim, seni öpmek benim kalkamayacağım bir sofra. Doyurmaz beni.”

“Boşuna demiyorlar, seven sevdiğine benzermiş diye...”

“Ne alaka?”

“Sen de benim gibi keko oldun.”

Güldükten sonra nikotinsizlikten kaşınan damağımı okşadım ve huyusuzca etrafa bakındım. “Sigara var mı mutfakta?” diye sordum.

“İçmeden yapamıyorsun,” dedi sert bir sesle.

“Kaç gündür içmiyorum,” dediğimde göz devirdi, pencerenin önünden sigara paketi ile kibriti alıp uzattı. Sigaradan bir dal alıp kibritle yaktım.

“Sigarayı bırakmayı denedin mi?” diye sorduğunda bakışlarımı ona çevirdim. Makarnanın suyundan et tavaasına azıcık koydu. Kremayı tavaya koyduktan sonra çevirmeye devam etti. Tavayı bırakıp buzdolabına ilerledi.

“Denerim bir gün,” dedim ucu açık bir cevap vererek. Yutkunarak kafamı eğdim, sigaramdan bir duman çekip derin bir nefes aldım. Duman, ciğerimin her bir zerresine işledi. Kendimi toparlayabildikten sonra kafamı kaldırdım. “İstemiyor musun sigara içmemi?”

“Kendine zarar vermeni istemiyorum.” Bakışlarını bana çevirdi. “Şu haline bakıkça daha da mahvedesim geliyor. Bunda eli olan, olmayan herkesi ve her şeyi defalarca yakmak istiyorum. Bu hissi anlatamam,” dediğinde yutkunarak bakışlarımı çektim ondan. “Fakat temelde bu zararı sana kimin verdiğini sen benden daha iyi biliyorsun.”

Sen, Seziş. İsteseydin kaçacak ve hatta hepsini hastanenin önüne gömecek planın hazırda. Elllerine gittiğinde, bağlandığında, ilk yumruğu yediğinde, Yorgi ile yukarı çıktığında... Her seferinde kaçacak bir aralığın vardı ama bilgi almak istedin. Elin boş dönmek istemedin. Bu zararların hepsini kendine sen verdin, bekleyerek.

“Dürüst olmak gerekirse iki şeyi sormadan onları gebertmemiz hariç hiçbir şeyden pişman değilim,” diyerek sigaramdan bir nefes çektim. “Birincisi, kitabın içindeki o şey neydi?” Bakışlarımı tavana kaldırıp düşündüm. Kitabın içinde gizli bölme ile gezdirdikleri aptal şey neydi asla tahmin yürütemiyordum. “İkincisi, kitabın içindeki o şey niye bu kadar değerliydi?”

Bakışlarımı Turan’a çevirdim. “Yarın öbür gün bu yaralar vücudumdan silinecek, Alp. Vatanıma el uzatan adi orospu çocuklarını da topraklarımdan silmek uğruna yaralandıysam çok da umursayamıyorum, biliyor musun? Açıkçası gram sikimde değil bu halim. Canım acıyor mu sanıyorsun? İlk uyandığımda günlerdir farkına varmadığım yaralarımı hissetmek ve onlara alışmak belki yirmi dakika, belki yarım saat zorladı. Ondan sonra tek bir acı hissetmedim.”

Makarnayı tavada çevirişini izledim, sigaranın külünü lavabonun içine silkeledim. Sigaramdan duman çekerken Turan makarnayı çevirmeyi bıraktı. İyice karıştığından emin olduktan sonra kenara aldı tencereyi.

Ellerini saçlarına geçirip geriye taradıktan sonra bana yaklaştı, bakışlarını yüzüme dikti. “Hazırlıksız yakalandım. Bile isteye gittiğini biliyordum, en başından beri. O kameraya bunun için baktın.”

“Korkma diye baktım.”

“Mümkün müydü, Kaza?”

“Değildi ama en azından emin olacaktın,” dedim omuz silkerek. “Amaçım seni üzme, endişelendirmek değildi. Beni bulacağını biliyordum, yalnızca onları oyalamaya çalışıyordum. Yorgi’nin ismini öğrenmek için Sidar’ı anlatacağını kahve içerken öğrendim. Şu kafamdaki olay...” diyerek diğer elimle kafamdaki beze dokundum. Herhalde yarılmıştı. Kafamda bant vardı fakat dikiş olduğuna da emindim. “Onunla anlaşma yapmaya çalıştığım için gerçekleşti. Kafamı mermere vurmaya başlaması beklenmediği tabii. Beyin kanaması geçirmiş miyim bu arada?”

Durdurdum kendimi. “Alp, canım... Askeriz. O an ne gerekiyorsa onu yaptım ben. Biliyorsun.”

“Biliyorum.” Oflayarak bakışlarını benden çekti. “Şükür ki beyin kanaması geçirmemişsin. Şükrettiğim şeylere bak.” Sinirle güldü. “Sevdiğim kadını ayakları yanmış, kan revan içinde kalmış, kafası yarılmış, vücudu mosmor olmuş halde buluyorum ve beyin kanaması geçirmediğine şükrediyorum. Benim öldürmem değil, hepsini özenle sikkem gerekiyordu.”

“Buna vaktimiz yoktu,” dedim anlayışla. Ayrıca onların işkenceyle her şeyi anlatmayacaklarını biliyorduk. Küçük bilgiler için vakit kaybedemeyecek kadar büyük olaylar yaşıyorduk. Yorgi ya da aptallarına vakit

ayırılmazdık. “Büyük bir artımız var. İçerideki adamımızın lakabının Sidar olduğunu biliyoruz. Elimizde bu var, yolumuzu görüyoruz. Alp, elimizdekiler azımsanacak gibi değil.”

“Değil,” dedi kafasını iki yana sallayarak. “Ne kadar kızsam da bir yandan o arabaya bindiğin için mutluyum. Sidar ismine belki aylar sonra ulaşacaktık, belki hiç ulaşamayacaktık. Tombala’yı bulmamızla birlikte Yorgi’nin ne bok yediğini, o kitaptaki şeyi nereye kaçırdığını bir şekilde takip edebileceğiz. Tombala, bize Sidar’ı verebilir.” Güldü sinirle yine. Salata malzemelerini yıkamaya başladı. “İhtimalleri sikeyim.”

Bu konuyu konuşmayı sonraya bırakarak, “Of, hadi be adam! Acıktım. Yemeğim nerede?” diye onu omzundan sarstım. “Çabucak doğra şu salatayı. Ben de sofrayı kurmaya gideyim,” dedim onu denemek ister gibi. Tam inecektim ki tek kolunu belime sararak beni tuttu. Kaldırarak geri oturttu.

“Uslu dur, işim bitmedi.”

“Duramam. Masayı hazırlamamız lazım!”

“Hazırlarım ben masayı. Otur sen.”

“Açım!”

“Biliyorum.” Onun elini ittim, marulu elime aldım ve ikiye böldüm. Elinden kaptığım bıçak ile oturduğum yerden marulları hızlı hızlı doğradım. “Sen kur sofrayı, ben hallederim,” dediğimde tabaklarımızı; çatal, kaşık, bıçaklarımızı aldı ve içeri götürdü. Salata malzemelerini tek tek keserken, “Hemen yiyemezsem bir yerlerim şişecek!” diye bağırdım.

“Bana göre hava hoş,” diye benim aksime normal ses tonuyla konuştu o da.

İçeri girdi. Beni birden kucağına alıp omzuna attı. “Eşek!”

“Ne eşiği?”

“Mezopotamya eşiği,” dedim gülerek. Turan kalçama bir tokat atınca çığlık attım. “Sonra da bugün değil diyorsun. Beni heyecanlandırmasına be adam!”

“Ne, beni sevmiyor musun yani? Anlamadım?” diye sorduğunda ben de onun kalçasına tokat attım. Alay ediyordu eşek. Beni arada taklit ediyordu, gözümünden kaçmıyordu ama işte seviyordum. Raziydım ona. Başkası yapsa tek yumrukla peygamberine kavuştururdum, o yapınca sinirimi bozmuyordu. “Bayılıyorsun bana. Anladım.”

Kıkırdadığımda beni birden düzeltti. İçerideki yemek masasının sandalyesine bıraktığında kafamı kaldırdım. Saçlarım kuş yuvası gibi olmuştu artık. Ellerimle saçlarımı geriye itip masaya bakmaya çalıştım. Turan

bileğimdeki tokayı aldı. Saçlarımı özenle avucu içerisinde topladı ve bileğimden aldığı tokayla saçımı yukarıdan atkuyruğu yaptı. Yüzüm açılmıştı.

Masaya bakındım. Mumları yakmıştı. Masa müthiş görünüyordu. “Çok romantik bir beyefendisin. Sana bayılıyorum, doğru. Eğil de öpeyim bir kere. İçimde kalmasın. Yemek öncesi tatlısı.”

Eğildiğinde dudaklarına üstünkörü bir öpücük bırakıp, “Hadi yiyelim. Kurt gibiyim. Allah aç kalan kullarına yardımcı olsun. Çok zor. Gerçekten,” dedim ve hızlı hızlı tavadaki makarnaya uzandım. “Tüm masayı ağzıma sokacak gibi hissediyorum. O kadar açım.”

“İçecek getireyim ben,” dedi alayla karışık bir sesle. Onu duymadım, gerçekten açtım. Makarnayı tepelme şekilde onun tabağına koydum ilk. Sonra kendime koydum ama civanım zaten sabahtan beri benimle ilgileniyor diye biraz daha koydum ona. O da geldiğinde ikimiz de yemeye başladık.

“Albay yarın eve ziyarete gelecek. Acilen Ankara’ya gitmesi gerektiği için hastaneye gelemedi. Bugün Tunceli’ye geri dönmüş,” dediğinde ağzıma doldurduğum makarna yüzünden, “Hıhı,” diyebildim.

Sorun değil, demek istemiştım. Adam sürekli benim peşimde koşamazdı. Ayağıma gelmesine de gerek yoktu açıkçası. Ben iyileşince rapor verirdim.

Kenardaki içeceğime uzanıp içtim. Meyve suyuydu. Ağzımdakini yutduğum gibi bir çatal daha doldurdum ağzıma. Günlerdir doğru düzgün yemek yemiyordum.

Manitaya yemeği yaptırıp bir de kucakta taşıtan, o da yetmeyip kız gecesine ikna eden Seziş karizması. Önümüzden yürü kraliçe.

“Çok lezzetli olmuş. Elllerine sağlık,” dedim zar zor yutarken.

“Sakin ol yavrum. Vallahi almayacağım önünden,” dedi o da çatalıyla yemeğimi gösterirken.

Bakışlarımı onun tabağına çevirdiğimde yemeğini neredeyse bittiğini gördüm.

“Nasıl ya? Ne ara?” dedim yutkunduktan sonra şokla. “Ben senden daha hızlı yiyorum. Nasıl olabilir bu?”

Turan tabağında kalan son lokmayı da yedi. “Beni geçmeye çalışma. Ben zaten hep bir adım önde olacağım,” dediğinde ilk zamanlara yaptığı atıfla ona bakakaldım.

“İlk kez yerimin senin aşağında olduğunu hissetmişim,” dedim açık yüreklilikle. “Yüzbaşım olarak değil, şahsi olarak sana o kadar sinir oluyordum ki o lafından sonra dahi kontrolümü yitirdiğim oldu. Gerçi hâlâ sinir oluyorum sana. Ayarlarımla oynayan tek adamsın.”

"Bunu bildiğim için seni disipline vermedim."

"Allah razı olsun ya," dedim itici itici.

"Hâlâ mı sinir oluyorsun? Kızım, bitirmedik mi biz o meseleyi?" Omuz silktim *bana ne* dercesine. "Dik başlı olman sinirimi bozuyordu," dedi o da sandalyesinde geriye yaslanarak. "Sürekli bana kafanı dikip konuşuyordun."

"Gizem konusunda üzerime geliyordun."

"Senin aklını başına almamı söyleyenler oldu."

"Ne?" dedim şaşkınca.

"Albay," dedi. "Alaya girer girmez oturduğum kahvaltı masasında seni kendine getirmem, hırslandırmam konusunda ısrarcıydı. Gizem konusundan sonra çok dağıldığını düşünüyordu. Sen bana kafa diktikçe ileri gittim. Neler söylediğimin farkına varamadım. İlk kez benimle inatlaşan birini tanımıştım. O günden bu yana bir şey değişmedi tabii ama... girince alışıyor insan."

"Albay mı söyledi gerçekten? Ama hayır, inanmıyorum. Albay kendine getir demiştir. Git, askerimin ağzına sıç dememiştir," dediğimde kafasıyla *e tabii* notasında onayladı beni. "Söylediklerini anlayabiliyorum. Çok zıtlı-şıyorduk. Benimle şahsi problemin olduğunu hissettiriyordun."

"Seninle şahsi problemim vardı, Kaza. Bu yüzden sana komutanlık taslayıp mesleğini tehlikeye atmadım. Özellikle sana öyle davrandığının farkındaydım. Senin kadar benim de hatam vardı. Dikkatli davranmam gerekirdi."

"Hata mı diyorsun? Ben hiçbir şeyden pişman değilim, kusura bakmayın yüzbaşım. Göze göz, dişe diş."

"Ne? Disiplin tutanağını albaya mı vereyim?"

"Ver," dedim rahatça omuz silkerek. "Sanki ağır gelecek bana. Yaramı parmakladın, ayağını soktun sen be!"

"Planlarım arasında böyle bir şey yoktu tabii. Çok zorladın."

"Ama parmakladın," dedim göz devirerek.

"Parmakladığım daha farklı şeyler de var. Onlardan da bahset."

Ne? Ne dedi o? Bir daha parmakla. İki parmakla, üç parmakla. Hiç problem değil.

Öksürmeye başladım. Turan aceleyle içeceğimi bana uzatırken kocaman oldu gözlerim. Boğuluyordum! Sırıtarak sırtıma vurdu. "Helal. Helal."

"Ne diyorsun, nasıl konuşuyorsun? Yemek yiyoruz ya!" dedim yanaklarımın yandığını hissederken. Tüm vücudum cayır cayır alev alıyordu. "Terbiyesiz. Unutuyorum şimdi bu lafını. Unutuyorum!"

“Unut,” dedi sırtarak. “Ben unutmuyorum. Hep burada,” diyerek şakağını gösterdi. “Her gece tekrara sarıyor.”

“Ama Alp,” dedim ağlayacak gibi yaparak. Makarnamı aldığım çatalıma baktım. “Yemek.”

Güldü alayla. “Ben yaranı açtırdım ama sen de kaşımı açtın,” diyerek işaretparmağıyla kaşını gösterdi. Soluk bir renk iz vardı kaşında.

“Sadakam olsun,” dedim yemeğime devam ederken. Konunun üzerine toprak atmalıydım. “Hem sana ayrı bir hava kattı. Çok karizmatik ve seksi görünüyorsun.”

“Ondan önce görünmüyor muydum?”

“Yok, çirkindin ondan önce. Elim değince güzelleştin. Havan değişti. Bunu bitiremeyeceğim ben, yesene,” diyerek tabağımı ona uzatım.

“Olmaz, bitir.”

“Alp ya, yiyemeyeceğim.”

“Yersin, dalyan gibi kızsın.”

“Yuh, bana camış mı dedin? Turan inanmıyorum sana gerçekten. Aşk iptal mi yani şimdi? Bitti mi her şey? Yazıklar olsun. Madem camışım, madem hayvan gibiyim... neden beni taşıdın? Belin de incinmiştir senin. Tamam, Turan. Taşıma bir daha o zaman beni. Belli ki artık sen bana bayılmıyorsun.”

Bana baktı, baktı, baktı ve sonra önümdeki tabağa uzandı. Tabaktaki makarnayı iki lokmada yiyip bitirdikten sonra tabağı önüme koydu. Onu şaşkın şaşkın izleyişime bakıp yutkundü. “Senin yediğin yemeğin tadı bir farklı mı yoksa ben senin yüzünden kafayı mı yedim?”

“Bana hayvan gibisin dedin.”

“Benim ağzımdan böyle bir şey çıkmadı, yemin ederim.”

“Beni neden taşıdın? Camışmışım ya. Taşımasaydın!”

“Ben öyle bir şey söylemedim. Hem hayvan gibi herifim, hanımı taşımayacağım da neyi taşıyacağım?”

Güldüm dayanamayıp. “Sağ ol. Böyle ol, canımı ye.” Masamıza baktım. Salatadan yedim biraz. “Hadi, birbirimize üç soru soralım. Ne istersek soracağız, cevaplamak zorunlu.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Konuyu geçiştirdiğim için seviniyordum.

“Tamam, rahat mısın sen? Koltuğa geçelim mi? Belin ağrıyacak sandalyede. Gel,” diyerek ayağa kalkacakken, “Gerek yok, rahatım,” dedim ve

bacağımı uzattım. Turan masanın altından bacağıma bacağı üzerine yerleştirdi, ayağımı okşadı.

“Tamam o zaman, sor bakalım.”

“Oxford’u nasıl bıraktın?”

Gözlerini kısarak bekledikten sonra birden düzeltilti yüzünü. “Asker olmak istiyordum. Psikoloji benlik değildi. Bana yardımcı olan bir abi ile İngiltere’den Türkiye’ye geldim,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım. Abiyi soracaktım ama lafa girdi. “Dikkatli kullan soru haklarını. Sıra bende şimdi.” Onayladım. “Ailenin cenazesi olsa gider misin?”

O kadar spesifik bir soruydu ki duraksamadan edemedim. Birden sormuştu. Sanki bu soru ile bir sürü sorusu cevaplanacaktı. Kafasında yürüttüğü her şeyle birlikte kesin cevaplı bir soruydu. Belki biraz derinden girmişti ama sorun yoktu, sorulara cevap verecektim.

“Hayır.”

Düz bir surada baktı, baktı ve sonra ayağımı okşadı. “Anladım, sende sıra.”

“Küçüklük arkadaşın var mı?” diye sordum. Turan olduğu yerde yüz ifadesini bozmadan bana bakarken gözlerimi kısıtım. Tartım sorumu. Net vardı öyle biri. Sorularımı riske atamazdım. “Ya da hayır, dur. Kardeşim diyebileceğin bir arkadaşın var mı? Çok yakın gördüğün? Ve ismi ne?”

“İkisine de cevap verirsem soru hakkın biter,” dediğinde, “Hayır. Tamam, ismi ne?” diye sordum.

“İsmi Ecevit,” dedi istifini bozmadan. “Sormadın ama söyleyeceğim çünkü bu gece meraktan uyuyamazsın ve uyuyana kadar da cevabı almadan bırakmazsın. Ecevit, benim birlikte asker eğitimi aldığım can kardeşimdir. Aslı senin için ne ifade ediyorsa Ecevit de benim için onu ifade ediyor.”

Yüzüm aydınlandı. Okşamasını bırakmadan hafifçe sıktı bacağıma. “Ecevit senin sağdıcin. Aslı benim ahiretliğim oluyor. Hiç düşünmemiştim böyle bir arkadaşın olacağını. Ecevit evli mi?”

“Cevap vereyim mi?” diye sorduğunda, “Asıl ben cevap vereyim mi?” diye sordum sorusuna karşılık tek kaşımı kaldırarak. Turan ciddi suratını bozmadan gözlerini kıstığında kahkaha attım. Cevabımı alacağımı ikimiz de biliyorduk. “Acaba üç soru işini bıraksak mı?” diye sorduğumda güldü.

“Bunu cevaplamamı ister misin?”

“Ama sen de yuh yani. Normal bir şey söylüyorum.”

“Soru o da.”

“Tamam. Yok soru falan sana. Sor hadi.”

“Evlenip bir aile kurmak, çocuk sahibi olmak hayallerin arasında var mı?”

“Yoktu,” dedim gözlerinin içine baka baka. “Hayatımın sonuna kadar yalnız olacağıma emindim. Vatanıma, mesleğime tüm hayatımı adayacağıma emindim. Geçenlerde aklıma düştü bir sahne, o sahneyi hissedene kadar fark etmemiştim.” Gözlerimi kırpmadım çünkü beni pürdikkat dinliyordu. Onun gözlerinin içinden ayrılmadan, yaşatmak istedim sözlerimi. “Hayallerimde bir aile var. Senin ve benim kurduğumuz, güzelleştirdiğimiz, güzelleştirdiğimiz bir aile var.”

Ciddi bakışları yumuşadı. Ayak bileğimi okşadı, dudaklarında bir gülümseme doğdu. Yeşil Alp, topraklarımda yeşerdi. Ona bakarken ben de tebessüm ettim. Çekineceğim ya da kaçacağım ne vardı, bilmiyordum. Bu adam, o adamdı. Eksik konuşmanın ya da konuşmamanın ne faydası vardı?

“Güzel, Kaza. Hayallerin, benim de en büyük hayallerim.”

Kalbim duracak kadar hızlı atmaya başlayınca derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştım. “Biliyorum canım. Görüyorum.” Yutkunarak dudaklarımı ıslattım. “Kırmızı çizgin ne?”

Son sorum buydu.

“Bunu iki türlü cevaplayacağım,” dediğinde kabul ettim. “Kırmızı çizgilerim ve sınırlarım vardır. Hatta kabul etmeliyim, kırmızı çizgilerim biraz fazladır. Bu yüzden de çok arkadaş çevresi olan, insan seven bir adam değilim. Benim için saygı, had ve duruş önemlidir. Bana karşı saygısını yitiren, hadsizleşen kişi kafamda da hayatımda da biter. Bu hadsizlik konusuna parantez açarsam; hayatıma karışma, şahsıma hakaret etme, kararlarımı yargılama, sevdiklerim hakkında ileri geri konuşma ve vatanıma, mesleğime karşı düşünceden noksan davranma derim.”

“Aslında hepimizi rahatsız eder. Hepimizin kırmızı çizgisidir saygısızlık, hadsizlik. Herkesin yorumu farklıdır,” dedim kafamı sallayarak. “Anladım.”

“Diğer cevabım... Yakın zamanda bir kırmızı çizgim oluştu ki hepsinin önüne geçti. Sen, Kaza. Seni aşan, beni de aşar. Senin hevesini, mutluluğunu kıranın varlığı kırılır. Seni rahatsız eden, beni de rahatsız eder.”

Bunu abime olan tavrıyla, Keleş’in bana olan davranışlarına karşılık tavrı ile yeterince belirtmişti. Bunu bildiğim için yalnızca tebessüm etmekle yetindim. Benim için de geçerliydi bu.

“Kırmızı çizgin benim yani. Sen bana çok âşık olarak plaket almaya falan mı çalışıyorsun? Dünyanın en âşık adamı.” Göz kırptığımda güldü. “Hadi sor.”

"Bir gün Sezin Kaza'dan ya da rütbenden vazgeçmen istense hangisini bırakırdın?"

"Çok spesifik sorular soruyorsun," dedim kaşlarımı çatarak. Ayağımı okşamayı kesmeden bakışlarını saçlarımda gezdirdi. "Net bir cevap bekliyorsun." Kafasını onaylar anlamda salladı. Derin bir nefes aldım. "İsmimden," dedim kesin tavırla. Boğazımı temizledim. "Rütbemden ne olursa olsun vazgeçmem. Bu yolda ismimi yakmaktan gocunmam."

"Güzel," diyerek birden ayağa kalktı ve yanımda dikildi. Ben ne olduğunu anlamadan bir elini dizlerimin altından geçirdi, diğer eli göğsümün altından tuttu. Beni hızla kucağına aldığı anda şokla kasıldım. Ellerimi ensesine sardım. "Şimdi sen beni bekleyeceksin, ben de her şeyi toparlayıp yanına geleceğim."

Beni L koltuğa bıraktı. "Tamam?" diyerek onun beni birden masadan uzaklaştırıp konuyu kapatmasına şaşkınlığımı belli ettim. Kenarda katlı duran battaniyeyi açtı. Üstümü örttükten sonra eğilip saçlarımdan arasındaki banttan öptü başımı.

"İlaçlarını kullanacağız."

"Tamam. Sen topla." Ellerimi battaniyenin üzerine çıkardım. "Ben beklerim burada."

"Kumandayı vereyim. Film seç, geliyorum."

"Tamam. Telefonumu getirebilir misin? Film bakayım ben de."

Turan telefonumu bana getirmiş, masayı ve mutfağı toparlamış, kızların aldığı abur cuburlardan mükellef bir sofra hazırlayarak salona getirmiş, elini yüzünü yıkayıp gelmişti fakat ben film bulamamıştım. Yoktu işte. Ne kadar uğraşsam da hiçbirini beğenmemiştim. Korku filmi seçmiştim fakat bir de Turan'ın ağzına laf vermemek için romantik bir film arıyordum.

"Seçtin mi?" dedi yanıma bir poşetle kurularak.

"Evet, iki tane," dedim telefon ekranından gözüme çarpan romantik filmi kafamda kodlayarak. "Şimdi parmak savaşı yapacağız. Sen birinci filmsin, ben ikinci filmim. Hangimiz yenersek ona düşen filmi izleyeceğiz."

Her türlü istediğimi yapacak, korku filmini izletecektim de biraz oyundan ne zarar gelirdi?

"Filmleri söyle ki ona göre savaşılim."

"Kazanacağına eminsin yani, Alp? İyi. Gel buraya da donunu tuta tuta kaçırtaım seni buradan," dediğimde dişlerini göstere göstere güldü.

"Ortada kaybedeceğim bir şey yok. İkisini de sen seçmişsin. Zaten senin seçtiğini izleyecektik," dese de elimi uzatıp ona ulaştırdığım çağrıyı kabul etti. Dört parmağını, dört parmağıma sarıp başparmağını kaldırdı benim

gibi. Eli kocaman olduğu için korku filmini içimden ona verdim. Kesin bu öküz beni yenerdi. Korku filmini izlememiz gerekiyordu.

“Bir... Üç!” diyerek birden parmağını indirmeye çalıştım ama yok. Herif dev gibiydi. Parmağını yakalamak bir kenara, ulaşamıyordum bile. “Alp, parmağını birazcık küçültür müsün sevgilim?”

Kafasını geriye yatırıp kocaman bir kahkaha atığında ben de gülerек onun boşluğundan yararlanmaya ve parmağını indirmeye çalıştım. Uyanık çıktı. Parmağını geriye çekerek benim uğraşıma izin vermesine, “Sen hile yapıyorsun!” diye huysuzca konuştum.

Mutluluklarına gebereceğim şimdi. Seziş, biz bugünü tekrara alarak yaşasak olmaz mı? Ya da kendimizi eve kilitlese? Karantinaya girsek? Turancılık Karantinası.

“Ben hiçbir şey yapmıyorum. Sen yapıyorsun şu an.”

“Hayır, sen direk gibi dikiyorsun parmağını.”

“Hayır, sen parmağıma yetişemiyorsun.” Parmağını biraz düşürüp, “Tamam, hadi,” dediğinde parmağını yakalayacakken o birden benim parmağıma davrandı.

Hiç beklemiyordum. Bilerek yenileceğini düşünmüştüm ama hiç de öyle olmamıştı. Parmağımı hızla kaçırıp gözlerimi ona diktim. O zaten omuzları salına salına gülerек beni izliyordu. “Çok komik. Gül sen.”

“Yüzündeki hırsa bak. Alt tarafı parmak savaşı.”

“Önemi yok, savaş kelimesi geçiyor.”

“Kaza, yüzün-” diyerek yine kahkaha attı. “Allah aşkına. Sakin ol.”

Parmağımı dansöz gibi kıvırmaya başladım. Turan gülmeyi kesemezken ben de sinirden gülmeye başladım. Odaklanmaya çalışıyordum burada! Gülerек dikkatimi dağıtmaya ve kaybettirmeye mi çalışıyordu? Başaramazdı.

En sonunda işaretparmağımla Turan’ın parmağını çekip başparmağımla yenecekken işaretparmağı ile başparmağımı yakaladı. “Alp!” diye bağırdım artık kahkaha atarken.

“Hileci Seziş. Adil oyna.”

“Tamam tamam! Adil oynayacağım!” Gülerек bıraktım ve yine dört parmağımız birbirine sarıldı. Gözlerimi tekrar Turan’a çevirerek bakışlarını yakalamaya çalıştım. Parlayan elalarını yüzüme çevirdi. Boynumu elimle okşadım. Sonra da dudaklarımı ıslatarak, “Ev çok sıcak,” dediğimde gözlerini benden alamadı. İçimden kahkaha atan sesi boş verdim. “Sen ısyı mı artırdın?” Elimi elinden ayırdım, üzerimdekini bir çırpıda çıkardım ve yarım atletle kaldım. Turan’ın bakışları göğüslerime indi. “Piştım iki saattir.”

Evet Seziş, böyle olacaksın işte. Manıtaya kaybedeceğini hissedince varını, yoğunu ortaya koyacaksın.

“Hadi devam,” diyerek parmaklarımı parmaklarına sardım. Turan bakışlarını yüzüme geri çevirdi, bilinçsizce parmaklarıma sarıldı.

“Oyunu değiştirelim mi?”

“Nasıl?” diye sordum.

“Ben kazanırsam o atleti de çıkaracaksın. İkimiz de çıplak olacağız.”

Yanlış yoldan doğru frekans bulduk resmen! Olur kocamız. Elim de kolumu da bağla hadi. Bir odaya bir ömür hapset hadi. Becerebilirsen zapt et hadi. Yangınım çok büyük of, of, of, of!

“Ama üşürüm,” dedim yutkunarak. Benim kazanmam gerekiyordu, kaybedemezdim!

Zaten sen kazanacaksın, Seziş. Tamam de! Belki bizi nefessiz kalana kadar. Olmazdı, yapamazdım.

Ben istifa edeceğim artık. Vereceğim dilekçemi. Sürün beni diyeceğim. Girit'e sürün beni. Ben bıktım bu kadının hırsından!

“Isınırsız birlikte,” dediğinde parmağını yakalayıp birden başparmağımla üzerine bastım.

“Ben kazandım!” diye bağırarak kahkaha attım. Dizlerim üzerinde doğruldum ve zıplamaya başladım. “Ben kazandım. Aldım. Ben aldım!”

Turan bakışlarını benden çekmeden, “Senin istediğini izleyelim,” dedi. Beni belimden tutarak oturttu ve kendisine yapıştırdı. Çıplak omzum ve kolum onun çıplak üstüne yapıştı. Nefesim kesildi. Bakışlarını dudaklarıma çevirdi. “Ama sen yine de üstündekini çıkarabilirsin.”

Sen iste donumu vereyim.

“Bir kere tadına varınca bağımlılık yapıyor herhalde,” dedim ben de sırıtarak. “Çok mu istiyorsun?”

“İstersem alırım.”

“Tabii, kesin,” dedim ve burun kıvırdım. Parmak uçları ile gerdanıma dokunduğunda göğüs kafesim şişti. Yutkunamadım.

“Tenin çok güzel.” Eğildi, çıplak omzuma bir öpücük kondurdu. “Sırtın çok hoşuma gidiyor. Ömrümü nerede geçirmek istediğimi düşünüyorum ve vücudun müthiş bir cevap oluyor, Kaza'm.”

Eliyle sırtımı okşadığında, dokunduğu her yer yanmaya başladı. Dudaklarını yanağıma dokundurdu. Yüzüm, benim iradem dışında ona çevrildi. Yanağıma sürtünen dudakları dudaklarımın arasına girdiğinde beni hırsıyla öpmeye başladı.

* Gülşen - Yurtta Aşk Cihanda Aşk.

Bedenimi ona döndürdüm. Dudaklarımı daha da aralayarak onu kabul ettim. Kafasını yana yatırarak ağzımın her bir noktasına ulaşırken dayanamaz gibi kucığına yerleştim. Ellerimi yanaklarına sardım. Dillerimiz bir savaşa girdi. Kucığına süttündüm bilinçsizce. Elini kalçama atıp sertçe sıkıldığında ellerimle omuzlarını, pazılarını okşayarak aşağı indim. Göğüslerinin üzerinden geçerken meme uçları avucuma çarptı. Oynamak ister gibi orada oyalanmaya başladım.

Seziş, bunu devam ettirmeyeceğinizi hepimiz biliyoruz. Bence erken vazgeçmelisiniz. Umutlandırmayın. Dayanamıyorum artık.

Kalbim sertçe çarpmaya başlarken dudaklarından ayrıldım, “Alp,” dedim nefes nefese. “Ben kazandım ya... Korku filmi çıktı.”

“Zaten korku filmini izletmeyecek miydin?” diyerek dudaklarıma geri yapıştı. Öpüşüne dayanamaz gibi karşılık verdim. Elinin biri yarım atletin üstüne geldiğinde avucunun içine atletin altında kabaran göğüs ucum çarptı.

Yükseltme be adam. Azdırma be adam. Zaten çok müsaidiz sana azmaya. Sonu güzel bitmeyecek bir şeyi başlatma be adam.

“Evet,” dedim dudaklarından ayrıldıktan sonra. “Zaten korku filmi izlet-” Tekrar dudaklarıma yapıştı. Kalçamı kendisine sertçe bastırdığında kabarıklığını hissettim. Aklım başımdan uçtu. Ne yapacağımı bilemeyecek kadar ona sürtünerek daha büyük bir hız ve sertlikle öpmeye başladım.

Nefessizlikten mi yoksa onun yüzünden mi bilmiyordum fakat ölecektim. Onun dokunuşları olmadan bir hiçtim. Hiçliğe fırlatmak istemez gibi benden bir an uzaklaşmıyordu. Elinin birini yarım atletin altına getirdi, içeri sokacakken elimi bileğine sarıp durdurdum onu. “Yapma. Duramayacağımızı biliyorsun. Söz verdin.”

“Söz verdim.”

“Evet sevgilim. Yapamayız.”

“Yapamayız,” dedi aklı başından gitmiş gibi. “Tamam, evet. Yaralısın, evdeyiz, etrafta komşular var. Bugün değil. Biliyorum.”

Dudaklarına eğildim ve derince bir öpücük daha bıraktım. “Gebereceğim,” diyerek uzaklaştım. “Geberteceksin beni.”

“Sen mi beni, ben mi seni?” diye nefes nefese bana baktı. Soldaki elini uzatıp kumandayı aldı, televizyonu açtı. Koltuğa vura vura *bana ne, istiyorum* diye bağırarak bir tavrı vardı. “Neydi ismi?”

İsmi söylediğimde hiç istemeye istemeye filmin olduğu ekranı açtı. Başlatmadan onun yanındaki poşete uzanıp, “Dur, önce bakım! Kız gecesi bakımı!” diye bağırarak poşeti açtırdım.

“İlaçlarını-” dediğinde poşetin içindeki ilaçları da gördüm.

“Bunu yapalım, sonra ilaçlar.” Maskeleri aldım. Kahkaha atarak maskenin birini açtım. “Sen kafanı koltuğu yatır,” dediğimde derin bir nefes aldı sabırsızca. Koltukta aşağı kayd, kafasını koltuğun sırt kısmına koydu. Dizlerimin üzerinde doğruldum koltukta.

“Tamam mı böyle?” diye sordu gözlerini kapatarak. Koltukta çok kaymıştı. Bacakları üç metre ileriye uzanıyordu. Gri eşofmanın üstünde kakan erkekliğini görünce altdudağımı ağzımın içine yuvarladım. Onun suratına zar zor geri döndüm ve içimdeki neşeli kızı tutamadığım için onun yüzüne bakarak salak salak gülmeye başladım.

Maskeyi açtım. Ağız, burun ve göz kısmı açık olan maskeyi onun yüzüne yerleştirirken kıkırdamamı kesemediğim için, “Dur, tutamıyorum kendimi,” dedim ve kafamı eğerek kahkaha atmaya başladım.

Geldiğimiz vaziyete bak. Herifi kıvama getirip yarım bıraktın, şimdi de adama maske takıyorsun. Maske ne ya? Başımıza gelen.

Elini çıplak belime yasladı. “Neden gülüyorsun?”

“Çok komik bekliyorsun.” Derin bir nefes aldıktan sonra maskeyi yüzüne yerleştirdim. Maske tabii ki yüzüne küçük geldi. Bu beni iki katı güldürdü. Turan gözlerini açtığı anda ağzının önünün kapalı olduğunu fark edip üfledi, maske kalkınca tekrar düzelttim kıkırdarak. “Yapma, on beş dakika zaten,” deyince kafasını salladı.

“Sen yat,” dediğinde ben de az önce onun yatığı gibi yattım. Turan yüzüme maskeyi yerleştirmek için üzerime doğru eğilince hem ışığım kesildi hem de yüzünde beyaz maske olan bir dev üzerime gelmiş oldu. Sarsıla sarsıla gülmeye başladım artık. “Ama gülersen yerleştiremem maskeyi,” dedi o da gülerek.

“Ama çok komik şu an, tutamıyorum.”

“Tamam, iki dakika bekle. Yerleştireyim, sonra gülersin.”

“Tamam, dur. Bekle,” diyerek dudaklarımı birbirine bastırıp nefes aldım. “Huh, tamam! Koy gitsin.” Bu sefer o gülmeye başlayınca ben de ne dediğimi anlayıp kahkaha atarak, “Ama sen çok terbiyesizsin!” dedim.

“Neden acaba? Durumum hiç iyi değil, Kaza.”

Gülmeyi durduramadım maalesef. Daha fazla gülmeye başladım. Turan gülmeyi benden daha çabuk kesti. Maskeyi yüzüme yerleştirdikten sonra eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Geri çekildi.

“On beş dakika bekleyeceğiz.” Kafamı çevirip ona baktığımda, onun da benim gibi kayarak kafasını koltuk sırtına yasladığını, bacaklarını uzattığını gördüm.

Kenardan telefonumu alıp hızla fotoğrafını çektiğimde tek gözünü açtı, öyle de çektim. Belime kolunu sarıp beni birden kendisine çektiğinde gülmemi kesmeden yanında durdum. Ön kamerayı açtım, bir de ikimizi çektim.

Bana döndü, dudaklarını maskelerimizin üzerinden dudaklarıma bastırdı. Onu da çektim. Gülerek ayrıldım ve fotoğraflara baktım. Ona da gösterince beğendiğini belirten bir ses çıkardı. Kafasını yine koltuk sırtına yasladı. Telefonu kenara attım, ben de onun gibi uzandım koltuğa.

“Fırat abi...”

“Sevil Hanım hamile,” diye konuştu. Bunu bilmesine şaşırdım. Nereden biliyordu!

“Kubat-”

“Ziyafer’e âşık.”

“Nizami-”

“Aslı’yla randevuya çıkmışlar bu gece.”

“Ne!” diye bağırdım. “Nasıl?”

“Dedikodu yok. Gözlerini kapat.”

“Her şeyi biliyorsun! Nasıl olabilir bu?”

“İyi bir gözlemciyim.”

“Kimden duydun?”

“Özgür.” Maskesini düzeltti. “Sessiz ol. Konuşunca maskem oynuyor,” deyince kahkaha atarak gözlerimi kapattım.

Sessizlik içinde birkaç dakika geçtikten sonra maskeyi yüzümden çekip aldım. Onun maskesini de aldıktan sonra kenara, boş poşetin içine koydum. Maskeden kalan sıvıyı yüzüne yayarken gözlerini kapatıp keyfini çıkardı. “Sonra böyle masaj yaparak şifayı alacaksın ki cildin emsin,” dedikten sonra eğilip dudaklarından öptüm. Aynı şeyi o da bana yaptığında esnedim.

Kenardaki poşetten ilaçları çıkardı. Bana ilk önce hapları uzattı, yutduğumda ise kremleri çıkarttı. “Çıkar altını,” dediğinde sözünü dinledim. Battaniyenin altından çıktım, eşofman altını çıkarıp kenara koydum, bacaklarımı koltuktan aşağı sarkıttım. Serseri bir bakışla ayağa kalktı, önümde diz çöktü.

İki dizimin arasına elini soktu. Tek bir hamle ile bacaklarımı araladı, aralanan tek şey bacaklarım değildi tabii. Dudaklarım da aralandı.

Başka bir şey aralandı sandım, kalbime iniyordu, Seziş. Yapma şöyle şeyler. Heyecandan bayılasım geliyor.

Altımda yalnızca iç çamaşırım vardı. Bakışları ilk önce yüzüme, oradan da kasıklarına düşünce ürperdim. Biz bir daha böyle tek kalmamalıydık. Yok, ayarlarımıza zarardı. Kalp krizinden geberecektim artık.

Ayağımı bileğimden tutarak dizinin üzerine aldı, sargıyı çıkarmaya başladı. "O kayıtları kaç kere izlediğimi hatırlamıyorum," dedi sargıyı çıkarıp kenara koyduktan sonra. "Onları kaç kere daha öldürmek istediğimi hatırlamıyorum."

"Keşke izlemeseydin," dedim sabit bir sesle. "O kayıtları yok etmek istiyorum."

"O kayıtları izlemeye devam edeceğim. Buna bağlı tüm davalara saklayacağım öfkemi. Sidar'ı da Tahrir'i de üstlerindeki her bir piç kurusunu da diri diri yakacağım."

Dikkatli bir şekilde temizledi ayaklarımın altını. Kremi de yedirdi. Sesiz kalıp, onun odaklanarak işini yapmasını izledim. Diğer ayağıma da aynı işlemi gerçekleştirdi. Ayağımın üzerine dudaklarına bastırıp öptüğünde gözlerimi alamadım. Yaramdan öper gibi içli, ruhumdan öper gibi derin olan öpüşü içimi eritti. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bacaklarımdaki yaralarım da başka bir krem sürdü, koca elleriyle yedirdi. Her bir morluğuma bir öpücük bırakmayı unutmadı.

"Mükemmelsin sen," dediğinde göğsüm yükseldi, omuzlarım arşa ulaştı. "Gurur duyuyorum seninle."

"Ben de seninle," dedim içimin yoluna aktığı belli olan sesimle. "Seninle çok gurur duyuyorum sevgilim. Olduğun adamla, yanımda olan adamla, cellada dönüşebilen adamla. Her halinle."

Bacaklarımı okşayarak yukarıya çıktı. Kremi karnıma sürüp okşadı. Cildi cam gibi parlıyordu. Dudaklarında minik bir tebessüm asılıydı. Gözleri içi acır gibi bakıyor, koca eli nazikçe beni iyileştirmeye çalışıyordu. Karnımdan öptü kremi yedirdikten sonra. Kollarıma sürdü kremi, kollarımdan öptü. En sonunda omuzlarımdan da öptü.

Yüklerim var diye, iki omzuma iki öpücük.

Artık yoruldun, birazını bana yükle, ben omuzlarım yüklerini öpücükleri.

Sırtımı dönmemi istedi. Sırtıma daha bir özenle davrandı. Her bir noktasına ilgiyle yaklaştı. "Vücudun evimin yansıması, bu benlerin pencereden bakınca dilek tuttuğum yıldızlar," dediğinde konuşmamak için sıktım kendimi.

Konuşsam sanki ağlayacaktım. Canım acımıyordu ama onun, küçük bir çocuğun annesinin yaralarına yaklaşması gibi her yarayla ilgilenmesi

içime oturdu. Sebebi bilinmez, bağırarak ağlamak geldi içimden. Ağlamak istediğim ben değildim. Yaralı çocuğuma ağlamak istiyordum.

Ona bunu yaşatanların, onu benimle birlikte bu hale getirenlerin hepsinin nefesini kesmeye, belaları olmaya ben de yemin ettim. Onun o halini izledikçe içime nefret birikti. Haykırarak saldırmak istiyordum her şeye.

Yüzümdeki yaralara farklı kremler sürdü. “İşte şimdi hazırsın,” diyerek yanıma yerleşti. “Kremler tamamen emene kadar kal böyle,” diyerek beni kendisine çekti. Çıplak tenine yapıştım. Konuşmayı değil, huzurun tadına varmayı istedim.

Filmi başlattı, saçımın üzerinden öptü sonra. Sarıldım ona sımsıkı. Başımı göğsüne yasladım. Hızla çarpan, çığlık atan, haykıran, göğsünden çıkıp bana sarılmak isteyen kalbinin sesini dinledim. Beni saran elini yarım adetimden içeri soktu ve koca elini tek mememin üzerine kapatarak filmi izledi. Filme odaklanamadım bile açıkçası. Tek ilgilendiğim koca bebeğimdi. Göğsünden öptüm, kalbinin tam ortasından.

Bir süre sonra onun bacağının üzerine yatıp öyle izledim filmi. Öptü, kokladı, saçlarımı okşadı, sarıldı. Bizim gecemiz, tüm bağlılığımızı gösterişimizle devam etti. Korku filmlerinden korkmazdım, o yüzden yalnızca aldığım keyifle izledim. Filmin sonlarında kötü hadiseler yaşadıkları evden taşınan aileyle gözlerim kapandı artık. Dayanamadım yorgunluğa.

“Sezin,” diye fısıldadı dakikalar sonra, ses çıkarmadım. Uykulu nefeslerimle onu dinledim. “Ben de çok düşmüştüm. Beni de çok düşürmüşlerdi.” Derin bir nefes aldı saçlarımı okşarken. “Allah beni senin varlığıyla kaldırdı.”

“Seninle kaldırdı,” dedim uykulu sesimle. İçimden çıkıp ona koşmak isteyen tüm hislerimi saldı. “Allah beni seninle iyileştirdi, Kazazede.” Gözlerimi açtım zar zor. Kafamı kaldırdım. Bakışlarımı bakışlarına kilitledim. “Yedi gülün yüz katı; sana yüzlerce âşığım, Akkurt. Her bir zerremle, her bir zerrene âşığım. Herkes dünyayı terk etse ben yine senin yanında olacağım. Herkes bize tekme de atsa senin elini tutacağım. Söz veriyorum.”

“Söz mü veriyorsun?” diye sorduğunda kafamı salladım. Gözlerim açık kalmaya dayanamadı, tekrar kapandı. Saçlarımı okşayan eliyle mahmurlaştım. Bayılacaktım artık ama son sözümü söyledim.

“Kaza sözü, sevgilim. Kimsenin bozamayacağı bir söz. Kalbine kalıcı misafirim, beni iyi ağırla.”

4. KIRK ÇİÇEK, KIRK AZAP

“N e zaman dalacağız acaba komutanım? Yas-sou soysuzu görünmüyor ortalıkta. Dışarı-da yedi saydık da dokuz oldular. Bunlar içeride de vardır.”

“İçeride on beş kaldı,” dedi Fırat abi. “Siz yine de dikkatli olun. Daha fazla olabilir bu gavur tohumları.”

“Fırat Komutan’ım, biz aşağıdaki eve konumlanalım mı?” diye sordu Serkan. “Ben, Nizami, Özgür.”

“Sezin Komutan’ım?” diye sorar gibi konuştu Fırat abi.

Yüzümdeki puşiyi indirip sıcaktan terleyen yüzümü sildim. Avuç içimle gözlüğü de kaldırıp nefeslendim. Sonra, “Hayır,” dedim o üçünün orada zevzeklikten başka bir şey yapmayacağını bildiğimden. “Göktuğ, Kubat ve Nizami gitsin aşağı.”

Saçlarımı geriye çektim ve o an bakışlarım önümdeki kadına takıldı. Kamerasına dokunmadan önce eline telefonu aldı. Nasıldır bilinmez, telefondaki mesajın ne olduğunu biliyordum.

Konuştuğumuz gibi. Fotoğrafları çek ve bana gönder. Sezin Kaza’nın fotoğrafını ağa yayacağız. Dikkatli ol. İşini iyi yap kızım.

Kaşlarım çatıldı. Mesajı görmeden bilmem imkânsızdı. Hissediyor muydum? Bu özel bir güç müydü? Kafamı iki yana salladım. Bir mesaj daha geldi. Kadın, ifadesiz bir suratla telefondaki mesajı okudu, mesajın sesi kulaklarımda yankılandı sanki.

Anlayamazlar, dert etme. Her şeyi ayarladı Sidar. Seni koruyacaklar, hiçbir şey olmayacak. Korkma.

Gizem’in üzerindeki kıyafetlere bakarken biliyordum. Üzerinde silah olduğunu biliyordum. Hayır, olmamalıydı ama biliyordum. Gizem, silahlıydı. Gizem, hazırlıklıydı. Gizem neler olacağını çok iyi biliyordu.

Tepedeki askerlere şaşkınca baktı önce, onları dinlerken telefonunu minik çantasına çoktan koymuştu. Kamerasını kaldırıp çekti. Açık ağzını kapatamadan kamerayı indirecekken kamerayla göz göze geldim. Deklanşörün kısık sesi, mercek benim yüzümdeyken duyuldu.

Kaşlarım çatıldı. Dejavu yaşıyor gibiydim. Gerçekten dejavuydu. Daha önce bu anı yaşadığımı biliyordum. Gizem daha önceden yazılmış, eline tutuşturulmuş piyesi ustalıkla oynuyordu. Rahattı. Dikkat dağıtmaya

uğraşmış, salak olduğuna inandırmış, kimse kendisinden şüphelenmezken asıl işine koyulmuştu.

Sert ve rahatsız bir sesle, "Silin onu, Gizem Hanım," dedim.

"Anlamadım?" diye sordu Gizem şaşkınca.

"Yüzümü çektiniz. Fotoğrafı silmeniz gerekiyor."

Şaşkınca elindeki kameraya baktı fakat şaşkınlığının yalan olduğunu anladım. Bilerek çekmişti. Puşiyile de pekâlâ çekebilirdi ama çekmemişti. Oynuyordu. Kendisine verilen rolü ustaca yerine getiriyordu.

"Hayır, çekmemişim," diyerek kameranın ekranına bakarken, "Gizem Hanım, yüzlerimizin gizli kalması gerek. O fotoğrafı silmeniz sizin için de iyi olacak," dedim sabırlıla.

"Beni canımla mı tehdit ediyorsunuz?" diye şaşkınca soran Gizem'i duyan tüm kulaklıkta sessizleşti. Ben de kaşlarımı çatmış, Gizem'e bakıyordum.

Gözlerimi kapatıp tekrar açtığımda nisan ayında, sıcağını hissettiren Irak'taki tepede değildim. Etrafıma bakınmak için gözlerimi kısıtım. Ağzımın içinde bir kuruluk vardı.

Bir çığlık duyuyordum. Bir kadın çığlığı. Tanıdık bir kadının çığlığıydı.

Kaşlarım çatılırken sıcakladığımı hissettim. Bakışlarımı üzerime çevirdiğimde altımdaki haki yeşil kargo pantolona, yeşil cropa, kirli beyaz gömleğe rastladım. Nisanda değil miydim? Nisandaydım; kıyafetlerim, hislerim, ağzımdaki kuruluk o güne aitti. Kalbim sertçe çarpı göğsüme. Elimdeki silahı sıktım, kafamı kaldırdım.

"Gizem!" diye bağırdım deli gibi. "Gizem neredesin?"

Çığlık hiç durmazken kulaklarıma tarifi olmayan bir cızırtı doldu. Tüm hücrelerimde titreşim hissettim, benliğim cızırtının varlığıyla sarsıldı. Çığlık atarak kulaklarımdan üzerine ellerimi kapattım, gözlerimi sımsıkı yumdum. Silahım elimden düştü. Cızırtı o kadar yoğunlu ki küçükken antenimiz bozulduğunda çıkan o rahatsız edici sesi anımsatıyordu. Sağır olduğumu, duyma yetimi kaybettiğimi hissediyordum.

"Dur. Dur!" Cızırtı çok yoğunlu. Tüm damarlarımdan büzüşüp beynimin soğumasını sağlıyordu. Ağzımdan bir çığlık kaçtı. "Yeter!" Dizlerimin üzerine düştüm, dizlerim kumların içine gömüldü. "Yeter, susturun şunu. Dayanamıyorum. Yeter!"

Cızırtı sesi kesilmedi ama azaldı. Saçım başım dağılmıştı. Tepinmiş ve belki de can çekişmişim. Evet, bunları yaşamışım. Neden hatırlamıyordum? İçimde tarifi olmayan bir dinginlik vardı. Bir şeyler yaşıyor fakat yaşadıklarımı anlatamıyordum. Yaşayan ben miydim? İzliyor muydum yoksa başrol ben miydim? Bilmiyordum. Sakindim. Öyle miydim?

Kafamı azalan cızırtı sesi ile kaldırdım, ileride iki kişinin dikildiğini hissettirdim. Güneşin ışığı yüzüme vurdu, gözlerim kısıldı. "Gizem?" dedim elimi gözümün önüne getirip ışığı kesmeye çalışırken. "Gizem, sen misin?" Dikilen kişiler birkaç adım attı. Işık yüzümden çekildi, sonra onları gördüm.

Yorgi'yi ve Gizem'i. Yan yanalardı. Onları ilk kez yan yana görüşümdü. Gizem'in şakağındaki kan ile Yorgi'nin karnındaki koca, yanıklıktan oluşan ten erimesi ve karın boşluğu. Ellerim, yerdeki kumların arasından silahımı bulmaya çalıştı fakat yoktu.

"Siz öldünüz," dedim Gizem'e. Gizem ve yanındaki Yorgi elini kaldırdı. Elllerinde silahlar olduğunu o zaman gördüm. İkisi de silahını bana doğrulttu.

"Seni öldürecektim," dedi Gizem'in cızırtılı sesi. Kulaklarımı kapatmak istedim, beceremedim. "Seni öldürecektim. Sen beni değil, ben seni öldürecektim."

Dudaklarım aralandı. Bir şey demek istedim, sesim çıkmadı.

"Silahımı düşürdüm. Düşürmeseydim seni öldürecektim. Her şey senin suçun. Plan bozuldu, tarikatlar bizi buldu. Sen ölecektin, beni öldürdün!"

"Sen ölecektin," dedi Yorgi. "Sidar seni istiyor. Tahrir seni istiyor. Sen ölecektin. Kızımı öldürdün."

"Ben öldürmedim," çıktı dudaklarımdan bilinçsizce. Oysa ne fark ederdi?

İkisi aynı anda konuşmaya başladı hiç durmadan. "Öleceksin. Sezin Kaza, beceriksiz bir asker olarak ölecek. Sezin Kaza, hiçbir şeyi beceremeyen bir başarısız. Ailesinin yüz karası. Ölecek. Sidar onu öldürecek. Sezin Kaza, zayıf bir virgül. Devletin kurulmasını kolaylaştıran bir asker. Hain diye bilinecek. Sezin Kaza, hain ilan edilecek!"

"Hayır," diyerek kafamı iki yana sallarken onların arkasından yaklaşan gölgeyi fark ettim. Gölgeyi tanıyordum. Oturduğum yerde sürünerek kaçmaya çalıştım. "Hayır!"

"Sen mi asker olacaksın? Hangi güçle? Hangi yüzle? Utanç kaynağı. Hain mi olacaksın? Hain. Biliyordum," dedi babam. Gizem ile Yorgi'nin arkasından çıktı. Onun da elinde silah vardı.

"Git," dedim. "Hayır, istemiyorum. Hayır. Hain değilim ben!"

"Bu beceriksizlikle iki üç güne ölürsün zaten. Senin gibi bir evladım olduğu için utanıyorum. Asker olacakmış. Asker falan olamazsın. Tıp okuyacak, sonra da paşa gibi kocanın dibinde duracaksın. Bari bunu becer. Yüz karası."

Ellerimi kulaklarıma üzerine kapattım. Gözlerim sımsıkı kapandı.

“Sezin Kaza, her şeyini kaybeden bir başarısız. Ölecek. Sen mi asker olacaksın? Neyi becerdin de bunu becereceksin? Sidar onu öldürecek. Sezin Kaza, hain ilan edilecek. Mahalleliye adımı çıkardın. Senin gibi evlat olmaz olsun. Okul falan yok sana! Sezin Kaza, beceriksiz bir asker. Yüz karası. Yüz karası. Yüz karası!”

“Sadece kâbus,” dedim kendime onların sesleri arasından. “Uyan, sadece kâbus.”

Üç kurşun patladı art arda. Üç kurşun, üçünü de yere serdi. Ne Gizem kaldı ne Yorgi ne de babam. Silahı tutan el hemen yanımdaydı.

Kafamı göğsüne çekti, bana sımsıkı sarıldı. “Geçti,” dedi sadece. Yüreğim buradaydı. “Ben buradayım.”

Gözkapaklarım kalktı, yattığım yerden kıpırdamadan bakışlarımı karşıma diktim. Bedenim buz kesmişti, kaslarımın her bir santimi acıyordu. Nerede olduğumu bilmesem de kâbusun saçmalığını anlayamıyordum.

Babamı belki seneler önce görmüştüm rüyamda. Gizem’i görmeyeli haftalar oluyordu. Yorgi ne alakaydı? Her şey bir dümendi, bunu şu an biliyordum fakat her şeyin dümen olduğunu rüyamda nasıl bu kadar iyi biliyordum?

Gözlerimin değdiği yerdeki beden uyuyordu. O bedenin beni rüyamda kurtardığını bilmek, yıllardır ezberlediğim nota gibiydi. Hep aynı şarkıyı çalıyor, bir kere bile bıktırmıyordu.

Bana doğru dönmüştü yatakta. Kolu belimin üzerinde duruyordu, bedeni benden biraz uzaktı. Eminim ki tüm gece boyunca sırf benim canımı yakmamak için benden uzak durmuştu ve o kol bana dokunamamaya dayanamadığından üzerime atılmıştı.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu, bomboş görünüyordu. Üzerine bir kazak giymişti. Diğer kolunu kafasının üstünde tutuyordu. Kafası ise omzu ile boynu arasındaki o yere saklanmıştı. Üstümüzde yorgan seriliydi.

Dün gecedен hatırladığım balonlar ve güller yerli yerinde duruyordu. Elimin tekiyle gözümü kaşıdım. Yetmedi, yüzümü sıvazladım sertçe.

Seziş, yalnızca kâbustu. Her şeyin üstüne geldiğini biliyoruz. Kendimizi toparlamamız için bir mesajdı. Ayağa kalkmamız için bir işaretti bu kâbus. Kocamız yanımızda mışıl mışıl uyuyor, iyiyiz, günler sonra evimizdeyiz. Hiçbir sorun yok. Varsa da bizden kaynaklı.

Bakışlarımı Turan’a geri çevirdim. Yorgun görünüyordu. Şu an beni hissettiğini ama kalkamayacak kadar halsiz olduğunu anlayabiliyordum. Onu izledim doya doya. Uzamış sakallarını, dağınık saçlarını, uyuduğu için

şışmış dudağını, yüzünde gölge gibi duran minik çillerini, uzun kirpiklerini... Uzandım, yanağına kuş kadar hafif bir öpücük kondurdum.

Ona minnettardım. Beni tüm şeytanlarımdan gerçekte de hayalde de kurtardığı için sonu gelmeyen bir sevgiyle ona sarılmak, ona olan düşüncelerimi her saniye onunla paylaşmak istiyordum. Bilsin, değerini anlasın, en remiz duygularıyla onu sarıp sarmalayayım istiyordum.

Ben çocuksam o da benimle oynayan, beni yere düşmekten kurtaran minik arkadaşım.

Saçını okşadım, alnından öptüm, kolunu üzerimden çektim. Gözleri kırptığında, "Uyu, iyiyim," dedim. Bir tepki vermedi, uyumaya ya da uyuyor gibi yapmaya -bunu anlayamıyordum, çok ifadesizdi- devam etti.

Yatakta oturacakken gözlerim hemen solumda kalan komodinin üzerine takıldı. Sivil hayatta kullandığım telefonum neredeydi bilmiyordum fakat Turan alaydaki telefonumu buraya getirmiş olmalıydı. Telefonu elime aldım. Üç mesaj vardı. Bu numaram yalnızca Keleş'te, alaydaki çocuklarda ve gerekli tabur askerlerindeki birkaç çocukta olduğu için sakince açtım mesajları.

Kubat Yüreğ: *Ziyafet, Melike ve Aslı'yı bugün öğlen gibi size getireceğim. Ziyafet işten izin almış. (06.03)*

Sezlin Kaza: *Ziyafet'in peşini bırakamam mı hâlâ? (06.20)*

Kubat Yüreğ: *Anlamadım komutanım? (06.21)*

Sezlin Kaza: *Ondan bana mesaj ilettiğine göre sabahın ilk ışıklarında onun yanındaydın. Çünkü o sana yazmaz. (06.21)*

Sezlin Kaza: *Bugün beni ziyarete gelmeyi düşündüler çünkü dün gece konuştuklarını bana da anlatacaklar ama sivil hayatımdaki telefonum ortada olmadığı için bana ulaşamadıkları akıllarına geldi. Büyük ihtimalle Melike, abisine yazdı dün akşam ama Turan telefonunu yalnızca Keleş'in bildirimlerine açtı. Yani cevap alamadı. (06.23)*

Sezlin Kaza: *Aslı Nizami ile randevuya çıkmış. İlk mesajı Nizami'den bekliyordur, gece yazmamıştır. Nizami de yazayım mı diye size sorup başınızın*

*etini yemiştir, siz de sabah günaydın yazarsın demişsinizdir.
Şaşmaz. O da Aslı'nın uyanmadığını düşünüp
daha günaydın mesajı bile atmamıştır. (06.24)*

Sezin Kaza: Geriye kalan tek ihtimal Ziyafet
O da sana yazmaz. Sen yine
onun dibinde bitmişsindir. (06.25)

Kubat Yürek: Siz çok tehlikelisiniz. Allah sizin
şerrinizden korusun komutanım. (06.25)

Mesaj ekranından çıkıp diğer mesajlara baktım.

Göktuğ Alacak: İyi geceler komutanım.
Güzel uyuyun. Rüyanızda beni görün. Eğer üşürseniz
hemen size yorgan getirebilirim, başkasına falan
sarılarak ısınmayı düşünmeyin. Saygılar. (22.13)

Göz devirdim ve diğer mesaja baktım. Operatörden gelen mesajdı. Telefonu elimden bıraktım. Yatakta yan oturdum, ayaklarımı yere bastım. Hafif bir kaşıntı hissetsem de ayağa kalkmam gerektiğini biliyordum. Dişlerimi sıkı sıkı ayaklarımın üzerinde dikildim.

Tek bir adım attıktan sonra ayaklarımın altındaki acıyı hissetmek için öylece durdum ve bekledim. Bir adım daha attım. Acı vardı, yok diyemedim. Daha öncesinde çektiğim fiziksel acıların yanında hiçbir şeydi. Bu acının sinek ısırığı gibi olduğunu anlayınca omuz silkerek yürümeye başladım. Yürüdükçe o tatlı hisse alıştım.

Banyoya ilerledim, banyonun ışığını açıp içeri girdikten sonra aynadaki kendimle karşılaştım. Yaralarım kendini belli ediyordu. Elimi kaldırdım, yüzüme dokundum. Aynaya yaklaştım.

“Bu kadar yara bere içinde...” Elimle kaşıma dokundum. “Nasıl acısız, yarasız hissediyorsun? Çok mu güzel sardı yaralarını?” Gülümsedim kendime. “Acıların hepsi silinmiş, yaraların hepsi sarılmış. Artık üzülüyorsun bile.” Kafamdaki sargıya dokundum. Aynadaki mutlu kadını görmek nedendir bilinmez, yıllar sonra bana ilk kez bu kadar iyi hissettirdi. “Sevilmek böyle mi hissettirirmiş, Seziş?”

Seziş, yeniden çocuğuz. Yeniden gülüyoruz, yeniden şen şakragız. Onun sayesinde. Bir de kocamız yapsa kendisini... Yoksa biz kendimizi zorla karısı yapacağız.

Kafamdaki sargıyı çıkardım dayanamayarak. Küvete ilerledim, içine bakındım. Pis bir küvete giremezdim fakat bulunduğum ev Turan Alp Akkurt'la ortak kullandığım evse bir şeyleri pis bulmak imkânsızdı.

Suyu açtım, sıcak akana kadar bekledikten sonra küvetin giderine tıpasını koydum. Su dolarken saçlarıma dokundum. "Aslı da beceremedi yıkmayı." Duraksadım. "Bir de onu arayacaktım ya." Kafamı kaşıdıktan sonra, "Sanki o bana gerçeği söyledi. Bir de utanmadan randevuya çıkmış. İnanılmaz bir yalancı," diye söylendim sinirli sinirli. Kaşlarımı çatarak üstümdeki yarım atleti, altımdaki şortu ve iç çamaşırını çıkardım.

Seziş, kapı açık kaldı.

Suyun dolduğunu fark edince küvetin yanındaki bombalara, esansiyel yağlara, banyo köpüklerine baktım anlamaz gibi. "Bunları Turan düşünmüş olamaz. Melike buraya cidden yalnızca keyif yapmak için mi geliyor?" Elime geçen her şeyi eklemiş bulundum. Umursayamazdım. Görümcem her şeyi düşünmüştü zaten.

Seziş, kapı. Çıplağız. Kapı.

Suyun içine girdikten sonra vücudumu saran hislerle havada kalan, gerilmiş omuzlarım birden gevşedi. Kafamı küvetin mermerine yasladım, gözlerim kapandı. Kendimi rahatlatmaya çalıştım. Başımda bin bir musibet, bela yokmuş ve hayatım bok yoluna gitmiyormuş gibi durdum, düşünmeyi kenara bıraktım.

Seziş, Turan bizi ne zaman s-

Düşünmeyi bıraktım.

Turan dün bize neden Sezin Kaza'yı mı yoksa rütbeyi mi bırakacağımızı sordu?

Düşünmeyi bırakmıştım!

İstanbul'daki operasyona bizi dahil etmesi gerekiyor, Seziş. Yaraları siktir ettiğimizi göstermeliyiz. Bu davanın her bir noktasında parmağımız olmalı.

Gözlerim aralandı, tavana baktım.

Sonuna koşan bir karakterin acelesinde savruluyordum. Hangi yanda olacağımı bilmiyordum. Sadece olayların büyüklüğünü fark edebiliyor, benim gibi asker olabilmek için varını yoğunu ortaya koyup bu şansı elinden kaçırmamak için çoğu zaman susmuş bir kadının neler yaptığını, kimi kızdırdığını anlayamıyordum.

Ne yaptım? Vatanım için, kendim için bu yola baş koymaktan, düşmanların nefesini kesmek için önce kendimden vazgeçmekten başka ne yaptım?

Hırslı bir insan olduğumu biliyor ve bununla gurur duyuyordum. Hırslı olmasaydım çoğu erkek meslektaşımı akademide geride bırakamazdım.

Herkes sabah yedi dersine hazırlanırken dörtte kalkıp idman yaptıysam, herkesten çok çabaladıysam, en çok ben istediysem bunu hak etmiştim. Gücendirdiğim, kavgalı olduğum, hatta ve hatta birbirimize kanlı bıçaklı nefret duyduğumuz sınıf arkadaşlarım vardı. Birisi bana bilenmiş miydi?

Sidar, askeriye'nin içindendi. Bir komando, er yahut polis olamazdı. Daha içeridendi. Beni devirmek istiyordu. Bana duyduğu nefret nereden geliyordu?

Askerlik hayatımda... çok büyük zorluklarla karşılaşmıştım. Zaten yaşadığım meslek zor olsa da taburlar içerisinde gördüğüm ayrımcılık, yalnızlaştırma politikası, sözsel taciz boyunu aşmıştı. Mutlu da olmuş, mutsuz da olmuşum.

Bulduğum timler olmuştu; şehit verdiğim silah arkadaşlarım, ulaşamadığımız kayıp dostlarım olmuştu. Yine de askerliği riskle atmamak için susmuştum çoğuna. Eğmiş başımı, sesimi kesmiştim. Kimseyi kendime düşman ettirmemek için saygınlığımı korumuştum.

Bu konuyu Turanişko'da çok büyük tehlikeye uğrattık, Seziş. Seneler sonra en sinir bozucu olan Turan'dı. Susmadık, çizgimizi çokça aştık.

Anlayamıyordum. Beni devirmek istemelerinin sebebi ne olabilirdi?

“Ne düşünüyorsun?”

Duyduğum ses beklenmedik olsa da yalnızca bir an kalbimin sertçe çarpmasından başka bir etki etmedi bana. Mermere yasladığım kafamı ona çevirdim. Göz göze geldiğimizde yüzündeki o mahmurluğu görünce yüzümdeki ifade saldı kendisini.

Üzerine beyaz tişört ve altına şort geçirmişti. Saçları dağınıklığını koruyor, dudakları şişkinliği ile kan kaynatıcı duruyordu. Omzunu kapıya yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Pazıları şiştiğinden tişörtünün gerilen kolunda biraz fazla oyalansam da en sonunda yüzüne döndüm.

Heybetlimin heybetine heybetimi dökerim. Böyle bir mükemmellik olamaz, Seziş.

“Neden bana katılmadığını.”

“Köpüklerden çok fazla koymuşsun,” dediğinde bakışlarım kısa bir anlığına küvetin dışına çevrildi. Kaşlarım şaşkınca kalktı. Küvetten taşmış ve hatta banyonun yarısına kadar dağılmışlardı.

“Esterik duruyor.”

Lafımı duymazdan geldi. “Aç karnına küvete girmek tansiyonunu etkiler.”

“Sen de tansiyonumu etkiliyorsun.” Alayla ona baktım. Bakışları çıplak omuzlarıma düştü, âdemelmasının yukarı aşağı oynadığını gördüm. Üzerine yapışmalıydım. Çok çekici görünüyordu.

“Albay gelecekmiş on gibi. Beni aradı.”

“Güzel, onun için bir kahvaltı hazırlayabiliriz,” diyerek köpüklerden yine avucuma doldurdum ve çıplak omuzlarıma sürttüm. Bacağımı da köpüklerin içinden hafifçe çıkarttıktan sonra, “Gerçekten bu köpükler, esans yağları cildime çok iyi geldi. Sen mi aldın?” diyerek çıplak bacağımı da okşadım elimle.

Gözlerimi ondan bir an ayırmadım. Ben konuştukça bakışlarının kaydığını, âdemelmasının iki kere oynadığını, gözlerini kapatmamak için girdiği savaşın sahnelerini naklen izledim.

Kocasını ayartmak için her tuşa basan Seziş...

“Melike,” dedi yalnızca kısık bir sesle. Sesinin tonuyla içim kıpır kıpır oldu yine. Sıcak suyun içerisindeydim, cehennem suyunda yıkanıyor gibi hissediyordum.

“Teşekkür ettiğimi söyle.” Köpüklerle kollarımı okşadım. Bakışlarımı ondan ayırmadan, “Çok sevdim. Sıcak su, koku, köpükler mayıştırdı,” dedikten sonra köpüklerle yıkıyormuş gibi ellerimi kışkırtıcı bir tavırla gezdirdim bacağımda.

Çıplak bacağımı okşadıkça onun zorluğundan keyif aldım. Omzu o kadar gerilmişti ki az önce yaslanarak durduğu kapı pervazından doğrulmak zorunda kalmıştı. Bayılıyordum ona. Gerçekten, her anlamda.

“Anladım.”

“Sen de deneyebilirsin.”

“Denedim.”

“İzlemekte ısrarcı mısın?” diye sorarak başımı omzuma doğru yatırdım.

Gözleri kısıldı. “Evet.”

Herif ruh gibi dikiliyor, çıt çıkarmıyor. Yoldan çıkmıyor, Seziş. Boşuna uğraşıyoruz.

Omuz silkerek onu onayladım. “Tamam o zaman. Çık dışarı da keyfi mi bozma. Yalı kazığı gibi dikildin, moralimi bozdun.” Kafamı mermere geri yasladım, gözlerimi kapattım. “Bir de yakışıklı yakışıklı durup daha da yükselt-” Kafam mermerden kaldırıldı. Gözlerimi açtığımda onu dibimde bulmayı algılayamamışken dudaklarım arasında dudaklarını hissetmeyi beklemediğimi söyleyebilirdim.

Dudaklarımı aralayarak öpüşüne yetişmeye çalıştım fakat imkânsızdı. Turan beni yavaşça dik bir konuma getirirken göğüslerim suyun altından çıktı.

Ensemdeki saçları çekiştire çekiştire dilini ağzımın içine soktu. Dudaklarımdan ayrıldı. Dudaklarına uzandığımda kafamı hafifçe uzaklaştırdı, tekrardan dudaklarıma yapıştı. Turan bir elini çıplak, soğukla buluştuğu için ucu dimdik olmuş mememe götürdü. Sertçe sıktı. Dudaklarımı harabe bir eve çevirmek ister gibi saldırıyor fakat evdeki ateşi söndürmemek için cımlarının kırıklıklarını sarar gibi ısını artırıyordu.

Bir elimi kaldırdım, elimdeki sular küvetin içine damlarken Turan'ın ensesine sardım. Turan mememi yoğururken dudaklarımdan ayrıldı, sarhoş olmuş gibi nefeslendim. Dizlerimin üzerinde doğrularak onun kucağına atlayabilirdim, değil mi?

Evet. Hemen yapabilirsin bunu. Kimse garipsemez.

O neden küvetin içine girmiyordu? Islanabilirdik.

Tekrar dudaklarıma yapıştı. Dilime dokunduğunda boylu boyunca onun dilini yaladım. Benimkini yakaladığı gibi emmeye başladığında sızlandım, bacaklarımı birbirine bastırdım. Turan dilimi emmeyi bırakmazken göğsüm hızla inip kalkmaya başladı.

Artçı depremler kalbimin fay hatlarında patladı. Heyecanımdan çok arzunun tüm bedenimi bir yılan gibi kavradığını, sıkıttığını, nefessiz bıraktığını hissettim.

Bacaklarımı daha da birbirine bastırarak omzunu okşadım. Kasılmış omuzları durumumuzun hiç de iyi olmadığını belli ediyordu. Turan mememi sıkmayı bıraktığında omuzlarını bıraktım, iki elimi de yanaklarına sararak onu daha da kendime çektim.

Nefessizdim ama daha fazlasını istiyordum. Doyumsuzdum ama ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Ben sınırları ne kadar zorlarsam zorlayayım yaptığım tek şey ikimizi yakmak, yakmak ve yakmak oluyordu. Sönmüyorduk, süregelen bir har mevcuttu.

Turan dilimi bıraktığında uyuşan dilimi onun dudaklarımn üzerinde gezdirdim, altdudağını kavradım. Elini belime sardığında sıcaklığıyla ürperttim. Tüylerim diken diken olmuştu. Dudaklarımız sertçe ayrıldığında nefes nefeseydik.

“En azından...” dedi göğsü körük gibi inip kalkarken. “O bal dudaklarını bana sınırsız krediyle veren bir kadınsın.” Elleri göğüslerimin kenarını buldu ve okşadı. Büyük bir heyecanla onu izliyordum. “Bense o dudaklarla

yetinmeyecek kadar arsız olsa da bu krediden sonsuz yararlanmayı öğrenen adamım."

"Öyle," dedim sarhoş arzumla. "Öpüşmeyle bana bu hisleri veren adamın ileri gittiğimizde neler yapacağını düşünmek aklımı yitirmeme sebep olacak."

"O aklın bize lazım." Eğildi, dudaklarıma sert bir son öpücük bıraktı. "Ve ben buradayken aklın da olsa hiçbir şeyi kaybedemeyiz. Unuttun mu? Bensizken kaybettiğin ne varsa, tek tek hepsini..."

"Geri alacağız," diye tamamladım onu.

"Aynen öyle." Bir kez daha öptü ve ben karşılık veremedim yavaşça geri çekildi. Kalakalmış gibi hissettim. Ona yaklaşacakken biraz daha geri çekilince kaşlarımı çattım.

"Senden nefret ediyorum," diyerek onu omuzlarından ittiğimde az kalsın köpüklerden dolayı dengesini kaybedecekti ki küvetin kenarına tutundu. Çatırdayan küveti duyunca gözlerim kocaman oldu. "Alp!"

Tarlası yanmış köylü edasıyla yere oturdu her şeyi boş verip. Küvet kırılmamıştı ama zarar gördüğüne emindim. Bir an sinirim bozulmuş gibi onun oturduğuna güldüm.

"Bir de ittiriyorsun her an dengemi bozman yetmezmiş gibi..." diye söylendiğinde kahkaha atmaya başladım. Ben kahkaha attıkça küvetteki su taşı ve onu ıslattı. "Bir de ıslatıyorsun zaten her an ıslatmıyormuşsun gibi," dedi ümitsizce.

Bu sözleri, onunla uğraşmak istememe sebep oldu. "Terbiyesiz!" Küvetteki suları onun yüzüne doğru sıçrattım. Eliyle yüzünü kapattı korunmak ister gibi. "Nasıl konuşuyorsun ya? Edep, adap, haya kalmadı mı sende?"

"Az önceki oyunları oynayan ben değildim."

"Oyun değildi, yıkanıyordum!" dedim şokla karışık gülerken.

Gözlerini kısı bana inanmaz gibi. "Beni çıldırtarak."

"Sen de hemen yükselme."

"Konu sensen mümkün değil."

Köpüklü suları yüzüne atmaya devam edecektim ki Turan beklenmedik bir şekilde kafamı tuttuğu gibi suyun içine bastırdı. Gözlerimi sımsıkı kapatırken elimin biriyle küvetin kenarına tutundum. Diğeriyle de Turan'a vurmaya çalıştım. Onun boğuk gülme sesi kulaklarıma ulaşırsa da duyamıyordum. Ağzımdan köpükler çıkardım bilerek, sesler çıkarınca anında geri çekti beni. Kafamı çıkardığında ağzımdan akan sular ve sımsıkı kapalı gözlerimle ona vurmaya çalıştım.

“Fuşki yiyesice sığır!” Yanan gözlerimle, “Köpek burunlu!” diye bağırdım. “Boğuliydum! Tepenka dikilesan!”

Kahkahasını duydum. Sol gözümün üzerinde hissettiğim havlu ile duraksadım. Sağ gözümün üzerindeki elimi sakince indirirken yavaş, temkinli ve dikkatli bir tavırla sildi gözlerimi. Yüzümü de temizlerken gözlerimi araladım.

“Ben bir hanımefendiyim ve sen beni boğmaya kalktın.”

“Sen bir askersin ve seni üç dakika da tutsam gıkın çıkmazdı.”

“Hazırlıksızdım.”

“Dediğim gibi, askersin.”

“Yaralıyım.”

“Yaralıysan yürümeseydin,” dediğinde burnumu kırıştırdım. Havluyu yüzüme doğru savurdu ama yüzüme dokundurmadi. “Yapma öyle yüzünü. Çirkin oluyorsun.”

“Sensin çirkin.”

“Öyle miyim?”

“Evet,” dedim tavırlı tavırlı. “Beni boğan, bana dalyan diyen bir masai zürafasıdır.”

“Kendine geldiğine göre iyisin.” Güldü elindeki havlumla suratımdaki köpükleri temizlemeye devam ederken. “Ağzın da düzeldi. Birden kayıyor o, onu hiç düzeltemiyor muyuz?”

“Yok, bazen öyle patlak veriyor.”

“Çok da güzel ama hiç anlamıyorum. Bunun bir sözlüğü, ezber yapılması gereken kitabı falan yok mu?”

Güldüm. “Rizeli damat olacaksın, öğrenirsin yavaş yavaş,” diyerek havluyu elinden aldım. “Sen de Karadeniz şakalarına güleceksin sonra.” Yüzümü temizledim. Burnumdaki suları da sildikten sonra gözlerimi kırıştırdım. “Manyak,” diyerek yüzüne vurdum havlumla. “Saat kaç?”

“Sekiz buçuk.”

“Geç kalkmışsınız,” diyerek havluyu ileri doğru attırdım. Küvetin içine doğru kayarken ayaklarımı dışarı çıkardım. Omuzlarımı su içine gömerek kafamı mermere geri yasladım. “Kubat öğlen Melike, Aslı ve Ziyafet’i getirecekmiş. Kızlar beni görmek istemiş.”

“Çok bile dayandılar, hemen gelsinler. Hiç gitmesinler,” dedi göz devirerek. Ayağa kalktı. “Ayrıca Aslı dün geceki randevudan çok memnunmuş duyduğuma göre. Güzel geçmiş.”

Sözde dedikodu yoktu değil mi, Seziş?

“Sana bu bilgi akışı nereden geliyor ya?” diye sordum sinirle. “Bana bu kadar hızlı gelmiyor.”

“Kubat,” dedi kaşlarını kaldırarak. Lavabonun önüne geçti, aynalı kapağı açarak arkadaki dolaptan tıraş köpüğünü çıkardı. “Çok sinsî biri.”

“Senden sinsî değildir,” dedim sırtarak. Sonra kafamı ona doğru çevirdim uzandığım yerden. İzlemeye başladım. “Ziyafet de geldiğine göre Melike ile Aslı’yı bir şekilde olaydan uzaklaştırmak lazım. Ayrıca Kubat kime çiçek almış?”

“Ziyafet’e aldığı anlamadın mı?”

“Niye vermiyor o salak?”

“Bilemem,” dedi sadece. Usturasını çıkardı, tıraş olmaya başladı dikkatlice.

En sevdiğim sabah sporu, küvette keyif yaparken tıraş olan kocamı izleyip dedikodu yapmak.

“Şükrü’den mi çekiniyor acaba?”

“Sanmam,” dedi tıraş olduğu için boğuk bir sesle. Usturayı suyun altına tutup bakışlarını bana çevirdi. “Şükrü’den başka şeyler de vardır. Benim yanımda çenesi hiç susmasa da anlatmadı asıl sebebi. Benimle alakasız şeyler konuşuyor.”

“Seninle konuşuyor mu?”

“Çok konuşuyor, hiç susmuyor. Çok alakasız şeylerden bahsediyor bazen. Bana ne Uğur’un kısa ve tıknaz bir adam olup çirkin oluşundan,” dedi ve temiz usturayı yanağında gezdirdi. “Uğur kimse, amına koyayım.”

“Kubat sana söyleniyor mu?” Kaşlarımı kaldırarak kafamı tavana çevirdim. “Denklem garipleşiyor.”

“Ziyafet ile öpüştüklerini ama sonrasında kaçtığını söyledi bir kere. Ona yalnızca baktığım için konunun üstünü kapattı.”

“Neden sormadın asıl sebebi?”

“İlgimi çekmiyordu.”

“Şimdi ilgini çekiyor mu?”

“Senin ilgini çeken benim de ilgimi çekiyor.” Usturayı lavaboda temizledikten sonra bakışlarını bana çevirdi. “Öpüştüklerini anlamışsın.”

Güldüm. “Onu da mı söyledi?”

Sırıttı. “Çok fenasın.” Usturayı yine yanağında kaydırды. Aynaya bakıyordu, bense ona. Çok karizmatik olması suç sayılmalıydı. “Aslı’nın üzerine gitme.”

“Ne?” dedim huysuzca. “Saçını başını yolacağım onun. Ne demek üstüne gitme?”

“Nizami sen yokken çok ilgilendi onunla. Aslı iyi değildi. Fazla korkmuş gibiydi. Mesleki olarak sorgulanmalıydı davranışları.”

“Eski komiseri sahaya çıkmasına izin vermiyordu.”

“Böyle bir hakkı yok kimsenin. Kendi polisini sahaya çıkarmamak mı? Aslı bir de komiser yardımcısı olabilmiş bir kız. Böyle bir kızı deneyimsiz bırakmaları uçuk bir ihtimal. Çok mu kızdırmış komutanını?”

“Eski komiseri Bilal’di.” Ustura tutan eli yüzü gibi dondu. “Benim yüzümden Aslı’yı sahadan uzak tutuyor, tayin almasına izin vermiyordu. Aslı da Bilal sürekli peşime takıldığı için benden uzak dur-” Turan birden bana dönünce ustura yanağını çizdi. “Alp!” diye bağırarak endişeyle dikildim. Çatık kaşları yüzüne gece gibi çökmüştü. Hızla küvetten kalktım. Çınlı-çıplak oluşumu umursamadan küvetten çıktım, dikkatle ona ilerledim ve önünde dikildim.

Al işte, Bilal deyince bile adamın ayarlara gece çöküyor. Gerçi o sinirlenmesin de kim sinirlensin?

Sağ elim sol yanağına tutundu, onu kendime çevirdim. Çok derin ke-silmemişti fakat ince bir kan sızmıştı. Sağ yanağına bakarken, “Aptal mısın? Kanıyor!” diye bağırdım. Kenardan havluyu aldım. Çeşmeyi açtım ve havluyu ıslattım. Islak havluyla kesiginin üzerini silerken gözlerim yine endişeyle gözlerine tutundu. “Alp, yanağın kanıyor.”

Sert bakışlarını düşürdü, boyuna yetismeye çalışan bana baktı. “Senin peşine mi takıldı?”

“Alp, yanağın-”

“Peşine mi takıldı?”

“Bir ara evet. Dedim ya sana, dayağını yiyip geri gidiyordu diye. Aslı beni ziyarete gelince birkaç kez uğradı yanıma. Of, Turan ya! Önemsiz bir şey, Allah aşkına! Yanağını çizdirdin. Allah’tan derin çizmedi. Dikkat etsene.”

“Önemsiz bir şey mi?” Elimden havluyu aldı, yanağından indirdi. Elim düştü yanıma. Kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı, inanamaz gibiydi. “Önemsiz bir şey? Senin peşine takılması, seni rahatsız etmesi?”

Sinirle karışık güldü ama hiç de içten değildi. Gülüşünü izlerken çekinmediğimi söyleyemezdim. Dışlerini göstererek gülerken birden yüzü ifade-sizleşti. Minik minik kan sızan yanağını sertçe sildi.

Şu anki temiz çehresi, siniri ve kanayan yanağı yüzünden serseri görünen Turan Alp Akkurt gerçek değil. Bir rüya. Akıl melekelerimizin oynaması için bize kurulan bir komplo.

“Alp, gereksiz bir şey. Takıntı gibi bir şey herifteki. Yediremiyor herhalde eskileri. Birkaç kez Tunceli’de olduğunu, nasıl olduğumu merak ettiğini, görüşmek istediğini söyledi. Yanıma geldi. Dövdüm. Çok oldu hem.”

Kafasını sallayarak beni onayladı. “Görüşmek istedi.” Gülümsedi, bu hayatımda gördüğüm en tehlikeli gülümsemeydi. “Dövdün?” Aynaya döndü, elindeki ustura ile son kalan sakalını aldıktan sonra havluyla yüzündeki köpükleri temizledi. “Neyi yediremiyorsa yediririm ben ona. Benimle de görüşün.”

Ciddileştim. Hayır, Bilal’le yüz yüze gelemezdi.

“Turan-”

“Durulan, çık. Üşüteceksin.”

Arkasını dönüp banyodan çıktığında sertçe yüzümü sıvazladım. Üzerimdeki köpüklerden arındım, küvetin giderini açtım. “Piç Bilal’in keyfimi kaçırmadığı bir anım olsun,” diye söylene söylene havlumu alarak banyodan çıktım. “Alp?”

Yatak odasına bakındım. Yatak odası toparlanmıştı ve orada değildi. Melike’nin odasına bakındım yakinken, orada da değildi. Salona baktım, yoktu. Mutfığa girdim, yoktu.

“Neredesin ya?”

Tam kalan son odaya gidecektim ki mutfığın camından balkondaki bedenden dikkatimi çekti. Oraya doğru ilerledikçe balkondaki bedenin o olduğunu fark ettim. Balkonun kapısına uzanıp açacakken duraksadım.

“Gelsin Tunceli’ye,” dedi soğukkanlı bir sesle. Karşıdaki sesi dinledikten sonra, “Yok, komiserlikten uzaklaştıracaklar zaten, o da Aslı’ya sarmak için gelecek işte. Gelsin,” dediğinde kapıyı açtum.

Bakışlarını direkt bana çevirdi. Bıkkınca ona bakmaya başladım. Bunu yapamazdı. Hayır, ben bir şey yapmaya gerek duymuyordum. O da bunu dert etmeyi bırakmalıydı.

Dert ettiğine şüpheliyim, Seziş. Turan direkt Bilal’in sesini soluğunu kesmeyi kendisine görev bellemiş. Vazgeçmeyecek, bilmiyoruz sanki.

Üzerimdeki bornoza ve ıslak saçlarıma bakındıktan sonra, “Tamam, sen gelince konuşuruz,” diyerek kapattı telefonu. İki büyük adımla bana uzandı. İçeri soktu beni. “Ben sana üşüteceksin diye durulan diyorum, sen sıırıslıklam balkona mı çıkıyorsun? Aklını mı kaçırdın?”

“Asıl sen aklını kaçırdın!” dedim öfkeyle kolumu ondan çekerken. Birkaç adım atıp ona döndüm bir hışım. “Bilal’le mi uğraşacaksın? Ne diye?”

“Ne demek ne diye kızım?” diyerek tekrar koluma yapışıp beni yürütmeye başladı. İleri doğru ittirince öne doğru yalpaladım ama düzelttim

kendimi. Olduğum yerde dururken, Turan öfkesiyle rüzgâr estirmeye başladı. “Ne demek ne diye? Beni çıldırtacak mısın sen? Ben Tunceli’ye gelip seninle görüştü diye kaç gündür sinirden stresten saç dökerken gelmiş, beni takıntı yapmış diyorsun.”

Cevapsız kaldım çünkü yürümeye çalışıyordum!

“Aslı’nın eski komiseri, herif benim yüzümden Aslı’yı uzaklaştırdı sahadan, Aslı benden bu yüzden uzak durdu, adam sürekli görüşmek istedi diyorsun.” Birkaç adım atmış bulundum. Durduğumda ittirdi yürüyeyim diye. “Sen benim sinirlerimle oynamak için gönderilmiş düzenek misin, anlamadım ki.”

“Ya sen bir ittirmesene beni!”

İttirdi. Beni Melike’nin eski odasına getirmişti.

Ona döndüm öfkeyle. “Olmuş bitmiş. Yok adam! Görmüyorum. Ortalıkta yok. Görsem zaten yine döver yollarım. Niye dert ediyorsun adamı kendine? Bırak, yaşasın kuytu köşede. Tek başına çürüyüp gidecek, bırak!”

Bana bakakaldı. “Allah’ım bana sabır ver,” diyerek yüzünü sıvazlarken ona sinirli sinirli bakmaya devam ettim. “Giyin, Allah rızası için giyin, Sezin. Sinirlerim bozuluyor.”

Parmak uçlarımda yükseldim, yumruklarımı sıktım öfkeyle. “Benim sinirlerim bozuluyor!”

“Sezin,” diyerek kolumdan tuttu, oturttu beni. Ayağa kalktım inatla. Tekrar oturttu. Yine ayağa kalktım burnumu dikerek. “Sezin, ben cidden sabrımın son demlerini yaşıyorum şu an. Anlayışlı oluşumu suistimal ediyorsun.”

Bana niye böyle davranıyordu? Ben de sinirliydim. Bahsetmek istemiyordum, konusunu geçirmemek için konudan kaçırıyordum ve yine yakalanıyordum. Gerçi ben kaçsam o düşünmeyi bırakmıyor gibi görünüyordu.

“Sen de anlattıklarına pişman ediyorsun.”

“Giyin istiyorum sadece şu an. Saçını kurutacağız. Giyin.”

“Giyinmiyorum.”

Yatağa oturttu, dolaba döndü. Yine ayağa kalktığımda sinirle güldü. Kafasını *sabır* der gibi yana yatırıp dolaptan bana iç çamaşırı çıkararak yatağa fırlattı.

Bizi de fırlatsa ve sonra üzerimize çıksa... Ezse bizi o yatakta. Allah nasip etmeyeceği şeyi hayal ettirmemiş, Seziş.

“Neyiz ya, hangi dönemdeyiz? Barzoluk geride kaldı! Mağaradan çıktık biz. Ateş bulundu Alp, kırsallığı bile merkezileşerek azalttı biz.”

“Sana ne kızım! Ben mağaramda mutluyum.”

“Bilal’e bir şey yapmıyorsun. Mesleğine falan karışmıyorsun!”

“Adını ağzına alma şu herifin.” Ben konuştukça daha da sinirleniyordu sanki. Şakağındaki damarı şişmişti. “Karışırım, karışmam. Babanın oğlu mu? Sana ne? Seni niye ilgilendiriyor herifin düşeceği durum?”

O damar ne güzel duruyor. Yalarım o damarı ben.

Kafamı iki yana sallayarak güldüm. “Şu an gerçekten gülünç hareketlerde bulunuyorsun.”

“Giyin.”

“Giyinmiyorum ya! Giyinmiyorum! Çıplak kalacağım.”

“Bana göre hava hoş. İstersen eşidenelim, yalnız kalma.” Elini tişörtüne götürüp üstünden çıkardı. Daha sonra tişörtü kenara fırlattı. Kaslarına, pazılarına, karın kaslarına bakarken zar zor yutkundum. “Albay geldiğinde de karşısına anadan üryan çıkarız. Adam ne de olsa her bokumuzu biliyor, seviştığımızı düşünse ne olacak?” Şortuna davrandı, adonis kasının kıvrımı görününce gözlerim kocaman oldu, bakışlarımı kaçırdım.

Albay olmaz, Seziş. Başkası olsa tamam derdik ama albay olmaz! İnana-mıyorum, çok kritik!

“Tamam,” dedim sadece. Yere baktım, kaçmak istedim ama ne mümkünü? Önümde soyunan bir sevgilim vardı ve aramızda olan tek şey öfkeydi. “Tamam, saçmalama.”

Durdu. “Ne oldu? Bitti mi inadın? Bak yüzüme.” Bakmadım. “Görme-ye mi utandın, niye bakmıyorsun?”

“Utanmadım. Şu an saçmaladığın için bakmak istemiyorum. Sinirlisin, sinirliyim. Aptalca davranıyorsun.”

“Aptalca davranıyorum, aynen.” Boğazdan gelen bir sesle güldü, öfkeli bir alaydı. “Zaten zar zor avucuna sığdırdığına bakmaya utanacak kadın olamazsın. Gayet hoşlanıyordun o an.”

“Değilim zaten,” diyerek bakışlarımı ona çevirdim. İnatla gözlerine kilitlendim. Benimle bir savaşa girerse kaybedeceğini anlayamaması çok büyük hataydı. “İleri de gidebilirim her an. Utangaç bir kadın değilim. Beni tanıyamadın mı?”

“Seni çok iyi tanıyorum, emin ol.”

“Güzel.”

“Güzel,” diye sinirle konuştu o da. “Soyunayım mı?”

Yani hayır diyemeyeceğim buna ama sen pek istekli davranmıyorsun şu an, Turanişko. Gıcıklaştın.

Onun bana inadına davrandığını biliyordum. “Giyiniyorum.”

Sinirliydi çünkü inatçı davranmıştım. İnatçı davranmıştım çünkü eskide kalmış bir şeyin üstüne gitmeyi düşünüyordu. Eskide kalmış bir şeyin üstüne gitmeyi düşünüyordu çünkü yeni öğrendiği bilgiler ile Bilal'in kafasını tek harekete boynundan ayırmazsa içi rahat etmeyecekti.

Bu garip inatçılığı devam ettirmeyecektim. Yeterince sinirliydi. Gereksiz buldum.

Elini şortundan çekti, arkasını döndü. Ona dik dik bakarken tayt ile beyaz, bol bir kazak seçip bana döndü. Elindeki kıyafetlerimle yaklaştı. Kıyafetleri göğsüme bastırdı, sol kolumu da onları tutabilmem için üzerine kapattı. "Giyiniyorsun," dedikten sonra arkasını dönüp odadan çıkışına sinirli sinirli baktım. Kapıyı kapattı sertçe.

"Salak." Kıyafetleri yatağa bıraktım. "Salak. Kendine sıkıntı ediniyorsun. Bana ne götveren Bilal'den? Salak. Salak, Alp!" Üstümdeki bornozu yırtar gibi çıkardım. "Sen adamı kafana takıyorsun. Ben mi takıyorum? Bilal'i gebertsen tırnağımın ucuna takmam. Ben senin kendini kötü hissetmemeni istiyorum, sen bana Bilal diyorsun." İç çamaşırları yırtacak kadar sinirle giyindim. "Aptal herif. Soyun desem soyunacak sanki. Rahibe Teresa." Taytı altıma geçirdim. Üstüme de kazağı giydikten sonra saçlarımı taradım yoldura yoldura. Sonra da çıktım odadan.

"Buraya gel."

Yüzümü buruşturdum. "Biriği gil," diye de sessizce onu taklit ettim çirkin yüzümle.

Sevişmemek sizi gerginleştiriyor, Seziş. Ben bunu anladım. Üç ayı geride bıraktınız. Üç aydır sevişememiş olmak sizin gibi bir çiftin elektriğine çok fazla.

"Kokarca suratı yapmayı kes."

Kendimi birden düzelttim, sesin geldiği banyoya girdim. Banyoyu temizlemeyi bitirmediğini gördüm. "Geç, saçlarınızı kurutacağız."

"Kotbaş," diyerek aynanın önünde durdum.

"Bilmediğim kelimelerle konuşma."

"Niye senin gibi mi konuşayım? Sinirden kendimi mi soyayım mesela?" Arkamda dikildi, ellerini havluyla kuruladı. Saç kurutma makinesini aldı.

"Devam etsem rahatsız olacaktın sanki."

"Rahatsız olmayacaktım," dedim omuz silkerek. Saçlarımı kurutmaya başladı. Aynada bakışlarımı ona diktim. Gözlerine odaklandım, bakışları saçlarımdaydı. Çok önemli bir işe odaklanmış gibi kilitlenmişti.

"Saçlarınızı niye sert taradın?" diye sordu. "Saç diplerin kızarmış."

"Sinirli olduğum için," dedim ters ters.

“Nazik davran saçlarına.”

“Sana ne?”

“Sezin,” dedi artık sabırsız gibi. “Benimle inatlaşmayı kesecek misin?” Ona cevap vermeyip göz devirdim. “Göz devirme bana.” Aynadaki yüzüne ters ters bakmaya devam ettim.

Saçlarımı kurutması bittikten sonra makineyi kapatıp kenara koydu. Kuruturken dağılan saçlarımı elleriyle düzeltti. Dakikalardır ısrarla ona bakan gözlerime ayna üzerinden döndüğünde kalbim sertçe vurdu.

Göğüs kafesimin duvarları çatladı, o çatlaklardan çiçekler açtı. Ona bak-um ama o an sadece ona değil, onun da göğüs kafesindeki çadaklardan açan bitkilere bakıyordum. Ne de yeşil ne de canlı hissettiriyordu.

Farklı hissettim. Onun elaya çalan gözlerini görmek yabancı hissettirmedi. Hayır, onun hiçbir yüzü bana yabancı gelemezdi. Bu adam elasının her bir tonuyla benimdi ama bu elaya bakarken yabancı hissettim bir an. Gerçekten sinirli olduğunu anladım.

Bedenimi ona çevirdim ve onun beline sarılıp yüzümü göğsüne gömdüm. “Bana ne ondan?” dedim sert bir sesle. “Ben senin onunla karşı karşıya gelip kendini o konuma düşürmeni istemiyorum.”

“Sen Zeynep’le karşı karşıya düştüğünde o konuma düşmedin mi sanki?”

“Adı batasınca,” dedim çocuksu bir öfkeyle. Turan kafamın üzerinden öptü, kokladı. “Hem bu durum onunla kıyaslanamaz.”

“Önemi yok. Kestim onun faturasını ben. Ödeyecek.”

“Ben Zeynep’e ödetmedim.”

“O beni rahatsız edemeyecek kadar önemsizleşmişti. Senin parmağını kaldırıp uğraşmana değmezdi.”

“Senin uğraşmana değecek mi ki?”

“Seni rahatsız eden beni rahatsız eder. Bu saatten sonra seni tanımadan önceki hayatına dönmek için dualar edecek o piç tohumu.”

“Kızıyor musun bana?”

“Kızıyorum tabii. Bana bunu nasıl daha önce söylemezsin?”

“Hiç gerek duymadım.”

“Daha bana söylemeye gerek duymadığın ama öğrendiğimde kafayı yiyeceğim neler neler var, Allah bilir.” Sessiz kaldım. Kolunu kaldırdı, kafamı kendisine çekerek sarıldı. Kafamın üzerine de bir öpücük kondurdu. “Tamam, yok sorun. Sen düşünme. Acıyor mu yaraların?”

Katlanılmayacak kadar değildi.

“Hayır.”

“Sürelim kremlerini biz yine de. Sonra kahvaltı edelim. Tamam mı?” Kafamı salladım, ona sarılmayı bırakmadım. O da beni yarım bırakmadı.

“Hoş geldiniz komutanım,” diyerek Serdar Komutan’ın içeri girişini izledim. Altındaki siyah pantolon, üstündeki lacivert kazağı ve siyah montuyla içeri girmeden önce, ayakkabılarını çıkardı. Önüne terliklerini koydum, hiç sorgulamadan giydi.

“Hoş geldiniz, Serdar Komutan’ım,” dedi Turan da yanımdan. İkimiz de üzerimizi giyinmiş, kahvaltı etmiş ve ortalığı toparlamıştık. Saat tam onda zil çalınca Serdar Albay’ın dakikliğine ayrı, kendisine ayrı saygı duyarak kapının yanında dikilmişti.

Dakik insanlar bu ülkenin aydınlık yüzleridir, Seziş.

“Hoş bulduk çocuklar,” diyerek montunu çıkartmadan içeri geçecekken, “Alayım ben montunuzu,” dedim uzanarak.

“Çok durmayacağım,” dedikten sonra sağa sola bakındı koridorda, sonra da mutfağın yanında kalan salona girdi sormadan. Turan kapıyı kapatırken ben de dikkatli adımlarla içeri girdim.

“Ne istersiniz komutanım?” diye sorduğumda Serdar Albay bana baktı.

Ellerini ısıttı birbiriyle ovuşturarak. “İçim soğumuş. Sıcak çayınız varsa alayım, Sezin.”

“Olmaz mı komutanım?” dedim keyifle. İçeri geçtim, Turan da salona girecekken, “Siz oturun, ben hemen çay doldurup geliyorum,” diyerek onu da içeri ittim.

Kahvaltı için demlediğimiz ve altını kapatmadığımız, babaannemin Rize’den getirdiği çaydan bardaklara doldurup tepsiye de tabaklar koydum. İçeriden Turan ile Serdar Komutan’ın konuşmalarını duyuyordum. Gündelik konulardan konuşuyorlardı.

Tabaklara atıştırmalık şeyler koyup içeri gittim. Servis sehpası açan Turan, çayları koymamda yardım etti.

Yeni gelin modumuz da açık, Seziş. Kocamıza bak, nasıl bir uyum içinde bizimle. Biz turnayı gözünden vurduk.

Turan’ın yanına kuruldum, tepsiyi de kenara koydum. Serdar Albay çayından bir yudum aldıktan sonra, “İşte çay bu,” diyerek bardağı uzaklaştırıp baktı. “Şekersiz, ince belli Rize çayı. Karadenizlinin elinden yapıldığı nasıl da belli.”

Gülerek, “Estağfurullah komutanım,” dedim ama Serdar Albay benim tam tersime ciddileşti.

"İyisin değil mi? Hastaneye götürüldüğünde gelecektim, uyuduğunu söylediler. Turan da sen uyandıktan sonra eve gideceğini söyleyince ziyaretinize geleyim dedim. Bakalım nasıl yaşıyorsunuz, nerede yaşıyorsunuz?" diye takıldı bize.

"İyiyim komutanım. Düşünmeniz yeter. Gelmenize hiç gerek yoktu. Gönül mü koyacağım sanki?"

"İyi görünüyorsun. Ayakların yandı dediler bana, var mı yürümende bir sıkıntı?"

"Çok şükür yok komutanım. Yara falan dinleyemeyiz, biliyorsunuz. Kan kusarız, kızılıcak şerbeti içtik deriz."

"Bilirim, tanırım seni," diyerek Turan'a döndü. "Sen ne yaptın? Atlatın mı deliliğini?" Turan gülümserken, albay cevap beklemeden bana döndü. "Senin olmadığını anladığından beri taş oldu. Yanına yaklaşanın kafasını yaracaktı. Bir gün bile uyumadı, yemek sürmedi ağzına. Alaydan çıktı dediler bir ara, hemen geri döndü. Vardır bir bildiği dedim. Şimdi bakıyorum da erimiş taş, seninle yine insan olmuş."

"Onun iyi olduğunu görmeden içim rahat edemezdi komutanım," dedi Turan saygıyla.

"İyiyim. Çok şükür atlatılmayacak şeyler yaşamadım," diye açıkladım.

Albay derin bir nefes aldı. "İyiyseniz, güzelseniz, mutluysanız sıkıntı yok çocuklar," dediğinde bir utancın bedenime hücum ettiğini hissettim. Onun neyi ima ettiğini anladım. "Pek güzel duruyorsunuz." Ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirdim. Oturduğum yerde küçüldüm.

"Ufaltma kendini," diyen Serdar Komutan'a bakarken yine de kötü hissettim. "İkinizi de tanıyorum. Sizin birbirinize düğümleneceğinizden hiç şüphem olmadı bugüne kadar."

Turan'a baktım yan gözle. Hiç etkilenmiş gibi durmuyordu sığır, düz bir yüzle albaya bakıyordu. "Birbirinizi iyileştirirsiniz siz. Yara sargıyla değil, sevdiğinle iyileşir." Sözleri göğsüme dolarken onu merakla dinledim. "Herkesin anlatacağı bir hayat hikâyesi vardır. Kiminin göğsünde kırk çiçek açar, kiminin göğsünde kırk azap yanar. Sizin çiçekleriniz açsın."

"Komutanım-"

"Seni tanır, kızım gibi severim, Sezin."

Biliyordum. Bana ilk güvenen, beni yerden çekip çıkaran o olmuştu. Çok büyük adamdı vesselam. Yemin törenimden, timin komutasını alana kadar onunla karşılaştığımda bile halimi hatırlamı soran baba adamdı. Onu hep ailemden bir konuma koyardım. Ailemden bile daha değerli olduğu zamanlar olmuştu.

“Güçlü kadınsın, eğilmeye bükülmeye gelemezsin. Ben de seni eğip bükecek değil, tutup kaldıracak adamı tanıdım. O da yanında oturuyor.”

Turan’a dönüp baktığımda bana gülümsedi. *Korkma, utanma* dedi sanki. Daha iyi hissettiğimi inkâr edemezdim. Yalnızca üzerimde, sevgilisini soğuk ve ilgisiz babasına açıklayan kızın utangaçlığı vardı.

“Birlikte güçlü olduğunuzu görüyorum çocuklar. Benden yana bir çekinceniz olmasın.” İçim titriyor, bir duygusallık üzerime sarılıyordu. Ne kadar sert bir adam olursa olsun içinde hep böyle duygular taşıdığını biliyorduk. “Beni atan yerine koyarsın, koymazsın bilinmez ama senin arkanı bir gün bile boş bırakmadım. Beni arkanda hep bir dağ bil istedim. Yaslan ama o dağın da seni sürekli tutmayacağını bil. Sana hep derim; her zaman kalkmanın, sıyrılmanın, kazanmanın yolunu bulacaksın.”

Kafamı salladım onaylayarak. “Biliyorum. Teşekkür ederim. Hep var olun komutanım.”

Birden sertçe kesti konuyu. “Sidar’mış içerideki isim.”

“Evet komutanım,” dedi Turan sert bir sesle. Ben ayağa kalktım, bardakları topladım ve mutfığa gittim tazelemek için. İçeriden onların sesini duyuyordum. Turan konuştu. “Yorgi’nin verdiği isim Sidar’dı. İçeride bulunan bir sızıntı. Bizim içeri girmemizi gerektirecek kadar ciddi bir mesele haline geldi. Diğer unsurlara yapılan bu yardım göz ardı edilemez.”

“Neyin içine düştüğünüzü, nasıl çıkacağınızı siz biliyorsunuz. Bir pamuk ipliği gibi her şey birbirine bağlı. Bir tarafı yaksak öbür taraf alev alacak. En acilinden kuyruğu kıstırmayıp aydınlığa çıkarmanız lazım gerçekleri.”

“Evet komutanım. Bugün İstanbul’a gidiyoruz bahsini geçirdiğimiz operasyon için.” Çayları getirip önlerine koydum. Yerime geri kuruldum usulca. “Gece yarısında İstanbul’a giriş yapacağız. Yorgi’nin kitap içinde olan o mühim şeyi Tombala’ya verdiğini düşünüyoruz. Baskınla unsuru direkt paketleyeceğiz.”

Bunları yalnızca albaya söylemiyordu. Asıl muhatap bendim. *Böyle böyle olacak* diyordu. Toparlamıştı konuyu.

Bu konuda seni düşünmesi bile güzel bir hareket, Seziş. Bilal gerzeği yüzünden bir gerilseniz de toparlamaya çalışıyor işte.

“Yorgi’yi sorgulamadan öldürmek doğru karar olmadı, Turan,” dedi albay sert bir sesle. “Desteklemediğimi bil.”

Turan, “O an doğru olan neyse onu yaptım komutanım. Emin olun, hırslarım ya da üzüntüm söz konusu değildi,” dediğinde anlamaz gibi ona

baktım. "Bir rapor vereceksem, kurul önüne çıkarılacaksam davranışlarım için, sorun değil. Hesabımı verebilirim."

"Gerek yok kurula." Sıkıntıyla bana döndü albay. "Gazeteci Gizem Artcan dosyası üzerinden düşürüldü," dediğinde derin bir nefes aldım. "Dün Ankara'daydım. Çocukların tarafıma ulaştırdığı videoyu kanıt olarak sundum. Gizem Artcan'ın faaliyetleri ve emeli birinci ağızdan emir veren tarafından ifşalandığı için Sezin Kaza suçsuz ilan edildi. Senin durumun belli olduğundan gelmeni gerek görmediler. Dosya kapandı tamamen."

Çok şükür.

"Çok teşekkür ederim," dedim minnetle.

"Zaten apaçık suçsuz olduğun konuda yargılanmaman için gerekli özveriyi gösterdim, gösterdik. Teşekkür etmene gerek yok," dedi sakince. Kiminle gösterdiklerini sormadım. Albay ne yapacağını bilirdi. "Tombala denilen herifi almanız için gereken izinleri talep edeceğim. Akşama kadar elinizde olur. Sezin iyi gördüm seni, sen de dahil oluyorsun anladığımı kadarıyla. Özveriyle çalışacaksınız. Bu sefer elimizden kaçırdık bahanesi duyamayacağım."

"Kitabın içindeki her ne ise çok önemli ve yalnızca Tahrir için değil, herkes için önemli. Çok kuvvetli ihtimalle kitabın içindeki korunması gereken bir şey," dedi Turan ve bana baktı. "Birileri için bekletilen bir şey. Yoksa neden kullanmasınlar?"

"Elden ele gezindiğine göre önemli bir şey. Ne işe yaradığını çok iyi biliyorlardır."

"Kitap meselesinden bir soru işareti eksiltelim artık," dedi albay.

"Emredersiniz komutanım."

Albay bizim parmaklarımıza baktı, sonra yüzlerimize döndü. Bir şey diyecekti ki vazgeçti. Duraksadı. Çayını kafasına dikti, çay tabağına koydu. Turan'dan bakışlarını çekip bana çevirdiğinde yerimde dikleştim. Garip bir sessizlik oluşsa da albayın bana direkt bu şekilde bakması beni gerdiğinden çayıma uzandım, bir yudum aldım çayımdan.

"İlişkiniz ciddi mi?"

Öyle dümdük mü?

Şokla kafamı kaldırdım.

"Evet," dedi Turan duraksamadan. "Ciddi komutanım."

Öyle dümdük.

Boğazıma takılan çayı zar zor yutkundum. Öksürmeye, tıksırmaya başladım. Turan bana dönerken elimi kaldırarak *sorun yok* işareti yaptım ama öksürmemi durduramıyordum. Ayağa kalktı, televizyon ünitesinin

üzerinde olan sürahidен su doldurup bana uzattı. Suyu kafama dikerken sırtımı okşayarak destek olmaya çalışsa da ittim elini.

Albay buradaydı! İki dakika eline, koluna dikkat edemiyordu.

En sonunda iyi olduğuma kanaat getirip gülümseyerek albaya döndüm. Turan yanıma geri kuruldu.

“Ciddisiniz yani? Eminsiniz birbirinizden?”

Fazla beklemedim. Bu ilişki tek kişilik değildi. Sevda dediğin yürekte karşılıkla nefes alıyordu ve ben hayatımda aldığım en temiz nefesleri bu adamla alıyordum.

“Eminiz komutanım,” dedim kıpkırmızı olan suratımla.

Albay dikkatle beni izlerken Turan’a döndüm. Ela gözlerini görünce tekrardan büyüdüm, büyülendim. Belki de o an çocuktum ama bir şeyler ona bakarken beni büyütüyor, geliştiriyor, topraklarımı rengarenk ediyordu. Büyülüyordu işte. Bir saat önce birbirimizi yediğimiz adam da olsa o benim her zaman sevdiğim ve her zaman seveceğime emin olduğumdu.

“Dört ayda böylesine bağlanmanız sürpriz oldu.”

“İnsan kaderini tanırmış,” diye aynı kelimeler aynı anda ağzımızdan çıktı birbirimize bakarken. “Ne kadar kaçsa da uzaklaşamazmış,” dedi Turan, Serdar Komutan’a dönen ilk kişi olarak. Ben de bakışlarımı ellerime çevirdim utançla.

Karşımdaki yıllardır tüm hayatımı gözlemleyen, bilen, beni kızı gibi büyütüp geliştiren adamdı. Utanmayıp ne yapacaktım?

“O doğrudur evlat. Siz böyle bakarsanız birbirinize, bunun üstüne laf söylemek kimseye düşmez. Ben de hissetmiştim zaten birbirinize ısınacağınızı. Sevinmedim diyemem.” Ellerini dizlerine vurdurarak kalktı. Kafamı kaldırdım hemen. “Eline sağlık, Sezin kız. Çay çok iyi geldi.”

“Biraz daha kalsaydınız komutanım.”

“Maalesef kalamam. Siz de en kısa zamanda toparlanıp görev başına dönün,” deyince kafamızla onayladık ve geçirmek için birlikte kapıya yürüdük. Turan ayakkabılarını aldıktan sonra kapıyı açtı. Albay kapıdan çıkmadan önce durup bize döndü. “Allah sizi mutlu etsin. Sizden yana içim çok rahat çocuklar. Geç kalmayın bir şeylere. Varsa yaşanması gerekenler hemen yaşanmalı.”

Yutkunarak Turan’a baktığımda bana dönmedi. Anlamamış gibi duruyordu. “Sağ olun komutanım. Dikkat edin.”

Put gibi kapının eşiğinde dikilirken, “Görüşürüz komutanım,” dedim.

Ayakkabılarını giydi, merdivenlerden aşağı indi. Kapı kapandığında Turan bana döndü. "Niye öyle söylediğini biliyor musun?" Bakışlarımı kapıdan çekemedim.

Serdar Komutan'ın hikâyesini ilk duyduğumda İstanbul'daydım. Serdar Köktür, o dönemin binbaşısıydı, bulunduğum tabura ziyarette bulunmuştu. Taburdaki askerlerden duymuştum. Daha sonra da kimseden bu hikâyeyi duymamış, bilinmesine de izin vermemiştim. Yıllardır düşünmediğim, aklıma getirmedığım o hikâye şimdi önümdeydi.

"Sevdiği kadını evlendikten bir gün sonra trafik kazasında kaybetmiş," dediğimde Turan'ın da buz kestiğini hissettim. "Kadın hamileymiş, öldükten sonra anlaşılmış. O günden sonra da hiç evlenmemiş Serdar Albay. Kendini yalnızlığa kilitlemiş, anahtarı da içindeki ateşle eritmiş."

Turan bir şey söylemedi. İkimiz de sessiz kaldık.

"Yengelerin balı!" diyerek bana sarılan Melike'yi kendimden itmemek için uğraş veriyordum. "Çay bardağına attığım iki şekerim, şerbetli tatlımın üzerine döktüğüm tahinim!"

Akkurtları etkileme işini azaltalım çocuklar.

"Melikeciğim," dedi Aslı kısıkanç bir sesle araya girerek. Melike'nin kolumdan tutup benden uzaklaştırmaya çalıştı. "Tamam, kız yaralı zaten. Niye yapıyorsun?"

Ziyafet konuştu. "Benden sağlam, maşallah. Kocasına ihtiyacı varmış Sezin'in. Biz nereden bilelim aşk insanı nasıl iyileştirir?"

Ziyafet'in arkasındaki Kubat'a takıldı gözlerim. Kubat bana gülümserken ona yalnızca baktım. Kubat'ın kaşları çatıldı, gülümsemesi soldu.

"İyiyim ben. Sevil ablayla İlayda nerede? Onlar da gelseydi ya," diye konuştum Aslı bana sımsıkı sarılırken.

"Ay, olaya gel," dedi Ziyafet de gözlerini kocaman açarak. "Sevil abla söylemiş!"

"Ne?" dedim şoka girmiş gibi. Kubat'ta mimik oynamadı. Biliyordu, değil mi? "Söyleyebilmiş mi?"

"Evet!" dedi Aslı, benden ayrıldı. "Dün akşam Sevil abla gelmedi. Evdeymiş, iyi hissetmiyormuş. Biraz sorduk. Sadece *söyledim kızlar*, dedi bize. Fırat abinin ne dediğini söylemedi."

"Sesi kötü geliyordu," dedi Melike de üzgünce. "İlayda'yı bile istememiş. İlayda da bizimleydi. Akli hep Sevil ablada kaldı."

Fırat abi kesin her şeyi berbat etmişti. Sevil abla diğer türlü partiler, kutlamalar, toplu mesajlarla haberi bize çoktan verirdi.

Bilgileri olmadığı için konuyu kapatıp ellerindeki poşetlere bakındım. "Onlar neymiş?"

"Bisküviyle meyve suyu," diyen Kubat'a bakışlarımı sakince çevirdim.

"Of, sus adam. Yok öyle bir şey. Aklınca şaka yapıyor işte. Hastaya bisküviyle meyve suyu falan. Salak," dedi Ziyafet sinirle. Ona ters ters baktı. "Ağzın iyi bir işe yarasın."

"Ağzımın nasıl işlere yarayacağını bilsen şaşırırdın, Mare."

Ziyafet şokla ona bakarken Aslı çok terbiyesiz bir konuşma olduğunu anladığından olsa gerek zorla yutkundü. Turan, Kubat'a ümitsiz bir vaka olduğunu belli eder gibi baktı. Melike güldü. Bence Kubat'ı öldürmek istediğimi gözlerimle anlattım.

Kubat boğazını temizledi. "Emir de verebiliyorum yani ben."

"Asteğmen halinle mi?" dedi Ziyafet kırmızılaşan suratıyla.

"Yakında teğmen," dedi Kubat gözlerini kaçırarak.

"İkramlık bir şeyler aldık," dedi Melike gülerek. Poşetleri herkesin elinden aldı, Turan'ın eline tutuşturdu. "Buyur abi, siz halledersiniz. Biz içeri geçelim."

"Bence de," dedi Aslı. Onlar salona ilerleyip girdiğinde Ziyafet ile Kubat karşı karşıya kaldı.

"Salak," dedi Ziyafet.

"Ben öyle bir ima yapmaya çalışmadım," dedi Kubat kaşlarını çatarak. Turan'a bakıp söylendi. "Herkes mi fesat?" Turan ona bakmayı kesip bana döndü. Cevap da vermedi.

"Pisliksin sen. İğrendiriyorsun beni." Ziyafet yüzünü buruşturdu. "Kızların yanında nasıl konuşuyorsun ya!"

"Ne yani, yalnızken öyle konuşmam hoşuna mı gidiyor?"

"Ben öyle bir şey mi dedim ya? Akli götüne kaçmış bunun," dedi Ziyafet sinirle bize doğru. Yüzü iyice kızarmıştı. "Vallahi akli yok ya!"

Kızların arkasından salona girince Kubat, "Akıl bıraktı sanki," diye söylendi. Turan ile yan yana, onu bir eşekmiş ve iki ayak üstünde kalkıp dans ediyormuş gibi izledik.

Bize döndü. Ona nasıl baktığımızı görünce ofladı. "Ben ne yaptım?"

"İçeri geç," dedi Turan. "Ve mümkünse konuş a. Konuştuğunu görürsem seni üç vakit döverim."

"Emredersiniz komutanım."

O da ortalıktan kaybolunca mutfığa girdim, arkamı döndüm. Turan'ın arkamdan gelmediğini görünce elimle çağırdım onu. "Gel gel."

"Ağzınla neler yapabileceğini mi göstereceksin? Öyleyse gelirim."

Hangi çılgın size zincir vuracakmış, şaşarım.

"Of, saçmalama!" dedim sinirle. "Gel."

Yaklaştı yanıma, poşetleri mermere koydu. "Geldim."

O öyle tatlı bakarken tatlılığına nasıl dayanabilirdim ki? Uzandım, hatırı kalmasın diye öptüm dudaklarından. Karşılık veremeden geri çekildim. Kaşlarını çatı çocuk gibi, dudakları önde kalmıştı. Mızıkçı bir tavırla yüzüme bakındı. "Haksızlık. Kabul etmiyorum."

"İçeride misafirlerimiz var."

"Daha heyecanlı olur," diyerek belimin iki yanından kollarını uzattı. Bel boşluğumda ellerini kenetledi. Birden kendisine çekince ona yaklaştım iyice.

Yutkunarak dudaklarına baktım. "Turan, bizi böyle görürlerse ağızlarından düşürmezler. Zaten maskara olduk."

"Bana ne."

"Olmaz."

"Öyle öpüp kaçmak da olmaz."

"Sen sabah beni yarım bırakırsan öyle olur." Kollarından kaçmaya çalıştım. "İntikam soğuk yenen bir yemektir."

"Başka yemeklerle ilgilenmiyorum. Benim istediğim tek yemek kollarımın arasında."

Seziş sen iyisin de kocan da adam çıktı. Kalp, kırmızı kalp, dönen kalp, pembe kalp içinde kalp, oklu kalp, turuncu kalp.

"Hep uygunsuz zamanların adamısın. Vakit varken kaçarsın, vakit kısıtlıyken yapışıyorsun." Arkama doğru baktım, kimse görünmüyordu. Ona doğru döndüm. "Bak ne diy-"

Dudaklarıma sertçe bir öpücük kondurunca aklım başımdan gitti. Birkaç saniye durdu dudaklarımin üzerinde. Gözlerim sarhoş bir dalgınlıkla kapandı. Daha sonra geri çekildi. "Oh," dedi. Gözlerim aralandı, ana ayak uydurmaya çalıştım. "Sana kızgınlım ama oh!"

"Ne diye kızgınsın?" Anlamaz gibi yüzüne baktım. Aklıma Bilal geldi. Birbirimizi azıcık gıcık etmiş bulunmuştuk. Hayır, gıcık etmeyi de sürdürmüştü. Kaşlarını iyice çatıldı. "Asıl ben sana kızgınlım."

Kafasını bana yaklaştırdı, burnuyla burnuma dokundu. Okşadı burnumu, yüzümü buruşturdu. "Kedi kızgınlığı gibi mi yoksa öfkelenmek gibi bir kızgınlık mı?"

“Her iki türlü de,” dedim huysuzca.

“Yesinler iki türlü kızgınlığını.”

Yumuşayıverdim. Öyle huylarım vardı ona karşı. Konuyu uzatamayacaktım. “Ya Alp,” diyerek güldüm birden. “Senin de yesinler.”

“Ah ah!” dedi dertli bir iç çekişle. Burnumun ucuna bir öpücük bırakıp geri çekildi. “Ah Sezin, ah!”

Evet Turanişko, bence de ah! Yürüyoruz ateşe doğru, sadece yürüyoruz. Yanalım.

Kıkırdadım. “Anladım anladım. Şimdi dur. Görev dağılımı yapacağız.”

Hiç ilgili değilmiş de içi gider gibi bakındı yüzüme. Umurunda değildi görev falan. Ben de onun kolunu cimcikledim. Kaşları düzeldi. Ellerini belimden çekerek doğruldu. “Yapalım.”

“Şimdi ben mutfağa Ziyafet’i gönderiyorum tabakları alması için. Sen de Kubat’ı postalıyorsun buraya. Anlaştık mı?”

“Anlaştık fıstık.”

Bir ilişkiden beklentim siz olmaya başladınız, Seziş.

“Sonra Aslı’yla Melike’yi oylarız biraz. Sonra herkes evine.”

“İşte en sevdiğim kısım,” dedi keyifle. “Evimde evimle olmak.”

“Ya...” diyerek yumuşayacaktım ki birden toparlandım. “Yumuşatma be adam! Hadi, git misafirlerin yanına. Ben çayları koyup geliyorum.”

“İyi misin sen? Uğraşma, ben hallederim.”

“Hayır, sen Kubat’ı yollayacaksın. İçeride dur.” İkna olmadığını görünce ofladım. “Kubat tek erkek hem, içeride kötü hissetmesin kızların arasında. Kızlar biraz kuruldu Kubat’a. Laf falan sokarlar. Koru çocuğu. Sanki iş de iş yani. Çay koyacağım sadece. Hadi, git.”

Yanağımdan makas aldı. Parmaklarının yanağıma dokunan kısmına bir öpücük bıraktıktan sonra göz kırparak mutfaktan çıktı.

Tezgâha yasladım elimi. Onun hareketiyle bacaklarım pelte olmuş gibi hissedince tezgâha yaslanarak saldı kendimi. Birkaç saniyeye toparlandım. Tabaklara ikramlıkları koymadım. Çayları koyup tepsiyle içeri girdim.

“Ziyafet, bir koşu git de ikramlıkları hazırla gel. Tabakları koydum tezgâhın üstüne. Kafana göre koy poşettekilerden,” dedim oturup Melike’ye gülen Ziyafet’e.

“Katya mıyım ben ya? Evet, öyleyim. Senin Katya’nım bacım. Sen otur.” Tatlı tatlı, minik boyuyla ayağa kalkıp mutfağa ilerledi.

“Sen de yardım et,” dedi Turan, Kubat’a. Hiç şikâyetçi değilmiş gibi o da kalktı. Turan bana bakınca ona göz kırptım. O da bana göz kırpınca ikimiz de gülümsedik.

“He, ben anladım! Siz teşkilatsınız,” dedi Aslı. “Çok fenasınız bir de. Biz ne dedik Sezin, sen ne yapıyorsun?”

“Ne yapmışım?”

Turan sehpaları koydu. Melike, abisinin açtığı sehpalara yerleştirmeye başladı çayları.

“Durun, durun!” diye konuştu Melike gülerek. Aslı ile ben ona döndük, Turan dönmedi.

“Başlıyor,” dedi ve çayından bir yudum aldı bıkkınca.

Melike Nisan, “En güzel çay hangi dağda içilir?” diye sordu heyecanlı heyecanlı gülerek.

Turan yanına kurulan aklı kıt kız kardeşine, “Hangi dağda?” diye sordu.

“Çay bar-dağında!”

Kimse gülmedi. Melike ise elini dizine vura vura oturduğu yerde tepinerek gülüyordu.

Yazık, Seziş. Bu kız bizi endişelendiriyor. Nasıl çalışıyor bu kafa bu boşlukla?

Aslı, “Evet. Tamam, Melike,” diyerek bana döndü. Melike gülmesini azalttı ama durdurmadı. Ona üzülerken bakarken Turan ile göz göze geldik. Turan *doktor kendi haline bırakın dedi* bakışı attı bana. Kardeşi dünyanın en saçma şakasını da yapsa önünü kesmemiş, aksine onun şakayı yapması için uğraşmıştı. Onun o haline güldüm.

“Turan’ı görünce planımızı unuttun mu?” dedi Aslı.

“Neymiş plan?”

Melike sıırıttı. “Kubat abiyi kendisine getirme planı. Bir de Ziyafet ablayı vazgeçirme.”

Turan koltuğa kuruldu. Yanına oturan Melike’ye baktı, kaşlarını kaldırdı inanmaz gibi. Aslı’ya baktı, alayla güldü. Bana baktı, gözlerini kısı. “Kubat’ı vazgeçirme planı?”

“Onu düşünmedik,” dedim dik dik. Her şeye de bir yorumu vardı.

“Bana sorsaydınız.”

“Sen de erkeksin,” dedi Aslı hazzetmez gibi. “Hem de kankamı benden çalan erkeksin. Sana niye danışacaktınız?”

“Dün Nizami’nin de erkek olduğunu aklına getirdin mi?”

Aslı gaspa uğramış gibi, “Sen!” dedi yüksek bir sesle. “Seni hain! Çok tehlikelisin.”

Baldız ve enişte kavgası mı, Seziş? Duygulandım. Birbirlerini boğacak gibi duruyorlar. Çok güzel. Hep özenmişizdir.

“Çayına şeker attı mı?”

Melike kahkaha attı abisinin lafına. “Sana dedim. Abime bulaşma dedim.”

“Yanacaksın,” dedi Aslı nefretle. “Beni tanımıyorsun. Seni pişman ederim.”

Turan onu umursamadan çayını höpürdeterek içti, *seni kışırma takımıyorum* dedi açıkça.

Ellimi belime koyarak, “Nizami’yle buluşacağını bana söylemedin,” dediğimde Aslı suçlu gibi bana döndü.

“Vallahi söyleyecektim.”

“Ne zaman?”

“Evlenince,” dedi Turan çayını içmeye devam ederken.

“Hayır!” dedi Aslı. “Sadece görüşmek istedim. İyi bir adam.”

“Ben sana ne dedim? Nizami olmaz, dedim! Daha gelir gelmez çıktın belayı kendine.”

“Niye öyle diyorsun ya?”

Melike de abisi gibi çayını içerken ona baktı. “Abimin ayağıyla ilgileniyormuş adam.” İkisi de yan yana, oldukça büyük cüsseli ve cüsselerine rağmen sinsi duruyorlardı.

Akkurt kardeşlerin fitne fesatlık şaka mı, Seziş?

Onların başında ayakta dikiliyor, tek elim belimde Aslı’ya hesap soruyordum. Aslı bana korkuyla baktı. “Ne?”

Turan yüzünü buruşturdu. “Böyle bir şey yok.”

“Turan’ın niye ayağıyla ilgilensin?” diye sordu Aslı.

Turan, “Bu konu hoşuma gitmemeye başladı,” diye rahatsızlığını dile getirdi.

Melike elindeki çaydan bir yudum aldığı gibi girdi araya. “Garip bir adam kısacası. Ben ilk görüşte anladım.”

“Çay içtik sadece.”

“Muhallebi de yediniz mi?” diye sordu Turan.

“Sen sussana artık ya!”

Turan omzunu silkti. Elinde bitirmeye yaklaştığı çayıyla kapıya doğru bakındı. “Çay bitti, bunlar gelemedi.”

Melike kahkaha attı. Ben ona bakınca bana dönüp heyecanlı heyecanlı konuştu. “Çok eğlendiriyor beni sıkılmış hali. Herkese sataşır, söylenir durur. Hiç değişmedi.” Abisini bana anlatma hevesine gülümsedim.

Yüzümdeki gülümsemeyi saniyesinde kestim. Kıvırcık, şaşkın arkadaşım döndüm. “Muhallebi mi yediniz?”

“Sen yokken bana yardımcı oldu. Görüşelim mi deyince de hayır diyemedim. Kızların yanına geçmeden bir kafede oturduk. Çok geç olmadan ayrılması gerekiyormuş, Serdar Komutan alaya dönünce onları görmek istemiş. Çok durmadık o yüzden.”

“Kaç tane *n* ile günaydın yazdı?” Turan elindeki çay bardağını sehpaye bıraktı. Geriye yaslandı. “Tahmin ediyorum; dört.”

“İkidir abi, ne yaptın?”

Aslı sinirli sinirli abi kardeşe baktı. Gözlerini kaçırdı. “Susun.”

Turan düz suratıyla sordu. “Beş mi?”

“Sadece bir tane *n* mi?” diye şaşkınca girdi Melike.

“Yedi,” dedi ağzının içinden Aslı.

Melike elini dizine vurdu. Öne doğru eğildi, Göktuğ gibi sıçışmalı bir gülüşme patlattı. Bu benzerlik beni garip bir düşünceye itti. *Yok, Turan mahvederdi Göktuğ’u.*

“Sonuna hangi emojiyi koydu?” dedi Turan.

Melike abisinin oyununa katıldı. “Güneş? Güneşim seninle doğdu falan?”

“Çirkin, kırmızı yanaklı gülen yüz?”

“Mahcup gülen yüz?”

“Tek noktalı gözle gülen yüz?”

“Uykulu surat?”

“Eriyen surat?”

Turan ile Melike sınırları zorlarken, “Yeter siz de!” diye bağırdım en sonunda. Suspus oldular, bakışlarını bana çevirip sevimlice güldüler bir de. “Gitmeyin üstüne.” Aslı kendisine destek çıkan birinin sevinciyle bana baktı. “İyi miydi randevun?” dedim ona sinirli sinirli.

Evet, kızıyordum ama arkadaşım ne kadar etkilendiyse bana haber bile vermeden randevuya gidiyordu. Kafaya koymuştu. En azından memnun olup olmadığını öğrenmeliydim.

“İyiymiş,” dedi Aslı utana sıkıla. “Yani randevu işte. Çok komikti, çok güldürdü beni. Arabayla gelmemiş. Birlikte yürüdük kafeden sonra. Zaten yolunun üstüymüş, Ziyafet’in evinin önüne bıraktı beni. Bir ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi.”

“Yolunun üstü müymüş?” dedim yüzümü buruşturarak. “Yavşağa bak. Ziyafet’in eviyle alay arasında arabayla bir saat var! Yürüyerek üç saate varırdı o oraya. Tam zamanlı yavşak.”

“Aman be, Seziş! Ne bileyim ben? Bıraktı işte adam. Ne deseydim, ne kadar zaman sonra varırsın mı?”

“Eve vardın mı mesajı attı mı?” dedi Melike merakla. “Seni eve bıraktı tamam da sen yukarı çıktın mı diye sordu mu? Sorduysa senden etkilenmiştir.” Kafasını salladı Aslı yutkunarak. “Olmuş ki bunlar!”

“Sen nereden biliyorsun bunları?” dedi Turan ona dönerek.

“Arkadaşlardan ya.” Melike içine kapandı. “Bir arkadaş anlattı.” Abisi bakışlarını ondan almazken küçüldü de küçüldü yerinde. Dik dik ona bakan abisine yandan baktı. Kurtaramayacaktı buradan. O da bunu anlamış gibi birden dikildi. “Ziyafet abla! Kubat abi! Çaylar bitti.”

İkisi de Melike lafını bitirir bitirmez hızla içeri girdi önlü arkalı. Ziyafet’in yüzü mosmordu. Boynu falan kıpkırmızı olmuştu. Kubat da donuk bir suratlaydı. Ne olduğunu anlamaya çalıştım. Ziyafet kafasını öne eğerek sakladı. Mutfığa giderken saçları atkuyruğu bağlıyken şimdi saçları açıktı. Yüzünü kapatıyordu.

Ellerinde getirdikleri tabakları dağıttılar. Kimseyi utandırmamak için sessiz kaldık. Çayları ben doldurdum. Melike okulundan bahsetti. Furkan’ın da bir ara ziyarete gelmek istediğini söyledi. Aslı yeni görev yerinden bahsetti. Ziyafet ve Kubat sessiz kaldı. Ben ve Turan da onları konuşmaya teşvik etmek için arada laf attık, çok katılmadılar bize.

İkisini Turan ile göz hapsine aldık ama yok, heykel gibi dikilmiş, ses çıkarmamışlardı. En sonunda ben biten ikramlıkları toplayıp mutfığa geçmiş, bulaşık makinesine boş tabakları doldurmaya koyulmuşken arkamdan giren bedeni hissettim. Melike’ydi gelen.

“N’aber?”

“İyiyim,” dedim sakince. Bardakları da makineye koyarken ona bakındım. “Sen? İyi misin?”

“Turp gibiyim. Annemle konuştum gelmeden önce. Geçmiş olsun dileklerini ilettiler Firuze Sultan.”

Ben bu aileye çok ısındım. Bizi kızı yapsınlar, Seziş. Turancılık’tan Akkurtçuluk’a geçelim biz.

“Sağ olsun. Onlar nasıl? İyiler mi?”

“İyiler işte, hep aynı,” diyerek kaçtı sorumdan. Ailesi hakkında çok heyecanlı, her şeyi anlatmaya hevesli bir kız olsa da bu sorudan kaçması garibime gitti. “Babam en yakın zamanda sizi Ankara’ya bekliyor. Gözleriyle görmezse senin iyi olduğuna emin olmazmış.” Güldü gergince. “Seni sevdiler.”

“Ben de onları sevdim,” diyerek doğruldum, tezgâha kalçamı yasladım. Tezgâhın üzerindeki sigaramı aldım, dudaklarımın arasına koydum.

“Rahatsız olmazsın, değil mi?” diyerek sigarayı gösterince kafasını iki yana salladı. Sigaramı kibritle yaktım.

“Abim rahatsız olur ama.”

Sigaramdan aldığım dumanı geri üfledim. Karşımdaki duvara diktim bakışlarımı. “İnsanlar değişir.”

Melike benim gibi yaslandı tezgâha. Kollarını göğsünde kavuşturdu. “İnsanlar değiştirir.” Bir sessizlik oldu aramızda. “Senden ilk bana bahsetti, biliyor musun?”

Duraksadım. Firuze Akkurt, Ankara’da bunu belirtmişti. *Oğlumu her zaman kaçırdığı bu buluşmalara getirebildiğine göre onun için önemli olmalısın. Neden seni Melike’ye anlattığını da öğrenmiş oldum.*

Bakışlarımı karşıdan çekmeden, “Biliyorum. Annen söyledi,” dedim.

“Ben de anneme bahsetmiş bulundum senden tabii. Ondan bir şey saklayamıyorum,” diye kıkırdadı. Ona bakmadan sigaramı içmeye devam ettim. “Abim aslında hayatı hakkında bize pek bir şey anlatmaz. Yani ketumdur. Tunceli’ye geldiğini bile birkaç hafta sonra öğrendim. Koşa koşa evi dizmeye geldim. Kendi odamı hazırladım, evin her köşesine dokundum. Uraz abimin de evinde odam vardır, her köşesine kendimi yerleştiririm.”

Bana doğru eğildi. “Beni unutmasınlar isterim. İçimde garip bir korku var hep. Onlar büyüdüler, kocaman adam oldular. Küçükken bir tek birbirimizi severdik, beni korurlardı, elimden tutarlardı. Üzülmemem için hep arkamda dururlardı. Artık hayatlarına başka insanlar girebiliyor. Uraz abim sap ama sürekli takıldığı kızlar var, Alp abim seni buldu. Artık en sevdikleri ben değilim sanırım. Yine arkamdalar da sanki beni görmezlerse unutulur gibi geliyor. Sana da abilerinle konuşmayınca seni unutmuşlar gibi geliyor mu?”

Bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. Bal rengi ombreli saçları, masmavi gözleri, dolgu yaptırdığını düşündüğüm dudakları, ince yüz hatları, kemerli burnu ile bir çocuk mutluluğunu taşıyordu. Giydiği kazak toz pembe rengineydi, üzerinde kırmızı kalpler vardı. Altında da ayak bileklerinin üzerinde biten, paçaları saçaklı pantolonu vardı. Yine kazağı rengineki pembe çorapları ile oldukça güzel görünüyordu. Mutluydu, güzeldi, şanslıydı. Şansı, yüzünden belliydi. O da bana baktı ve gülümsedi. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklara baktım.

Çok güldürmüşlerdi, değil mi?

“Evet,” dedim onun yüzüne bakarken. “Abilerimle konuşmadığımda beni unutmuşlar gibi geliyor.”

“Abilerini seviyor musun, Sezin abla?”

“Bazen,” dedim ve önüme geri döndüm. “Bazen onları öldürme planları yapıyorum.”

Güldü. “Uraz abimi ben de öldürmek istiyorum bazen ama o benim tontik ayım. Yemek istiyorum bazen onu. Boğazlamak istediğim de oluyor.” Bana dönüp keyifle konuştu. “Alp abimi öldürmeyi hiç düşünmedim. Gerçekten onun çok güzel bir baba olacağını biliyorum. Benimle her yaşımda en çok ilgilenen o oldu. Çocukluk fotoğraflarımın hepsinde var, biliyor musun? Uraz abimle benim fotoğraflarımı çekmek için anneme kamera aldırılmış.”

Küçük, matematik çözerken kardeşleri için neler yapabileceğini düşünen bir erkek çocuğu düşündüm o an. Masasında babasının asker fotoğrafı ile annesinin avukatlık fotoğrafı olan bir çocuk... Ders çalışırken hep o ikisine bakıyordu. Yanlarında olmadıkları için kırgın, kardeşlerinin yanında olması gerektiğini bilecek kadar olgun. Toplu ve nizamlı masasında, küçük bir deftere yapılacaklar listesi hazırlıyordu.

İlk madde: Annene fotoğraf makinesi aldır. Melike ile Uraz'ın fotoğraflarını çek.

O küçük çocuğun kendi bencilliğini, çocukluğunu kenara bırakıp kardeşlerini düşündüğü sahneyi düşünmek içimi yaktı. “Abin sizi hep düşünmüş. Şanslısın böyle bir abin olduğu için.”

Benim de çoğu çocukluk fotoğrafımda Sezgin olurdu. Her seferinde yanı başımda ya da arkamda dikilen bir abiydi. Mahalledeki kızlarla oynayabileyim diye benimle bebek diken, mahalledeki kızlara hava atabilmem için çatal bebeklerime elbiseler tasarlayan, bana oyuncak arabalarını veren, benimle çizim yapan ve bana kitap alan bir abiydi.

Onu kaybetmek benim yiyip yutacağım bir gerçek değildi. Bir gün düşme diğeri gün aklıma düşüyor, oyuyordu içimi.

“Öyleyim. Sen de çok şanslısın, biliyor musun? Alp abim hep kapalı kutu olmuştu. Bana bir şeylerini anlatır ama hiç hayatındaki kadınları anlatmazd-”

“Melike neden hayatındaki kadınlar diyerek beni sinirlendiriyorsun ki?” Sabırla nefeslendim. “Hayır, gidip abinin önceki hayatında telefonundan sinyal gelen yerlerdeki kamera kayıtlarını izleyip, kadınları teşhis ederek bir de üstüne kadınların hayatını mı karartayım?”

Turan'a mağaradan çık dedikten sonra mağaradaki taşına kıskandığı kızların resimlerini çakmak taşıyla yazıp planlar yapan Sezgi.

“Yapar mısın bunu?” diye şüpheyile sordu. Ona bakmadan derin bir nefes aldım. Tabii ki yapardım.

“Abimi mutlu edersin, değil mi? O çok farklı bir adam. Seni sevdiğini biliyorum. Lütfen onu üzme.”

Duraksadım. “Neden böyle bir şey-”

Melike birden elini karnımın üzerinden attırdı, kafasını göğsüme yasladı. Sarıldı sıkıca. Omuzlarım kasıldı, gerilerek bana sığınan kıza baktım. Sessiz kaldı. O öyle sarılınca iyi mi hissettim kötü mü, seçemedim.

Elimi omzuna koydum, sıvazladım omzunu. Daha sıkı sarıldı. Küçük bir kız kardeş gibi bana sığınmasına ne yapsam, gerçekten bilemedim. Elimden gelen tek şey onu kollarımla sarmak oldu.

“Benim hiç ablam olmadı. Bir abla nasıl hissettirir hep merak ettim.” Burnunu çekti. Sümüklü insanlardan nefret ediyordum.

“Söylediklerimin arkasındayım,” dedim şakayla karışık. “Seni korumam, hiçbir hatanı savunmam, abinle aranda durmam, bana bir sırrını anlatırsan abine söylerim. Yediğin boklar umurumda değil.”

Kafasını kaldırıp güldü. “Tüh ya, işe yaramadı!”

Burnunu parmaklarım arasına sıkıştırıp sevimli bir şekilde yüzümü buruşturdum. O da burnunu kurtardı parmaklarımdan. “Yemezler canım. Ben idmanlıyım. Meslekten gelen alışkanlık. Kimseye güvenemiyorsun.”

Ziyafet seslendi. “Nisan, gidiyoruz ablacığım. Hastaneye bırakacak bizi Kubat abin.”

“Geliyorum abla,” dedi Melike.

“Sen niye gidiyorsun? Burada kal,” dedim ona. “Biz zaten akşam gideceğiz. Evde tek kalırsın işte.”

“Bu gece Aslı abla ile Ziyafet ablada kalacağız. Abim dedi. Siz gidecekmışsiniz, ben de evde tek kalamazmışım. Ziyafet ablayı tembihledi.”

Onayladım kafamla. Elimle yürümesini işaret ettim, önümden yürüdü. Arkasından yürüyüp mutfak kapısında durdum. Turan da yanımda dikildi, kolunu omzuma attı. Montlarını giyen misafirlerimizi bekledik.

“Geçmiş olsun tekrardan, Sezin,” dedi Ziyafet saçlarını montunun altından çıkarıp. “Bugün İstanbul’a gidiyormuşsunuz. Allah aşkına seni arıyoruz, ulaşılmıyor. Diğer telefon numaraları ver de değişik insanlarla muhatap etme beni.” Yanına dikilen ayıya ters ters baktı. Kubat üstüne alınmamış gibi duruyordu.

Numarayı söyleyince kaydettiler. “Aramayın,” dedim huysuzca. “Mesaj atın. Telefonda konuşmaktan hiç hoşlanmıyorum.”

“Ben de,” dedi Ziyafet. “Yazarım sana bacım. Özle beni.”

“Kız gecesini bensiz yapan hiç kimseyi özlemem ben.”

“Kıskandın biraz. Anlıyorum. Olur öyle arada. Senin de manitan var ama bak, ben bir şey diyor muyum?”

“De istersen,” dedi Turan ona dik dik bakarak.

“Diyemezsin,” dedim ben de sevgilimin *-kocan-* beline kolumu sarıp.

“Şunlara bak. Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Nasıl yırtıcı gibi bakıyorlar. Allah sizin şerrinizden korusun kardeşim,” dedi Ziyafet.

“Ben de sabah aynısını dedim,” dedi Kubat heyecanla ona dönerek.

Ziyafet ona bakmadı bile. “Sormadım.”

“Olsun.”

Aslı bana yaklaştı, yanağımdan öptü. “Kızmadın, değil mi?” dedi geri çekilip masum gözlerle bana bakarak.

Dayanamıyordum bu kıza. “Kızmadım. Ne yapacağım? Nizami’yi dövüp, mesleki hayatını zora sokarak, seni üzerse kafasını taşın üzerinde ezeceğimi mi söyleyeceğim? Daha neler!”

“Yapar,” dedi Kubat.

“Sezin!” diye korkuyla soludu Aslı.

“Yapmayacağım bir şey,” diyerek yanağından öptüm. Elimi kafasının arkasına getirdim, ensesindeki saçlarından çekiştirdim kimse fark etmeden.

“Ah!” dedi acıyla.

Kulağına eğildim. “Ottan boktan seçimlerin oldu hayatın boyunca. Yine şaşırtmadın. Etkilenmişsin, görüyorum. Çok da hoşuna gitmiş, o yüzden bir şey demeyeceğim. Senin mutluluğun, benim mutluluğum. Seni üzerse onu döverim, onu üzersen de seni tokatlarım. Ahiretlik demem. Duydun mu?”

“Duydum be!” diyerek uzaklaştı benden. Kollarıyla kendisine sarıldı. Turan’a baktı. “Tasmasını sıkı tut şunun. Isırır bu.”

“Isırsın, hakkıdır,” dedi Turan saçlarımın arasına öpücük kondurarak. “Koparabilir de.”

Ziyafet kapıyı açıp çıktı. “Aşk gördüğüm yerde kafam atıyor.”

Kubat derin bir nefes alarak bize yaklaştı. Turan’ın elini sıkı. “Görüşürüz akşam.”

Bana döndü. Ona dik dik baktığımı görünce anlamaz gibi baktı. “Ne oluyor?” Turan omzumdan çekti kolunu. Öfkeli öfkeli Kubat’a baktım.

İlk yumruğum sağ yanağında, ikinci yumruğum karın boşluğunda sertçe patladı.

Aslı ve Melike irkildi, Ziyafet arkadan kahrkaha attı.

Kubat öne eğilip öksürürken Turan, “İçinde tutuyor ne zamandır,” dedi umursamaz gibi. Kolunu yine omzuma attı. Beni kendisine çekerek

başımın üzerinden öptü. Kafamı kaldırıp yanağımı gösterdim ona. Anlamış gibi sırtarak yaklaştı, yanağımdan öptü. “Mükemmel vurdun bebeğim.”

“Teşekkür ederim sevgilim.”

Kubat, “Evet, cidden mükemmel vurdun, Sezin,” diyerek başparmağını kaldırdı yüzüme doğru. Canı gerçekten acımış gibi duruyordu. “Gayet iyiydi, sağ ol.”

“Eline sağlık aşkım,” dedi Ziyafet arkadan keyifle. “Çok iyiydi! Ellerin dert görmesin.”

Ona göz kırptım. Aslı ile Melike de kıkırdayarak kapıdan çıktı, ayak-kabılarını giymeye koyuldular. Onları izlerken evliymişiz, misafirlerimizi evden uğurluyormuşuz gibi hissettim. Turan’a baktım kafamı kaldırarak, o da bana eğdi başını. Öyle huzurlu, öyle güzel hissettim ki yüzümde sonu gelmeyen bir mutluluğu taşıyan o gülümseme doğdu. Turan da derin bir nefes aldı, alnımdan öptü beni koklarken. Gözlerim kapandı.

“Canım,” diyerek sarıldım yine beline. Çok seviyordum. Fazla nefretimiz ters tepmiş bulunmuştu. Aşk böceği gibiydim ona karşı. Kafamı göğsüne yaslayarak kapıdaki arkadaşlarımıza baktık.

“Aslı,” dedi Turan onlar gitmeden. “Nizami sabah hangi emojiyi kullandı günaydından sonra?”

“Benimle uğraşma deve,” dedi Aslı ters ters. “Sana ne?”

Turan takmıştı bir kere kafayı. İlla uğraşacaktı. “Hangi emojiydi?” dedim ben de gülerek.

Ofladı Aslı. “Yanlışlıkla attığını söyledi. Son kullanılan emojiye değmiş parmağı. Yanlışlıkla olmuş yani. Sonra hemen gülücük emojisi attı.”

“Ne atmış?” dedi Melike de artık merakla.

“Ayak,” dedi Aslı göz devirerek.

Beşimizin gülüş sesi apartman boşluğunda yankılandı. Gülmeyen altıncı kişi canım arkadaşım, Aslı Bilgiç’ti.

5. BİRİ VATAN DİĞERİ SEN

Elimdeki silahı sıkı sıkı tutarken bakışlarım da itici bir şekilde Nizami'deydi.

Kafalarımızda kasklarımız, yüzümüzde maskelerimiz, ellerimizde eldivenlerimiz vardı. Üzerimizde siyah, askeri takımlarımızla adamın kaldığı rezidansa girmek üzereydik. Saat gece yarısını gösteriyordu.

Ağrılarım vardı, garip bir gerginliğe sahiptim. Tombala'nın kim olduğunu bilmiyordum ve adam nereden çıkmıştı bir fikrim yoktu.

Yaralarım olmasına rağmen operasyona katılmam Turan'ı gerse de sesini çıkarmamıştı. Beni destekler gibi silahımla birlikte yanıma gelmiş, "Silahını unutma," demişti. Beni desteklemesi hoşuma gidiyordu. Beni düşündüğü için arka plana atmak gibi bir derde girmemişti. Operasyona katılmayı kafama koyduğumu, albayın da izni olduğu için karşı çıkamayacağını biliyordu. Mutluydum.

Kapıdan girip rezidansın girişindeki X-Ray cihazının etrafından dolandım. Ne güvenlik vardı ne de ilerideki masanın arkasında olması gereken resepsiyonistler. Bu boşluk canımı sıktı. Çatık kaşlarla eğilerek ilerledim.

Turan geniş alandaki kolonlar arasında dikildi, bana döndü. Gözleri keskin bir tavırla üzerimde kaldı. "Geleceğimizi biliyorlardı," dediği anda üzerimize ateş açılmaya başlandı.

"Kafanı eğ!" diye bağırarak Nizami'nin üzerine atıldım, onu bir kolonun arkasına çektim. Turan, Özgür'ü kolundan çektiği gibi bizim çaprazımızdaki kolonun arkasına fırlattı. Önüne geçerek, tek dizi üzerinde durup karşı tarafa ateş açmaya başladı.

Kafamı kolon kenarından çıkardım. Silahımla konum alıp, ileriden gelen ateşlere karşılık vermeye başladım.

"Biliyorlardı!" diye bağırdım öfkeyle. "Geleceğimizi biliyorlardı. Amına koyayım ben böyle işin!" Nizami kenardan çıkarak ateş etmeye başladı. Aklıma gelen düşünceden sonra korkuyla kulaklığa dokundum. "Binada sivil var mı?"

"Yangın merdivenlerindeyim," dedi Göktuğ nefes nefese. "Her katı kontrol ettim. Beşinci kattayım. Yaşam belirtisi yok henüz. Bana kalırsa çoktan boşaltılmış."

“Sikerler,” dediğini duydum Nizami’nin. Silahının şarjörünü kenara fırlattı, yeni şarjörü sertçe yerleştirip ayağa kalktı. “Ya savaş ya ölüm, amına koyayım!”

“Nizami!” diye bağırısam da yanımdan ayrılmıştı. Turan kafasını kısa bir an bana çevirdi, halimi görünce kulaklığına dokunup, “Nizami, bir yol bul. Arkalarından dolan,” deyince elimi alnıma vurdum.

“Yemin ederim ayrıyı yok içmeye, donsuz gider sıçmaya,” diye söyledim öfkeyle. “Dikkat et de götünü deldirme!” deyince Nizami güldü.

“Komutanım Aslı benden hoşlanmış mı?” diye sorunca, “Ne bileyim!” diye hırıldadım tabiri caizse. “Ne yaptıysan soğutamıyorum.”

“O bana ne yaptı asıl, ben onun derdindeyim,” diye güldü. Önümdeki kolonun arkasından ateş etmeye başladı önündekilere.

Özgür de Nizami’nin taktiğini izledi. Turan’ın bulunduğu kolondan ayrılıp ilerideki kolonun arkasına saklandı. İndirdiğimiz adamlar az değildi. Sürekli olarak çoğalıyorlardı sanki. Şu ana kadar yerde iki seksen uzanan dört orospu çocuğu vardı. Kaç kişi olduklarını anlayamıyordum. Önemi var mıydı, orası da ayrı konuydu tabii.

“Desteğe geliyoruz,” diyen Serkan’ın sesini duydum.

Bir an karşı taraftan gelen silah sesleri kesilince Nizami arkasına saklandığı kolonun kenarından koşmaya başladı. Birkaç kolon ötesinde duran şerefsizlerden birisini yakasından tuttuğu gibi bizim görüşümüze çekti. Adamın silahını ileri itti, yüzüne yumruğu geçirdi.

Onlara odaklanamadım. Özgür ve ben karşı tarafa ateş ederken, Turan’ın kolonun arkasından çıktığını hissettim. Bakışlarımı ona çevirdim. Koşmaya başladı. Bir kolonun arkasına geçti, yakasından tutarak uçurduğu herif kaygan zeminde bana doğru kaymaya başladı. Ayağa kalktım, herifin kafasına tekme atarak silahımı ona doğrulttum. Gözlerini korkuyla bana çeviren piçe baktım.

Çocuktu. Çocuktu, amına koyayım! Özgür ve Serkan’dan bile küçük bir çocuktu. Ona bakarken, “Amına koyayım!” diye bağırarak kafasına tekme attım. Cenin pozisyonuna geçip kendisini savunmaya çalıştı.

Serkan ile Şükrü’nün içeri girişiyle silah sesleri çoğaldı, iki yana ayrıldılar. Turan’ın silahının kabzası ile arkasında beliren adama giriştiğini gördüm. Orada işlerin kızıştığını fark edince ayağımın dibindeki çocuğun çenesine tekmemi sertçe geçirdim, çenesi içeri gömüldü. Onunla uğraşmazdım şu an.

Hızlı adımlarla diğerlerinin yanına ilerledim, Serkan'ın bana ateş edecek adamın arkasından çıktığını fark ettim. Ensesine yasladı silahını. "Sakin!" diye bağırdı.

Bir tane kolona sırtımı vererek saklandım. Mikrofona konuştum. "Alacak?"

"Komutanım, terasa bir helikopter desteği geldi. Yedi kişi indi. Dikkatli olun. Şehmus yok, göremiyorum."

"Demir?" diye sordum ben de etrafa bakarken. Etraf toz duman içerisindedi. Kurşunlardan dolayı yerlerde kolondan kalan beyaz tuğla kalıntıları vardı.

"Etraftayım," dedi Fırat abi sertçe. "Boş şu an. Desteğe gelmeli miyim?"

"Hayır!" diye bağırdı Turan. "Birazdan kaçmaya çalışacaklar." Elleri arasındaki herifi yumruk manyağı yapmayı bıraktı, herifi diğer tarafa doğru savurdu ve yanıma koştu. "Toklu," dedi sert bir sesle. "Demir'e desteğe git."

Özgür arkasını dönüp, kurşunlar arasında eğilerek dışarı koşmaya başladı. Serkan ona bakmayı kesip önüne dönünce, arkasında durduğu duvarın tam da kafasını çevirdiği kısmına denk gelen kurşunla toz çıktı. Gözlerini kapattı, arkasını dönerek duvarın dibine çöktü.

"Direk? İyi misin?" diye kontrolcü bir sesle sordum.

"İyiyim komutanım." Elleriyle gözlerini ovuşturdu ve ayağa kalkıp ateş etmeye devam etti. "Sorun yok."

Turan bana döndü. "İyi misin?"

Derin bir nefes aldım. "Her zaman, Akkurt."

"Güzel. Lazımsın bana," diyerek kafasını kenardan çıkardı, ateş etmeye başladı. "Yürek, durum nedir?"

"Arka çıkıştan içeri giriyorum," dediği an Turan, "Çıkışta kal," dedi sertçe. "Alacak, helikopterle kimsenin uzaklaşmamasını sağla. Buradan hiç kimse benden habersiz çıkamaz!"

Kurşunlarımdan biri, bulunduğumuz alana girenlerden birine denk gelince yere yığıldı. Turan da bir tanesini indirdi. Nizami ve Serkan da bulundukları konumdan durmadan ateş ediyordu. Sesler bir süre sonra kesildi.

Turan silahını indirmeden yanımdan ayrıldı, tek eliyle de beni arkasına çağırdı. Arkasından yürürken etrafı kontrol ettim. Etraf mahşer alanı gibiydi. Yerde yatanlar, inşaat kalıntıları, kanlar, cam parçaları...

"Komutanım!" diye bağırdı Fırat abi. "Komutanım, Şehmus-"

"Komutanım, helikopter!" diye bağırان Göktuğ ile sesleri karıştı. "İçeride birisi var! Hallediyorum!"

İlk önce Turan'a baktım. Başında dikildiği bedene bakıyordu. Yavaşça kafasını sol omzuna doğru yatırdığını gördüm arkasından. Geniş cüssesinden neye baktığını yahut yerdeki bedende ne olduğunu anlayamıyordum.

Fırat abi ne diyecekti?

"Toklu?" diye konuşurken etrafa deli gibi bakındım. "Sorun ne? Demir nerede? Yanında değil misin?"

"Şehmus, burada. Yanımızda," dedi Özgür sessiz bir fısıltıyla. Kulaklık cızırdadı, sesleri kesildi.

"Özgür?" dedim ama ses yoktu. "Bir şey oldu." Turan yerde yatanlardan birinin kulağındaki kulaklığı çekip alırken, "Başlarına bir şey geldi," diye fısıldadım bilinçsizce. Kafamdaki satrançta tek taşım, tek kalem düşmek üzereymiş ve tek hamleyle altüst edebilirmişim gibi bir düşünce başımın etrafında döndü.

Askerlerim tehdit altındaydı! Şehmus, Özgür ile Fırat abiyi sıkıştırmıştı!

Turan'a son kez bakıp arkamı döndüm, koşmaya başladım. "Kaza!" diye bağırса da, "Halledeceğim," diyerek kapıdan çıktım. "Bu sefer de birinin elimden kaçmasına izin vermem komutanım."

İki yana bakındıktan sonra, "Yürek, içerisi sende!" diye bağırdı Turan. Koşmaya devam ettim. "Bu sefer değil." Otomatik bir şekilde devamlı olarak tekrar ediyordum. "Bu sefer değil. Bu sefer değil."

İçgüdüsel olarak sağa doğru koştururken etraftan gelen polis sirenlerini duydum. "Sikeyim," diye fısıldadım. "Bu sefer değil." Bir kansızı daha elimden kaçıramazdım.

Tam açık bir alana çıkmıştım ki Fırat abi ile Özgür'ü gördüm. Yan yanlardı, karşılarında onlara silah uzatan dört adamın önünde Şehmus Arman dikiliyordu. Fırat abi ile Özgür ellerini iki yanına kaldırmıştı. Silahları ayak diplerindeydi.

"Bu sefer değil." Birine bile zarar gelmesine göz yumamazdım.

Silahımı kaldırdım, Şehmus'u hedefime aldım. Yakabilirdim. Benim aileme dört kişiyle silah doğrultan herifi tek kurşunla alarak bitirebilirdim. Dişlerimi sıkarak ateş edecektim ki silahımın namlusu bir el tarafından aşağı indirildi. Kafamı kaldırdım, sinirle döndüm.

"Sakin ol," diye fısıldadığında bakışlarımı ona çevirdim. Turan Alp, yanımda dikiliyordu. "Dikkat çekmemeye çalışacağız."

"Silah doğrultuyor," dedim öfkeyle. Dişlerimi sıkı sıkı konuştum. "Benim kardeşlerime!"

Elini maskesinin içine soktu, kulağından bir şey aldı ve büyük parmakları arasındaki küçük ileticiyi benim maskemin altından kulağıma

yerleştirdi. “Tekrar ediyorum, takım! Kayıplarımız fazla. Geride kalanlar olarak helikoptere geri dönüyorsunuz,” dedi bir ses. Tanımadığım bir ses. Nefes nefeseydi, silah sesleriyle birlikte konuşuyordu. “Aşağısı kalabalık, yukarı çıktıklarını biliyoruz. Şehmus Bey’i marinaya götüreceğiz, üstten emir aldık. Tekne bekliyor.”

Bakışlarım derhal Turan’a döndü. Maskesinin altından bana dikkatle baktı. Kafamı salladım sakince. Kulaklığı kendi kulağına geri aldı. Kolumdan çekştirerek beni yürütmeye başladı.

“Önümüzden çekileceksiniz asker,” diyen Şehmus’u duyduk onlara yaklaştıkça. “Amacımız size zarar vermek değıldir. Bizi bırakın, gidelim.”

“O iş öyle kolay değıl,” dedi Fırat abi yavaş bir temkinle. “Teslim ol. Zorluk çıkarma, Tombala.”

“Burada zor durumda olan sensin asker,” dedi Şehmus alayla. Arkasından bir adam ayrıldı, otoparka doğru ilerlemeye başladı. “Buradan çok basit şekilde gideceğim, siz de izleyeceksiniz.”

Turan yumruğunu sıktı, ilerleyecekti ki onu bileğinden tutarak durdurdum. Bileğini sıktım, bakışlarını bana çevirmesini sağladım. Gözlerimle otoparka ilerleyeni gösterince Turan derin bir nefes aldı. “Git.” Beni ittirdi. “Geliyorum, git.”

Eğilerek etraftaki arabaların arasından koşmaya başladım. Onların göremeyeceğı bir noktadan dolandım. Arkamı dönüp baktığımda Turan’ın silahım çıkarıp Şehmus’un arkasındakilerden birinin bacağına ateş ettiğini gördüm. Silah sesleri yükseldi.

Durmadım. Otoparktan içeri hızla girdim. Arabaya yürüyen şerefsizler ilerledim. Aracın kapısını açacakken, saçlarına yapışarak kafasını arabanın camına geçirdim. Yanağı sertçe cama yaslandı. Bir daha vurdum cama, bir daha, bir daha. Amacım onu mal etmektir.

Sertçe inledi. Kulağından kulaklığı çekip aldım, ayak ucuma bırakıp üstüne topuğumla bastım. Ayak tabanlarımın yanık acısı beynime vurdu. “Hangi marina?” diye kulağına doğru sertçe fısıldayınca yaslandığı yerde ağzından sızan tükürükleriyle güldü.

“Söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?”

Pantolonumun bacak cebindeki küçük tabancamı çıkardım, kafasına yaslardım. “Seni öldürürüm, biliyorsun değıl mi?” Yutkundu sertçe. “Marinadan mı kaçıracaklar?”

Cevap vermediğinde ensesinden sertçe tutarak onu yasladığım arabadan kaldırdım. Yüzüne yumruğumu sertçe geçirdiğimde savrulacaktı, izin vermeden yakasından tutup kafamı burnuna gömdüm. İçimde sönmeyen bir

öfke mevcuttu. Patlamaya hazır bomba gibiydim. Kaybetmeye, oyalanmaya tahammülüm yoktu.

Çeşmeden akan su gibi burnundan kan gelince, elini burnuna yaslamak istedi. Elini tutup sırtına yapıştırdım, kolunu ters bir konumda bastırınca ağzından çaresiz bir bağıris çıktı. Tepinmek istese de onu arabaya yaslayıp silahımı şakağına yasladım. “Üçe kadar sayarım.”

“Dur, dur. Söylüyorum. Canım acıyor. Dur!”

Daha da bastırdım kolunu. Çığlık çıktı ağzından. “Söyle!”

“İstmarin,” dedi burnundan akan kan arabanın camından süzülürken. “İstmarin.”

“Teknenin adı?” Cevap vermeyince kafasını yine sertçe cama vurdum. “Oyalama!”

“Ramo,” dedi sızlanarak. “Ramo 479 olması lazım.”

Onu bıraktığımda yere yığıldı, silahımla bacağına bir el ateş ettiğimde haykırır gibi bağırdı. Tam o an çok yüksek bir sesle egzoz sesi duydum. Otoparkın içinden hızla çıkan kırmızı arabayı fark ettim.

“Kaçıyorlar!” diye sinirle yerdekine eğildim. Cebinden anahtarı aldım, az önce bineceği beyaz arabaya atladım. Arabayı çalıştıracakken açılan yolcu koltuğunu duydum. Kafamı çevirdim hızla, oturan kişi aşına olduğum bedendi.

Turan torpidoya sinirle vurdu. “Şehmus’u aldılar, bas!”

Bir şey diyemeden gaza asıldım. Hızla çıktım otoparktan. Direksiyonu sağa kırınca kontrol edemedim, arabanın arka tekerleri asfaltta sürttü. Araba kontrolü yitirerek hizasından kayınca Turan tek eliyle direksiyonu sertçe toparladı.

“İki elinle tut,” dedikten sonra iki elimi sertçe direksiyona bastırdı. “Asıl!”

Gaza basarak kontrolü toparladım. Araba öne doğru atıldı. Sırtımız koltuğa iyice yaslanınca, “Helikoptere binecek olanlar sıkıntı çıkardı,” dedi Göktuğ nefes nefese. “Terası temizleyebildik komutanım.”

Turan kulaklığına dokunarak, “Keleş, araçla birlikte İstmarin’e çıkıyorsunuz,” diyerek bana döndü. Mikrofonu kapattı. “Polislere haber verdiler karışıklık olması için. Polislere gerekli açıklama yapıldı, halkı sakinleştirecekler. Serdar Komutan olaya müdahale ediyor Tunceli’den. Zorluk çıkarılmayacağını tahmin ediyorduk, öyle olmadı. İşin içine farklı unsurlar girdi. Şehmus’u deniz yolu üzerinden kaçıracaklar. Ne bok olduğunu bilmiyorum. Tahrir olamaz.”

“Tahrir’i sikeyim.”

“Yassou da olamaz.”

“Yassou’yu da sikeyim!”

“Sen öyle konuşma,” dedi öfkeyle, dikiz aynalarını kontrol etti.

“Sidar,” dedim öfkeyle, “Sidar’ın işi bu, Turan! Biliyordu. Tombala’da olduğunu biliyordu. Kitabın içindeki şeyin- şeyi sikeyim! Kaçırıyoruz. Sürekli kaçırıyoruz!” diyerek direksiyona ardı ardına vurmaya başladım.

“Arabayı takip et, Kaza. Arabaya odaklan.” Dikiz aynalarına bakındım, bakışlarım arkadaki arabaya takıldı. Çok mesafe yoktu arada. Hızla arkamızdan geliyordu. “Yapamayacaksan buraya geç, direksiyon başına geçeceğim!”

“Hayır!”

“Odaklan,” dedi sakın bir sesle. Bana döndü. Bir an refleksiyle ona baktım. Gözlerine yine o kara duygu bulaşmıştı. “Arkadaki arabada kim var?”

“Keleş geliyor. Bizim arabamız.”

“Evet, içeriyi temizlediler. Şu an önümüzde yalnızca üç adam ve Şehmus var. Üç adamdan biri yaralı. Uzak mıyız?” Cevap vermeden ön dikiz aynalarımı kontrol ettim.

Şehmus ve adamları onları takip ettiğimizi biliyordu. Arabaların arasında makas atarak ilerliyordu. Bense sert manevralarla ısrarla takip ediyordum. Bu kovalamacanın arasında kalan araçlar, hızımızdan dolayı yolu bize açıyordu. “Uzak mıyız?” diye sertçe bağırınca bakışlarımı inatçı bir tavırla ona çevirdim.

“Değiliz.”

“Pes etmeyeceksin,” diye sert bir sesle konuştu.

Önüme döndüm. “Etmiyorum.”

“Sidar benim elimden kurtulamayacak.”

“Köşeye sıkışacak,” dedim odağımı toplayarak. Bakışlarımı Şehmus’un arabasına kilitledim. Gaza asılarak Keleş ile aramıza fark koydum.

“İzin ver marinaya ulaşmasına,” dediğinde bakışlarımı ona çevirdim şaşkınlıkla.

“Yolunu keseceğim.”

“Hayır.” Dikiz aynalarını kontrol edip bana çevirdi bakışlarını. “Marinaya ulaşması gerekiyor çünkü emin olduğu bir şey var. Halen daha ısrarla marinaya gidiyor. Onu bir şey bekliyor.”

Marinaya ilerleyene kadar bir an bile bakışlarımı arabadan çekmedim. Marinaya sert bir şekilde giriş yapan kırmızı araba hızla ilerlerken peşine takıldım. Araba sert bir şekilde durduğunda frene basışım aynı sertlikte gerçekleşti. Turan kapıyı açıp hızla çıkarken ben de çıktım. Turan koşmaya

başladı. Şehmus'u bir kişi tekneye bindirirken diğer iki kişi silahlarına davranacaktı ki arkamızdan gelen Kubat, ikisini de etkisiz hale getirdi.

Turan, Şehmus'un arkasından hızla tekneye girdi. Tekneye koşmaya başladım. Ben henüz tekneye ulaşmamışken Şehmus teknedен yaka paça atıldı. Beton zemine dizleri üzerinde düştü. Arkasından kimse çıkmadı.

Onu yakasından tuttuğum gibi, "Senin artık bir hayatın yok!" diye bağıarak arabamıza doğru itirmeye başladım.

Serkan ve Şükrü, Şehmus'un kollarından tuttukları sırada tepinmeye başladı. "Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz!" diye bağıarak tepiniyor, bizimkiler onu zapt etmeye çalışıyordu. "Bilmiyorsunuz! Bırakın!"

Önüme geçtim. Beyaz saçlı, esmer bir adamdı. Sakalları uzundu, onları yüzünden yolmak istiyordum. Şehmus kıpırdanınca üstündeki montu omuzlarından kaydı. Şükrü, Şehmus'un ensesinden tutarak, "Karşına hangi önemli zat geçti farkında mısın, yavşak?" diye sertçe doğrulttu kafasını. "Yerinde dur, sikerim belanı."

Şehmus bakışlarını bana çevirdi. Alayla üzerime bakındı. "Sen misin önemli zat?"

"Kitap hakkında neler biliyorsun?" dedim alayını umursamadan.

"Bilmiyorum."

Yumruğumu sertçe, tam burnunun ortasına geçirdim. Şehmus'un kafası geriye doğru düştü. Acı dolu inlemesi ağzından koparken saçlarından tutarak kafasını düzelttim. "Kitap hakkında," dedim tane tane. "Ne biliyorsun?"

"Bir İsa heykeli," dedi yalnızca. "Kitabın içerisinde bir İsa heykeli varmış. Yorgi bana getirdi. Saklamamı söyledi. Bilmiyorum. Sakladım!"

"İsa-" Şükrü ile Serkan garip garip birbirlerine baktılar. Bana döndüklerinde yutkunarak gülümsedim. Sorguya bırakacaktım. Şu an vakit harcamazdık. İstanbul'u yeteri kadar karıştırmıştık. "Asıl sen bundan sonra sana neler yapacağımı bilmiyorsun." Kulağının arkasına doğru yumruğumu sertçe patlattığımda Şehmus, Serkan ile Şükrü'nün kollarının arasında bayıldı.

"Götürün şunu."

Sus payını alan Şehmus'u arabaya sürüklemeye başladıklarında onları izlemeyi bırakıp arkama bakındım. Kaçmasına izin vermemiştik. Yaklaşmıştık.

Kitabın içindeki o bölmede ne olduğunu biliyorduk. İsa heykeliyse ve her neredeyse bulacaktık. Ne olduğunu öğrenmiştik. Turan'a bilgiyi verm-

Sert bir ses patladı. Olduğum yerde eğilerek kapandım. Ellerimi kulaklarımın üzerine kapattım. Çok büyük bir şokla ne olduğunu anlamak için gözlerimi açtım, kulaklarımda bir çınlama mevcuttu. Birkaç adım öteye sertçe bir şey düştü. Beyaz, büyük, üçgen bir parçaydı. Parça, alevden ibaretti. Bir şeyin parçasıydı ve yanıyordu, anlamıyordum, algılarım kapanmıştı. Önümde ateş vardı. Önümde yanan bir şey vardı.

Kafamı kaldırdım iradesizce. Ayağa kalktım. Şehmus'un teknesi patlamıştı. Olduğu yeri ateş kaplamıştı. Tam hali görünmüyordu, suyun içerisinde alev alev yanan parçalar duruyordu.

Birkaç adım ötemdeki parçaya geri baktım. Teknenin parçası mıydı?

"Sezin Komutan'ım," diyen boğuk sese döndüm. Kubat bana bakıyordu. Ona odaklanamadan etrafa bakındım.

"Turan Komutan nerede?" diye bağırdım. Gözlerim deli gibi etrafa bakınıyordu. Her yere dağılmıştı beyaz, yanık parçalar vardı.

Gecenin karanlığında marinanın ortasındaydım, suyun içerisinde yanan parçalar vardı. İleride Nizami'ye bir şey oldu mu diye onun üstünü kontrol eden Göktuğ, bana doğru koşarak gelen Fırat abi, ne olduğunu anlamamış fakat gözlerini benden ayıramayan Özgür, ileride Şehmus'u arabaya bindirmiş ve ne olduğunu merakla izleyen Serkan ile Şükrü... Turan?

Turan neredeydi?

"Ben..." dedi Kubat yutkunarak. Eliyle iki omzumu tuttu. Ne yapıyordu? "Bilmiyorum. Nerede bilmiyorum."

"Hayır." Etrafa bakınıyordum manyak gibi. Omuzlarımı ondan kurtarmaya çalıştım, daha sıkı tuttu. "Ne demek? Bırak! Turan Komutan nerede? Bırak. Kubat!"

"Turan Komutan yok," dediğinde kollarının arasında şokla ona döndüm. "Tekneden çıkmamıştı."

Onu elimden gelen en büyük hızla iterek kendimden uzaklaştırdım. Fırat abi yetişti. O bir koluma, Kubat diğer koluma girdi. Tutmaya çalıştılar. "Turan Komutan tekneden hiç çıkmadı."

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallayarak. Bakışlarımı karşıdan çekemiyordum. Tekne patlamıştı. Şehmus'u kaçıracakları tekne patlatılmıştı. Turan çıkmış olmalıydı. "Hayır. Hayır. Hayır."

"Görmedik çıktı-"

"Sus! Hayır! Sus!" Tepinmeye, bağırmaya başladım. "Sus, çıktı! Alp! Çıktı dedim. Bırak beni. Bırak, teknede değil."

Delirmiş gibi hissettim.

O ateş teknenin içinde değil, benim içimde kopmuş. Hayır, dedim. Hayır, o burada. Gitmeyen tek şey o.

“Bırak!” Gözlerimi tekneden yükselen alevlere çevirdim. “Bırak beni! Alp’in çıkmış olması lazım. Çıkmalı. Bulacağım. Onu göreceğim!”

Tekneyi patlatılar.

Şehmus’u öldüreceklerdi, Alp’i değil!

“Alp... orada olamaz. İçeride değildi. *Değildi!*” Boğazım yırtınırcasına çıkan sesimin kuvvetiyle Fırat abiyi savurdum. Deli kuvveti miydi? Deli miydim? Tanımıyorum kendimi. Kubat’ın da beni bırakması için kolumu sallasam da bırakmayınca sol elimle yumruğumu onun yüzüne patlattım. “Bırak!”

Kubat elini burnuna götürünce onu göğsünden sertçe ittim. Koşmaya başladım.

“Sezin, hayır!” diye bağırın Fırat abiyi boş verdim. Arkamdan koşan Göktuğ’u, Özgür’ü, Nizami’yi umursamadım. Ateşler ve dumanlar yükselen teknenin tam önünde dizlerimin üzerine düştüm. Suyun içine baktım.

“Alp!” diye bağırdım. Gözlerimin beyazları yanıyordu. Suyun içinde küçük parçalar vardı, ileride kan görüyordum. Kan mı görüyordum?

Suyun içerisinde kanlı bir beden-

“Alp!” diye boğazım yırtılırcasına bağırdım. “Hayır! Çıktı. Tekneden çıktı!”

O kan kime ait, Sezin?

Hayır.

Eldivenlerimi söktüm ellerimden. Kaskımı çıkardım zar zor, maskemi kafamdan sıyrıp attım. Ter içinde kalan saçlarım omuzlarıma döküldü. Üzerimdeki ceketi çıkarmadan suya atlamaya hazırlandım.

“Kaza?” diye seslenen sesi duyunca kafayı yiyormuşum, hiç bitmeyen bir kâbusa takılmışım, sonu gelmeyen ıstırabın başrolüymüşüm gibi onu bulmaya çalıştım. Ayağa kalktım zar zor. Dengesizce.

“Alp?”

Gördüm onu.

Tam karşımda, sıırıslıklam halde, merdivenlerden çıkıp dikildiğinde ona doğru bir adım attım. “Alp?” diye sordum usulca.

Bir adım daha attım. Adımım boşa mı düşecekti? Hayır, kafayı yemi-yordum. Farkında değildim. Gözlerimden yaşlar mı düşüyordu? Hayır, tekneden çıkmıştı. Farkında değildim. Geberdim mi? Hayır, bilmiyordum. Farkında değildim!

Eldivenleri yoktu elinde. Kaskını çıkardı, kaskın içine dolan su yere döküldü. Hemen sol tarafımda suyun içinde alev alev yanan parçalar vardı, yüzümün sol kısmı yanıyordu sanki. Göğsümün de sol kısmı yanıyor, duruyor, bozuluyor, olduğu yerde nefessiz kalıyordu.

Yüzündeki maskeyi kafasının üzerinden tutup çıkardı. Kenara fırlattı. Yüzünü gördüm. Oydu. Yemin edebilirdim, oydu. Çıkmıştı. Biliyordum. Hissetmiştim.

Koşmaya başladım, yüzüm sertçe çarptı ıslak göğsüne. Beline sımsıkı sarıldım. Birkaç adım ötemde olan askerlerimi umursamadım. Bizi izliyorlardı. Umursayamadım.

Kan ona ait değildi. Yüreğim ağzımda atıyordu. Kan, Alp'in değildi. Teknede değildi. Yaşıyordu. Allah'ım... Buradaydı, değil mi?

Göğsündeki kafamı kendisine daha da bastırdı, bana sımsıkı sarıldı. "Geçti," dedi sadece. "Ben buradayım."

Kâbusumdaki gibi.

"Çıktın," demek istedim. "Korktum," demek istedim. "Biliyordum," demeyi çok istedim. "Sana güveniyorum, senin çıktığını ben zaten biliyordum ama işte bir an korktum," diye toparlayarak söylemeyi de istedim ama dilim lal olmuş gibiydi.

"Bana güvendiğini biliyorum. Çıktım. Korkma," dedi sanki demek istediklerimi duyuyormuş gibi. "Seni seviyorum. Korktun, biliyorum. Merakıma yenik düştüm, teknenin içine bakacaktım. Yalnızca birkaç saniye önce fark ettim bombayı. Tekneden atladım. Buradayım. Korkma."

"Alp..."

"Biliyorum, seni seviyorum." Yüzümü göğsünden ayırdı. İki eli yanaklarına tutundu. Islak elleri solumdaki yangının üzerine döküldü sanki, söndü yangınım. Islak başparmakları ile yüzümü silmeye çalıştı. Ben meğerse onun olmadığı saniyelerde çok yanımışım.

Gözlerinin içine ne olduğunu anlaması için bakarken, "Biliyorum," dedi. Eğilip alnımdan öptü. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Her bir zerremle sevgilim. Buradayım. Korkma."

"Çıkamadığını düşündüm bir an." Bakışlarım üzerine döndü. Kamuflajının kolunda bir sıyrık vardı. Bir şey sertçe çizmişti ve kamuflajının kumaşı da hafif yanmıştı. "İyi misin?" diyerek koluna tutundum. Suyun içindeki kan ona ait olamazdı, çok derin bir kesik değildi. "Çizilmiş. Canın acıyor mu?"

"Bana bak." Kolundaki bakışlarımı yüzümdeki elleriyle kendisine çevirdi. "İyiyim. Bana bak. Gözlerime bak." Baktım, gerçekten baktım. En

sevdiğim yeşillerine. Bela oluşundan sonra bana yeşil Alp olan gözlerine. “Bendeki sevdanın ucu, bucağı yok, Kaza. Gönlümü almışım elime, ikiye bölmüşüm; sonu, sınırı olmayan iki sevgi sığdırmışım o iki parçaya.”

Yanağımı ıslatan kamuflajının ıslaklığı mıydı yoksa yaşlarım mı bilemiyordum. Sesim titreyerek sordum. “Neymiş onlar?”

“Biri vatan, diğeri sen.”

Yanaklarımdan kaydı elleri. Elini cebine soktu. Ben ne olduğunu anlamaz gibi ona bakarken tek dizini yere yasladı.

Önümde diz çöktü.

Yeniden, benim için diz çöktü.

Koca elini sımsıkı yumruk haline getirmişti. Algılayamaz gibiydim. İleride burayı izleyen Keleş’i hissedebiliyordum. Onlar da ne olduğunu anlamaya çalışıyordu, emindim. Ben... bayılacak gibiydim.

“İlk gördüğümde senin âşık olabileceğim tek kadın olduğunu biliyordum. Hayatımı seninle geçirmek istediğimi, senden ayrı kalmak istemediğimi, ömrümü bir vatan, bir de senin uğruna harcayacağımı fark ettiğim gün bir yüzük istedim.”

Şoktaydım. Anlayamıyordum. Anlamak çok zordu. Beynim işlevini yitirmişti sanki.

“Geç kalmak istemedim, Sezin. Sana yeterince geç kalmıştım zaten, neyi düşünecektim? Gördüm bu yüzüğü; aldım, koydum cebime. Bir gün bana evet demen için çökecektim dizlerimin üzerine, dünyanın en güzel kadınına en hak ettiği teklifi edecektim.”

Avucunu açtığında ellerinin titrediğini gördüm.

Turan Alp Akkurt’un hiçbir zaman titremeyen elleri, gözlerimin içine bakarak yüzük kutusunu bana gösterirken titriyordu.

Kırmızı, deri bir kutuydu. O kadar titriyordu ki elleri heyecandan, beceremedi kutuyu açmayı.

“O yüzüğü her saniye parmağında düşünmek en güzel cennetim oldu. Bana evet demen ise beni o cennete yakıştıracak tek sevap olacak.”

En sonunda kutuyu açtığında kutunun içindeki yüzük gözümü aldı. Baget, pırlanta yüzük. Parıl parıl parlayan, ela gözleriyle içime dolan mutluluğu sonsuza kadar bana vaat eden yüzük.

“Bana cenneti ver. Benimle evlenir misin, Kaza’m?”

6. KANUN ADAMI

Sezin Kaza.

12 Ocak 2022, İstanbul.

Saat 02.00.

Dünya dönüyor ve insanoğlu fark ediyor ki vakir sandığından da geç.

Yaşamaya geç kalmış; renkleri görmeye, nefes almayı hissetmeye, dünyayı tatmaya, kahkahalarla gülmeye, haykırarak ağlamaya, koşmaya, uçmaya, sarmaya, sarılmaya, sevmeye... âşık olmaya.

Küçükken mahalledeki ablaları ve abileri hatırlıyorum da hepsi evlenmeye, yuva kurmaya, sevmeye ve sevmeye geç kalmamak ister gibi gençken yüzük takarlardı. Onlara bakarken kendi kendime sorardım. "Nasıl eminler ki kendilerinden? Acaba insan hisseder mi kaderini?"

Oğların yüzük taktığı, çoluk çocuğa karıştığı yaşları geçtim. Baktım ne elimden tutuyor biri ne de yanımda dikiliyor. Dedim ki kendime: "Senin kaderin yalnızlık. Sen hiçbir zaman sevmeyi tadamayacak, kaderi hissedemeyeceksin çünkü senin elinden bir yalnızlık tutar."

Kimse tutmasın elimi dedim. Yalnızlıksa tutacak olan, sımsıkı yumruk yaparım o eli, yalnızlığı bile yoldaşım yapmam.

Bilmiyorum, belki de o eli öyle sıkı kapadım ki o yumruğun gelip de yüzümde patlayacağını hiçbir zaman düşünemedim.

O yumruk yüzümde patladı çünkü elim açılmalıydı. Çünkü kalkmak için kimsenin eline ihtiyaç duymayan ben, elini bana uzatan o adamın elinden tutmalı ve beni kaldırmasına izin vermeliydim.

O el açılmalıydı çünkü tam önümde bir dizi yerde, titreyen elleriyle bana teklifini yapan adamın yüzüğü takabilmesi için ellerimin çözülmesi gerekiyordu.

Seziş, ben kafama dokuz milimlik kurşun mu yedim yoksa yaşanan her şey rüya mı? Önümüzde diz çökerek benimle evlen, dokuz çocuk yapaalım, tüm alemin menba-ı saadeti olalım mı diyor Turanişko?

Dilim tutulmuş gibi ona baktım, ne yapacağımı bilemedim. Kulaklarım kalbimin atışından çınılıyordu.

Endişe yüreğimde kırık bir mum ışığı gibi yanmaya devam ediyordu. Tekne patladığında onun olmayışının endişesini taşıyordum.

Onu önümde diz çökerken görmeye daha fazla dayanamadım. Dizlerim beni taşıyamadı, yere çöktüm. Ben bu hayatta yalnızca şu an, onun için diz çöktüm.

Ellerim onun yanaklarına tutundu. Onu mu tutmaktı amacım, ona mı tutunmaktı bilmiyordum.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Evet,” dedim daha da düşünmeden. “Evet, seninle evlenirim. Tabii ki evlenirim.”

Turan gözleri parlayarak baktı bana. Sırılsıklamdı, umurunda değildi. Elleri titriyordu, umurunda değildi. Keleş bizi izliyordu, polis sirenleri duyuluyordu, marina alev altındaydı; umurunda değildi.

O an ben ona bakıyordum ve o yalnızca beni görüyordu.

“Evlenir misin?” Bir an ne dediğini bilmediğini çok net hissettim.

Asıl sen bizimle evlenir misin be adam? Bu nasıl soru? Biz kaç asırlardır Turancıyız, senin haberin var mı? Evet. Zibilyon kere evet!

“Evlenirim!”

Titreyen elleri arasındaki kutudan yüzüğü çıkarmaya çalıştı. Gözlerini benden ayırmıyordu. Benden daha heyecanlı gibi duruyordu.

Zaten bu teklifi etmeyi bayağıdır düşünüyor, yüzüğü cebinde bekletiyordu. Madem hazırdı, madem bekliyordu... neden şimdi çocuk gibi bir heyecanla karşımda titriyordu?

Gözlerini benden ayırmadan parlayan, içimi alan, kalbimi tekleten yüzüğü zar zor kutudan çıkardı. Heyecanına yardımcı olmak ister gibi elimi uzattım. Koca parmakları arasında minicik duran yüzüğü sağ yüzükparmağıma geçirdi.

“Sen bana evet diyerek cenneti verdin, ben de ömrümün geri kalanında her gün sana cenneti yaşatmaya çalışacağım,” dedi yutkunarak. Gözlerini bir an benden çekmiyordu. Patlayan bir tekleden suya atlamış, ölümden dönmüş, sudan çıkmış ve bana evlenme teklifi etmişti. Hiçbir şey umurunda değildi.

Bana evlenme teklifi etmişti.

Bir şeylere geç kalsam da bana o geç kalmışlığın güzelliğini tattırmıştı. Allah geciktiriyorsa güzelleştiriyormuş, en güzeli bana geldiğinde daha iyi anladım bunu.

“Sana söz veriyorum, seni hep mut-”

Sözünü kesen, ona sınıksı sarılan ben oldum. Boynuna öyle sıkı sarıldım ki beni bırakmamasına ihtiyacım olduğundan çok, onu bırakmayacağıma yemin ettim. Hissediyordum. O çocuksu heyecanı hayatı boyunca gerçek olan ikinci şey için nüksediyordu.

Biri vatan, diğeri bendim.

“Hayır,” diyen Göktuğ’u duydum. “Abi hayır ya! Nasıl evet ya? Hayır!”

“Geri çekil lan, paçanı kesmeyeyim,” diyen Fırat abinin sesi geldi.

“Göktuğ, seni on parçaya böler, sanat sergisinde bütün olarak sergilerim. Uzak dur,” diyen Kubat da duyuldu.

Ona sımsıkı sarılmamı karşılıksız bırakmayan Turan Alp Akkurt da kollarını sımsıkı bana sardı. Sırtımdan beni kendisine sertçe çekti. Bana benden de sıkı sarıldı. Derin bir nefes aldı, kafasını boynuma gömdü. Islak tenini sardım, ısıtmak istedim.

“Abi, evet dedi. Abi, hayat bitti. Bugün hayatımın final bölümü çekildi. Abi! Sarılıyorlar abi. Bu evlilik gerçekleşecek mi?!”

“Sus,” dedi Özgür ona. “Bugün değil aga. Bugün onların günü. Başrol olamazsın.”

“Kanka, ben anlatamıyor muyum? Ablam evlenecek!” diyen Göktuğ sitemkârdı.

“Lan oğlum çok güzel duruyorlar,” dedi Nizami duygusal bir sesle. “Oğlum, çektiniz mi lan fotoğraflarını?”

“Ben çektim,” dedi Fırat abi. “Video da çektim. Düğünde açtırırız arkadaş. Slayt olarak. Duygulandım bak şimdi.”

“Abi arkaya da Yusuf Güney, *biz iki romantik deli iki serseri* açtırırız. Bak, düşüncesi bile ağlattı. Biz de arkada birbirimize sarılıp sallanırız,” dedi Nizami.

“Yaparız lan.”

Turan onları umursamadan kulağıma fısıldadı. “Sezin Kaza Akkurt.” Kalbim heyecandan çok hızlı çarpıyor, bu çarpıntı da mideme vuruyordu. Midemde kaç bin tane kelebek çırpınıyordu, bilmiyordum. Heyecandan kusacaktım. “Çok yakıştı.”

“Turan Akkurt Kaza,” dedim sonra gülerek. “Bu da yakıştı, sen bir düşün bu işi.”

O bizi karısı yapmadan biz onu karımız yapacağız, Seziş. Bence güzel fikir.

“O işler öyle yürümüyor,” dedi boynuma ıslak öpücüğünü bırakırken. Aklım birden başka yere gitti. Ben iki saattir o sudan çıkmadı diye-

Beni nasıl endişelendirmişti, bilmiyor muydu!

Onu kendimden uzaklaştırdım, yüzüne çatık kaşlarla baktım ve sonra omuzlarından ittim ellerimle. Anlamaz gibi suratıma döndü. Sertçe, sarılmasını ister gibi bir daha ittim. Yerinden oynamıyordu. Bu sefer sert bir yumruk geçirdim. Yüzü buruştu.

“Tamam, ben alayım senin soyadını. Niye bu kadar kızdın? Başvurunuz bir yerlere,” dedi anlamaya çalışarak.

“Beni nasıl korkuttuğundan haberin var mı?” Göğsüne bir yumruk çaktım. “Aptal!” Bir kez daha sertçe vurduğumda yumruğumu avucu içerisinde tuttu.

“Bilerek mi korkuttum sanki?”

“Sudan çıkıp evlenme teklifi etmek ne demek ökü?” Çatık kaşlarla yüzümde gezdirdi bakışlarını. Vurmadığım elimle onun omzuna bir yumruk daha çaktım. “Mezopotamya eşeği! Yontulmamış odun. Dürzü. Ödüm koptu. Çıkmadı dediler, ödüm koptu. Yedi yaş attım üç dakikada!”

Diğer elimi de avucu içerisine aldı. Yüzüklü elim olduğunu görünce durdum öyle. Bakışlarımı ona çevirdim. Onun bakışları ise yüzükparmağında parlayan yüzükteydi. Bir an yüzünde titreyen, görünmek isteyen o gülümsemeyi görünce içim aktı ona.

“Atlarken buradan canlı çıkarsam çökeceğim dizlerimin üzerine dedim. Tek geçirdiğim, yalnızlıkla boğuştuğum hayatıma çift oldu, çiftim oldu; neden eşim olmasın? O eli ben tutacağım, bu eli o tutacak. Ben daha neyi bekliyorum, neyi geciktiriyorum ki? Sordum kendime Sezin. Seninle yaşamaktan başka ne düşünüyorum, seninle bir hayat tüketmekten başka ne istiyorum ben bu hayattan?”

İki elim onun elleri arasında yüzüne bakakaldım. Ben ne düşünüyordum, ne istiyordum, ne alacaktım dünyadan? Yirmi dokuz yaşına kadar sevda nedir bilmezdim, sevda kapımı çaldığında dahi o sevdadan kaçmak istememiş miydim? Yeterdi. Ben kaçamazdım, erteleyemezdim. Ben hayatı geç kalamazdım artık.

“Zaten sen biraz daha etmeseydin ben edecektim teklifi.”

Parlayan gözleri arasından bana bakarken boğazdan gelen sesiyle güldü.

“Evet değil, hay-” Göktuğ’un bağırmasına rağmen biri tarafından susturulması ile sesi sonlara doğru boğuklaştı.

Turan’a -artık gerçekten kocan- bakmayı kesmem gerektiği aklıma düştü, gözlerimi ondan aldım. O da benden bakışlarını çekti, ellerimi bıraktı. İkimiz de Keleş’e döndük.

Göktuğ, Kubat ve Fırat abinin arasında çatık kaşlarla bize bakıyordu. Elinde silah tutması, siyah askeri kamuflajı ve uzun boyuyla çok tatlı durduğunu söyleyemeyecektim.

Kubat ile Fırat abinin, yüzlerindeki maskeden ne düşündükleri ya da nasıl bir yüzde oldukları belli olmuyordu. Nizami ile Özgür maskelerini çıkarmışlardı, sırtıyorlardı ve eşek gibi mutlulardı.

Turan hiç zorlanmadan ayağa kalktı, elini bana uzattı. Bakışlarımı ona çevirdikten sonra eline tutundum. Beni kaldırdığında elimi ondan çekerek yutkundum. Betonun üzerine bıraktığım eldivenimi, maskemi ve silahımı almaya gittim. Eşyalarımı kucağımda topladım, onlara yürümeye başladım. Beş aslanım yan yana ellerinde silahları ile işkence cellatları gibi dikiliyordu.

“Hayırlı olsun,” dedi ilk Fırat abi. “Allah mutluluğunuzu daim etsin komutanım.”

“Komutanım yüzüğünüze bakabilir miyim? Gerçek pırlanta mı?” Kimse Özgür’e dikkat etmedi bile. Yüzünde samimi, içten bir ifade belirdi. “Hayırlı olsun.”

“Eyvallah,” dedim ben de boğazımı temizleyerek. Utanmadım diyemedim ama içimde onlara karşı bir çekingenlik de yoktu. Her anına, her saniyesine şahitlerdi.

Keleş ailemiz, Seziş. Onlardan utanmamız normal. Hepsi abimiz, hepsi kardeşimiz.

Göktuğ katlanamaz gibi yüzünü sıvazladı, derin bir nefes aldı. Sanki nefes alamıyordu ya da olmak istediği yerde değildi. Bir çakacaktım, oturacaktı yerine. Neydi bu tavrılar? Benim için niye mutlu olmuyordu bu çocuk?

“Biliyor muydunuz?” diye sordum onlara. “Ondan mı gergindiniz?”

“Bugün olacağını biliyorduk da bu kadar karizmatik olacağını biz de düşünmemiştik,” dedi Kubat. “Hayırlı olsun.” Boğazını temizledi. “Çok karizmatik bir evlilik teklifiydi. Tebrik ederim.”

“Eyvallah. Sonra konuşalım bu konuları,” dedi arkamdan Turan. “Jandarma komutanlığına geçeceğiz hemen. İşimiz ne kadar sürer belli değil.” Göktuğ ısrarla bize sinirli sinirli bakıyordu. Bakışları sakladığım elime kaydı. Sıkıntılı bir nefes aldı, nefes içine sıkışmış gibi öksürdü, kendini toparlamaya çalıştı. “Konuşturana kadar uğraş- ne sıkışıyorsun kedi gibi karşımda, Göktuğ? Bir derdin, sıkıntın mı var? Söyle, bilelim.”

Göktuğ hemen kendisini düzeltti. “Esağfurullah komutanım. Ne derdi, sıkıntısı? Çok iyiyim.” Bakışlarını Turan’dan çekmeden başını dikti. “Daha da iyi olacağım.”

“İyi,” dedi Turan ters ters. “Ben de bir sorun var sandım.”

Göktuğ, Turan’a öyle baktı ki sorun sanki karşısındaydı.

Seziş... Zaten çocuğun sorunu Turanışko.

“Sorun yok komutanım. Ne olabilir ki? Mutluluktan başka ne hissedebilirim ki? Bugünümüze şükürler olsun. Hayırlı olsun, darısı başımıza.”

“Âmin. Hadi,” diyen Turan.

Şehmus'un olduğu arabaya döndüğümüz anda gelen polis arabalarını gördük. Yanan tepe lambaları yüzümüze vururken, Şükrü ile Serkan da arabanın hemen yanında bakışlarını polis arabalarına çevirdi. Turan'ın adımları büyüdü.

Bir günah gibi beklenmedik fakat hızlı biçimde polislerin önüne yürüdü. Polis arabasından çıkan polis memurları ile arkalarındaki zırhlı araçtan inen polis özel harekât ekibini gördük. Ortada patlama vardı, gelmekte haklılardı.

En öndeki arabadan çıkan polis memurları bize yaklaşmaya başladı. Turan'ın hemen arkasından yürürken çıkan kişilerle adımlarını yavaşlattı, elini arkaya doğru uzatarak durmamı işaret etti.

Tamam ya. Kocamız ne diyorsa artık. Efendim kocacığım? Yürümeyelim mi? E tamam, kocacığım da kocacığım.

"Tunceli 4. Tugay Komutanlığı Yüzbaşı Turan Akkurt."

"Civardaki sivillerden padama ihbarı aldık komutanım," diyen polisle Turan'ın arkasından çıktım.

"Evet, operasyon istediğimiz seyirde gitmedi," deyince polis bakışlarını bana çevirdi.

Eğer Turan, Şehmus'u tekneden atıp kendisi de suya atlamasaydı Şehmus'a tekne ile kaçmasını söyleyen Sidar, Şehmus'u öldürecek. Her şey elimizde patlayabilirdi. Turan her şeyi kurtarmıştı.

Bize de evlenme teklifi etti. Karım ol, evi ben temizler, yemeği ben yaparım, sen de Mercedes G63'ümüze binip çocuğumuzu okula bırakır, sonra da eve gelir benimle sevişirsin, dedi. İşte öyle bir şeyler.

Arkasındaki polis özel harekât timi, ellerinde silahlar ile ikiye ayrıldılar. Hiç sorgulamadan, durup düşünmeden Serkan ile Şükrü'nün, Şehmus'la beklediği araca doğru yönelmeleriyle kaşlarını çatıldı.

Fırat abi ile Göktaş sağ taraftakilerin, Kubat ile Özgür de sol taraftakilerin önüne çıktı. Onların Şehmus'a ulaşmasını engellediler. Özel harekât duvar gibi önlerine çıkan adamlara bakarken Turan onları fark etti ve kafasını arkasına doğru çevirdi.

"Bir şey mi arıyorsunuz?" diye sordu.

"Şehmus Arman'ı savcılık devralıyor."

"Pardon?" dedim gözlerim kocaman olurken.

"Öyle mi?" Turan bedenini onlara çevirdi. "Kimin elinden, hangi izinle, kim devralıyor?"

"Ben," dedi tanıdık ses. Gözlerimi kapattım sinirle. "İstanbul Cumhuriyet Savcısı Zafer Zembil olarak ben devralıyorum."

Evet bokun bile bir havasının, bir duruşunun olduğu yerde bu yoldan çıkmış teneke ile karşılaşmak da evlilik teklifi aldıktan sonra en istediğim şeydi zaten, Seziş.

“Şaka gibi,” diye ağzımın içinden mırıldanırken Turan bana bakmadı, önündeki özel harekât polislerine bakmaya devam etti. İfadesizce durdu. “Yine mi bu herif?”

“Ben de seni özledim, Sezin Kaza.”

Siktir, ne diyor bu hilkat garibesi?

Turan bir hışım Zafer’e döndü. “Ne dedin sen?”

“Pardon?” dedi Kubat da kafasını sertçe ona çevirirken.

Zafer bakışlarını Kubat’a değil, Turan’a çevirdi. Yalnızca göz gezdirdi. Onun kim olduğunu bilmemesi imkânsızdı. Aynı camiadaydılar. Koskoca Ankara Başsavcısı Firuze Akkurt’un tüm kamuoyuna boy boy fotoğraflarla gösterdiği oğlu Turan Alp Akkurt’tu sonuçta.

Gerçi... en son ne zaman o fotoğraflarda olduğunu bilmiyordum. Yıllar öncesinde kaldığına emindim.

Keleş’in hepsi kafasını ona çevirip çulluk kuşu gibi kabarıken benim de kaşlarım çatıldı. Zafer gözlerini bana çevirip güldü. Her zamanki gibi rahat rahat benimle uğraşıp lafını yiyerek döneceğini zannediordu. Unuttuğu bir şey vardı.

Biz evleniyoruz!

Hayır, unuttuğu şey Turan Alp Akkurt’un şu an benim komutanım olmasıydı.

Bir de kocan. Bu sefer harbiden. Çocuklarının babası, yatak odanın haşin kralı, yatağının panteri, karısının kocası.

“Yalnızca ironi beyler. Sakin olalım.”

“Sakin olalım?” Turan onun üzerine doğru bir adım attı. Zafer kaşlarını kaldırarak keyifle bir adım geri gitti, ellerini iki yanında kaldırdı teslim oluyormuş gibi. Gıcıklığı ultra rahatsız ediciydi. “Sen önce biraz uzaklaş, Zafer Zembil.”

“Karşında bir devlet savcısı olduğunu unuttun mu, Turan Akkurt?”

“Ben yerimi de karşımdakini de unutmadım. Sen de kime hangi lafları kullandığına dikkat et.”

Seziş, kocanı sakınleştir. Seziş, durdur kızgın ayrısı. Pençe atacak. Dur ayı, de.

“Komutanım,” dedim boğazımı temizleyerek. “Belli ki savcımızın bizden bir istirhamı olacak,” deyince Zafer tekrar bana döndü. “Söylesin, gitsin. Sonuçta o da emir aldığı yerden geliyor.”

Zafer bana sırtıttı. "Görüşmeyeli sakın bir insan olmaya mı karar verdin, Sezin Kaza?" deyince öfke dolu bir nefes aldım.

"Sınırlarını zorlama," dedim ben de ona dik dik bakarak.

Şeytan diyor ki geçir yüzünün ortasına yumruğu, yüzü içeri göçsün, leğen gibi gezsün ortalıkta ama... Ama dağı var işte. O hukuk adamı olduğu için her zaman belgesi olan devlet personeli, sen ise bir silahlı kuvvet olduğun için her zaman silahı olan bir devlet personelisin. O seni karada sen onu dağda kesiyorsun ve unutma ki onlar hiç dağa çıkmıyor. Yani yalnızca o seni kesiyor.

"Görüşmeyeli nasılsın?"

Ben cevap verecektim ki, "Seni ilgilendirmez," dedi Turan sakın kalmaya çalıştığını belli eden sesiyle. Gerginlikten kırılacaktı, buna izin veremezdim.

Zafer Zembil otuz beş yaşında, hayatı yalnızlıktan ibaret olan bir adam olarak iki yıldır savcı olarak görevini icra ediyordu. Gıcıkta. İstanbul'da ne zaman ki bir operasyonu başarılı bitirsem Zafer oraya damlardı, bense ona gergince karşılık versem de elinde izni ile gelen savcıya karşı çıkamazdım. Yazılı belge benden büyüktü, başkaldırmak haddime değildi. Yalnızca onu sözlerimle dumur ettiğimden bu başkaldırıyı kendimce ilerletiyordum.

Zafer beni sevmez, pek benimle karşılaşmak istemezdi. Birbirimizi senelerdir görmek istemiyor, ne kadar kaçsak da bir şekilde karşılaşıyorduk.

"Şehmus Arman'ı savcılığa teslim edeceksiniz."

Pardon? Uğruna yanan tek neden zar zor atlayan kocamızın yakaladığı Şehmus Arman mı? Yok, biz almayalım. Yeni sinirliyiz.

Mimik oynamadı Turan'da. "Hayır."

"Bu bir emir."

"Kim tarafından gelen bir emir?"

"Ankara'dan."

Turan elini açarak ona uzattı. "Belgen?"

Zafer, Turan'ın eline baktı önce, sonra yüzüne döndü. Oldukça uzun olmasından dolayı kafasını hafifçe kaldırması gerekmişti. Turan ise ezik bir böceğe bakıyormuş gibi rahat, karşısındaki adamın farkında olan asker gibi soğukkanlıydı.

"İzin var diyorum."

"Ne izni? Kim veriyor izni? Göster, bileyim."

"Ben seninle alay ediyorum mu sanıyorsun? Elimde belgesiz mi geleceğim?" diye soran Zafer bana döndü. Gıcıkça yüzüme baktı. "Sezin beni iyi bilir."

Sus be adam. Yangına körükle gitme be adam. Kocamız seni akrobatik hareketlerle sikecek be adam.

“Sezin seni bilmez. Sen Sezin’in bileceği kalem değilsin, olamazsın. Önce bir o bakışların bende dursun senin. Muhatabın benim burada,” dedi Turan öfke içerisinde. Benim önüme geçmedi ama duruşuyla tüm odağı kendisine çekiyordu. “Bana konuşacaksın.”

Zafer tam bir gıcık olduğu için odağını benden alamadı. “Çok güvendiğin komutanlığın yandı yani?” diye inatla bana konuşmasıyla pes edercesine bakışlarımı etrafa çevirdim.

“Bana...” diyen Turan onun üzerine bir adım daha attı. Gerginlikten kasılan omuzları, ıslak bedeni ile öyle korkutucu, öyle deli durdu ki yutkunmadan edemedim. “Bana bakacaksın.”

Zafer kafasını daha da dikti. “Böyle bir kanun mu var?”

“Var, ben koydum.”

“Sen kanun adamı değilsin.”

“Gerekirse o da olurum.”

Güldü Zafer, Turan’a döndü. “Kim olarak?”

“Sezin Kaza’nın komutanı, Şehmus Arman operasyonundan sorumlu personel ve Yüzbaşı Turan Akkurt olarak.” Zafer’in gülüşü soldu, yüzü ciddileşti. “Burada beni yok sayacak kişi sen değilsin.”

“Sezin cevap veremiyor mu?”

“Senin gibi bir adamla konuşulmaması gerektiğini o da biliyor.”

“Senin karşında bir Cumhuriyet savcısı var, Turan Akkurt! Kelimelerine ve davranışlarına dikkat etsen iyi olur.”

“Emir yalnızca demiri değil, seni bile keser. Ben emrimi aldım ve emrimin önüne geçebilecek belgeni önüme bekliyorum. O zamana kadar karşında kim olduğun umurumda değil.”

Zafer polislerden birisine bakıp, “Getirin belgeyi,” dedi ve Turan’a döndü. “Karşısında bir Cumhuriyet savcısı olduğunu hatırlatalım annesinin şımarık oğluna.”

Tabii ki de onu tanıyordu. Tanımamasına olanak bile vermemiştim.

Turan’ın sol elinin yumruğunu sıkıldığını fark ettiğimde içimden küfürler ettim. Geri zekâlı Zafer, Turan’ın nasıl bir insan olduğunu bilmiyor muydu? Deli cesareti vardı, o yumruğu Zafer’in yüzünde indirirdi. Savcı olmasını sikine takmazdı. Niye taksındı ki? Kendisi bir bordo bereliydi, bunun yanında özel görevlere çıkan bağımsız bir askerdi. Annesi koskoca Ankara Başsavcısı, babası emekli tabip yarbaydı. Adı yeter denilen soyadı ve rütbesi vardı. Zafer’in büyük adam olması umurunda değildi.

Zafer'in ismini tükürüp atacak bir isim yapmış, bu isim için çabalamış ve hatta babasının vaktinde dedikodularla kirlettiği soyadını temizleyecek kadar büyük bir adam olmuştu.

Kubat ve Göktuğ'un gergince bana döndüğünü hissetsem de yalnızca Zafer'e baktım. Resmen Turan'ı gıcık ettiğini biliyordu, bundan keyif de alıyordu. Farkında değil miydi? Benimle uğraştıkça kendisiyle uğraşılacaktı, kapana sıkıştırılacaktı.

Turan kafasını sağa doğru çevirdi, bana baktığını hissettim. Konuşsam aramızda bir sorun doğabilirdi, bunu hissettim. Konuşmuyordum. Zafer yine her zamanki gibi benimle uğraşıyordu, Turan bunu bilmediğinden geriliyordu. Keleş aşınaydı. Zafer her zaman sarkastik tavırlarla benimle uğraşır, kanunun benden büyük olduğunu belli etmekten zevk alırdı. Ben de onunla uğraşır, onu zorlar, çok kez eli boş döndürürdüm. Şimdi eski zaman bitmişti.

"Buyurun savcım," diyen polis dosyayı uzattı. Zafer büyük bir keyifle dosyayı aldı, kapağını açmadan Turan'a uzattı.

"Şehmus Arman'ı bize vermeniz gerektiğini belirten izinli belge. Sesli oku lütfen."

Sertçe aldı elinden dosyayı. Kapağını açarak göz gezdirdi. Sol yumruğunu gevşetti. Neden bilmiyorum, tarifi olmayan bir keyif kapladı içimi.

"Bu belgede, insan haklarını koruma gerekçesiyle Adalet Bakanlığı'ndan aldığın izni bana yutturmaya çalıştığın yazıyor," dedi Turan ve derin bir nefes aldı. "Tutuklu, terör suçlamasıyla özel kuvvetler tarafından yakalandı. Sence böyle bir durumda aceleyle alınmış bir izin yeterli mi, Zafer Zembil? Ben söyleyeyim, değil. Sen al bu iznini, yenisini iste de gel."

Dosyayı uzattınca Zafer yalnızca dosyaya baktı. Sonrasında elini uzatıp dosyayı aldı fakat Turan dosyayı bırakmadan ona bakmayı sürdürdü.

"Zanlıyı zorla elinizde tutamazsınız. Kanun önünde yargılanmalı. Benim iznim var fakat sizin onu tutma yetkiniz yok. Mahkeme gerekeni yapacaktır."

"Mahkemelerin prosedürleri, bu adamın susturulması için fazlasıyla zaman tanır ve susan insan benim işime yaramaz. Devletin işine hiç yaramaz. Bu zanlıyı yasal sürecin gerekliliklerini yerine getirene kadar burada tutmak zorundayım. Eğer buna itirazın varsa, yetkili askeri mahkemeye başvurabilirsiniz."

Zafer sinirlenirken Turan kaşlarını kaldırdı. "Şikâyet edeceğimden şüphelen olmasın. Kendine güvendiğin kadar bana yalvarmasını da öğreteceğim sana."

"Senin karşında hukuk bilmeyen adam yok, kanun bilen biri var. Kime neyi öğreteceksin sen?" Güldü Turan. "Umarım bu zanlının savcılığa teslim

edilmesini isteme sebebin kişisel bir hesaplaşmaya, çıkara ya da başka şahsi amaçlara hizmet etmiyordur. Çünkü eğer öyleyse sonuçları ağır olur.”

Elindeki silahı sıkılaştırdı, bir ayağını öne çıkardı, Zafer’e fısıldar gibi konuştu. “Ve bil diye son kez söylüyorum, benim olduğum yerde Sezin Kaza ile ilgilenmek senin haddine değil. Görmeyeceğim, duymayacağım. Muhatabın benim. Bu da böyle bilinsin.”

“Bizim Sezin ile bir düşmanlığımız yok yüzbaşı. Sen bana direktif veremezsin. Sen kim oluyorsun da...”

Benimle düşmanlığı yok çünkü benimle düşman olmak istemez.

“Benim kim olduğumu sen çok iyi biliyorsun.”

“Görüreceğiz, Turan Akkurt.”

“Seve seve,” dedi saldırgan sesiyle. “Görüşmezsek hatırım kalır. Mutlaka bul beni.”

Zafer’i umursamadan arkasını döndü. Yüzü bana döndüğünde şakağındaki atan damarı gördüm. Bugünü böyle devam ettirmek hiç ama hiç iyi olmamıştı. O yürümeye başlayınca gergince eşlik ettim ona. “Başına bela aldın,” dedim öfkeyle.

“Ben başıma bela almam. Belanın kendisi benim.”

“Kafa tutmaman gerekiyordu.”

“Amına koyduğumun evladına az bile yaptım. Herife zaten yıllardır kılm, iyice nefretimi kazandı. Onu damarına kadar sikmezsem rahat uyku yok bana.”

“Turan-”

“Arabaya bin, işimiz zorlaşmasın, Sezin. Ben bugünü böyle bitirmeyeceğim.” Arabanın yanına gelince diğerlerine işaret verdi, hepsi arabaya kuruldu. Biz Şehmus’un tam karşısına yan yana oturduk. Kulağının arkasına vurup rüyalar âlemine yolladıktan sonra patlama sesine uyanmış olmalıydı. Gözleri Turan ve benim aramda gidip geldi.

Fırat abi aracı çalıştırdı, yanına Kubat kuruldu. Şehmus’un iki yanına oturan Serkan ile Özgür, bakışlarını arabanın arkamızdaki zeminine dikti. Diğerleri de arabaya bindi. Tek bir ses çıkmadı. Herkes Turan’ın gerginliğini görüyor, çıt çıkarmamaya çalışıyordu.

Şehmus anlamayarak, “Beni nereye-” dediği gibi Turan sıkılı yumruğunu onun yüzüne geçirdi. Kulağımıza dolan çıtırtı sesi kesinlikle bir kırığa aitti. Yumruğunun şiddetinden yüzüm buruştu. Şehmus kafasını Serkan’ın omzuna doğru yatırır şekilde kaldı.

“Yol boyunca nefes dahil çıkardığın her seste seni haşat ederim,” dedi Turan yalnızca. “Anlaşıldım mı?” Şehmus kafasını salladı korkuyla. “Aferin.”

Ve yolculuk boyunca göz dahi kırpmadı.

7. EZELDEN BERİ, MAHŞERE KADAR

Üzerimi çıkarmıştım. Üstümde yalnızca yeşil askeri kısa kollum, altımda da siyah askeri pantolonum vardı. Yüzüğü çıkarmıştım çünkü şu an asker olarak üzerimde bir takı bulunduramazdım.

Yüzük, boynuma asılı olan künyemin hemen yanında sallanıyordu. Tam da yüreğimin üzerinde benim için önemli olan iki şey soğukluğunu hissettiriyordu.

Biri vatanım, diğeri canımdı.

Sorgu odasına ait kontrol odasının siyah camının ardından Şehmus'u izliyordum.

Vardığımız jandarma komutanlığında üstümüzü başımızı değiştirmiştik. Sorguyu derhal halletmeliydik çünkü Zafer'i tanıyorsam o adamı elimizden alabilmek için şu an en üst makamlara kadar başvurmak, istediğini almak için sabahı bekliyordu.

Hızlı halletmeliydik. Tombala'dan alacaklarımız vardı.

Kubat, Şehmus'un karşısına oturmuş, onun yalnızca suratına bakıyordu. Benim hemen yanımda olan Fırat abî, Göktuğ, Özgür ve Şükrü de aynı şekilde karşıyı, sorgu odasını izliyordu. Sorgu odasının arkasındaki gözlem odasındaydık. Serkan ve Nizami, Turan ile birlikte bulunduğumuz komutanlığın jandarma komutanlığı yardımcıları ile görüşmeye gitmişlerdi.

"İsa heykelinden bahsettin. Bu nasıl bir heykel?" diye sordu Kubat sert ve düz sesiyle.

Tombala arkasına yaslanmış, dümdüz Kubat'a bakıyordu. "Normal bir heykel."

Turan'ın yumruğuyla yamulan ve tampon yapılan burnu haricinde iyiydi. Rahattı. Teknenin patlaması demek tekneden çıkarılmasaydı onun gerbermesi demekti. Turan onu çıkardıktan birkaç dakika sonra patladığı için onu kurtarmış konumdaydık. İstiyorsa bize ötmesindi. Onu vermemek için Zafer'i, savcılığı karşımıza almıştık.

Tahrir'e blöf yapabilmek için İsa heykeline ulaşmalıydık.

"Heykelin amacı ne?"

"Ben nereden bileyim?" dedi Şehmus kaşlarını çatarak.

Kubat'ın yüzünde oluşan değişime hepimiz şahit olduk. Suratına cellatların gölgesi düşmüştü. Sınırları zorlanıyordu.

Şehmus derin bir nefes aldı, yutkundu. O da Türk askerlerine yanlış tavırda bulunduğunun farkındaydı. "Benim bir suçum yok. Beni neden aldığınızı anlamıyorum."

"Bile bile Türk askerlerinin elinden kaçtın ve onlara silah doğrulttun."

"Asker olduklarını bilmiyordum."

Kollarında Türk bayrağı olan siyah kamuflajı başka kim giyerdi ki?

"Askerlerin üzerine adamlarını saldın."

"Benim adamlarım değildi. Ben bir işadamıyım. Eli silahlı adamlarım yoktur. Ben yalnızca güvenlik şirketinden talep ettiğim adamlarla gezerim."

"Konuşmayacak bu orospu çocuğu," dedi Şükrü sinirle. Kısa saçlarını iki eliyle sertçe ovuşturdu. "Komutanım, izin verin gireyim. Üç dakikada bülbül gibi şakıtırım ben bu anasının sıçtığı bok parçacığını."

"Kubat halledecek," dedim soğukkanlı tavrımı bozmadan.

Sorgulama konusunda üstüne tanımazdım. Sabır sınırlarını son ana kadar müthiş bir profesyonellikle korurdu. Şükrü ne kadar zeki olsa da duygu kontrolünde başarısızdı. Fırat abi kapıdan girdiği gibi öfke kontrolünü bırakırdı. Özgür kelime oyunlarını beceremezdi. Göktuğ ne kadar iyi olsa da bir süre sonra direnen insanı ya Kubat'a ya da bana devrederdi. Sorgularda canı sıkılıyordu.

"Kubat Komutan'ımın da ensesinin kızılığına bakın komutanım. Sınırlarını çok bozdu bu Şehmus. Her an saldırabilir," dedi Göktuğ da yanımdan.

"Saldırmaz," dedi Fırat abi. "Dayanıklı kurttur Kubat. Çakal saldırırsa tek bakışıyla inine gömer. Kolay değil yıldırma."

"Türk askerine ettiğin tehdidin kayıtları elimde. Ses analizinden çıkacak tek kişi sensin," dedi Kubat içeriden.

Şehmus, "Yapay zekâ çok gelişti," dedi düz bir suratla.

"Devletin askerini şantajla mı suçlayacaksınız?"

"Devletin askeri elinde tek bilgiyle bana saldırdı. Kendimi korumak hakkımdı. Kişisel hak ve özgürlüklerimi düşündüm."

Kubat önündeki dosyaya eğdi kafasını. Sakin, soğukkanlı ve temkinliydi. Elindeki kalemle dosyanın yanındaki küçük deftere bir şeyler karaladı.

"Yorgi'nin sana verdiği heykeli nerede saklıyorsun?"

"Güvenli bir yerde."

"Güvenli bir yer neresi?"

"Güvenli bir insanın olduğu yer."

Kubat deftere bir şeyler karaladı. Kafasını kaldırdı. İfadesiz suratıyla, “Yani heykeli başka birine mi teslim ettin?” diye sordu.

“Kimseye teslim etmedim.”

Kubat ona dümdüz bakmayı sürdürdü. “Tekneyle seni kaçırarak kişi kimdi? Kim sana tekneye binmeni söyledi?”

“İsmi bilmiyorum,” dedi Şehmus zorlukla.

“Lakabı Sidar olan biri mi?”

“Evet.”

“Sidar’ı ne zamandır tanıyorsun?”

“Birkaç aydır.”

“Kendisiyle yüz yüze geldin mi? Senden bir şey temin etti mi?”

“Hayır. Heykelin bende olduğunu bildiğini ve nereye soktuysam oradan çıkarıp ona götürmem gerektiğini söyledi.”

“Sen ne dedin?”

“Beni askerlerden korursa istediğini verebileceğimi.”

Dişlerimi sıktım sertçe. Sidar bir adım öndeydi. Biz ne kadar ilerlesek de bir adım ötemizde duruyordu. Kollarımı göğsümde bağlayıp kaşlarımı çattım.

Öksüren bir ses duydum yanı başımdan. Başımı ona çevirdim. “İyi misin, Toklu?” diye sordum Özgür’ün öksüren suretine. Bakışlarını, kollarımı göğsümde bağladığım için şişen pazılarımdan alamadığını gördüm.

“İyiyim komutanım.” Kocaman açılmış mavi gözleri ile, “Siz idman mı yaptınız komutanım?” diye sorduğunda pazılarımdan bahsettiğini anladım. Sinirden damarlarım şişmişti. Çok büyük pazım olmasa da çıplak kolumu göğsümde kavuşturduğum için haddinden fazla şişmişti.

“Yapmadım,” diyerek önüme döndüm, bakışlarımı Şehmus’a kilitledim. “Su içip gel.”

“Emredersiniz komutanım,” dedikten sonra öksüre öksüre çıktı odadan.

“Heykelin önemi ne?” diye sordu Kubat.

“Bilmiyorum.”

“İşlere tam girmesen de belli ki burnunu sokmuşsun, Şehmus. Bize bildiklerini vermezsen buradan çıkman imkânsız duruyor.”

“Ben bir şey bilmiyorum.”

“Yorgi sana heykeli verirken neden saklamayı istediğini söyledi mi?”

“Bilmiyorum.”

Kubat sertçe önündeki açık dosyayı kapattı. Omzunun üzerine bakmadan parmağıyla arkasında kalan duvarı işaret etti. “Şu kenardaki kamerayı görüyor musun?” Şehmus kafasını hafifçe Kubat’ın gösterdiği yere, odanın

köşesindeki duvara asılı kameranın içine baktı. “O kamera çalışmıyor, Şehmus. Burada seni adını unutturacak kadar dövsem hatta kafana sıksam kimse bir şey demez, diyemez.” Şehmus ona döndü yavaşça. “Prosedürü siker, atar; seni konuşmadığına pişman ederim.”

“Böyle bir hakkın yok senin.”

“Benim nasıl haklarım olduğunu bilsen dilini yutarsın.”

Bulunduğumuz odanın kapısı açıldı. İçeri giren binbaşığı gördüm. Temiz çehreli, siyaha yakın gözleri olan, büyük ihtimalle kırkının başlarında bir adamdı. Göğsündeki kartta Harran yazıyordu. İsmi bilmiyordum, daha önce görmemiştim.

Kollarımı göğsümden çekip selama dururken binbaşı, “Rahat,” dedi ve rahata geçtik. “Sorgu nasıl gidiyor?”

“Konuşmamakta ısrarcı. Askerim de kendi yöntemlerini konuşturuyor,” dedim saygılı bir sesle. “Zorluyor şu an sınırları.”

Binbaşı elini çenesine götürüp sıvazladı. Şehmus’a baktığında ben de sorgu odasına döndüm. “İstanbul öyle bir şehirdir ki içindekileri bilsen de arkası sağlamdır. Üstten bir emir gelir, o emir seni ezer, çığner ve ne boklar yediğini bildiğin adamı serbest bırakmak zorunda kalırsın üsteğmen.”

“Bilirim komutanım,” dedim Şehmus’tan gözlerimi ayırmadan.

İstanbul’da görev yapmış, aklımın alamayacağı olaylara şahit olmuşum. Çok kolay bir şekilde elimizden aldıkları adamlar karşısında şaşkınlıkla kalakalmıştım. Üstten bir emir geliyordu, telefon açıyorlardı. “Bırak o adamı,” diyorlardı ve sen boyun eğmek zorunda kalıyordun.

“Emrin geldiği telefonda sonra senin söz hakkın yoktur. Kansızların üstünde hiçbir yetkin olmaz artık. Herifi göz göre göre salarsın.” Başımı sallayarak onayladım. Bana döndü. “Telefon daha gelmedi,” dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. “Ve ben de bu odaya hiç girmedim.”

İstediginizi yapın ama bu adamdan o cevabı alın, dedi. Büyük ihtimalle Zafer olayını biliyordu, elimizi hızlı tutmamızı söylüyordu.

Başımla onayladım onu. Binbaşı Harran yanımdaki askerlerime dönüp baş selamı verdi. En son bana bakıp gülümsedikten sonra odadan çıktı. Nizami, “Bu şey mi demek?” diye sorarken ben de bulunduğumuz odanın çıkışına yöneldim.

“Öğreniriz şimdi ne demek olduğunu,” dedi Fırat abi, onun kamera kaydının oynadığı ekrana eğildiğini gördüm.

Kapıyı arkamdan kapattım, koridora bakındım. Kimse yoktu. Hemen yanındaki kapı koluma etrafı kontrol ederek asıldım, yavaşça kapıyı açtım. Kapının açıldığını duyan Şehmus bana döndü.

Kubat bana dönmeden dosyasını aldı, ayağa kalktı. Bir şey demeden odadan çıkmadan önce bana baş selamı vererek kapıyı kapattı. İçeri girip bakışlarımı Şehmus'a çevirdim.

"Bilmediklerini hatırlamak ister misin?" diye sorarken sakince ona yaklaştım. Ellerimi başında dikildiğim masaya dayadım.

Kafasını iki yana sallayıp güldü dalga geçer gibi. "Önemli zatımız da gelmiş," dedi alayla.

Dümdüz suratımı bozmadım. "Kitap hakkında heykel dışında bildiğin şeyler var mıdır sence, Tombala?"

"Yoktur."

Kafamı aşağı yukarı sallayarak masanın üzerine parmaklarımla bir fiske vurdum. Bakışları parmaklarıma düştü. "Ama heykeli saklamak için bir nedene ihtiyacın olmalı. Sana teklif edilen bir şey ya da..." Parmaklarımla masadan destek alarak başımı eğdim, masaya bakan suratının önüne yüzümü getirdim. "Ya da senin de pay alacağın bir şey."

"Avukatımı istiyorum."

Kafasını arkasından tuttuğum gibi sertçe yüzünü masaya gömdüm. Acıyla sızlandı, umurumda değildi. Saçlarından tutarak kafasını kaldırdım. "Avukatın benim. Anlat da hakkım koruyayım."

"Bilmi-"

Kafasını daha sert bir şekilde masaya geçirdim. Masa vuruşun şiddetinden titredi. Kafasını tekrar kaldırdım. "Kitap hakkında ne biliyorsun?"

"Bilm-"

Yüzüne sert bir yumruk geçirdiğimde halsizce masaya turundu. Burundaki tamponlar kıpkırmızı olmuştu. Üstdudağı yırtılmış, kaşı açılmış. "Sabırlı bir kadını ben. Cevabımı alana kadar sorarım. Kitap hakkında ne biliyorsun?"

"Bilmiyo-"

Kafasını masaya arka arkaya üç kere vurduktan sonra bıraktım. Sol kolunu masaya dayadı, kafası da masanın üzerine düştü. Bakışlarını halsizce bana döndü. Derin bir nefes aldım sakince. "Görüyor musun? Ne güzel anlaşıyoruz. Sen sorularıma cevap verene kadar direniyorsun, ben de seni direncin için tebrik ediyorum. Hadi söyle bana. Kitap hakkında bildiklerin neler?"

"İçinde bir İsa heykeli vardı."

Gülümseyerek Kubat'ın kalktığı sandalyeye oturdum. Ellerimle kafasını dürttüm. "Karşımda güzel otur. Ciddiyet istiyorum. Avukatınla konuşuyorsun."

Masaya dayanmayı bıraktı, zar zor dikleşti sandalyesinde. Ağzındaki kan çenesinden sızarken gülümsemeyi bırakıp ifadesizleşen suratıma baktı. "Tahrir'in elindeki tek güvence heykelmiş. Onu da Yassou'ya verip ortalıktan kaybol demiş. Heykeli kitaba koymuş."

"Kitabın içindeki yazılar hakkında bilgin var yani?"

"Yorgi ayaküstü bahsetti. Kitapta saldırılar yazıyormuş, ocakta başlayacakmış. Kitaptaki saldırı tarihleri örgütlere dağıtılmış. Heykeli onlara Hera getirmiş. Bizim kitapla işimiz yok. Kitabın şaşırtmaca olduğunu söyledi. Heykeli saklamamı istedi, şubatta benden almaya gelecekti."

Yüzümdeki gülümseme yeniden büyüdü. Gözlerimde gülümsemeye dair bir ibare yoktu. "Aslında istediğinde konuşabiliyormuşsun. Seninle gurur duyuyorum." Ciddi olmadığımı bildiği için göz devirdi. "Peki heykel şu an nerede?"

"Evimde."

"Evin nerede?"

"Mardin," diyerek yutkundü. "Heykeli aldığım gibi köydeki eve götürdüm. Mardin'de. Kızımda."

"Kızının adı ne?"

"Şilan," dedi kafasını eğerek. "Köyde tek yaşar. Hiçbir şey bilmez, kimseyle konuşmaz. Ona zarar vermeyin. O hiçbir şey bilmiyor. O masum."

"Masuma el uzatmam."

Kafasını eğip derin bir nefes aldı. "İşbirliği yapmak istiyorum."

"Onu ben senin ağzını burnunu kırmadan önce isteyecektin," diyerek masaya hafifçe vurdum. "Geç kaldın. Buradan sonra hangi çöplükte çürürsün, çok güvendiğin Sidar seni yaşatmayı seçer mi; onu ben bilemem. Ama sana şu kadar söyleyeyim, savcılık yoluyla elimden alınacaksın. Karşı çıkmayacağım, Şehmus. Savcılık seni serbest bırakacak, isimsiz birileri bir köşede kafana sıkacaklar. Ben bu senaryoyu defalarca yaşadım. Sonun belli." Korkuyla bana baktığında yüzümdeki ifadeyi bozmadım. "Ben sana konuş dedim bana konuşmadın, onlar seni konuşturmayacaklardır."

Ayağa kalktım, kapıya yürüdüm. Kapı koluna elimi attığım an, "Dur," dedi. Kafamı ona doğru çevirdim. "Dur, lütfen." Elleriyle masaya tutunarak ayağa kalkacak gibi yaptı, sandalyeye kelepçeli ayakları yüzünden kalkamıyordu. "Savcılığa verme. Beni yaşatmazlar. Haklısın. Sidar beni onların elinden alırsa konuştuğum için yaşatmaz."

Gözücüyla baştan ayağa süzdükten sonra güldüm. "Birkaç saat kalan hayatında sana başarılar," diyerek kapıyı açtım. "Tabii ne kadar başarılı olabiliyorsen."

Kapıyı arkamdan kapattığımda kontrol odasının kapısı açıldı ve içeriden Turan çıktı. Dikleşerek ona döndüm. Üstünde dar, haki yeşili bir tişört vardı. Altında ise nemli siyah, askeri pantolonu vardı.

Gözleri bana hayranlıkla karışık bir gururla bakıyor, dudağındaki keyifli gülümseme yüzünü parlatıyordu. İzlemişti. Sorgunun her bir saniyesine şahitlik etmişti.

Arkasından çıkan Göktuğ kahkaha attı. "Herif altına sıçacaktı. Sezin Komutan'ım içeri öyle bir girdi ki başta gülüp eğlenecekti, bir baktı bu kadın basit biri değil."

"Önemli zat dedim ya oğlum," dedi Şükrü de ona. "Bana inanmadı yavşak tohumu ama al işte, illa görmesi lazımdı." Bana dönüp parmaklarını ortada birleştirdi, *nefis* gibi bir hareket yaptı. "Elinize sağlık, Sezin Komutan'ım. Hayranım size. Sizin elinize düşülmemesi gerektiğini bilen birinci göz olarak herife sağlık diliyorum. Gerçi ne kadar vakti kaldıysa..."

"Kalmadı ki," dedi gülerek Özgür.

"Komutanım herifi ayakta düzüp hamile bıraktınız, tebrikler," dedi Serkan.

Şükrü, "Hamile demesene oğlum, Fırat abinin şuur uzak âlemlere gidiyor," dediğinde Fırat abiye baktım. Gerçekten de gözleri uzaklara dalmıştı.

"Abi," diyerek koluna dokundu Kubat. "İstanbul'dayız."

"Evet, tamam koçum," dedi Fırat abi kendisine gelerek. Gözlerini kırıştırdı. "Sağ ol." Şu an konuşmak için doğru zaman değildi. Bu yüzden boğazını temizledi.

"Şehmus'u bırakacak mıyız?" diye sordu Nizami araya girerek. "Saat gece üç oldu. Savcılık şu an hiçbir yerden izin çıkaramaz. Yarın ilk iş sabah sekizde kapıya dayanırlar."

"Sosyal tesislere geçin siz. Yarın sabah o konuya bakacağız," dedi Turan gözlerini benden çekmeden ensesini kaşıyarak. "Gidin toparlanın, kendinize gelin. Sabah bakacağız duruma."

"Biz bu gece burada kalabiliriz komutanım," dedi Fırat abi; Nizami, Şükrü ve Göktuğ'u göstererek. Turan onlara baktı, çocuklar kafalarını sallayarak onayladı.

"Tamam, kalın. Gelişmelerden haberdar edersiniz," dedikten sonra Fırat abiye, "İyi misin?" diye sordu sadece. "İyiyim komutanım. Eksik olmayın," demekle yetindi Fırat abi. Hiç de iyi görünmüyordu. Sevil ablanın hamileliği henüz bir çözüme ulaşmamıştı. En uygun zamanda bu konuyu onunla konuşmayı aklıma yazdım. Turan diğerlerine baktı. "Serkan, Özgür, Kubat siz ne yapacaksınız?"

“Biz ayarladık komutanım. Sosyal tesise geçeceğiz.” Turan onları onayladı, bana döndü. “Siz nereye geçeceksiniz komutanım?”

“Biz de geçeceğiz işte bir yerlere,” dedi kaçak cevap vererek.

“Nereye?” dedi Göktuğ.

Allah'ına kavuşmak isteyen Göktuğ nasıl da eceline koşuyor. Oynat bakalım.

“Bir yerlere,” dedi Turan.

“He tamam o zaman, biz gidelim,” dedi Özgür onu kolundan tutup çekerek. “İyi geceler size.” Göktuğ ona bir şey diyecekken Özgür onu çekiştire çekiştire götürdü. Göktuğ yüzünü sıvazladı. “Kendinize iyi bakın. Sabah görüşürüz inşallah komutanım.”

“Görüşürüz,” dedi Turan da. Parmaklarını parmaklarıma geçirdi, arkasını döndü. El ele yürümeye başladık.

“El ele tutuştüğümüzü görürlerse...”

“Görsünler.”

“Sıkıntı çıkar.”

“Sıkıntıları oluruz.”

Güldüm, “Saçmalama,” desem de elimi çekmedim elinden. Sonuçta müstakbel kocamdı.

Seziş, resmen müstakbel kocamız.

“Ceketim kaldı televizyon odasında.”

“Arabaya koydum,” dedi yalnızca.

“Üşürüm,” dedim.

“Isıtırım,” dedi.

“Sorgu odasını izlerken ısınmamış mıydın?”

“Isındım.” Bakışlarını bana çevirip yutkundu. “Bu konuyu otel odasında konuşmak istiyorum.”

“Seve seve,” diyerek sessizleştim.

Otel odasına girdikten sonra üzerimdeki ceketten kurtuldum. Altımdaki pantolonun da düğmesini çözdüm. Yürürken pantolonu üzerimden çıkardım, yere teptim ve yatağa yüzüstü atladım. Kollarımı da iki yanıma açtım. Kafamı kenara doğru çevirip, “Yorulдум,” dedim kısık bir sesle.

Çok hareketli bir gündü. Son bir senedir hayatım hareketlilikten kurulamamıştı gerçi.

Turan kapıyı kapattıktan sonra bakışlarını yatakta iki seksen uzanmış, yarı çıplak bana çevirdi. Yüzünü gördüğümde kaşlarım çatıldı, Turan ise hiç uzatmadı.

“Zafer’le ne zamandır tanışıyorsun?” diye sorduğunda yüzümdeki ifade dondu. Ondan bakışlarımı alıp duvara çevirdim.

Ona söyleme. Bu meseleyi kişiselleştirir, ileri gider. Gerçekleri ona söyleme.
“Beş yıldır.”

“İstanbul’da olduğun dönem mi?”

“Evet,” diyerek yanağımı sürttüm yatağa. “Ne zaman İstanbul’da bir operasyona geçsem damlardı. Ben de uzun zamandır onun karşıma çıkacağı operasyonlara çıkmadım.”

Tişörtünü ense kısmından tutarak çekip vücudundan çıkardı. Yorgun ama oldukça hevesli bir şekilde onu izledim. “O herifi gırtlığından tutup tavana asmamak için bir sebebim yok,” dediğinde sessiz kaldım.

“Evet sevgilim,” dedim. Aslında sebebi vardı, adam savcıydı. Bizi de idam sandalyesine oturtur, götümüzden kan alırlardı ama o da müstakbel kocamdı şimdi. Haksızsın diyemezdim. “Ne desen haklısın.”

“Haklıyım, değil mi?”

“Haklısın,” dedim ona öpücük atarak.

Gülümsedi hareketime. “Banyoya gireceğim,” diyerek altındaki pantolona davrandı. “Gelmek ister misin?”

Muzip sesiyle soruşuna burnumu kınıştırdım. “Normalde hayır demezdim ama bir boşluk hissediyorum,” diyerek elimi kaldırdım. Henüz yüzüğü rakmadığım boş parmağımı gösterdim. “Eksik ve yarımım. Bu halde sana nasıl katılabilirim ki?”

Keyifli bir suratla sırıttı. “Tüm boşluklarını zevkle doldurabilirim,” dedikten sonra bana doğru yaklaştı.

Efendim? Pardon? Olur, boşlukları dolduralım.

Yana dönerek oturmasına izin verdim. İki göğsümün arasına uzanan zinciri tuttu ve ucunda asılı olan asker künyem ile yüzüğü ortaya çıkardı. Künyenin ucundan tutarak yukarı kaldırınca ensemdeki baskıyla yattığım yerden doğrulmaya başladım.

Oturur pozisyona getirildiğimde sertçe yutkundum. Dudaklarım heyecanla aralandı ama onunla karşı karşıya oturmak kalbimin duvarlarına asıl darbeydi.

“Sorgu odasında ısınıp ısınmadığımı merak ediyordun,” diyerek bakışlarını aralanmış dudaklarıma indirdi. “Yandım.”

Sertçe dudaklarıma yapıştı. Dudaklarımın arasına sızıışı ile onun kadar sert, özlem dolu, delice öpmeye başladım.

Halen künyemden tutuyor ama benden uzak duruyordu. Onun uzaklığına dayanamadım. Ben de çıplak göğsündeki künyesinden tutarak kucağına çıktım. Beni kalçalarımдан tuttu, kucağına oturttu.

Beni öpüyordu ve tüm karanlık beyaza boyanıyordu.

Kucağında *boxerına* sürtünürken altımdaki sertliği bacak arama teması etti. O yandıysa ben kül olmuşum. Sertliğini umursamadan kucağına süründüm; dudaklarını öptüm, ısırđım, yaladım.

Boğazdan gelen keyifli sesiyle beni karşıladı, kalçalarımı yoğurarak kendisine bastırdı. Dudaklarıma tekrar yapışarak daha sakın ve daha yavaş bir tavırla öptü. Derin bir nefes aldım. Kokusu hafızamın sarayına yerleşti.

Dudaklarımdan ayrılırken zinciri boynumdan, künyenin yanındaki yüzüğü de zincirden çıkardı. Parmakları arasında tuttuğu yüzüğü, şişmiş ve kızarmış dudaklarıma bakarak parmağına geçirdi. Bakışlarını ondan alamadan altdudağıımı ısırđım. Yüzündeki hafif kızarıklık, gözlerindeki heyecan ile birleşince onu çocuk gibi gösterdiğinde ben de heyecan içerisinde yüzüne odaklandım. Bakışlarımızı birbirimizden ayırmadık.

Kocaman insanlardık fakat kucağında oturduğum adam içimdeki kız çocuğuna eşlik eden küçük erkek çocuğı gibi bana bakıyordu.

Ona âşık olmak şu fani dünyayla savaşımда gönlüme saplanan, beni yaşatan, büyüten, sevindiren bir hançer gibiydi.

“Kaza’m,” dedi derinden bir sesle. Yüzümdeki saçlarıımı çekerek yüzümü okşadı. “Varlığım, içim, ötem, her şeyim...” Sıvı kıvamına geldim, kucağına dağıldım resmen. “Eşim.”

“Eşim mi? Alp, eşin miyim yani?”

“Hep eşimdin, yarımдан fazlasıydın. Bunu kesinliğe dökelim istedim.”

Burnumu kırıştırdım. “Sen yüzüğü parmağına taktın diye hemen eşim belledin kendini. Yok öyle. Ben nazlı insanım. Hemen varmam sana.”

Kalçamdan bastırdı beni kendisine. “Kucağımdayken böyle konuşamazsın.”

Altdudağıımı ısırarak ona doğru yaklaştım. Burnumu yanağına sürttüm. “Yok, zordur beni alması. Beni ne doktorlar ne mühendisler istedi de...”

“Sikerim doktoru da mühendisi de şimdi.” Lafımı kesmesine güldüm. “Beni aydın insanlara düşman edeceksin kızım. Seni tek bir kişi istedi. Asker gibi asker. *Vatan* dedi, *sen* dedi. *Silahım var, yumruğum var; bana varacaksan var* dedi.”

Ona yaklaşıp yanağından öptüm. Nazlı olabilirdim ama âşıktım da. Çenesine de öpücük kondurdum. “Kafiye de yapıyor bu asker. Aşkımдан ozan mı oldu ne yaptı?”

“Ozan kim?” dediğinde dayanamadım. Kafamı geriye yatırarak kocaman bir kahkaha attım.

Seven sevdiğine benzermiş, sizin ikizlik beni şoka uğrattı, Seziş.

Belimden tutarak desteklerken çocuk gibi geriye yatırdım kendimi. Açılmış olan saçlarım arkaya doğru salındı. Gülmeyi kesmeden birden doğruldum. “Ya,” derken kafasına sarıldım. “Alp, çok tatlısın!”

Kafasının üstüne ardı arkası kesilmeyen öpücükler kondurmaya başladım. Turan da kollarını belime sardı. Öpücüklerim kafasında dolaştı, her bir zerresinden öptüm. “Benim gibi bir adama da tatlı demezsin.”

“Derim. Çok tatlısın. Çok! Yakışıklısın da... Karizma desen...” Yanaklarından öptüm, ohladım. “Almış başını gitmiş. Çekicisin, güzelsin... Güzelsin deyince hemen, adamım ben deme. Tamam, adamsın. Adamlığına zeval gelmesin. Öyle güzellik mi diyeceğim sanki ben? İçin güzel.” Yüzüme hayran hayran bakarken burnundan öptüm. “İçin içime güzel. Bana güzel.”

“Erkek adam güzel olmaz yakışıklı olur ama senin içine güzelsem kabul. Sana en güzel ben olurum.” Dudağıma bir öpücük bırakıp geri çekildi. “Başka?”

“Seksisin.” Gülerek yüzünün keskin hatlarını dudaklarımla okşadım. Ara ara öptüm ıslak bir şekilde. “Kanımı kaynatıyorsun. Tenine âşığım çünkü benim, bana ait, benim için yapılmış. Sen benim için yapılmışsın.” Avucuyla yanağımı okşadığında avucundan öptüm. “Başımın üstünde sen dönüyorsun, sana ait her şey dönüyor. Sana bakıyorum ve o an hayat senden ibaret olmaya başlıyor.”

Konuşmak geldi içimden. Hep o konuşuyordu, ben dinliyordum. Bilmiyor muydu hislerimi? Biliyordu. Beni ezbere bilirdi de duymak isterdi insan. Ona gerçekten her bir zerremle âşıktım. Bu aşkı bulacağımı hiç düşünmezken beni öyle bulmuş, öyle sarmıştı ki şimdi onsuz zaman geçirmek saçma geliyordu.

“Sana çekiliyorum. Tenim seni istiyor. Seninle olmak istiyorum her an. Sana yapışık gezmek, hep öpmek istiyorum. Seni öpmek bana en güzel yemek. Dudakların benim lezzetim,” diyerek dudaklarından öptüm. “Hiç beklemediğim anda tüm güzelliklerinle geldin bana. Dedin ya bana cenneti ver diye. Evet demem senin cennetin oldu. Sen zaten tek bir bakışınla bana o cenneti veriyorsun hep.”

Küçük bir çocuk gibi merakla, aşkla, güvenle ve huzurla beni dinliyordu. Parıl parıl parlayan gözlerine bakarken şakaklarını okşadım.

“Alp, sen benim için koşulsa yorulacak bir yoldun. Benim mecalim yoktu bir daha yorulmaya. Durdum, yoluma baktım. Öyle güzel durdun ki o

yolda... bacaklarım sana adım atmaktan başka çare bilmedi, bilemezdi.” İçtenlikle yüzünü okşadım, uzaklaştım biraz. “Senden başka hiçbir şeye güvenemedim. Öyle büyük bir adamsın ki sözlerinin her birinin içime güven kurmasını engelleyemedim.”

Yüzünde gezdirdim bakışlarımı. Parmak uçlarımla sevdim çillerini, gür kirpiklerini, göz altdarını...

“Çok büyüksün, içime sığıdın. Taşma diye sımsıkı tuttum seni. Her yerimdesin, her yerdesin. Senden başka kimseye, hiçbir şeye, tek bir iğneye dahi yer kalmadı.”

İçimdekileri ona nasıl anlatacağımı, nasıl aktaracağımı bilemiyordum.

“Seni gördüm, tanıdım, bildim sanki. Aklım karşı koysa içim gitti sana. İlk gördüğümde bana tanıdıkydın. Gözlerine baktım, Karadeniz’i gördüm. Memleketim gibi baktın bana bahar gözlerinle. Ne yoksa ve ne alındıysa benden, o oldun. Memleketim oldun, canım oldun.”

Cansız Hanım’ın tek canı...

Yanaklarından tuttum, bana âşık bakan memleket gözlerine bakmayı bırakıp dudaklarından öptüm. Derince, uzunca öptüm. “Evet, sevgilim. Sorduğun her soruya, istediğin her şeye, karar verdiğin her duruma evet. Seninle evlenirim, yuva kurarım, elinden tutarım, seninle yaşlanırım, tükenirim, büyürüm, artarım, seni haklı bulurum, tek sana bakarım, tek seni görürüm.” Belimden sardığı kollarıyla beni sımsıkı çekti kendisine. Kafasına sımsıkı sarıldım. Saçlarının üzerinden de öptüm. “Canımsın ya sen benim,” dedim ona. “Canım, canım. Çok canım. Biricik canım.”

“İyi ki, Kaza,” dedi yalnızca. Başka bir şey çıkmadı dudaklarından. Onu yine bildim.

İyi ki varsın, iyi ki buldum ve iyi ki karıştın bana. İyi ki için oldum. İyi ki memleketinim çünkü hayatımda hiç memleket olmadım birine. İyi ki, Kaza. İyi ki yüreğimsin, yüreğimdesin.

Ona yalnızca sarıldım, beni yalnızca sardı. O an ihtiyacımız olan buydu. Açtık, doyduk birbirimize. Dakikalar sonra duşa girdiğinde yatakta tek başıma oturuyor, parmağımdaki yüzüğe bakıyordum. Parmak ölçümü nereden biliyordu bilmiyordum fakat yüzük tam oturmuştu. Hayalimde daha önce bir yüzük taşımamıştım ama hayallerimden bile güzeldi diyebilirdim. İçimdeki o küçük kız çocuğunun mahalledeki ablalarının parmaklarına merakla baktığı yüzük şimdi parmağımdaydı. Ayrıca onların yüzüklerinden çok daha güzeldi.

Parlayan, göz alan bu yüzük bir sözdü. *Kaza’nın ve Zede’nin sözü.*

Aklıma bir anı düşrü. Ben bir söz daha vermiş, bir yüzük daha takmışım on sekizimde parmağıma. O yüzüğü hiç istememiştim ve hatta elimde ağır hissetmişim. Ağır olan yüzük müydü ki? Kalbinin deli gibi atmadığı o adama bel bağlamaktı ağır olan. Sevdim sanmışım. Kaçış yolum, kurtuluşum demişim. Oysa beni tanıyor muydu ki benim kurtuluşum?

Arabadaydık. Yine beni öpmeye çalıştığı, benim kaçtığım, tiksindiğim bir andı. İçim el vermiyordu onun beni öpmesine. Neden bilmiyordum ama kaçasım geliyordu Bilal'den. Oysa çok seviyordum ya, evlenecektim ya, ailemi bile karşıma almıştım ya. *Yersen.*

Onu zar zor durdurup sormuştum. "Bilal, benim en sevdiğim renk ne?"

"Ne en sevdiğin rengi Sezin, Allah aşkına? Çoluk çocuk muyuz, en sevdiği renk mi olur insanın?"

Şimdi düşünüyorum da... çoluk çocuktum o zamanlar. Yine beni kendinden küçük bir çocuk konumuna sokmaya çalışınca sesim içime kaçmıştı ama bir soru daha sormuştum.

"Bilal benim en sevdiğim yazar kim?"

"Ben ne bileyim? Gülten Dayıoğlu mu?" diye gülmüştü. Parmağımdaki yüzük yere çekmişti sanki beni. Benimle resmen alay etmişti ama aklım başka yerdeydi. Bu adam beni tanı mıyordu, en sevdiklerimi bile bilmiyordu.

Neyse, demiştim. Beni seviyor, beni ailemden kurtarmayı düşünüyor, benim asker olmama destek veriyor, bunun için benimle evlenecek ve biz güzel bir hayat kuracağız.

İnsan yalana inanınca kapısını kim çalarsa çalsın, dönüp bakası da o evden çıkası da hiç olmuyormuş. Yalnızca yalana inanmak istermiş. Cansız, gamsız, kalpsiz, acımasız olurmuş. Artık kapısını kim çalarsa çalsın kapıda kine taş atmak istermiş.

Eve gitmişim o gün. Parmağımdaki yüzük cebimdeydi, ailem görmesin diye saklamışım. Annem odama girmişti beni kontrol etmek için. Suratımı fark ettiği gibi bana koşmuştu. "Seziş'im? Yavrum? Ne oldu anneciğim?"

"Anne babamı sevdin, değil mi?"

Nasıl da suskunlaşmıştı güzel yüzü... Aynı benim gözlerimin tonunda olan kahverengi gözleriyle yüzüme bakakalmıştı. "Sevdim."

"Babam senin en sevdiğin rengi biliyor mu?"

Sanki yüzüne tokat atmışım gibi duraksamış, suskunlaşmış, donmuştu. "Bilmez. Renk bilir mi hayatını kömürün üstüne kuran?"

"En sevdiğin şarkıcıyı? Yazarı? Kitabı?"

Sessiz kalmıştı. O sessizliği bıçak gibi sırtıma saplanmıştı. Annemi suskunlaştıran o hissin kucağında oluşuma ve annemin yalnızlığına sımsıkı

sarılmıştım o gün. Babamı sevmiş, evlenmişti ama evlendiği adamı ne o tanıyordu ne de adam kendisini. Bana sımsıkı sarılmıştı bu hayatta tutunacağı tek dalmışım gibi. Oysa o daldaki kuştum, bir gün uçup gitmiştim o evden. Şimdi yalnızdı.

Elim telefonuma uzandı. Telefonumun arama kısmına girdim. Yıllardır ezbere bildiğim o numarayı gözlerimi ekrana dokundurmadan yazdım. Düşünmeden arama tuşuna bastım, telefonumu kulağıma götürdüm. Bakışlarım yerdeydi. *Keşke düşünseydim ya da iyi ki düşünmedim* dememek için hızlı davrandım. Bacaklarımı kendime çektim, tek elimle bacaklarıma sarıldım.

O şekilde yerimde sallanırken yüreğime ağır bir taş oturmuş gibiydi ama ben zaten yıllardır o taşla yaşıyordum.

Arama yanıtlandı.

Telefonu tutan elim dondu. İlk başta nefes seslerini duydum. *Önceden sesiyle uyuduğum, şimdi ise on bir yıl sonra ilk kez duyduğum ve kalakaldığım o nefes sesi. Tanıdık ama yabancı. Zaten her şey tanıdık da bir o kadar yabancı hayatımda. O en yabancı.*

“Kimsiniz?”

İnce, yorgun ama yine de bir halle çıkan ses. Hayata yaşamak için gelmiş, elinden geleni yapıyormuş sesi biraz da olsa tanıdık. Sadece on bir yıl öncesinden daha yorgun, daha bitmiş, daha hasta.

Sol gözümden düşen yaşı, çıplak dizime yapışınca hissettim. Yutkundum. Donuk bir şekilde karşıya bakmaya devam ettim. Ne diyecektim? Bir şey diyemezdim ki. O benim nefeslerimi dinledi, ben onun. Birazdan sabah ezanı okunacaktı, büyük ihtimalle namaza kalkmıştı. Neden aramıştım? Gözlerimi sımsıkı kapattım, nefes almayı bile kestim ya da... öyle sandım işte.

“Sezin?”

Sesine can geldi annemin. O evde kalma, yaşama, her şeyi geride bırakmaktan kaçma sebebim birden nefes aldı.

Yorgun ama benden başka kimsesi olmayan, buna rağmen oğullarının ve kocasının bana yaptıklarına göz yuman annem. Affedemediğim, affetmek için içimin gittiği ama cesaret edemediğim annem.

Kendimi tutamadım. Gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı. Ağzımdan bir hıçkırık kaçacaktı, elimi hemen ağzımın üzerine kapattım. Hıçkırığım kulaklarımda patladı.

“Anneciğim sen misin?”

Heyecanlı sesinden net seçebildiğim bir diğer duygu ise hüzündü. Ağlamaya başlamıştı. Ben onun en çok ağlamaya başlayan sesini ezbere bilirdim. Duygusal ve hassas bir kadındı. Yediği her yumruğa, her tekmeğe rağmen kalkıp ertesi gün evine bakmaya devam ederdi de işte çok kırılgandı.

Gözyaşlarımı tutamıyordum.

“Sezin, ben seni nefes alışından tanırım. Sensin. Sensin, değil mi? Baban evde değil anneciğim. Yalvarırım konuş benimle. Senşin, biliyorum. Cesaret ettin ve anneni aradın.” Cevap vermediğimde hıçkırdı, onun hıçkırığı benim aksime dışarıdan duyuldu. O hıçkırık yüreğimin başkentinde patladı. “Baban yok. Yemin ederim yok! Köye gitti. Annesinin bir tanesi, güzel Seziş'im kapatma. Lütfen kapatma. Sana yalvarırım. Bırak, yalnızca nefes sesini dinleyeyim.”

Kapatmadım.

Sessiz, sakın nefeslerimi birkaç dakika ağlaya ağlaya dinledi annem. “Abin gelmiş yanına, bana söyledi. Çok güzelmişsin anneciğim. *Üsteğmen olmuş Seziş*, dedi. Aslı da sesini attı. Duydum, Sezin. Yıllar sonra bu kadar mutlusun, değil mi yavrum?”

O beni görmüyordu ama ben yine de kafamı aşağı yukarı salladım. Dizlerime sarılmayı bırakmıyordum. *Mutluyum, anne. Evleneceğim.*

“Biliyorum, mutlusun. Hissettim. Senin acının bittiğini biliyorum. Seni hissetmeye yüzüm yok belki ama yüreğindeki o ağrının kesildiğini çok iyi biliyorum anneciğim.” Sessiz kalmaya devam ettiğimde titreyen sesiyle, “Ağlama. Kurban olurum yaşına. Ağlama, özür dilerim,” diyerek hıçkırdı. Ben de hıçkırdım. “Seninle gelemediğim için özür dilerim.”

Bana kaçmam için verdiği parayı, *Aslı'ya git ama dön* deyişlerini hatırladım. Kafamı dizlerime gömdüm. Aslı'ya da gitmemiştim, dönmemiştim de. Ben yalnızlığa kaçarken onu da yalnızlığıyla baş başa bırakmışım. Aruk içi dolduğunda odasına gidip sarılarak uyuduğu kızı yoktu yanında.

“Mutlu ol. Neredeysen, ne haldeysen bakma ardına. Duydun mu, Sez'im? Ben iyiyim. Onlar da iyiler. Düşünme sakın. Sen mutlu oluşuna bak, elinden tuttuğun insana bak.”

Duraksadı. Ben de dondum. Parmağımdaki yüzüğe bakmaya başladım. Abim ona Turan'dan bahsetmiş olmalıydı.

“Sezin'im, güzel bebeğim, prensesim. Kimin elinden tutuyorsan, kiminle yaşadığını hissediyorsan, kiminle mutluysan ona sor.” *Neyi?* Sessiz kaldım, bir şey diyemedim. Konuşamadım ki. Annem ne diyordu? “En sevdiğin rengin ne olduğunu sor. En sevdiğin kitabı, yazarı, şarkıyı...” Hıçkırıkları arasından zor konuşuyordu. “Ben sormadım anneciğim.”

Bana uzanamayacağı kadar uzaktım ama benim olduğumdan emin olmamasına, onu arayıp aramayacağını bilmemesine rağmen ben olduğumu düşündüğü ilk telefonda bana akıl veriyordu.

Ben düştüm, ayağa kalkmadan tekmeler yedim. Sen düşme, sen yeme, sen sürünme.

Annemin yıllar sonra aradığımda bana söylediği ilk şey buydu.

Ağlamayı durduramıyordum. Elimi ağzımın üzerine, kafamı dizlerime gömmüştüm ama annemin sesinin o hevesine ve hüznüne dayanamıyordum. Onun hasta olduğunu biliyor, içimde yaralı bir endişenin sızlamasının önüne geçemiyordum. Annemdi o benim. O cehennem gibi içimi yakan evde bana ve kendine yaşatılanlara sussa da gün sonunda yanıma kıvrıldı.

“Kızlar annelerinin kaderini yaşamaz, Sez'im. Senin gibi kızlar, güçlü kızlar annelerinin kaderini bozar. Sen yapacaksın güzelim. Duydun mu beni?”

Gözlerim sımsıkı kapalı olsa da yaşlar sıılsıklam etmişti yüzümü ve boynumu. Annem benimle direkt konuşuyordu. Sanki yanı başımdaydı; saçlarımı okşuyor, eski zamanlardaki gibi sarılarak benimle derleşiyordu.

“Ben iyiyim,” dedi tekrardan. Bir şey demedim, diyemedim. Nasıl konuşacağını bilmiyordum. Anneme seslenmeyi unutmuştum. Ona *anne* diyemiyordum. “Seni seviyorum,” dedi yaşlı, yorgun, hüzne boyalı sesi. “Seni çok seviyorum anneciğim. Çok özlüyorum mis kokulum, her an özlüyorum seni. Seninle çok gurur duyuyorum. Sakın annen olma, sakın yolundan vazgeçme. Ben senin yoluna da sana da çok saygı duyuyorum kızım.”

İzlendiğimi hissettiğim gibi kafamı kaldırdım ve onu gördüm. Islak saçları, belindeki havlusu ve elinden düşürdüğü saç havlusu ile beni izliyordu. Yaşlı gözlerimi silmeye kalktım, telefonu çoktan annemin suratına kapatmıştım.

Turan kulağımdan indirip kenara koyduğum telefona baktıktan sonra bana döndü. Gözlerimi silmeye çalıştım da eminim ki kıpkırmızı olmuşlardı. Ela gözleri bunu kaçırmamıştı. Önce ağlayan yüzüme baktı. Yaşlarımı silmeye çalışıyordum, yenileri doluyordu. Ben siliyordum, yenileri akıyordu.

Her şeye tamamdım. Büyümüştüm, ayağa kalkmışım, önüme bakmışım, hayallerimin peşinden koşmuşum, herkesin korktuğu kadın asker olmuşum. Sadece bazen *keşke* diyordum. *Keşke geçmişe, annem ve abime, canlarıma karşı bu kadar kırılgan olmasam.*

Yüzümdeki yaşları silmeyi bıraktım, zaten bir işe yaramıyordu. Yatağa oturduğu gibi beni kolları arasına alması ile kollarımı boynuna sardım,

yüzümü de evime gömüp ağlamaya başladım. Hiçbir şey demedi. Bana yalnızca sarıldı. Ben ağladıkça ve ona sığındıkça belki de küçüldü ama asla yıkılmadı.

“Tamam, halledeceğiz.” Sırtımı sıvazladı, boynuna sığınmış kafamın üstünden öptü defalarca. “Birlikte halledeceğiz. Üstesinden geleceğiz.”

Konuşamıyordum. Annem ben olduğumu anlamıştı ama bana ulaşamayacağı kadar uzaktım. Bize yazık olmuştu, biz yazık olmuştuk.

Anne diyememiştim. Anne ben evleniyorum, çok mutluyum. Artık soğuşu seviyorum çünkü beni ısıtacak sen yoksun yanımda. Anne her şeyle başa çıkıyorum, bir tanesi canımı çok yakıyor. Anne ben seni çok özledim.

“Konuşmak ister misin?” Başımı iki yana salladım. O kadar iyi hissetmiyordum. “Tamam. Hep dinlerim. Buradayım. Ne zaman anlatsan dinlerim.”

Onayladım kafamla. Beni yavaş hareketlerle yatağa yatırdı. Boynuna sınıksız sarıldığım için birkaç saniye ayrılamadı, sonra yanağıma öpücük bıraktı. “Yanımdayım, gitmeyeceğim.”

Hikâyede yüzüne tokatlar patlatılan, hakaretler yiyen ve en sonunda buna dayanamayıp sarayından yok olan prenses bir gün alışmıştı yalnızlığa. Ayakları üstünde durmayı ezbere biliyordu çünkü kendini kurtaran her zaman prenses olurdu. Hiçbir zaman bir prense ihtiyaç duymazdı. Kendi başının çaresine bakardı fakat sonra yol üstünde kendisi kadar yalnız bir adam gelmişti yanına. Prensес kendisini birisinin kurtarmasını istediğini, artık çok yorulduğunu o ana kadar bilmiyordu.

Turan’a sarılmayı bırakmadım çünkü hikâyedeki prenses kendisine sarılmaktan çok yorulmuştu.

Belimden tutup, bedenimi yatakta kaydırarak açılan boşluğa kendisi kuruldu. Ona yaklaştım, ıslak ve çıplak göğsüne yapıştım. Belki dakikalarca o şekilde kaldık. Ben ağladım, o yalnızca dinledi.

“Alp,” dedim kısık sesimle. Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum.

“Kaza’m.”

“Benim en sevdiğim renk ne?”

“Yeşil,” dedi düşünmeden. “Kahverengiye de seversin. Eski telefonunda ekran kâğıdın toprak fotoğrafıydı, hiç değiştirmedin aylarca.”

Gözlerimdeki yaşları silmeden duraksadım. “En sevdiğim yazar kim?”

“Atsız. Kitapların arasında birden fazla baskısı olan tek yazar Hüseyin Nihal Atsız.”

“En sevdiğim kitap?”

“Yolların Sonu. Bir tek o kitaba değerli davranmışsın. Diğerlerinin hepsinin sırtı kıvrık, sayfaları katlanmış. Gözün gibi baktığın tek kitap o.”

Hiç durmadan ağladım. Çünkü o an her şey çok doğrudu ve ben bu doğruluk için defalarca şükreliyordum. “En sevdiğim şarkıcıyı biliyor musun?”

“Sezen Aksu.”

Bir an düşünmeden direkt cevap vermesine karşılık burnumu çektim. “Nereden anladın?”

“Remzi abide içerken...” dedi düşünceli bir şekilde. “Ankara’da yemekte ve Sezen duyduğun her yerde bir tek onun şarkılarına eşlik ediyorsun. Bir tek Sezen’le açıyor baharların.”

“Evet,” diye mırıldandım. “En sevdiğim şarkıcı Sezen Aksu.”

“Yıkıp indireyim mi memleketi sen evet deyince?” diye düz sesiyle sorduğunda güldüm. *Evet* demiştim ya ona, bana atıf yapıyordu. Saçlarımı okşadı, alnımdan öptü. Avuçlarıyla gözlerimi sildi, kuruttu gözlerimin pınarlarını. “Deli divanemim işte.”

“Deli divaneyim sana,” dedim burnumu çekerek. Derin bir nefes aldım. Boynundan çekildim, dudaklarından öptüm. İçi giderek, koklayarak öptü beni. “Annemdi,” dedim dudaklarımdan ayrıldığında. Sol gözümünden bir yaş yanağıma süzüldü. “Alp, annemdi.”

Yaşımı sildi yanağımdan. “Uyu,” dedi beni göğsüne geri çekerek. “Biraz dinlen. Sonra tekrar konuşuruz.”

“İyi ki varsın.”

Derin bir nefes aldı. Omuzlarımı, saçlarımı okşarken fısıldadı. “Kaza, ben sana zaten ezelden beri.”

Ona sımsıkı sarıldım. Kızlar annelerinin kaderini kırabilirdi, ben kırmıştım. “Alp, ben zaten seni mahşere kadar.”

Düzenleme

Ny.ozlem

* Sezen Aksu - Deli Divane.

8. Tahrir'in Şifresi

13 Ocak 2022

Komutanlığın önüne doğru yürüyorduk. Turan yanı başımdaydı. Keleş, yanlarındaki birkaç asker ile konuşuyor, gergin duruşlarından ödün vermiyorlardı. Gözlerimi kısarak onlara odaklandım. Bir sorun varmış gibi duruyordu.

“Durum ne?” diyerek girdi Turan aralarına.

“Komutanım, üstlerden istediğimiz izin çıkmadı. Genelkurmay Başkanlığı, Şehmus ile ilgilenmeyeceğini, bu durumu takip etmeyeceğini belirtti,” diyen Fırat abi ile Turan derin bir nefes aldı.

“Şehmus umurumda değil.”

“Şilan’dan heykeli almamız gerekiyor,” dedim sakın bir tavırla. “Mardin’e gitmemiz lazım. O heykeli alamazsak bir yere varamayacağız. Tahrir’e karşı heykeli kullanabilmemiz lazım.”

Kitap Tahrir’in saldırılarını içeriyordu fakat Yassou’ya, yani Tahrir’in kuzeni ve müridi olan şerefsize verilmişti. Dilekli’de Hera ile Yassou’yu almaya gitmiş, Yassou da Mordim tarafından kaçırılınca kitabı biz almıştık. *İçeride boş kitabı.*

“Şehmus’un benim elimde durmasına gerek yok.”

Turan’a döndüm şaşkın bir tavırla. “Şehmus’u verecek miyiz?”

“Çeyizimize mi saklayacağız?”

“Adam istemiyorum, öldürecekler beni diyor.”

“Beni ilgilendirmiyor?” dedi Turan hâlâ anlamaz gibi. Aramızda bir gerilim doğacakmış gibi hissettim ama yine de sabırla karşılamaya çalıştım. “Benim işime yaramayacak.”

“Şehmus konuşmak istediğini bağılıyor,” dedi Özgür kısık bir sesle araya girerek. Bakışlarımızı ona çevirince yutkundu. “Saatlerdir görüşme talep ediyor. Kubat abi girdiğinde daha üst birisiyle konuşmak istediğini, anlamaya oturacağını söyledi.”

“Neye anlaşıyorsa anasını sattığımın yerinde. Elindeki ne ve neye güveniyor bu kadar?” Turan gergince kafasını iki yana yatırdı. “Kaza, benimle geliyorsun,” diyerek arkasını dönüp büyük adımlarla sorgu odasına ilerlemeye başladı.

Kocamız bizi yanında istiyor, Seziş. Bizsiz yapamıyor. Yok olmayalım çünkü ayıptır söylemesi varlığımız çok güzel.

Arkasına takılmadan önce işaretparmağımla karşımdaki koca adamları gösterdim. “Kubat, Fırat Demir ve Şükrü... Zafer çok kısa bir sürede burada olacaktır,” diyerek derin bir nefes aldım. Parmağımı birkaç kez bilinçsizce onlara doğru salladım. Zafer’i gördüğümüz yerde Turan fazla sıkıntılı bir vaziyet doğuracaktı. Pek sanmasam da onlara *elinizden geleni yapın* tonumu kullandım. “Mümkün olduğunca oyalayın.”

“Emredersiniz komutanım.”

Onlardan uzaklaşıp, koşarak Turan’ın yanına vardım. Bana dönmeden, “Hazır ol,” dedi yalnızca.

Bir şeyler başlayacaktı ve bizim tetikte olmamız gerekecekti.

“Konuşmaya karar vermesi ne anlama geliyor?”

“Anlaşma önermesi ne anlama geliyor, önce bunu düşün. Elindeki bilgiye çok güveniyor.”

Yaklaşıyorduk.

“Turan sen de hissediyorsun, değil mi?”

“Seni derhal karım yapmam gerektiğini mi? Evet, hissediyorum.”

“Turan,” dedim heyecan boğazıma kadar çıkıp ruhumu tökezletirken.

Tekrardan, “Hazır ol,” dedi ciddi bir tavırla. “Sabırlı bir adam değilim. Niyetimi de biliyorsun. Babaannene mi söyleyeceksin yoksa albaya mı haber vereceksin, orasına sen karar ver, Kaza. Her şey senin usulünce olacak. Az buçuk da bilirim usulleri. Geleceğim ve Allah’ın emriyle, peygamberin kavliyle isteyeceğim seni.” İleriye bakan ciddi suretini bozmadan yürümeye devam ediyordu. “Bu süreci uzun tutmayacağım.”

Şaşkınca ona döndüm. “Ciddisin sen.”

“Emin ol, hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmadım.” Sorgu odasının önünde durdu, elini kapı koluna attıktan sonra bedenini bana çevirdi. “Biz askeriz, Kaza. Bizim vaktimiz yok, niyetimiz var. Bunu benden daha iyi biliyorsun. O evlenme teklifini beş yıl seninle gönül eğlendirip sevdalık etmek için etmedim. Eşim olman konusunda kesin ve net bir tavırdayım.”

Anlamaz gibi yutkundum. Gözlerimi ondan alamıyordum. Kalbimi hızla çarpıtan tek şey bu adam olmuştu artık. “Ben de uzun süre beklemek istemiyorum zaten ama her şeyin hızlı olmasını da gerek görmüyorum.”

“Hissediyor musun diye sordun, değil mi bana? Neyi kastettiğini biliyorum. İçinden kısa bir zamanda çıkamayacağımız bir işin içine gireceğiz. Başlıyor, Kaza. Kaos de, katliam de, kıyamet de, ne dersen de bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Senin hevesinin, mutluluğunun keşmekeş içerisinde sönmesine...”

Elini yanağıma yasladı. O eliyle dokunduğunda yanağımın cayıp cayıp yandığını hissettim. Elinin soğuğu yanağımdaki yangına yorgan oldu. "Aula izin vermem. Her anı sonuna kadar yaşamak için, bu kaostun içinde yitip girmemen için elimden geleni yaparım."

"Biz kaybolmayız," dedim yalnızca. Gözlerimi ona merakla dikmiştim. "Kaza ve Zede'si. Hep birlikteyse neyden korkalım ki?"

"Korkmak mı?" derken kafasını *yapma* der gibi eğdi. "Senin benimleyen korkacağın hiçbir şey yok. Ben bundan bahsetmiyorum."

"Anladım," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. Aceleye gelmesin derken heyecanını ve hevesini yitirmene göz yumamam diyordu. Çünkü terör olayları artıyordu, Yorgi ölmüştü ve bu bir karmaşıklık çıkaracaktı. Her şey birbirine girmeden önce tüm niyetimizle işleri halletmeliydik. "Haklısın belki ama... acele işe şeytan karışır derler."

Çapkın bir şekilde sıırttı. Bu, dakikalar sonra yüzünde gördüğüm en güzel ifadeydi. "Tesadüfe bak, bana da şeytanın bacağına kıldığımı söylerler."

Kapıyı açıp bela gibi içeri girdi. Turan masanın başında dikildiğinde Şehmus bakışlarını ona kaldırdı. Yüzünde sargıları vardı. Dün yüzüne birkaç minik hediye bırakmış olduğumdan tatlı bir renk paleti gibi görebildik yüzünü. Tatlı olduğu konusu tartışmaya açıktı.

Turan masaya yumruğunu vurdu. "Beş dakikan var. Benimle konuşurken kelime oyunlarına girersen seni bu odaya gömerim."

Şehmus bakışlarını bana çevirdikten sonra Turan'a döndü. "Anlaşma istiyoy-"

Turan hiç acımadan yüzüne yumruğu geçirdiğinde Şehmus'un kafası geriye doğru savruldu. Yumruğun şiddeti yüzünden sandalyeye zincirli ayakları geriye yatmasına engel olsa da sandalyede kaymasına engel olamadı.

Turan masanın üzerinden uzanıp onu yakalarından tuttu ve sandalyesine geri oturttu. "Dört dakika elli saniye," dedi sert bir sesle. "Beni mutlu etmezsen teknedeyken kurtardığım gibi o canını almasını da bilirim, Tombala." Masaya elini vurdu, çıkan ses odada yankılandı. "Ben senin oynayacağın adam değilim."

"Anlıyoy-"

Yüzüne tokat yediğinde elleriyle yüzünü saklamaya çalıştı. Düz bir suratla onları izliyordum. "Bana yalnızca bilgi vereceksin!" diye kükredi Turan.

Yüzünü sakladığı ellerinden birinden işaretparmağını çıkarıp bize gösterdi. "Bir saniye konuşmama izin ver! Bilgiyi vereceğim. Yalnızca bir şey istiyorum."

"Sen benden hiçbir sik isteyemezsin!" dedi Turan yüzüne cehennem gibi indirdiği kaşlarıyla. "Ben seninle anlaşma yapmaya mı geldim buraya?"

"Anlaşma yoksa ben de yokum."

Hızlı üç adımdan sonra yumruğum Şehmus'un yüzünde patladı. Şehmus'un kafası yana savrulduğunda, "Sen taşak mı geçiyorsun lan bizimle, şerefsiz!" diye tabiri caizse haykırdım. "Askerler senin oyun arkadaşın mı adi piç!"

"Bana zarar vermek istemezsiniz," dedi burnundaki pamuğu yere düşerken. Yüzünü bize çevirdi. "Emin olun. Elimde bir bilgi var. Yassou hakkında."

"Dün yok muydu?" diye sordu Turan karanlık bir sesle. Bakışlarımı ona çevirdiğimde Turan'ın iki elini masaya dayadığını, omuzlarını arkaya vererek sert bakışlarla bana baktığını gördüm. Kafasıyla çok küçük bir hareket yaptı; *kenara çekil* demekti bu. Ondan bakışlarımı almadan sinirle geri adım attım, arkamı döndüm. Topuz yaptığım saçlarımı geriye doğru taradım. Katlanamıyordum konuşmayanlara.

"Bugün mü aklına geldi elindeki bilgi? Hem de Yassou hakkında bir bilgi, verebileceğin en büyük bilgi. Şimdi mi aklına geldi lan!"

Elleriyle yüzünü korurken titriyordu. Dün Kubat ile konuşurken takındığı rahatlığı kuş olmuş uçmuştu. "Canımı korumanızı istemeyeceğim. Savcılığın beni almasına engel olmanızı isteyecektim ama vazgeçtim."

Alayla güldüm. "Sanki seçim hakkı var," diye ağzımın içinden söyledim.

"Öyle mi? Maddelerini de yazıp altına imzanı attın mı yavşak kurusu? Ne sanıyorsun beni?" diyen Turan benden daha sinirliydi.

"Vereceğim bilgiye karşılık kendi çıkarımı düşünmeliydim. Düşündüm. Benim de böyle bir hakkım var," dedi Şehmus kısıp, acı dolu bir sesle. "Ben iyi bir adam olmasam da kızım iyi bir insan. Tek istediğim onu korumanız."

Kaşlarımı çatarak onlara döndüğümde Turan'ın yüzündeki ifadesizlik çarptı gözüme. Kızını korumamızı niye istiyordu? Kendisiyle alakalı bir şey değildi, direkt kızını söylemişti. Madem kızını bu kadar düşünüyordu, ne diye sürüsüyle örgütün peşinde olduğu heykeli kızına emanet etmişti?

Turan ona uzun bir süre baktı ve sonunda, "Tamam," dedi yine aynı soğukkanlılıkla. "Kızını korumaları için Mardin'e bir ekip göndereceğim."

Elbette kızı koruyacaktık. Kızda kitabın içerisindeki, uğruna hepsinin kıran kırana birbirini yediği o İsa heykeli vardı. Ne işe yaradığını bilmiyorduk ama sonuç olarak önemliydi. Kızdan heykeli alacaktık, kızı kenara atamazdık.

“Tek şartım bu. Beni savcılığa verin, sorun değil. Kızı-”

“Boş yapma, başlayacağım dilinin tomurcuğuna,” dedi Turan lafını keşip. “Bilgiyi ver!”

Derin bir nefes aldı. “Yassou İsrail’de değil, Türkiye’de.”

Siktir, ne? Tahrir ile bir araya gelirse büyük bir karmaşa çıkarabilecek, en az Tahrir kadar çok şey bilen, Mordim tarafından korunan Yassou ülke de miydi?

Turan soğukkanlı kalmaya devam etse de ben tamamen donmuş gibiydim. Turan kafasını hafifçe kaldırdı, temkinli bir tavırla sordu. “Ne demek Yassou Türkiye’de?”

“Türkiye’ye girdi kısa süre önce. Kulağıma bilgisi geldi. Tahrir yerini bilmiyor çünkü Sidar ona *ortalığa çıkma* dedi. Bunu biliyorum. Yorgi söyledi. *Tahrir çıkana kadar bu heykeli al sakla, Yassou ülkeye girdi. Projeye başlayacaklar. İkisi de özgürken heykeli kullanamam. Ortak olalım, sen sakla, ben kullanayım, sonra biz yükseleceğiz* dedi. O yüzden sakladım heykeli.”

“Proje ne?” diye sordum.

Turan cevapladı. “Kitap.”

“Nerede olduklarını biliyor musun?”

“Hayır,” dedi gülererek. “Tahrir ve Yassou’nun nerede olduğunu bilmezimiz imkânsız. Tahrir en büyük örgütleri yöneten, başlarına kendi adamlarını koyan bir kayzer. O sizin nerede olduğunuzu bilir ama siz asla. Yorgi’nin illa bir tahmini olurdu Tahrir’in yeri hakkında ama bu sefer bana çok konuşmadı. Onun bile bilmediği yeri biz nasıl bilel-”

Kapı sertçe açıldığında ilk önce içeri giren Zafer Zembil’i ve ardında askerlerimi gördüm. Zafer masanın tam ortasına elindeki belgeyi vurdu.

“Buradan sonrasında Şehmus Arman’ı, Türkiye Cumhuriyeti İstanbul Savcısı olarak ben alıyorum.”

Turan ilk önce bakışlarını masaya indirdi, soğuk gözlerle belgeye baktı. Yüzünde tek bir mimik bile oynamazken ben de boş gözlerle Zafer’e bakıyordum.

Herif beni tiksindiriyordu. Hiç mi değişmezdi bir insan?

Turan masadaki ellerini çekti yavaşça. “Destur savcı,” derken bakışlarını Zafer’e dikti. Şehmus ürkek bir şekilde Zafer’e bakıyordu. “Sende usul yok mudur?”

“Usul mü? Ne usulü? Şu adamın yüzünün haline bak,” diye bağırarak eliyle Şehmus’un yüzünü gösterdi. “Mahkûmlara bu kadar barbar davranmak zorunda mısınız siz?”

“Barbarlık neymiş gösterirsem öğrenirsin barbarlığı!” diye çıkıştığımda Turan sadece bana baktı. Sinirden kıpkırmızı olduğumu hissediyordum. “Ülkenin askerine verdiği değer bu mu senin?”

“Siz Türk askerleri işime burnunuzu sokmasanız saatlerce bu belge için uğraşmayacaktım!”

“Orada bir dur,” dedi Turan kaşlarını çatarak. “Ben sana içi boş kelimelerle konuşmadım savcı. Boş kelam etmem ben. Senin haddine mi benim mesleğimi sorgulamak?”

“Asıl senin haddine mi bir Cumhuriyet savcısını sorgulamak yüzbaşı?”

Turan’ın yüzündeki o kararmayı görünce, sinirli bir nefes alarak onlara doğru büyük adımlar atmaya başladım. Zafer’in dilini kesseydim de sussaydı. Turan’a bu şekilde kafa tutması çok büyük bir yanlıştı.

“Tamam komutanım,” dedim Turan’ın önüne geçerek. Ona döndüm ve ısrarcı bakışlarımı yüzünde tuttum. Bana bakmasını istiyordum. “Biz gidelim, Zafer Bey işini yapsın.”

Turan sert bakışlarını Zafer’den almıyordu. İşte sorun buydu. Hukuk ile askeri güç arasındaki üstünlük savaşı asla bitmiyordu. Bizler emir kulluyduk. Kafamıza göre iş yapmaz, kimsenin önünü kesmezdik. Emir gelirdi ve biz emri yerine getirene kadar uğraşırdık. Onlarda prosedür farklıydı, bir bilgi gelirdi ve o andan sonra herkes üzerinde söz sahibi olduklarını düşünürlerdi.

Türkiye bir hukuk devletiydi fakat askerini hiç kimse göz ardı edemezdi.

Asker bir ülkenin belkemiği idi. Asker yoksa tebaa da hiçti, kürsü beyleri de.

Turan’ın göğsüne iki elimi yasladım. “Komutanım,” dedim bana bakması için. “Lütfen. Sorun yok. Zafer Bey’in elinde belgesi var.”

Turan bakışlarını bana çevirdiğinde ikimizin bakışları arasındaki cümleler, ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü sundu bana. *Siktir kere siktir*. Hiç hoş şeyler olmayacaktı. Kafamı iki yana sallayarak, “Rica ediyorum,” dedim ona kısık bir sesle. “Uğraşma. Devam edecek. Ona da emir geliyor, biliyorsun.”

“Emrini sikerim,” dedi aynı sessizlikle.

Gözlerimi kapattım zora düşmüş gibi. Öncesinde Zafer’e saldırmaması için tutulan ben olurken şimdi Turan’ı sakinleştirmeye çalışıyordum. Gözlerimi geri açıp ona rica eder gibi baktım. “Lütfen.”

Gözlerini bana çevirdiğinde el gözlerinin yine belaya bulandığını gördüm ve içimden salavat getirdim. “Tamam,” dedi kafasını öne doğru getirerek. Sakin kalmaya çalıştığını gördüm. “Sen dedin diye... tamam, Kaza.”

Derin bir nefes aldıktan sonra yürümesi için yolunu açtım ve arkasına takıldım. "Yine seni yendim desene, Sezin Kaza!" diyen Zafer ile durdum.

Başım belaya girecekti ve büyük ihtimalle boku yiyecektim ama düşünmedim.

"Senin ben dilinin kıvrılışını s-" diyerek geri döndüğüm gibi Zafer'in yüzüne yumruğumu yapıştırmaya hazırlanmıştım ki birinin kolumdan çektiğini hissettim.

"Sen kimsin de benim askerimi yeneceksin ulan!"

Kocasıyla herkesin korkulu rüyası olmaya ant içmişken kızlar.

Beni tutanın kim olduğunu görmek için döndüğümde Kubat'ın beni çekiştirdiğini fark ettim. Turan'ı ise önümdeki Fırat abi, Şükrü ve Göktuğ uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Turan ile aynı anda mı Zafer'i gebertmek için davranmıştık?

"Komutanım, Allah Muhammed aşkına uymayın şu herife," diyerek Turan'a konuşan Fırat abiye eşlik eden Kubat da bana, "Sezin Komutan'ım tanımıyor muyuz amına koyduğumun burunsuzunu? Başımıza bela alacağız. Herifin işi gücü sizinle sidik yarışına girmek. Kaç kere karşısına çıktığınızda titrediğini ben biliyorum. Bu sefer çok güvendi kendisine. Sakin olun. Karşımızdaki Cumhuriyet savcısı," diye konuşuyordu.

Turan, "Fırat Demir, bırak beni savcılığını unutturayım şu puшта," derken ben de, "Kubat, sal beni yapıştırıyım şunun suratına," diye konuştum ama bizi çoktan sorgu odasından çıkartmış, koridorda yürütmeye başlamışlardı.

"Kabul et, Sezin Kaza," dedi Zafer arkamdan bağırıp. "Geçen sen kazanmıştın ama bu sefer raunt bende."

"Sen Sezin'in ismini ağzına almayacaksın, Zafer Zembil!" diye bağırان Turan diğerlerinin elinden kurtuldu.

"Başına bela alırsın, Turan Akkurt! Sakın!" diye konuştu Zafer.

Turan koridorda Zafer'e dönerek işaretparmağını doğrulttu. "Sen hayatında hiç bela tanımadıysan ben sana tanıtırım asıl belayı! Karşımda dikilip böyle konuşabilecek misin tanıdıktan sonra, o zaman göreceğiz." Fırat abi ve Nizami yine onu tutarak ilerlemesine engel oldular.

"Savcıyı tehdit mi ediyorsun?" diye bağırdı Zafer sinirle. Onun da boynu ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. Arkama dönüp onu görmeye çalışıyordum. Kubat'ın ellerinin arasından çıkmak için kolumu çeksem de Kubat yine yapışıyordu koluma.

“Tehdit mi? Ne haddime? Ben sana olacakları söylüyorum. Ben boş laf etmem. İyi hatırla bu yüzü. Vakit geldiğinde yalvaracaksın bu yüze,” diye sakince cevap verdi Turan.

“Neye güveniyorsun bilmiyorum ama görüşeceğiz!” diyen Zafer’e, “Görüşmezsek yazık olacak! Aç o davayı bana! Aç!” diye karşılık verdi Turan. Fırat abi ile Nizami onu dışarıya yürütmeye başladı.

Kubat’ın sürükleyişi arasında dışarı çıkarıldım. Bizi iyice uzaklaştırdıklarında Turan hepsini savurdu, ben de Kubat’tan kurtuldum. “Bırakın ulan!” diye bağırdım öfkeyle. “Zafer’i de sikeceğim şimdi sizi de,” deyince hepsi yutkunarak doğruldular. Sert bir şekilde onlara bakışma karşılık karşına dizildiler.

“Komutanım,” dedi Göktuğ. Özgür ve Şükrü, Turan’a kaçak bakışlar atular.

“Salak salak bakmayın lan bana,” dedi Turan da onları kale almadan. Alnındaki damar yine şişmişti. Sinirden ne halde olduğu belliydi. İşe dönmesi gerektiğini bilir gibi derin bir nefes aldı. “Şehmus, Yassou’nun Türkiye’de olduğunu söyledi.”

“Yassou ülkeye döndüyse...” Nizami durdu.

Kubat tamamladı. “Kitaptaki saldırı tarihleri yaklaştı. Yassou saldırıları başlatacak. Bu yüzden geri döndü Türkiye’ye.”

“Komutanım?” diye sorarak yanımıza yaklaşan askeri gördük. Buranın askeriydi. Dün Turan bulunduğumuz karargâhı kullanmak ve gerekli teçhizat temin etmek için üstlerle konuşmuştu. Onlar da kabul edip istediğimiz gibi devam etmemizi söylemişlerdi. “Savcıyla gerginlik yaşanmış. Binbaşı sizi çağırmamı söyledi. Zafer Bey’i çıkaracaklar birazdan.”

Turan gergince kafasını iki yana yatırdı. Çıkardığımız rezalet utanç vericiydi. Bunun açıklamasını Turan’ın mantık çerçevesinden yapabileceğine inanıyordum. “Tamam, sağ olasin asker,” dedi Turan. “Kendim geçerim binbaşının odasına. Yolu biliyorum.”

“Emredersiniz komutanım. Yardımcı olacağımız bir şey var mı? Hepimiz yardım etmeye hazırız.”

“Evet,” dedi Turan kafasını bana çevirip. “Sen Göktuğ’u al, albay ile bir görüşme ayarla. Durumları bildir. Kitaba geri dönüp gözden geçirmeniz lazım. Çok vaktimiz yok,” dediğinde kafamı hızla salladım. “Saldırıları kuyru köşede olmaz. Büyük şehirlerde, topluluk alanlarında yapacaklardır. Ne kadar fazla ölüm...”

“O kadar kesin tehdit,” dedi Nizami düşünceli bir şekilde.

Asker bize anlamaz gibi bakarken, "Sen bize toplantı odasını göster," dedim ona. Sinirliydim ama acilen işe koyulmalıydık. Vaktimiz daralıyordu. "Nizami, sen de benimle gel."

"Emredersiniz komutanım," dedi Nizami.

Turan, Kubat ile Serkan'a döndü. "Siz de büyükşehirlerdeki ihbarları, göze batan durumları araştırın. Fırat, Özgür, Şükrü siz de polis merkezleri ve jandarma komutanlıkları ile irtibatta kalın," deyince onlar da, "Emredersiniz komutanım," dediler.

"Herkes işine," diyen Turan kızarmış ensesini okşadı, derin bir nefes aldı.

Nizami ile Göktuğ'u aldığım gibi askere işaret verdim. Asker bizi yürütmeye başladı. "Komutanım İstanbul'da mı?" diye soran Nizami'ye cevap vermeden sert adımlarla askerin ardından yürüdüm. Toplantı odasına girdikten sonra yanımıza gelen asker, "Gerekli olan tüm teçhizat sağlanacaktır komutanım," derken hızla kafamı salladım.

Ekipmanları ayarlayan Nizami ile Göktuğ'a odanın içerisindeki diğer askerler yardım etti. "Albay Serdar Köktür'le bir görüşme ayarlayalım," dedim. Göktuğ, "Emredersiniz komutanım," derken Nizami askerlerle ekipmanları hazırlamaya devam etti. Daha öncesinde kitap hakkındaki raporlarımızı girdiğimiz sisteme giriş yaparken, Göktuğ görüntülü görüşmeyi açıp bilgisayar ekranını bana çevirmişti.

Ekranda Serdar Köktür vardı.

"Komutanım, Şehmus Arman'dan aldığımız bilgiye göre Yassou Türkiye'ye giriş yapmış. Halihazırda saldırıların planlandığı kitap üzerinden yola çıkarak yakın gelecekteki saldırıları tespit etmeyi düşünüyoruz."

"Alfabe konusunda ilerlemiştiniz," dedi albay. "Kitabın içerisindeki neymiş, öğrendiniz mi?"

"Bir İsa heykeli komutanım," dedim. "Nerede tutulduğunu biliyoruz. Şilan Arman, Mardin'de yaşıyor. Şehmus'un öz kızı. Heykel onun yanında."

"Mardin İl Jandarma ile görüşeceğim," dediğinde kafamı salladım. "Gerekli önlemler alınacak. Siz de dikkatli olun. Gelişmelerden haberdar edin. Gerekli desteği buradan sağlayacağım."

"Emredersiniz komutanım."

Görüşme sonlandıktan sonra Nizami, kitabın kopyasını yazıcıdan çıkardı. Üzerimdeki ceket çıkarıp kenara koyup kısa kollu askeri tişörtümle kaldım. Topuzumu açtım, tekrardan enseme bağladım ve masaya oturdum. Nizami ile Göktuğ askerlerle kitaptaki sayfaları çıkarırken, daha öncesinde sayfalar arasında yaptığımız karşılaştırmaları da önüme koydular.

“Ocak ayından bahsettiler. Kitapta çözdüğümüz kelimeler neler? Üs-ründen geçelim, karşılaştırmaya devam edeceğiz.”

Yanımıza gelip giden, yanımızda kalan, sürekli haber vererek bizimle irtibatı kesmeyenler oldu. Turan bir süre sonra bize katıldı. Keleş, görevlerini harıl harıl yerine getirmeye uğraşırken toplantı odasına girerek bize katılmıştı. Ara ara yanımıza gelen binbaşı da yardımcı olmaya çalışıyordu.

Harf sistemi Uzak Doğu ülkelerindeki benziyordu. Tek bir harf gibi görünen şekiller aslında iki heceyi karşılıyordu. Sayfalara karışık halde konulmuş kelimeler vardı. Bir anlam oluşturması zor ve karışıktı.

Harflerin bazılarını çözssek de rakamlar çözülüyordu.

“Bak,” dedi Turan bir saatin sonunda. Bakışlarımı kâğıda çevirdim. Dağılmış durumdaydım. Saatin henüz on biri gösterdiğini düşünüyordum fakat saate bakacak vaktim dahi yoktu. “Sayılar tek tek yazmıyor. Sembollerin duruşuna bak.” Gözlerimi kısarak sembollere baktım.

Yediyi düşündüğümde sembolde en belirgin olan yedi gibi görünüyordu. Dokuzu düşündüm, sembol dokuza daha yakın duruyordu.

“Rakamlar karmaşık bir şekilde iç içe yazılmış,” dedim ona kaşlarımı çatarak. “On rakam da iç içe görünüyor. Gözlerimi kısıtıldığında aklımdan geçirdiğim sayıyı görebiliyorum.”

“Bu sembole bak ve aynı sayıları düşünerek görmeyi dene.”

Denedim ama olmadı. Az önceki şekilde yediyi düşündüğümde gördüğüm yedi rakamını bu şekilde göremedim.

“Hayır.”

“En belirgin rakamların duruşu belli. Sıfır düşünüyorum, sıfır görünüyor burada ama bunda görünmüyor. Mantığı anladın mı?”

“Opaklıkla mı alakalı?” diye sordum anlamaz gibi. “Bilmiyorum. Bu ne? Bunu kim anlar, Allah aşkına?”

“Amaç da o,” diyen Turan önündeki kâğıtları topladı. “Anlaşılmayan olmak. Bu kitap birilerine ulaşmayacaktı ki bu yalnızca denemeydi. Örgütlerin eline verilen takvim, liste ya da yazılı olan bir başka şey olmalı. Bu heykeli gizlemek için Yassou’ya ulaştırılan bir belge. Yalnızca Yassou’nun anlayacağı bir belge. O yüzden çok rahat taşıdı yanında. O yüzden gerisinde bıraktı belki de.”

“İlk sayfayı verin bana,” dediğimde askerlerden biri uzattı. Kâğıda gözlerimi kısarak baktım. Tüm sayfa boyunca yazılı olan sayıları gördükçe sağ elimdeki kalemle boş kâğıdıma not aldım.

“Bir, iki, sıfır, bir, iki, sıfır, iki, iki...” Kafamı kaldırıp tarihe baktım. Gözlerim kısıldı.

12.01.2022.

Bugündü. İlk sayfada bugünün tarihi yazıyordu.

"Bina," dedi Göktuğ önündeki kâğıtları okurken. "İstanbul, merkez," dedikten sonra duraksarken kaşları çatılarak bana döndü. Kâğıdı gösterdi. "Canlı bomba." Tekrar kâğıtlara döndü. Yüzümdeki ifade kendisini saldı. Kâğıdı Göktuğ'un önünden aldım ve sayfaya baktım. Aldığı notlar kesindi, tarih ile bir araya getirildiğinde...

Kitaptaki saldırılar bugün başlıyordu!

Turan, "Bugün," diye fısıldadı yanı başımdan. "İlk sayfa bugünü gösteriyor. Yassou, Türkiye'ye Yorgi ölmeden önce çıktı ve saldırıları bugün başlatıyor."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Komutanım, ilk saldırı İstanbul'da," dedim korkuyla. "Vatandaş içerisinde gerçekleştirecekler!" Turan bana bakmayı kesmeden sakince nefeslendi, sonrasında elimdeki kâğıda baktı.

Fırat abi, "Komutanım," dedi kulağındaki kulaklıkla bize dönerken. "Komutanım, ihbar var."

"Ne ihbarı?" diyen Turan bakışlarını benim elimdeki kâğıttan alıp Fırat abiye dikerken ayağa kalktı.

Fırat abi, "İstiklal Caddesi'nde şüpheli bir şahsın, üzerinde iki montu garip hareketler sergilediğine dair on vatandaş ihbarda bulunmuş," dediğinde ben de ayağa kalktum.

"İhbar saatleri belli mi?"

"Her biri arasında saniyeler var. Beş dakikadır ihbar alıyorlarmış."

Ceketime davrandım. Turan kâğıtlara bakmayı kesmezken, "Özgür, Şükrü derhal birliklere ve sivillere haber veriyorsunuz. İstiklal Caddesi'ne bir ekip çıkıyor," diye konuştu. Çocuklar dışarı çıktı aceleyle.

"Komutanım," dedi Kubat. "Bağdat Caddesi'nde bir anma yürüyüşü varmış. Vatandaşlardan birçok ihbar alınmış fakat saldırı olacağına dair ihbarları ayıklamak saatlerimizi alır. Yürüyüş yeni başlamış. Bağdat'a da bir ekip çıkarıyoruz."

Turan ile göz göze geldik. "Ben Binbaşı Ramazan'la görüşeyim, destek için birliklere haber göndereceğim. Siz de hazırlığınızı yapın, ortalık karışmadan heykeli almamız gerek," der demez apar topar odadan çıktı.

"Allah sonumuzu hayır etsin," dedi Fırat abi.

Bakışlarımı Turan'ın çıktığı kapıdan çekmeden diğerlerine eşlik ettim. "Âmin."

9. ŞEYTAN DAĞLATTIĞIM GİBİ

13 Ocak 2022, Mardin.

Ardımızdan gelen Keleş ile köyün içerisinde yürüyor, etrafı kontrol ediyorduk. Hepimizin kafasında askeri kaskı, üzerinde askeri kamuflajları vardı. Sakin bir köydü ve bizi izleyen yerli halkın korktuğunu görebiliyorduk. Sakin köylerine bunca asker gelmiş olması kafaları karıştırıyor olmalıydı.

Birkaç saat önce İstanbul'da yaşanan ve Tahrir'in kitabındaki saldırıların gerçekleşeceğini anladığımız saldırılardan birine birlikler intikal etmişti.

Bağdat Caddesi'nde yürüyüş yapan kalabalığa yönelmek üzere olan kadının üstündeki bomba imha edilememiş fakat kadını bir ara sokağa sürükleyen asker sayesinde etki alanı sifıra indirilmişti. Ölen tek kişi canlı bomba olan kadındı.

Kadının ölmeden önce, "Yaşasın Tahrir!" diye bağırdığı bilgisi elimize ulaşmıştı.

Bu durumun engellenmemesi yüzünden telefonlar susmamıştı. Turan, Serdar Albay'a bilgi verdiğinde, albay olayla kendisinin ilgileneceğini söylemişti. Göktuğ yalnızca fotoğrafların sosyal medyaya düştüğünden bahsetmişti. Videoların paylaşımı yasaklanmıştı. Kadının bilgileri için uğraşan bir ekip vardı. Patlamaların yazdığı dosya çözülmek üzere birkaç ekibe dağıtılmıştı. Yavaş yavaş hepsine müdahale edilecekti.

Bizler de albayın emri ile birkaç saat içerisinde Mardin'e uçmak durumunda kalmıştık.

Mardin'deydik. Şehmus'un kızı Şilan'ın bulunduğu bu evi bulmamız kolay olmamıştı. Mardin İl Jandarma, Şilan Arman'ın ikametgâh adresini vermişti fakat verilen adreste Şilan adlı bir kızın yaşamadığını söylemişlerdi. Soruşturma soruşturma kızın annesinin köyünde, anneannesinin evinde kaldığını öğrenmiştik.

"Şükrü," dedi Turan yalnızca. Şükrü emri anladı, elindeki koçbaşını Göktuğ'a verdi. Şükrü boğazını temizledi ve kapıyı çaldı.

Kapının açılması için birkaç saniye bekledik fakat bir ses gelmedi. Fırat abi kaşlarını çatarak Nizami'ye baktı, sonra gözlerini çevirdi.

* Koçbaşı, genellikle birkaç kişi tarafından elde taşınarak; vurarak kapı kırmaya, aralamaya ya da duvar yıkmaya yarayan silah.

Bir daha çaldı Şükrü kapıyı. Ses gelmeyince Göktuğ koçbaşı ile kapıya ilerlerken duyduğum sesle birlikte kaşlarım çatıldı. Kedi miyavlaması gibi bir ses vardı. Etrafıma bakındım önce. Bir kedi aradım fakat hayır... Gözlerim kapıya döndü. “Dur,” diyerek elimi kaldırıp Göktuğ’u durdurdum. “Bekle.”

Zaten kapıyı bize açacak birisi vardı içeride.

Kapıya ilerledim. Keleş’in beni izlediğini bilsem de kapının önünde durup, “Merhaba?” diye sordum. İçeriden kedi miyavlaması geldi tekrardan. Oturdum kapının önünde. “Bana sahibini çağırır mısınız?”

“Buradayım,” dedi bir ses. *Genç bir kadın sesi.* Gözlerimi kapıdan çekmedim. Geldiğimizi duymasına rağmen kapıyı açmamıştı. Neden? “Siz kimsiniz?”

“Türk askeri,” dedim yalnızca. “Sizinle görüşmek istiyoruz.”

“Türk askeri mi?” Metalik gelen sesinden bir şey anlayamadım. “Nereden buldunuz beni?”

Kafamı çevirip direkt Turan’a baktım. Bana güvenilir gözlerle onay verdi. Yanındaki Özgür ve çantasıyla bekleyen Serkan da bana dikkatle, ne yapacağımın merakıyla bakıyordu. “Baban verdi bize adresini,” dedim sakın bir şekilde. “Bizi içeri almayacak mısınız?”

“Size nasıl güvenebilirim ki?” diye sordu ürkek bir sesle.

Yavaşça doğruldum yerimden. Silahımı omzuma astım, elimle kapı koluna dokundum. “Eğer kapıyı açarsan Türk askeri olduğumuzu göreceksin. Sana kimliğimi gösterebilirim,” dediğimde güldü kız keyifle. “Emin olursun o zaman.”

“Başka bir şey vermelisin bana.”

“Sana verebileceğim hiçbir şey yok küçük hanım,” dedim artık dayanamaz gibi. “Kapıyı açmazsan bir şey açıklayamam. Çok merak ediyorsan şu şekilde söyleyeceğim çünkü bana başka çare bırakmıyorsun. Baban Şehmus Arman, terörle işbirliği içinde olduğu için yakalandı. Bize vereceği bilgiler karşılığında seni korumamızı istedi. Senin evinde ihtiyacım olan bir eşyanın bulunduğunu da öğrendim. Kapıyı açarsan zararsız olduğumu göreceksin. Açmazsan ben o kapıyı zorla açacağım çünkü huyum kurusun, istediğimi almadan bırakmıyorum.”

“Bırakmıyor,” dedi fısıltıyla Fırat abi. Bakışlarımı ona çevirdim, Turan’a bakıyordu. “Yakından şahidim.” Turan ona yalnızca baktı çünkü buna daha yakından şahitti.

Kapının ardındaki kilitler açıldı, bir adım geri gittim. Turan ve Kubat redbirle silahını kapıya doğrulttu çünkü açılınca kadının karşısında direkt ben görünecektim.

Kapı hafifçe aralanırken onu gördüm. Üzerindeki çiçekli elbisesi, ayağındaki ev terlikleri, beline kadar uzanan kahverengi saçlarındaki çiçekli tacı ile çok güzel bir kızdı. Bu güzelliğine bakakaldım. Yüzüne geri döndüğümde gördüğüm bakışlar ile dudaklarım aralandı.

Tek bir noktaya bakıyordu ve bakışlarındaki o donukluk bana yalnızca tek bir ihtimali verdi. Kızın ürkekliği, korkusu, sorgulaması az önce beni sinirlendirirken şimdi o siniri içimde kül etmişti.

Görme engelliydi.

“Bana bir şeyleri göstermenize gerek yok hanımefendi,” dedi düzgün bir Türkçe’yle. Kapısını araladı iyice. “İçeri girebilirsiniz. Ülkemin askerini kapımdan kovacak kadar delirmedim.”

Bir şey demeden ona bakarken üzülmekten edemedim. Kızın görme engelli olmasını beklemiyorduk.

Serkan yanından geçecekken kıza bakışlarını eğerek bakınca, gerçek mi yoksa oyuncu mu olduğunu anlamak istediğini fark ettim. Güvenmemekte haklıydı fakat kızın rol yapmadığına ilk görüşümde emin olmuştum.

Serkan’ın içeri girmeden orada öylece durmasına karşılık, kız onu hissetmiş gibi kafasını Serkan’a çevirdi. Aralarındaki boy farkı yüzünden boş bakışları Serkan’ın göğsüne kilitlendi. “Aklınızdaki soru işaretleri çok rahatsız edici.”

Serkan şok olarak arkasını döndü. “Kesin oyun oynuyor,” dedi dudaklarını kıpırdatarak.

Fırat abi Serkan’ı sırtından içeri ittirdi. Bu yetmeyince ensesine vurdu. “Bir şey demedim abi ya,” diyen Serkan’a, “Kıza öküz gibi baktın. Kız bile senin aygırlığını fark etti,” dedi Fırat abi.

Özgür, Göktuğ, Nizami, Şükrü de arkalarından girdi. Kubat kıza bir süre baktı, sonra Turan’a ve bana, “Ben bir sigara içeceğim,” dedi yalnızca. “Siz geçin.”

Turan bana eliyle kapıyı işaret etti. “Önden,” deyince derin bir nefes alarak içeri girdim.

İçeriye girdiğim gibi ayaklarıma doğru atılan minik, beyaz kediyle geriledim. Sırtım Turan’ın göğsüne çarptı.

Turan saatler sonra ilk kez boğazdan gelen bir keyifle güldü. “Kedi sadece,” dedi elini belime yaslarken.

“Ne diye ayağıma atlıyorsa tava göt?” diye öfkeyle söylendim. Şilan da yandan kikirdeyerek gülmeye başladı. Beyaz kediye ayağımı salladım gitsin diye. “Uzak dur benden.”

Kedi kaçarak Şilan’a doğru gitti. Şilan keyiften dörtköşe görünüyordu. Gözleri ileriye kilitlenmişti ve yüzündeki o masum gülüşü çok güzel geldi gözüme.

“Korkmayın. Zarar vermez,” dedi eğilip kediye kucığına alırken. Kedi kucığına sığındı. “İsmi Kar.”

“Ne zarar verecek yahu? Önüme atlayınca ürküttü. Bizim Lazkiye daha uysal.”

Lazkiye’yi özlediğime inanamıyordum.

“Kedi işte.” Turan kafasını eğdi, kulağımla boynumun arasındaki o yeri öptü. Boğazımı temizleyerek ondan uzaklaştım. Önce Şilan’a baktım. Genç kız, “Ben sizi yalnız bırakayım,” diyerek yanımdan geçip gitti. İçeri bakındım, Keleş içeriye geçmişti.

“Ne yapıyorsun? Çocuklar içeride.”

“Benim çocuklarım mı? Bana ne?” Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. “Umurumda olan çocuklar bizden çıkacak olanlar. Başka hiçbir çocukla ilgilenmiyorum.”

“Benim çocuklarım sayılırlar.”

“Değiller,” diyerek belimden tekrar tutup çekecekti ki kaçtım. Şimdi Şilan’la konuşmamız, heykelin yerini öğrenmemiz gerekiyordu. “Kocaman, dana gibi herifler. Çocuğa ihtiyacın varsa yaparız bir tane.”

“Yakışırda sana baba olmak,” dedim sırtarak. “Çok güzel bir baba olacağına eminim.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Kesinlikle.”

Tekrar yanağıma öpücük kondurdu. “Sana anne olmanın yakışacağı kadar yakışır mıydı?”

Onun babası, benim annesi olduğum bir çocuk düşünmek beni bozguna uğrattı.

Kampa gitmişiz ve çocuğumuza dağda yaşamının nasıl bir şey olduğunu göstermişiz. Ateş yakmasını, tetikte olmasını, kısıtlı imkânlarla yemek yapmasını öğretmişiz. Çocuğumuz da kenarda bizi görmeden taşları birbirine çarpıp ateş çıkarmaya çalışıyormuş, bu şekilde dağın ortasında yaşam mücadelesini öğrenirken biz de bir ağacın altında öpüşüyormuşuz. Mutlu, huzurlu ve gerçekten bir ailenin verdiği saadetin izleriyle.

Diğer yanağımdan da öpünce, "Turan, Keleş içeride ama," dedim heyecan dolu bir nefesle. Tadını çıkarmak istiyordum fakat işimiz vardı. Tamam, kısa ve zararsız bir kaçamak hoşuma gitmiyor değildi. Kimin hoşuna gitmezdi?

Bir öpücük daha kondurdu. "Bir şey olmaz."

Kapı çalınca artık tüm irademle onu ittim. Geri gidince kaşlarımı çatarak onun güzel yüzüne baktım. Beni baştan çıkarmıştı! Göğsüne vurdum öfkeyle. "Heykel."

Elimi uzaklaştırmadan tutarak bir öpücük de elimin üzerine kondurdu. "Çocuk."

Bizden çocuğu olsun istiyor. Gözleri bizim gibi baksın. Evet. O zaman önce bize bir basması lazım.

Kalbim ağzıma çıkarken elimi zar zor çektim onun elinden. İlerleyip kapıyı açtığımda içeri giren Kubat ilk önce bakışlarını bana indirdi. Gözlerini kıstı, arkamdaki Turan'a baktı. Yüzünde sinsi bir sırıtsı belirdi. Gözlerindeki o muzip kırıntılar hiç ama hiç hoşuma gitmedi. "Yanlı ş zamanda mı geldim?"

"Evet," dedi Turan arkamdan. Ona dönüp sinirle baktım.

"Ben bir sigara daha yakabilirim," diyen Kubat'ı, "Ya sen de sus Allah aşkına," diyerek kolundan tutup içeri çektim ve sırtından içeri ittirdim. "Yok öyle bir şey. Salak salak konuşmayın. İş üstündeyiz."

"Evet, iş üstündeymişsiniz. Onu anladım," diyen Kubat'a, "Zeki herifsin. Bir de ne zaman ortaya çıkacağın konusunu ayarlayabilsen daha zeki biri olacaksın. Biraz daha çalış," diye söylendi Turan.

"Ben buna çalışayım," diyen Kubat eşek gibi kasılarak içeri girdi. Onun gidişini izledikten sonra sinirli bir nefes aldım.

"El âleme maskara ediyorsun bizi," dedim öfkeyle. Bir de öyle keyifliydi ki ben burada sinirden saçımı başımı yolsam *yoruldun, gel bir öpeyim* diyecek gibi duruyordu.

"O benim mutfağımda Ziyafet'i utandıracak işler yapınca sorun yok ama."

"O bizim çöpçatan planımız sayesinde gerçekleşti. Karıştıрма."

"Bu da bizim planımız."

"Yalnız kaldığımızda planlarımızı icraata dökebiliriz."

"O planlarda sen ismimi bağırarak inliyorsan bu konu hakkında da planlara başlayabilirim."

"Erken kalkan yol alır," deyip içeri yürürken arkamdan gelen kısık sesli gülüşünü duydum.

“Hep kalkan ne alır?” diye sorduğunda gülmemek için kendimi zor tuttum. Ne kadar terbiyesizdi! Ben daha terbiyesizdim orası ayrıydı tabii ama Allah aşkına, iş için gelmiştik!

İş için gelmeyince bir şey gerçekleşiyor sanki. Hep hayal kırıklığı, hep bir boğazda kalma durumu!

Keleş’in olduğu salona girdim. Emir beklediklerini anlayınca, “Şilan, babanın sana verdiği heykelin yerini bize söyler misin?” diye sordum kızı ince bir sesle. Tabii, sesim ne kadar ince çıkmıştı orası ayrıydı.

Şilan eliyle önce koluma dokundu. Üzerimdeki üniformayı hissederken eli silahıma değdi, ateşe dokunmuş gibi çekti elini benden. “Nereye koyduğunu bilmiyorum,” dedi yutkunarak. “Heykel bıraktığını da bilmiyorum.”

“Babanın işlerinin ne olduğunu biliyor musun?”

“Birkaç kez o adamları görüşmeye çağırırdı evine. O zamanlarda onunla yaşıyordum. Sonra buraya yerleştirdi beni,” dedi ve boğazımı temizledi. Keleş, Şilan konuşurken evin her yerine dağılmıştı. Her yeri arayacaklardı. Kızın yatak odası olduğunu anladığım yere girecek olan Fırat abi bana dönerek, “Sezin,” diye seslendi. Onda olan bakışlarımı gördü. “Bakalım mı buraya?”

“Ben bakarım,” dedim sakın bir sesle. “Şilan, birlikte yaşadığınız o dönemde babanın evinize gelen adamlarla ne konuştuğunu biliyor musun?” diyerek geri döndüm kızı.

“Hayır, onları hiç dinlemedim.”

“O adamların sesini, nasıl birileri olduğunu tarif edebilecek kadar onlarla konuştun mu?”

“Maalesef,” dedi sadece. Derin bir nefes aldım. Bu konuda elimiz boştu. Bizimle aynı odada olan Özgür radyonun üstünde olduğu dolaba eğildi ve kapağını açtı. Ben Şilan’dan bakışlarımı çekmedim. Korkar gibi bir hali vardı. “Benden korkmuyorsun, değil mi?” diye sordum.

Yüzünü bana çevirdi. “Babam iyi olacak mı?”

“Babanla ben ilgilenmiyorum,” diyerek onun elini koluma koydum dikkatlice. Başta irkilse de kamuflajımın kolunda kabartma Türk bayrağının olduğu yere dokununca parmak uçlarıyla bayrağı okşadı. Ona büyük bir özenle baktım. Babasının ne iş yaptığını o kadar mı bilmiyordu? Babası onu her şeyden korumak mı istemişti? “Seninle ilgileniyorum çünkü sözüm var.”

Özgür, ayağa kalktı ve dolaptan çıkardığı çarşafa sarılı bir şeyi çıkardı. Çarşafı açtırdı, içinde olan heykeli bize gösterdi. Serkan elindeki büyük, korumalı çantayla ona yaklaştı. Şükrü diğerlerini çağırdı, Özgür’ün elindeki

heykeli alıp altına üstüne bakındı. Gözlerini salondan giren Turan'a çevirdi. "Komutanım."

Dikkatim çoktan Şilan'dan kaymıştı. Şilan da sessiz kalması gerektiğini bilir gibi kucağındaki kedinin başını okşuyor, bekliyordu.

Fırat abi, Kubat, Göktuğ ve Nizami ile Turan da Özgürlere büyük adımlarla yaklaştığında bir şeyler fısıldamaya başladılar. Turan onları ciddiyle dinledi.

Onlara dahil olmadım. Bu kızı buradan çıkarmalıydık. İçime yalnızca ve yalnızca başarı hissi doluyordu. Hem kitap hem de içindeki heykel elimizdeydi.

Bu maç, bizdeydi.

"Montun nerede, Şilan?" diye sordum onun arkasını çevirirken. "Seni hazırlamamız lazım." Serkan'ın elindeki korumalı çantayı açtılar ve heykeli içine yerleştirdiler. Derin bir nefes aldım. Şilan, "Odamdaydı," dedi.

"Hadi bizi odana götür, seni hazırlayalım."

Dikkatli adımlarla odasına girdik. Eskitme bir odaydı. Kıyafet dolabı kahverengi, antika bir dolaptı. Bir karyola vardı. Odası özenle toparlanmıştı. Cam kenarında kedinin yatağı vardı. Şilan yere bıraktığında kedi koşarak yatağına gitti.

"Bavulum dolabın üstünde olacaktı abla," dediğinde bavuluna kolaylıkla uzandım. Yere koyup, "Seni güvenli bir yere götüreceğim. Bundan sonra buraya geri dönmeyeceksin," dediğimde boşluğa bakan gözlerini duvardan çekmeden, "Anladım," dedi masum bir şekilde. "Kar da benimle gelebilir mi?"

"Gelsin," dedim kedinin sarı gözlerine bakarken. Katil kediymiş ama kız belli ki kediye çok bağlıydı. "Alalım onu da."

O kendisi için gerekenleri söyledi, ben bavula yerleştirdim. En son odadan çıkacakken kızın makyaj masasındaki ince defteri gördüm. Kaşlarım çatıldı. "Şilan," dediğimde, "Evet?" diye sordu bana incecik bir sesle.

"Günlük tutuyor musun?"

"Ben yazma bilmiyorum," dediğinde bavulu kenara bıraktım ve masadaki defteri elime aldım. Defteri açtığımda tüm sayfalarının boş olduğunu fakat ilk sayfada bir numara olduğunu gördüm.

"Burada bir numara yazıyor. Bilgin var mı?"

Şilan'ın yüzü aydınlandı. "Evet, şimdi hatırladım. Babam bir numara yazdığını söylemişti. Eğer başım sıkışırsa komşunun telefonu ile o numarayı aramamı istemişti."

"Kime ait olduğunu söyledi mi?"

“Hayır abla.”

“Özgür,” diye seslendim içeri doğru.

“Komutanım,” diyerek saniyesinde odadan içeri girdi.

“Numaranın kime ait olduğunu sorgulamamız ne kadar sürer?”

“Jandarmaya ulaşmamız gerekebilir komutanım. Yarım saatimizi alır.”

Derin bir nefes aldım ve ona defterdeki numarayı gösterdim. “Komutanım bu tarz numaralar genelde kullan-at sistemle çalışır. Kimin satın aldığını bulmak imkânsız. Tek arama kabul eder, sonra numara aramaya kapanır.”

Şilan daha önce bu numarayı aramamış olmalıydı. Aklına yeni gelmiş gibi duruyordu. Bu numara birine ait olabilirdi.

Yorgi olamazdı. Şehmus, Yorgi’ye zaten heykeli nereye koyduğunu söylemişti. Tek bir kişi heykelin nerede olduğunu bilmiyordu, o kişi Şehmus’a ulaşıyorsa heykelin yerini öğrenecekti.

Cebimden telefonumu çıkardım, numarayı telefonuma tuşladım. Şilan’a dönüp, “Benim için bir konuşma gerçekleştirirsin değil mi, Şilan?” diye sordum.

“Tabii ki abla.”

“Sana söyleyeceklerimi harfiyen telefondaki kişiye ileteceksin,” diyerek ona istediklerimi anlattım. Her şeyi anlamış gibi kafasını aşağı yukarı salladı. Özgür’e dudaklarımı oynatarak telefonunu işaret ettim. “Ses kaydına al.”

Telefondaki numarayı ararken Özgür de telefonunu çıkarıp ses kaydını açtı. Şilan’a elimdeki telefonu uzattım. Telefondan arandığına dair bir ses geldi ve telefon dördüncü çalışta açıldı.

“Alo?” diyen Şilan’a bir ses, “Evet?” diye sordu. Kaşlarım çatılırken kafamı Özgür’e çevirdim. Özgür bir şey anlamaz gibi bana baktı.

Ses ona tanıdık gelmemiş miydi? Ben neden bu sese aşınaydım? Kafayı yemiyordum, değil mi?

“Ben Şilan Arman. Şehmus Arman’ın kızıyım. Babam bu numarayı seni aramam için verdi. Babamın Sidar diye bahsettiği adam sensin, değil mi?”

Bir sessizlik oldu adamın tarafında. Ölüm sessizliği gibiydi. Kafasında bu aramanın neden olduğunu sorguluyor gibiydi. Şehmus’un bineceği tekneyi patlatarak onu öldürmeye çalışmıştı. Şimdi de kızı onu arıyordu. “Seni dinliyorum, Şilan.”

Ses çok tanıdıktı. Gerçekten çok ama çok tanıdıktı. Hayatımın neresinde duyduğumu hatırlamıyordum fakat bu sese sahip birisiyle konuştuğuma yemin edebilirdim. Sidar, TSK içerisinden bir haindi ve ben bu adamla hayatımın bundan önceki zamanlarında konuşmuş olmalıydım.

“İsa heykelini babam bana emanet etti. Bir gün sana vermemi istediğini söylemişti. Seni bu numaradan arayacağımı, numarayı ona Orhan amcanın verdiğini anlatmıştı.”

Orhan demesini, Yorgi lakabını kullanmamasını söylemiştim. Şilan tam da istediğim gibi konuşuyordu. Adam ses çıkarmadı. Şilan’a adamı konuşturması gerektiğini söylemiştim, onu oyalayarak bize birkaç cümle vermesini sağlamasını istemiştim.

Adam konuşmadığı için Şilan yüzü bana çevirdi. Bakışları arkamdaki duvara sabitlendi. Devam etmesini ister gibi koluna dokunarak okşadım. “Birkaç saat önce heykel benden alındı,” dediğinde adamın sadece nefes alış verişleri duyuluyordu.

“Sezin Kaza heykeli benden aldı ve sana şu sözleri iletmemi söyledi: *Saklandığın delikten bir gün seni çıkaracağım ve o gün benim yüzümü gördüğün son gün olacak. O zamana kadar ismimi iyi hatırla, Sidar. Seni şeytani ağılattığım gibi ağlatacağım. Bu da benim kendime yeminim.*”

Telefonun kapandığına dair gelen üç *dıt* sesinden sonra oda sessizliğe büründü.

10. DERİNDEKİ KIZ ÇOCUĞUNA EL UZATAN

14 Ocak 2022. Tunceli

Albay, Özgür'ün açtığı ses kaydını dinlerken soğukkanlı bir tavırdıydı. Yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu.

“Kız sesi tanıdı mı?” diye sordu Serdar Komutan.

“Hayır komutanım. Sesi hayatında ilk kez duyduğunu söyledi,” dedi Turan.

“Kız nerede?”

“Ankara’da bir hastaneye gönderildi. Bir taramadan geçecek. Elimizden ne geliyorsa yapacağız. Tüm işlemlerini takip ediyorum komutanım. Ankara’daki bağlantılarımı kullanarak kızı bir tesise yerleştirmeye çalışıyorum.”

Ona bakarken bakışlarım kapının üstünde yazan “*Geceler ve Dağlar Bizimdir!*” yazısına kaydı. Derin bir nefes aldım bakarken. İçimi kan kıızılina boyayan bir sözdü.

“Kızın takibini bırakmayın. Tedavisi hakkında ne gerekiyorsa yapılınsın.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Şehmus size ne söyledi?”

“Yassou’nun Türkiye’de olduğunu söyledi. Saldırıların Yassou’nun gelmesiyle alakalı olduğuna eminiz. Diğer küçük grupların onun yanında olup olmadığını araştırıyoruz.”

“Saldırıların önüne geçmiş olabiliriz fakat Yassou ile Tahrir’in buluşmamasını sağlamalıyız. İkisi bir araya gelmemeli,” dedi Turan. “Bu yüzden birkaç kanattan ilerliyoruz.”

“Saldırı en az hasarla kontrol altına alınsa da diğer saldırı tarihleri birliklere dağıtılsa da...” diyerek derin bir nefes aldı albay. “İstihbarat dosyayı alabilir. Biz Kurtuluş dosyasını Tahrir Tunceli’de olduğu için üstlenmiştik fakat durum değişti. Bizim kontrolümüzden çıktı.”

“Ne?” dedim kaşlarımı çatarak. “Komutanım, Tahrir bizim meselemiz.”

“Mesele büyüdü. İstanbul’a sıçradı,” dedi albay öfkeyle. “Bana getirdiğin kitaptaki alfabeyi iki aydır çözemedin, Kaza. Saldırının olduğu gün dokuz kafa bir araya gelip çözebildiniz! Ciddiye almadınız. Ya çözemeseydiniz?” Derince yutkundum. “Yüzlerce insan ölebilirdi!”

“Komutanım-”

“Bir alfabeyi bile çözmeyi beceremediniz!” diyerek Keleş’e döndü. “Şimdi bana dosyayı istihbarata vermeyin diyebilir misiniz?”

“Deriz,” dedi Turan araya girerek. “Heykel bizde olduğu için her türlü biz öndeyiz. Yassou’ya yem atmayı planlıyoruz.” Albay bakışlarını benim ve Turan’ın arasında gezdirdi. “Yassou’nun bacağına kırmak Tahrir’in kolunu kesmekle aynı şey. Birkaç adım uzaktayız komutanım.”

“Bu yüzden ikisiyle de ayrı oynamayı planlıyoruz,” dedim yutkunarak. “Birbirleriyle tehdit etmek bile ikisini de kuyuya düşürür.”

Albay bakışlarını benden çekip Keleş’e baktı. “Sizin gibi adamlarım varken aksini beklemiyor, fazlasını istiyorum. Bu davayı istihbarata verip sizi çil yavrusu gibi ülkenin dört bir yanına dağıtmamı istemiyorsanız bana sizi korumamın, arkanızda dikilmemin, size canımdan çok güvenmenin mükâfatını vereceksiniz. Sizler şanlı Türk askerlerisiniz. Vatanınız, davanız için ne gerekiyorsa yapacaksınız. Korkmayacak, saklanmayacak, pısmayacaksınız. Saldıracak, parçalayacaksınız!”

“Emredersiniz komutanım!” diye bağırdık bir ağızdan.

“Ne bok işiniz varsa halledin bugün. Yarından sonra hepinizi burada göreceğim.”

“Emredersiniz!”

Albay son kez bize bakıp toplantı odasından çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Masada herkes birbirine baktı. “Hepsini canlı canlı o dağa asmayan Keleş’in de şerefini-” diyen Fırat abi kendini zor durdurdu. “Neyse.”

“Yarından sonra burada plana oturacağız. Her şeyi sıraya koymamız lazım. O zamana kadar toparlanın. Kaç gündür nefes almadan çalışıyorsunuz. Bir süre daha nefes almamaya devam etmeden önce biraz dinlenin,” dedi Turan. Hepsi onu onaylarken boğazını temizleyip yavaşça arkasına yaslandı. Fırat abiye dikti gözlerini. “Sevil Hanım’ı görmeye gitmeyecek misin?”

“Gideceğim inşallah,” dedi Fırat abi.

“Baba oluyorsun abi!” diyerek ona hevesle sarılan Şükrü, Fırat abiyi sarstı.

Nizami de biraz durduktan sonra ayağa kalkıp bağırarak konuşmaya başladı. “Biz bunu niye konuşmuyoruz oğlum? Amca oluyoruz lan!” Göktuğ’u, Özgür’ü, Serkan’ı kaldırdı. “Kalksanıza oğlum! Abimiz, iman gücümüz, reisimiz baba oluyor lan!”

Hepsi tezahürat yaparak zıplamaya, “Reis baba oluyor, yeğenimiz aslan oluyor!” diyerek şarkı söylemeye başladı. Fırat abi yüzünü buruşturarak onlardan kaçmaya çalışsa da onu sarsarak tepesinde zıpladılar.

“Oğlum bir durun,” dedi Fırat abi. Onu duymadılar bile.

Rahatsız olduğunu görebiliyordum. Baba olmaktan korkan bir adamın en korktuğu şey başına gelmişti ve kaç gündür sevindiğini görmemiştik. Sesi bile çıkmıyordu. Bu konudaki rahatsızlığı beni de rahatsız ediyordu. Yıllardır çocuk sahibi olmak isteyen Sevil ablanın hevesini boğazına dizesini desteklemiyordum ama Fırat Demir'e kızamıyordum da. Eşini üzme-ten de kırmaktan da her zaman kaçınan biri olmuştu.

Fırat abi boğazı yırtılacak gibi, "Şükrü!" diye bağırınca Şükrü gibi diğerleri de oynamayı kesti. "Sikeceğim şimdi reisinizi. Bırakın beni bir!"

Durdular. "Bırakalım abi," dediler. Sessizce yerlerine geçerken hepsi bu tepkinin sebebini Fırat abinin yüzünden öğrenmeye çalışıyordu. Fırat abi eliyle yüzünü sıvazladı, nefes almaya çalıştı.

En sonunda Serkan boğazım temizledi. "İyi misin abi sen?"

"Değilim, Serkan."

"Baba oluyorsun abi."

"Oluyorum, Özgür."

"Bu güzel bir şey değil mi abi?"

"Bilemiyorum, Göktuğ. Daha önce baba olmadım bildiğin üzere."

"Abi, ben de olmadım şimdi ne desem bilemedim," dedi Göktuğ ve bana baktı. "Siz bir şey diyecek misiniz komutanım?"

Ona malmuş gibi baktım. "Ben ne diyeyim oğlum? Ben baba mı oldum la diyeyim?" deyince güldüler. Sonra duraksadılar ve gözlerini kısarak bana baktılar. Kaşlarımı çattım. *Yok artık.* Tamam, bulunduğum meslek ve yıllarca çevremde doğru düzgün kadın bulunmaması dolayısıyla dişiliğimi azar azar kaybetmiş olabilirdim ama taşaklı biri de değildim yani. Duraksadım. Ya da öyle miydim? Yüzümü buruşturdum. "Dönün önünüze, kafanızı kirmayayım."

Turan, "Çocuk sahibi olacağın için mutlu değil misin, Fırat Demir?" diye sert sesiyle sorunca Fırat abi saygıyla Turan'a döndü. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Turan ise düz bir suratla onu izliyordu. Ona karışmasa da belli ki o da Fırat abinin bu hareketlerine kızıyordu.

"Mutlu değilim diyemem," dedi. "Ama mutluyum da diyemiyorum."

"Kimsenin haddi değil sana karışmak," dedim sert bir sesle. "Ama eşinin hevesini kırmak, onun hayaline ortak olmamak ne kadar doğru?" Fırat abi bir şey diyemedi. Üzüldüğü bu konuymuş gibi sustu. "Bunca sene sonra o kadın sevinçten delirirken, o sevinci onun kursağına dizmen çok yanlış."

"Kendine gelmelisin," dedi Turan da. "Artık buradan geri dönüş yok."

“Eşin hamileyken sevinmemen bir işe yaramaz, daha çok karını senden soğutur bence abi,” dedi Kubat yardımcı olmak ister gibi bir sesle. “Bence gidin bir konuşun-”

Fırat abi artık dayanamaz gibi, “Eşim hakkında senden akul mı alacağım, Kubat? Yok kardeşim, aşk konusunda tavsiye alacağım son insansın,” deyince Şükrü oturduğu yerde dikleşti. Kubat ise susması gerektiğini bilir gibi boğazını temizledi.

“Niye, biri mi var Kubat’ın hayatında?” diye atladı Şükrü.

“Yok,” dedi Kubat sertçe. “Yok biri hayatımda.”

“Niye yok?” Şükrü ısrarcı davrandıkça diğerleri olayı bildiğinden diken üstünde duruyorlardı. En son Ziyafet ile Kubat sahte sevgililerdi ve o sahtelik ne kadar yalandı tartışılırdı. “Bulsana birini. Kaymak gibi adamsın. Yanına bal gibi kız bulursun, tadından yenmez şimdi. Evlendirelim seni.”

Şükrü’nün şüpheleri kuvvetlenmiş miydi, bana mı öyle geliyordu? Kubat’ı Ziyafet’ten uzak tutmanın tek yolu Kubat’ın başka biri ile görüşmesi diye düşünerek yol mu arıyordu?

Açıkkası boş bir yoldu. Kubat Ziyafet’i kolay kolay bırakacak gibi durmuyordu. İlk öpüşmelerinden sonra kızı hâlâ salmamasından bunu anlamıştım. Sarhoştum diyerek kaçıp tekrar kızın dibinde bitiyordu.

“Yok ben bekâr kalacağım,” dedi Kubat.

“Ben sana ayarlayacağım birini.”

“İstemiyor demek ki, Şüko,” dedi Nizami. “Sen de zorlama herifi. Belki sevdalandığı biri vardır.”

“Yok,” dedi Kubat ona gebertecekmiş gibi bakarken.

“Niye ki abi? Vardır senin de gözlerinin denizinde kaybolduğun birileri,” dedi Özgür de inatla sırtarak.

Kubat’ın suratından şok olduğu anlaşılıyordu. Özgür ile Nizami’nin kendisiyle uğraştığını anlamıştı. Ben de gülmek için kendimi zor tuttum. Ailesine karşı fazla korumacı olan Şükrü, Kubat’ın ablasına yan gözle baktığını öğrenirse sorun çıkarırdı. Söz konusu ablası olunca hem kıskanç hem de geri kafalı oluyordu.

“Yok!” Kubat artık sinirleniyormuş gibi derin bir nefes aldı. “Gömerim seni o denize, kaybolur gidersin, Özgür Kız Nil. Nasıl boğulunur öğrenmiş olursun. Yavşak.”

Özgür, “Şaka abi ya,” diyerek ince bir sesle cümlesini uzatarak yerine sindi.

Kubat eliyle Fırat abiyi gösterdi. “Hem konu ben değilim, Fırat abi.”

“Çocuğum oluyor işte. Evladım. Benden bir parça. Canım,” dedi Fırat abi de dalgın bir şekilde. Sanki az önce dönen muhabbetten haberi yoktu. “Mutlu muyum, bilemiyorum. Sevdiğim kadından bir evladım olacak ama ben eşimi...” Sustu. Sormaya cesaret edemedik. Onların eviydi, onların meselesiydi. Daha fazla ileri gitmek istemedim ben de. “Yoluna koyacağız her şeyi Allah izin verirse.”

Sonra birden Turan’la bana döndü. Albayın gözüne batmamak için ben Serdar Komutan’ın yanındaki koltuğa kurulmuşken o tam albayın karşısındaki koltuğa, başköşeye oturmuştu. Aramızdaki mesafede bakışlarını gezdiren Fırat abi tekrar konuştu. “Hayırlı olsun kardeşlerim. Allah neşenizi ömür boyu daim etsin. Çok mutlu olun.”

Ben gerilirken Turan, “Âmin,” dedi ve Göktuğ’a çevirdi bakışlarını. “Siz zaten biliyordunuz.”

“Biliyorduk,” dedi Nizami ve heyecanla konuştu. “Komutanım, tekneyi siz mi patlattınız?”

“Ne patlatacağım oğlum? Mal mıyım ben?”

“Estağfurullah komutanım. Öyle demek istemedim. Siz öyle sudan çıkıp diz çökünce biz...” diyerek çocuklara baktı. “Planladınız sandık. Bize sadece *Sezin Komutan’ınıza evlenme teklifi edeceğim* dediniz.”

“Patlatan Sidar’dı. Belli ki Şehmus’un yaşamasını istemiyordu,” dedi Turan ve derin bir nefes aldı. “Ben uygun gördüm, o şekilde ettim teklifi.”

Ne de güzel ettin kocamız. Keşke bir daha etsen. Hep bize evlenme teklifi etsen keşke. Çok güzel olur. Her güne bir doz.

“Çok karizmatikti yalnız,” dedi Şükrü sırtarak. “Çok beğendim. Allah size bol mutluluk, bol huzur getirsin.”

“Âmin,” dedim ben de.

“Mutluyuz biz,” dedi Serkan. “Sizin her zaman arkanızdayız evelallah. Arkanızda koskoca Keleş var.” Göktuğ’u dürttü koluyla. “Var, değil mi lan?”

“Var,” dedi Göktuğ. Derin bir nefes aldı. “Mutluyuz.”

Hiç de mutlu görünmüyordu. Onun bu tavrını anlamaya çalışıyordum. Hiçbir zaman ilişkilerimden haberi olmamıştı. Ben timde bu işlere en uzak kişiydim, bunu hepsi biliyordu.

Turan Alp Akkurt tüm dengeyi, düzeni alaşağı etmişti. Şikâyetçi değilim. Alp benim en güzel yenilgimdi.

Göktuğ’un bu konuda farklı düşündüğünü biliyordum. Büyük ihtimalle Alp’in beni onlardan çaldığını, Turan’a bir şey diyemeyeceğini -çünkü onun komutanıydı- ve benim artık elden gittiğimi falan düşünüyor olmalıydı.

“Mutlu olacağız tabii lan,” dedi Şükrü onun kafasını koltuk altına alıp saçlarını karıştırırken. “En sevdiğimiz iki insan yuva kuracak. Bizden mutlu olamaz. Mümkün değil. İzin vermiyoruz.”

Güldüler hep birlikte. “Komutanım,” dedi Özgür şevkle bana dönerek. “Şimdi biz olaylardan dolayı Nizami abiyle Serkan’ın doğum gününü kaçırdık. Hiçbirimiz de kutlama sevmediğimizden genelde hep birlikte bir şeyler yaparız biliyorsunuz ki. Remzi abiye yakın zamanda gittik, bir de ileride ağır işler var. Aramızda konuşuyorduk da... bir halı saha sözünüz vardı bize. Bu akşam, hep birlikte bir halı saha mı yapsak?”

“Ne halı sahası oğlum?” dedi Fırat abi. “Benim Sevil’in yanına gitmem lazım.”

“Abi Sevil abla da gelsin. Hem ben Sevil ablayı tanıyorsam senin burundan getirir ona ne yaptıysan. Biraz da üzgünsün. Belli ki Sevil abla seni yakında affetmez.” Fırat abi onun ensesine bir tane çaktı. “Abi benim ensem senin stres topun mu? Rahatlatıcı makinen, oksijen tankın mı? Neden vurup duruyorsun gözünü seveyim ya...”

“Sokmayayım ensene, Özgür Kız Nil. Zaten gerginim.”

“Abi hep birlikte ya. Ziyafet ablayı, İlayda’yı, Aslı ablayı, Melike Nisan’ı da çağırırız. Var ya çok güzel olur!”

“Üşür kadınlar,” dedi Nizami. “Çağıramayız kadınları.”

Beni kadından saymamaları bir an güldürecek gibi oldu ama ciddi kalmaya çalıştım. Turan’a baktım. Gözlerini bana dikmişti. Göz kırptım *ne yapalım* der gibi. Gözlerini benden çekmeden kıstı, düşünür gibi yaptı.

Tim ile onun arasının iyiye gitmesi için bir adımdı bu aslında. Artık timden uzak durmamaya karar vermişti. Bu etkinlik ona da iyi gelirdi.

“Aslı üşür diye mi korkuyorsun?” dedi Kubat ona karşı atağa geçerek.

“Ben hiçbir şeyden korkmam. Korktuğum tek bir şey var o da Sezin Komutan’ımın gazabı. Rica ediyorum benimle muhatabı kes, Kubat’ım,” dedi ve bana döndü. Sıçar gibi gülümsedim. “Size çok saygı duyuyorum komutanım.”

“Yani Aslı’nın üşümesi umurunda değil?” diye sordum ona gözlerimi kısarak.

“Sıcağım şimdi,” dedi Nizami fısıltıyla. Göktuğ ile Özgür birbirlerine dönüp güldüler. “Hayır komutanım. Ben tabii ki Aslı bayan kadın hanımefendisinin narin tenine soğğun değmesini istemem. Estağfurullah ve üstüme iyilik sağlık yani. Ben sadece...” Boğazını temizledi. Sıkışmış gibi bana baktı. “Komutanım üşürse?”

Göz devirdim. "Alışkın o da soğuğa benim gibi," dedim sadece. Küçük-
lüğümüzde kar kıyamette yerlerde sürüklenir, kar yer, yağmurda deli gibi
koşar, kışın akşama kadar dışarda oynar, soğuk havalarda fındık toplamaya
giderdik. İkimizin de bağışıklığı kuvvetliydi. Katır derisi vardı bizde. "Siz
arayıp hazırlayın sahayı, konum atın. Geliriz." Ayağa kalktım. "Ben kızlara
uyarı geçerim, kalın giyinirler."

Özgür ile Göktuğ, "Allah!" diye bağırıp ayağa kalktılar, birbirlerine sa-
rıldılar. Şükrü kahkaha attı. "Akşama maç var ulan! Sonunda be! Lan Nizo,
sana nasıl takla attırıyorum akşam, izle. Bebek gibi zırlayacaksın."

Nizami öfkeyle ona baktı. "Oğlum sen bence iyi ısın. *Ay kolum, ay gö-
rüm, ay başım* dediğin an seni şutluyorum sahadan."

"Bana gençliğimde Ronaldo derlerdi!" dedi Göktuğ bağırarak. "Üç
metre havaya zıplıyorum diye."

"Zaten iki metre boyun var deve," dedi Serkan da.

"Abi, kıskanma istersen. İhtiyacın varsa vereyim sana beş santim."

"Siktir git, oynak dinazor."

Göktuğ kahkaha attı. "Sahada kim kimi oynatıyor göreceğiz abi!"

Turan da ayağa kalkarken çocuklar çoktan takımları konuşmaya başla-
mıştı. Turan'a gözucuyla baktım. Ben kapıdan çıktıktan sonra da o çıktı.
Koridorda yan yana yürümeye başladık.

"Aynı takımda değiliz," dedim, "Tam isabet. Bakalım kim kazana-
cak?" diye anında karşılık verdi.

"Hodri meydan, yüzbaşım."

"Akşam sahada görüşelim, üsteğmenim."

*Akşama eğlence var! Turancı yanımızı kenara koymak zorundayız. Kazan-
mamız gereken bir maç var!*

"Bileğini kınıyorsun!" diye hevesle bağırdım. İki elimle asılarak elini
masaya değdirme uğraşıma gülerek baktı. Çocukları halı sahanın kafeterya-
sında beklerken bilek güreşi fikri benden çıkmıştı. Birden masanın üzerine
kolumu dayayıp, "Yen beni de göreyim," demek gibi bir delikanlılık yap-
mıştım.

"Masaya çık tepin bir de."

"Turan, dirseğin masaya değmiyor."

Gayet de değişiyor Seziş. Hilekâr Seziş modunu açtın yine.

"Yo, değişiyor. Sen beni kandırabileceğini mi düşünüyorsun?"

İki elimle abanarak onun elini aşağı indirmeye çalıştım fakat etkilenmedi. "Nasıl yani artık karı koca olma işimizi erteliyor musun?"

"Hile yapıyorsun," dedi yine boğazdan gelen sesiyle gülerek.

"Ne hilesi? Ben gayet de iyiyim bu oyunda! Ne velerleri haşat ettim okul sıralarının üstünde bir bilsen..."

"İki üç zarganayla beni bir mi tutuyorsun, Sezin Kaza Akkurt?" dediğinde gözlerimi ona diktim. Elimdeki gücü azıcık çektim, güzel elalarına baktım. Azıcık ucundan erimiş bulundum. Nasıl da yakışıyordu sesine öyle seslenmek...

Duraksadım. *O da hile yapıyordu!*

"Sen beni hafif mi görüyorsun?" dedim gözlerimi ondan çekmeden. Elini masaya doğru eğmeye başladığımda direndi. Hayır, yenmem lazımdı. "Ben kimin karısıyım biliyor musun sen?"

Böyle deyince deli gibi keyiflendi. Kısık bir kahkaha kaçtı ağzından, âdemelması oynadı. "Hayda."

"Ya..." dedim. "Hayda tabii." İkimizin de pazıları öyle bir şişmişti ki masanın üzerinde ara ara ikimizin de gözleri diğerimizin pazısına kayıyordu. Bu oyunu ben bozdum. Diğer elimi onun tek elinden çektim ve pazısına dokundurdum. "Turan..." Damarları belirginleşmişti parmak uçlarımda. Tırnaklarımı sürttüm damarlarına. "Bunlar ne kadar da güçlü-"

Turan parlak yüzüğümü taşıyan elimi masaya yatırdı birden. Hayır! Elim masada şokla ona baktım. Yüzüklü parmağım garibandı. Masaya yığılmıştı. Bunu hak etmemişti.

Gün çirkeflik günüdür. Müstakbel kocamız bizi bir oyunda yendi. Cenaze namazını ayarlıyorum ben, Seziş. Sen de cesedi getir.

"Ne yaptın sen?" dedim büyük bir dumur olmuşlukla. "Turan beni yendin!"

O da şaşkındı. "Bilerek olmadı," dedi fakat yok... bitmişti hayat. Ben bu ilişkiye daha fazla devam edemezdim.

"Ne demek bilerek olmadı? Şak diye devirdin elimi."

"Sen de baştan çıkarıcı hareketlerde bulundun."

"Sadece koluna dokundum!"

"Tek dokunuşuna parçalanıyorum zaten. Sen ne diye bana dokunmak gibi bir hata yapıyorsun?"

"Ne hatası ya?"

"Kızım mahvoluyorum diyorum sana."

"Ya Turan, sus ya!"

"Zor dayanıyorum diyorum sana, Kaza. Çok fena hallerdeyim."

Ne anlatıyordu bana? Bu nasıl bana koca olacaktı? Beni üç çocuğumla geride de bırakırdı bu. *Böyle hayal kırıklığı olmaz olsun...* “Bana bak!” diye bağırdım öfkeyle. Devam edemedim.

“Senden başka bir manzaraya baktığımı düşündüren ne?”

“Sus ya. Küstük.”

“Kaza ne küsmesi?”

Kollarımı göğsümde bağlayıp sırtımı döndüm. “Sus. Artık müstakbel kayınçonum. Tanımıyorum seni.”

“Ben kazandım. Bir isteğim var,” deyince burnumu kııştırdım.

“Ne isteyeceksin?” diye sordum onun bebek gibi duran, öpülesi suratına gözlerimi kısıp bakarak.

“Yarın babaanneni arayacaksın. Turan beni istemeye gelecek, Tunceli’ye gel diyeceksin.”

Sonunda evleniyoruz. Allah’ım ne günlere kaldık! Hemen everiliyoruz. Be-bemiz de olacak. Nerelerden nerelere geldik. Daha dün birbirinizi kovuyordunuz. Ah, mazi...

Zurnanın zırt dediği yere gelmiştik. Babaannemi daha yeni Rize’ye yola-mış sayılırdım. Üstelik babaannem alana promosyon olarak Sezgin Kaza geliyordu ve ben abimi tekrar görmek istemiyordum. Olmazdı.

“Öyle dümdük?” diye sordum ondan bakışlarımı çekmeden.

“Öyle dümdük.”

“Tamam, anlaştık,” dedim kalbim hızla çarparken. Heyecanım şakakla-rıma kadar vuruyordu. Sadece babaannemi abim olmadan nasıl Tunceli’ye sokabilirdim, onu düşünüyordum. “Kabul. Hatta bu gece babaannemi arayacağım, yarın Tunceli’ye çağıracağım.”

“Abinsiz?” dedi tepkimi ölçmek ister gibi.

Omuzlarımı düşürdüm bunu anlamasının minnetiyle. Dillendirmek istememiştim fakat onun da fark ettiği gibi Sezgin’i görmek istemiyordum. “Abimsiz.”

“Tamam, aldıracağım onu Rize’den. Abine gerek yok. Hallederim ben.”

Başımı aşağı yukarı salladığımda ayağa kalkıp bana yaklaştı. Gözlerini gözlerimden çekmeden, “Annenin gelmesini ister misin?” diye sorduğunda içim titredi. Gözlerime yaşların dolacağını hissedince bakışlarımı kaçırdım. Ellerini yanaklarıma sardığında onun avuçları içinde oluşuma içim giti. “Anneni özlediğini biliyorum.”

Anlaşılmaya o kadar ihtiyacım varmış ki içimi okur gibi bana attığı iki adımda tüm hislerimi anlarken, onun hayatımda oluşuna şükrettim.

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı yere indirdim. Annemin sözleri kulağında cınladı.

"Seninle gelemediğim için özür dilerim. Mutlu ol. Neredeysen, ne haldeysen bakma ardına. Duydun mu, Sez'im? Ben iyiyim. Onlar da iyiler. Düşünme sakın. Sen mutlu oluşuna bak, elinden tuttuğun insana bak."

Baktım o insana. Beni anlayana, bana can olana. Bana yeşil olan gözle-riyle dikkatle bakıyor, anlamaya çalışıyordu. Çok güzeldi.

Karadeniz'in yağmura gebe toprağı, neşeli havası, insanı yaşatan orman kokusu gibi güzel. Sobanın üstündeki ekmek kokusu gibi, dedemin bana Seziş diye seslenmesi gibi, çocukluğumun elma şekeri gibi güzel. Abim ve annemle kek yapmaya çalışırken üstümüzü başımızı un yaptığımız, kahkahalar attığımız günlerde radyoda çalan o Karadeniz şarkısı gibi güzel. Oruç tutamayacak kadar küçükken fırından aldığım pideden ağızma attığım parçanın bana verdiği mutluluk gibi güzel. Askerliğe başladığımda söylediğim marşlar, tuttuğum silahlar, yaşadığım başarılar kadar güzel.

"Anne," demek istedim. *"Baksana, mutluyken yaşadığım her şeyi bana geri hatırlatıyor. O değil mi anne mutlu oluşum? Ona bakıyor ve geçmişte beni yere düşüreni değil, yerde güldürenleri hatırlıyorum. Anne o benim elimden tutmuyor, yemin ederim sadece elimi tutmuyor. Çok derinde kalmış o kız çocuğuna el uzatıyor. Babamın kırdığı kaburgamı kaynatıyor, yanağımdaki tokadın izini okşuyor ve yüzümdeki yaşları siliyor. Anne, o çok güzel."*

Turan ellerini yanağımdan indirdi. Belime koydu ve beni kendisine çekti. Ellerim onun sırtına doğru uzandı. Ona sımsıkı sarıldım. Kafamı göğsüne yasladığımda kafamın üzerinden öperek derin bir nefes aldı. Yüreğinin üstünde dinlendim çünkü en güzel yastık, onu göğsüydü bana.

Sevgilim, iyi ki varsın ama neden hatırlattın ki bana geçmişimdeki güzel anları? Orada kalsalardı, o kız çocuğı hiç çıkmazdı dışarı ve özlemezdi çok uzakta kalan zamanları. Kıymetine çok âşığıım ama geçen günlerin ağrısı seninle birlikte geldi. Böylesi çok güzel ama nasıl zor.

Böylesi bana Rize'yi özletiyor. Böylesi bana annemi özletiyor.

"Çok özledim," diye fısıldadım Turan'a. "Ben annemi çok özledim, Alp."

"Onu da getirebilirim Tunceli'ye."

Başımı iki yana salladım göğsüne yapışmışken. "Bunca sene sonra en güzel günümü aile dramına çeviremem. Ne kadar özlesem de annemle karşılaşmaya hazır değilim. Sadece babaannem. Abim yok, annem yok. Yalnızca Fahriye Sultan."

Sessiz kaldı, sımsıkı sarıldı sadece. Kafamın üstünden, yanaklarımdan, boynumdan öptü bol bol. Ben de ona sığındım bir süre. Birden kafeteryaya, "Müstakbel evli çiftimiz buradaymış!" diyerek giren Ziyafet'e dönmeden önce derin bir nefes aldım. Turan kolunu omzuma atıp içeri girmek üzere olan aygırlara, "Durun lan dışarıda. Hepimiz sığmayız buraya," diye kızdı. Yüzüme bir gülümseme doğdu. Keleş ve kızlar, kapının önünde bir kalabalık oluşturmuştu.

"Tamam ya," diyen Özgür ile Göktuğ, Ziyafet ile İlayda'nın ardından dalacaklardı ki tuttular kendilerini.

Aslı ile Ziyafet öne atıldıktan sonra Turan'ın elinden beni aldılar. "Biz bir gidelim de giyinelim," diyerek hızla koşturarak beni çekeştirdiler.

"Ne oluyor ya?" diye sorduğumda, "Gel!" dediler.

Beni giyinme odasına soktukları gibi kafamın üstünde patlayan ses ile elim montumun altındaki silahıma gitti direkt. Silahı çıkaracakken, "Sezo gelin oluyor!" diye bağırdıklarında elimi attığım silahımla büyük bir tedbirle içeridekilere baktım.

Konfetiydi. Yalnızca konfeti patlatmışlardı.

Sakin ol, Seziş. Üsteğmen kimliğini bir süreliğine kenara bırak ve bu gece ailenle eğlenmeye bak. Hem bizim kafamız kadar taşlı olan yüzüğümüz var. Şaka gibi! Turan bize bir daha teklif etsin. İhtiyaç!

"Sakin ol asker, sadece kutlayalım dedik!" diye bağırdı Sevil abla keyifle. Onu böyle keyifli görmek bana çok iyi gelmişti. Ziyafet de mutlu görünüyordu. Elimi silahımdan çektim. En öne geçen Aslı boynuma atladı ve sımsıkı sarıldı.

"Canım Seziş'im!" Onun beline kollarımı sardığımda duygusal sesini duydum. "Büyüdün de kocaman kocanı buldun ha! Gerçekten de kocaman çıktı. Deve gibi yani. Ayı hatta."

Güldüm. Aklıma onunla küçükken ettiğimiz gece sohbetlerimiz geldi.

"Kocaman olacak benim kocam," demiştim karanlığın içinde yan yana yatarak tavana baktığımız o gecelerde. "Büyük olacak. Baktığını korkutacak, Aslıko. Babamı bile. Sesi sert olacak. Konuştuğunda yerleri titretecek. Beni bu karanlıktan, bu evden çıkaracak. Elimden tuttuğunda dünyalar önüme serilecek. Aklımdan geçirdiğim, babama söylemekten korktuğum her sorun hallolacak. Olacak, Aslıko."

"Olacak, ahiretliğim. Ben de yanı başında senin elinden tutuyor olacağım. Çok mutlu olacağız. Benimkisi de uzun olsun ama çok da olmasın ya. Boynum ağrır bakarken. Ama komik olsun. Bizim gibi salak olsun. Gülerken altıma işeyeyim. Bir de mümkünse saygılı olsun."

"Biz salak değiliz."

"Gülerken altımıza işiyoruz ama."

"Büyüyünce tutarız çişimizi. Akıllanırız da hem."

"Hep yan yana olalım, Seziş."

"Hep el ele olacağız. Söz."

Şimdiye döndüğümde ona daha sıkı sarıldım. "Buldum, Aslı. En güzelini buldum hem de."

"Aşkım benim," diyerek yanağımdan öptü. "En güzellerine layıksın. Ben de yanındayım her zaman."

"El eleyiz," dediğimde son kez öpüp ayrıldı benden.

Hemen ardından Ziyafet bana yapıştı. Boyu kısa olduğundan onun kafasına sarılmış durumdaydım. "Durdun, durdun turnayı gözünden vurdun valla," dedi sarılırken. "Hayırlı olsun kız. Allah herkese nasip etsin."

"Sana Kubat'la mı nasip etsin?" diye sordum.

"Allah korusun. Böyle şakalar yapmayalım," diyerek benden ayrıldı. Yüzünü buruşturdu, ağzının tadı bozulmuş gibi dilini dışarı çıkardı. "Tüylerim ürperiyor. Bir daha dillendirmeyin."

İlayda bana doğru atılıp sarıldı. "Çok sevindim abla. Allah tamamına erdirdin."

"Çekil, yüzüğe bakmam lazım," diyerek İlayda'yı benden ayrılırken kenara itti Sevil abla. Parmaklarımı tuttu, gözlerini yüzüğüme dikti. Üzerimde üniforma yokken hep parmağımda olacaktı. "Kız kocaman bu!"

Melike Nisan, İlayda, Aslı ve Ziyafet de gözlerini dikti baget yüzüğüme.

Kaç aydır dillendirmekten yorulsam da kocamız bize yakışanı aldı en sonunda. Gerçi bizim elimizde öyle çok büyük durmuyor taş ama büyük işte. Turanişko araştırılsın. Bu yüzüğü alacak parayı nereden bulduysa...

Koskoca beş kadın kocaman gözlerle önümde eğilmiş, yüzüğüme bakıyordu. "Gerçekten de güzel yani şimdi," dedi Ziyafet.

"Ben görmüştüm," Melike kafasını kaldırıp bana baktı kocaman mavi-leriyle. "Abim göndermişti bana yüzüğün fotoğrafını ama bu kadar büyük olacağını, bu kadar yakışacağını düşünmemiştim."

Bu görümce zeki miydi yani? Pek sanmıyordum fakat Turan'ın evlenme teklifini saklayabilmişti. Konu abisi olunca fazla uyanık oluyordu.

"Seziş'ime layık," dedi Aslı. "Cuk oturmuş. Maşallah! Şimdi yüzüğü de taktınız. Düğün ne zaman? Yarın mı?"

"Bilmiyorum," dedim ve derin bir nefes aldım. "Ama isteme yarın gibi duruyor."

"Ne!" sesi hepsinden yükseldi.

Aslı şokla gözlerini kocaman açtı. “Ben şaka yapmıştım! Ne yarını, Seziş? Delirdiniz mi? Bu ne acele?”

İlayda elini ağzının üzerine koydu. “Bu ne hız? Daha yeni teklif etmedi mi?”

“İşler yüzünden beklemek istemedik. Diğer türlü çok bekleyecektik,” dedim omuzlarımı kaldırıp indirirken. Yani eski Sezin olsam bu işlere gerek bile duymazdım fakat şimdi bu yaşında böyle şeylerde beklemenin anlamsız olduğunu düşünüyordum.

Evlerimiz, işlerimiz, amacımız ve hayatımız ortaktı. Soyadlarımız da ortak olabilirdi.

Evet, ikiniz de Kaza olacaksınız. Biz Turan’ı Kaza yapacağız. Artık yeni kanun çıkıyor, erkekler kadınların soyadını alabilecek. Turan Alp Akkurt Kaza. Daha önce hayatımda bu kadar yakışıklı bir isim görmedim.

“Azdınız mı?” dedi Sevil abla pat diye.

“Tövbe tövbe,” dedim ben de şokla. “Ne azması abla? Asker insanız biz, bekleyemeyi-”

“Sevişmek için sabredemiyorsunuz yani?”

“Ama çok ayıp,” dedim elimi sertçe çekerek. Ondan artık nefret ediyormuşum gibi kaşlarını çatıttım. Ne diyordu yahu? “Ben yuva kurmak diyorum, aile olmak diyoru-”

“Dağı taşı yıkacaksınız yani?”

“Yürü git bir ya,” dedim ondan uzaklaşarak. Sevil abla gözlerini kısarak bana bakıyordu. “Hamilelik hormonların mı fazla geldi, ne oldu? Aklın fikrin oraya mı çalışıyor senin? Uzaklaş benden.”

“Ben sizin bakışınızdan anlıyorum. Alev ateş kızım! Herife ne yapıyorsan zor dayanıyor. Kaç yıllık evliyim, böylesini ilk kez görüyorum. Herifin kafasının üstünden dumanlar çıkıyor *Sezin, Sezin, Sezin* diye.”

Zar zor yutkundum. Gözucuyla Melike Nisan’a baktım. Yahu, görümcemin yanında beni utandırıyordu! Ne yapsaydım herif yanıyorsa? Ben de yanıyordum ama o işler öyle yürümüyordu! Ayrıca neden konu dönüp dolayıp buraya geliyormuş gibi hissediyordum?

“Of!” diye bağırdım onun suratına karşı. Aslı yanımda utanır gibi kafasını yere doğru eğmiş, ayağıyla yerdeki fayansları okşuyordu. İlayda etrafa bakınıyor, Melike şok içerisinde bizi dinliyordu.

“Sen de mi hamilesin?” diye sordu Ziyafet birden. “Niye bu kadar hızlı evleniyorsunuz?”

“Ne hamilesi lan?” dedim artık öfke kafamın üstünden duman olarak çıkarken. “Dağılın ya! Bu ne? Dağıl! Size ne kardeşim!” diye bağırdım.

“Evlenecek olan benim, size ne oluyor? Aaa! Yeter be!” Melike’ye dönüp, “Bu insanların bu yüzünü ilk kez görüyorum,” dedim ve ona ilerleyip dibinde durdum. “Aramızda bu konuşulanlar, Melike.”

“Hala olmuyor muyum yani?”

“Hayır!” Ofladım. “Aramızda dedim. Dışarı çıkmayacak bu konuştuklarımız.” Sevil abla, Ziyafet ve Aslı, “He, he!” diye beni geçiştirdiler. Çantalarından kalın kazakları ile formalarını çıkardılar. Onlara göz devirdim. “Bunlar deli. Sen abine çaktırma.”

“Seni korumam, abimle aranda durmam, bana bir sırrını anlatırsan abime söylerim,” dediğinde gözlerimi kustum ona bakarken.

“Hain kostok.”

“Şaka şaka. Aramızda tabii ki.” Bana gülümseyerek baktı. “Artık *official* olarak yengem oldun. Akkurt’sun artık. Ailede altı kişiyiz.”

“Pek de kalabalıkmışsınız canım ama kusura bakma, kalabalıktan gelip kalabalığa gidemem. Siz Alp’i bana pazarlayın.”

Kahkaha attı. “Olmaz. Beni al?”

Ona gülüp kızlara döndüm. Umuyordum ki bu konuşma aramızda kalacaktı. Kalmasa da umuyordum ki birinin kafasını gözünü dağıtmazdım. “Hadi, kalkın giyinin. Maç eyleyeceğük. Ha o sahada gömeceklerim olacak! Hodri meydan paçiler,” dediğimde kahkaha attılar.

Ben bazılarına acımadığımda da gülebilecekler miydi bakalım?

Turan ile karşı karşıya dikildik sahanın ortasında. Birbirimize kısık gözlerle bakıyorduk. Onun üzerinde Galatasaray forması, benim üzerimde ise dedemden kalma fanatikliği gösteren Çaykur Rizespor’un forması vardı.

Turan ile birbirimizi yiyecek gibiydik. Zaten bir rekabetten çıkmıştık, şimdi başka rekabete giriyorduk. Takımlarımızı kurmamıştık daha. Bu yüzden *taş, kâğıt, makas* ile sırasıyla kişileri seçecektik.

“Taş, kâğıt, makas,” dediğimde Turan benim taş yaptığım elimi kürek gibi olan eliyle sardı. Kâğıt yapmıştı. “Haksızlık. Sen makas da yapsan elin kocaman. Senin makasın benim taşımı keser bile,” dedim öfkeyle elimi ondan çekip.

O elle boğazımızı sıkarak bizi... Neyse, Seziş. Maç yapalım biz, aynen.

“Kâğıt yaptım ama,” dedi o da sırtarak.

“Evet, kızın elini çarşaf gibi sardın! Nasıl kâğıtsa... A3 herhalde,” dedi Aslı ters ters. Tamam, benim evlenme işime mutlu olsa da ahiretliği elinden

* Resmi (İng.)

çok hızlı bir şekilde gittiği için sinirli olmalıydı. Ben de sinirlenmişim çünkü. Nizami benim kızçemi saniyesinde kapmıştı! Benimkinin de gidesi vardı da işte... neyse.

Turan ona baktı. "Seni almayacağım takımıma. Merak etme. Sezin'e bırakıyorum seni."

"Alma zaten. Ben dostuma rakip olmam." Aslı direkt benim arkama geçti ses çıkarmadan.

Turan, "Fırat Demir," dedi.

Ben, "Kubat," dedim. Kubat yanıma geldiği gibi, "İman gücünü seçti," deyince güldüm ona dönüp. "Gülme, Fırat abinin dualarıyla kaybetmeleri imkânsız."

"Bizde de sen varsın, Kubat," dedi Aslı, Kubat'a gözlerini dikip. Kubat ona gözücuyla baktı ve sonra bir şey demeden önüne döndü. Aslı bana bakarak korkmuş gibi bir surat ifadesi yapınca elimde olmadan güldüm. Üstündeki Çaykur Rizespor forması ve tepeden topuz yaptığı kıvrıcık saçları ile çok tatlıydı.

"Nizami," dedi Turan o sırada.

"Adam işini biliyor. Benim Ankaralı Messi olduğumu hemen anladı," dedi Nizami gülerek Turan'ın yanına geçerken.

"Melike," dedim hemen. Onu Turan'a kaptıramazdım.

"Yengemspor," diyen Melike yanıma geldi.

"Özgür." Özgür seke seke Turan'ın yanına gitti.

"Hep hızlı koşanları alıyor," dedi Kubat kulağıma. "Göktuğ'u seç. Avantaaja düşeriz. Lisede futbol oynamış."

"Göktuğ," dedim hemen.

"Serkan," dedi Turan da.

"Herif ayıboğan zaten. Bir omuz atsa yerdeyiz. Fiziki gücü iyi ama çok koşamaz. Şükrü'yü al," dedi Kubat yine kulağıma. Durmadan konuşmasıyla kafam karışsa da onun doğru seçimler yaptığını biliyordum.

"Zekeriya."

Şükrü, "Komutanım da komutanım! Bugün Merkür'ün konumu beni size çekti zaten," dedi şakayla karışık benim yanıma gelirken.

Melike ile Göktuğ yan yana dikilirken, "Abi senin burcun neydi?" diye sordu Melike.

"Ben Burcu'yu tanımıyorum, Melike kardeş. Benim tek bildiğim kadın İlayda." İlayda'ya bakıp göz kırptı ona. İlayda bakışlarını ondan çekti. Şükrü kaşlarını çatı. "Neden göz devirdi bana?" diye bana sordu. Ben de *bilmiyorum* der gibi omuz silktim.

Turan bana döndü tekrar, gözlerini kıstı. “Seç.”

Geriye kalan Ziyafet ve Sevil ablaydı.

“Ben o dağ beygiriyle aynı takımda olmam,” diyen Ziyafet’le, “Ben o adamlarla aynı takımda olmam,” diyen Sevil abla aynı anda konuşunca Turan ile birbirimize bakıp, “Tamam,” dedik.

Ziyafet karşı takıma, Sevil abla benim takımıma geldi. Fırat abi ile Kubat kader yoldaşları olarak birbirlerine baktılar.

Turan’ın takımında Ziyafet, Fırat abi, Nizami, Serkan, Özgür ve İlayda vardı. Bende ise Kubat, Sevil abla, Aslı, Göktuğ, Melike ve Şükrü vardı.

Şimdiden yenilmiştik. Göktuğ ile Melike salaktı, Şükrü de İlayda aşkından oynayamayacaktı. Sevil abla hamileydi. Elimde sağlam olarak Kubat, Şükrü ve Aslı vardı.

“Kaybeden kazanan için ne yapacak?” diye sordu Nizami hırslı bir şekilde.

“Onu sonra belirleyelim,” dedik Turan ile aynı anda. “Kazanan belirler,” dedi Turan bana bakarak. Yüzümü buruşturup onun taklidini yapınca gülmek için kendini tuttuğu belliydi.

“Bakacağız,” dedim ben de ona gülümseyerek. Amacım tatlı bir gülümsemeydi ama içimde yanan savaş ateşiyle tatlı olmam imkânsızdı.

Kubat yerdeki halı saha yeleklerini getirirken, “Normalde ilk golü yiyen giyer ama herkes birbirini görsün diye getirdim yelekleri,” dedi ve elinde kaldırdı. “Turuncu mu yeşil mi?” diye sordu.

Turan bana bakarken, “Turuncu,” dedi yeşili bana bırakarak. Yeşili kap-
tığım sırada ona göz kırpmayı ihmal etmedim. Dudaklarında minik bir gülümseme varken turuncu yelekleri kendi takımına dağıttı.

En sevdiğimiz renk yeşil diye yeşili bize bıraktı. Anlamadık sanki, Seziş.

Turan yeleği giymeye tenezzül etmemişti. Kubat, Fırat abi, Serkan, Göktuğ ve Şükrü de sığamayacaklarını anlayıp bırakmıştı. Yalnızca ben, kızlar, Özgür ve Nizami giymiştik.

“Ama ojelerime uymuyor,” dedi Ziyafet ve yeşil ile pembeye boyattığı tırnaklarını gösterdi. “Bir de Turan Komutan, ben topa elimle dokunsam? Yürürken ayaklarımla nasıl vurayım topa?”

“El yasak,” dedi Fırat abi Ziyafet’e. “Bacım sen topu bize bırak zaten.”

“Neden öyle diyorsun, Fırat abi? O zaman ben niye geldim?” Sonra aklına bir şey gelmiş gibi şeytani bir gülümseme ile bizim tarafa döndü. Biz ise üzerimize yeşil yelekleri giymiştik bile. “Bu arada Uğur’la bir arkadaşı da gelecek. Onu da davet ettim. Arkadaşı izleyecek, Uğur hakem olacak.”

“Uğur mu gelecek?” diye kabardı Kubat. “Onun ne işi var?”

“Ben davet ettim,” dedi Ziyafet topuz yaptığı sarı saçını yeleşin başından geçirip giyerken. “Arkadaşının ismi Aziz. Yeni görüşmeye başladık.”

Şükrü ablasına döndü. “Kimmiş o yavşak?”

“Sen karışma,” dedim ben de araya girip Şükrü’ye bakarak. Kaşlarımı çattım. “Ablan o senin. Doğru gördüyse görüşür. Kocaman kadın.” Ziyafet’in görüştüğü kimse olmadığına emindim.

Şükrü huysuz bir çocuk gibi bana döndü. “Görüşsün canım. Bir şey demiyorum,” dedi ve Kubat’a baktı gözucuyla. “Ablamın görüştüğü varmı, Kubat,” dedi.

Kubat yalnızca Ziyafet’e bakıyordu. Donmuştu. Üzerine sığmayan yeşil yeleş isyankâr bir şekilde yere attı. Şükrü’ye kısa bir bakış attıktan sonra ofladı ve arkasını dönüp ilerlemeye başladı.

Onları diğer tarafa doğru çektim. “Takım,” dediğimde Melike ellerini çırparak, “Ay, isim bulalım kendimize! Yeşil periler? Yeşil kediler?” deyince Kubat öfkeyle gözlerini yerden alamadan, “Yeşil aygırlar,” dedi.

Şükrü güldü. “İsme gerek yok. Yeşil Keleş biz, Turuncu Keleş onlar,” dediğinde Kubat bu sefer ona döndü.

Şükrü’yü de dövecek gibi duruyordu. Şükrü ise geviş getirerek gülüyordu çünkü ablası Kubat’la hiçbir ilişkinin içerisinde değildi, olmayacaktı.

“Bana bakın, plan zamanı. Şükrü, İlayda’ya kanmıyorsun. O kız tamamen seni saf dışı bırakmak için alındı karşı takıma. İlayda’nın bir bakışına, bir süzülüşüne kandığın an seni o *boxerından* demir tellere asar bir gece bekletirim.”

“Tamam komutanım. Emredersiniz.”

“Aslı, seni kaleye alacağım. Nizami hızlıdır, teknik bilir. Kaleye geldiği an onu kandırıp topu alıyorsun. Topu genellikle Kubat, Şükrü ve bana atıyorsun.” Melike ile Göktuğ’a baktım. Eşek gibi sırtıyordu salaklar. “Siz ikiniz... Saha içerisinde bir mallığınızın görürsem benden korkun.”

“Ay, tamam yenge! Ne yapacağız sanki? Topu alıp kaleye atacağız. Bundan zor ne var?”

“Sen topu kaleye atmayacaksın. Topu bana, Kubat’a ya da Şükrü’ye atacaksın. Başka hiç kimseye top vermek yok.”

“Anlaşıldı hocam,” dedi o da gülüp kafasını sallayarak. Anladığını düşünmüyordum.

Sevil ablaya döndüm. “Abla sen keyfine bak. Kendini çok yorma. Bebeğe yazık.”

“Bebeğe yazıklar olalı kaç gün oluyor bilmiyorsun sen, Sezin kardeşim. Neyse ramam. Ben zaten canım sıkılıyor diye geldim,” dedi. İçine pembe

bir kazak giymiş, üstüne de yeşil yeleği geçirmişti. Beyaz montuyla birlikte komik duruyordu.

Her şeyin anlaşıldığından emin olduktan sonra, “Hadi takım! Buradan kazanmadan çıkmıyoruz!” diye bağırdım. Yanımda duran Kubat ve Şükrü’nün sırtına vurdum. “Başaracağız.”

“Hadi!” diye bağırان Melike, Turanların maça başlayacağı yere koşarken ayağa dikildim ve ona baktım. Yok, bu kız gerçekten alıktı.

Gökтуğ, “Melike Nisan buradayız biz!” diye bağırıp onun arkasından koştu. O iki salak Turanların duracağı yerden dönerken birbirlerine el şakaları yaparak bir şeyler söylediler ve aynı anda güldüler.

Yüzümü sıvazladım tek elimle. “Allah’ım sen bana sabırlar ver, yüce Rabbim.”

11. HALI SAHA

Birkaç dakika içerisinde herkes yerlerine geçmişti. Bir tarafın kalecisi Aslı'yken diğer tarafta Özgür vardı. Topu ortadan alan Sezin oldu, Turan'dan topu kapıp sahada koşturmaya başladı.

Gözlerini toptan ayırmadan sağdan ona doğru koşan Nizami'yi fark ettiği gibi kenarda dikilen Kubat'a attı topu. Nizami'nin yanından geçerken de yanağından makas aldı. "Büyüyünce gel."

Top, Kubat'tan Şükrü'ye geçecekti ki Şükrü'nün önüne geçen Fırat topu kaptı, takımına doğru koşmaya başladı. Gözucuyla saha içerisine baktı ve en uygun pozisyonda duran Turan'a attı topu. Turan da ayağında bekletmeden Ziyafet'e yollarken, Sevil çığlık atarak Ziyafet'e koştu. "Ver onu bana!" diye bağırdı.

Sevil hamile olduğu için Göktuğ ve Sezin koşarak ona yaklaştı. Sevil'den topu alan Göktuğ oldu. Topu havaya yükseltti, kafa pasıyla Şükrü'ye gönderdi. Ziyafet Şükrü'ye koşarken Serkan da Şükrü'ye ilerledi, aklında Şükrü'yü yere düşürmek vardı. Bu durumu fark eden Sezin, Ziyafet'in yanından geçerken ona sert bir omuz attı.

Ziyafet çığlık atarak yere düştü. "Fual!" diye bağırdı. "Sezin beni düşürdü, fual var!" diye çığlık attı. Kubat direkt oraya döndü. Sezin onu takmadan koşarak topu almaya gitti.

Kubat ona, "Faul," derken Ziyafet cazgır bir şekilde kafasını kaldırdı.

"Neyse ne işte be dağ beygiri! TDK mısın başıma?" diye bağırdı. "Bir gıcık olmadığım özelliğin o kalmıştı. Onu da kazandın!"

"Bir şey yok, bir şey yok," diye bağıırıp alkışlarla koşan Sezin, Ziyafet'i ciddiye almadı.

Ziyafet'i ciddiye alan tek kişi Kubat'tı. Yere düşen Ziyafet'e elini uzattı. "İyi misin? Canın yandı mı, Mare?"

"Sana ne benim canımdan?" diyen ters ters konuşan Ziyafet yerden destek alıp ayağa kalktı. Halı sahanın zemininden taytının kalçasına bulaşan tozları silkelerken düşecek gibi oldu. Kubat hemen ona doğru atılıp beline kolunu sardı. İkisi birbirine yutkunarak bakarken çimenlerin üzerinde koşuran Nizami ile Göktuğ birbirini ite ite ve bağıra bağıra topa gitti.

Ziyafet bağırma sesleri arasında Kubat'ı itti. "Yapışma sülük gibi." Yutkundu zar zor. "İnsanlar var etrafta."

“Olmasaydı?”

“Hoş şeyler olmazdı,” diyen Ziyafet koşarak ondan uzaklaştı.

Şükrü topu Göktuğ’a attı. Sezin, Göktuğ’a yaklaştı ama onu iki saattir göz hapsine alan Turan, Sezin’in aklında yine cinlik döndüğünü anlamış gibi müstakbel eşine doğru koştu, yanında dikildi. “Dikkat dağıtmak için Ziyafet’i yere mi düşürdün?”

Sezin sevgilisine bakmadı, gözlerini toptan ayırmadı. Top, Serkan’a geçmişti bile. Serkan’ın gözleri ile Turan’ı aradığını görünce Sezin atık bir hamleyle Turan’ın önüne geçti. “Üstüme iyilik sağlık. Ben maç bilincindeyim.”

Serkan, Turan’ı gördü, görmemesi imkânsızdı zaten. Turan tam Sezin’in arkasından çekilip Serkan’ın topu kendisine atmasını söylemek için kenara çekilecekti ki Sezin bir adım daha geri gitti. Kalçasını ve sırtını Turan’ın vücuduna yapıştırdı. Çaktırmadan Turan’ın önünde top ona gelmesin diye uğraşırken de hafif sürtünmüş oldu.

Koca adam dondu kaldı. “Çok hilekârsın,” dese de hiç rahatsız hissetmiyordu. Sezin’in hırsından dolayı yaptığı küçük, aklını başından alan oyunbaz hareketlerine bayılıyordu.

Sezin cin fikirliydi, kafasında sürekli plan döndürüyordu ve Turan o planları kadının gözleri parladığı gibi anlıyordu. Her seferinde de keyifle izliyordu o planları. Şimdi de Sezin tüm silahlarıyla Turan’la uğraşıyordu.

Ne derlerdi? Savaşta her şey mübahtı.

Kafasını Turan’a çevirip muzip gözlerle baktı. “Huyum kurusun hayatım. Kazanmayı çok severim.”

Turan’ın serdiği Sezin’in belinin üstüne doğru baskı kurdu. Turan bu andan keyif aldı çünkü Sezin donup kalmıştı. Derince yutkundüğünü fark etti kadının. Elini tam beline atacaktı ki Serkan topu Turan’a atamayacağını fark edip İlayda’ya attı.

Sezin ondan hemen ayrıldı. İlayda’yı saf dışı bırakmalıydı. Turan’dan koşarak uzaklaşırken yüzünü ona döndü ve kimse görmeden ona öpücük attı. Turan kadının kendisini toparlayıp maça geri dönüşüne güldü. Elin-den gelen tüm şeytanlıkları yapıyordu kazanmak için.

“Sen yok musun sen?” dedi keyifli bir sesle.

“Ben var ya ben!” diye bağırdı Sezin de gülerek. İlayda’ya koşmaya başladı. Kıza doğru ilerleyen Şükrü’yü görünce, “Defol,” dediği gibi İlayda’ya atılacaktı ki Melike ondan önce davranıp koşarak İlayda’dan aldı topu.

“Melike, aferin kız. Bana at topu!” diye bağırdı Sezin.

Melike, Sezin'in arkasında bir yere baktı. Abisi yüzündeki ciddiyetle Melike'ye, "Bana at," diye dudak hareketleriyle konuştu. Turan ısrarla eliyle kendisini gösterdi. Melike hiç düşünmeden topu abisine attı. *Topu isteyen abisiydi!*

Sezin topun arkasında bir yere gittiğini görünce döndü ve topu alan sevgilisini gördü. Turan atik hareketlerle topu ayağında çevirdi, kaleye doğru koşmaya başladı.

Sezin Turan'ı izlemeyi kesip olduğu yerde dururken Melike'ye çıldırır gibi yeri işaret etti. "Melike, ben buradayım! Topu bana atacaksın!"

"Ama o benim abim! Topu istedi, attım!" diye bağırdı o da sinirle.

"Ya kızım abin bizden değil!"

"Nasıl yani ben abimle farklı takımda mıyım?" diye şokla bağırdığında Sezin eliyle sabır diler gibi yüzünü sıvazladı. "Ama biz aynı kandanız, nasıl farklı takımda olalım? Rakip olamayız yenge!"

"Ya yengenin şarap çanağına sokacağım şimdi! Bokiye'nin sebisi! Delurtecek misun beni? Allah'um! Ağabeyun rakibimiz!" diye bağırdı ve onu bırakıp koşarak Turan'a ilerlemeye başladı.

Kubat ile Göktuğ da Turan'ın önüne çıktı. Göktuğ, "Topu da çalamazsın benden," diyerek Turan'ın ayağından topu aldı ama Turan geri dönüp aşırı atik hareketlerle topu kaçırdı ondan.

"Olmaz," dedi Göktuğ Kubat'a. "Bu da gol olamaz abi. Her şeyi kaybediyorum. Ablam da gitti zaten," dedi isyankâr bir tavırla.

Kubat onun omzunu patpatladı. "Alışırırsın."

Aslı kendisine doğru hızla gelen Turan'ın hareketlerine kilitlendi. Mükün değildi o topu kurtarması. Hayvan gibi herif kendisine koşuyordu. Aslı koşarak kaleden kaçtı. Turan da boş kaleye fırlattığında top fileyle buluşmuştu.

Sezin'in, "Melike kaç benden!" diye bağıırıp ona doğru hırsla yürüyüşünü gören Melike, "Ben suçsuzum!" diye bağıırırken koşarak yengesinden kaçmaya başladı.

"Topu niye abine ataysın! Allah'ım bu bana reva midur?"

"Abim çünkü."

Sezin, "Ağabeyun rüşman!" diye bağırdı saçını başını yolacak bir sinirle.

"Olmaz. O çok iyi bir abi. Hem sen de düşman olmasana ona. Siz evleneceksiniz!"

"Futbol bu demek değil! Ağabeyune de düğün şenliğe de başlatma, fuşki yiyesice!"

“Neyce konuşuyor?” dedi Melike korkuyla koşarken. “Ben anlamıyorum. Niye böyle şu an? Abi, kurtar! Yengem melek gibi değilmiş, içinden canavar çıktı!”

Turan, “Sinirlenince geliyor o özelliği. Kaç sen. Yakalarsa bırakmaz!” dedi kahkaha atarak. “Sezin, dur!”

“Aldı beni bir sinir tepemden yukarı, ellerim titriy!” diye bağırdı Sezin Melike’nin arkasından sakince yürürken. Ellerini önüne uzattı, ellerinin titrediğini gösterdi. “Tutmayun, geçmişine sokacağım!”

“Ne güzel gol attı abim işte!”

“Bize attı!”

“Onlar biz diye bir şey mi var? Hepimiz kardeşiz!”

Onların bu haline Turan da dahil hepsi kahkahalarla gülüyordu. Melike arkasına baka baka koşuyor, Sezin ise aşırı sakın görünen öfkesine eşlik eden büyük adımlarla onun arkasından yürüyordu. En sonunda önüne geçen Nizami gülmekten gözünden yaş gelmiş gibi, “Komutanım durun,” dese de Sezin yüzü kıpkırmızı olmuş bir şekilde Melike’ye kilitlenmişti.

Ziyafet de kahkaha atarak Sezin’i sakinleştirmeye onun yanına geldi. “Sen beni yere düşürürsen böyle alırsın karşılığını. İncecik kızım. Ne istedin benden da?” diye Rize ağzı yapmaya çalışınca Sezin ona döndü aynı suratıyla. Ziyafet onun suratındaki öfkeyi görünce yutkundu. İyi bilirdi bu kızın laz damarını. Sezin birazdan küfretmeye başlayacakmış gibi duruyordu. “Ben gideyim canım arkadaşım.”

Sezin, “Sen de bırak beni,” dedi Nizami’ye. “Bırak, bir şey yapmayacağım. Bırak!” Nizami’den kurtulduktan sonra alnındaki teri sildi. “Devam! Melike topa dokunduğun an seni siliyorum bu sahadan.”

“Anlaşıldı hocam!” diye bağırdı abisinin arkasına saklanmış Melike. Sonra abisine baktı. “Benimle oynadın. Aynı takımdayız sandım bir an. Yengemi düşman ettin bana. Kadının içinden Karadeniz canavarı çıktı.”

Turan gülerek onun başından öptü. “Tam bana layık.”

Tekrardan top ayaktan ayağa gezerken hepsi soğuk havayla birlikte hafiften terlemeye başlamıştı. En rahatı Sevil ve İlayda’ydı. Oyunun bir yarısında kol kola girip bir şeyler konuşmaya başlamışlardı. Futbol hiç onlara göre değildi.

Şükrü arada İlayda’ya laf atsa da Sezin ya da Kubat, Şükrü’yü İlayda’dan uzak tutuyor, konuşmamasını sağlıyordu. Dikkati dağılırsa oynayamazdı ve şu ana kadar iyi top kaçırıyordu.

Şükrü, "Amına koyduğumun yerinde sahanın içi izdivaç programı gibi ama bir ben yan yana gelemiyorum," dedi Nizami'ye öfkeyle.

"Ben de gol atamıyorum aga," dedi Nizami. "Hoşlandığım kadın kaledi. Gol atsam dert, gol atmasam dert. Bizim kader de böyleymiş."

"İlayda'yla konuşayım azıcık. Beni idare et."

"Git konuş, ben de bizim takıma gol attıracak hareketler yapıp Aslı'ya yaklaşıyım."

Karşı takımlarda olsalar da birbirlerine hep destek, tam destekti.

"Anlaştık," dediler aynı anda.

Fırat, "Bana!" diye yırtıcı hayvan gibi bağırdı. "Lan bana! Bana!" Serkan topu Nizami'ye yollayınca Fırat, Serkan'a doğru koştu ve onu yakalarından rutup kendisine çekti. "Senin hayatını elinden alırım lan. Bana atacaksın!" diye bağırınca Serkan, "Abi duymadım," dedi masumca.

"Abinin amına koyayım. Bana atın şu topu lan artık! Ben fasulye miyim?"

"Abi sakın," dedi Serkan. "Ne fasulyesi? Aslan gibi adamsın."

Özgür kaleden bağırdı. "Abi papatya çayı!"

"Görüne sokarım lan papatyayı! Kes sen de!"

Kubat yanında koşan Sezin'e, "İman gücü falan dedim ama Fırat abiyi imandan çıkardılar. Biz öndeyiz," deyince Sezin yine güldü.

Nizami topu kaleye doğru götürürken Kubat onun önüne çıktı ve göğsüyle Nizami'ye vurarak Nizami'yi yere düşürdü. Topu ayağına alıp, atık bir tavırla kendi kalelerinin yakınından uzaklaştırmaya başladı.

"Hadi uşak!" diye bağırdı Sezin. "Yolla bağa ha o topi. Yolla! Bizimdur!" Turan yavaş adımlarla kendi kalelerine doğru yürümeye başladı. O sırada Sezin'in Kubat'a çok dikkatli bir şekilde bakarak ve bağırarak sahada açıldığını gördü. Sezin, Kubat'a bir ıslık çaldı. Kubat topu ona yolladı, Sezin topu ayağında iki üç kez sektirdikten sonra yere bıraktı. Topuzundan çıkan iki üç tel saç havada sallanırken koşmaya başladı.

Turan kafasını eğip gülmeden edemedi. Bu kadın böyle futbol oynamasını nereden öğrenmişti? Tahminlerinde haklı mıydı? Sezin gerçekten de *Converse* ayakkabısını, bol pantolonunu, oduncu gömleğini ve şapkasını kafasına geçirip mahallede futbol oynayan kız mıydı? Bir kez kendisine, "Beni fasulye yapmaya çalışanı fasulye yapandım ben," demişti. Gerçekten de doğrudu, değil mi?

Sezin kaleye doğru koştu. Özgür, Sezin'in ona koştuğunu görünce öne doğru eğildi, topa kilitlendi. Sezin topu fileye yolladı, Özgür tutmaya çalışsa da başarılı olamadı. Gol olduğunda Sezin çığlık atarak u dönüşü yapı

kalenin oradan. Bağırarak sahanın içine doğru koştu. "Gol ula gol!" diye bağırırken Turan'ın kendisine baktığını gördü.

Rakip falanlardı ama hiç umursamadı. Turan'ın kucağına atladığında sevgilisi onu sımsıkı tuttu. Sezin onun dudaklarına yapışıp kocaman öptü. Fırat abi tövbe çekerken Göktuğ gözlerini kaçırdı, arkasını dönüp olduğu yerde öylece dikildi. Melike ona kahkaha attı. Çocuk gibi arkasını dönmüş, kafasını önüne eğmişti.

Sezin, Turan'ın dudaklarından uzaklaşıp sevinçle kucağında çığlık attı. Sevil ve İlayda onu alkışlıyordu. Melike ile Göktuğ ise yan yana benzer hareketleri yaparak dans ediyorlardı. O hareketleri ne ara ezberledikleri merak konusuydu.

Sezin kahkaha attı, onu izleyen Nizami, Serkan, Fırat ve Ziyafet'e kolunu gösterdi Turan'ın kucağında. "Ne oldu, girdi mi?" diye onlara hava attı.

"Kimin kucağında olduğunu unutma, kara civciv."

Sezin kafasını Turan'a eğdi. İçi içine sığmaz gibi ellerini Turan'ın yanaklarını yasladi. Sevinçten yüzünde güneşler açıyordu. "Aşkım gol!"

"Aşkım mı?" Turan'ın gözleri parladı. Nefesi kesildi kadının sesinden o hitabı duyunca. Hiç sevmezdi o hitabı ama Sezin'in sesinden iç okşayıcı bir şekilde dökülmüştü. "Ne dedin?"

"Gol!" diyen Sezin, Turan'ın kucağından indi.

"Kaza, bir şey dedin," dedi Turan.

Sezin mutluluktan parlayan kahverengi gözleriyle ona baktı. Anlamadı Turan'ın dediğini. "Soktum size. Ne diyeceğim başka? Nasıl yedunuz ama gördün mü? Bu saha sizin miladınız olacak!"

Bakışları ona doğru koşturan Aslı'ya takıldı. Turan'ın önünden çekilip Aslı'nın boynuna adadığında sarıldılar. Turan kulağını okşayan mayhoş sesin nasıl *aşkım* dediğini tekrar etti içinden. Sezin'in sonradan ne dediği hiç umurunda değildi. Kız heyecandan ne dediğini bilmiyordu ki. İki saattir hırstan büyücü teyze gibi ortalığı karıştırmıştı. Yine de içinde bir umut kırılır gibi oldu. Öyle bir anlık heyecanla *aşkım* demiş olmamalıydı.

Sezin ile Aslı yan yana geçip horon tepmeye başladığında diğerleri onlara eşlik etmeye çalışsa da iki Rizeli kızın hızına yetişemediler. Herkes dansını kafasına göre etti.

Kızlar ise deli gibi bir keyifle bu anın tadını çıkardı. Diğerleri onları keyifle izlerken horonu bitirip gülerek, "Gol!" diye bağırmaya başlamışlardı. Turan, Sezin'in bu yüzüyle ilk kez karşılaşmış, merakla ve keyifle izlemişti. Rizeli Sezin'in tadının bir başka olduğunu keşfetmişti fakat aklı halen Sezin'in hitabındaydı. Tekrar *aşkım* der miydi kendisine?

Ortalık karışıkken kendisine yaklaşan Fırat'ı gören Sevil kaçtı. Fırat ise karısının üşümesini istemiyordu. Sevil beyaz montuna sımsıkı sarılmış, şapkasını kafasına geçirmiş, altındaki kalın taytı ile spor ayakkabılarını giymişti. Cebindeki Canpare bisküviden birer ikişer ağzına atarak kimseye çaktırmadan tıkınıyordu. Fırat ise onun üşüdüğüne emindi. Sevil, Ege insanıydı. Bağışıklığı düşüktü. İki dakika balkona çıksa ertesi gün öksürükten uyuyamazdı.

"Sevil," diye seslendi ona. "Üşürsün sen böyle be kızım! Niye geldin ki?"

Sevil ona ters ters baktı. Horon tepmeleri bitmiş ve dağılmış olan gençlerin yanına giderek Şükrü'nün arkasına saklandı. Şükrü, Fırat ona sinirle bakarken omzunu kaldırıp indirdi *yapacak bir şey yok* der gibi. Ne olduysa aralarında, Sevil ablası konuşmak istemiyordu belli ki.

Fırat omuzlarını düşürdü, Sevil ise Şükrü'nün arkasından baktı kocasına. Çok yakışıklı görünüyordu maalesef. Aralarında beyazlar olan saçları nemden dağılmıştı, giydiği Bursaspor formasının üstüne bir şey geçirmedi. Zaten sığmazdı o ince yeleklere koca adamı. O da üzgündü, aklından çıkaramıyordu Fırat'ın söylediklerini. Hemen barışmaya niyeti yoktu.

Göktuğ bu olaylar arasında Melike'ye dönüp, "Çok fena küslermiş," dedi.

Melike ona dönüp kollarını göğsünde buluşturdu. "Aramızda kalacaksa dedikodu veririm sana."

"Bir yere kanımı akıtıp imza atmam gerekecek mi?" diye sordu Göktuğ da.

Melike başını soğukkanlı bir tavırla aşağı yukarı salladı. "Pelerinini giyip gece üçte benimle şelalenin başında anlaşıma yapmayı kabul ediyor musun?"

Göktuğ bir süre ona baktıktan sonra önüne dönüp, "Pelerinim yok Seccadeyi sırtıma geçirsem olur mu?" deyince Melike gülerek ona döndü ve koluna vurdu.

"Ay çok şapşalsın gerçekten!" Ciddileşti zar zor. "Fırat abi çok ağır konuşmuş. Bebek için hazır olmadığını falan söylemiş ama kimseye çaktırma!"

"Ne?" diyen Göktuğ şokla Fırat'a baktı. Fırat, Göktuğ'un kendisine döndüğünü görünce onlara garip garip baktı. "Nasıl yapar böyle bir şeyi?"

"Ama çaktırma dedim, Gök!" diye bağırdı Melike onun göğsüne elinin tersiyle çakıp. Göktuğ ilk kez kendisine böyle seslenildiğini fark etse de takılmadı. "Neyse, aramızda."

Göktuğ eliyle saçlarını karıştırdı, çocuksu bir tavırla etrafa bakındı. "Kanımı dökmeme gerek yok, değil mi?"

"Yok." Melike bir süre düşündü. "Ama seccade işini bir düşünmek lazım."

Oyun tekrar başlarken Ziyafet topun başına geçti. Elleri iki yanda havada koşuyor, topu sürüklüyordu. Önüne Kubat çıkınca ona omuz attı. Kubat ellerini iki yana kaldırıp, "Vahşi Mare," deyince, "Kapıyorum senden bir şeyler," dedi Ziyafet de ona gülerek. Topu, "Turan Yüzbaşı!" diyerek Turan'a attı. Yanına yavaş adımlarla yaklaşan Kubat'a döndü.

"Birbirimizden çok şey kapabiliriz," dedi Kubat ona üstten bakarak. "Daha güzel şeyler."

Ziyafet gözlerini kısıtı. İma mı yapıyordu o? Hayatına birinin girebileceği gerçeğini duyunca götü mü tutuşmuştu? "Çok beklersin."

Kubat derin bir nefes alarak tekte sordu. "Gerçekten Aziz denen çocukla sevgili misin?" Sürekli aklını kurcalıyordu bu mesele. Ali, Veli, Aziz, Uğur derken şehirde gıcık olmadığı adam kalmamıştı.

Ziyafet içinden kıkır kıkır güldü. Kıskanıyordu yani. Katlanamıyordu onun hayatında birilerinin olmasına. "Aziz bir çocuk değil, adam. Ve sevgili değil, görüşüyorum sadece," diyerek omuz silkti. "Yıllar sonra yeni bir aşka yelken açmam gerektiğini fark ettim. Neyi bekliyorum ki? Evlenme yaşıma da geldi."

Ziyafet yalnızca kızların tavsiyesini dinliyordu. Uğur'un arkadaşı Aziz diye bir şey yoktu ve kimseyle görüşmüyordu. Hayatına birisini alacak kadar hazır değildi. Sadece Kubat'ın tepkisi için buna inanıyor, hayatında birinin varlığını dillendiriyordu.

"Evlenmek için yaşa mı bakılıyor?"

"Ben artık evlenmek için çok kriter aramıyorum, Kubat. Yaşıma bakıyorum ve çok geç kalmak istemiyorum. Bir de çok önemli önceliklerim var. Beni seven ve sevdiğini belli edip aşkına sahip çıkan bir adam arıyorum mesele. Çevremde de hiç öylesi yoktu. Sağ olsun Uğur yardımcı oldu." Topun Melike'ye geçtiğini görünce Kubat'a son kez bakıp, "Beni meşgul etme," diyerek koşmaya başladı.

Ziyafet ne demişti öyle? *Beni seven ve sevdiğini belli edip aşkına sahip çıkan bir adam* mı? Kubat'a laf mı sokmuştu? Anlamıyor muydu yani Ziyafet? Olamıyorlardı işte.

Kubat koca elini yüzüne yaslayıp, "Uğur'unun da amına koyacağım, Aziz'inin de amına koyacağım. Tüm lavukları tek tek haşat ettirecek bana ya," diyerek yüzünü sıvazladı.

Evlenecek miydi? Kim alırdı bu deliyi kendisinden başka? Duraksadı Kubat. Ne düşünmüştü o öyle? *Kendisinden başka?*

Düşünmeyi kesip derin bir nefes alarak Serkan'a omuz attı. Cüsseli Serkan yalpaladı, zor toparladı. Onun sinirle kendisine saldırıp bir de çekip gitmesine, "Yavaş olsana hayvan," dedi.

Kubat arkasını dönmedi. Yavaş bir ritimle topa koştı. Canı epey sıkılmıştı ama Sezin'e kazandırmalıydı bu maçı. Şükrü İlayda'ya yaklaştığı an Sezin bağırarak onların arasına girdiğinden ya da Sevil İlayda'yı sürekli alıp alıp kaçırdığından Şükrü avantajları vardı hâlâ.

Ziyafet, Melike'ye omuz atıp topu aldı ve birden bir yere fırlattı. Top Sevil'in ayağına geldi. Sevil de fırsat bu fırsat diyerek topu sürmeye başladı. Kendisine doğru koşan Fırat'ı gördü önce. Sonra kimsenin tahmin edemeyeceği bir şey gerçekleşti.

Sevil, Fırat'ın onun yanına geldiğini görünce topu olduğu yerde bıraktı. Elleri cebinde tripli bir şekilde Fırat'tan uzaklaşmaya başlarken ters yöne yürüdü.

"Abla ne yapıyorsun?" diye bağırdı Sezin arkasından.

"Bu ne ya? Ben ayağıma top aldığım gibi gelecek mi o herif?" deyince Fırat olduğu yerde durdu. Top Sevil'in bıraktığı yerde öylece duruyordu. "İstemem ben böyle peşimde sürekli dolaşırsa! İkidir top bana geçince peşimden geliyor."

"Abla oyunun amacı topu kaleye götürmek! Topa gelecek tabii adam," diyen şaşkın Sezin'in aksine Göktuğ ile Melike yere çökmüş, yuvarlanarak sıçımalı gülüyorlardı. Turan gözücuyla onlara baktı, ikisi de sabahtan beri eğlenmekten başka bir şey yapmıyordu. Nizami ile Aslı da kalenin orada ellerini dizlerine vura vura gülüyordu.

Nizami, Aslı'ya döndü. "Korkma toptan," dedi gülmesini durdurarak "Kimse senin yüzüne atmaz. Kurtar topları."

"Sen niye gol atmıyorsun?"

"Atayım senin için beş tane gülüm."

"Kaleci benim ama," dedi Aslı da Nizami'ye gülerek.

Nizami boğazını temizledi. Salak kafası... Kız kaledeyken ona onun için gol atmaktan mı bahsetmişti? "Kaleci flörtümüz diye gol de mi atmayalım?" diye sordu Nizami. Aslı daha fazla güldü. Gerçekten şapşalın tekiydi bu adam! "Şaka yapıyorum. Zaten kalede sen olmasan on tane gol atmıştım da kalede sen varsın güzelim."

"Güzelim mi?"

"Öylesin ya şimdi," dedi Nizami boğazını temizleyerek. "Yani gerçekten öylesin."

Aslı tek kaşını kaldırdı bu duruma. Flörtleşiyordu, değil mi? Hem de bodoslama bir şekilde. Cesaretini tebrik etmeden duramadı. “Teşekkür ederim.”

“Erme teşekkür,” dedi Nizami ciddileşerek. “Ben edeyim teşekkür sana.”

“Çok tatlısın.” Aslı, Nizami’nin kolunu kalenin demirine dayayıp kendisiyle konuşmasına güldü. Sahanın içindeki kaos onları ilgilendirmiyordu. Nizami’nin derdi kendisiydi. Üstelik kalede kendisi var diye gol de atmıyordu.

Topu Sevil’in bıraktığı yerden alan Turan’ın karşısına dikildi Sezin. “Ver o topu bana,” dedi gözlerini kısarak.

“Hadi al alabiliyorsan,” diyen Turan topu ayağıyla döndürerek Sezin’den kaçırmaya başladı. Sezin ne zaman uzansa Turan topu kenara itiyor, “Hadi al,” diyordu.

“Ama ben böyle çok sinirlenirim!”

“Tamam, sinirlenme. Al,” dedi Turan topu verecekmiş gibi yapıp. Sezin topa tam uzanmıştı ki Turan yine topu çekti. “Alsana. O kadar da izin veriyorum.” Sezin artık çıldırmaya başlamıştı. Bu oyun çok uzamıştı, sinirleri iyiden iyiye gerilmişti.

“Alırım bak.”

“Ben de onu diyorum, al.”

Sezin, Turan’ın yüzüne baktı sonra da topa uzanacak gibi yaptı. Turan tam topu kaçıracaktı ki Sezin topa dokunmadan Turan’a çelmeyi taktı. Turan ise son anda Sezin’in kolundan tuttuğu gibi kendisine çekti. İkisi birlikte yere yapıştıklarında Turan’ın sırtı yerde, Sezin’in göğsü Turan’ın göğsündeydi. Top ise onların arasından ileriye doğru yuvarlanmıştı.

İkisi yerdeyken Kubat da topu alarak, Sezin ile Turan’ın yere altı üstü düşmesine kitlenen Göktuğ’a yollamıştı. Göktuğ kaleye koşarken, “Geliyorum kankam!” diye bağırdı Özgür’e. Fırat da ona çelme takınca Göktuğ yerde yuvarlandı. “Ama abi siz de artık düşmanlaştınız! Yarın yine aynı yatağa gireceğiz.”

“Ben kimseyle yatağa girmeyeceğim,” dedi Fırat. “Karım da bana küs zaten. Yatağım bile yok benim. Hayatın tadı tuzu da yok.” Sevil duymadı, ona uzak bir yerde bisküvisini yemekle meşguldü.

Göktuğ’un gözleri ablası ile komutanına takılmıştı yine. Ayağa kalktı, Sezin ile Turan’a doğru çocuk öfkesiyle ve ablasına olan kuskançlığı ile gidecek ve onları ayıracaktı. Turan Komutan’ı her fırsatta Sezin ablasını kısıtıyordu. Böyle olmazdı!

Tam onlara doğru gidecekti ki Melike Nisan çıktı önüne. “Gök,” dedi. Abisi ile yengesini kimse rahatsız etmemeliydi. İzin veremezdi. “Kendime bir pijama tulumu alacağım. Seçemedim. Bana yardım eder misin çıkışta?”

“Ederim.”

“Belki sen de alırsın kendine bir tane?”

“Alırım,” dedi Göktuğ huysuzca. Turan ile Sezin’e gözucuyla baktı. Onların yanına gidemeyeceğini anlamıştı artık.

Hiç kimseyi umursamayan Turan, Sezin’i yana devirip elini yere dayarak üstüne çıktı ve Sezin’e üstten baktı. “Aldın mı?” diye sordu yüzüne sırtarak. Elini uzattı, kızın terden yüzüne yapışan saçlarını çekti.

Sezin nefes nefese, “Hoşuna gidiyor değil mi beni çıldırtmak?” diye sordu öfkeyle. Böyle yakınken aklını karıştırıyordu.

“Sana dair her şey hoşuma gidiyor, Kaza.”

“Beni böyle cümlelerle etkileme.”

“Ben senden etkilenirken sen etkilenmeyecek misin yani?”

“Ben senden çok etkileniyorum.” Sezin elini uzatarak Turan’ın ıslanmış saçlarını parmakları ile geriye taradı. “Ben senin her lafından, bakışından, duruşundan, nefes alışından bile.”

“Düşmandık hani?”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun.”

“Bana âşıksın.”

“Sen de bana âşıksın. Çıkışta beni yemeğe götür. Çok açım. Hesap senden.”

“Başım gözüm üstüne.”

“Bir de bana bir daha evlenme teklifi et. Canım hep ister benim. Öyle bir kereyle kurtulamazsın.”

Turan boğazdan gelen sesiyle güldü. “Nasıl istersen.”

Ayağa kalktı, Sezin’i de belinden tutarak yattığı yerden kaldırdı. Ellerinin arasından bırakmadan ayaklarının yerle bağını kesti, Sezin’i biraz daha kaldırdı ve yüzlerini eşit boya getirdi. Sezin, Turan’ın kendisini kaldırmasına kocaman gözlerle baktı. Turan’ın yüzünden hiç de zorlanıyormuş gibi bir ifade geçmiyordu.

Kafasını omzuna doğru yatırdı. “Hiç zorlanıyor gibi durmuyorsun. Sen herhalde şov yapmıyorsun, direkt şovun kendisisin.”

“Hafıfsın,” dedi Turan dürüstlikle.

Maç devam ediyordu. Herkes topu takip ederken Sezin ile Turan sahanın kenarında eğlenmenin derdindelerdi. Sezin’in aklından maç çıkmış gibi duruyordu.

Sezin kahkaha attı. "Artistlik yapıyorsun şu an. Pazına dokunsam havan belli olacak. Gerçi şimdi pazına dokunacağım, beni tahrik ediyorsun diye ağlayacaksın."

"Beni tahrik ediyorsun," dedi Turan boğazdan gelen bir sesle. Derin bir nefes aldı, göğsü şişti bu nefesle. "Beni tahrik ediyorsun, delirtiyorsun, yakıyorsun, zehirliyorsun, darmadağın ediyorsun." Sezin güzel kahveleriyle masumca ona baktı sadece. Turan o kahvelere gömülmenin bu hayattaki en gurur verici olay olacağını yine anladı. "Ve bundan keyif alıyorsun. Çok acımasısın."

"Senin de hoşuna gitti."

"Elbette. Söyledim ya... sana dair her şey."

Sezin'i kendisine yaklaştıırıp alnından öptü ve sonra yere bıraktı. Sezin mayhoş bir şekilde onun koluna vurdu. "Kalbime zarar veriyorsun, benden uzak dur. Sana yenilgiyi tattırmam lazım."

İki üç adım geri gitti ama bu yetmemiş gibi Turan'a tekrar yaklaşp yavaşlıktan öptü. Bu temastan sonra tıpkı bir genç kız gibi arkasını dönüp sahanın içine koştu.

Turan onun arkasından sarhoş olmuş gibi baktı. "Ben zaten o yenilgiyi seni ilk gördüğümde tattım be kızım."

Masum temaslardan sonra onun süzüle süzüle bakması, yürümesi, davranması nasıl da güzel geliyordu... Farkında mıydı bu güzelliğinin, kusursuzluğunun? İçi gidiyordu Turan'ın. Bir bakışıyla bile uğruna eriyesi geliyordu.

Onu gülümseyerek izleyen Aslı'dan haberi yoktu. Turan, Sezin'in gidişine biter gibi bakıyordu. Sezin sahadaki takım arkadaşlarına, "Lan bir gol atacaksınız amına koyayım! Bir şeyi de becerin!" diye bağırınca Aslı, Turan'ın hâlâ sarhoş duran yüzüne ve Sezin'i asla garipsememesine bir kahkaha attı.

Serkan ile Ziyafet paslaşarak Aslı'nın bulunduğu kaleye geldiler. Sezin ne kadar koşsa da yetişememişti. Serkan topu Sezinlerin takımının kalesine atacakken, Nizami kalenin bir ucundan diğer ucuna tüm gücüyle atladı ve topu kurtardı.

Fırat abi deliriyormuş gibi Nizami'ye baktı. O topu kurtarmak Aslı için ve hatta dünyadaki tüm kaleciler için imkânsızken Nizami bir anda Muslera'ya dönüşmüştü. "Lan oğlum sen niye kurtarıyorsun topu? Karşı takımın kalesi orası!"

Nizami niye böyle bir şey yaptığını anlamamış gibi önce kurtardığı topa, sonra kıkırdayan Aslı'ya baktı. Kızın gözlerinden gözlerini alamadan omuz silkti. "Kurtardım işte."

Fırat tarafından ensesine bir şaplak yedi. Aslı daha da gülmeye başladı. Çocuk gibiydi bu adam. Çok hoşuna gidiyordu. Onu bu kadar güldüren bir en yakın arkadaşları bir de bu adamdı. Nizami elini ensesine götürüp sıvazlarken kızın kahkahasına gülümsedi. Kızın kahkahası çiçek bahçesi gibi hissettiriyordu.

O sırada Şükrü İlayda'ya yaklaşıp, "Gelsene," demişti kapıdan çıkmadan önce.

"Nereye?"

"Gel biraz, su molası verelim."

İlayda da, "Olmaz, maç yapıyoruz," diyerek kafasını iki yana salladı. "Hem anlarlar."

"Ne anlayacaklar ya? Biraz görünmeyelim. Biz olmayınca kimse kaybetmez."

"Ama sen çok güzel oynuyorsun futbolu."

Şükrü heyecanlandı. Gerçekten öyle miydi?

"Ne kadar güzel?"

"Ronaldo gibi."

"Sen Ronaldo'cu musun?"

"Tabii," dedi İlayda gururla.

Şükrü güldü ona. "Biraz ileri doğru yürüyelim. Kimse anlamadan geliriz. İçerisi izdivaç programı gibi zaten. Herkes biriyle ilgileniyor, gel işte."

"Sapık gibi çağırıp durmasana sen de beni karanlığa, Şükrü," dedi İlayda patlayarak.

Yok, olmuyordu. Şükrü'ye tam ısınıyordu... sonra aklına Şükrü'nün asker olduğu geliyordu. Askerlere karşı önü arkası olmayan bir önyargısı vardı.

Asker aldatırdı. Neredeyse aldatılan tüm arkadaşları askerlerden kazık yemişti. Şükrü de onun kafasını karıştırıyordu. Onun çapkın olduğunu biliyordu ve çok kez de geçmişinde olan kızları yakalamıştı ama adamın görüşme isteğine de hayır diyememişti. Çapkındı işte. Bu düşünce Şükrü'den soğutuyordu. Birkaç kez Sevil'in ısrarıyla görüşse de kanı ısınmamıştı. "Oynayacağım ben. Sen git karanlığa tek başına."

İlayda arkasını dönüp oyuna geri dönerken halı sahanın kapısında Şükrü, "İlayda," diye seslendi ama ne çare. Kız arkasına bakmadan sahaya

döndü. “Ya niye böyle oluyor? Neyi yanlış yapıyorum?” Kısa, sarı saçlarını kaşıdı anlamıyormuş gibi. “Of!”

Sahanın içinde topu kapan Göktuğ, Özgür’e doğru koştu. Turan ondan topu alacak gibi olsa da Göktuğ hızlandı, kaleye yaklaştığı gibi topu kaleye fırlattı. Özgür topu tuttuğunda top elinden sekti. Tam o sırada orada olan Kubat, Özgür’ün elinden seken topa vurdu ve...

“Gol! Gol ulan! Yediniz mi babayı? Yediniz.”

Yere ellerini ve dizlerini dayadı Göktuğ. Melike onun arkasından koştu. Aslı, Sevil ve Şükrü de aynı hareketi yaptı ve hep birlikte birbirlerinin ayaklarına tutunarak aslan yürüyüşü yaptılar.

Sezin kahkaha atarak onları izledi. Turan onun yanına gelince, “Fena sapladık,” deyince Turan alay eder gibi güldü.

“Son on dakika kaldı, Kaza. Sakin ol. Her şey olacağına varır.”

“Hir şey iliciğini virir,” dedi Sezin onu taklit ederek. “Yedin iki golü, bari utanman olsun.”

“Nizami Aslı aşkından ölmeseydi ikinci golü önce siz yiyecektiniz. Hatırlatayım.”

“Ne diyeyim?” dedi Sezin de omuz silkerek. “Savaş başka, aşk başka.”

“İkisi de aynı kulvarda.”

“Ama sen benimle aynı kulvarda değilsin bebeğim,” diyen Sezin ona tekrar öpücük attı. “On dakika sonra ağlama duvarınızda görüşelim.”

Sezin ondan uzaklaşırken Turan gülmeden duramadı.

Tabii ki Sezin’e kazandıracaktı. Top ayağına geldiğinde bir kez gol atmasaydı Sezin *sen bilerek yenildin* diye kızacaktı. Ondan sonra da gol atmamak için uğraşmıştı resmen.

Sezin’in ne kadar hırslı olduğunu biliyordu, yenilirse bunu kan davasına çevireceğini de.

Kalan son on dakikada kendilerine gol attırmadı ama gol de atmadı. Nizami’den aldı topu, Fırat’a verdi. Fırat birkaç kez Sevil’in ayağına verdi topu, Sevil oralı olmadı. İlayda topu aldı, Ziyafet’e verdi. Ziyafet iki kere Kubat’a kaptırdığı için Kubat’ın göğsüne sinirden kafa attı. Kubat ise gerçekten ilk kez sesli bir şekilde gülmüş oldu. Ziyafet şokla ona bakakalsa da topu alıp Sezin’e atmış, Ziyafet’e kafasını iki yana sallayarak gülmeye devam etmişti.

En sonunda maç bittiğinde herkes yorgunluktan yere yığılmıştı. Çok fena terlemişlerdi ve kar hafif hafif yağmaya başlamıştı.

Kubat yanındaki Ziyafet'e döndü. "Uğur ile Aziz gelmedi. Yalan mı söyledin bana?"

O yalnızca kızlardan aldığı tüyo ile Kubat'ı kışkandırmak için düşündüğü bir plandı. Aziz diye biri yoktu. "Ne yalanı söyleyeceğim be sana? Hastanede bir iş çıkmıştır. Yarın ben Aziz'le konuşurum."

"Sizin hastanede Aziz diye biri yok ki," dedi Kubat.

Şükrü kafasını yandan çıkardı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Şehrimin hastanesi. Niye bilmeyeyim?" dedi Kubat da ters ters.

"Aziz bizim hastanede değil zaten. Uğur'un hastanede işi çıkmıştır. Ben Aziz'le yarın konuşur, bugünü telafi ederim," dedi Ziyafet de olayı toparlayıp.

Kubat ağzının içinden söve söve diğer tarafa döndü. Melike ile Göktuğ yerde deli gibi kahkaha atıyordu. Bu kahkahaları Göktuğ'un sıçışmalı gülüşe benziyordu. Güldükleri şey ise Göktuğ'un yeşil halı saha yeleşini kafasına saç gibi bağlamasından dolayı Melike'nin onu *Grinch'e* benzetmesiydi.

Nizami ile Aslı, kar yağın gökyüzünü izliyordu. Sevil, Fırat'tan uzakta bir yerdeydi. Canpare'si bitmişti, canı sıkındı.

Sezin, Melike ile Göktuğ'un gülüşüne bakıp, "Çok iyi anlaştılar," dedi Turan'ın tepkisini görmek için. Turan kardeşinin kafa dengi birisi bulduktan sonra girdiği gülme krizlerini bildiğinden gözucuyla bakındı. Melike çok mutlu duruyordu. Oyun boyunca da sürekli güldüklerini, değişik hareketler yaptığını görmüştü. "Biraz şey duruyorlar," dedi Sezin yine.

"Salak?" Turan derin bir nefes aldı. "Benimkisi akıllısıyla anlaşılamaz zaten." Ayağa kalktı Turan, elini Sezin'e uzattı. Sezin her zamanki gibi o ele tutunmadan önce gülümsedi. İkisi yan yana durup birbirlerine tutunurken Turan yerdeki arkadaşlarına, "Tebrik ederim," dedi önce. "Artık takım olarak ortaklaşa bir şey istersiniz bizden."

"Nasıl yendik ama sizi!" dedi Melike kahkaha atarak. "Of, yediniz yani."

"Sen konuşma," dedi Sezin ters ters. "Bir türlü anlayamadın oyunu. Sana inanamıyorum."

"Ben voleybol oynadım lisede. Ne bileyim futbolu? Çok erkek işi."

Turan ona, "Kalk hadi. Yemek yemeye gideceğiz Sezin ablanla. Sen de geliyorsun bizimle," deyince İlayda, Ziyafet, Aslı, Sevil ve Göktuğ hep birlikte, "Olmaz!" diye bağırdı.

Göktuğ'un bağırması Sezin ablasının, Turan Komutan'ı ile yemeğe gitmesineydi. Sürekli baş başa mı kalacaklardı böyle? Tamam evleneceklerdi de daha evlenmemişlerdi sonuçta.

Kızlar garip garip Göktuğ'a baktı. Göktuğ sonra derin bir nefes aldı. Oflayarak, "Melike gitmesin. Sevil abla Ziyafet'te kalacakmış. Onlarla gitsin. Siz yalnız kalın," deyince Turan ona gözlerini kısarak baktı.

Melike de sıırttı. "Ben Ziyafet ablama gideceğim. Sizinle gelemem. Hem gelirsem Sezin yengem beni boğacak tek kaşık suda. Çok gıcık oldu bana."

"Doğru," dedi Sezin, Turan'a dönerek. İnkâr edemezdi. O golü Turan'a atırdığı için Melike'yi dövebilirdi.

Turan gözücuyla ona baktıktan sonra, "O zaman size emanet?" dedi Keleş'e ve kızlara.

"Ayıpsın," dedi Ziyafet, Turan'a. "Bizim kardeşimiz Melike."

Aslı da, "Siz gidin, eğlenin. Bize emanet Melike. Gece belki bana geçerez," deyip Sezin'e gülümseyerek öpücük attı. "Evli sayılırsınız. Biraz yalnız vakit geçirin."

Turan ile Sezin orayı terk ettikten sonra da diğerleri toplanıp çıktı sahadan.

12. MADALYONUN TERS YÜZÜ

Sezin, önüne gelen yemeklere iştahla baktı. Yemek yemek onun için bir yaşam felsefesi idi. Yemeklere dalmış bir şekilde lokmalarına devam ederken Turan'a çevirdi gözlerini. Kocaman gözlerle onun hiçbir şey yemeyişine baktı.

"Sen niye yemiyorsun?" Hemen bir lavaş aldı. Mezelerden sürdü içine, ciğerlerden de koydu. Turan'ın ağzına doğru uzattı. "Al şunu. Yoruldun o kadar. Koşturdun. Bal olsun." Turan, Sezin'in kıpkırmızı suratına baktı önce. Sonra da eğildi ve lavaşı tekte ağzına attı. Uzaklaşmadan da parmaklarına bir öpücük kondurunca, Sezin elini geri çekerken Turan'a parlayan gözlerle baktı.

Turan yine gördü o küçük kız çocuğunu. Hiç uzaklaşmıyor, bazen çok fazla gösteriyordu kendisini. Bazen küçücük bir kız çocuğu olan parlak gözleri, bazen de kendisinin iyiliği için dört dönüyordu. Ağzına bir lokma girmiyorsa Sezin kendisinden önce düşünüyordu koca adamı, şimdi olduğu gibi.

"Evlensene benimle," dedi Turan birden.

Sezin'in yüzünde gülümseme doğdu. Birden söylenince tutamadı heyecanını. "Efendim?"

"Eşim olsana. Birdik, çift olduk, şimdi de eş olalım. El ele olalım. Evi-mizde neşe olsun. Sen ol."

Sezin heyecandan bayılacak gibi durdu ve hemen sonra, "Ama olmaz," diyerek elini kaldırdı. Bu sefer parmağında yüzüğü takılıydı. "Ben nişanlı biriyim."

Turan gözlerini kıstı, oyuna devam etti. "Nişanlını boş ver. Bana var. Kaçalım buralardan."

Sezin kıkırdadı. "Çok büyük bir adam ama benim nişanlım. Bulur, serçe parmağıyla ezer seni. Sen öyle cesur biri misin?"

"Evlenecek misin benimle?" diye sordu Turan yine. Sezin'in istediğini yapıyordu. Ne demişti kız? *Bana evlenme teklifi et bir daha* demişti. "Cenneti bir daha ver de bu adam nefes alsın seninle."

"Evlenirim," dedi içi giderek. "İki kere evlenirim, üç kere evlenirim, bin kere evlenirim seninle."

Turan, "Artık kurtuluşun yok," derken Sezin aklına gelen gerçeğe yutkundu. Ellerini peçeteye silerek arkasına yaslandı. Turan onun birden

yemekten uzaklaşmasına anlamaz gibi bakarken, “Sana bir şey anlatmak istiyorum,” diyen Sezin derin bir nefes aldı. “Yani bunu daha önce anlatmalıydım ama pek vaktimiz olmadı.”

Evleneceği adam kendisi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Turan sakince baktı ona. Kendisi de geriye yaslandı. Sezin’in yüzündeki sıkıntı yüreğine yerleşti. Dinlediğini belli etmek ister gibi kızın yüzünü taradı gözleriyle.

En sonunda Sezin derin bir nefes alarak, “Yedi kuşak Rizeli bir ailenin en küçük ve tek kızıyım. İki abim var, biliyorsun. Birisiyle tanıştın hatta,” diye başladı. Turan onu kafasıyla onayladı. “Diğer abimle, Sezer abimle, aslında pek anlaşılamazdım. Yani küçüklüğümden beri benimle bir abi olarak uğraşırdı fakat bendeki inat da inat olduğundan abimin yaptıklarını hiç unutmaz, ona misliyle karşılık verirdim. Aramızda minik bir rekabet vardı. Ben de rekabeti hep sevdim, hep karşılık verdim ona. O yüzden kendimi bildim bileli aramız çalkantılı oldu.”

Turan ilk kez Sezin’den diğer abisini dinliyordu. İfadesizdi suratı. Pek ses çıkarmıyordu.

“Annem,” dedi Sezin yüzünde bozguna uğramış bir gülümseme doğarken. “Sevdiği bir adamla evlenmiş ama sevdiği adam zalim çıkınca ne baba evine dönebilmiş ne de başka diyarlara gidebilmiş. Hep ağıt yakardı yeşil dağlara. *Sevdim Karadeniz*, demişti bir kere onu camdan dinlediğimi bilmeden. *Üstüme cezalar döken adamı sevdim, bu da benim ayıbım*. Bir yerden sonra benimle uyumaya başlamıştı. Soğuğu severim çünkü o sıcaklığı bir tek annemle sevmiştim. Annem yoksa sıcak da yok. Böyle kalmış aklımda.”

Turan, Sezin’in söylediği *soğuğu severim, asıl insan soğukta belli olur* laflarını hatırladı. Sezin ise gülümsedi o sırada acıyla. Ağlamıyordu ama kuru sağındaki taş ile yüreğini sıkan tel çok zorluyordu şu an. Yaşadıklarını yıllar sonra ilk kez dillendiriyordu.

“Dedem ve babaannem küçüklüğüme dair en güzel anlarımdan. Ne zaman evden çıkmaya ihtiyacım olsa hemen bir alt kata iner, dedeme koşardım. Atsız’ı sevdirdi, askerliği sevdirdi, nasıl bir kız olmam gerektiğini ince ince anlattı bana dedem. Babaannem daha çok dini bilgilerle beni büyüttü.” Güldü kıkırdayarak. “Aslı’yla fotoğrafımız var yan yana camide. Hatim çıkışı, üstümüzde altınlarla eşek gibi sırtmışız kameraya. Hâlâ saklıyor Aslı. O kadar güldürüyor ki o fotoğraf beni. Beyaz örtülerimiz kaşımıza kadar örtülmüş.”

Turan yamuk bir gülüşle güldüğünde daha çok güldü Sezin. “Dedemdi beni susmayan bir kız haline getiren. Babaannemle annem daha çok *sus*,

kız dediğin her yerde konuşmaz derdi. Ben de dedemin *hakkını savun ay parçam* dediği sözleri aldım, cebime attım. Sanki annemle babaannemin sustuklarını da konuşmam gerekir gibi herkese lafımı yapıştırdım.”

Turan, Sezin’in dedesinden bu kadar güzel bahsetmesine sevindi. Sonrasında Sezin’in ağzından daha önce hiç duymadığı kelimeyi duydu.

Baba.

“Babam,” diyen Sezin’in yüreğinden yirmi dokuz yıllık bir çığlık koptu. “Dışarıya karşı iyi bir adamdı,” dedi açık yüreklilikle. “Herkesin iyiliğini düşünür, yardımına koşardı. İşini güzel yapardı. Kendisini sevdirmeyi bilirdi.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Evin içinde sevdiremedi kendisini bize. Dışarıya iyi bir adamdı ama bir türlü iyi bir baba ve eş olmayı beceremedi. Abartmıyorum. Hayatımda tanıdığım en merhametsiz, en aşağılık adamdı.”

Turan’ın kaşları iyiden iyiye çatılmıştı. Bunları duymayı beklemiyordu. Babasından hiç bahsetmediği için iyi şeyler düşünmüyor olsa da bir kız çocuğundan babası hakkında bunları duymak ona şaşırtıcı gelmişti.

Sezin babasından nefret ediyordu, bu yüzden babası hakkında bir şeyler dillendirmiyordu. Turan bunu ilk kez fark etti.

“Babamın evde olup da bana bağırmadığı ya da bana vurmadığı veya ne bileyim hakaret etmediği tek bir anım yok. Ona dair hiç güzel anım yok.”

Turan’ın içinde kuyametler koptu. Hayır, böyle olmamalıydı. Saçının kırıldığını görse binlerce hayat çalacağı kadın, kanını taşıdığı adam tarafından böylesine bir travma yaşamış olmamalıydı. Ne kadar soğukkanlı kalmaya çalışsa da tutamadı kendisini. Yumruk olan elini çözemedi, daha da sıkı. Delirecek gibi hissediyordu. Sahi ne zamandır yumruktu eli?

“Sana şiddet mi uyguluyordu?”

“Kızını, oğullarını, karısını bastırmak için evde güç gösterisine girerdi. Abilerim büyüdükçe ona kafa tuttuğundan onlara el kaldıramıyordu. Ben de benimkisi büyüyünce biter sandım.”

Nefesler yetmiyordu ikisine de.

“Düşünsene Alp, kim yedi yaşında babası dövmesin diye odunlukta saklanır? Benim yedi yaşına dair en net hatırladığım anılarımdan biri bu mesela. Babam beni görmesin diye kış ayında odunlukta sabahlamışım, zatürre olmuşum. Sabah beni bulmuşlar, hastanede kalmışım birkaç gün. Eve geldikten sonra *nasıl zatürre olursun* diye tokat atmıştı bana. Sezgin araya girmese, o gün benim önüme atlamasa güçsüz bedenim ne kadar dayanırdı onun vuruşlarına, hiç bilmiyorum.”

“Sezin,” dedi ama ne dese bilemez gibi susmuştu. Turan’ın yüreğinin tam ortasında tarifi olmayan bir ateş yanıyordu. Yutkunamıyor, nefes alamıyor, gözünü bile kırpamıyordu. Sezin’in soğukkanlılıkla anlattığı bu hikâye onun hiç hoşuna gitmemişti.

Şimdi güzel yüzüne baktığı Sezin’in ardındakini görüyordu. Madalyo-nun ters yüzü, Sezin’in geçmişinin gölgesini taşıyordu.

“Senelerce, Alp... Senelerce bitmeyen bir kâbus gibiydi. Büyüdüm, azaldı ama bitmedi,” dedi sesi incelirken. Her zaman güçlü çıkan sesi kırıldı o noktada. “Babam bir adam kuvvetiyle küçücük bir çocuğa, bana yaşatıyordu o korkuyu. Babam görmesin, babam duymasın, babam bilmesin, babama söylemeyin derdim herkese. O kadar korkardım babamdan. Nasıl korkmayayım? Canım yanıyordu onun yumruklarından.”

Turan içi giderken zar zor bir nefes aldı. O nefes doldu, boğdu onu. Etrafına baktı dayanamıyormuş gibi. O bu sözlerle katlanamazken Sezin senelerce nasıl dayanmıştı? Ensesini kaşıdı sertçe. Ne yapacağını, ne diyeceğini, ne hissedeceğini seçemiyordu.

Sadece Sezin’in babasını gebertmek istiyordu. Normalde babası der, saygı duyardı ama yok, abileri de babası da Turan’ın saygısını çoktan yitirmişti.

“Deden bilmiyor muydu? Babaannen ya da akrabaların? Hiç kimse bir şey demiyor muydu?”

“Dedem oğlunun gerçek yüzünü göremeden öldü. Biz dışarıdan mükemmel bir aileydik. Bunu kimsenin görmesine izin vermezdi annem. Zaten aile içerisinde tüm saygınlığını yitirmişti, bunu dışarıya yansıtamazdı. Hiç kimse bilmezdi evimizin içini. Aslı ve...” diyerek Turan’a baktı Sezin. Söylemek istemedi ama söyledi işte. “Bilal hariç.”

Turan fark ettikleri ile yavaşça bir nefes aldı. Kafasını önüne eğip masaya vurdu hafif hafif. Bilal Sezin’e vurmuştu. *Bilal, Sezin’e vurmuştu!* Sezin’in aileyle neler yaşadığını bile bile ona vurmuştu.

Turan’ın göğsü hızla inip kalkarken burada bir şeyleri kıracak, dökecek, mahvedecek gibi hissediyordu.

“Abi,” diye seslendi garson çocuk. Turan gözlerini çocuğa çevirdi sakince. “Toplayayım mı masayı?”

Turan cevap vermeden çocuğa tüm sinirini yükleyeceğini, bağıracağını hissetti bir an. Masayı alsaydı götüne soksaydı çocuğun. Bu garson çocuk ne diyordu? Sezin’in tüm hayatını mahvetmişlerdi, bu çocuk ne anlatıyordu?

“Evet, birazdan toplayabilirsin,” dedi Sezin ve uzanıp Turan’ın yumruk yaptığı eline dokundu. Çocuk arkasını dönüp onlardan uzaklaştı. Sezin,

Turan'ın sıkmaktan bembeyaz kesilmiş elini okşadı. Turan sakinleşmek zorundaydı. Sezin aptallığına yandı. "Alp, sevgilim biz de eve geçelim."

"Sezin anlatıyorsun. Dinliyorum."

"Anlatacağım," dedi kesin bir sesle. "Ama burada değil. Evde. Böyle olacağını, nasıl hissedeceğini düşünmedim bir an. Burada anlatmaya başlamamalıyım. Gerçekten yanlış yaptım. Hadi," diyerek yandaki montuna uzandı. "Evimize gidelim."

Turan başını iki yana salladı. Sezin ise korkuyordu. Turan öfkesini burada bir yerlere kusamazdı. İnsan içerisinde anlatmayacaktı. Eve gittüklerinde neden o aile evinden çıktığını, çıkmadan önce neler olduğunu tek tek anlatacağı sevgilisine. Burada değildi. Keşke direkt evlerinde anlatsaydı ama bir an yine dayanamamıştı. Bu huyundan vazgeçemiyordu. Hep yanlış yerlerde bahsediyordu anılarından.

"Sezin anlatıyordun," dedi Turan da büyük bir sinirle. Sezin'e sinirlenmek istemiyordu ama şu an patlayacak gibiydi. "Devam edecektin. Dinliyorum şu an."

"Sen hesabı öde, ben de arabaya geçeyim. Yemin ederim anlatacağım. Ne olursa olsun devam edeceğim. Susmayacağım." Sezin üstüne montunu geçirip ayağa kalktı. Turan'ın başında dikildi, elinden tuttu.

Sıcaklığı hisseden Turan da onun eline uzanan Sezin de Turan'ın bu kadar soğuk olmasını beklemedi. Oysa içi bir kamp ateşi gibi yanıyordu koca adamın.

"Hadi sevgilim. Gidelim," dedi Sezin onu kaldırmaya çalışarak.

Turan, Sezin'in o bakışlarına dayanamadı. Neden burada anlatması için ısrar ettiğini de bilmiyordu. Zaten Sezin'in babasını dinlemeye başladığından beri ne düşündüğünün farkında değildi. İlk kez bu kadar akli başında değilmiş gibi hissediyordu. Sezin'i üzemezdi. Kız zaten zorlanarak anlatıyordu, her şeyi berbat edemezdi.

Turan, aklını başına aldı. "Tamam," diyerek ayağa kalktı. Montunu eline aldı. Montunu giymeden Sezin'in alnından öptükten sonra etrafa baktı. Kimse görünmüyordu. "Tamam ben hesabı ödeyeyim. Sen de bekle beni burada."

"Sigara içeceğim," dedi Sezin de sakince. "Kapının önündeyim."

Turan yine huysuzca bakınsa da kafasını salladı, bakışlarını Sezin'in yüzünden çekti, saçlarının arasından öptü bir kez daha. O kokuyla sakinleştiğini az da olsa hissetti. "Tamam, geliyorum."

Turan kasaya giderken Sezin dışarı çıktı. Cebinden bir sigara çıkarıp yakarken içinden kendisine lanetler ediyordu. Hiç doğru zamanı yakalayamıyordu. Hep yanlış zamanlarda bir şeyler anlatmaya başlıyordu sevgilisine.

Onun dışında doğru zamanı yakalayamayan biri daha vardı. Onun olduğunu anlayınca Sezin'in arkasından yaklaşmıştı. Sezin sigarasını yakmış, ilk dumanı almışken arkasından gelen, "Sezin?" sesini duydu.

Arkasını döner dönmez gördüğü bedenle içinden bir küfür savurdu. Gözleri aceleyle içeri döndü. Turan hesabı ödemiş, dışarıya doğru yürüyordu. Bakışları elindeki cüzdanındaydı. Sezin tekrardan ona seslenen bedene dönerken sigarasını dudağından çekti.

Doğru zamanı yakalayamayan yabancı, yüzündeki gülümseme ile Sezin'e baktı. "Sezin ne kadar değişmişsin..."

Sezin bir kendilerine yürüyen Turan'a bir de karşısındakine baktı. Bitmişti. Hele Turan bu kadar sinirliyen hiç durduramayacaktı onu. "Bilal?" dedi bıkkın bir sesle. "Senin ne işin var burada?"

13. KENDİNİ BİLMEZ SERSERİ

Turan Alp Akkurt

Bela bir kasırga gibi eserek yüreğine dolduğunda, güneş açacak kadar kontrolün olmuyordu.

Konu sevdiğine dokunan olunca tüm surları yıkıp yıkmak, ona dokunan her parmağı kırmak, yarınlarını zehretmek istiyordun. Bunu yapacağın kişiler elini uzatamayacağın kadar uzak olduğunda bir işe yarayamamak insanı kırk cehennemde yakıyordu.

Cüzdanı cebime koyarken kafamı kaldırıp dışarı baktım. Sezin'in biriyle konuştuğunu görünce kaşlarım çatıldı. Konuştuğu kişi görüş açımda değildi. Sezin yüzündeki sıkıntıyla bir bana bir de önünde konuştuğu insana döndü. Onun güzel yüzündeki sıkıntıyı yok etmek ister gibi kapıdan çıktım ve o an yandığım kırk cehenneme bidonlarca buz dökecek insanı gördüm.

Bilal Candere buradaydı.

Tam da tahmin ettiğim gibi Tunceli'deydi. Bela kasırgası ona doğru estiğinde savrulacağı tek yerin burası olacağını çok iyi biliyordum. Ben onu buraya sürüklediğim ve karşımıza çıkmasına izin verdiğim için buradaydı.

"Dur," diyen Sezin'e değil de Bilal'e bakmaya başladım.

Bilal gözlerini bana doğru kaldırdı. Bana bakmaya çalışırken kafasını da kaldırması gerekmişti. Sezin'den birkaç santim uzun olduğunu anlıyabiliyordum. Siyaha yakın gözlerini bana dikti. Sağ elimi cebime soktum ve başparmağımı cebimden dışarı çıkardım. Rahat bir tavırla ona baktım.

"Sen kimdin?"

Sezin sağ koluma girdi ve dikkatle kolumu kavradı. Olası bir durumda beni durdurabileceğini düşünmemeliydi. Konu ona verilen zararsa bu dünyayı kazana atıp kaynatacağımı adı gibi biliyor olmalıydı.

"Bilal Candere, Sezin'in bir arkadaşıyım."

Sezin'in bir arkadaşı? *Olamazsın. O hakkı yıllar önce senden aldı. Sen ölünün birisin onun için. Benim içinse dibi kazınmadığı için çöpe atılması gereken kirli bir tencere.*

Sezin'in kolumdaki eli sertleşti ve sakın bakışları karşısını buldu. Yeri olmayan insanların hayatında bir yer edinmeye çalışmasına sinirleniyordu. Sezgin aynı şey için uğraştığında onu da saf dışı bırakmıştı. Elleriyle inşa

ettiği hayatın tek bir taşına zarar gelmesine izin vermiyordu. O taşları tek tek kendisi koyar, taşın değişmesi gerekiyorsa kendisi değiştirirdi.

Onun bu hayatta kendisine uzanmasını kabul edeceği tek el benim elimdi. Kalkmak, yürümek ve devam etmek için bir ele ihtiyacı yoktu; *benim elime ihtiyacı vardı.*

“Sen kimsin?” dedi Bilal bana şüpheyile bakarak.

Baştan aşağı süzdüm onu. Uzun bir adam olmadığı için çok vaktimi almadı. Yaşını belli eden yüz çizgileri vardı. Saçları karışıktı ve siyah saçlarında yer yer beyazlar vardı. En son ayaklarında durdum ve ayakkabılarını inceler gibi durunca onun rahatsızlığını fark ettim. Durduğu yerde kendisini düzeltti.

Fareye benziyordu. Çöplüğünden çıkması iyi bir karar değildi.

“Kim olduğuma sen karar ver.”

“Sen de mi Sezin’in arkadaşısın?” diye sorduğunda, “Yaklaşmadın,” dedim sadece.

“Bilal neden geldin? Ben en son neler olacağını söylediğimi hatırlıyorum,” diyen Sezin gergindi çünkü karşısında bir geçmiş vardı ve ben bu geçmişi sikkmek istiyordum. “*Bir kez daha karşıma çıktığın an hayatın eskisi gibi olmayacak, demiştim sana.*”

Bilal ona alayla baktı. “Seninle sohbet etmek beni her zaman keyiflendirmiştir.” *Keyfini sickerdim.* Birden ciddileşti. “Ama daha önemli bir konum var. Aslı, hakkımda görevi kötüye kullanmaktan suç duyurusunda bulunmuştu tayinini almadan önce. Ciddi bir şey olmadığını, başımın yanmayacağını söylemişlerdi. Rapor dün kabul görmüş, hakkımda soruşturma açıldı ve çok çabuk bir şekilde uygulamaya koydular. Görevden ihraç edildim.”

Parmağım olabilir miydi? Teknolojinin çok gelişmesi ve arayacak birkaç büyük kapının olmasıyla *belki*. O raporun ciddi bir rapor olduğunu öne sürdüysem ve uygulamaya konulmasını talep ettiysem *belki* parmağım olabilirdi. *Belki.*

Sezin’in kahverengi toprakları bana döndü ilk önce. Bu işin içinde parmağım olduğuna emindi. “Bize ne bundan?” dedi sonra rahatsız bir ses tonuyla. “Bizi ne kadar ilgilendiriyor senin sefil hayatın?”

“Aslı’yla konuşmam lazım.”

“Ne için?” dedi Sezin sinirle. “Ne için konuşacakmışsın sen Aslı’yla?”

Derin bir nefes aldım. Sezin daha fazla bu herifle muhatap olursa elimden geri dönüşü olmayacak bir bela çıkacaktı. “Şikâyetini geri çekmesini söylemek için.” Fare ağzını açmadan bana döndü. Yüzündeki ifade

rahatsızlığını göz önüne seriyordu. “Çünkü Aslı’yı istediği gibi kontrol edebiliyor. Aslı sana bulaşmaması için her şeye göz yumuyor ve o da bunun farkında.”

“Bu doğru değil,” dedi fare Bilal. “Ben yalnızca Sezin’le bu konuyu konuşmaya geldim.”

“Sezin’in seninle konuşacağı kanısına nereden vardın?” Ona kafamı hafifçe sağa yatırarak baktığımda omuzlarını bir *erkek gibi* kabarttığını fark ettim. Erkek gibi kısmında biraz eli açık davranmış olabilirdim. Sezin kolumu yavaşça okşayarak neyi amaçlıyordu bilmiyordum. Şu an sakindim. “Nereden buldun Sezin’in burada olduğunu?”

“Benim de kendime göre yöntemlerim var.”

“Yıllar önce üzerine toprak atılmış bir adama göre kendine çok güveniyorsun.”

Vücudunu düzeltti, bana çatık kaşlarla bakmaya başladı. Gerginliğini görüyordum. Gergin olması gerekiyordu çünkü onu bitirme konusunda ciddiydim ve bir an bile durmayacağımı anlamış olması gerekiyordu. Rahat olmaya çalışmasını izledim. Derin bir nefes aldığında, o nefesi boynuna yapışarak kesme isteği içimde baş gösterse de sakin kalmaya devam ettim.

Eski devlet memuruydu ve ben de devletin askeriydim. Yaptığım en ufak hatada başım belaya girebilirdi. Zafer’le başım zaten yeterince beladaydı. Zafer’in hakkımda soruşturma açtığını ve elinden geleni ardına koymadığını biliyordum. Görevden uzaklaştırılacağımı biliyor, sakince zamanımı bekliyordum. Bilal’le de takışırsam tüm gözleri üzerime çekerdim.

“Adım ne demiştin?” dedi aşağılar gibi. Çabası komikti.

“Dememiştim.” Bana baktı uzun bir süre. Yaşı benden fazlaydı, bunu biliyordum. Benim kadar yaşanmışlığı olmadığına da farkındaydım. Ona hayatının en büyük olayını yaşatıp bir gecede on yaş daha attıracaktım. “Sen Sezin’le konuştuğunda mesleğine geri döneceğini mi düşünüyorsun?”

Sezin’e döndü beni umursamadan. *Beni umursamadan.* “Sezin-”

Lafını kestim. “Soruyu ben sordum.”

Büyük bir soğukkanlılıkla bana döndü. “Sana hesap mı veriyorum ben?”

“Evet.”

“Sen kimsin ki?” diye tükürür gibi konuştuğunda beni sinirlendirdiğini düşünemezdi. Aşağılar bir bakış attı bana. “Burada ciddiye alacağım bir tip gibi durmuyorsun, koca oğlan.”

Ona yalnızca baktım. Nefesini kesmem için sadece serçeparmağımı boğazına sarmam yeterdi. “Nasıl duruyorum?” Sezin konuşacakken boğazımı

temizleyerek onu durdurdum çünkü bu oyunun bozulmasını istemiyordum. Bilal Candere, onun hayatını bitiren adam karşısında ne kadar cesur olacaktı bunu görmek istiyordum çünkü bugünden sonra kendisine saklanmak için delik arayacaktı. “*Arkadaşın benim ciddiye alınmayacak bir tip olduğumu düşünüyor, Kaza.*”

“Bu herifi ciddiye almaman gerektiğini biliyorsun,” dedi Sezin bana dönerek. Başımı belaya sokmamı o da istemiyordu. Sorun şuydu ki belanın kendisi olduktan sonra başına geleceklerle ilgilenmiyordun. “Eve gidelim.”

“İçi boş biri gibi duruyorsun.” Bilal’in sesiyle keyifle sırtıttım. “Senin gibilerle çok karşılaştım. Masama gelip yalvaran tiplerdensin sen.”

Elimi kaldırsam üç ay komada yatacak bir adamdı ama eğlendiriyordu. Onunla alay etmeyi sürdürdüm. “Yalvaran tiplerdenim?” Birkaç dakika sonra karşımda donunu ıslatacak bir adama göre son dakikalarının keyfini çıkartmasını istedim. “Öyle mi? Sen benden daha tecrübelisindir şimdi.”

“Öyleyim. Sen niye buradasın? Sezin’le ne işin var?” Kırık cehennem hâlâ yanıyor, buzlar hazırda bekliyordu. Hızla Sezin’e döndü ona açıklaması gerekiyormuş gibi. *Beni yok sayarak.* Bakışlarını Sezin’in kolumda duran eline çevirdi. Sezin’in diğer eli, *yüzüğünü taşıyan eli*, montunun cebindeydi. “Sezin, Aslı’yı çağır buraya gelsin. Oturalım, halledelim.”

“Aslı’yla karşı karşıya gelmene izin vermeyeceğim,” dedi Sezin rahatsız bir tavırla. “Aslı ismini defterinden sil. Geçti o günler. Bir daha Aslı’yla ilgilenmeyeceksin.”

“Yine anlamıyorsun, Sezin,” diyen Bilal’in Sezin’i aşağıladığını fark ettim. Kaşlarım çatıldı. Onu olduğu yere gömerdim. “Her zaman küçük düşünen, ileriye göremeyen bir kadın oldun-”

“Orada dur,” diyerek öne çıktığımda Bilal kollarını göğsünde bağlayarak kafasını bana doğru kaldırdı. *Savunma mekanizması.* Bir tehdit sana yaklaştığında kendini korumak için kollarını göğsünde bağlar, direnç gösterirdin. Bilal benim bir tehdit olduğumun gayet farkındaydı. “Ettiğin lafları kanca gibi bir yerine takmadan önce dilinden çıkanı düşün. Senin ruhunu tüketirim.”

“Turan, sakın olur musun?” diyen Sezin’e döndüm ve sakince ona baktım. Sakindim zaten. Sakin bir adamdım şu an.

“Evet, sakın ol, Turan,” diyen Bilal’e saldırmaya yakındım aslında. Sakin bir saldırı olurdu. Sezin’den bir geri dönüş alamayacağını fark edince derin bir nefes alarak konuştu. *Beni yine yok saydı.* “Tamam, aramızda güzel olaylar geçmedi. Bazıları ikimizin de hatasıydı.” İkisinin hatası mıydı?

Sezin'i kandırmış, ona el kaldırmıştı. Neden karşımda sağ durmasına izin veriyordum? *Mesleğim tehlikeye girebilirdi.* Gözlerini bana çevirip ters ters baktı. Benden korkuyor ve rahatsızlık duyuyordu. "Yalnız konuşamaz mıyız? Arkadaşın beni rahatsız ediyor."

Sezin sakince sağ elini kaldırdı, ilk gördüğüm andan beri ona yakışacağına emin olduğum ve çok da yakışan yüzüğünü gösterdi. "Arkadaşım değil, *nişanlım.*" Bilal'in gözleri ilk kez Sezin'in sağ elini gördü. Kolları yavaşça düştü göğsünden. *Çaresizlik.* Bu hareketi de bunun göstergesiydi. "Seninle konuşacak bir şeyim yok benim. Senin benimle konuşacağın şey varsa *nişanlımla* seni dinleriz. Boş laf edip kafa sikeceksen de çık yolumdan, asabımı bozma benim."

"Evleniyor musun?"

"Evleniyoruz," dedim üstten bakarak. Bilal bakışlarını ikimizin arasında gezdiriyor ve anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Bilal, yine boş laf etmeye gelmişsin belli ki. Ne benim ne de nişanlımın böyle bir şeye vakti var. Aslı diyorsun, Aslı yok. Aslı'dan uzak duracaksın. Bu da son sözüm," diyen Sezin beni kolumdaki eliyle çekiştirerek yürütmeye çalıştı. Gitmek istediğini, bana ailesi ile ilgili anlatmak istedikleri olduğunu biliyordum.

Bilal'in sesini kesmem gerekiyordu. Elindeki, ayağındaki gücü yok etmeliydim. Yaptıkları yanına kâr kalmamalıydı. Kendisine mecbur gördüğü kız çocuğunun hatırına o fareyi bu hayatta en çok güvendiği mesleğinden uzaklaştırmış olabilirdim ama bu yetmiyordu. Bir yolunu arayamayacak, fare gibi deliğine saklanacak kadar onu mahrum etmeliydim hayattan. Çalacak kapısı, arayacağı numarası kalmamalıydı.

"*Bu adamı* mı tercih ettin yani?" Söyledikleriyle Sezin beni uzaklaştırma çabasından vazgeçti. Gözlerini kapattı sinirli bir tavırla. *Bu adam mı?* Başımı iki yana yatırarak rahatlamaya çalıştım. Sezin kolumu okşamaya başlayana kadar kaslarımın gerildiğini fark etmemiştim.

Bilal devam etti. "Seçtiğin ben olmalıydım!" Sakin bir şekilde onun yüzünü inceledim. "Yıllardır senin için uğraşıyorum. Evet, zamanında hoş şeyler yaşamadık ama bunları halledelim diyorum."

"Sen geri zekâlı mısın? Yıllardır ne diye uğraşıyorsun? Geride kaldı!" diye bağırarak Sezin kolumdan çıkıp ona saldıracaktı ki onu kolundan tutan bu sefer ben oldum. "Sen aptal mısın? On sekiz yaşında da seni reddeden bir kızdım ben. Bir şey değişmedi!"

“Seni istiyorum. Seni en iyi ben tanıyorum! Benden daha çok hiç kimse tanıyamaz!” Bana döndü ve birden karşıma geçip beni omzumdan itmek gibi bir hatada bulundu. “Onu senden daha iyi tanıyorum. Ben onun gençliğini, en deli hallerini biliyorum. O benim dünyamda büy-”

“Senin dünyanı sikerim!” diyerek ona kafamı çevirdim. Sezin beni tutmaya çalışsa da Bilal’in yakasından tutup kaldırdığımda ayaklarını yerden kesmiştim. Kafamı ona iyice yaklaştırdım. “Artık sıra sende, sen beni dinleyeceksin.” Bilal’in derince yutkunuşu kulaklarıma doldu. “Ben normal bir adam değilim. Deliyim biraz. Elimden nasıl bir kaza çıkacağı belli olmuyor. Yanlış bir harekette bulunduğun an konuşan dilini yerinde bulamayacaksın. O dilini dürüp götüne sokmadan önce aç kulaklarını.”

Ayaklarını salladı ve yutkunarak etrafında gezdirdi bakışlarını. “Bı-rak.” Onu bir kez sarstığımda elini omzuma koydu ama beni uzaklaştıramayacağı kadar güçlüydüm. Onun hayatını mahvetmek üzerine programlıyım.

Sezin, “Turan, mekânın önündeyiz. İnsanlar yanlış anlayacak,” dese de şu an gündemimde ne mekân ne de diğer insanlar vardı.

“Senin doğumundan itibaren doğru ya da yanlış yaptığın her boku biliyorum, Bilal. Kariyerini kaydırmam saniyelerimi, hayatını kaydırmam yalnızca bir dakikamı alır,” diyerek başladığımda yutkundu. Tepinmeyi kesti. “On beş yaşında bir kızıdan faydalanan pedofili bir orospu çocuğu olduğun hakkında soruşturma açar, seni içeri tiktiririm. *Sen kimsin*, deme. *Kanıtın yok, çok geçmişte kalmış bir olay* deme. Kim olduğumu ve neler yapabildiğimi bilsen benimle o şekilde konuşmaman gerektiğini en başından bilirdin.”

Bilal korkuyla işaretparmağını kaldırdı ve beni gösterdi. “Beni tanıyor-sun. En baştan beri benim kim olduğumu biliyorsun.”

“Sen Tunceli’ye benden habersiz ayak basabileceğini mi düşündün?” diyerek bir kez daha sarstığımda dudakları titremeye başladı. “Ben senin neler yaptığını öğrendikten sonra mesleğini icra edebileceğini mi sanıyordun?”

O an kurduğum oyunun içinde olduğunu, benim seçtiğim hamlelerle oynadığını fark etti. Ben var olduğum sürece güzel bir yaşamı olmayacaktı. Bunu, on beş yaşında kandırılan ve üç yıl boyunca hayallerini bir adamın gölgesinde yaşamaya çalışan Sezin Kaza için yapmıştım.

Geçmişini değiştiremezdim ama yıllar önce yalnız ve umutsuzca ağlayan kız çocuğunun içini rahatlatabilirdim.

Artık o kız derin bir nefes alabilirdi.

“Bu kızın geçmişini mahvetmiş olabilirsin çünkü savunmasızdı. Çünkü senden başka sırtını dayayacağı kimsesi yoktu. Ama bu kadın onun

şimdişine parmak uzatmanı kabul etmiyor. Erkeğine mecbur gördüğün kadın, senin gibileri serçeparmağında oynatıyor. Üsteğmen Sezin Kaza olabilmemiş koskoca askeri kendinle bir mi tutuyorsun, yozlaşmış piç!”

Kafasını iki yana salladı korkuyla. “Seni çok kolay bir şekilde senelerdir yaptığın meslekten mahrum ederdi. Bunu parmağını yormadan yapardı ama yapmadı. Onu kandırmana, ailesiyle arasını bozmana, ona vurmana...” derken bir elimi onun çenesine sertçe sardım. Bir ayağı yere değdi fakat diğer elim hâlâ yakasında olduğu için bir ayağı da havadaydı. Vücudu elimin altında tam gebertmelik duruyordu. “*Ona vurmana!*” diye sesimi yükselttiğimde korkudan kafayı yiyecekmiş gibi gözlerini iki gözüm arasında gezdirdi.

“Ona elini uzatmana rağmen seni şikâyet etmedi. Çocukluk arkadaşının hayatını mahvetmişsin, senelerce senden kurtulmak için uğraşmış. Sonra pes etmiş. Neden biliyor musun?” Yine kafasını iki yana salladı. “Ondan uzak dur diye!”

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Ense kıvrımının acıdığını biliyordum. Emindim ki yakaları iyice ensesini sıkıştırmaya ve kesmeye başlamıştı.

Teninin yırtılmasını istiyordum. Sezin’e geçmişte dokunmuş olan tenini yüzmek istiyordum. Ona vuran ellerini yerinden koparmak istiyordum.

“Yıllarca masanın karşısında Aslı’nın sana yalvarmasını izledin. *Benim gibilerin* masana geldiğini düşündün çünkü taştağın kaşındığın bir makamın var, herkes sana yalvarır, değil mi? O makamı iki kızın sana susmasıyla edindin. Aslı seni şikâyet ettiğinde tek telefonla şikâyeti hasıraltı ettin. Sustular. *Ben susmam*, Bilal Candere.”

“Ben yapm-”

“Ben konuşuyorum!” diye boğazdan gelen bir sesle konuşunca titreyerek onayladı beni. “Bundan sonra mesleğin diye bir şey kalmadı. Sen artık bir başkomiser değilsin ve bir daha asla polis olamayacaksın. Görevden ihraç edildin. Arayacağın numaraların, başını vuracağın kapıların, güvendiğin adamların var diye düşünüyorsun. Kötü haber, Bilal. Güvendiğin, ben bir şekilde kurtulurum diye yan cebine attığın herkes avucumun içinde. Buradan kurtuluşun yok. *Benden* kurtuluşun yok.”

Islanacak olan gözlerini sımsıkı kapattı, ağlayacakmış gibi duruyordu. Hiçbir şey yapmıyordum. Çocuk gibi ağlamasına gerek yoktu. Bu benim hiçbir şey yapmayan halimdi.

“Nasıl vurabildin ona? Küçüktü. Senden başka güvenebileceği kimsesi yoktu. Nasıl için aldı lan?” Dudaklarını birbirine bastırdı. Konuşmamaya çalışmasına baktım düz gözlerle. “Gençti. Hayalleri, umutları vardı. Tek yolu vardı lan! Sen ona nasıl vurdun, amına koyduğumun deve götü?”

Burnundan sertçe nefes alıp veriyor, beni dinliyordu. *Beni dinliyordu* kısmı benim için mühimdi. Söylediklerim tane tane beynine kazınıyordu. Neyden bahsettiğimin farkındaydı.

“Onu benden daha iyi tanıyamaz, ona ben var olduğum sürece yaklaşmaz, onu aşağılayamaz, gözücuyla bile bakamazsın. Seni öldürmeyeceğim, ben o kadar aptal bir adam değilim. Başımı senin gibi *küçük* adamlarla belaya sokmam. Seni öldürmeyeceğim ama beni zorlarsan omurgan olmadan yaşamaya mahkûm ederim seni. Zevkle izlerim sürünmeni.”

“Tamam,” dedi sadece. Gözlerini açarak bana baktı. “Anladım. Yemin ederim ki anladım.”

Elinden her şeyi almıştım. *Tek telefonuma bakar* diyerek güvendiği her numarayı telefon rehberinden sonsuza kadar silmiştim. Ankara’da tanıdıklarım vardı. Bu zamana kadar bu yolsuzu aklayan herkes elini ayağını Bilal’den çekeceğine dair söz vermişti. Sezin bana anlattığından beri her şey plana uygun ilerlemişti, en sona bu herifle yüz yüze gelmek kalmıştı.

“Sen geçmişsin. Bugün son kez geçmişte kalıyorsun. Aşağılık kompleksin yüzünden boyunu aşan insanlara aşağılar gibi bakmadığın, küçük kızlara ve senden büyük adamlara bulaşmadığın, kafanı deliğinden çıkarmadığın bir hayata başladın.”

“Evet,” dedi yutkunarak. “Evet, doğru.”

“Sana Turan olarak değil, Sezin’in müstakbel kocası olarak son kez söylüyorum.” Yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdım. Gözlerini korkarak açtı ve yine bana baktı. “Nişanlımın yakınında, yanında, yamacında seni gördüğüm an hayatına bela gibi çökerim. Bırak mesleğini, havadan alacağın nefesi bile bulamazsın.”

Yakasını bıraktığım an ayakta duramayıp yere yapıştı. Kafasını kaldırıp üzerine bela gibi gölgesini seren bana döndü korkuyla.

Bir anda yanımdan çıkan Sezin öne doğru atıldı ve spor ayakkabısıyla sertçe Bilal’in çenesine bir tekme yerleştirdi. Kafası kenara savruldu, eli yere zar zor yaslandı. Sezin eğilerek parmağını uzattı yüzüne doğru. “Sana demiştim. Bir kez daha karşıma çıktığında hayatın eskisi gibi olmayacak demiştim. Lafımı dinleseydin bunlar olmazdı.” Son bir kez daha karnına

tekme yedirince Bilal öksürerek öne doğru eğildi. “Şimdi siktir git, bir daha da dolaşma buralarda.”

Bilal ayağa kalktığı gibi koşarak arabasına gitti. Biner binmez aracının tekerleklerini toprakta sürterek park yerinden çıkarıp gözden kaybolduğunda derin bir nefes aldım.

“Abi bir sorun mu var?” diye seslenen çocuğu duyunca bakışlarımı cama yapışarak bizi izleyen üç kişiye baktım.

“Kendini bilmez bir serseri koçum,” dedim çocuğa ve selam verdim başımla. “Kolay gelsin size. İyi geceler.”

“Eyvallah abi. İyi geceler.”

Sezin’e döndüğümde o da kafasını bana çevirdi. Yüzünde gülmemek için zor duran bir ifade vardı. “Rahatladın mı?” diye sordu sakın bir tavırla.

“Kesinlikle. Sen?”

“Fazlasıyla.”

14, EVSİZ, YURTSUZ, DAYANAKSIZ

Eve geldiklerinde ikisi de üstünü değiştirmiş, banyo yapmış, mutfak masasında ellerindeki çayları ile oturuyorlardı. Olanları konuşmalılardı. Sezin merak ediyordu.

Turan gerçekten Bilal'i meslekten ihraç etmiş miydi? Bunu yapabilecek gücü var mıydı? Annesinin başsavcı olması ile Bilal'in Ankara'daki başkomiser görevinden uzaklaştırılması arasında bir bağ var mıydı? Merak ettiği çok şey olsa da temkinle sevgilisini izliyordu.

Turan sakindi, bekliyordu. Sezin'in ailesini anlatmaya başlamasını bekliyordu. Bilal gündeminden silinmişti. Daha önceden silinmesi gerekse de araya işler girdiği ve soruşturmanın uygulamaya konulması zaman aldığı için vakit konusunda gecikme yaşamıştı.

"Bilal konusunu konuşmamız-"

Turan, Sezin'e yalnızca gözlerini çevirdi. Sezin bu konunun onlar açısından sohbete dökülecek önemde olmadığını anladı. Sesini kesince Turan derin bir nefes aldı. "Ankara'daki tanıdıklarına telefon açıp Bilal hakkında bir şikâyet var mı diye sordum. Aslı birkaç şikâyetle bulunmuş, Bilal şikâyetleri tanıdıklarıyla hasıraltı etmiş. Ben de konunun peşine düştüm. Yaptığım tek şey Bilal'in güveneceği herkese, yolsuzluğa yataklık yaptıklarını hatırlatmaktı. Onlar da Bilal'le ilişkilerinin kalmadığını söyledi. Bu kadar."

"Annenden yardım istedin mi?" diye soran Sezin'e gözücuyla baktı Turan.

"Annemden herhangi bir konuda yardım istemeyeli yirmi beş yıl oluyor," dedikten sonra çayından bir yudum aldı. "Annemin bana yardım edeceğini düşünmen *tatlı* bir hareket."

Sezin, *saçmalığın daniskası* demek istediğinin farkındaydı. Bu yüzden derin bir nefes aldı. "Bir daha Bilal'in beni ya da Aslı'yı rahatsız edeceğini düşünmüyorum. İntikam alamayacak kadar ezik biri."

"Rahatsız etmeyecek," dedi Turan kesin bir sesle. İmkânsızdı. Bilal defteri sonsuza kadar kapanmıştı. "Babaanneni aradın mı?"

"Aradım."

"Tamam, ben yarın erkenden aldırırım Rize'den." Turan, Sezin'in kurttuğu saçlarına baktı. Sezin üstüne şortlu, çizgili pijama takımını giymiş,

saçlarını salık bırakmış ve ayağına da uzun çoraplarını geçirmişti. Çok masum görünüyordu. Turan da şort ve tişörtle oturuyordu. Tunceli ne kadar soğuk olursa olsun ev alev alıyordu sanki. “Ne dedi babaannen?”

Sezin güldü bir parça. İç ne kadar boş da olsa Turan banyodayken babaannesini aradığında Fahriye Hanım, “Ebenun hoşafı. Arkanuzdan atli mi koşturuy sizi paçım? Daha yeni celduk Rize’ye da! Yeni sevdaluk ediydınız birbirinize, ne ara karı koca olmaya karar verdiniz? Başumuza bu ne acele du da?” demiş, Sezin’in gülmesine sebep olmuştu.

“Babaanne asker insanız biz. Bekleyemeyiz. Her şey çabucak hallolsun, bitsin, aradan çıksın istiyoruz,” demişti Sezin de soğukkanlılıkla. Babaanesi biraz naz edecekti, buna da razıydı.

Fahriye Hanım acele bulsa da torununun yuva kurma meselesinde kesin olması hoşuna gidiyordu. Sezin ne zaman bir şeye karar verseyse, kendisine zararını da yararını da tartar bilirdi. Torununa güveniyordu ama bu kadar da hızlı olmamalıydı!

“Yuz sene ilerisini düşün ha bir de cerisini. Hızlı hızlı koşaysun, efuli sevdasundan ayakların yere basmayı. Düşünüy misun, Sez’im? Bak nene lafu dinle, hızlı koşturan atın boku seyrek düşiy. Emin misun?”

“Evet babaanne. Eminim. Ayaklarım da gayet yere basıyor. Kimseye haber verme, yarın seni alıdacağım ben Rize’den. Melek nenelerin evinde dur, oradan alsınlar seni. Hiç boşuna seninkilere görünme.” Seninkiler derken abisi, annesi ve babasından bahsediyordu.

“Tamam paçım. Sen nasi rahat edeceksen kenduni, ona tamam.”

Sezin şimdiye dönerek Turan’a baktı. “Biraz haşladı ama emin olduğumu bildiğinden üstelemedi. Sen ailenle konuştun mu?”

“Konuştum,” dedi Turan da rahat bir tavırla.

Firuze Hanım ilk duyduğu an birkaç dakika sessiz kalmış ve sindirmeye çalışmıştı. Mustafa Bey daha mutluydu çünkü sonunda oğlu gerçekten sevdiği bir kadınla, kendi isteğiyle evleniyordu. Sezin’i kendi kızı gibi sevmişti. Oğluna çokça yakıştığını ve Turan’ın kıza deli gibi âşık olduğunu görebiliyordu.

“Helal benim aslan oğlum. İsteriz tabii. Sezin kıza aldığın yüzüğü de gördüm, Melike attı. Maşallah oğlum. Yakışır benim koçuma. Tebrik ederim. Sadece biz mi gelelim yoksa çağırayım mı bacanakları?”

“Sağ olasın baba. Sadece siz gelseniz yeter, biz zaten kalabalığız. Melike benimle. Siz Furkan’ı alın, gelin.”

“Alırız tabii. Sonunda ağız tadıyla zurnalı bir düğün yapacağız ya! Ölse gam yemem.”

“Ne zurnalı düğünü ne istemesi ya?” diye sert çıkışan Firuze Hanım, baba ile oğulun arasına girme gereksinimi hissetmişti. Son otuz beş yıldır kız isteme işlerine, çalgılı çengili düğün kavramına oldukça uzak bir hayat yaşıyordu. “Ne demek Sezin’i istemeye gideceğiz, Alp? Bu ne demek? Hem sence de çok hızlı değil mi?”

“Değil.”

“Anlıyorum, Alp. Çok seviyorsunuz birbirinizi ve Sezin’e ben de çok ısındım ama...” Firuze Hanım oğlunun kendi isteklerine göre hareket etmediğini unutmuştu çünkü oğlu o kadar uzun bir süre annesini mutlu etmek için uğraşmıştı ki bir yerden sonra Firuze Hanım oğlunun kendisinden habersiz yaşadığı hayata ayak uyduramamıştı.

“Sen ısınsan da ısınmasan da bu iş gerçekleşecek zaten. Gelmem dersin ben kendi işimi tek başıma görürüm.”

“Hayır. Hayır! Tabii ki geleceğim. Elbette orada olacağım. Sadece ikiniz de askersiniz ve aynı birliktesiniz. Bu kadar hızlı evlenmeniz size sorun çıkarmaz mı? Bunları yalnızca ben düşünüyorum olamam değil mi, Yavuz?” diye sormuştu eşine dönüp. Mustafa Bey bu kısmı düşünmeye gerek duymamış görünüyordu.

“Turan ayarlamıştır diye düşünüyordum,” demişti Mustafa Bey.

Turan sorudan kaçmıştı. “Yarın geldiğinizde Melike’yi arayın, sizi getirsin eve. Ve lütfen isteme işlerinin nasıl yürüdüğünü iyi öğrenin.”

Turan da şimdiye dönerek Sezin’e kısa bir gülümseme sundu. “Konuştum. Yarın gelecekler.” Ciddileşti yavaşça. “Annen konusunda eminsin, değil mi?”

“Eminim,” dedi Sezin bir an beklemeden cevaplayarak. “Dediğim gibi en güzel anlarımı aile dramıyla mahvetmeyeceğim.”

Çayını masaya bırakıp ayağa kalkarak Turan’ın başında dikildi ve koca elini kavradığı gibi ayağa kaldırdı.

Turan, kendisini çekiştiren kadının adımlarına ayak uydurdu. Yatak odasına girdiklerinde Sezin, Turan’ın yatağa oturmasını sağladı.

İçinden bir ses kaçmasını söylüyor olabilirdi ama bir yuva kurmayı düşlediği adamdan daha fazla saklamayacaktı. Onun için zordu çünkü on bir senedir geçmişindeki olaylar hakkında kimseyle konuşmamıştı. Aslı bile olayları tam olarak Sezin’den dinlememişti.

Yatağın bir ucuna Turan, diğer ucuna Sezin oturdu. Turan bakışlarını ona dikerken Sezin de bacaklarını yukarı kaldırdı ve kendi bacaklarına sarıldı.

“Açıkkası daha önce bu olayları hayatımdaki hiç kimseye kendi ağzımdan anlatmadığım için dağınık gidebilirim. Kafamdakileri nasıl toparlayacağımı bilmiyorum.”

“Anlatmak zorunda değilsin,” dedi Turan ne kadar dinlemek istese de. Sezin ise anlatmak istiyordu çünkü yarın bu adamla dünya evine girmek için ikinci adımı atacaktı. Birincisi yüzüğü parmağına takmaktı.

“Hayır, bu gece anlatacağım.” Derin bir nefes aldı. “Zaten sana annemi anlattım. Abilerimi de. Sadece bu hikâyede şunu anlamamı istiyorum. Ben tamamen günahsızım, suçsuzum demiyorum. Benim de yaptığım yanlışlar var ki bunun en başını bir saat önce postaladığımız herif çekiyor.”

Turan gerilmedi, aksine kızın hatasını çok iyi bilmesine meraklı gözlerle baktı. Sezin yıllardır kendi içerisinde bir mahkemedeydi. Haklıydı da haksızdı da. Sezin bu meseleleri içinde bitirmişti. Yüzleşeceği, konuşacağı, oraya yolu bulacağı bir şey yoktu. Her şeyi gerçekten sert bir silgiyle silmişti ve geride bırakmıştı.

“Küçük bir mahallede büyüdüm. Mahalledeki her aile birkaç kuşak boyunca birbirini tanır. Bir kısmımız aynı köydeniz, bir kısmımız komşu köylerdeniz ama mahalle olarak bir bütünüz gibi düşün. Çocukluğum deli dolu geçti o insanlarla. Gerçekten koştum, yuvarlandım, düştüm, eğlendim. Deli zamanlar yaşadım diyebilirim. Mahallelinin Seziş'i olduktan sonra da değme keyfime. Her istediğim olurdu, olmuyorsa ben bir yolunu bulur, oldururdum. Sanırım bu yüzden her şeye burnumu dikebiliyordum. Korkum yoktu, ben bir yolunu bulurdum.”

Turan o kızın kendisinden bir şey kaybetmediğini düşünürken Sezin yutkundu. Hikâye burada başlıyordu Sezin için. Derin bir nefes aldı, geçmişten doldu nefes yüreğine.

“Asi bir kızdım. Birileri bir şeye hayır diyorsa benim için o evet demektir. Dedem bana istediğimi vermiyorlarsa söke söke almayı öğretmişti. Oğluna da bunu öğretmişti, hata yaptığını fark edemedi. Ben de hem babamdan hem de dedemden aldığım cesaretle karşı çıktım her şeye.”

Sezin duraksayarak anlatıyor, hafızasını zorluyordu. Neler olduğunu hiç unutmasa da canını çok yakan bazı detaylar vardı, onları toplamaya çalışıyordu. “Küçüklükten beri asker olmak istediğimi, amcalarımın şahadetini ve Bilal'le olanları biliyorsun.” Turan onayladı.

“Ailem beni hiçbir zaman desteklemedi. Ufakken bir hayalim vardı küçük bir kâğıda yazdığım...” Bakışları masanın üzerine kaydı. Turan tepkisiz dursa da yakalanmış gibi hissetmekten kaçamadı. Sezin'in o hayali kitaplarından birinin ayracıydı.

“O hayalimi öğrendiklerinden beri asker olmama karşı çıktılar. Baskıcı bir ailem vardı. Bizim oralarda benim zamanımda okumak kız çocukları için gerekli bir şey değildi. Babam da sadece tıp okursam üniversiteye gitmeme izin veriyordu. O da kendi böbürleneceği bir şey olsun istediğinden-
di. *Ben kızıma tıp okuttum*, demek için yani. Asker olmam onun için cehennem gibi bir şeydi. Neler yaşadığımı unutamıyorum. Ondandır o kâğıdın buruş buruş olması. Kaç kere attım ben o kâğıdı çöpe, Allah biliyor.”

“Asker olacaksan olursun ama biliyorsun ki babam seni bu eve tekrar sokmaz,” demişti Sezgin abisi uzun yıllar önce. “Bir yolunu buluruz. Sakın üzülme.”

Bir yolunu yine Sezin bulmuştu.

“Sonra büyüdüm tabii. Sezer abimin sırf babam ona karışmasın diye beni ortaya attığını anlayacak kadar, Sezgin abimin babamdan korktuğunu idrak edecek ve annemin güçsüz olduğunu anlayacak kadar büyüdüm. Ben de kendi paçamı kurtarmayı düşünmeye başladım.” Sezin zar zor nefes alıyordu. Turan bunun farkındaydı. Onu zorlamak istemese de Sezin kendisi istiyordu bu anı.

“Babalar kızlarının eşleri kadar sessiz olmadığını ve kendi kötü huylarını aldığını gördüklerinde biraz fazla acımasız olabiliyorlar,” diyen Sezin ile Turan oturduğu yerde onu izledi.

Turan temkinle onu dinliyordu çünkü Sezin’in en yalın haliyle akli karışmadan, sakın bir şekilde kendisini anlatacağı an bu andı. Küçük bir kız gibi bacaklarına sarılarak kendisine sığınmasını değil, koca göğsündeki yuvasına yerleşmesini istiyordu.

“Gerçekten ona başımı diktiğimde karşısında kendisini görüyordu. Babam asi bir gençlik yaşamış babaannemden dinlediğime göre. Sözde annemle evlendikten sonra düzelmiş. Annemin onun tüm kahrını çektiğini nereden bilsin dışarıdaki göz? Benim sırtımdaki kemer izlerini, Sezer’in sinir hastası olduğunu, Sezgin’in intihara kalkıştığını kim nereden bilsin?”

Burnunu çekerek yutkundu. “Ev der çatısına sığınırsın babanın. Benim babam bize sıcak havada alev, soğuk havada buz oldu. Biz sıcakta bir rüzgâr, soğukta bir yorgan ararken bizi hastalığa mahkûm etti. Babamı düşünmedim, ismini ağzıma almadım, onun fotoğrafına bakmayı bıraktım, sesini unuttum. Çünkü diğer türlü korktuğum başıma gelecekti.”

“Korktuğun ne?”

“Bir gün gerçekten kontrolümü kaybedersem babama benzeyeceğimi biliyorum ve Alp... ben babama benzemekten çok korkuyorum.”

Turan'ın zihnindeki ses yine baş gösterdi. *Sen baban değilsin. Sen hata yapamazsın. Senin hata yapma diye bir lüksün yok.* "Sen baban değilsin, Sezin," dedi Turan sakın bir sesle. *Ben de değilim. Biz babalarımız gibi hatalı insanlar olmayacağız.* "Korkacağın bir şey yok."

"Hayırsız evlat oldum, nankör oldum, uranç kaynağı oldum, yüz karası oldum, ailesinin düşmanı oldum ama babasının kızı olmadım, Alp." Sezin gözünden düşen yaş tutamadı. "Asla babamın kızı olmayacağım."

"Olmayacaksın."

"Doğum günümü anlattım sana. Cehennem o andan sonra katlanılmaz hale gelmişti." Sezin yaşadıklarını hatırlarken sakın kalmaya çabaladı.

"Buraya gel, Sezin," demişti Sezer abisi. "Allah'ın cezası buraya gel."

"Efendim?"

"Her bok oldun şimdi de orospu mu olacaksın?" diye soran babasıyla çok olmuştu Sezin. Sezgin abisine bakmıştı. Sezgin abisi ona bakamıyordu. Annesi yanağını tutarak koltukta ağlıyordu ve Sezer abisi tekli koltukta oturan babasının yanında dikiliyordu.

"Ne?" demişti Sezin şokla.

"Evimize giren, kardeşimiz gibi gördüğümüz adamı ayartıp yatağına mı girdin?" demişti Sezer abisi.

"Hayır abi ben-" Ve ilk tokadı babası değil, Sezer abisi atmıştı. Sezin şokla ve tokadın şiddetiyle yere yapışmıştı. "Ben yapmadım!" diye bağırса da abisi kafasını kaldıran kız kardeşine bir tokat daha atmıştı.

"Vurma Sezin'e!" diye bağırان annesini götürmesi için babası Sezer abisine, "Ananı götür odaya. Çıkmasın oradan!" diye konuşup annesini safdışı bırakınca, Sezin bir korku filminde olduğunu hissetmişti. O günün son günü olduğunu sanıyordu, daha kötü günler yaşayacaktı oysaki.

"Sezgin abim Sezer abime Sezin'i Bilal'den koruyalım demiş, anlatmış olayları. Sezer de odama girmiş. Bilal'in bana aldığı hediyeleri ve ortaokulda yazdığım küçük kâğıdı bulmuş. Sonra Bilal'le konuşmuşlar, Bilal de en sonunda abimlere benim asker olmak istediğimi söylemiş. Mahalleli de bizi aynı arabada gördüğünü söyleyince kayışlar kopmuş evde. Sezin, Kaza ailesini rezil edecek mahalleliye demişler kendi aralarında."

"Asiliğin, kendini bilmezliğin bitti şimdi de ailemizi maskara mı edeceksin el âleme? Mahallenin komiseriyle bu kız yaşında aşk yaşamak ne demek?" diye bağırان babası yumruklarla, tekmelerle girişmişti Sezin'e. "Bir de asker olacakmış, arsız bak sen! Kendini başka adama yamayarak mı olacaksın asker?" Sezin'in bedeni kaldıramadı o dayağı. O gece hayatı boyunca yemediği dayağı hem babasından hem de Sezer abisinden yedi.

"Bana bağırışlarını hatırlıyorum. Asker olamam, Bilal'e mi yamadım kendimi? Asker olabilmek için mahallenin komiserinin yatağına mı girmedim? Öyle bir şey olabilmemiş gibi konuştular. On sekizime yeni girmişim, kûcûğüm, aklım öyle şeylere ermez. Ben bir hayalin peşindeyim. Kim düşünsün bunu? Kimse! Kimse..."

Sezin tekrardan o güne döndü.

"Annem, Sezer abim onu oradan alınca geçti mutfağı, yemeğini yaptı. Ağladı, zırladı belki pek bilmiyorum. Bir ara bayılma taklidi yaptı, onu da yediler mi Allah kerim... Sadece babamların bağırışlarını, bana söylediklerini ve..." Nefesi kesildi Sezin'in. Turan aklma getirmek istemese de detayları duydu. "Babam hiç durmadan, dinlenmeden..." Sezin sessizleşince, Turan mahvoldu onun o suskunluğına. "Haftalarca." Sezin'in sesi titremiyordu, gözleri dolmuyordu, omuzları düşmüyordu.

Yaşamıştı, bitmişti. Bu savaşı kazanan oydu. Bundan gocunmuyordu.

Turan, eli ateşten olsa tek avuç açışıyla babasını da abilerini de yakacaktı. Ona yaşattıkları cehennem karnının tam ortasında yanıyor, kusmak istemesine sebep oluyordu. Midesi bulanıyordu. O yalnızlığı çok kötü baskı uyguluyordu kaslarına. Dayanamıyordu hikâyesine. O üzülmessin diye uğraşırken, onun mutluluğı için didinirken öz ailesi nasıl böylesine acımasız davranmıştı?

"O kıza tek bir lokma yemek ver, seni öldürürüm, Sezel. Beni duydun mu? Koy kuru ekmeğini, suyunu, gebermesin. Aklı başına gelene kadar kalacak orada!"

"Sezai kızın boğazından bir yemek geçsin," diyen Sezel Hanım kocasının evden çıkmasını bekliyordu. Oğulları işe gitmişti, kocası da kahveye gitsin diye bekliyordu.

"Hayır, dedim. Odadan çıkmasına izin verme. Ben onun icabına sonra bakacağım."

Sezai evden çıktığı gibi Sezel koşa koşa kızının odasına gitmişti. Kızı yatağında cenin pozisyonunda duruyor, hiç durmadan ağlıyor, dayak yediğı için yüzünde oluşan yaralarını saklamaya çalışıyordu. "Bak, yemek getirdim sana. Sıcacık patates yemeğı. Ye biraz."

Sezin nasıl yesin o yemeğı? Yerse annesini vururdu babası. Babasının nasıl biri olduğunu biliyordu. Başka çaresi yoktu.

"İstemiyorum. Git."

Sezel, kızının yanına gitmiş, yatağına oturmuştu. Elinden yalnızca bu gelir gibi saçını okşamıştı. "Seziş, yemek ye bari. Beni üzme."

"Git!"

Ne de kızgındı annesine... Saatlerce onu döverlerken sesini çıkarmadan oğullarına ve kocasına yemek hazırlamış, sonra da bayıldı diye hastaneye kaldırılmıştı. Gerçi ne yapabilirdi ki? Annesi bu hayatta ne işe yaramıştı ki?

Turan yatakta Sezin'e yaklaşıncı onu itmedi. Yanaklarına, boynuna, kuru göz altlarına bırakılan öpücükler arasında sakinleşmeyi bekledi.

"Ben buradayım. Geçmişte kaldı," dedi Turan. "Gerçekten bitti."

Bitmişti ama nasıl bitmişti, nasıl tüketmişlerdi Sezin'i...

"Odamdan çıkamadım. Her çıkmaya çalıştığımda Sezer yakaladı. Sezgin desen Sezer'e anlattığı için pişmandı. Geceleri kapımın önünde fısıldayarak özür diledi benden. Kendisi ses çıkarmadan bu işi hallederdi ama artık halledemeyeceği kadar kötüydü her şey. Hiç affedemedim. Hiç."

Turan onun dizine sarıldığı ellerini okşadı yavaş yavaş, yüzünün seyrine daldı. "Babaannem o dönemde evde değil, köydeydi. Bir ay sonra döndü Rize'ye, benim halimi gördüğü gibi kıyameti kopardı. Aldı beni, köye götürdü. Bir süre köyde durdum. Annemden, babamdan uzak sınava çalıştım. Babaannem soktu beni bütün sınavlara."

"Nasi vurmuş sağa eli kırılacak Sezer? Adam oldu sanki bokiye'nin sebisi. Şu güzelliğine nasi kaldırdı elini? Dedesu bir bilse ah nasi mahvederdu onu! Kocaman uşak oldu da adam olamadı boyu devrilesice. Ben onu ne edeceğümü biliyım."

Sezin babaannesine bu yaraları babasının açtığını hiçbir zaman söyleyemedi. Herkes abisinden bildi, babası yine iyi adam oldu. Sesini bile çıkaramadı çünkü biliyordu; Sezin bir gün evine geri dönecekti. En azından o yaşlarında öyle olacağını düşünüyordu.

"Bir gün Sezgin geldi köydeki eve. Bana evden çıkmamamı, babaannemi alıp gideceğini ve babamlarla konuşacaklarını, her şeyi düzelteceğini söyledi. Rize'ye gittiler birlikte. Mahalleli, köylü falan geldi yanıma. Baban gelecek seni almaya, düzeleceksiniz dediler."

"Gelecek baban, toparlayacaksınız. Baban o senin. Gün gelecek, yarın olacak, yine baban bağrına basacak seni. Nereye kadar gideceksin? Kızısın sen onun," derlerdi.

Değildi. Sezin, babasının kızı olmak istemiyordu. Turan onu izlerken köydeki evde ne olduğunu bilmek istemediğini fark etti. "Babanın gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyor muydu o kadar insan?"

Sezin, Turan'ın bu lafına güldü. "Bilse ne olacak? Ben günah keçisi seçildim. Her zaman sorunlu olan bendim. Evet, Bilal'le gezip tozmuştum, bunu inkâr etmiyorum. Gerçekten küçüktüm. İnan bana, doğruyu yanlış bilmiyordum ve kimse benim çocuk aklımla Bilal'e kandığımı, asıl kötünün

Bilal olduğunu düşünmüyordu. Herkes Sezin suçlu diyordu. Çünkü ben kızdım ve günah benim günahımdı. Ben istemiştim, ben evet demiştim, ben yapmıştım. Herkes Sezin gerçekten Bilal'e iş atmış diyordu."

"Sikerim mahallelisini. Bu nasıl bir şey lan? Kafayı yiyeceğim! Bu insanlar şeytan mı? Herif küçücük kızla sevgililik yaşıyor ve kız çocuğuna mı diyorlar suçlu diye? Pedofili bir orospu çocuğu var ortada. Sorunlu olan sen değilsin, Bilal'den seni korumayan abilerinle baban! Bu nasıl vicdan amına-"

Turan şişen damarları ile bağırırken Sezin ona baktı boş gözlerle. Ne faydaydı ki... Bağırması, çağırması, söylenmesi ne faydaydı? Geçmiş değişmiyordu. Turan sertçe yüzünü sıvazladı. Derisini kazımak ister gibi, yırtmak ister gibi sinirle kaşdı. Sustu çünkü başka yapacağı hiçbir şey yoktu. Bu sefer elinden gerçekten bir şey gelmiyordu.

Sezin yaranın kabuğunu bir kerede söküp atmak, kurtulmak istiyordu. Bu yüzden devam etti. "O gece ilk Sezer girdi kapıdan, ardından babam. Ne babaannem vardı ortada ne de Sezgin. Herkes gitmişti, ben tek başımaydım."

"Baba, hayır! Ben bir şey yapmadım. Bilal bırakmadı peşimi. Mecbursun bana dedi. Yemin ederim, ben yalnızca ona güvendim. Baba! Vurdu bana Bilal! Kızına vurdu."

"İyi yapmış, sen laftan sözden anlamıyorsun çünkü. Asker olacakmış. Asker olup salaklığıyla başarısız olarak mı geleceksin eve? Bir de böyle eğ başımızı!" diye bağırıyordu babası. "Sen asker falan olamazsın. Kadından asker olmaz! Almam seni eve. Evlatlıktan reddederim."

"Bilal sayesinde asker olacakmış bir de," demişti Sezer abisi alayla.

"Abi gözünü seveyim, ben bir şey yapmadım. Bilal kandırdı beni. Ben sadece merak ettim. Asker olmak istedim. O araştırdı, verdi elime belgeleri. Her şeyi okudum. Yapabilirim, asker olabilirim. Kadınlar da asker oluyormuş. Gördüm, bir tane asker abla gördüm. Başarabilirim! Size yük olmam, kendim çalışır, okurum. Eve de gelme-"

Bir tokat, bir yumruk, bir tekmeyle susturulmuştu Sezin. Bir abisi vurmuştu, bir babası. Köylüler sesleri duysa da abisidir, atasıdır diyerek susmuşlardı. Dövsünler kızı, aklı başına gelsin, demişlerdi. Biri de çıkıp kıza vurmayın, kız çocuğudur o dememişti.

"Sen hiç akıllanmıyorsun. Ailenin yüz karası. Mahvettin adımızı, şanımızı. Komisere yamadılar kızlarını diye konuştu mahalleli. Başımızı yere eğdin sen bizim! Bir de başararmış da eve gelmezmiş. Nankör. Utanç kaynağısın sen!"

"Sadece hayal kurdum ben. Baba vurma! Canım çok yanıyor artık, vurma."

"Saatlerce dayak yedim onlardan. Çok yalnızdım. O an gerçekten dünyadaki en yalnız insan bendim. Artık bayılmakla bayılmamak arasındaydım. Sonra Sezgin geldi. Sezer abimi uzaklaştırmaya çalıştı. Sonra bir duydum ki babam bana bir adam bulmuş. Ne okuyacak ne de asker olacak Sezin, evlendirecekler, kurtulacaklar ondan. Dedesinden de yaşlı bir adamla."

Turan'ın vücudu titredi, yüzüne bakakaldı. Yumruk olmuş ellerini nasıl sıkıyorsa, kısacık olan tırnakları avucunu deldi. Sezin sarıldığı dizleriyle birlikte iyice içine kapanmış, küçücük kalmıştı. Neden saklanıyordu kendisinden? Bu anlattıklarıyla birlikte Turan onunla daha da gurur duyuyordu. Sezin inanılmaz güçlü bir kadındı. Tüm bu olanlara rağmen buradaydı, daha ne olabilirdi? Gözünde daha ne kadar değerienebilir, daha ne kadar hayran bırakabilirdi bu kadın?

Sezin'in yaşadıklarını dinledikçe o azabı onunla yaşıyordu sanki. Dokunmaya kıyamadığı, yüzü düştüğünde bile içinin alev aldığı kadın abisi ve babası yüzünden cehennem gibi bir hayat yaşamıştı. Oysaki sadece hayallerinin peşinden gitmek istemişti. Kandırılmıştı, yalnızdı, güçsüzdü, tutunacak tek bir dalı bile yoktu. Aile olarak destek olmak, istediğini yap demek çok mu zordu?

Sezin ise o anları hatırladıkça saçını başını yolarak bağlamak, kafasına vura vura silmek istiyordu yaşananları.

"Samet amca var yan köyden," demişti babası. "Karısı ölmüş beş sene önce. Adamın çamaşırını, yemeğini yapacak kimse yokmuş. Sezin'i önerdi mahalleli. Eli iş yapsın, adama baksın. Onunla evlendireceğiz Sezin'i."

"Baba ne saçmalıyorsun sen? Sen bile amca diyorsun adama! Sezin'i buna mı layık görüyorsun? Tamam, yaptı bir hata da bırak kız okusun, meslek edinsin. Sonra buluruz ona uygun birilerini," diyen Sezgin'e babası bir tokat atmıştı. Boyundan uzundu oğulları ama gölgesi bile korkuturdu kocaman çocukları. Sezgin susakalmıştı. Ne denirdi babaya? O, babadan korkarak büyümüş bir çocuktü.

"Sus dedim, Sezgin. Sen de şu kıza çanak olma. Babaya baş kaldırıp planlar yapmak, evden kaçmayı düşünmek, birileriyle fındırdeşmek neymiş anlayacak o! Bitti onun vadesi. Bundan sonra kocasının dizinin dibinde olacak!"

"Bu orospunun bizim ailemizin adını mahvetmekten, Bilal'in altına yarıp namusumuzu iki paralıkt etmekten başka yaptığı bir şey mi var? Evlensin işte yaşlı başlı adamla da aklı başına gelsin. Bakalım nasılmış evlenip asker olmak!" diyen Sezer abisini duyan Sezin bu eziyete daha fazla dayanamamıştı.

"Dedemden büyük adam, ne demek evlendiririm? Gelmişler, eli iş yapsın diye evlendireceğiz diyorlar. Bir de üstüne Sezer abim namuslarını iki paralık etmemden, ailemizin adını mahvetmemden bahsedince gözüm döndü."

Korkudan mı yoksa cesareten mi bilmediği bir anlık gözü dönmüşlikle duvarda asılı olan dedesinin tüfeğini almıştı eline. Abisine doğrulttuğu tüfeğin ucuyla bağıra bağıra konuşmaya başlamıştı. "Yemin ederim seni öldürürüm!" demişti abisine. "Allah belamı versin ki seni öldürürüm. Samet dediğiniz adamın evi yerine seni öldürmekten hüküm giyer, hapishaneye girerim. Yemin ederim bunu yaparım!"

"O kadar saat dayak yemişim, canım çıkmış, hiç umurumda olmadı. Aldım dedemin av tüfeğini. İçi de fişekli, bilirim. Dedem fişeği boş asmazdı duvara. Senelerdir de kimse ava çıkmadığından içi doluydu yani. Abimin kafasına dayadım tüfeği. Ne asker olmak vardı gözümde o saatten sonra ne de ailem. Benim artık iyice delirdiğimi gördüler. Beni bırakacaklarını söylediler ama Sezgin benim böyle bir şey yapmama şok oldu orada. Susup çekilmemi bekliyordu ama ben Sezer'i öldürmek konusunda kararlıyım."

"Sezin ne yapıyorsun?" diye soran Sezgin abisine ağlayarak bakmıştı Sezin. Dayanamıyordu. Ya Sezer abisine sıkıp içeri girecekti ya da kendi kafasına sıkıp mezara. Gözünü karartmıştı.

"Ne yapıyorsun lan sen? Benim oğluma silah mı doğrultuyorsun?" diye sormuştu babası. "İndir şunu rezil! Daha fazla utandırma beni. Öldürecek misin abini? İndir şu silahı!"

"Baba, ben senin kızınım. Günah torbası değil, kızın," demek gelmişti içinden. Ne fayda? Ağlamaktan başka bir şey yapamıyordu. Çok canı yanıyordu, ayakta durmaya hali yoktu. Çocuktu ve ileride defalarca kez başını duvarlara vuracağı o anı yaşıyordu.

"Tamam indir şunu," demişti Sezer abisi. "Bana dedemin tüfeğini mi doğrultuyorsun? Bırak şu tüfeği. Dedem görse iyi mi olurdu? Senin şu hallerini bir görseydi yüreği yanardı dedemin. Bir de bana doğrultuyorsun onun tüfeğini. Tamam bırak beni, siktir git nereye gidiyorsan."

Dedesi Sezin'i yıllardır bu halde büyüttüklerini bilseydi ateş olurdu da yakardı o evi. Sessiz kalıp ailesini koruyan Sezin'di. Dışarıdan bir göz yanlış anlamasın diye şen şakrak olan, kahkahalar atan, attığı kahkahalar yüzünden de akşam babasından tokat yiyen.

Sezin, Bilal'e bile ailesi hakkında laf söyletmemiştii, başka kimseye laf vermezdi. Niye ailesinin onurunu iki paralık edecekti ki? Onu hep yanlış tanımışlardı.

Sezin ne kadar onlara aile olmaya çalıştıysa onlar o kadar azap olmuşlardı. Azabı arkasında bıraktı diye de hayırsız evlat olmuştu.

"Sezgin üstüme atladı beni durdurmak için. Fişek duvarda patladı."

Sezgin onu oradan zar zor çıkarmıştı. Ne olursa olsun Sezer abisine karşı yaptığı saygısızlık için, "Özür dilerim," demişti Sezin. Kendisine yakıştıramamıştı o an. Dedesinin tüfeğiyle abisine yaptığı şeyi saygısızca ve hadsizce buluyordu. Çok üstüne gelmişlerdi ama Sezin değildi bu.

"Asla özür dileme. Mezara kadar affetmeyeceğim seni, Sezin! Kaç benden!" diye bağırın Sezer abisine yaptığı şeyle övünmüyordu. Dedesinin tüfeğiyle hele... Ya vursaydı gerçekten? Sezin yıllarca bu pişmanlığı kambur ola ola sırtında taşıdı.

"Sezgin aldı sonra beni yaka paça, evden çıkardı. Yüzüme bakmadı saatlerce. Eve götüreceğim, dedi. Hayır, diyemedim. Annem hastanelerden çıkamıyormuş bayılmaktan. Babaannem de evde beni bekliyormuş. Evden girince abi yüzüme niye bakmıyorsun diye sordukça yüzünü kaçırdı benden."

"Abi ben sana düşman mıyım? Niye bana öyle bakıyorsun? Benden neden uzaklaşıyorsun?"

"Benimle konuşma ve odana git, Sezin. Şu an sırası değil."

"Abi lütfen! Seziş'im ben."

"Ne Seziş'i? Öldürecektin Sezer abimi. Gözün döndü. Ben atlamasaydım ne olacaktı? Ya benim üstümde patlasaydı tüfek? Hiç mi düşünmedin? Ya öldürseydin birimizi? Nasıl göründüğünü biliyor muydun o an? Gözün dönmüştü! Benim tanıdığım kız kardeşim değildin!"

"Senin tanıdığın kız kardeşin susar çünkü, değil mi? Dayağını yer ve oturur, değil mi abi? Bu mu senin kız kardeşine verdiğin değer? Hayatını kararttılar senin tanıdığın kız kardeşinin! Yüzümde yara olmadan bir gün nefes almadım ben."

Fahriye Kaza'nın elinden ağlamaktan ve Sezin'i sakinleştirmeye çalışmaktan başka bir şey gelmiyordu. "Sez'im, nenem, kurban olayum sakin ol yavrum! Nenen seni götürecekt buralardan kuzum. Ağlama evladum."

"Babaanne ben dayanamıyorum. Yalvarırım kurtar beni bu azaptan! Ben ya kafama sıkacağım ya da beni gebertmelerini izleyeceğim. Allah rızası için bir şey yap. Ben iyi değilim," diyen Sezin babaannesinin ayaklarına kapanmıştı.

Yaşlı başlı kadındı babaannesi de. Cebinde duran para bir kendisine yetiyordu. Rabbine sığınıyor, torununun mutlu olmasını istiyordu. Oğlu bu kadar mı zalimdi? Doğrusu oğlu ne kadar zalimdi?

Sezin, babaannesinden bir dönüş alamayacağını bilir gibi abisinin karşısına durmuştu. "Abi, gözünü seveyim. Ben iyi değilim. Ben böyle yaşamak istemiyorum. Babam bulduğu gibi abime silah çektim diye öldürecek beni! Öyle öldürmese de evlendirecek, eve kapatacak, eziyet edecek. Abi babam öldürecek!"

"Babamızdan en çok sen nefret ediyorsun ama en çok da sen benziyorsun ona. O tüfeği eline aldığın an gördüm yüzünde. Sen babamın kızıydın, Sezin."

"Sezgin bana babama benzediğimi, babam gibi zalim biri olduğumu söyledi. Benim Rize'deki hayatım orada bitti. Ben acı çekerken hastanelerden eve gelemeyen ama korkudan beni de koruyamayacak olan annem, ne olduğunu anlamayan ve beni korumak isteyen yaşlı babaannem, benden vazgeçmiş olan Sezgin abim, öldürmek üzere olduğum Sezer abim, beni yaşlı bir adama kapamaları için babama haber gönderen mahalleli ve babam işte. Beni sevmeyen, yaşlı bir adama beni layık gören, beni dövmekten beten eden, öldürecek olan babam... O an evden gitmekten başka çarem yoktu."

Turan kafayı yiyecek gibiydi. Yaşananlar doğru olamazdı. Duyguları o kadar birbirine karışmıştı ki artık ne hissedeceğini seçemiyordu.

"Ertesi gün oldu. Babamla abim annemi alıp eve geldi. Babam evde bağıra çağıra beni arıyor, beni öldüreceğini söylüyordu. Bense odamda sırt çantamı hazırlıyordum. Annem odama girdi, beni o halde gördü. Yapma etme diye yalvardı da artık ne gerek var yani? Para tutuşturdu elime, Aslılara git dedi. Ne Aslı'sı? Aylardır çalışarak biriktirdiğim birkaç liram vardı kenarda. Onlarla defolup gidecektim Rize'den."

"Bu evden çıkarsan bir daha giremezsin. Ne ölün ölümüne ne dirin dirime," demişti babası. "Ölünü sokmam bu eve. Sen benim başımı eğdin, yüzümü kara çıkardın, beni yok saydın. Hiçbir evladım senin kadar yük olmadı bana. Benim senin gibi bir kızım yok. Hayırsız evlat! Siktir git evimden!"

"Bu eve bırak dirimi, ölümü bile getirmem zaten. Haberlerde Sezin Kaza'yı görürsün, o da Allah kerim, arama beni. Senin Sezin Kaza diye bir kızın, benim de Sezai Kaza diye bir babam yok. Allah hepinizin belasını versin!" diyerek çıkıp gitmişti evden o gece.

Bir daha da hiç Rize'ye ayak basmamıştı.

"Babam bir daha eve ayak basmamam gerektiği ve kızı olmadığım konusunda netti. Ben de vazgeçmiştim zaten. Akademiye girdim zar zor." Yaşadığı yıllara inat, tüm kötülüklere inat gülümsedi. "Zor bela yaşadım.

Birkaç sene önce babanın beni evlatlıktan reddettiğini, mirastan men ettiğini duydum. Evime şehadet haberimin gitmemesi için ben de aile evini sildirdim. O sırada babaannemle hep konuştum ama onlardan hep kaçtım.”

Sessiz kaldılar birkaç dakika. Sezin yanağını dizine yaslayarak yatağı izliyor ve kendisinin buralara ne zorluklarla geldiğini düşünüyordu. Turan ise sevgilisinin ne kadar düştüğünü ve o düştüğü yerden nasıl kalktığını aruk biliyordu.

En sonunda, “Ne yaparsam yapayım yaşanılanları geri alamıyorum ve bu benim burama...” diyerek vurdu göğsüne sertçe. “Batıyor, Sezin. Seni çekip kurtaramıyorum o cehennemden ya, siktiğimin göğsüne kazık gibi batıyor bu çaresizlik. Yaşadıklarını düşündükçe seni geçmişten koparamamak kesiyor nefesimi.”

“Ben ne yapayım?” dedi Sezin. “Neye vurayım başımı, nasıl kurtulayım her şeyden? Bilemiyorum, Alp. Kâbuslarımda Gizem’in yanında dikilen babamdan, yüz karası diye bağırmasından nasıl kurtarayım kendimi?”

Bakışlarını kısa bir an Turan’a çevirdi. Göz göze geldiklerinde içi irkildi Turan’ın. Sezin’in gözleri doluydu ama yüzünde öyle bir soğuk vardı ki hiç etkilenmemişti sanki. Ya da her şey çok eskideydi ve artık acıtmıyordu.

“Bir yanımda iyi ki böyle oldu demiyor değil, biliyor musun? Olan oldu ve ben bugün buradayım. Yoksa nasıl taşıyacaktım gururla apoletimi? Nasıl üstegmen olacaktım? Nasıl vatanıma adayacaktım kendimi?” Sezin büyük bir özgüven ve inatla gözlerini kısıtı. “Savaşım ve ben kazandım. Sıra ellerimle inşa ettiğim hayatı yaşamakta. Kendi kurallarım ve kendi doğrularıyla.”

Derin bir nefes doldurdu ciğerlerine. “Onları özleyiyor musun diye sor bana. Özlemiyorum. İçimde gram özlem yok. Sadece anneme kıyamıyorum çünkü çok çekti o adamdan, gerçekten çekti. Ben kız evladım, Turan. Ben anneme ne kadar kızsam da kırılısam da gün sonunda onu özleyorum çünkü onun saçımı bir kez okşamasına doksan yaşında da olsam ihtiyacım olacak.”

Sezin’in gözleri yine dizlerine daldı. Dolu gözleriyle yutkundu.

“Geçmiş çok güçlü. Ondan kaçabiliyorum, saklanabiliyorum ama uzaklaşamıyorum. Ondan kaçıp bir eve sığınsam da kapımı, penceremi bir yığın betonla kapatsam da ufacak çakıl taşı paramparça ediyor evimi. Beni evsiz, yurtsuz, dayanaksız bırakıyor.”

“Sezin...” Turan ellerini onun yanaklarına sardı. Anlatırken bakışlarını bir an dizlerinden çekmeyen Sezin, Turan’a baktı zor kıyamet. Gülümsedi

dolu gözleriyle. Turan o toprak rengi gözlerin sulak alanlarında gömüldü derinlere. Bilmek, bilmemekten daha sancılıydı. Bunca zaman merak edip şimdi pişman oluşuyla anlıyordu. “Keşke söküp alsam içindeki acıyı.”

“Aldın ya,” dedi Sezin ellerini dizlerinden çekip. Ellerini Turan’ın yanaklarına sardı ve dizlerini yatağa yaslayıp dikildi. “Aldın ya canım. Yüreğimde kaya gibi duran sıkıntıyı parçalaya parçalaya söküp çıkardın ya oradan.”

Yanaklarına döküldü yaşlar. Dudağındaki gülümseme ise her şeye inat-tı. Turan o an net olarak biliyordu. Herkese ayazsa kendisine şenlikti bu kadın. Herkese inatsa kendisine neşeydi. O gülümseme bir kendisineydi.

Sezin, Turan’ın yanaklarını öptü. “Düştüysem zemin, kalktıysam merdiven oldun ya bana. Elimden tutup aile olmayı vaat ettin ya. Canıma can oldun ya canım.”

Turan, “Hep olurum canın,” deyince Sezin, Turan’ı yatağa doğru çekti. Turan kendini bıraktı. “Gözünün değdiği her yerde olurum. Her şeyin olurum.”

“Her şeyim oldun, Kazazede,” diyen Sezin, Turan’ın yatmasını bekledi. İsteddiği gibi yatınca başını göğsüne yasladı. Sımsıkı sarıldı eşi olacak adama. Ne yan yanalardı ne de uzakta... Kalp kalbelerdi.

Turan Sezin’e, Sezin Turan’aydı ve birliktelerdi. Kafasını sürttü Turan’a kedi gibi. Bu bir an Turan’ı gülümsetti. Sezin’in saçlarını okşadı büyük elleri. Birbirlerine sığındılar. “Ailem oldun. Hangi kalem bundan daha güzel bir cümle yazabilir canım? Hiçbiri...” Sezin gözlerini kapattı ve sakince, “Hiç,” diye fısıldadı son kez.

Sustular. Sezin birkaç dakika sonra uykuya dalabildi ve yüreğinden kalan o sıkıntının rahatlığıyla derin, kâbussuz bir uyku çekti.

Turan’ın gözüne gram uyku girmedi. Hiç durmadan Sezin’in saçlarını okşadı. Kokusuyla birlikte bir an bile dinlediklerini düşünmeyi bırakmadı. Her şeyi düşündü. Her şeyi olduğu kadının geçmişini silmek için yeniden, yalnızca onun için yeminler etti.

15. OMNIA VINCIT AMOR

Kız tarafı, Turan ve Sezin'in evinde akşama hazırlanıyordu. Fahriye'ye de isteme için en büyük evi, Turan'ın evini seçtiklerini anlatmışlardı. Fahriye Hanım torununu evlendirme heyecanından ne olduğunu umursamıyordu bile. Evin içerisinde bir karmaşa hâkimdi.

Sabahtan gelip tüm gün boyunca ikramlıklarla uğraşan Fahriye, ona yardım etmek isteyen Şükrü ve Nizami, hamile olduğu için Fahriye tarafından ağzına sürekli bir şeyler doldurulan Sevil, yatak odasının köşesindeki sandalyede çatık kaşlarla ablasını izleyen ve bu kadar güzel olmasından yakınan Göktuğ, Sezin'in saç ve makyajıyla uğraşan Ziyafet, İlayda ve Aslı...

Sezin bu gürültüye çığlık atmamak için zor duruyordu.

Sevil içeriden, "Fahriyeciğim vallahi karnımda bir tane çocuk var. Neden bana on kişilik yemek yediriyoruz?" diye söyleniyordu.

"Delu paçi. Karnındaki uşağa kan olacak, can olacak da. Sen aç bakayım ağzını. Bak ha Rizelerden getirdim bu bali. Gözlerun cin gibi açulacak şimdi. De bağa, kaç ayluk bu uşak?"

"Beş olacak herhalde."

"E hani senun kocan nerdedu da? Hamile garisini kodu buralara da citti. Nerede eli Kur'an dili dua bilen Fırat? Seni üzdi mi yoksa?"

"Oralara hiç girme, Fahriyeciğim," diyen Sevil konuyu kapatma derdindeydi.

"Babaannemiz, biz de kara lahanayı sararız. Sen bizim önümüze koy yaprakları," diyordu ısrarla Nizami ile Şükrü.

"Ula uşaklar, sizin elleriniz kürek gibidu da. Nasi saracasunuz gara lahanayı? Ha boyle olmaz! Çikun ula ayağımın altından!"

"Olmaz babaannemiz, biz de yemek yapacağız!"

"Sezin, Allah aşkına ne kamuflaj giymesi? Seni istemeye geliyorlar! Birkaç dakika sonra Serdar amcadan görev emri almayacaksın. Kocana gidiyorsun!" diyen Ziyafet dakikalardır ikna etmek için uğraşıyordu.

Sezin kamuflaj giymeyecek olsa da sırf gıcıklık olsun diye kızlarla uğraşmak istiyordu. Bu kalabalık ve gürültü başını ağrıtıyordu. Ayrıca sürekli ona ne yapması gerektiğini söylüyorlardı.

“Elbise falan uğraşamam. Evin içerisinde yapıyoruz zaten istemeyi. Pijama bile giysem olur.”

“Abla oldu olacak giyinmeden çık,” dedi İlayda şokla. “İsteme merasimin bu senin.”

“Ne merasimi ya? Babaannemin üzüleceğini bilmesem adama nikâhı basıp kenara çekileceğim ama babaannem çok hevesli.” Burun kıvırdı Sezin. “Bir de içeriye çiçekli organizasyon sandalyeleri yaptırmış. Nereden buldunuz Allah aşkına?”

“Tüm süslemeleri gece hallettik. Ziyafet Şeker Kız Yurdu, kapılarını Sezin ve Turan’ın kız isteme merasimi için açtı,” dedi Ziyafet göğsünü kabartarak. “Hem Fahriye babaanne çok sevindi. Karışmasana sen!”

“Ben elbise giymem,” dedi Sezin asıl meseleye dönerek.

“Hayır!” dedi Aslı bağırarak. “Saçmaladın artık. Elbise giyeceksin. Turan’ın ailesi de gelecek. Elbise!”

Sezin, Aslı’ya dikti bakışlarını. “Kamuflaj.”

“Sen şimdi Turan’ın parmağına nişan yüzüğü değil, bombanın pimini de takarsın.” Sezin, Ziyafet’in sözlerine karşılık gözlerini kıstı. Gayet makuldü.

Bakışlarını yavaşça çevirdiğinde, Göktuğ da ablasının ona baktığını fark edip oturduğu yerde dikleşti ve gülümsedi. Ne kadar üzgün ve kırgın olup her şeyi acele bulsa da ablası için bugün mutluydu.

“Göktuğ bana bir bomba bulal-”

“Sezin!” diye bağırarak onu susturan kızlara karşılık Sezin ofladı.

“Size ne? İstedigimi yaparım.”

“Hayır efendim, yapamazsın,” diyen Aslı, Sezin’in önünde diz çöktü. “Canım kardeşim, ahiretliğim, tatlı bebeğim. Beni dinle.”

Sezin yüzünü buruşturdu. “Hiç samimi değilsin şu an.”

Aslı sinirle Sezin’in bacağına cimcikleyince Sezin sıırttı. “Bokiyenin sıçuğu, aklı kıt ve ruh hastası arkadaşım. Beni dinle. Bu adam senin kocan olacak. Zaten yedi yirmi dört seni kamuflajlarınla görüyor. Beni dinle ve aldığımız beyaz elbiseyi giy.”

“Ben sevmiyorum beyazı. Üstüme yemek falan döker kirletirim,” dedi Sezin gıcıklığına. Bu kadar şeye ne gerek vardı? İsteme denilen olay hiç mantığına oturmasa da babaannesinin böyle şeylere önem verdiğini biliyordu ve ailesinden olan tek insanın da kalbini kırmak istemiyordu.

“Önlük takarız önüne,” dedi Ziyafet rahatlayarak. “Bir şey olmaz.”

“Siyah elbise giyerim,” dedi Sezin omuz silkerek.

“Yok,” dedi kızlar aynı anda.

Göktuğ ofladı en sonunda. "Yeter ya," dedi kızarak. "Ablam ne isteye onu giyer ya. Size ne! Evlenmek de zorunda değil." Sezin'e döndü. "Abla zaten isteme falan boş işler. İstemediğini söyle ve gidelim buradan. Bir buçuk iskender gömeriz. Evlenmekten vazgeçmek için hâlâ çok geç değil."

"Göktuğ, ne yaparsan yap. Evleneceğim. Kararım net ablasının balı."

Göktuğ çatık kaşlarla bacak bacak üstüne atıp kollarını göğsünde bağladı. Bakışlarını kızlardan çekti ve camdan dışarı baktı. Tribini gören kızlar ona kahkaha atınca Göktuğ da gözücuyla Sezin'e bakıp ofladı. "Olsun, ben yine de şansımı denedim. Ayrıca bence de beyaz elbiseyi giy. Melek gibi olursun."

Erkekler tarafında işler daha farklıydı. Firuze Hanım bir diktatör gibi koca adamların -ki bunlar Fırat Demir, Kubat Yürek, Özgür Toklu, Serkan Direk, Furkan Uraz Akkurt, Mustafa Yavuz Akkurt ve Turan Alp Akkurt'tan oluşuyordu- karşısına dikilmiş, görev dağılımı yapmıştı. Birkaçı çiçek, birkaçı çikolata ve baklava, birkaçı hediyeleri paketleme ile ilgilenmek üzere dağılmışlardı. Kendisi de oğlunu hazırlayacaktı.

Serkan, Sezin Komutanlarına çiçek alma konusunda tereddütteydi. "Bence almayalım," dedi Kubat ile birlikte çiçekçideyken. "Sezin Komutan çiçek aldığımızı görünce ağzımıza sıçacak. Zaten oksijenimi tüketiyorlar diyerek söylenmişti hastanedeyken de. Boş ver. Sosis balonları şişirip şekil verir, çiçek yaparız. Hem daha sağlıklı."

"Oğlum saçma saçma konuşma be," diyen Kubat alışkın olduğu çiçekçi dükkânına girdi. Gözleri direkt kenardaki tahta kasada duran pembe lalelere çevrildi. Pembe lalelerden bakışlarını alamazken, Serkan etraftaki toprak kokusunu doya doya çekti. Bayılıyordu toprak kokusuna.

"Öyle deme. İkisinin yan yana gelmesi bizim için kıyamet gibi bir şey oldu. İki tane duvar yan yana- Kubat beni dinlesene, amına koyayım. Nereye bakıyorsun?"

Kubat kendine geldi, hızlı hızlı çiçek seçtiler ama Kubat yine dayanamadı. Çiçekçiden çıkmadan önce bir tane pembe lale almış bulundu. Serkan sorgulamadı.

Özgür ve Furkan evde yan yana sohbet ederek gülüşürken, Melike hediyeleri paketlemekle uğraşıyordu. "Sonra kıza dedim ki *gözlerin ileride benim eşim olacak bir kız gibi kokuyor*. Kız iptal. Eridi yani."

"Gözler kokar mı?" diye soran Özgür güldü. "Kullanılsın yalnız. Ben en son kupon için kızıdan sayı istedim. Kız bu sayılar ne işe yarayacak diye sordu. Öğreneceksin, diye göz kırpan emoji attım. Kupon yattı, kıza sövüp engellemek zorunda kaldım. Benim flört yetenekleri çürük maalesef."

“Vasatın üstü. Sana birkaç taktik-”

“Ya Uraz abi gözünü seveyim, azıcık yardım edin ya! Yengem için uğraşan tek insan benim!” diyerek bağırان ve aralarına giren Melike Nisan’ı duyunca, Furkan kafasını kaldırıp kardeşine baktı.

“Melike, çok iyi gidiyorsun balım. Sen tek başına halledersin her şeyi. Öyle güçlü bir kızsın sen.” Kız kardeşinin kafasının üstünden öptü. “Kardeşlerin kardeşi, sen bunun hakkında geleceksin.”

Melike, abisinin iki hoş sözüyle gardım indirirken, Özgür yine de kıza acıdığı için oturup hediyeleri paketlemeye yardım etti. Furkan ise eline aldığı telefonla onlarla sohbet etmeye başlamıştı. Hayat tarzı hiçbir şeyi ciddiye almamaya kurulu olduğu için ısıklık çalarak Özgür ile Melike’yi izledi.

Diğer yandan çikolata ve baklava işeriyle uğraşan Mustafa Yavuz Akkurt ile Fırat Demir çok iyi anlaşmış bir şekilde çikolata tadımı yapıyorlardı.

O sırada Kubat’ın evinde isteme merasimine hazırlanan Turan’ın başında dikilen Firuze Akkurt sakın gözlerle kahvesini içiyor, oğlunun ırış oluşunu izliyordu. “Sezin ile evlilik kararı vermeniz beni mutlu ediyor.”

Turan usturasını havlusuna silip aynaya yaklaştı tekrar. Annesinin onu izlemesi umurunda değil gibiydi. “Beni de.”

“Çok hızlı gibi.”

“Yavaş olunca da aynı noktaya varacağız hızlı olunca da.”

“Sezin’i gerçekten çok sevdim.”

“Ben de,” dedi Turan göz devirerek. Annesinin sohbet açamayan haline karşı kayıtsızdı. Vaktinde kendisiyle konuşmayan annesiyle artık konuşacak bir şeyi yoktu. İlgili davranmasını da istemiyordu.

“Daha önce bazı hatalarım oldu. Zeynep ile evliliğe seni yönlendiren bendim.” Turan gözlerini kapattı, derin bir nefes alarak gözlerini açtı ve usturayı yine omzundaki havluya sildi. Annesinin sadece canını sıkan konulardan gitmesi de sinirlerini bozuyordu. “Yalnızca seni düşünmek istemişim. Amacım asla seni mutsuz bir hayata sürüklemek değildi.”

“Evet,” dedi Turan. Bu konuları konuşmayı kendi tarafından bitirmişti. Daha fazla konuşmaya gerek duymuyordu.

Firuze artık sohbet kurmaya çalışmaktan sıkılmış gibi tek seferde konuştu. “İstanbul Savcısı Zafer Zembil bana bir telefon açtı, Alp.” Turan’ın yanığında kaydırıldığı usturayı tutan eli duraksadı. Bakışlarını aynadan annesine çevirdi. Ne demişti? Zafer Zembil mi? “Görevden uzaklaştırılman için Ankara Başsavcılığının onayını istiyor.”

Sürpriz değildi. Annesinin ne yapacağını da çok iyi biliyordu. “Onay vereceksindir. İstemediğin şey değil sonuçta.”

“Koskoca savcıyı tehdit etmiş ve adama saldırmaya tenezzül etmişsin. Sezin’in sakın kaldığını fakat senin kontrolsüz bir şekilde üzerine yürüdüğünü söyledi bana.”

Turan, Zafer’in Sezin’e olan ilgisinin farkına vardığı andan itibaren o adamla her türlü uğraşacaktı. Mesleğinden uzaklaştırma alması için uğraşıyorsa uğraşsındı. Turan elbet bir gün yollarının karşılaşacağını biliyor, sükûnetle bekliyordu.

“Elinde güzel bir rapor var. Bas o imzayı rapora.”

“Senin mesleğinden uzaklaştırılmana kaynak olmak istemem, Alp.”

“Boş versene, Firuze Akkurt,” diyerek birden annesine döndüğünde irkildi kadın. “Yıllardır başarısız olmamı beklediğini sen de ben de iyi biliyoruz.” Tekrar dönerek eğildi, yüzündeki köpükleri yıkadıktan sonra kurulandı.

“Sen başarısız bir adam değilsin. Savcıya kafa tutmak senin hatan ve ben bunu kabul etmeni bekliyorum sadece!”

Turan havluyu kenardaki kirli sepetine attı ve annesine çevirdi bakışlarını. “Ben babam değilim, hata yapmam. Ortada kabul edeceğim herhangi bir iddia göremiyorum. Sen görüyorsan Yüzbaşı Turan Akkurt’u çok kolay bir şekilde görevden süresiz uzaklaştırmalarına dair rapor imzalayabilirsin. Şimdi izninle...”

Turan, annesinin banyo kapısından çekilmesiyle kafasını eğerek çıktı ve yatak odasına geçip giyinmeye başladı. Firuze sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. Ne yapacağını bilmiyordu ve oğlunu korumak gibi bir sorunun altına da girmek istemiyordu. Adam kayırmak mayasında yoktu. İstanbul’daki binbaşidan aldığı telefona göre Zafer, askerlerle hakarete yönelik konuşmuş, tahrik etmişti. Sezin ile kişisel meselesi olduğunu da söyleyen binbaşığı da dikkate almadan duramıyordu.

Turan’ın ise bu konuda kendisine yardımcı olmayacağını çok iyi anlamıştı.

“Hangi elimle açayım kapıyı? Sağ mı sol mu? Hangisi uğur getirir? Ben anlamadım. Hemen söyleyin! Sol uğursuz mudur? Tamam, sağ elimle açacağım,” diyen Sezin heyecandan titreyen ellerini sürekli karşısında bekleyen arkadaşlarına ve babaannesine gösteriyordu.

Ben umursamam, pijama giyerim, böyle şeyler gereksiz, niye böyle şeylerle uğraştık diyen Sezin zil çaldığından beri heyecandan ne yapacağını bilemiyordu.

Uzun süre kamuflaj giyeceğim diyerek arkadaşlarını sinir ettikten sonra getirdikleri elbiseyi giymişti.

Sezin'e midi boy, bacak yırtmaçlı ve sırt dekolteli, boyundan bağlamalı beyaz bir elbise giydirmişlerdi. Ayağındaki sivri burun topuklu ayakkabısı, bileğini ince ve zarif taşlarla sarmıştı. Saçları su dalgası olarak sırtına dökülüyordu. Makyajını abartmadan sade bir şekilde yaptıklarından yüzü parlak parlak parlıyordu. Zarif bir kuğu gibi duruyordu.

İlayda, "Abla bence sağla aç yani," dedi çok bilgiliymiş gibi. "Sağ elle iş yapmak hayır getirir derler."

Ziyafet göz devirerek araya girdi. "Allah aşkına ne fark edecek? Kapı açılacak sonuçta! Hiç fark etmez bacım. Sen heyecan yapma yeter."

"Nefes al, nefes ver," dedi Aslı arkadaşına dikkatle.

Sezin bir süre herkesin suratına tek tek baktı. Kalbinin atışlarından ne yapacağını anlayamamıştı bile. "Nereden?"

Fahriye kahkaha atıp Sezin'in çıplak kollarını cimcikledi. "Şu paçımın haline de bi bakun da! Efuli heyecanundan beyninin sağ odası yanmış. Hevesine yandığımın kızı!" Sezin, babaannesine şok içinde baktı. Böyle yaşlı bir kadın olmasına rağmen tek bir cimcikle nasıl canını bu kadar yakabiliyordu?

Sevil, "Sezin'i ilk kez böyle görüyorum," derken Şükrü ile Nizami aynı anda, "Biz de," dediler.

Sonra Şükrü araya girdi. "İst yorum olarak söyleyeyim. Sezin komutanımı bu hallere sokan aşk, bizi ne hallere sokar, Allah bilir." İlayda'ya baktı gülümseyerek. "Gerçi aynaya baksam görürüm herhalde. Değil mi, İlayda?"

İlayda ona yalnızca gülümsedi. Şükrü'nün kalbini kırmak istemiyordu fakat görüşmek de istemiyordu. En kısa zamanda kararını söylemeliydi.

Kapı tekrar çalınınca Sezin sol eliyle kapıya davrandı ve sonra gözlerini kocaman açarak arkadaşlarına döndü. Her şey bitmişti. Hiç doğru değildi yaptığı. "Sol elle dokundum kapıya." Aslı göz devirerek, "Aç artık şu kapıyı," deyince Sezin sağ eliyle açtı kapıyı.

En önde duran Mustafa Yavuz Akkurt, elindeki baklava tepsisini Aslı'ya uzattı ve kendisine gösterilen salona ilerledi. Hoş geldin fasılları havada uçuşurken arkadan giren Firuze Akkurt topuklu ayakkabılarını kapıda bırakıp çantasından başka bir çift topuklu ayakkabı çıkardı ve hızla giydi.

Fahriye boydan boya Firuze'yi süzdükten sonra bakışlarını yavaşça Sezin'e çevirdi. Gözlerinde *bu gari ne yapayı* sorgulaması vardı.

Firuze, "Çok hoş görünüyorsun, Sezin," dediğinde Sezin gülümsedi, babaannesinin bakışlarından haberi olsa da oraya dönmedi.

“Hoş geldiniz, Firuze Hanım,” dediğinde Firuze, Fahriye Kaza’nın elini avucu içerisine aldıktan sonra öpüp alnına koydu.

Ona şaşkınlıkla bakan Melike ve Uraz bu sahneyi görebilmek için kafalarını hafifçe kenardan çıkarıp izlediler. Bu, diğerleri için garipsenecek bir sahne değilken kadını çok iyi tanıyan bu iki çocuk şaşkıındı.

Firuze Akkurt’un birisinin elini öptüğü ne zaman görülmüştü? Babalarının annesinin elini bile öpmezdi. Babaanneleri en çok bundan rahatsızdı hatta.

“Merhabalar. Siz babaannesi olmalısınız,” dediğinde Fahriye de sakince kafasını aşağı yukarı salladı. “Tanıştığıma memnun oldum. Ben Turan Alp’in annesiyim.”

“Hoş celdunuz kızum,” diyen Fahriye Kaza diğer elini Firuze’nin öpmek için tuttuğu elinin üstüne kapadı ve kadının yumuşak ellerini okşadı. “Hoş celdunuz. Beklemeyun, içeri geçün.”

Firuze içeri geçti. Furkan Uraz elindeki hediye paketini İlayda’ya uzattı. “Bu ne güzellik? On sekiz yaşında mısınız babaanne hanım,” diyerek Fahriye’nin elini öpünce Fahriye kahkaha attı.

“Kimmiş bu delikanlı uşak?” Uraz’ın kolunu sıvazladı. “Maşallah boyu da atadan babadan herhalde. Hoş celdun evladum.”

“Hoş buldum babaanne. Yanakların tam sıkılası. İyisindir herhalde. Bana taş gibi göründün.” Fahriye keyiften dörtlükşeydi. İçi genç kız gibi kıpır kıpır olmuştu.

Furkan, Sezin’e döndü. “Yenge...” Sezin’i görünce biraz gevşek bir tavırla güçten düşmüş gibi bir hareket yaptı. “Hoş buldum çok. Eğer varsa bir *parasetamol* alabilir miyim? Güzelliğinizden başım ağrımış olabilir de.” Sezin’in elini kaldırıp karizmatik bir tavırla nazikçe öptüğünde Sezin ona gözlerini kıstı.

“Abin kapıya yakın bir yerde olsaydı sen eve yakın bir yerde olmazdın kesin, Furkan,” dediğinde Furkan kahkaha attı.

“Aşağıda. Duysa herhalde başımı gerçekten ağrıtırırdı. Sağlığıma düşman biliyorsun. Geçen de dolgumu düşürmüştüm,” diyerek içeri geçti o da. Arkadan Melike Nisan, Fırat, Kubat gelirken Sezin sabırsızca sallandı yerinde.

“Hadi bitin artık! Turan nerede?” diye sızlandı. Turan’ı görmesi lazımdı. İnsandan bıkmıştı! Çevreleri bu kadar geniş miydi? Sıradakinin kapıdan giren Özgür olduğunu fark edip onun yakasından tuttu direkt ve kendisine doğru eğdi. “Turan Komutan’ın nerede?”

* Reçetesiz satılan ağrı kesici ilaç.

“Komutanım ben gerçekten bilmiyorum,” dedi Özgür de acıyan bir suratla. Kucağında çikolataları tutuyordu. “Beni neden sevmediğinizi de hiç anlamıyorum. Herkes olarak masaya oturup benden nefret etme stratejisine mi geçtiniz yani?”

“Komutanım, Turan Komutan aşağıda güvenlikle konuşacağını söyledi,” diyen Serkan, Özgür’e acımişti. Şamar oğlanı yapmışlardı iyice çocuğu. Asansör düğmesinin olduğu ekrana baktı. “Yukarı çıkıyor asansör. Gelir şimdi.”

Sezin, Özgür’ü bırakınca genç çocuk Sezin’e korkarak baktı. Sezin derin bir nefes alıp onun üzerindeki gömleği düzeltti. Saçlarını da toparlayıp, “Çok yakışıklı olmuşsun. İçeri geç,” deyince Özgür şokla Göktuğ’a döndü.

“Aga duydun mu? Sezin Komutan galiba beni sevmeye karar verdi.”

Sezin kapıdan geçen Serkan’ı da içeri uğurladıktan sonra herkes yavaş yavaş içeri geçti. Kapıda Turan göründü.

Sezin bakışlarını direkt Turan’a çevirdiğinde yeni tıraş olmuş yüzü, tertipli takım elbisesi, ense tıraşı ve yeşile kucak açmış bahar gözleriyle karşılaşınca derin derin nefesler aldı. Yakışıklılığı, jilet gibi duruşu ve Sezin’in dünyanın etrafında döndüğünü düşüneceği kadar güzel olan bakışlarına kırk kere doğrulup kırk bir kere düştü Sezin.

Kucağındaki büyük, beyaz gül buketini de görünce on yedi yaşındaki kız gibi içi şen şakrak oldu. Hem çok sevindi hem de o kadar güzel hissetti ki ellerini önde birleştirip sallandı. Biraz büyük bir buketti ve Turan’ın güllere bu kadar çok para harcaması hoşuna gitmiyordu. İki gül getirse ne olurdu? Yine de gülümsedi ve derin bir nefes aldı. Turan nasıl mutluyorsa öyleydi. “Hoş geldin evimize,”

Parlayan gözlerle Sezin’e baktı. Elindeki gül buketini bırakmadan Sezin’in elinden tuttu ve onu mutfığa çekti. Ayağıyla kapıyı kapattı ve buketi sandalyenin üzerine koydu. Sezin’in beline kolunu sarıp onu birden kendine çektiğinde Sezin keyifle kıkırdadı. Ellerini Turan’ın omuzlarına yasladı ve onun boynuna bıraktığı öpücüklerine kendisini bıraktı.

“Alp, ne yapıyorsun?”

“Müstakbel eşime güzelliği için teşekkür ediyorum.”

Sezin küçük kıkırtıları ile Turan’ın ensesine elini sarıp okşadı. “Ruj sürmedim.”

Turan bunun anlamını anladığı gibi boynundan ayrılarak dudaklarına yapıştı. Bir an beklemeden öpüşmeye başladıklarında Sezin’i buzdolabının yanındaki duvara yasladı ve bacağına elini sardı. Uyluklarını okşayarak Sezin’in içine mayhoş bir his ekti ve kendisi de bu dokunuşun tadına vardı.

Burnundan nefes vererek ayrılan yine Turan oldu. İçeride insanlar bekliyordu. Son bir kez öpüp bıraktığında Sezin bakışlarını Turan'a dikti.

"Çok yakışıklı olmuşsun," dedi elleriyle Turan'ın omuzlarını okşayarak "Bayıldım sana."

"Ben zaten sana her an, her yerde, Kaza," diyen Turan elini Sezin'in bacağından çekip sırtına dokundu ve o an avucuna çarpan sıcak ten ile derin bir nefes aldı. Sezin'in beli kavislenirken aralarındaki ateşten ikisi de nasibini alıyordu. Sıklaşan derin ve temiz nefesleri birbirlerinin yüzünü okşuyordu. "Elbiseye de bayıldım. Kusursuz bir kuğu gibi olmuşsun."

"Kusurlu kuğu da mı varmış?"

"Seni görene kadar kusurlu olduklarını düşünüyordum. Sen gördüğüm son ve tek kusursuz kuğusun."

"Hani kokarcaydım?" diyen Sezin burnunu kırıştırdı. Turan haklıydı işte. Kokarca gibi bir an zehirlemeyi bırakmıyordu. Her lafını kendisine yedirmemiş gibi daha fazlasının peşindeydi sevgilisi. Onun bu tatlılığına dayanamayıp burnunu ısırdı. Sezin onun omzuna bir tokat savurunca da boğazdan gelen bir keyifle güldü.

Sezin'in eli yavaşça Turan'ın göğsüne tutundu. Bakışları hayranlıkla yüzünü taradı. Duyguları ayaklarının ucuna yığılacakmış gibi hissediyordu. Bu adam için hissettiklerinin sınırı yoktu. Bir dur noktası yoktu ve bu tüm bedenini zorluyordu.

"Seni-" Lafı yarım kaldı.

Kapı tıklatılınca ikisinin de bakışları kapıya çevrildi. Ziyafet'in kısık ve sinirli sesi duyuldu. "Sezin, zaten her gün birliktesiniz. Birkaç saat görüşmeyince vakitlere kıran mı girdi? Doyamadınız mı? İnsanlar içeride sizi bekliyor, siz mutfakta kırıştırıyorsunuz!"

Turan derin bir nefes aldı. Üzerini düzelttikten sonra boğazını temizledi ve Sezin'in yanağına kaçamak bir öpücük bırakıp kapıyı açtığı gibi salona geçti. Sezin olduğu yerde donmuş gibi kaldı. İçeri giren kızlarla birlikte gözlerini kırıştırarak kendisine geldi, bakışlarını arkadaşlarına çevirdi. Hepsi elbiseleri içerisinde çok güzel görünüyordu.

"Ayrılamadın bir türlü. Tamam, geç olsun güç olmasın, aşk olsun derler ama böylesini de ilk kez görüyorum," diyen Aslı boğazını temizleyerek ocağın başına geçti. "Ne aşkmış arkadaş! İki dakika ayrı kalınca krize giriyorlar. İyi bari ikiniz de askersiniz. Diğer türlü nasıl dayanırdın efuli hasretine, bilemiyorum."

İçeride bir sohbet başlamıştı. Birbirini uzaktan tanıyan Serdar Köktür ile Mustafa Yavuz Akkurt işlerden, ülkenin halinden konuşurken Keleş yan yana sandalyelere kurulmuştu. Süslü sandalyede oturan Turan'ı izliyorlardı.

“Birden evlenip ne yapacaklar ki abi? Mesela on beş sene sonra evlense-ler ne olur? Hiçbir şey olmaz,” diyen Göktuğ’a Nizami göz devirdi.

“Evlendiler artık, hâlâ söyleniyorsun.”

“Abi içimde tarifini çözemediğim bir korku mevcut. Ya Sezin abla artık bizi umursamazsa? Bugün çok mutluydu, hiçbir şeyi düşünmüyordu bile.”

“Oğlum bizi unuttur mu Sezin Komutan? Lan kendisini unuttur bizi unutmaz,” dedi Şükrü de onlara doğru eğilip. “Onu ilk kez bu kadar mutlu görüyorum. Her şeyin en güzeli onu buldu sanki. Yüzü parlıyor.”

O sırada içeriye giren Sezin'den bakışlarını alamadılar. Sezin sakince Turan'ın yanındaki sandalyeye oturup sohbeti dinlemeye başladığında Özgür ve Serkan yan yana, “Çok güzel lan,” dediler. “Gerçekten melek gibi.”

Sezin, Turan'a bir gülümseme bırakıp büyüklerin sohbetini dinledi. Fahriye, “Siz ne işler yapıyorsunuz?” diyerek Firuze'ye yönelik konuşunca, Sezin heyecandan ellerini dizlerine yaslayıp dizlerini salladı.

Normalde soğukkanlı, en zor çatışmalarda bile tepkisiz ve planlı biriyken yanında oturan adam onu bu hallere sokuyordu. Konu Turan ile evlilik için bir adım atmaktı ve Sezin'in heyecanlı olmaktan başka çaresi yoktu.

Turan da en az onun kadar heyecanlıydı fakat sakin kalmak için kendine telkinler veriyordu. Sezin'in heyecanı, güzelliği, gülümsemesi ve hatta bir titrek nefesi bile onun elini ayağını birbirine sokacak gibi afallatıyordu. Her şeyin en güzeline layıklardı, bunun ikisi de farkındaydı. Bugünlere kolay gelmemişlerdi.

Turan; babası, Fırat ve albay ile konuşurken elinin rotasını hiç şaşırmadan Sezin'in bacağına yasladı ve gerginlikten sallanan bacağına engel oldu. Sezin de onun heyecanının farkındaymış gibi Turan'ın elini okşadı. Bu dokunuş ikisini de sakinleştirdi.

Salondaki sohbet bozulmadı. İçeriye giren kızlar herkesin önüne sehpa çekip yiyecek tabaklarını, Göktuğ ve Nizami de çayları dağıttı. Fahriye babaanne misafirlere yemek vermenin onlarda gelenek olduğunu söylediğinden hepsi saatlerdir bunca işle uğraşıyordu.

Hem yiyecek hem de sohbet derken en sonunda Keleş'in yardımıyla tabaklar toplanmış, kızlar Sezin'i de alarak mutfağa geçmişlerdi. Sevil de hafif çıkmış olan göbeğine elini koyarak kızların yanına gitti.

Melike Nisan onlara katılmamıştı çünkü erkek tarafıydı ve ilk kez abisinin tarafında olmak çok sıkıcıydı. Hüzünlü hüzünlü etrafındaki sıkıcı muhabbete baktı. O da abisinin kahvesine tuz katardı, ne olurdu ki?

“Tuzlu yapalım,” dedi İlayda.

“Acı biber de ekleyelim,” dedi Ziyafet gözlerini kısarak.

“Bizden kız almak kolay değil. Karabiber de koyalım, boğazını yaksın,” dedi Aslı canı bir şekilde.

“Bulaşık deterjanı da koyalım!”

“Çamaşır suyu da olsun.”

“İsot da ekleyelim.”

Sezin, ellerini birbirine sürterek sırttan kızlara şokla baktı. Turan'ı öldürecek miydi bu kızlar? “Yürüyün gidin be!” Kendisinden uzaklaştırdı. “Sevgilimi komalık mı edeceksiniz? Hiçbir şey koymayacaksınız!”

Sevil araya girip kızları uzaklaştırdı. “Siz önce büyüklere yapın kahveleri kızlar,” deyince hemen evlerinden getirdikleri makinelerle kahveleri yapmaya koyuldular.

Sezin ise Turan için hazırladığı kahveye dalmış bakışlarıyla düşünüyordu. Ne koymalıydı?

Sevil kenardan konuştu. “Eski Türk âşıkları görücü usulü evlendiği için ya da uzaktan uzağa aşk yaşadığı için bazı davranışların anlamı varmış. Sözsüz iletişim aracı gibi düşün. İsteme kahvesine kızın tuz koyması kendisini isteyen oğlanı beğenmediği anlamına gelirmiş. Bal koymak ise oğlanı beğendiğini söylemekmiş aslında.” Sezin bakışlarını ona çevirince Sevil anlayışla gülümsedi. “Derler ki oğlan kahveyi hiç itiraz etmeden tek seferde içerse gelinin sefasına da cefasına razı olduğunu gösterir.”

“Biliyorum,” dedi Sezin sakince.

“Sen Turan'ın iyilikte, kötülükte, hastalıkta, sağlıkta senin yanında olduğuna inanıyorsan buna gerek yok canımın içi.”

“İçimden geleneklere uymak gelmiyor abla.”

“O zaman atma. Sizin boyunuzu aşan aşkınız varken ne gerek var böyle sözsüz mesajlara? Siz birbirinizi anlıyorsanız bunun ötesine kimse bir şey diyemez. Heyecan katmak istiyorsan yap gitsin tabii.”

Sezin sesini çıkarmadan kahveyi hazırladı. Sevil telefonundan bir şeyler izlemeye başlarken Sezin kahvesini aldı, içeri geçerken kızlara son kez bir şey söyledi. Kahve tepsisiyle birlikte içeri girerek Turan'ın önüne kahveyi koydu ve gülümseyerek yanına oturdu.

“İçine zehrinden koydun mu?” diye sordu Turan kafasını ona doğru yavaşça çevirip.

Sezin de heyecandan dili damağı kurumuş şekilde, “Her türlü razı değil misin?” diye sordu.

“Sana ve zehrine mi? Her zaman.” Turan fincandan bir yudum aldığında Keleş merakla dikleşmiş, onu izliyordu.

“Bence tuz,” dedi Şükrü. “Benden çok çekeceksin demek için tuz koydu.”

“Yok aga, kırmızı biber. Sezin Komutan tuzla yetinmez,” diyen Serkan emindi.

“Bence şekerli,” dedi Kubat ve arka arkaya salona giren kızlara takıldı gözü. Kahveleri dağıttılar. Sevil Fırat’a, Ziyafet Kubat’a, Aslı Nizami’ye ve en son gelen İlayda da getirdiği tepsideki kahveleri Şükrü, Serkan, Özgür, Göktuğ, Melike ve Uraz’a dağıttı.

Turan bakışlarını onu merakla izleyen Keleş’e çevirdi. Hepsı kafalarını dikmiş, Turan’ın yüzündeki tek ifadeyi yakalamanın derdine girmişti. Ellerindeki kahvelerle mahalledeki teyzeler gibi beklediklerinden komik görünüyordular. Sezin de onların bu haline güldü. Turan ikinci yudumla kahveyi bitirdi. Herkesten bir, “Aaa,” nidası yükseldi.

“Ee, neyliydi?” dedi Firuze Akkurt. “Alp, hiç rahatsız olmuş gibi durmuyorsun.”

“Sezin’in elinden ne olursa olsun içirim,” diyen Turan sorudan kaçıp genel bir cevap verdi. Salondakiler gülüştüler, *Keleş hariç*. Keleş kızgındı. Tuzlu kahve değil miydi yani?

“Ee?” diye fısıldadı Özgür. “Sonuç ne? Tuzlu içmesi gerekiyordu.”

“Neden bir tepkisi yok?” dedi Göktuğ da. “Hastaneye kaldırılınca mı anlayacağız? Böyle hiç eğlencesi yok.”

“Tuzlu kahve miydi?” diye fısıldadı Nizami öne doğru eğilip. “İçer mi içer şimdi adam. Etkilemez bile tuzlu kahve. Ama neden tıksırmadı? Tuzlu olsaydı keşke. İşin tadı orada.”

“Ben anlamadım. Tuz koymuşlar mı?” diye sordu Serkan da kenardan kafasını çıkarıp. Aralarındaki muhabbeti yalnızca kızlar duyuyordu.

“Biz de anlamadık,” dedi Şükrü. “Ben çok etkilendim bu karizmaya. Evet beyler, malum soru.”

“Ben verirdim,” dedi Serkan.

“Ben zaten verdim,” dedi Özgür.

“Ben bir daha veririm,” diyen Nizami oldukça ciddiydi.

Göktuğ yutkundu. “Benim de kanım kaynamıyor değil şimdi.”

“Oğlum ne ayarsız, ne terbiyesiz adamlarsınız lan! Kendinize gelin, çıkışta döveceğim kişiler listesine hepinizi eklemeyeyim,” diyen Fırat abi kahvesini sehпасına koydu. Karısına yandan baktı ama Sevil hiç oralı değildi.

“Abi sen de yükseliyorsun, değil mi?” diye sordu Nizami, Fırat’a.

“Oğlum yürü git.”

“Neyi konuşuyorlar?” diyerek eğilen Aslı’ya gözücuyla baktı Kubat.

“Kız olsalardı Turan’a verip vermeyeceklerini.”

Keleş’in hepsi kahvelerinden ilk yudumu almak için aynı anda davrandı ve yine aynı şekilde hepsi öksürerek öne doğru eğildi. Elllerine kızlar tarafından verilen kahvelerin zehir gibi tuzlu olduğunu anladıklarında her şey için çok geçti. Odadaki herkes kahkaha atarak onlara bakarken Sezin, Turan’a göz kırptı.

“Çok fenasın,” diyen Turan gülüşünü durdurmaya çalışıyordu.

“Senin kahvenin nasıl olduğunu merak edip tuzlu olmasını isteyeceklerini biliyordum,” dedi ve sırtıttı. “Küçük bir direktif vermiş olabilirim tabii.”

Keleş’teki kahvelerin tuzlu olduğunu anlayan büyükler Keleş’in öksürerek kıvranmasına kahkahalar atıyordu. “Ee kazma elin kuyusunu, kazarlar kuyunu diye boşuna dememiş büyükler,” diyen Ziyafet bacak bacak üstüne atıp Kubat’a dikti bakışlarını. Kendi elleriyle dağ beygirini zehirlemenin keyfi bir başka oluyordu.

“Biraz boğazınız yansın,” dedi Sevil de Fırat’a ters ters bakarak. “Dilinizden çıkan sözler boğazınıza dursun.” Fırat eşinin sözleriyle yutkundu.

Aslı ise tamamen tatlı bir şekilde, “Ön hazırlık olsun size,” dedi. Nizami asıl mesajı aldı ve sırtarak kahveyi tekte kafaya dikti. Daha sonra kahvesini tek yudumda içen Kubat oldu. Fırat da bakışlarını çekmeden karısının gözlerinin içine baka baka kahvesini içti. Şükrü, Göktuğ, Özgür ve Serkan kahvelerinden vazgeçmişti.

“Akşam hastaneye yatırılan kendi başının çaresine baksın,” dedi Serkan ve umursamadan kahveyi işaretparmağıyla kendisinden uzaklaştırdı.

“Sebebi ziyaretimiz belli,” diyerek giriş yapan Mustafa Akkurt kahvesini sehпасına koydu. Albaya ve Fahriye babaanneye baktı. Keleş de yerinde dikleşti.

“Gelelim faslımıza diyorsunuz,” diyen albay da dikleşti. Fahriye babaanneye sözü bırakmak ister gibi eliyle işaret yaptı.

Fahriye babaanne de ciddiyetle, “Dinliyım,” dedi.

Sezin ile Turan birbirlerine baktılar o sırada. Turan, Sezin’e gülümseyince Sezin’in dünyası yeniden aydınlandı. İkisi birbirlerinden bakışlarını almıyordu. Onları hayranlıkla izleyen yalnızca kızlar değildi. Firuze Akkurt da bu sahneye hayran kalmıştı.

“Gençler birbirini görmüş, tanımış, sevmiş. Bize de onların mutluluğu için aileleri olarak istemek düşer. Allah’ın emriyle, peygamberin kavliyle Sezin kızımızı ailesinden Turan oğlumıza istiyoruz.”

Fahriye babaanne dolu gözleriyle Sezin’in yüzündeki bembeyaz gülümsemeye baktı. Eşi, Muhammed’i burada olsaydı torununun bu mutluluğuna şahit olsaydı ne güzel olurdu. Fahriye, Sezin’e, “Rizan var midur kızum?” diye sorunca Sezin’in kafasının üstünde ailesinden istiyoruz lafı döndü.

Aile, Keleşti.

Sezin’in bakışları yan yana oturmuş, merakla ortamı dinleyen yedi koca adama kaydı. Derin bir nefes aldı. En başından beri her şeye şahit olan onlardı ve onların da fikrini duymak istiyordu. Sonuçta abileriydi, erkek kardeşleriydi bu koca adamlar. Başta onlara ilişkileri hakkındaki yorumları yüzünden kızsada şimdi düşünceleri öyle değildi. Onların değerleri paha biçilemezdi.

Hepsine tek tek bakarak fikirlerini sordu sanki. Yedisi de mesajı aldığı gibi oturdukları yerde dikleşti.

Kocaman kızdı Sezin. Yine de kimsesizlik insanı küçücük bırakırdı, bunu bu odadaki herkes biliyordu. Sezin’in yanında bir babası, bir annesi yoktu; abileri de bir türlü aile olamamıştı.

Asıl aile kan bağıyla değil, gönül bağıyla oluyordu. Sezin’i ailesinden istemelilerdi.

Turan onun neyi düşündüğünü çok iyi bildiğinden elini Sezin’in elinin üzerine koydu ve sımsıkı tuttu.

Bu adamlar sana aile oldularsa ben o aileyi senin için tekrardan ilmek ilmek işleyeceğim, der gibiydi.

Firuze, Sezin’e bakarken onun kimsesizliğini yine fark etti ve mahvoldu. Kendisi de yalnızlığı bilirdi. Doğumundan beri yalnız ve öksüzdü. Ailesi onun okumasına izin vermeyince hukuk okuyabilmek için genç yaşta onları geride bırakmış, gecekondu mahallesinden kaçmıştı. Kardeşleri ile görüşse de çok yakın değildi. Sezin’e bakarken onu birden kendisine çok yakın gördü. Soğuk, buz rengi gözleri dolarken bakışlarını kaçırdı bu görüntüden.

Fahriye babaanne kızının direkt silah arkadaşlarına bakmasından dolayı duygulanmış, elleriyle koltuğu sımsıkı tutmaya başlamıştı. Sezin’in öz ailesi ile bu durumda olmasını hiçbir zaman istemese de kızının ne olursa olsun bu koca adamları hak ettiğini ve dostlarının ona iyi geldiklerini biliyordu.

“Uşaklar,” dedi Fahriye babaanne yüksek bir sesle. Karadeniz kadını olmasından gelen ağırlığı, yeşil Rize’nin soğuk kasveti gibi odada esti.

“Abileru, gardaşları olarak, ailesi olarak deyun hele. Sizun var midur Turan’a rızanız?”

Keleş kahvelerini aynı anda önlerindeki sehpalara bıraktı. Bakışları Turan, Sezin, Firuze, Fahriye, albay ve Mustafa arasında gitti senkronize biçimde. Onlar da şaşkınlardı fakat ilk kez hepsine bu denli sert vurmuştu Sezin’in kimsesizliği. Ailesi ile görüşmediğini biliyorlardı, ailesini bırakıp asker olduğunu da albayın ağzından bir kere duymuşlardı fakat bu yokluk hepsinin içini yaktı.

Birbirlerinden başka kimleri vardı? Hepsi yarım, yetim ve öksüzdü. Aralarında hem annesi hem de babası sağ olan tek kişi Özgür’dü, onun da ikinci ailesiydi bu insanlar. Birbirlerinin kardeşiydiler, hepsi de bunun gururu ve sevincini kavrayıp boğazlarını temizledi. Birbirlerine baktılar, sonra Fıraz Demir yerinde dikleşti.

“Biz Sezin’in ailesi olarak hem Turan’dan hem de Sezin’den razıyız. Her zaman arkalarındayız.”

Sezin sağ gözünden düşen yaş tutamadı. Hemen yaşını silerken, Turan avucundaki elini kaldırıp bir öpücük bıraktı. Sezin ona minnetle bakakaldı. “Benim de rızam var babaanne,” dedi dolu gözlerle.

“E o zaman verdum gitti!”

Herkes ayağa kalktı keyifle. Sezin ile Turan büyüklerin elini öptü, arkadaşları ile sarıldı. En son Aslı nişan tepsisini getirdi. Albay büyük bir ağırlıkla ayağa kalktı. Yüzükleri takılırken Şükrü, “Nişan tepsisine para koyulur,” diye konuştu Uraz’a doğru.

Uraz ona baktı garip garip. “Abi ben fakirliğin koynundan geldim. Fakirlikle iki ekmek açıp soğan kıırarak beslendik. Fakirlik benim yoldaşım oldu. Ne parası gözünü-”

Melike onu durdurdu. “Abi koy işte bir şeyler.”

“Yok ki,” dedi Uraz. En sonunda Turan, “Tamam,” diyerek cebindeki deste parayı koydu tepsiye. Şükrü ile Nizami öksürerek birbirlerine vururken Göktuğ, “Akkurt ailesi beni de istesin,” demiş bulundu.

Melike kahkaha attı. “Uraz abime alalım seni.”

Göktuğ ona gözucuyla baktı. “Yok mu sizin sülalede güzel kız?”

“Uraz abimden iyisi yok. Ama çok istersen kuzenlerden ayarlayayım bir tane.”

Göktuğ sırtıttı ve önüne döndü. “Bakılır.”

Albay alyansın birini Turan’a diğerini Sezin’e uzattı. İkisi de yüzükleri birbirine takarken gözlerini gözlerinden ayırmıyordu. Bunca zaman vatan için tuttukları silahlarıydı ellerini güzelleştiren. Şimdi vatan için olmasa da

birbirlerine olan sevdaları için ellerini güzelleştiren yüzükleri vardı. Vatan için sevgileri ne kadar büyükse, birbirleri için de öyleydi.

Turan, Sezin'in heyecanını fark edince dudaklarını kıpırdatarak, "Seni seviyorum," dedi.

Sezin de, "Seni seviyorum," diye aynı şekilde dudaklarını kıpırdattı.

Albay ikisinin alyansına bağlı kurdeleyi tuttu. "İkiniz de benim evladım gibisiniz. Bu yolda ilişkinize şahit olmak benim için çok değerliydi. Böyle güzel sevdaların halen daha olduğunu görmek benim umudumu büyüttü."

Odadaki herkes birbirine baktı. Güzel sevdaların o odada döndüğünün farkındaydı albay. Her askerinin gönlünün kimde olduğunu ya da olacağını anlayabiliyordu. Bu çocuklar onun da evlatları gibi olmuştu.

"Sevginizi paylaşmaktan korkmayın çocuklar. Aşk her türlü gücü, acıyı, yarayı yener. Asıl aşk size yara olan değil, yarayı sarandır. Birbirinize karşı hatalar yapabilirsiniz, hepimiz insanız. Önemli olan bir arada olmak. Birbirinize olan aşk, sadakat, güven sizi hep bir arada tutar."

Sezin ile Turan derin bir nefes alarak birbirlerinden çektiler bakışlarını. Albayın konuşması çok güzeldi fakat artık şu kurdeleyi kesebilir miydi? Neyi uzatıyorlardı bu anda, hiç anlamıyorlardı.

Mustafa Yavuz Akkurt, oğlunun omzunu sıvazladı. Uraz, kız kardeşinin omzuna kolunu atıp kendisine çekti. Aslı, Nizami'nin koluna girdi. Ziyafet, Şükrü'nün koluna yasladı kafasını. İlayda ve Sevil yan yana otururken Fırat sakince eşini izledi. Göktuğ ve Özgür de omuz omuzaydı. Kubat ile Serkan, Aslı'nın hemen arkasındaydı. Firuze Akkurt yan yana asilliğini izlediği oğluna ve gelinine gülümsüyor, Fahriye Kaza eline aldığı peçete ile gözlerini siliyordu.

Makası kurdeleye getirip kesmemeye çalışan albayın çabası herkesi güldürdü. "Allah Allah, hayır olsun," dedikten sonra oyunbaz bir tavırla, "Bozuk makas mı getirdiniz çocuklar?" diye sordu. Kafasını kaldırdı. "Dama-dın babası, varsa makası kesecek bir şeyler sende... bir el at."

Furkan Uraz, Firuze'ye döndü. "Makasa da mı para, Firuze Hanım?" diye fısıldadı. "Biz kızı alamadan onlar bizim donumuzu alacak burada."

"Şşş," diyen Firuze ona baktı yan gözle. İnsan içerisinde birbirlerinden kopuk olamazlardı ve burada, Sezin'in arkadaşlarına ve babaannesine asıl olanı gösteremezlerdi. "Asıl makasa verilir. Turan direkt tepsiye koydu. Git, çantamı getir askılıktan." Uraz koşarak kayboldu.

"Pos cihazı yok mu ya?" diye sordu Melike babasının cebinden bir şeyler çıkardığını fark edip. Bu geleneklere oldukça uzaktardı. "İban atsanız öyle halletsek, Serdar amcacığım? O işi ben halledebilirim yani."

Mustafa Akkurt ve Turan birkaç banknotu daha tepsiye koydu. Firuze de Uraz'ın getirdiği çantasından paraları çıkarıp koyarken Serkan, Kubat'a, "Biz de hak sahibi miyiz bu paralardan, ben anlamadım," diye sordu eğilecek. "Yüzde kaç hissemiz var orada?"

"O gelinin arkadaşlarının parası."

"Biz de arkadaşınız."

"Ne kadara ihtiyacın var?" diye sorunca Serkan gözlerini kıstı ve ondan uzaklaştı.

"Beni parayla satın alabileceğini mi düşünüyorsun, Kubat? Çok doğru düşünüyorsun. İban atıyorum, bir şeyler atarsın akşam."

Albay makasla kurdeleyi bir kerede kesti. "Allah utandırmasın çocuklar. Rabbim tamamına erdirmiş, mutluluğunuzu daim eylesin inşallah."

Sezin ile Turan'ın serçeparmakları birbirini bulup sımsıkı tutundu. Serçeparmakları yüreklerine yol oldu. Herkes onları tebrik ederken bir an bile bakışlarını çekemediler birbirlerinden. İkisinin de dudağından bir gülüş çıkarken bu anın güzelliğine bıraktılar kendilerini.

Tüm zorluklara, tüm kötülüklere ve tüm acılara rağmen buradalardı. Yeni ve temiz bir sayfayı birlikte açmışlardı. Latin bir söz vardı, albayın da ucundan değindiği. *Omnia vincit amor*, derdi Latinler. İngilizler, *love conquers all* diye çeviriyordu.

Aşk her güçlüğü fetheder.

ÇİFTLER ÖZEL BÖLÜM

Fırat & Sevil.

Hamilelik haberinin verildiği gün. Sevil sık bir şekilde hazırlanmış, yemekleri hazırlamış, romantik ortamı oluşturmuştu. Masaya mumları dizmişti. Evinin ruhu, kocası için uğraşmıştı. Bir de vereceği haberi biraz da olsa yumuşatmaya çabalıyordu elbette.

Hamileydi!

En genç, en kıpır kıpır hallerindeyken âşık olduğu adamdan bir çocuğu olacaktı. Yıllardır bugün için dualar etmiş, Rabbine yalvarmıştı. Ne kadar korksa da çekinse de Fırat istemese bile kendisi doğuracak, bir şekilde analık da babalık da edecekti evladına. Bu çocuk için çok uzun seneler beklemişti. Eşinin korkusunu biliyordu ve çok sevdiği için senelerce onun istediğini yapmıştı fakat ikiz evlatları olmasını çok istiyordu.

Dile kolay yirmi beş senedir evlilerdi, vakit geçiyordu ve Sevil bu yalnız hayatta çok yorgundu.

En sona kalan mumu da yaktı ve kırmızı rujunu sürdükten sonra elleriyle saçlarına hacim verdi. Hazırdı. Fırat birkaç dakika içerisinde evde olacağına dair mesaj atmıştı. Büyük ihtimalle tam şu sıralarda...

Kapı zili çaldı. Fırat kapısını her zaman eşinin açmasından mutluluk duyar, anahtarı ile girmezdi. Sevil kısa eteği ile koşarak kapıya gitti, son kez elini göğsüne yasladı. “Çok iyisin, hiçbir sorun olmayacak,” diye kendisini telkin etti. “Senin müthiş bir gücün ve sevgin de var. Olmadı Fırat’ı evden postalarsın.”

Kapıyı açtı birden. Fırat’ın o mavi, canını vereceği gözlerini görünce de kızdı kendisine. Bu müthiş adamı nasıl postalardı evden? Bu gözlerle kendisine baktığı yirmi beş senede tüm hayallerinden vazgeçirmemiş miydi kadını? Sevil ne de memnundu eşinden, boyundan, posundan, kaslarından... *Kasları önemli bir detaydı.*

“Evimin iki metre direği, demiri, kolonu, harcı!” diye bağırdı ve kocasına doğru zıpladı. Fırat eğilerek ona sarılırken keyifle çınladı. “Ayağına taş değmesine yüreğimin ermediği koca yiğidim! Evine geldin, hoş geldin kocacığım!”

Fırat her seferinde böyle karşılanmanın sevinciyle eşinin kokusunu içine çekti. En sevdiği kokuydu bu, yaşam sebebiydi. Bir an bile bıkmamıştı bu kokudan, bu kadından.

“Hoş buldum hanım. Nasılsın? Neşemiz bol olsun inşallah,” diyerek ayakkabılarını çıkardı. Sevil’i yavaşça kucağına aldı. Zaten boyu neydi, ağırlığı neydi... Onu kucağında taşımak Fırat için mutluluk sebebiydi.

“Çok iyiyim aşkım!” dedi Sevil de onun boynuna sarılarak. “Çok özledim seni.” Dudakları birbirine karıştı. Birbirlerine olan özlemleri, arzuları, sevgileri hiç azalmıyordu. Sanki gün geçtikçe katlanarak artıyordu. Fırat karısının kalçalarını sıktı özlemlerle. Sevil hemen ayrıldı. Gitmesini istediği yol bu değildi. En azından bugün. Kıkırdadı. “Senin günün nasıldı? Alayda işler nasıl?”

“İyi gülüm, nasıl olsun?” İçeri girdiklerinde Fırat masadaki özeni, çabayı gördüğü gibi duraksadı. “Birileri hazırlık yapmış. Hayırdır kraliçem? Özel günlerimize de var daha. Unutmam öyle günleri, bilirsin.”

“Hayır sevgilim. Biraz vakit geçirelim, hoş sohbet edelim dedim,” dedi ve indi kocasının kucağından. “Sezin’in yanından geldim. Siz ne zaman gideceksiniz?”

Sezin’in kaçırılması, daha sonrasında hastanede kalması hepsini derinden etkilemişti. Günlerdir kocası ve silah arkadaşları çalışırken kızlar olarak onlar da Sezin’in yanında kalıyorlardı. Zordu çok. Yorulmuştu birkaç günde ve düşünmek için bol bol zamanı olmuştu.

Hamileliğini açıklayacaktı kocasına.

“Yarın gideceğiz,” dedi Fırat ve masaya oturdu. “Kurt gibi açım canım. Ne yaptın?”

“Çorba ve tavuklu mantı.”

“İşte lezzet be! Eline sağlık hatun. Senin elinden zehir olsa yerim. Ölü-rüm yoluna,” diyen Fırat karısının koyduğu tarhana çorbasını içti sıcak sıcak. Sevil de onun karşısına oturdu ama çorbasını içemedi. Nasıl söyleyeceğini düşünmeye başladı.

Direkt, “Baba oluyorsun,” dese olmazdı. “*Mini Demir is coming*’ kocacığım!” dese anlamazdı. “Kaynanama söyleyelim, bir torun geliyor ona,” dese de olmazdı. Kaynanası ne alakaydı şu an?

Sevil yemek boyunca düşünceli kaldı. Bir kerede söyleyip kurtulmalıydı.

“Fırat,” dedi yemeğini yiyip geriye yaslanmış olan kocasına. “Sana bir şey söyleyeceğim.”

“Söyle benim en güzel duam, söyle hayatımın anlamı.”

* Mini Demir geliyor. (İng.)

“Şimdi biz yirmi beş yıldır iki kişiyiz koca evimizde,” diye başladı Sevil. “Sen benim canımsın, ruh eşimsin, diğer yarımsın.” Huyuna gidecekti kocasının. Kocasına yağ çekmek, ona güzel söz etmek en büyük eğlencesiydi.

“Sen de benim için öylesin,” dedi Fırat kaşlarını çatarak. “Gülüm, nereye varacağız? Daha maaş yatmadı. Almak istediğin bilekliği maaş yatınca alacağım.”

“Ne alaka, Fırat? Aşk olsun. Ben sanki çıkar için böyle konuşuyorum seninle. Hiç böyle konuşmuyormuşum gibi davranma.”

“Aşkım öyle demek istemedim. Birden böyle başlamanı beklemiyordum. Ben Aslı ile Nizami dangalağını konuşuruz diye düşünmüştüm.”

“Ay dimi, Fırat!” diye bağırdı birden Sevil. “Ben de fark ettim. Aslı’yı çok sevdim, aynı Sezin gibi pek saygılı, pek güvenilir bir kız. Nizami’ye de yakıştırdım ben. Sence?”

“Nizami’yi adam etse etse bu kız eder gibi,” dedi sırtarak Fırat.

“Nizami de kızı savunmasız gördükçe yapışmış. Ben de öyle bal gibi kızı bulsam yapıştırdım vallahi. Aslı’nın da ısınmış kanı. Oldu bunlar! Sırada Kubat ile Ziyafet var.”

“Boş ver Kubat’ı. Bir senedir uğraşıyorum, tık yok pezevenkte. İnât etmiş bir konudan. Boş ver sen. Masayı böyle bırakalım da seveyim seni şurada iki dakika,” diyen Fırat koltukları gösterdi.

“Çok mu âşıksın sen bana?” diyen Sevil ayağa kalktı ve salona geçti.

“Mahvoluyorum sana,” diyen Fırat karısının üstüne ilerledi. “Yemeğimi yedim, şimdi sıra tatlımda,” diyerek Sevil’in beline kolunu sardı ve onu koltuğa yatırdı. Üzerine çıktıktan sonra kadının yanaklarına, boynuna, alınına, omuzlarına öpücükler kondurmaya başladı. Sevil de kocasının kafasına sarılarak ona yer açtı. “Çok güzelsin, Sevil.”

“Ya kocam!” diyen Sevil şen şakrak çınladı. “Canına kurban olurum!” Fırat, Sevil’e öpücükleriyle cenneti yaşatırken Sevil aklına gelenle zar zor itti kocasını üstünden. “Fırat dur! Bir şey söyleyeceğim sana.”

Heyecanla dikleştikten sonra yakasını düzelterek kocasına baktı. “Bir şey konuşacağım diyorum!”

“Tamam konuş,” dedi Fırat sabırla.

“Seninle yıllardır iki kişiydik. Sen bana eş oldun, baba oldun, abi oldun ve keza ben de sana aile oldum. Biz birbirimizin yarısı olduk ve şimdi bizim yarımızdan bir bebek... bebeğimiz olacak kocacığım.” Eliyle koltuğun yanına, yere bıraktığı kutuyu aldı ve kocasına uzattı. Fırat ona anlamaz gibi bakınca ısrarla uzatmaya devam etti. Fırat karısının ısrarına dayanamayıp

eline alarak kutunun kapağını açtığında gördüğü bir çift beyaz patiğe dik dik baktı. "Ben hamileyim."

Çok komikmiş gibi güldü ve Sevil'e uzanıp onun yanağından öptü. Kutuyu da önemsiz bir şeymiş gibi kenara bıraktı. Sevil bu tarz şakaları ilk kez yapmıyordu. Ara ara kalbine indirmek için yapar, sonra da Fırat korktuğu için dalga geçerdi.

"Güzel şaka aşkım. Sen de heyecan istiyorsun işte. Ne yapsak ilişkimize heyecan mı getirsek?" diyerek göz kırptı karısına.

Sevil gayet ciddiye. "Fırat."

"He," diyen Fırat yastığın altındaki kumandayı aldı ve televizyonu açtı. Televizyonda kanalları gezinirken Sevil onun gamsızlığına çatık kaşlarla baktı. "Onu bunu boş ver. Masayı da siktir et. Gel bir film izleyelim."

"Fırat ben ciddiyim," diyen Sevil ile Fırat'ın kanal gezintisi sona erdi. Bakışları yavaşça Sevil'e döndüğünde kadının gözlerindeki yaşları gördü. Kaşları çatıldı. "Ben hamileyim. Spiral taktırmıştım uzun zaman önce ama kayma olmuş." Burnunu çekti, Sevil'in sol yanağına düştü yaş.

"Ne diyorsun sen?"

"Hamileyim, Fırat."

"Sen ciddi misin?"

"Hamileyim diyorum. Tabii ki ciddiyim! Böyle olacağını bilmiyordum. Testlerin hepsi pozitif çıktı." Elini karnına götürdü. "Bebegimiz olacak, Fırat. Sen ve benden bir parça."

"Saçmalama, Sevil."

"Dersen bana, ben istemiyorum, baba olmaya hazır değilim diye. Tamam. Öyle olsun."

"Ne öyle olsun?" diye sordu şokla Fırat. "Aldıracak mısın?"

"Hayır, asla!" dedi Sevil emin bir şekilde. "Evladımı kabul etmezsen bana tek bir yol kalır. Hayır dersen bu çocuk benimdir. Baba diye bilmez seni, ben her şey olurum ona. Yıllardır bir evlat için nasıl yanıp tutuştuğumu bilmene rağmen bir kere bile tamam demedin, düşüncenden dönmedin. Şimdi de benim hayalimi mahvetmene izin vermem."

Fırat algılamakta zorluk çekiyordu. "Şaka yapıyorsun," diyerek güldü. Sıkışmıştı. "Sevil yine beni deniyorsun."

"Dalga geçiyorum mu sanıyorsun?"

"Evet çünkü sen böyle bir şey yapmazsın. Çok dikkatli davranırsın."

"Ne dedin sen?" dedi Sevil gözlerinden ateşler çıkarken. "Dikkatli mi davranırım? Sen sok, sokuştur, zevkine bak. Hamile kalınca ben mi dikkatsiz olacağım? Zaten ben ne diye dikkatli oluyordum ki?"

“Sevil,” diyen Fırat delirecekmiş gibi ellerini saçlarına geçirerek ayağa kalktı. “Sevil, sen ne diyorsun? Bu olamaz.”

“Ne demek olamaz?” diyen Sevil şok içerisindeydi. “Ne demek olamaz!” diye bağırdı tekrar. “Hamileyim diyorum ve sen olamaz mı diyorsun?”

“Biz konuştuk bunları bitanem. Ben yapamam dedim sana. Baba olama-”

“Sen baba olamazsın diye beni de anne olmaktan mahrum bırakıyorsun!” diye bağırdı Sevil. Sanki günlerdir içinde biriktirdiği korku bu şekilde çıkıyordu. Tutamayacaktı artık. “Kayınbabam din adı altında kötü şeyler yapan bir adamdı, senin çocukluğunu mahvetmişti. İyi bir baba değildi. Yeri geldiğinde döverdi seni, yirmi dokuz yaşında bile dayak yedin babandan. Ama sen babandan nefret ediyorsun ve baban yüzünden iyi bir baba olmayacağını düşünüyorsun diye ben niye dikkatli davranmak zorundayım?”

“Tek konu bu değil,” dedi Fırat donuk bir suratla. “Biliyorsun. Bu konuda kesin kararım seni büyük bir yükün altına sokmamaktı.”

“Evet, şehit olursam çocuk babasız kalır korkun var bir de. Beni bile ürküttüğün o korkun! Bir çocuğu gururlandırmak, o çocuk için kudretli bir baba olacağım demek varken şehadeti düşünerek beni de vicdan mahkemesine sokuyorsun.”

“Sevil olmaz!” diye bağırdı birden korkuyla. Kalbi çok hızlı çarpıyordu ve yutkunamıyordu. “Olmaz diyorum sana! Hamile olamazsın. Biz yapmış olamayız. Ben de dikkatli olmaya çalışıyordum. Böyle...” Sustu Fırat.

“Böyle ne?”

“Ben buna hazır değilim.”

“Ne hazırlığından bahsediyorsun sen be adam? Çocuğum olsaydı yirmi beş yaşında olacaktı benim be! Seni sevdim, seni düşündüm, senin için hayatımı feda ettim ben.”

“Bu çok büyük bir... hata.” Fırat bakışlarını karısına çevirdi. “Biz bu hatayı nasıl yaptık, Sevil?”

Sevil’in dünyası başına yıkıldı. Gözleri karardı. Tüm yaşantısı bir yalan gibi geldi. Kimsesiz kaldı. “Bebeğimizi hata olarak mı görüyorsun, Fırat?”

Fırat ne dediğini fark ettiğinde çok geçti. Sevil ayağa kalktı yavaşça. “Çık evimden,” dediğinde şok olma sırası Fırat’taydı. “Çık dedim. Seni görmek istemiyorum.”

Kavgalarında ikisi de ağır konuşurdu fakat Sevil genelde ağlayarak evi terk eden olurken bu sefer gözünden tek bir yaş düşmüyor, evden çıkmaya yeltenmiyordu. Sevil ömrü hayatı boyunca ilk kez evi terk etmiyor, kocasını evden kovuyordu.

“Ne?”

“Bu çocuğu istemiyorsan tek başıma büyüteceğim. Benimle aynı yerde olmaya da hakkın yok senin. Aldırmayacağım. Çatır çatır doğuracağım. Ne sen ne de bir başkası... hiç kimse bu yoldan döndüremeyecek beni!”

“Sevil ben öyle demek istemedim. Ne demek tek başıma büyütece-”

“Daha fazla dinlemeyeceğim seni. Çık evimden. Hemen çık!” Sevil ona atıldı, kocasının kolundan tutup sürükleyerek dışarı götürdü. “Nasıl söylersin bana onu? Sen benim çocuğuma nasıl hata dersin?” Fırat’ı kapıdan çıkardı, askıdan da montunu alıp adamın yüzüne fırlattı. “Benim için bir hayal kırıklığı oldun bu gece, Fırat.”

Konuşmasına izin vermeden kapıyı sertçe suratına kapattı.

Sezin ve Turan’ın isteme merasiminden sonra herkes evlere dağılmaya başlamıştı. İlayda ile yan yana yürüyen Sevil, kocasının arkasından geldiğini biliyordu. Yaklaşık altı gündür konuşmuyorlardı. Çok kırgındı ve halsiz hissediyordu. Günlerinin çoğunu yatarak, uyuyarak ve yiyerek geçirdiği için vücudu dirençsizdi. Bir de dün gece kızlarla uyumayıp Sezin’in isteme merasimi için süslemeler yapmışlardı.

Eve gidip hemen uyumak istiyordu. Bir de bu aralar garip bir şekilde canı durmadan Canpare adlı bisküviden çekiyordu. Sebebini bilmiyordu. Bisküviyi yedikten sonra iyi hissediyordu. İlayda’nın koluna girmiş, Şükrü’nün arabasına doğru yürürken İlayda ona doğru eğildi. “İstersen bana gel abla.”

“Eve giderim,” dedi Sevil de. Kimseye katlanamayacaktı. Yatağına gidip bir komedi filmi izler, uyurdu. Bebeği üzmemek için ağlamıyor, üzücü şeylere bakmıyordu. Zaten çok duygusaldı, bu yüzden kötüye sürüklemek istemiyordu. Kendisini mutlu edecek şeylere yöneliyordu. Çizim yapmayı çok sevdiğinden ve evinde de bir odasını çizim için ayırdığından çizim yapmak bu dönemde iyi geliyordu ona. Duvarları Fırat’ın fotoğrafları ile doluydu. Bu aralar Fırat’ı şeytan olarak çiziyordu.

Çok yalnızdı. Bir tek o üzüyordu kendisini. Hayatında yalnız hissettiği çok an olmuştu, bu sıralar en yalnız hissettiği günlerini yaşıyordu.

İlayda da kıyamıyordu Sevil’e. “Yalnız uyuma bu gece. Bana gelirsin, biraz sohbet ederiz. Sonra da sarılıp uyuruz. Olmaz mı ablam?”

“Canım siz beni Şükrü’yle eve bırakın, herkes evine sonra. Yatağıma yatacağım. Yalnız uyuma deme ayrıca. Asker eşiyim ben. Çoğu gecem yalnız benim,” deyince korku İlayda’yı daha da sardı. Askerlerden uzak durma kararında haklı olduğunu düşündü.

“Sevil!” diye bağırın sesi duyunca İlayda arkasını döndü. Sevil karşıya bakarak olduğu yerde durdu. Şükrü arabanın kapısını açarken bakışlarını Fırat abisine dikti. Fırat üzerine giydiği kabanla birlikte omuzlarını düşürmüş, bir umutla bakıyordu eşine. “Sevil, bakmayacak mısın bana?”

Sevil, bakışlarını Şükrü’ye dikti. “Şükrü, abine ona bakmayacağımı söyle.”

“Abi, Sevil abla sana bakmayacakmış,” dedi Şükrü.

“Sevil yapma böyle. Evimize gidelim.”

“Şükrü,” dedi yine. “Abine, beni senin eve bırakacağını söyle.”

“Abi ben bırakacakmışım Sevil ablayı.”

Fırat, “Kes sesini,” deyince Şükrü kapattı ağzını.

“Abla kusura bakma, kesecekmişim sesimi.”

Sevil göz devirerek arkasını döndü. Bakışlarını Fırat’a kaldırdığında koca adamını çaresiz, pişman ve mutsuz görmek hiç iyi gelmedi kendisine. Çok sinirliydi, çok kırgındı ama bu adam annesinden, babasından daha çok kendisini seven, destek olan, var olan adamdı.

“Benimle gel,” dedi Fırat yalvarırcasına. “Evimize gidelim. Lütfen.”

Sevil yutkundu. Koluna taktığı çantasını diğer koluna aldı. Üstündeki siyah kürkünün önünü kapattı. “Şükrü sen İlayda’yı evine bırak ablacığım.”

“Emredersin abla,” dedi Şükrü de komutanından emir alan asker ciddiyetinde.

Sevil topuklularıyla Fırat’ın yanından geçip gitti ve beyaz *Fiat Doblo* arabalarının önünde durdu. Fırat aceleyle koştu, cebindeki anahtarın kumandasından arabanın kilidini kaldırdıktan sonra Sevil’in kapısını açtı. “Buyur.”

“Teşekkür ederim,” diyen Sevil sakince arabaya geçip oturdu. Fırat onun kapısını kapatınca bakışlarını telaşlanan, karşısında minicik adam olan kocasına çevirdi. Fırat sürücü koltuğuna oturduğunda her zaman olduğu gibi ilk önce Sevil’in kemerini taktı. Sevil dudaklarını birbirine bastırıp dışarıya baktı.

Gülesi gelmişti. Normalde soğukkanlı, heybetiyle göz dolduran kocası, eli ayağına dolaşmış kedi gibiydi. Biraz mırılatmaktan zarar gelmezdi. Hem aynı gençliklerindeki isteme günleri gibi bu gece bir kez daha tuzlu kahve içirmişti kocasına ve kocası da gözünü bile kırpmadan dikmişti kafasına. Yeniden genç kız gibi hissetmiş, gülümsemişti.

“Şarkı açayım mı?” diye sordu Fırat. Sevil ise yalnızca omuz silkti ve kollarını göğsünde birleştirip dışarı baktı. Fırat telefonunu çıkardı ve Sevil’in, telefonuna alayda canı sıkılırsa dinler diye indirdiği şarkılardan birini rastgele açtı.

*Yeterince mutlu kaldım dedi
Kimse ona sormadan
Ne yapar ne beklenir ki
Bir kalbe dokunup kaçandan**

Yeterince mutlu kalmıştı Fırat. İsteddiği olmuştu. Sevil o mutlu olsun diye yıllarını heba etmişti ve şimdi hayalini gerçekleştirdiği için mutlu olmak istiyordu. Kocasını bunu anlamalıydı. Sevil daha fazla kendinden fedakârlık edemezdi.

*Yaşam gibi, ölmek gibi
Bir kere gelir aşk
Herkes bir kere
Yaşam gibi, ölmek gibi*

Fırat perişandı. Karısı ona azıcık kırgın baksa, gözleri dolsa tüm hayatı yalan olurdu. Annesiydi, kızıydı, ablasıydı, eşiydi, canıydı bu kadın. Koca yürekli karısı yine kendisine kıyamamış, arabaya binmişti. Günlerdir kendisinden kaçıyor, eve geldiğinde de kapıyı kilitliyor, eve almıyordu kocasını. Şimdi ise yanındaydı. Kokusu burnundaydı can eşiğinin.

*Başka bir yüz vardı karşımda
Uyandığımız o son sabah
Hangi yoldu benimkisi
Önümde uzayıp gidenlerden*

Fırat onun ürkek, özlem taşıyan bakışlarını yakaladı. Sevil içi gider gibi kocasına baktı. Neşesi hayatına nefes olurken eşi günlerdir mutsuzdu. Ne zaman görse enerjisi yoktu. Sevil mutlu değildi çünkü bu zor zamanlarında eşine kırgındı, yalnızdı, kimsesi yoktu. İçi gidiyordu Fırat'a ama gözü değince ürperiyordu. Sevil bakışlarını kaçırıp dışarı baktı tekrar.

Dakikalar sonra evlerine girerken kapıyı açan Fırat oldu. Sevil ayakkabılarını çıkarıp içeri girdi. Fırat ikisinin de ayakkabılarını alıp içeri koydu. Sevil üstündeki kürkü çıkardı ve siyah, karnı belli olmasın diye giydiği elbisesiyle küçük adımlarla yatak odasına yürüdü. Sonra da kapıyı çat diye kapatıverdi.

Fırat onun arkasından bakakaldı. Karısının küslüğünü bilirdi, çok çek-tirirdi işte böyle. Kapıya doğru yürüdü, kapıyı açacaktı ama bunu yapmadı. Kapıyı tıklattı. "Sevil, konuşalım mı canım?"

Sevil yatağa oturmuş, dolu gözleri ile kapıya bakıyordu. Cevap vermeli miydi? Derin bir nefes aldı. "Konuşacak bir şey yok, Fırat."

* Yedinci Ev, Bir Kere Gelir.

“Var, gözünü sevdiğim.” Perişandı. Karısını üzmenin, korkusu yüzünden karısını tüm güzelliklerden mahrum bıraktığının farkında olsa da ipin ucundalardı. Evlatları olacaktı. “Yalvarırım, aç kapıyı. Konuşalım. Hiç mutlu değilim. Benim senden başka kimim var, Sevil’im?”

“Benim senden başka bir şeyim mi var?” dedi Sevil de kızgın bir sesle.

“Yok... Bizim birbirimizden ve yavrumuzdan başka bir şey yok elimizde.”

Sevil kalakaldı. Yavrumuz mu demişti? Gözünden düşen yaşlarını tutamadı. *Yavruları...* Gerçekten evlatları olacaktı. Günlerdir kursağında kalan bu gerçek nasıl da iyi gelmişti şimdi.

“Yavrumuz deme,” dedi Sevil burnunu çekerek. “Baba olamazsın ya sen. Unuttun mu?”

“Olurum,” dedi Fırat hemen. Kapının koluna dokundu. “Gireyim mi?”

Sevil’den ses gelmedi, cevabın evet olduğunu biliyordu. Kapıyı açtı, karısını yatağının üstünde gördü. Sevil kırgın ve yaşlı gözlerle bakıyordu. “Ah benim cananım,” dediği gibi eğildi Fırat, karısının önünde diz çöktü. “Yaşlı gözün alır içimi. Bakma öyle. Çok pişmanım. Perperişanım,” dediğinde Sevil’in yanaklarından döküldü yaşlar.

Al işte! Günlerdir çocuğa Demet Akalın, Hande Yener, Serdar Ortaç dinlettiği çabaları hiç olmuştu. Üzgündü, bebek de üzülecekti!

“Yıllarca ikimize de eziyet ettim. İstedim bir bebeğimiz, evladımız olmasını. Rabbim yukarıda şahidim Sevil, çok istedim ama korktum. Çok korktum. Neden yaptım bize, nasıl yaptım, bilmiyorum. Allah benim belamı versin.”

Sevil şok oldu. Bela anmayı sevmeyen kocası kendisine belalar okuyordu. Yüreği kaldırmazdı böylesini. “Öyle deme,” deyiverdi. Bir de başına bir bela, musibet gelirdi. *Yok!* Bebek ne olurdu sonra? Babasız mı kalacaktı? *Tövbeler olsun!*

“Derim, diyeyim.” Fırat’ın gözünden de yaşlar döküldü. “Çok pişmanım, Sevil. Bebeğimize hata demek ne demek? En büyük hata benim. O lafları nasıl söyledim, nasıl düşündüm... bilmiyorum. Ne geçti ki aklımdan? Yazıklar olsun bana. Affetme. Hakkındır. Hem Sevil hakkındır hem analık hakkındır hem de eşlik hakkındır. Yüzüme tükür. *Nasıl söyledin bana onları de. Sana bir daha nasıl bakacağım de.* Hakkısın. Yemin ederim ki hakkısın. *Hayal kırıklığı oldun bana de.* Yüzümü eğer, göğsüme basarım laflarını. Yeter ki bana uzak bakma, yeter ki ağlama.”

“Çok yalnızdım,” dedi Sevil dayanamayarak. “Beni çok yalnız bıraktın. Çok üzüldüm. Ağlamadım, ağlayamadım o üzülmesin diye. Bebek

büyüyünce Azer Bülbül dinlemesin diye hep pop dinledim, sana kızdım ama ona belli etmedim. *Baban o senin, bilecek seni, sevecek, bağrına basacak* dedim.”

Fırat kafasını Sevil’in dizlerine yasladı. Boktan bir adamdı. Yalnız bırakmıştı eşini. Kapıya dayandığında Sevil kapıdan kovsa da camdan girecekti, camdan da kovulursa bacadan girecekti ama o eve bir şekilde girecekti.

“Özür dilerim. Sana söz veriyorum, en güzel baba ben olacağım. Evladımızı sahipsiz, yalnız koymayacağım. Elimden geleni yapacağım. Gerekirse onu gururlandıracağım. Hep elinden tutacağım. Dünyadaki en iyi baba ben olacağım.”

“Tamam, çok ağladın,” dedi Sevil de ağlarken. Ellerini Fırat’ın saçlarının arasından geçirdi, okşadı kocasının kafasını. “Bebek ikimizin de ağladığını duyunca doğduğunda Müslüm dinleyecek. Bunu biz yaptık ona,” diyerek daha çok ağladı. “Benim bebeğim arabesk dinleyecek üzüntüden. Allah kahretsin ya! Keko olacak çocuğum. Çok etkilendi bu dönemden o, ben biliyorum. Okudum internette. Anne üzülürse bebek de üzülürmüş.”

“Affedecek misin beni?” dedi Fırat kafasını kaldırıp. Yaşlı gözleriyle baktı karısına. O öyle kırgın bakmasın diye ömrünü feda ederdi.

“Söylediklerini unutmayacağım, hep hatırlayacağım,” dedi Sevil ne olursa olsun. Affetmeyeceğim demedi, affetmedim de demedi. Çünkü ikisi de biliyordu ki birbirlerine söyledikleri laflar evliliklerinde oluyordu. Af dilemek de affetmek de evliliklerinin bir kuralıydı. Kırıldıkları sözleri unutamazlardı, birbirlerine ağır konuştukları olurdu ama affetmeyi de bilirdi.

“Tamam gülüm. Sen ne dersen, nasıl istersen. Kapından kovma beni, gözün ırak bakmasın bana, ellerin çekmesin kendini benden. Ben her şeye razıyım.” Sevil kafasıyla onayladı. “Büyütmeyeceksin değil mi bensiz? Senin değil, bizim bebeğimiz. Baba diye bilecek beni evladımız.”

“Hayır,” dedi Sevil burnunu çekerek. “Ben ona başka baba bulacağım.” Sesini kıstı sonra. Bebek duymasın diye rol yaptı aslında. “Babası onu hata olarak gördü, nasıl söylerim ona bunu?”

Fırat çıldıracak gibi oldu. Başka baba mı? “Sikerim başkayı da babayı da!” diye hiddetlenince Sevil ağlamayla karışık güldü. “Şaka yapıyorsun. Yapma şaka. Çok sinirlenirim.”

Sevil daha da güldü. “Tamam sinirlenme. Şaka,” dedi ve yüreği birden hafifleyiverdi. Gözlerindeki yaşlarını sildi. “Bizim bebeğimiz olacak!” dedi sonra yine dolan gözleriyle.

Fırat doğruldu, onun yanına oturdu. Göğsüne çekti karısını. O da ağladı. Erkekliğin şanıydı eşi için ağlamak. Erkek adam bir tek eşi için, ailesi

için ağlardı. Gocunmadı. O da hıçkırarak ağladı. “Bebeğimiz, evladımız olacak ruhum.”

“Çok güzel anne, baba mı olacağız?” dedi Sevil de kafasını kocasının göğsüne yaslayarak. Elleri kucagındaydı. Artık dümdüz durmayan, hafif şişen göbeğine baktı. “Bizimle gurur duyacak değil mi çocuğumuz? Çok sağlıklı olacak. Annesine, babasına, vatanına, milletine hayırlı bir evlat olacak. Değil mi, Fırat?”

“Evet canım. Evet bebeğim. Çok güzel bir çocuk olacak. Biz de yanı başında olacağız. Onu en güzel haliyle yetiştireceğiz. Hayırlı bir evlat olacak o.” Sevil ona döndü, boynuna atladı kocasının. Sımsıkı sarıldı. Fırat tavana bakıp derin bir nefes aldı. “Şükürler olsun bugünümüze,” dedi. “Rabbim sana şükürler olsun.”

Kubat & Ziyafet.

İsteme merasiminden bir gün sonra.

Ziyafet, Lösemi hastası olan küçük hastasına, “Söz veriyorum, seni görmeden çıkmayacağım bugün,” diye veda ederek odadan çıktı. Küçük kız Ziyafet’i çok sevdiğini söyleyince kıza *sticker* hediye etmişti. Hastalarıyla arasındaki bağ bambaşkaydı. Küçük kıızı düşünerek personel mutfağına geçip kendisine bir kahve yapmaya başladı.

Dün, Sezin ile Turan’ın merasiminden erken ayrılmak durumunda kalmıştı. Ondan önceki gün sabaha kadar süslemelerle uğraşmışlardı, uykusuz bir şekilde de tüm gün uğraştığından bedeni iflas etmişti.

Şükrü’ye kendisini eve bırakmasını söylemişti çünkü Kubat’la yalnız kalmak istememişti. Kubat onun gitmek istediğini fark etseydi bu fırsatı kaçırmaz, eve bırakırdı.

Gerçi... Kubat’la Sezin’in hastane çıkışından beri yalnız kalmamış, halı saha çıkışından beri de konuşmamışlardı. Bu onun için de garipti çünkü Kubat bir yolunu bulup kendisiyle konuşurken bu sefer o da geri çekilmişti.

Aziz denilen adamla birlikte diye düşünüyor olmalıydı, oysa ortada Aziz diye biri de yoktu.

Kubat büyük ihtimalle yine kafasında bir şeyleri yanlış yorumlamış, kendisinden uzaklaşmıştı. En son yalnız kaldıkları anı, Sezin’le Turan’ın evinde, mutfaktaki o yakınlaşmalarını hatırlayınca yutkundu Ziyafet.

Tabakları hazırlamak için mutfağa girdiğinde ikramlıklara yöneldi. Tam işe koyulacaktı ki içeri giren Kubat ile kalbinin sert vuruşlarına sahip çıkamadı. Çok zordu, olmuyordu. Bir türlü toparlayamıyordu.

"Yardım edeyim," demişti Kubat da göğüs kafesinde titreşen o organa lanetler ederek. Ziyafet'in atkuyruğu yapılmış uzun saçlarına baktıkça tokalara lanet ediyordu. Salınsaydı saçları, içine şenlik doğursaydı... ne olurdu?

Ülkedeki bütün tokaları yakacaktı.

"İçeri geçebilirsin, ben hallederim," diyen Ziyafet Kubat'ın neden geldiğini bile anlamamıştı.

"Taşımana yardım ederim, Mare."

Ziyafet göz devirmişti ister istemez. "Güçsüz müyüm ben?"

"Öylesin."

Kaşlarını çatıp Kubat'a döndü. "Güçsüzüm?" diye sordu sorgular biçimde.

"Küçük olduğun için."

"İki tabak için mi güçsüzüm?"

"İki tabağı taşırsın, yalan olmasın şimdi." Ziyafet hah diyerek önüne döndü. Paketinden çıkardığı ikramlıkları tabaklara yerleştirmeye başladı. "Üçüncü tabak seni zorlar," diyen Kubat ona takılmanın derdindeydi. Onun sinirlenmesi ve sinirliyen kıpkırmızı olarak kendisine başkaldırması hoşuna gitmiyor değildi.

Ziyafet kızarmaya başlayan yüzüyle ona dönerek kaşlarını çatı. "Üçüncü tabağı alıp senin beygir gibi diktiğin kafana geçirirsem görürsün."

"Vahşi dilinin beni korkuttuğunu mu düşünüyorsun?"

Vahşi demesiyle Ziyafet birden kaşlarını çatı. Kubat ise o vahşiliğin kızın suratında olmasının keyfini yaşıyordu. Sinirliyen gerçekten bir kız çocuğu gibi oluyordu. "Benimle uğraşma."

"Beni korkutmuyorsun," diyen Kubat'ın boğazdan gelen sesi Ziyafet'i dudur etti. Algıları kapanmıştı sanki. Ne diyordu Kubat? O ses neydi? "Sen beni korkutmazsın, Mare. Bana hiçbir şey yapamazsın."

Ziyafet ne kadar heyecanlansa da sesine sahip çıktı. Omzuna düşen atkuyruğunu arkaya doğru attırdı. "Seni tokatlarım be ben! Haşat ederim seni."

"Beni?" Kubat gülecek gibi oldu. "Sen?"

"Beğenemedin mi?" diyen Ziyafet alaycı olsa da Kubat alaycılıktan uzak bir sesle, "Beğendim," dedi ve bir pakete uzandı. Ziyafet bakışlarını alttan ona çevirdi. "Aslında..." diyen Kubat birden kendisini durdurdu. Aslında ilk bakışta beğendim. Az kalsın dilinden çıkacak olan kelimeleri soğukkanlılıkla yuttu.

Ziyafet gülerek önüne döndü. Kubat yine birkaç kelimeyi sandığına kapatıp o sandığın üzerine oturmuş, Ziyafet'i bilinmezlikle baş başa bırakmıştı.

"İçine ata ata ne hale düştün, tuta tuta çatlayacaksın be adam," diyerek kendi halinde şarkı söylüyormuş gibi yapan Ziyafet ıslıkla şenlendirdi mutfağı.

* Gülşen - Be Adam.

Kubat donakaldı Ziyafet'in şarkıyı söyleyen sesiyle. Sesine mi yansaydı, neşesine mi bilemedi. İçeriden gelen gülüş sesleri kulaklarına dolsa da yamındaki zararın ta kendisi olan kadın yüzünden boğuktu her ses. Bir tek onun sesi doluyordu yüreğine.

Ziyafet devam etti. "Çekinme hadi hadi söyle de kurtul bundan. Kura kura kurudun be adam."

Kendisiyle alay mı ediyordu bu kadın? Yürekli olmasını mı istiyordu? Olurdu öyleyse.

Kubat için yeniden bir mutfaktı ve yeniden kontrolsüz davrandığı bir andı.

Ziyafet'in beline kolunu dolayıp birden kendisine çevirdi. Ziyafet'in beli tezgâhın kenarına yaslandı, Kubat ise Ziyafet'in adım atamayacağı, kaçamayacağı, saklanamayacağı kadar dibindeydi. Burnuna dolan koku ile Kubat aklını yitirecek gibi olsa da işaretparmağı ile Ziyafet'in atkuyruğunu okşadı boydan boya.

Sarışın kadın nefes alamayacak haldeydi. Bunu beklemiyordu. Evet, şarkıyı söylerken amacı dalga geçmekti çünkü kahrolası adam bir türlü çözülmiyordu. Ziyafet iki yılı geçik bir süredir yalnızca duvarlarına çarpıyordu. Artık yorulmuştu. Kızları dinleyerek kendisini seven ve yürekli davranabilen bir adam bulmak istiyordu. Çünkü o bunu hak ediyordu ve hak ettiğini hep almıştı.

Şu inadı olmasaydı... Bir şeyi elde etmek için çirkinleşecek kadar gözünü karartmasaydı da hemen vazgeçseydi bir daha yüzüne bakmazdı bu yüreksizin. Tam tersine bu adam ne kadar kendisini itiyorsa o kadar zorlamak istiyordu sınırları.

"Ne o?" dedi yine o sınırların üzerine yalınayak koşarak. "Şarkı içinde bir yerlere mi dokundu?"

Kubat sesini bile çıkarmadan elini yavaşça kadının omuzlarına getirdi. Kazağının yaka kısmına ilerleyip oyalanması ise durumu oldukça zorlaştırdı. Parmaklarıyla bedenini keşfediyordu. Yalnızca merakı içindeki. Ona dokunma isteğini dizginlemek çok zordu. Hele ilk öpüştükleri andan beri her şey daha da zordu. Uzaklaşmak, kaçmak, ondan bir santim ilerisine bakmak... zordu.

"Kubat," demişti bir gün Kubat'ın ikiz kardeşi Kumru. Kaç yaşındalardı? Hatırına düşen yaşları dokuz yaşlarıydı. Parktalardı. Herkes güler oynarken Kubat orada yalnızca Kumru için bulunuyordu. Kumru da Kubat'ı bankta otururken bırakıp gidemiyordu. "Kendimi çöp gibi hissediyorum. Çocuklar çok mutlu. Neden? Sevidikleri için mi? İğrenç..." Doğduklarından beri yurttan ve okulda itilip kakılmaya öyle alışmışlardı ki kalpleri körelmişti. Birbirlerine olan sevgileri olmasa, taş dönecekti yürekleri. "Bir gün biz de sevilir miyiz ikiz?"

"Sevilmeyiz," demişti Kubat kapüşonuna saklanmış şekilde. "Bizi doğuran bile sokağa bırakıp kaçmış. Bizim yüzümüze kim baksın? Biz sonsuza kadar atıldığımız köşede kalmalıyız."

Kumru bıkkınca oflamıştı. "Bazen tek istediğim görünmez olmak ya da... yok olmak."

"Beni bırakamazsın," demişti Kubat ona dönüp. "Yalnız kalırım ben."

"Biliyorum," diyen Kumru gözlerini ondan kaçırmıştı. "Ondan duruyorum dünyada. Seni sevdiğim için. O köşede birlikteyiz ikiz. Sanırım sonsuza kadar..."

Kubat, Ziyafet'in kendisini sevdiğini bildiği gibi Ziyafet'i de ezbere biliyordu. Onu ne kadar yıpratırsa yıpratсын Ziyafet'in kendisine aç olduğunu farkındaydı. Belki de bu yüzdendi dönüp dolaşıp ona gelişi.

Kumru değildi, gitmiyordu. Sema değildi, iki yıldır bir başkasına gözü değmiyordu. Annesi değildi, bırakmıyordu. Ziyafet bambaşkaydı. Korkutucu derecede başkaydı.

"Neden ki?" diye sordu Kubat. Parmakları narin boynuna dokundu kadının. "Neden tutamıyorum ki?"

Ziyafet anlamadı. "Ne diyorsun, Kubat?"

İçimi diyorum Ziyafet. İçimi sana tutamıyorum. Neden tutamıyorum?

"Çok başka bir sarı bu," diyen Kubat yavaşça eğildi kızın boynuna. Ziyafet kıpkırmızı suratı, kulakları, boynu ile kalakaldı. "Çok başka bir..." Koku.

Kokusu Kubat'ı perişan ediyordu sanki. Kokuyu kaynağından almak ister gibi kızın boynuna yaklaştı. İnadına yapmıyordu, yalnızca bir an tutmak istemişti kendisini. Kubat'ın bir eli tezgâha dayandı. Burnu Ziyafet'in burnuna değince ürperdi kadın. Kafasını nefes almak ister gibi yukarı kaldırıncı bu Kubat'a daha da alan açtı.

Ziyafet ellerini tezgâha yaslariken göğsü yükselip alçaldı. Kubat elini kızın ense kökündeki saçlara götürüp elini yukarı kaldırdı, kaldırdı ve en sonunda parmaklarının tutunduğu tokayı çekip aldı saçlarından. Ziyafet'in upuzun, prenses gibi duran sarı saçları omuzlarına döküldü.

Koku, Kubat'ın burnuna daha da yoğun doldu. Küçükken Kumru ile yurttan kaçtıklarında gittikleri çiçek bahçesi gibi kokuyordu.

"Mare, nasıl boğuluyorsun o denizde ve ben nasıl..." Elimi uzatamıyorum sana? "Hiç yorulmadın mı?" Birileri için kendini feda etmekten? "Güzel bir kalbin var, sevdiklerin için her şeyi yaparsın." Benim için yapar mısın? Hayır... Hayır. "Birileri için uğraşmak boş, anlamadın bunu. Anlamadın."

Saçları ile oynadıkça Ziyafet mahvoluyordu. "Sen anlamadın beni."

"En sevdiğin şarkıcı kim, Mare?"

"Cengiz Kurt-"

"Şebnem Ferah," dedi Kubat onu keserek. Ziyafet'i defalarca kez odasında Şebnem Ferah dinlerken yakalamıştı ve Şebnem Ferah şarkılarına nasıl eşlik ettiğini çok iyi biliyordu. Ziyafet'in sesi melekler gibiydi. "Nilüfer ve Sertab Erener. Bu üç kadın senin için çok özel."

Ziyafet şokla kasıldı. Şükrü ve Narin bile en sevdiği şarkıcı o sanırlardı. "Hayır," dedi Ziyafet. "Cengiz Kurtoğlu. Babam sever."

"Evinde sticker koleksiyonun var, hastalarına sticker dağıtmayı seviyorsun. Çocukların hayatlarındaki en değerli eşyalarına bir damga bıraktıklarını bilirsin. Onlara sticker verirsin, hatta birkaçı stickerlarını sana verdiği için odana geçip ağlarsın."

Ziyafet yutkunamadı bile.

"Üç ayrı tabağa tuz ayarlayıp koyuyorsun çünkü annen tansiyon hastasıydı. Lisedeyken tüm evin yükü sana kalmıştı. Yemek yapmayı bu şekilde öğrendin. Annenin hangi tuza dayanıklı olacağını bu şekilde ölçtün hep. Üç ayrı tabakta kontrol etmezsen emin olamıyorsun."

"Sus," dedi Ziyafet. "Bunlar doğru değil." Doğruydı ve Kubat'ın bunları nereden bildiğini bilmiyordu. Şükrü bile bilmezdi!

"Yaz insanısın fakat annen öldüğünden beri bir kez bile gidemedin denize. Ya Narin'in başında durdun ya da Şükrü'nün yanında oldun. Denizi çok seviyorsun diye mi gözlerin bu kadar güzel mavi, bilmiyorum." Kubat onun saçlarına dokundu. "Denize gitmelisin, Mare. Bir kez kendi hayatın için yaşamalısın."

Ziyafet onu gerçekten bu dünyada anlayan tek adamın o olduğunu hissederken nefesini tutmuştu. Kubat'ın saçıyla oyalanan eli kafasını karıştırıyordu.

"Tunceli'ye neden geldin?"

"Şükrü-"

"Şükrü için geldin. Narin'in olduğu yere alacaktın tayinini, Narin istemedi seni çünkü yıllardır senin kontrolünde olmaktan sıkılmıştı. Şükrü'den de habersiz geldin çünkü kardeşlerin için bir şey yapmazsan mutlu olmuyorsun. Çünkü insanlar için kendini feda etmezsen, onlar için uğraşmazsan bu dünya yaşanılabilir değil senin için."

Bu yüzden ısrarcısın beni çözmekte. Bu yüzden göz yumuyorsun bana ve bu yüzden ben özürler dilemeden affediyorsun beni. Çünkü lanet olası bir vicdanın var.

Kubat kızın belindeki elini yukarı doğru kaydırınca Ziyafet'in kazağı açıldı. Kubat'ın parmak uçları o çıplaklığa dokunarak okşadı orayı. Sarışın kadının göğsü patlayacaktı. "Kubat," diyen Ziyafet'in sesi titremiştir. Kubat'ın içi ise... her an bu kadına titriyordu. "Ne yaptığını bilmiyorsun." Benimle böyle konuştuğunda senden vazgeçemem. Yapma. Beni bu dünyada anlayan tek insan olma.

"Biliyorum," dedi Kubat. "Sen benim neden sustuğumu bilmiyorsun."

"Bilmek istiyorum," dedi Ziyafet nefes nefese. Gurursuz gibi durmak istemiyordu ama bu adamdan başka kimse kendisini tanımıyordu. Bu adama her anlamda uygundu. "Benimle konuşmadıklarını konuş."

Ona acıması için mi konuşsun? Kubat alayla gülümsedi kızın boynunda. "Dilim bitkin," dedi Kubat. Çok yorgunum, Mare. Direnmekten de korkmaktan da şabalamaktan da çok yoruldum. Kabullenemediğim ihaneti başkasına yapamayacak olmanın ama o ihanete çekilmenin bitkinliği vurdu dilime.

"Sus o zaman," dedi Ziyafet. "Sadece izin ver." Ben dinlerim. Sen sus, ben seni duyarım. Sadece izin ver.

"Keşke böyle olmak zorunda olmasa," dedi Kubat. "Keşke vazgeçebilsen. Keşke zorlaştırmasan."

"Keşkelerin bizi bir yere götürmüyor." Önce toplayıp sonra yere saçma beni. Keşke deme. Dik ol. En azından bir kere.

"Keşkelerim keşke seni uzak bir yere götürse..." Ve ben de senin peşinden gelsem.

Ziyafet çılgılık atarak ağlamak istedi. Kafayı yiyordu. Bu olmazdı. Bu kadarı olmazdı. Kubat'ı itmek istese de o gücü kendisinde bulamadı.

Kızlar haklıydı. Bu adam hiçbir şey yapmadan kendisinden bekliyordu. Kendisine çıkan bir yol çiziyordu ve sonra yolun ucundan çekilip, benden başka yolun yok diyordu. Yolu da kendisi değildi ki.

"Ziyafet abla! Kubat abi! Çaylar bitti."

Ziyafet itmedi bu sefer. Kubat parmakları arasındaki tokayı cebine atarak yavaşça geri çekildi. Bakışlarını hırçın mavilere kaldırdığında kızın gözlerinin tanımadığı şekilde baktığını gördü. Ziyafet bakışlarını kaçırdı, tabaklardan birkaçını alıp koşarak içeri gitti.

Ziyafet personel mutfağının tezgâhına yaslanmış, kahvesini içerken geçmişe dalmıştı. Çok uzun zamandır zorlandığı bir durumun içindeydi. Başlangıçtan çok uzaktı ve çıkışı bulamayacak kadar da yolu uzundu.

Çat diye açılan kapıya çevirdi bakışlarını. Uğur girdi içerdi. “Biricik hastamla konuşmuşsun. Bana yine Ziyafet abla şeker verdi dedi. Seninle yarışa girmek çok zor.”

Kendisine bir kahve hazırlamaya koyulunca Ziyafet ona güldü. “Sen bana rakip olamazsın.”

Uğur ona alayla güldü. “Sen niye buradasın?”

“Hastanın sonuçlarını alacağım, öyle çıkacağım,” dedi Ziyafet de rahatça. “Tuğçe’yi gönderdim eve. Annesi gelecekmiş bugün. Bugün sen nöbetçi olduğun için rahatım canım.” Tuğçe, Ziyafet’in asistanıydı. “Hasta da almıyorum.”

“Allah Allah. Odanda koca bir bebek var diye duydum.”

Ziyafet kaşlarını kaldırdı. “Kimmiş?”

“Kubat’ı görmüşler, senin odana girmiş. En son *güvenliklere söyleyeceğim, hastanenin kara listesine aldıracağım* diyordun. Söylemedin mi?” diye sordu Uğur.

“Ne!” diye bağırarak Ziyafet’in kalbi durdu. Kubat mı gelmişti? Hem de Aziz muhabbetine rağmen... Günlerdir kendi ayağına gelmiyordu, şimdi neden hemen... “O yine mi burada? Bıktım ama ya!” diye bağırarak kahvesini bıraktı ve bir hışım çıktı mutfaktan.

Hızlı adımlarla odasına ilerlerken yanına gelen kimseyi umursamadı. Mor doktor forması, büyük plastik ve *stickerli* terlikleri, topuz yaptığı saçları ile hızlı adımlarla odasına vardı.

Kapıyı birden öfkeyle açtı. “Pislik herif niye senden kurtulam-” Devam edemedi. İçeri girdiğinde ona bakışlarını çeviren adam enkazdan farksızdı. Göz altları çökmüştü. Üzerinde dün istemede giydiği takım elbise vardı. Yakası açıktı. Saçları birbirine girmişti. Yüzündeki kan çekilmişti.

Kubat ölüydü. Gidecek bir yeri yoktu. Evi yoktu, çatısı yoktu, gücü yoktu. Neden buraya gelmişti, onu bile bilmiyordu.

“Sen...” diyen Ziyafet donmuştu. Birkaç saniye kendisine bitkin bir şekilde bakan adama baktı. Adam sakince önüne döndüğünde Ziyafet ayaklarına söz geçiremeden Kubat’ın yanına gitti ve kendisinden bile beklemediği bir şekilde sarıldı Kubat’a. Kubat kafasını onun omzuna yasladı. “Tamam,” dedi ama neye tamamdı? Ne düşüneceğini bilmiyordu.

“Bugün onun ölüm günü,” dedi saniyeler sonra. Ziyafet kolları arasındaki adama sarılmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu. Kubat iki büklüm kalmıştı, ellerini ise çaresizce kucağında birleştirmişti. “Kumru’nun ölüm yıldönümü.”

Ziyafet'in tüm vücudu kilitlendi. Kumru dediği kadını... biliyordu. Çiçek aldığı kızın çocukluk fotoğrafında bu isim yazıyordu, değil mi? *Kumru*, 2001. Kubat fotoğrafı ceketinin cebinde taşıyordu. Kız ölmüş müydü? Ölen sevgilisi miydi? Buz kesti vücudu.

"Ölen eski sevgilin-"

"İkiz kardeşimdi," dediğinde Ziyafet ses çıkarmamak için büyük bir çaba harcadı. Ne? *Kumru*... Aptal kafası, neden dinlemeden yargılamıştı? Kubat konuşuyordu ve bu ihtimaller dahilinde çok cılız bir ışıktı. Sustu. "Bugün onun beni o köşede yalnız bıraktığı tarih. On beş yıl sürecektir eziyetin başladığı tarih."

Ziyafet sadece ona sarılıyordu. Kolları arasında tuttuğu adam hem sevdiği hem de nefret ettiği adamdı. Çaresi yoktu. Bu adam ne kadar iterse itsin doymuyordu Ziyafet, onun sarılası ruhuna sırtını dönemiyordu. "Her zaman depresif bir kızdı. Onu en iyi ben anlardım. Yaşadığımız hayat, anne ve babamızın kim olduğunun bilinmemesi, okuldaki insanlar... Hiç kabul lenemedi kendisini."

Bir gözyaşı Ziyafet'in çıplak koluna düştüğünde Ziyafet korkuyla Kubat'ı dinlemekten başka bir şey yapmıyordu. Kubat ağlıyor muydu? "Yurttaki hapları çalmış revirden. Ben uyurken odamızda intihar etmiş. *Senin yüzünden* dediler. *Uyumayıp başında beklemeliydin, sesi duymalıydın, kardeşin yanında can çekti* dediler. Kardeşim, canınım içi benim yüzümden öldü, Mare."

"Hayır," dedi Ziyafet dakikalar sonra. "Senin suçun değil. Bunu kendine yapma." Kubat sesini çıkarmadığında tekrar konuştu. "O sadece kayıp bir kızdı ve bulduğu şey onu senden koparacak tek şeydi. Eminim, o da bunu sana yapmak istememişti."

Kubat donuk gözleriyle yeri izlerken komodinin üzerindeki o kâğıdı hatırladı. "İntihar etmeden önce bıraktığı mektupta benim ismimi yazmamış, biliyor musun? Yurttaki hademeye bile *arkamdan üzülme* demiş. Bana hiçbir şey demedi. Bana üzülme demedi. Bu dünyadaki tek varlığım sessiz sakın gitti benden."

Ziyafet onu kendisine çevirdi. Onun yüzündeki ince bir çizgi halinde duran ıslaklığı sildi. Elleriyle okşadı koca adamın yüzünü. "Bana bak." Bakışları çarpıştı, odada bir şimşek çaktı sanki. "Üzülme," dedi Ziyafet ve bu Kubat için felaketten başka bir şey değildi. "Buradayım, sorun yok." Ziyafet dudaklarına baktığını gördü, yavaşça ona yaklaştı ve masum bir öpücük kondurdu. Tamamen içinden gelmişti. "Sorun yok," dedi tekrar. "Ben burada olduğum sürece yalnız değilsin."

Kubat büyük bir can havliyle Ziyafet'in dudaklarına yapıştı ve onu öpmeye başladı. Ziyafet onun bu hareketine içi gide gide dudaklarını araladı. Öpüşükleri ikinci seferdi fakat en değerlisi şüphesiz buydu. Çünkü ikisinin ihtiyacından doğmuştu.

Adamın hayatı hakkında ilk kez bir şey öğreniyordu ve ayağına gelerek anlatmıştı. Ziyafet böyle bir şey beklemiyordu. Çaresiz bir adamdı, geçmişi hakkında tahminleri vardı fakat bu şekilde öğreneceğini düşünmemişti. Gözünden düşmek isteyen yaşları zor tutuyordu. Kubat zaten üzgündü, bir de kendisi ağlarsa ona bir şey katamazdı. Güçlü olmalıydı.

Ziyafet parmaklarını onun ensesine getirdiğinde Kubat kendisini geri çekecekti ki izin vermedi. Kubat buna karşılık dayanamadı. Öpüşmeleri derinleşti, dilleri birbirlerine muhtaçlıkla karışıyordu.

Muhtaçtı bu çiçek bahçesine. Birilerinin onu sevmesine muhtaçtı. Muhtaçlık Kubat'a çok küçük hissettiriyordu.

Ziyafet ayrıldı. "Bu gece yapma. Ne kendine ne de bana," dediğinde Kubat gözlerini ona çevirdi tekrar. Bakışlarla konuşmak mümkün olsaydı eğer tam şu an Kubat, Ziyafet'e şükrediyor olurdu.

Tekrar tüm ihtiyaçları ve istekleriyle öpüşmeye başladılar. Ziyafet ellerini kaldırdı ve adamın yanaklarına sararak yanaklarını okşadı. Bu Kubat için ipin ucunu Ziyafet'in ellerine bırakacağı ve her şeye göz yumacağı bir hareketti. Bu, hayatı boyunca kimsenin ona yapmadığı tek şeydi.

İlk kez suçlu ya da lanetli değildi. İlk kez birisi onu tüm gerçekliğiyle sarıyordu ve bu insan... Kubat gözlerini daha da kapattı. Hayır, yapamazdı. Bu sefer sırt dönemezdi kadına.

Dudakları ayrılınca Ziyafet telkin eder gibi, "Seni evine götüreceğiz. Seni iyileştireceğim," dediğinde Kubat gözlerini açtı. "Burada bekle. Hemen geliyorum. Sonra her şeyi halledeceğim. Söz veriyorum."

Kubat cevap veremedi Ziyafet koşarak çıktı ve küçük hastasına gidip acilen hastaneden çıkması gerektiğini söyledi. Sonrasında Uğur'un odasına uğrayıp durumdan alelacele bahsedince Uğur onayladı. Ziyafet heyecanla odasına koşmaya başladı.

Otuz bir yaşında bir anne gibi hissetmekten kendisini alamıyordu. Tek istediği o koca çocuğu sarmalamak, iyileştirmekti. Odaya bir hışım girdiğinde gördüğü manzara ile beyninden vurulmuşu döndü.

Kubat yoktu. Kubat gitmişti.

"Hayır, hayır, hayır," derken üzerindeki önlüğünü askısına astı. Çantasını takarken, "Hayır anasını satayım! Yapamaz bunu," dedi ve odasını

kilitleyip koşarak güvenliğe gitti. Montunu yolda giymeye uğraştığı için yine ters giymiş bulunmuştu.

“Kubat nerede?”

“Çıktı, Ziyafet Hoca'm. Arabasıyla gelmemiştii zaten.”

“Tamam sağ ol,” diyerek arkasını döndü. Etrafa bakındı. Bir süre yalnızca yürüdü. Ne yapmalıydı? Taksiye atlayıp Kubat'ın evine gitti. Yoktu. Sezin'i aradı, bilmiyordu. Turan Yüzbaşı'yı aradı ama Sezin'leydi. Sırasıyla Fırat, Nizami, Göktuğ ve Özgür'ü aradı. Dünden beri görmediklerini söylediler. Serkan onu bu günlerde rahatsız etmemesini, ayın bu günlerinde ortalıkta olmayacağını söyledi. En son çare kardeşini aramaktı.

“Kubat yok,” dedi direkt. “Yanıma geldi. Kötü görünüyordu. Beklemesini söyledim ama yok. Şükrü, Kubat yok.”

Şükrü sessiz kaldığı birkaç saniyeden sonra, “Onun peşini bırak abla,” dediğinde Ziyafet şokla sarsıldı. Ne diyordu kardeşi?

“Neden benim mutluluğumu düşünmüyorsun?” dedi kaldırıma çıkarken. “Neden?”

“Onunla mutlu olmayacaksın.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü o mutlu olmayı bilen bir adam değil. Seni üzecek. Durmayacak. Üzdükçe üzecek. Neden anlamıyorsun? Onu en iyi ben tanıyorum. Acımasız abla. Şimdiye kadar tanıdığı hiçbir kadını mutlu etmedi. Etseydi ölirdim. O yalnızca dolabındaki fotoğrafta olan kadına ait. Biliyorum abla. Lütfen. O olmaz. Yalvarırım. O olmaz.”

“Şükrü, onu bulmalıyım,” dedi Ziyafet.

“Bulamazsın. Her yılın bu gününde yok oluyor. Bulamazsın. Bir tek albay biliyor. O gün Kubat'a kimse bir şey demiyor. Gidiyor, bulamazsın.”

“Üzgünüm,” dedi Ziyafet koşarken.

“Abla beni birazcık seviyo-”

Telefonu Şükrü'nün suratına kapattı ve sonra Kubat'ı gidebileceği yerlerde aramaya devam etti. Yoktu. Yer yarılmıştı da kendisini yerin dibine gömmüştü. Ziyafet o gece Kubat Yürek'i bulamadı.

Ertesi gün olduğunda da işten izin almış, tüm gününü evde geçirmek istediğini söylemişti. Tüm gece ağlamıştı, başı fena haldeydi. Günlerdir içindeki o acı bitmiyor, katlanarak artıyordu. Kubat yoktu ve bu berbat bir yokluktu.

Kubat ilk kez kendisini açarak Ziyafet'e gelmiş ve daha sonrasında hiçbir şey olmamış gibi yok olmuştu. “Korkak,” dedi yatarak tavanı izlediği

halının üstünden. “Sen bir korkaksın. Sen sevdiğini bile söyleyemeyen, adi, yüreksiz herifsin.”

Bilmiyor muydu sanki? Kadınlar kendilerinden hoşlanan adamları bilir-di, anlardı, hissederdi. Ziyafet çok uzun zamandır biliyordu, Kubat ondan hoşlanıyordu fakat kendisine itiraf edemiyordu.

Ziyafet derin bir nefes aldı. Gözünde yaş kalmadığını düşünüyordu artık. Evde yalnızdı, yalnız kalmak istediğini mesajla belirttiği için Şükrü hiç eve gelme tenezzülünde bulunmamıştı.

“Önce bana beni anlıyormuş gibi bakıp, hiç kimseye söylemediğim sırlarımı biliyormuş gibi davranıp sonra da hiçbir şey olmamış gibi nasıl...” Kendi kendine konuşmak olmuyordu. Üstü başı kalp parçasıydı Ziyafet’in. Kırıkları üstüne saçılmıştı. Derin bir nefes aldı ve telefonuna uzanıp çalma listesinden bir şarkı açtı.

*Bu hikâyeye ait değilim artık
Uçarı bir yürek, dul yalnızlık
Sen de susma, bi’ şey söyle
Olmadı mı haksızlık?*

Gözlerini kapatarak kendisini müziğe bırakacaktı ki kapı çaldı. Hıy-suzca toparlandı. Kapıyı açtığı anda karşısında duran kargocu çocuğu gördü. “Ziyafet Şeker siz misiniz?”

“He, benim.”

“Bu kargo sizin,” diyen çocuk Ziyafet’e bir kutu uzattı. “Ödemesi yok. İyi günler.” Ziyafet çocuğun arkasından bakakaldı. Çocuk çoktan gözden kaybolmuştu. Çocuktan aldığı kutuyla içeri girdi. “Allah aşkına bu ne şimdi?” diyerek kargoyu masaya bıraktı ve kaşlarını çatarak kimin gönderdiği-ne baktı.

*Ya var ya yok, söyle
Yağmur ol kurak gecelerime
Beni böyle incitme
Teslim oldum ürkekliğine*

“Kubat mı Yürek?” derken içindeki heyecana lanet ede ede yırttı kargo poşetini. “Ne gönderdi bana bu değişik?” Bir kutu vardı, siyahtı. Kutunun kapağını açtığı anda içindeki kurumuş, pembe laleleri gördü. Elini ağzına götürdü şokla. Çiçeklerin üzerindeki kâğıdı eline alırken şoktan dolan göz-lerini kutunun içindeki ölü çiçeklerden zar zor çekti.

* Hande Mehan - Beni Böyle Sevmek

Yaşananlar için üzgünüm, Mare. Bunlar senin için aldığım ilk çiçekler Sanırım bir buçuk yıl oldu alalı. Ondan sonra da sana getirmek için çiçekler aldım ama onların sonu çöp oldu. Bunları sana getirmeye cesaret edemedim, çöpe atamadım, ne yapacağımı bilemedim. O zamandan beri bu kutunun içindeler. Kuru değil de canlı olmalarını isterdim ama sanırım o kadar da yürekli bir adam değilim senin dediğin gibi. Neyse, Mare. Yüzün gülsün. Ben güldüremiyorum mavilerini, belki çiçekler güldürür.

-Yüreksiz Adam

“Geri zekâlısın çünkü sen,” dedi Ziyafet gözünden dökülen yaşlarla. “Nefret ediyorum senden. İğrençsin. Bunlar çiçek bile değil ki. Kurumuşlar.” İnce parmaklarıyla dokundu ölü, pembe çiçeklere. “Lale almış bir de. Sen nereden bilebilirsin benim en sevdiğim çiçeğin lale olduğunu?”

Çiçekleri parmak uçlarıyla okşadı. “Nefret...” Derin bir nefes aldı ve ellerini zar zor masaya dayadı. Eğdi kafasını, omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. “Edemiyorum. Edemiyorum ki. Senden nefret edemiyorum işte. Cesareti yok, kendi getiremiyor. Getiremez zaten de getirse ne fark edecek? Kurumuş çiçekle çıkılır mı insanın karşısına?” Gözyaşları kuru çiçekleri ıslatıyordu, fark etmiyordu bile Ziyafet. “Kurumuş çiçekle bile onu affetmemi sağlayan adamdan nefret edemiyorum.”

Beni böyle sevmeye

Önce toplayıp sonra dökme

Dargın sözlerim

Yine de gitme

Elini masadan çekmedi ama tutunmak bile onun ayakta durmasına yardımcı olmadı. Eli masaya dayalıyken dizleri üzerinde çöktü. Eliyle masaya usul usul vurdu ilk önce. İçinde hem kendine hem de o yüreksiz herife nefreti geziniyordu. İnce eli sertçe masaya vurdukça kutunun içinde duran lalelerdeki koku yükseldi.

Çürük lale. Şimdi de en sevdiği çiçek çürük, pembe laleler mi olacaktı yani?

Ayağa kalktı tekrar ve dayanamadı. Yüreği ağrısı da laleleri parmak uçlarıyla sevdi. Telefonundan açtığı çalma listesindeki şarkılar devam ediyordu. Ziyafet hangi şarkının çaldığının farkında değildi. “Çok güzeller,” dedi. Sonra bir vazo çıkardı oturma odasındaki dolaptan. Vazoya su doldurdu

mutfaktan. Gözleri dola dola götürdü içeri sonra, o laleleri ince hareketlerle vazoya koydu. Vazoya koyduğunda lalelerden birinin yaprağı düştü masaya.

“Kurumuşlar, nasıl yaşatayım?” dedi üzüle üzüle. Yine de o düşen yaprağı alıp çöpe atmadı, aldı ve vazonun içine koydu. “Yaşar belki,” dedi. Yaşamazdı. Önemi yoktu. Kubat kendisine almıştı ve saklamıştı. Ziyafet onlara yaşıyormuş gibi muamele gösterebilirdi. Lalelerin yapraklarını parmak uçlarıyla okşarken kapının ziline çaldığını duydu yine.

Beyaz kelebek bulsun da seni, söyler belki kaderi

Varsın yansın bu şehir kül olsun

Gözlerindeki yaşları sildi, derin bir nefes aldı. Büyük ihtimalle Şükrü’yü. Kendisini kontrol etmeye gelmişti. Şimdi ağlarken görünmesi hoş olmazdı, bu yüzden derin bir nefes alarak kapıya gitti. Kapıyı omuzlarını dikerek açtı ve karşısında gördüğü yüzle eli kapıdan düştü.

“Kubat?”

İçeriden çalan şarkının sesi aralarında geçti.

Kuru sıkı silah gibi o esmerin teni

Bu defa başka

Dilimdeki küfür gibi fısıldar o beni

Bu defa başka

Kubat karşısındaydı. Üstünde bol, koyu yeşil bir kazak vardı. Altına geçirdiği siyah, bol pantolonu ve dağınık saçları ile ne yapacağını bilemez gibi görünüyordu.

“Notta bir şey söylemeyi unuttum,” dediğinde Ziyafet olanları algılamakta zorluk çeken mavi gözlerini onun yüzüne kaldırdı. “Yüz yüze söylemek istedim.”

Benden fazla seven bulsun ya seni

Isıtsın sarsın sebebim bende kalsın

Ama sen banasın

Ziyafet onun yüzüne bakarken Kubat elini kaldırdı. Ziyafet o an gördü; Kubat’ın elindeki tek, canlı olan pembe laleyi. Pembe lale olması güzeldi, canlı olması güzeldi fakat en güzeli Kubat’ın elinde tutuyor oluşuydu.

“Özür dilerim, Mare. Son iki yıl için.”

Ziyafet’in sağ gözündeki yaş yanağına düştüğünde Kubat elindeki laleyi ona uzatmaya devam etti. “En başta seni tanıımıyormuş gibi yaptığım için, seni görmeme rağmen kaçtığım için, senin cesaretine rağmen korktuğum için, her şeye rağmen senden gidemeyip aklını karıştırdığım için özür dilerim. Görüştüğün biri olduğunu biliyorum, buna rağmen yine kapına

* Cihan Mürtezaoglu - Sen Banasın.

dayandığım için özür dilerim. Senden başka gidecek yerim var mı bilmiyorum. Gidecek bir yerim olmadığı için özür dilerim.”

Lalelerin bin bir türlü anlamı olsa da pembe lale, Ziyafet'in en ihtiyaç duyduğuydu sanki. Pembe laleler karşıdaki insana önemsendiğini hissettirmek, değerli hissettirmek için alınırdı. Ziyafet hayatında ilk kez pembe lale alıyordu. *Ziyafet ilk kez değerli hissediyordu.*

Elini uzattı, aldı o tek laleyi. Bakışları yine Kubat'a çevrildi. “Gel.”

Kubat şaşkınca baktı kıza. Kaçıp gitmişti, korkmuştu, ne yapacağını bilememişti.

Dün Ziyafet'in odasından çıkmak hataydı. Kız yalnızca onun iyiliğini düşünürken Kubat nasıl sırtını dönmüştü ki? Sabah ilk iş evine gidip o siyah kutudaki laleleri kıza göndermek olmuştu. Yüreksiz olduğunun altını çize çize söylemek ise büyük bir aptallıktı.

Ziyafet yüreksiz birisinden kuru lale beklemiyordu, yüreksiz bir adamın kendisine yürekli olmasını istiyordu. Kubat çiçekçiden aldığı pembe laleyle kapısına dayanmak için acele etse de kargocunun evden çıktığını gördüğünde şüphe etmişti. Ziyafet notu okumuştı, sırrını öğrenmişti, bir lale ile nasıl karşısına çıkardı? İşte böyle çıkmıştı.

Kim var kalbini yere serip?

Kim var gönlünü eğleyip?

Kim var gökleri şen edecek?

Ben burdayım işte

“Efendim?”

“İçeri gel.”

Ben buradayım işte

Ben buradayım işte

“Ben yalnızca...” Kubat arkasına doğru bakındı, sonra da derin bir nefes alarak ayakkabılarını çıkardı. Ziyafet onun içeri girdiğini görünce mutfığa geçti hemen. Evde kimse olmadığı için beyaz tişört ve mor, saten şortu, tepeden topuz yaptığı saçlarıyla rahattı fakat Kubat gelince yutkunmadan edemedi. Biraz... cüretkâr bir kombindi üstündeki.

Kubat içeri girdikten sonra Ziyafet'in bir vazoya koyduğu kuru laleleri gördü. Sarışın kız ise mutfaktan su doldurduğu bir vazoyla çıkıp salona geldi. Canlı laleyi de o vazoya koydu.

Kalbi çok hızlı atıyordu. Dün her deliğe bakarak aradığı adam evindeydi. İki yıldır kendisine attığı adımlar kadar kaçan adam karşısındaydı. Göz ardı etmeyecekti.

“Bunları çöpe atamam,” dedi ve kurumuş laleleri parmak uçlarıyla okşadı Ziyafet. Lalelerden bahsetmiyordu. Kubat özür dilemişti ve onun özür dilediği şeyleri silemeyeceğini söylüyordu. Parmakları canlı lalenin vazosuna döndü. “Ama bu vazoyu taze çiçeklerle doldurmana göz yumabilirim.”

Bakışlarını adama çevirdi. “Seni affedemem ama bana yeni güzellikler getirmene izin verebilirim, Kubat.” Derin bir nefes aldı, o nefes Kubat’ın yüreğinde can buldu. “Bu taze çiçeğe yeni güzellikler eklemek yerine o tek laleyi de çürütürsen ne hayatımda ne de bir adım ötemde durabilirsin. Sana bu şansı son kez veriyorum. Yine çuvallarsan... gideceğim. Bu sefer kesin olarak gideceğim.”

“Bu defa başka,” dedi Kubat kesin bir sesle. “Yemin ediyorum, her şeyim üzerine. Vatanım üzerine yemin ediyorum Mare, seni bırakmayacağım. Her şeyi halledeceğim. Bir daha gözünden yaş düşürmeyeceğim.”

Sözlerinin gerçek olduğunun ikisi de farkındaydı. Ziyafet ne kadar sinirli ve nefret dolu olursa olsun ona âşıktı. Başka yolu yoktu ve bu sefer Kubat yoldu ona. Bir şey demedi. Kubat ona doğru koca adımlar atarak sarışın kızın dibinde bitti, ellerini onun yanaklarına sardığı gibi yüzü avuçları arasındayken onu öpmeye başladı.

Ziyafet bir an bile durmadan karşılık verirken, Kubat baldırlarından tutarak kızı kucağına aldı. Lalelerin olduğu masaya oturturken dudaklarını asla ayırmadı. Aralarındaki tüm imkânsızlıklar sulara karıştı ve ateş o zaman açığa çıktı. Birbirlerini tarumar eden dudakları daha fazlasını ister gibi hızlandı, tutku aralarında bir bedene bürünecek kadar büyüdü.

Önü alınamaz bir istek ikisini de sarıp, geri çekilmediklerinde asıl felaket başladı. Ziyafet, Kubat’ın kazağına uzandı ve eteklerinden kavradığı kazağı bir kerede onun başından çıkarıp kenara attı. Elleri onun sırtında gezindi. Kubat’ın geniş ve kasılmış sırtı Ziyafet’in dokunuşları altında daha da sertleşti.

Kocaman vücudu kızın üstüne gölge gibi serildi. Ziyafet’in üstündekinden sonra mor şortu kenara atıldı. Dakikalar sonra Kubat’ın ağzı ve elleri kızın en mahrem noktalarındayken Ziyafet’in yapabildiği tek şey onun kafasını daha da bastırmak, adını inlemek oldu.

“Lütfen,” dedi nefes nefese. Kubat, onun göğüsleri ve vücuduyla da ellerini gezdirerek ilgilendi. Ziyafet kafayı yiyecek gibi hissediyordu. “Kubat!”

Sesi Kubat’a her şeyi yaptırabilirdi. Ağzını daha işlevli kullanırken Ziyafet’in vücudu geriye doğru, masaya yattı. Dilini her kullandığında kızın beli havalandı. Elini onun boğazına sararak koluyla kızın vücudunu

indirmeye çalıştı fakat Ziyafet'in aklı başından uçmuştu. Durmadan onun adını inliyordu.

"Kubat lütfen!"

"Lütfen ne?" Yavaş yavaş yukarı çıktı, üstüne doğru ağırlığını vermeden uzandı. Heybeti Ziyafet'i altında bırakacak kadar büyük olsa da tedbirliydi. Dudaklarındaki tadı yaladığında Ziyafet'in gözleri bayık bayık bakmaya başladı. "Benden istediğin bir şey mi var?"

Kafasını aşağı yukarı salladı. Kubat eliyle ona dokunduğunda gözleri kapandı ve kafası geriye düştü. Burnundan sert nefesler alıp verdi.

"Benden istediğin bir şey varsa dillendir."

"İstiyorum, evet," dedi Ziyafet. Kubat onun bu teslim oluşuna, bu arzulu ve istekli haline yüreği ağzında baktı. Heyecanını dizginleyemiyordu. "İstiyorum."

"Neyi?"

"Seni," diyen Ziyafet birden kafasını düzeltti, gözlerini açtı. Zevkten büyüyen gözbebekleri yüzünden mavi gözleri görünmüyor dense yeriye. Kapkara bakıyordu. "Beni benden al, bana kendini ver. Ne yapacaksan yap!"

Kubat, Ziyafet'i kucakladı. "İpler bende fakat sen nasıl istersen öyle devam edeceğim." Yatak odasına götürdükten sonra dudakları tekrardan birbirine tutundu.

Günün geri kalanında vücutları birbirlerine karıştı, ayrı geçirilen iki yılın intikamını birbirlerinden çıkardılar. Kubat ona hayatında değerli hissedeceği ilk günü verdi, diğer günlerin teminatını da peşi sıra vermiş oldu.

Birleşirken kesik kesik inledi Ziyafet. Her zerresinde Kubat vardı. Hiç bir boşluk bırakmayana kadar doldurdu onu kendisiyle.

Bağırdılar, inlediler, birbirlerine değer verdiler. Zevkin en tepesine de tırmandılar, en aşağıya da birlikte düştüler.

Her şeyi birlikte aşmaya, gitmemeye, kaçmamaya, uzaklaşmamaya sözler verdiler. O gün birbirlerine verdikleri sözler yüreklerine kazındı. Halledeceklerdi. Kubat her şeyi yoluna koyacak, Ziyafet yanı başında dikilecekti. En sonunda Ziyafet onun göğsünde yatarken parmak uçlarıyla Kubat'ın yüzünü okşuyordu.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu çıplak vücudu Kubat'a yaslıyken. Üstlerindeki çarşaf öylesineydi, yalnızca mahrem yerlerini kapatıyordu. "Pembe laleleri sevdiğimi nereden biliyorsun?"

“Senin hakkında kimsenin bilmediği birçok şeyi biliyorum, Mare,” dedi onun uzun saçlarını okşarken. “Seni, senin kendini tanıdığından daha iyi tanıyorum.”

Güldü Ziyafet. “Şurada iki yıldır tanışıyoruz. Hiçbir şeyi görmedin ki,” dedi sessizce. Kafasını kaldırıp onun yüzüne baktı. “Nasil daha iyi tanıyabilirsin?”

Kubat eğildi, onun alnından öptü. “Sen kendini benim gözümünden izleydin kendinle bir kez daha tanıştın. Kendine vereceğin tavsiyeler olurdu.”

“Sen ne yapacaksın bana?”

“Değer vereceğim. Her şeyden ve herkesten daha çok.”

Melike Nisan & Göktaş

Melike isteme merasiminden sonra ailesini Ankara'ya uğurlamıştı. Firuze ne kadar Ankara'ya gelmesini söylese de henüz ruh halinin Ankara'lık olmadığını söyleyerek geçiştirmişti. Abisi de artık Tunceli'de kimsenin evine gitmemesini, kendi evinde kalmasını söylemişti. Melike de abi sözü dinlemiş, Aslı'nın ev davetini geri çevirmişti.

Turan, Fahriye babaanne Tunceli'de kalacağı için eşyalarını alıp alaya gitmişti. Sezin, babaannesine Melike Nisan'ın odasını ayarlayıp mutfığa geçmiş, sigarasını yakmıştı. Babaannesini çoktan uyumuştur. Melike'ye de abisinin yatağını vermişti fakat Melike Nisan oturma odasına ısrar edince ona da yatak hazırlamıştı.

Melike oturma odasındaki koltukta uzanırken telefonda bir şeyler izliyordu. Canı çok sıkılmıştı. Ankara'daki arkadaşlarıyla olan gruptan gelen mesajlara göz gezdirdi. Normalde o grubun konuşmasını sağlayan kendisi olur, herkese enerji verirdi ama bugün hiç öyle bir isteği yoktu.

Turan ile Sezin'in serçeparmaklarıyla birbirine tutunduğu fotoğrafı çekmiş, sosyal medyaya atmıştı. Arkadaşları, akrabaları yanıtlasa da hiç mutlu değildi. Hepsinin mesajlarına beğeni bırakmıştı.

O sırada ekranına yukarıdan düşen mesaja takıldı gözü.

Gök: *Hindistan'a gittin mi hayatında hiç?*

Melike bir an gelen mesaja dudaklarını birbirine bastırarak baktı ama sonra ağzından bir kıkırtı kaçtı. “Yazmak isteyen bir şekilde yazıyor ya,” diye gülerek girdi mesaja.

Melike Nisan: *Gitmedim.*

Göktuğ alayda, yatağında yalnız başına yatıyordu. Şükrü abisi ile aynı odada kaldığından ve o da çoktan uyuduğundan canı çok sıkılmıştı. Kubat abisi ve Fırat abisi yoktu. Özgür ile Serkan abisi de alayda değildi. Özgür olsaydı şimdi *online* oyunda bir el maç atarlardı. Nizami abisi neredeydi, Allah biliyordu.

Canı sıkındı. Ablasını vermişlerdi. İnaniılmaz bir acıydı bu kendisi için. Makası saklamak için suikast düzenlemeye kalksa da bir gün önceden Kubat ve Fırat onu oturtup götünden kan almakla tehdit etmişti. Makası yan gözle bile bakamamıştı isteme merasiminde. Bu olaya engel olamadığı için sinirliydi. Melike'ye yazmıştı ama kız da öyle yazınca ne diyeceğini bilemedi. Zaten mesaj da mesaj olsaydı keşke.

Sanki Hindistan'a kendisi gitmişti. Kıza ne diye soruyordu? Kızın Hindistan'da ne işi olsundu? Tam o sırada elindeki telefonu yine titredi.

Melike Nisan: *Ama ustalarımın şifa dağıttığı ellerinden bir sokak lezzeti yemek isterdim.*

Göktuğ'un ağzından bir gülüş kaçtı. Parmakları ekrana dokundu.

Gök: *Sen niye ayaktasın? Uyku saatin geçti.*

Melike Nisan: *Senin sabah içtiman mıçtiman yok mu kardeşim? Hadi yat, uyu.*

Gök: *Sen kafanı yorma bunlara.*

Melike Nisan: *Tüm gece ablam elden gitti diyerek ağladıktan sonra sert rol keseceğim diye erkekler.*

Gök: *Bunun şakasını yapmazsak.*

Gök: *Bazılarımızın yarası hâlâ kanıyor olabilir.*

İkisi de farklı yerlerde sırtarak telefon ekranlarına bakıyorlardı. Herkesin kendi halinde olduğu bu dönemde birbirlerini anlıyor ve eğlenebiliyorlardı. En önemlisi, kendileri olabiliyorlardı.

Melike Nisan: *Sararlar yararı. Korkma.*

Gök: *Yok sarmasınlar. İstemez.*

Melike Nisan: *İyi ağla o zaman.*

Melike Nisan: *Nasıl aldı ama abim ablanı :D*

Gök: *Intikamım acı olacak.*

Melike Nisan: *Konu koskoca Turan Akkurt.
Kimden nasıl intikam alacaksın ahaahshah*

Melike Nisan: *Kırk fırın ekmek yemen gerekiyor bunun için.*

Gök: *Akkurt familyası beni gelini olarak aldıktan
sonra kırk fırın ekmeğe param yetebilecek.*

Melike Nisan: *Bir de gelini olarak iasşıdaşsfi*

Melike Nisan: *Seni mutlu edeceğiz, korkma.
Bulacağım sana birini.*

Gök: *Peki bana Hintli ustalarımın elinden
yemek yedirecek mi o biri?*

Melike Nisan: *Ya ne yapacaksın Hint mutfağını
boş ver. Güzel değil zaten.*

Gök: *Önemli değil ben ustamın elinin
vitamininden yemek istiyorum.*

Melike Nisan: *Ayağından da diyebilirsin ona artık.*

Melike Nisan: *Ya da deme şimdi Nizami abi
kafasını kenardan çıkarıp, "Ne ayak mı?
Turan komutanımın ayağı mı?" diye belirir birden.*

Gök: *Çok komik kızsın ya :D*

Melike Nisan ortamın çok sessiz olduğunu fark edip kulaklığını taktı ve çalma listesinden bir şarkı açtı. Şarkısız duramıyordu. Yalnız olmaktan da nefret ederdi zaten. Şarkılar çok güzel dost oluyordu ona.

Gök: *Sen ne zaman döneceksin Ankara'ya?*

Melike Nisan: *Canım isteyince.*

Gök: *E okul?*

Melike Nisan: *Ne e-Okul'u? Ben liseden mezun olalı
üç sene oluyor. İşim olmaz e-Okul'la.*

Melike Nisan: *Sen de iyice beni isell ergene çevirdin.
Hukuk öğrencisiyim ben. Seninle aramızda
en fazla beş yaş var.*

Göktuğ: *Hahahahah o anlamda değil.
Okul ne olacak yani?*

Melike Nisan: *He :D*

Melike Nisan: *Okulla aramıza çözülmecek
sorunlar girdi. Ben onu istemiyorum, o da ille de
ben diye tutturdu. Belalı eski sevgili gibi.*

Gök: *Rahatsız ediyorsa söyle,
alalım boyunun ölçüsünü.*

Melike Nisan: *Yok ya bu ara engelledim.
Jist block. Saldı beni.*

Melike susuzluğa dayanamadı. Ekranı bakıp yürüyerek mutfağa geçti. Masada oturan Sezin'i fark etmedi bile. Göktuğ'dan mesaj beklerken suyunu doldurdu. Sezin ise ona garip garip bakıyordu. Burada olduğunu fark etmemiş miydi Melike?

Gök: *Sınavların falan yok mu?*

Melike Nisan: *Yok, ben de saldım.*

Gök: *Leyla da dershaneye gidiyor,
bayağı hırslı hazırlanıyor.*

Melike artık kahkahasını tutamayıp salınca Sezin kaşlarını kaldırdı. Melike suyunu alarak arkasını döndüğünde Sezin'i gördü ve irkildi. Birkaç damla üstüne döküldü. "Ay, Sezin abla ödümü kopardın!"

Sezin ona bakarken gözlerini kıstı. Melike gibi o da üstüne rahat bir pijama takımı geçirmiş, saçını üstten bir topuz yapmıştı. "Hayırdır, niye uyumadın sen?" dedi Sezin de *ne oluyor* der gibi göz kırparak. Melike onun bakışlarını takip etti ve yengesinin elindeki telefona baktığını fark etti. Telefonun ekranını kapattı hemen. "Telefona bakarken hayattan soyutlanmışsın. Beni bile fark etmedin."

"Bir video ya," dedi Melike de elinde telefonu öylesine sallayıp masaya bırakırken.

Telefonunu masaya bırakmıştı çünkü konuştuğu insan Göktuğ'du ve Sezin'in yanlış anlamasını istemezdi. Sonra bir de Sezin, abisine söylesen Göktuğ'un da Melike'nin başı belaya girerdi. Turan bir daha Tunceli'ye sokmazdı Melike'yi. Hiç gerek yoktu. Zaten Göktuğ'a o gözle bakmıyordu. Abisinin askeriydi Göktuğ. Hem de çocuk hiç flört etmiyordu, aksine kendisiyle eğleniyordu. Arkadaşı gibiydi.

Melike zaten flört, aşk, sevgili işlerini salmıştı. Kendisine ciddi manada bir arkadaş arıyordu. Âşık olmak için çok gençti! Kendisi farklı bir şey düşünmese de Sezin'in düşünebileceği ihtimalinden rahatsız oldu.

"Bakayım videoya."

"Yok," dedi Melike. Sezin ise kızı sıkıştırmanın keyfinden dörtlükşeydi. Melike yutkundu derince. "Kaybettim zaten. Kaydırdım çok. Yukarıda kaldı."

"Yukarı çıkarsın geri," dedi Sezin. "Çok merak ettim seni bu kadar mutlu eden videoyu."

Melike derin bir nefes aldı. "Ben sana bulunca link atarım abla." Sonra etrafa bakındı kaçış yolu aramak ister gibi. En son da Sezin'in parmağına baktı. "Sen nasıl hissediyorsun?" Sezin'in hem alyans hem de tek taşını taşıyan parmağını gösterdi. "Bu gece çok mutlu görünüyordun. Pek de konuşmadın. Çok mu heyecanlıydın?"

Sezin ona bakmayı kesmedi. Kızın konuyu geçiştirmeye çabaladığını biliyordu ve açıkçası bu numaraları yemiyordu. Sadece kızla biraz uğraşmak istemişti. Sigarasından son dumanı çekip küllüğe bastırdı izmariti. "İyi hissediyorum," dedi yine de ona *yemedim* bakışları atarken. "Düşünüyordum yalnızca."

"Heyecanlı değil miydin?"

"Âşık olduğum adamla evleniyorum, elbette heyecanlıydım." Sezin, Melike'nin kendisine doldurduğu su bardağını alıp kafasına dikiğinde Melike kalkıp kendisine başka bir su aldı. "Düşünüyordum çünkü..." Durdu Sezin, Melike'ye söylemeli miydi? Söylemek istedi. "O bunca zamandır benim için uğraşıyor. Ben de onun için uğraşmak istiyorum."

Melike suyu içmek için dudağına götürmüştü, yudumunu almıştı ama yutamadan önce bakakaldı Sezin'e. Suyu zar zor yuttuktan sonra bardağı masaya koydu. "Nasıl yani?"

"Abinin düğün gibi planları var mı?"

"Yani bildiğim kadarıyla yok. Evlilik teklifi ve isteme konusunda planları vardı da düğün için konuşmadık daha. Abim zaten kimseyi çağırmadan nikâh kıymanın mantıklı olduğunu savunur hep."

Sezin de böyle düşünüyordu ama... Alp için uğraşmak istiyordu.

"Güzel," dedi Sezin kararlı bir tavırla. "Çocuklar ve siz bu konuda bana yardımcı olabilirsiniz gibi."

"Ben anlamadım," dedi Melike heyecanla. "Yani tabii ki yardım ederiz de kafadaki ne?"

"Alp'e sürpriz bir düğün organizasyonu hazırlamak."

Melike elini ağzının üstüne götürüp kocaman bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorsun!"

Sezin de kafasını onaylar anlamda salladı. "Gayet ciddiym tabii ki."

Melike işaretparmağını masaya bastırdı. "Düğün!" Bir başka noktaya da bastı işaretparmağıyla. "Hemen?"

"Hemen," dedi Sezin de gülerек. Sonra birden ciddileşti. Üstüne bastıra bastıra konuştu. "Sürpriz kısmını anladın, değil mi? Sürpriz demek *abinin haberi olmayacak* demek."

"Evet, evet!" dedi Melike hızla kafasını sallayarak. Çok heyecanlanmıştı. "Ben sır saklarım. Abimin yüzüğü aldığını, sana evlenme teklifi edeceğini ve sizin için bir tatil planladığını sakladım ben!"

Sezin duraksadı. "Çok iyisin," dedi ilk önce. Melike ise kırdığı potu dudaklarını ısırarak ve oturduğu sandalyede küçülerek saklamaya çalıştı. Sezin yakaladığı ipucunu sımsıkı tuttu elinde. "Abin demek ki bizim için tatil planlıyor."

"Gerçekten söyleyemem," diye fısıldadı. "Gerçekten. Yemin ettirdi. Ben yalnızca sözümünden dönebilecek kadar adi bir insanım."

Tam o sırada Melike'nin telefonuna bir mesaj geldi. Ekranda yazan *Gök kişisinden mesaj* yazısı Sezin'in de gözüne takıldı. Melike suyu kafasına dikti birden, telefonunu eline alıp ayağa kalktı.

"Göt kim?" diye sordu Sezin, Melike'nin kaçan bedenine. "Arkadaşını Göt diye mi kaydettin? Arkadaşlık ilişkilerin ne güzel."

"Göt değil, Gök," dedi Melike ve kaçmaya hazırlandı.

"Gök kim o halde?"

Melike ona sırtını döndü, yakalanmış gibi gözlerini sımsıkı kapadı. Gerçekten bu kadının gücü falan mı vardı? Hissediyor muydu yani şu an neler olduğunu? Onun yanında bu kadar kendisi olması ve bu kadar saçmalaması normal değildi. Tamam, saçmalardı fakat bu kendini rahat hissettiği insanların yanında gerçekleşirdi.

Sezin Kaza bir insanın abla, anne, dost, kız kardeş, aileden biri gibi hissedebileceği yakınlığı veriyordu sanki. İnsanın konuştuğu konuşası geliyordu!

Abisini de böyle kandırmış olmalıydı. Görümcelik yapacağını planlardı hep abilerinin eşlerine. Bırak görümceliği, normal insanlık halinde bile durmıyordu Melike. Sezin'e bayılmıştı ve yıllardır birbirlerinden hazzetmeyen ailesi bile oturup Sezin hakkında konuşur olmuştu.

Ama bu sefer olmazdı. Bu sefer konuşturamazdı!

"Bölümden bir arkadaşım."

"Öyle mi?" dedi Sezin şüpheyle. "İsmi ne?"

"Gök..."

Hayır, Sezin'e söyleyemezdi. Göktuğ ile arkadaşlardı ve bunun problem olmasını istemiyordu. Hem kafa çocuktu. Ankara'ya döndüğünde de burada olanlar hakkında Göktuğ'dan haber alırdı. Melike gözlerini açtı ve Sezin'e yüzünü döndü.

"Gökçe ya. Ders notlarını falan istedim. Okuldaki dedikodular, ortamdaki muhabbetler, gelişmeler hakkında konuşuyorduk. Ben de su içmeye kalkmıştım. Neyse, sen de uyursun şimdi. İyi geceler. Rüya da abimin ve annemlerin sana kilo kilo altın taktığını gör. Âmin. Bay bay!"

Koşarak oturma odasına girip koltuğa yattı, yorganı da kafasının üstüne çekip telefonun ekranını açtı. Gelen mesajlar arasında Göktuğ'u bulduktan sonra mesaja baktı.

Gök: *Şarkı dinleyeceğim.*

Var mı bir önerin?

Melike hemen kulaklıklarını geri taktı kulağına, listesinde göz gezdirdi. Sonra çok sevdiği ve keyif aldığı şarkıyı söyledi Göktuğ'a.

Melike Nisan: *Yüzyüzeyken Konuşuruz, Esen.*

Gök: *Güzel.*

Melike Nisan: *Bana sen gibi bakmadı kimse,
beni sen gibi öpmemi kimse.*

Gök: *Sen nereden çıktın geldin?*

Melike Nisan: *Ankara'dan geldim,
abimin yanına. Bir de Sezin ablayı
özlemiştim ya.*

Gök: *Harbi çok komiksin :D*

Melike Nisan: *Öyle derler.*

Gök: Yatıyorum ben. Sabah iş var.

Gök: Şarkıyı beğendim. Güzel zevkin varmış.

Başka şarkı önerileri de isterim
ben böyle güzel zevkin varsa.

Melike Nisan: Ben sana bir çalma listesi yaparım

Melike birden duraksadı. Çalma listesi mi yapardı? Yok daha neler! Yapmazdı tabii ki. İşi gücü yoktu, Göktuğ'a çalma listesi yapacaktı. "Kocam sanki. Bana ne be? Youtube'dan dinlesin."

Melike Nisan: Üşendim aslında. Başkası yapsın
sana çalma listesi. Kim uğraşacak şimdi öti

Gök: Uykusuz ve Dengesiz.

Melike Nisan: Yüzyüzeyken Konuşuruz

Gök: Konuşalım. Ne zaman müsaitsin?

Melike Nisan: Ahahaaha şapşalsın
Saat geç oldu, Gök. İyi geceler.

Gök: İyi geceler, Nisan.

Melike Nisan, Göktuğ'un söylediği şarkıyla; Göktuğ, Melike Nisan'ın önerdiği şarkıyla uyudu o gece. İkisi de ileride başlarına ne geleceğini bilmiyordu. Bu karışıklıkta birbirlerine arkadaş olmuş olabilirlerdi fakat ileride birisinin gönlü diğerine kayacaktı. O gece için her şey daha çok erkendi.

Nizami & Aslı

İsteme merasiminden sonra Aslı ne kadar Sezin'le kalmak istese de Sezin babaannesiyile ilgileneceğinden, Melike'nin kendisiyle kalacağından ve Aslı'nın eve gidip zıbarmasından bahsedince Aslı mecburen Nizami ile çıkmıştı evden.

Nizami'de araba olmadığı için karanlık sokakta yan yana yürüyorlardı. Aslı'nın kıvrık saçları sırtına salınmıştı. Üstünde siyah kabanı vardı. Ayaklarındaki topuklu ayakkabılarla yürümek oldukça zorlamaya başlamıştı. Spor ayakkabılara ve postallara alışık olduğundan, topuklu ayakkabılardan genel olarak hoşlanmıyordu.

"Bugün çok güzeldi. İkisini de çok seviyorum. Allah mutluluklarını daim etsin inşallah. Sanki benim ablam evleniyor gibi," diyen Nizami'ye baktı Aslı.

"Zaten senin ablan evleniyor."

Nizami bozuldu. "Yaş farkını yüzümüze mi vuracaksınız, Aslı Komiser'im?"

"Yüzünüze vurmak mı?" Aslı tatlı bir şekilde güldü. "Esağfurullah."

Nizami suskunlaştı. Ellerini montunun cebine koyup ayaklarına bakarak yürümeye başladı. Zaten timdekiler onunla yaş farkı yüzünden dalga geçiyordu. Sadece iki yaş vardı aralarında! Açıkçası kendisi böyle şeylere takılmazdı. Aslı'nın takıldığını da hiç düşünmemişti.

Aslı onun kafasını eğmiş, suskunlaşmış halini fark ederek, "Nizami ben takılmıyorum," dedi. "Yaş farkı varmış, sen öyleymişsin, bana o emojiyi atmışsın falan... hiç önemi yok."

Nizami ona doğru baktı yavaşça. "Emoji gerçekten yanlışlıkla oldu." Salak Göktuğ kendisiyle dalga geçerken kıza son kullanılan emojilerinde en başta olan ayak emojisini atmış bulunmuştu. Dalgınlığına denk gelmişti! Gülücük atacaktı.

"Biliyorum," dedi Aslı şen şakrak bir şekilde. "Sadece takılıyorum sana. Sen de düşünme böyle şeyleri."

"Peki," dedi Nizami ona dönerek. Ay gibi güzel görünüyordu. "Üşüdün mü?"

"Yok üşümedim de topuklular biraz zorlamaya başladı."

"Öyle mi?" diye soran Nizami birden eğildi ve hiçbir şey demeden kucağına aldı Aslı'yı.

Aslı hazırlıksız yakalandığı için çığlık attı. "Nizami!"

"Evet?"

"Ne yapıyorsun?"

"Ayakların acımasın diye seni kucağımda taşıyorum."

"Ama hayır!" diyen Aslı kocaman gözlerle ona baktı. Çok dip dibelerdi. Böyle olmazdı. Ve ayrıca... Nizami niye bu kadar güzel kokuyordu? Acaba parfümü neydi? "Ama Nizami..." diye fısıldadı çok bağırdığını fark edip. "Hiç gerek yoktu. Ben yürürdüm."

"Sorun değil ki," dedi Nizami de. Hafif bir şeydi zaten kız. "Sen rahat mısın böyle?"

"Rahatım, teşekkür ederim." Çok utandı. Babası hariç kimse onu kucağında taşımamıştı. "Göğsüne aldığın kaçınıcı sefer bu?" diye sordu Aslı tatlı bir söylenişle.

Sezin yokken de kendisini teselli etmişti. Sarılmak için kimsesi yokken Nizami omuz olmuştu ona. O zamanki desteğini hiç unutamıyordu.

“Bir kere aldım aslında, bir daha bırakmadım,” diyen Nizami ile Aslı kalakaldı. O ne demekti öyle? Göğsü hızla çarparken Nizami de kızı ürkütmemek adına, “Şimdi aldım yani. Daha bırakmadım ya, ondan bahsediyorum,” diye açıkladı. Aynı zamanda yürümeye de devam ediyordu kucığındaki kızla.

“Hıhım.”

“Öyle yani.”

“Sağ ol o zaman. Sana zorluk çıkarıyorsam bırakabilirsin. Sıkıntı değil yani.”

“Yok bırakmam.”

Aslı onun boynuna doğru sardı kollarını. Elleri ensesine değince Nizami bakışlarını yoldan çekti ve birden Aslı’ya çevirdi. Yüzündeki ifade de omuzları gibi sertleştiği için Aslı kocaman gözlerle, “Pardon,” dedi ve gözlerini kırıştırdı. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır,” dedi Nizami normal bir sesle. Zar zor yutkundu. “Yanlış bir şey yapmadın. Aklıma bir şey geldi de...” Nizami, Aslı’nın küçük ellerinin ensesindeki temasını düşünmemeye çalıştı. *Ulan, dedi kendisine. Kız kucığında azgın herif. Ensene dokundu sadece, o da yanlışlıkla. Etkilenecek bunu mu buldun? Unut, sil hafızandan hemen. Kıza da yanlış izlenim vereceksin. Çabuk unut.*

“Ne geldi aklına?”

“Babaannem,” dedi Nizami sadece. Aslı’dan uzaklaştırmaya çalışıyordu aklını. Ensесinden bu derece etkilendiğini bu ana kadar bilmiyordu. “Özledim garibanı.”

“Aa, nerede ki babaannen?”

“Ankara Karşıyaka Mezarlığı.”

“Ne?”

“Sizlere ömür.”

“Allah rahmet eylesin. Yeni mi vefat etti? Ona mı üzüldün?”

“Yok ben doğmadan ölmüş.”

“Ee, neden aklına babaannen geldi?”

“Birden esti galiba. Ürperdim bir de. Ruhu buralarda herhalde.”

“Ne?” diyen Aslı tırnaklarını Nizami’nin ensesine bastırdı ve şokla etrafa baktı. “Ben hiç hoşlanmam cinli, ruhlu şeylerden. Fatiha okuyalım, ruhuna bağışlayalım. Gitsin babaannen.”

Nizami ensesine batan tırnaklarla birlikte dudaklarını birbirine bastırdı. Tüyleri diken diken olmuştu, içi de pek bir mayhoştu. Titrek bir nefes aldı içine. “Sen oku Fatiha’nı. Ben de Rabbimden sabır ve ihsan dileyeceğim.”

“Efendim?”

“Fatiha,” dedi Nizami. “Oku sen. Ölmüşlerine bağışla.”

Aslı hemen duasını okumaya başladı. Nizami de kaşınan ensesini kaşıyabilmek adına kabanının ense kısmına sürttü ensesini. Bu garip, çarpılıyormuş gibi duran hareketi ile Aslı daha da tırstı. “Sana mı geldi babaannen? Hissettin mi? Bak ben inanırım böyle şeylere, Nizami!”

“Geldi herhalde. Esti bir bana doğru.”

“Ya!” diyerek daha da sarılan kızla birlikte Nizami dudaklarının arasından bir nefes bıraktı. “Bırak beni, ineceğim!”

“Hayır ya, şaka yaptım!” Kucağındaki kızı daha sıkı tuttu. “Yok babaannem falan. Gelmedi aklıma da. Mekânı cennet olsun, yüzünü bile hatırlamıyorum hanım ağanın.”

“Aşiret misiniz siz?”

“Yok, Ankaralıyız biz. Ben babaanneme öyle demiş bulundum şimdi.”

Aslı gülerek etrafa bakındı. Sadece dalga geçiyordu bu adam. Ruh da yoktu, cin de. “Çok tadı birisin.”

“Çok teşekkür ederim. Şımartma beni.”

“Şımartmak değil ki bu. Eğlencelisin. Güçlüsün bir de. Beni taşıyorsun ya, ondan diyorum.” Gülümsedi. “Ayrıca iyi bir asker ve iyi bir erkek kardeşsin. Sezin ve Turan için yaptıklarını göz ardı edemem. Şükrü ile sardığınız kara lahanalar da çok güzel olmuştu.”

“Gerçekten mi?” dedi Nizami heyecanla. “Çok uğraşım. Benim elim biraz yatkındır yemeklere.”

Çok kalın sarmışlardı sarmaları ama Aslı bu konuyu dillendirmede. Zaten kalın olurdu kara lahana sarması. Afiyetle yemişti. Hatta mutfakta gizli gizli üç tane de atmıştı ağzına, bu İlayda ile aralarında kalan bir sırды.

“Gerçekten. Ben annemlerden isterim yapraklardan. Yine yaparız seninle. Olur mu?”

“Olur valla,” dedi Nizami sevinçle. “Nerede sararız? Alaya gelir misin sen?”

Aslı onun hiç art niyetli düşünmemesine gülümserken, Nizami arsız köpek gibi görünmemek için alay demişti ama içinden kızın onu kendi evine çağırması için dualar okuyordu.

“Ne alayı? Bana gelirsın, birlikte sararız.”

“Olur,” dedi Nizami içinden hayvan gibi bağırp tepinirken. Dışından sakın, soğukkanlı ve profesyoneldi.

Aslı onun omzuna doğru yatırdı kafasını. Nizami onun kokusunu düşünce sarhoş gibi oldu. Adımlarını emin atmaya çalışıyordu. Bunca senedir askerdi, bu kız hakkında yönetmeliğe dair bir uyarı geçilmemişti. Bir Rizeli, kıvırcık güzele içi giderse ne yapacağını kimse söylememişi!

“Evimi de yerleştirdim hem. Seni misafir edebilirim,” dedi Aslı onun durumundan habersiz.

“Ev hediyesi getirmeli miyim?”

“Ev kira. Hiç gerek yok hediyeye.”

“İçimden geldi. Alırım bir şey sana.” Derin bir nefes aldı. Ne kokuyordu bu kız böyle? Bir K9 köpeği olmadığı kalmıştı. Onu da başarıyordu şimdi. “Ödeyebiliyor musun kiranı?”

“Verdim ilk kirayı. Çok pahalı değil. Küçük ev zaten.”

“İyi bari.”

“İndirsene beni.”

“Neden?”

“Yürüyeceğim.”

“Ayakların?”

“Varlar, yerindeler şu an,” dedi Aslı da gülerek. “İndir hadi! İyi benim ayaklarım. Evim şurası zaten.”

Nizami onu bırakınca Aslı gülümsedi. Evine çok yaklaşmışlardı. Kendisi yürümeliydi.

“Tekrardan beni evime bıraktığın için teşekkür ederim,” dediğinde Nizami, “Ne demek efendim? Vatani görevimiz,” diye bir karşılık verdi.

Aslı onun yanından geçecekken birden ayağı taşa takıldı ve düşecek gibi oldu. Nizami kolunu onun beline sararak sımsıkı tuttu, düşmesini engelledi. “Aman, dikkat!”

Aslı bakışlarını hemen kendisini tutan adama çevirdi. “Düşecektim,” dedi yutkunarak.

“Yakaladım, korkma. Düşmezsin. Ayağın takıldı o kadar...” Sesi sonlara doğru kısıldı çünkü Aslı’nın teninden yükselen o his, koku ya da tanımlayamadığı bir başka şey etkisi altına aldı kendisini. Sesi soluğu kesildi.

Aralarındaki mesafe o kadar azdı ki Aslı bakışlarının Nizami’nin dudaklarına kaymasına engel olamadı. Afrodisyak kokulu parfüm mü sıkılmışı Nizami yoksa babaannesinin ruhu gerçekten gelip Aslı’ya büyü mü yapmıştı? Aslı o an neredeyse düşeceği gerçeğini ve babaanneyi unuttu. Nizami’nin

bakışları da onun dudaklarına düşünce elini Nizami'nin ensesine sardı. İlk öpen Nizami oldu.

İkisinin de gözleri aynı anda kapandı. Dudakları birbirine tutundu, küçük bir buseydi ama aralarındaki hisler çok yoğundu.

Aslı'yı yavaşça olduğu yerde doğrulttu, dudakları hâlâ birbirlerine dokunuyordu. Aslı'nın elleri Nizami'nin omuzlarına tutundu. İkisi de bu minik buseyi ileri götürmedi. Nizami bir nefes çekti içine, Aslı ise onun saçının arkasını okşadı.

Ayrılan Aslı oldu. Bakışlarını Nizami'ye çevirdi acele ile. Hiç böyle bir şey tahmin etmemişti. Bir adım uzaklaştı adamdan ve arkasına doğru baktı. Eviyle arasında çok az mesafe vardı. "Ben... gideyim."

"Tabii," diyen Nizami elini ensesine götürüp kaşdı. "Geç oldu zaten. Köpekler falan vardır. Saldırmasınlar şimdi. Bir de buranın köpekleri bir garip. Öyle havlıyorlar ki ödün kopar. Üstüne üstlük babalarını taşlamışsın gibi koşturu-"

Aslı uzandı ve Nizami'nin dudağına bir kez daha öpücük kondurdu. Nizami onu öpmek için bir harekette bulunsa da Aslı hızla ayrıldı. Yanakları cayır cayır yanıyordu. Öyle ki tüm uzuvları bu anın keyfinden gerilmişti. Emindi ki ellerinin içi buz gibiydi.

"Nizami," dedi Aslı onu susturmasının üstüne.

Nizami hülyalıydı. Kadının cesaretiyle mi gurur duysaydı yoksa öptüğü için havalara mı uçsaydı bilemiyordu. "Evet?"

"Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim. İyi geceler."

"İyi geceler..."

Aslı arkasını dönüp az önce yürüyemediği topuklularıyla arkasından koşturan biri varmış gibi yardırdı evine. Kapıyı açtı ve son kez Nizami'ye baktı. Nizami ondan bakışlarını alamıyordu. Kıvrık saçlarına dolanmıştı aklı sanki. "Sen değil," dedi kendi kendine. "Ben teşekkür edeceğim sana. Ben."

Aslı içeri girdi, çok mutluydu. Kendisini güldüren bir adamdan hoşlanıyordu ve ilk kez bir adamdan şüphe etmiyordu! Nizami sokaklarda ayaklarını birbirine vurdura vurdura koşturdu. Havalarda uçuyordu. Güçlü, ayakları yere basan, kendisini garipsemeyen, şakalarına gülen cesur bir kadından hoşlanıyordu!

O gece ikisi için de sonsuza kadar hatırlanacak bir anı olarak kaldı.

16. KAZALARIN KENDİSİ

Sezin Kaza,
Mayıs, 2001, Rıza,

A bim arabayı köyün girişindeki arabaların ko-
yulduğu yere bıraktı. Araba yukarıdaki evlere
çıkıyordu. Toprak yolda çok çukur vardı ve yukarı
çıkan araba on kişinin uğraşısıyla zor dönüyordu anayola.
“Dikkat et. Sınavların devam edecek pazartesi. Çalışmayı unutma.”

“Of! Tamam abi ya.”

“Abiye of yok, Seziş'im,” diyen Sezgin abim uzanıp arka koltuktan çanta-
mı uzattı. “Ben seni pazar akşamı alacağım. Babaanneme söyle, su kaynatsın
sana. Banyonu da yap sıcak sıcak. Eve gittiğimiz gibi uyursun abiciğim.”

Köye bırakılacağım hafta neden annem beni Sezgin'le yolluyordu, anlı-
yordum. Sezgin, annemden daha çok düşünüyordu beni. Baharın sonlann-
da sıcak banyo mu yapılırdı?

“Ya yaza gireceğiz, ne sığağı!”

“Şşş ula! Allah dil vermiş, gerisini koyuvermiş. Abiyi ikiletme da!”

“Tamam,” diyerek uzandım ve yanağından öptüm kocaman. O da ya-
nağımdan öperken çantamı sırtıma takmayı ihmal etmiyordu. “Babam da
Sezer abim de bu hafta sonu evde kalacak. Köye gelmeyecekler. Babamın
dükkânda işi varmış, abim de şu salak kankasıyla araba galerisi kurma pe-
şinde hâlâ. Rahatsın valla, Seziş.”

“Sen de yoksun. Oh! Benden mutlusu yok. Dedemle babaannem bana
kaldı. En çok beni seviyorlar.”

“Ona ne şüphe, Seziş Hanım.”

“Sen de mi en çok beni seviyorsun?” diye sordum ona gözlerimi koca-
man açarak. Tehditkâr bakışlarıma karşılık kafasını geriye yatırıp bir kah-
kaha attı. Ona kaşlarını çattım. Yeni sevgilisini benden çok mu seviyordu?
Kızın evine yılan mı fırlatsaydım illa?

Kendini düzeltti, gülüşünü durdurdu. “Sen benim favorimsin,” diyerek
yanağımdan öptü, arabadan inmemi bekledi. Kapıyı açıp çıktığımda, “Ama
anamı göz ardı edemiyrim,” dedi. Burnumu kırıştırdım. “Çirkin Pakize.”

“Sığır Sezgin!”

“Şimdi çamura fırlatırsam seni görürsün sığırı!” dediğinde kahkaha atarak kapıyı kapattım. “Seni seviyorum. Dikkat et abi!” diye bağırarak koşmaya başladım.

“Asıl sen dikkat et ula! Ayakların yere bassın. Tamam, dedemi göreceksin!”

“Sus, dedemin sözü var!” diyerek köy içerisinde koşmaya başladım. Sezgin arkamdan, “Ben de seni!” diye bağırsa da onu çoktan arkamda bırakmıştım. Köyüm hatırladığım gibiydi. Mahalleyi de çok seviyordum ama köy bir başkaydı. Yemyeşildi. İnsana mutluluk veren bir yeşile sahipti. Evlerin önünde sohbet eden nenelerim, sokaklarında oynayan arkadaşlarım, çaydan dönen tanıdıklarım şen şakraklı.

Beni gören köylü selam verdi, annemlerin halini, hatırını sordu. Hepsinin geçiştirerek koşmaya devam ettim. Evin merdivenlerinden arkamdan köpek koşturuyormuş gibi çıkmaya başladım. Yan evin sahibi Ayşenaz nene bahçesindeki yaprakları süpürürken bana bakarak sırtıttı. “Hoş celdun benum canum!” diye bağırdı.

“Hoş buldum, Ayşenaz nene.”

“Mektebun erken mi bitti? Senin bu saatte ha burada ne işun var da?”

“Abim arabayla aldı beni okuldan. Yeni aldı ehliyeti. Çok güzel sürüyor arabayı!” diye bağırdım merdivenleri çıkmayı bırakıp. Babaannem veranda da Kur’an’ını okuyordu. Bu yüzden Ayşenaz neneye verandanın tahta korkuluğundan sarkarak döndüm. “Caner geldi mi?”

“Celecek o da bugün da. Akşam celirsun, Caner’le kek yiyup çay içersiniz!”

“Tamamdur!” diye bağırıp çantamı içeri attırdım. Babaannem verandadaki koltukta, bacaklarını toplamış bir şekilde dikkatle okuyordu elindeki Kuran-ı Kerim’ini. “Nene ben geldim. Dedem nerede?”

Sesini yükselterek okumaya başladığında onun ne dediğini hemen anladım. *Deden çaylıkta*. Zaten dedem bu saatte nerede olacaktı? Cuma namazından çıktığı gibi çaylığa geçmişti büyük ihtimalle.

“Ben dedemin yanına gidiyorum. Bana sözü vardı. Onu yapacağız.”

Gözlerini elindeki Kuran’dan ayırmadan farklı tonlamayla okudu kısımlarını. *Üstünü değiştir, çantayı koy, karnını doyur*.

İçeriden gelen yemek kokusu büyük ihtimalle benim içindi. “Yok, dedemin yanına gideceğim. Yemek yemeyeceğim,” dedim.

Gözlerini kocaman açarak okuduğu kısımda sesini daha da yükseltti. *Benim kafamın tasını attırma. Bir şeyler tıkın, sonra git*.

“Tamam ya. Döv bir de,” dedim ben de ona. Onun bana söylemeden söylediklerini yerine getirdim. Üstümü değiştirdim, ağzıma bir şeyler attım,

koşarak evden çıktım. Babaannem de bugünkü okuma hedefini tamamlamış olmalı ki verandadan bağırdı. “Erken dönün. Dedenle odunluğu temizleyeceksiniz!”

Böcekli, fareli, kıştan beri dokunulmamış odunluğa girmek mi? “İyy!” diye bağırdım oradan koşarak uzaklaşırken. Babaannem arkamdan bana bağırarak laf söylerken onu umursamadım. Köydeki çocuklara takıldım, itişe kakışa çaylıkların olduğu yere ulaştım.

“Dede!” diye bağırarak çaylıkların arasında koşturdum. Dedem, ağacın altında çakısıyla ince bir sopaya şekil veriyordu. Büyük ihtimalle hep yaptığı gibi sopayı kalem gibi inceleyecek, ortasından bir delik açıp kömür sokacaktı. Evde hep bu şekilde yaptığı kalemlerden vardı. Ben de onları sulu boyamla boyardım. “Dede, yüz almışım matematikten!”

Kafasını kaldırdı, terli alnını elinin tersiyle sildi. Güneşi arkama alarak koşturuyordum, beni görmek için gözlerini kıstı. Kahkaha attım onun bu haline. “Dede, sınıfın birincisi benim!”

“Heyt benim ay parçam!” diye bağırdı. Ben koşarken çaylıkların arasında kalan çuvala takıldığım gibi görüş alanım kaydı ve ağzımdan bir çığlık kaçtı. Aşağı doğru yuvarlanmaya başladım. Ellerimle yüzümü kapattım, yuvarlana yuvarlana en aşağıya indim. Otlar, çaylar bedenime batsa da hiç umursamadım. En sonunda bedenim durulunca kafamı kaldırdım ve tam başımda dikilen endişeli dedemi gördüm. “Kızım dikkat et diyorum sana şuradan inerken. Var mı bir yerinde bir şey?”

Onun hafif azarlar tondaki sesine rağmen ayağa kalktım hiçbir şey olmamış gibi. Bedenimde ufak acılar vardı da sonuçta matematikten yüz almıştım! “Dede!” dedim ayağa kalktığım gibi sevinçle. Üstümü başımı kontrol etti, bir şeyim var mı diye baktı. Bense onun önünde içi içine sığmayan bir kedi gibi zıpladım. “Dede, dede, dede!”

“Söyle ula deli kız!” dedi o da benim etkilenmeyen halime kahkahalar atmaya başlayarak. “İnsan bir ağlar, sızlanır. Hiç mi acımadı bir yerin?”

“Acımadı!” Elimle toprak olmuş ve dağılmış saçlarımı yüzümden çektim. İşaret parmağımı ona uzattım. “Hiç boşuna benim kafamı karıştırmaya çalışma. Konuyu geçiştirmeye çalışıyorsun ama yemezler, Muhammed Kaza! Bahsi ben kazandım!”

Evet, buraya sevinçle ve heyecanla koşturma sebebim dedemin benimle girdiği bahistendi. Matematikten yüz alırsam bana traktör sürdürecekti.

“Tüh, unutturamadım,” dedi o da alayla. Çakısına kaydı gözü. Hâlâ elinde tuttuğunu fark ettiği gibi benden uzak bir yere attı, yukarıdan endişeyle bize doğru seslenen işçilere baktı.

“Muhammed amca, iyi midur deli Seziş?” diye bağırdı yukarıdan Fadime. “Gerçi oğa bir şey olmaz da! Hepimizin başına bir şey celur, onun burnı ganamaz!”

Fadime ile aramızda iki yaş vardı. Ailesi ile çay döneminin ilk sürgününde dedemlere yardım ederlerdi. Birbirimizi severdik ama küçük atışmaları-mız meşhurdu.

Kafamı ona çevirdim. “Bağa bulaşma, o saçlarınu elume geçirup yelek örerim gelecekteki bebene, Fadime!”

Kahkaha attı Fadime. “Yarun çeşmenin başına bekliyorum, Seziş! En hızlı çamaşur yıkayan kazanur!”

“Cörüşeceğük!” diye bağırdım ona.

Dedem ise kahkahalar attı. Bakışlarımı ona çevirdim. “İyi kandırıyor bu kız seni.”

“Bana en hızlı yıkayan kazanır diyor ya. Çeşme başında kaç kere yendim, yok... doymuyor.”

“Seni kandırıp iş mi yaptırıyorlar sana?”

“Yok ben kuralları değiştiriyorum. Üç çamaşırı hızlı yıkayan kazanır diyorum. Yoksa bir sepet yıkatır bunlar bana. Ben kimsenin kölesi değilim.”

Dedem güldü. “Düello dendiğinde akan sular duruyor sende genelde.”

“Seviyorum,” dedim ben de dedeme sırtarak. “Varsa kazanılacak bir savaş, oradayım. Kaybetmeyi sevmem. Muhammed Kaza hiç kaybetmemiş ki torunu kaybetsin!”

Yüzündeki gülümsemesinde bir şeyler kırıldı. Yutkundu. Elindeki ince sopaya baktı ve sonra, “Kaybetti deden de,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Hüznünü toparlamaya çalışırken bana göz kırptı. “Çok şey kaybetti ama torunu kaybetmesin. Tek başına girdiği tüm savaşları kazansın. Yanındaki-leri galibiyete taşısın.”

Aklıma Metin ile Tekin amcalarım geldiğinde koluna girdim onun. Seneler geçiyordu da dedemin, amcalarımın şهادetine olan hüznü geçmiyordu. “Hiç eğme kafanı. Sen de kazandın. Bana kazanmayı sen öğrettin.” Onun suratına baktım aşağıdan. “Bana kazanmayı alışkanlık haline getirdin ama bu sefer sen bana kaybetmeye başladın dede. Bunu kabul edelim. Bahsi kazandım, traktörü de süreceğim.”

“Sürdüreceğim ula!”

Bir saat içerisinde çaylıkta koşturmuş, Fadime’yle atışmış, biraz çay toplamış, aşağıya çuval fırlatmıştım. Fadime’nin annesine zorla şarkı söyletmiş, işçilerle horon da tepmişim. Kahkahalarla evlere dağılmıştık sonrasında.

Dedem babaanneme durumu anlatıp hızla üstünü değiştirmeye gitmişti. Ben de evin bahçesinde yerdeki toprakla oynuyordum.

“Seziş!”

Kafamı kaldırıp baktım gelen sese doğru. “Caner!” diyerek hızla ayağa kalktım. Caner benim sınıftan yakın arkadaşım. Ona doğru koştum hemen. “Dedemle traktör sürmeye gideceğiz birazdan.”

“Sonunda! Tüm hafta boyunca bunu söyledin. Sür de rahatlayalım.”

“Futboldan mı çıktınız?” dedim ve yüzümü buruşturdum. “Yenmediysen söyle seninle konuşmayı keseyim.”

“Ne yenmemesi kızım? Tokatladım hepsini.”

“Helal ula uşak!” diyerek ensesine bir tane şaplak geçirdim.

“Vurma bağa ula, vurma!” diyerek ensesini ovuşturdu. Kahkaha attım. Onunla uğraşmak benim için dünyanın en güzel oyunlarından biriydi.

Onun üstünü süzdüm. Caner biraz toplu bir çocuktu. Göbeği belli oluyordu tişörtünden. Altına giydiği uzun yeşil kaprisi, üstüne de neredeyse dizlerine kadar uzanan beyaz, dar tişörtü ile kendi bahçelerinde dikiliyordu. Benim altımda annemin giymem için verdiği pembe, uçları dantelli taytım ve üstümde de kırmızı bir kazak vardı.

“Hak ettin başarı şaplağını.”

“Yarın gidecek misin çaya dedenlerle?” diye sordu.

“Gideceğim. Ben çalışkan biriyim. Yarın sabah dedemden önce kalkarım.”

“Sen?” dedi gülerek. “Muhammed dededen önce bir de? Delirme, Seziş. Sen her gün ilk derse on dakika geç kalıyorsun.”

“Ne dedin sen?” diyerek gözlerimi kıstım. “Ben mi kalkamam?”

Caner güldü bana. Bunun bir iddia olduğunu bilmiyor muydu? “Bir şey demedim. Hemen dikme kafanı. Sonra inat yapar, uyumazsın sabaha kadar.”

“Uyumam valla, Caneriko. Sabaha kadar camına taş atar, seni de uyutmam. Komando gibi de şafak operasyonuna çıkar, sabah kapına dikilirim.” O bana güledursun dedemin ayak seslerini duyduğum gibi heyecanla eve döndüm. Dedem temiz kıyafetler giymiş, merdivenlerden inmişti. “Dede!”

“Hadi bakalım,” dedi bahçedeki traktöre giderken. Arabalar köye çıkmasa da traktörler tabii ki evlerin önünde olurdu. Sadece çaylıklara ve bazı tarlalara çıkamazdı onlar da. Bu köy içerisinde kullanılmak ve bağ bahçeye gitmek için alınmıştı. Koşarak traktöre gittim. Dedem traktöre çıkarken heyecanla olduğu yerde zıplayıp duran bana bakmadan Caner’e döndü. “Caner, hadi koş aslanım!”

“Muhammed dede, yarın gidelim ya. Benim banyo yapmam lazım. Babaannem sonra bana bağılıyor.”

“Bekleyelim seni,” dedi dedem beni belimden tutup şoför koltuğuna oturturken. Hemen bacaklarımı uzattım gaz pedalına. “Söyle babaannene. Koş hadi.”

“Gelmesin. Ben süreceğim,” dedim dedeme sessizce. Dedem dikkatle beni dinledi. Caner’i severdim ama dedem bugün beni sevecektri. Caner’i başka gün severdi. “Bana söz verdin.”

“İzin vermez, Muhammed dede. Gelecek olsam gelirdim. Siz gidin, yarın beraber çıkarız.”

Sabırsızca, “Tamam!” diye bağırdığımda dedem güldü bana kıs kıs.

“İyi madem,” dedi. “Başka zaman Caner’le süreriz.”

Memnuniyetle gülümsedim ve dedem traktörü çalıştırırken ben de sürmeye başladım yavaşça. Dedem direksiyonu tutarak bana yön gösterirken, “Ya dede bırak, ben süreyim!” dedim heyecan içinde. “Ben sürebiliyorum.”

“Tamam, köyden çıkalım da sür, Seziş.”

Oflayarak dedeme bıraktım direksiyonu. Söz verdiği gibi köyden çıkınca sürmeme izin verdi. Kahkaha atarak gaza basmam da kızmadı. Mesela babam olsa hız yaptım diye kafama vurur, hakaret ve küfreder, indirirdi beni traktörden. Dedem direksiyon hâkimiyetini kaybetmeme ve az kalsın dereye doğru girmek üzere olmamıza rağmen bana bir şey demedi. Yavaşça düzeltti beni.

“Nasıl hissediyorsun?” dedi ben gaza basmış, bağırarak traktörü sürerken. Biraz hızlı gidiyordum bir de. Hiç kızmıyordu. Dedem dünyanın en iyi dedesiydi!

“Özgür,” dedim kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atarken.

“Hep öyle hisset,” dediğini duydum. “İstedğin yolda, özgür olabileceğin şekilde yaşa. Kimsenin önüne dikenler atmasına izin verme.” Onun ne dediğini traktörün motor sesinden dolayı anlamıyordum ama söylediklerini duyuyordum. “İstedğin ol, istedikleri değil.”

“Dede, çok hızlıyım!” diye bağırdım rüzgâr yüzümüze eserken.

Kahkaha attı. “Çok hızlı gitme.”

“Uçuyorum değil mi?”

“Uçuyorsun.” Direksiyonu düzeltti, tam da direksiyonun üstüne doğru yatmış ben yine yana doğru direksiyonla birlikte kayacakken. “Çok uçma. Beni kaybedersin.”

“Ne?”

Kulağıma eğildi. “Çok uçma. Beni unutup gidersin, kaybedersin sonra!”

“Kaybetmem ki seni!” diye bağırdım. “Köyde olursun sen.”

“İyi bari. Yerimi biliyorsun.”

Kahkaha atarak sevinçle arkamı döndüm ve ona baktım. “Dede, sen benim en iyi arkadaşımsın!”

Dedem gözlerini kocaman açarak yola baktı. Ben de bir şey geliyormuş gibi korkuyla önümüze döndüm. Yol bomboştu. “Önüne bak, Sez'im. Direksiyon başında dedeye mi bakılır?”

Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Önüne geçemiyordum bu hissin. “Dede sen varsan bize bir şey olmaz. Sen yola bakıyordun ki zaten. Hem sen benim en iyi arkadaşımsan beni düşünürsün, kaza yapmayız. Çünkü *Kazaların* kendisi biziz!”

Dedem kocaman bir kahkaha attı. “Deli Seziş.” Yine onu duydum fakat ne dediğini anlayamadım tenimde. “Sen de benim en iyi arkadaşımsın.”

Çığlıklar attım, bağırdım, yeşil Rize'yi doya doya içime çektim. O günün en özgürü bendim.

17. KAZANILMASI GEREKEN SAVAŞLAR

Sezin Kaza.
Ocak 2022, Tunceli.

A layın koridorunda sert adımlarla yürürken başımı asla eğmiyordum. Bu koridorlarda beni gören askerler bugün saygıyla başını eğiyorsa ve bana hayranlıkla bakıyorsa, buralara gelmek için tüm bildiklerimi ardıma bile bakmadan ateşe verdiğimdendi.

“Sezin Komutan’ım, albay ve Turan Komutan toplantı odasına daha geçmediler,” diyen Bahri’ye gözücuyla baktım. “Geldiğinizde Serdar Albay’ın odasına geçmenizi söylediler.”

“Keleş burada mı?”

“Evet komutanım. Onlar da yeni geldiler. Birkaçı toplantı odasına geçti.”

“Hasan ne durumda?”

“Kubat Komutan’ım ve Serkan Komutan’ım ben çıkarken sorguluyordu onu heykel hakkında. Bir bilgisi yokmuş.”

“Önemli bir gelişme?”

“Valla alayda önemli gelişme yok ama sizde var sanırım komutanım. Turan Komutan ile nişanlanmışsınız. Allah mutluluğunuzu daim-”

“Âmin.” Özel hayatımı alaydaki askerlere taşımayacaktım. Benimle sohbet edemezlerdi. “Boş muhabbet etme benimle asker. Kaybol,” dediğimde Bahri, “Emredersiniz komutanım,” diyerek gözden kayboldu.

Albayın odasına girmeden önce boğazımı temizledim. Gergindim. Dün nişan kurdelesini taşıyan adamın ve kurdelenin bir ucundaki yüzüğün takıldığı adamın karşısında nasıl davranacağımı düşünerek, kendimi hazırlayıp kapıyı çaldım. İçeriden *gir* komutu geldiğinde dik omuzlarımla girdim. Turan’ın bakışlarının bana döndüğünü fark etsem de yalnızca albaya baktım.

Kocamızı çok özlemedik mi, Seziş? Ben anlamadım yani şu an gözü ırak bırakmalar falan ne oluyor? Yapışmamız lazım!

Yapışamazdım çünkü herif nişanlımdı. İş etiği açısından uygun olmayan durumlar bizim nişanlılık durumumuzdan sonra albayın gözüne batar-
dı. Albayın karşısında olmazdı.

Herif nişanlımdı... Ben bir süre bu cümlede kamp yapacağım, Seziş. Sen hayata sert ve soğuk görünümünle devam et.

“Hoş geldin, Sezin. Heykel konusunda senin de düşüncelerini duymak istiyorum.”

Turan'ın karşısındaki koltuğa kurulduktan sonra Serdar Komutan'ın önündeki İsa heykeline baktım. İsa heykelini Şehmus'tan almıştık, önemli olduğunu ve herkesin bunun peşinde olduğunu biliyorduk. “Komutanım, heykelin dini bir amaç yüzünden saklanmadığına eminim. Müsaadenizle,” diyerek elime aldım ve heykeli bir kez evire çevire kontrol ettim.

“Yassou'nun yeri belli değil ama ben İstanbul'da olan saldırıyı batıdan kontrol ettiğini düşünmüyorum. Görünürde bir şey yoktu,” dedi Turan. “Tahrir ile buluşmuş olsalar bir güç gösterisi yaparlardı. Hâlâ birileri engelliyor demek ki.”

“Yakın zamanda güç gösterilerini görebiliriz. Bunun önüne geçelim. Soruşturun ikisinin yerlerini. Ben de ulaşabildiğim tüm birimlerden örgütler ve faaliyetler hakkında rapor isteyeceğim.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Sezin?” diyen albaya baktım.

Heykeli tarttım elimle. “Ağırlığı malzemesine göre fazla.” Salladım heykeli, bir ses yoktu. “İçinde bir şey olabilir.” Tam kafamı kaldıracaktım ki İsa'nın asıldığı çarmıhın üstünde, İsa'nın kafasının eğildiği o yerde bir şey fark ettim. Kaşlarımı çatarak daha da yaklaştım, yakından baktım.

Pırlanta gibi bir şeydi fakat pırlanta olamayacak kadar soluktu. Sarı renkteydi, yalnızca ucu görünüyordu. Opaklığı oldukça az olduğundan pırlantanın içindeki kara geçişleri görebiliyordum. Gözlerimi kıstığımda emin oldum.

“İçinde kara geçişleri olan bir taş bu. Böyle bir heykelde ne işi var bu taşın?” diye sorarak merakla ikisine bakındım.

“Bilmiyoruz,” dedi albay. “Heykelin önemli olmadığını da öğrenmiş olduk.”

“Kitabı değerli sanıyorduk fakat asıl değerli olan heykeldi. Heykeli aldık ve şimdi de asıl önemli olanın heykel değil de taş olduğunu öğreniyoruz. Eminim bu taş da önemli değildir. Matruşka gibi içinden çıkan daha değerli sanki. Sonu yok bunun,” diye konuştuğumda, “Büyük ihtimalle,” dedi Turan.

Turan değil, nişanlın. Kocan. Derin nefesin, göz kırpışın, kanındaki akışın, midendeki kelebeğin sebebi. Paşan, evinin direği. Turan deme artık.

“Siz fark etmiş miydiniz?” diye sordum merakla.

“Turan sabahın altısında kapıma dayandı. Gece uyurken fark etmiş.”

Uykusunda mı fark etmiş? Neden gece uyurken bizi düşünmüyor da heykel düşünüyor ki, Seziş? İyi ki düşünüyor zeki, heybetli ve Oxford psikoloji terk kocamız tabii ki ama bizi düşünmedi mi yani?

Kaşlarımı kaldırdım. “Öyle mi?” diye sordum derin bir nefesle.

“Sabah benim de aklıma geldi. Tam da senin düşündüğün gibi,” dedi Turan ciddiyetle. *Kocan.* “Kitap önemli değildi, önemli olan içindeki heykeldi. Bir süre sonra heykel de önemli olmayacaktı. Biraz bakandıktan sonra anladım.”

“Ne işe yaradığını bilmiyoruz, değil mi?” Turan yavaş bir hareketle başını iki yana salladı. “Bu taşın ne işe yaradığını öğreneceğimiz tek insan Tahrir,” dedim derin bir nefes alarak. “Yassou’nun bilip bilmediğinden emin değilim. Tahrir’den eminim.”

Bakışlarımı elimdeki heykelde tuttum. Bu kovalamaca, bu hiçbir şeye varamayıp can sıkıcı olmaya başlamıştı. Belli ki ortaya elle tutulur bir koz atılmadıkça da yavaşlayacak, yolumuzu bulamayacaktık. Hayatım boyunca azla ya da yavaşla yetinen biri olmamıştım.

Elimi dokundurduğum her şeyi ileri taşımaya, büyütmeye, kazandırmaya yemin etmiştim. Ben olduğum sürece kazanılmayan savaş olamazdı. İzin veremezdim.

Ben, Sezin Kaza. Kaybetmekten hoşlanmam. Varsa kazanılacak bir savaş, oradayım.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Turan sert bir sesle.

“Komutanım,” dedim bakışlarımı Turan’a dikerek. “Tahrir’e ulaşmadığımız, yaklaşmadığımız sürece ne Sidar’a ne de binlerce sorumuzun cevabına ulaşabileceğiz.”

“Çözümün nedir, Sezin?” diyen albay daha sakindi.

“Sidar ve heykel konusunda Yassou ya da Tahrir’e ulaşmamız gerekiyor. Yassou’ya ulaşmak Tahrir’e yaklaşmak gibi bir yerde.”

“Ve?”

“Onlara istedikleri bir şeyi vermeliyiz.” Bunu söylemesi zordu fakat burada olan iki üstüm de biliyordu ki çözüm buydu. Bunu günlerdir düşünüyordum. Planlar yapmaya çabalıyor, bu fikrin arkasını doldurmaya çalışıyordum. “Onlara Sezin Kaza’yı vermeliyiz.”

Geldik zurnanın zırt dediği yere, Seziş.

“Hayır,” dedi Turan kesin bir sesle.

“Bu bizim elimizdeki tek şey. Bunu yapmadığımız takdirde cevaplara ulaşamıyoruz.”

“Bir planın mı var?” diye soran albaya, “Elimizde benim Yorgi, yani Orhan ile konuştuğum video kayıtları var,” dedim sakın bir tavırla. “Belki de kim olduğumu öğrenmeleri gerekiyordur komutanım.”

“Kendini bir kez öne attın zaten. Bunu tekrar yapmaman gerekiyor. Yapacaksan da sağlam bir planın olmalı,” dedi albay. Turan yalnızca bana bakıyordu. Bakışlarından çıkan kelimeleri yakalamıyor, her birini silahımdan çıkan kurşunla öldürüyordum. İhtiyacım yoktu o kelimelere. Kararım netti.

“Bazı riskler alınmalı, bazı savaşlar kazanılmalı ve bazı davalar kapanmalı komutanım,” dedim kesin bir tavırla. Bakışlarımı Turan’a çevirdim. Dejavu hissi çevremizde dönerken gözlerimi onun ela gözlerinden çekmeden konuştum. “Bazen ekip ekiptir. Asker yalnızca askerdir ve Sezin Kaza da yalnızca Sezin Kaza’dır. Duygusal davranmaya gerek yok. Her zaman olduğu gibi bunu da halledeceğim.”

Dejavu gözlerimizin arasında döndü, odada bir kasırga esmeye başladı. Ateşim onun etrafında dolanırken onun kasırgası beni söndürmeye uğraşıyordu.

Bilmeliydi, ben sönmezdim. Beni değiştiremezdi. Ben küçük bir ateş olarak doğmuş, yangına dönmüştüm. Düştüğüm yeri kapısız, bacasız bırakırdım ve her zaman bildiğimi okurdum.

Yanmaya ve yakmaya devam edecektim. Dün nasıl bir kadınsam bugün de aynı kadındım. Ona olan tavırlarım değişmiş olabilirdi. Evet, ona aşıkıttım. Ona karşı çok büyük bir saygı duyuyor ve hayranlık besliyordum fakat göz ardı edilmemesi gereken bir detay vardı.

Ben hâlâ bir asker, Üsteğmen Sezin Kaza ve Deli Komutan’dım. Bu değiştirilemezdi.

Turan, “Hayatımda duyduğum en içi boş ve gereksiz dayanak,” dediğinde kaşlarımı çattım. “Sen Sezin Kaza’sın ve seni öne mi atmalıyız?” Öne doğru eğildi. Gözlerini kıstığında siniri içime doğru esti. “Hayatımda duyduğum en saçma, en olasılıksız, en gereksiz dayanak. Önerin reddedildi, Sezin Kaza.”

Sezin Kaza mı? Aşk bitti. Kırık kalp emoji.

Ben ne kadar ateşsem o da o kadar kasırgaydı. Ne kadar büyük bir bela kasırgası olduğuyla ilgilenmiyordum. Beni söndürmek ister gibi esişi beni yalnızca harlardı.

Albaya döndüm. “Serdar Komutan’ım, bunun eninde sonunda olması gerektiğini biliyorsunuz.” Yüzbaşı planımı ret mi etmişti? Büyük oynardım. “Turan Komutan’ın duygusal davrandığını düşünüyorum.”

Tehlikeli bir plan olduğunu sen de çok iyi biliyorsun, Seziş. Nasıl kendini öne attığın mühim değil. Yorgi'nin önüne kendini atman mantıklı bir hamleydi fakat Tahrir? O kadar büyük müyüz?

Küçük işlerde kendimi göstermek değil, büyük işlerde başımı dikmek istiyordum. Tehlikeliydi ama gözden çıkarmıştım. Rütbemi ya da mesleğimi öne atamaz, tehlikeye sokamazdım fakat ismimi feda edebilirdim. O gün bana, "İsmin mi rütben mi?" diye sorarken bugünün geleceğini bilmiyor muydu sanki?

Sinirli bir nefes aldı. "Sezin Kaza'yı ifşa ettiğimizde bunca zaman süren saklama uğraşlarımız boşa düşecek. Dalga geçildiğini düşünen Tahrir buna inanmayacak. Senin bir kadın olarak karşısına çıkmanı alaya-"

Sinirlendiğimi hissettim. "Ben kadın bir asker olduğum için aşağılanırmıyım, Turan Komutan'ım?"

Turan da öfkeden savruluyordu. "Karşımızda kadına, çocuğa, yaşlıya saygı duymayan, canlarını gözünü kırpmadan alan bir kansız varken bu soruya taraflı bir cevap veremem."

"Turan'a katılıyorum," diyen albaya döndüm. "Senin gerçekten Sezin olup olmadığına inanmayacak bile. O zaman ne olacak? Seni salacak diye düşünemezsin. Onunla alay edildiği için sonuna kadar uğraşacaktır."

"Ben de onunla uğraşırım." Beni sürekli arka plana atma çabası varmış gibi hissediyordum. Gözlerimi Turan'a çevirdim ve üstüne basa basa konuştum. "Siz gelmeden önce de başının çaresine bakan, koskoca timi yöneten ve iki yıl boyunca teröristleri sıkıştıran bendim komutanım. Bazen bunu unutupmuşsunuz gibime geliyor."

"Ben geldim, artık koskoca timi ben yönetiyorum ve önerinizi reddediyorum, Sezin Üsteğmen. İçeride boş fikirlere ihtiyacımız yok," dedi büyük bir başkaldırıyla. "Bize daha elle tutulur bir plan ve dayanak lazım."

"Turan Komutan'ın buna izin vermiyor. Sebebi ne olabilir, Sezin?" diye sordu albay.

Gözlerimi Turan'dan asla çekmedim. "İçeride boş fikirlerimin ağırlığı kendisine ağır gelmiş olabilir komutanım."

Sezin 1, Turan -1. Bize Sezin Kaza dediği için bir puanını da aldım, Seziş.

"Laf dalaşına gireceğin insan değilim üsteğmen. Üstümde kamuflajım ve kolumda apoletim varken beni hafife almak istemezsin." Onun kolumdaki üç yıldızına baktım. Benim kolumdaki iki yıldız onun üçüncü yıldızına boyun eğdi.

Sezin 1, Turan 5. Birden gol fena girdi kaleye. Kusura bakma, Seziş.

“Kusura bakmayın,” dedim dişlerimi sıkarak. “Ben yalnızca bir fikir sunuyorum. Laf dalaşına girmek değil amacım.”

“Bu seferlik kusura bakmıyorum.” Albaya döndü. “Komutanım benim evrak işlerim vardı.”

Kocamız olmak istemiyor herhalde. Kendisini bizim kendimizi attığımız tehlikeden daha büyüğüne atıyor. Seziş tehlikesine. İnanılmaz bir acemilik. Turan Alp Akkurt ne yapıyor?

“Çıkabilirsin, Turan.”

Turan çıkıp gittikten sonra albaya döndüm. “Komutanım, bu konuyu lütfen düşünün,” dedim masaya yaklaşarak. Turan korumacı davranıyordu. Biraz düşünse ne kadar akıllıca bir fikir olduğunu anlardı. “Turan Komutan’ın duygusal baktığını-”

“Turan Komutan’ın duygusal bakmıyor, sana bir asker olarak göz önüne çıkmaman gerektiğini söylüyor. Kendini tehlikeye atmaktan çekinmediğini biliyorum ama bu kadar sık bir şekilde deli süvariler gibi önden koşmanı kabul edemem. Planının sonucu bir felaket olabilir.”

Albay bey amca, biz Deli Komutan lakabını boşuna almadık. Seziş’in aklının yukarılarda uçtuğunu öğrenmelisiniz artık. Tüm dünya ve siz...

“Fakat galibiyet de olabilir,” dedim derin bir nefes alarak. “Bazı riskler alınmalı.”

Albay düz, sert bakışları ile bana baktı. Daha sonra yavaşça sırtını koltuğuna yasladı. Yüzündeki sorgulayıcı ifadeye sığındım. Serdar Köktür beni kızı gibi görse dahi onun askeri olduğumu göz önünde bulundururdu. “Düşüneceğim.”

İşte bu kadardı. Yalnızca düşünülmesini istiyordum. Derin bir nefes aldım. Yutkunarak ayağa kalktım. “Teşekkürler,” dedikten sonra boğazımı temizledim.

Albay bana bakmadan eliyle çıkmamı işaret etti. Odadan çıktığımda başta Turan’ın yanına gitmeyi düşünsem de durdurdum kendimi. İkimiz de sinirin en yüksek seviyesindeydik. Ayrıca beni reddettiye ve içi boş fikirlerle geldiğimi düşünüyorsa ayağına gitmezdim. O benim ayağıma gelmeliydi. Adımlarımı spor odasına çevirdim. İçeri girdiğimde idmanını yapan iki asker beni gördükleri gibi ayağa kalktılar. Selam durdular.

“Rahat asker,” dedim ceketimi çıkarırken. Sabahın çok erken vaktindeydik. Toplantı büyük ihtimalle öğlen saatlerinde olurdu. Biraz idman yapıp kendime gelmeliydim.

“Biz de çıkıyorduk komutanım,” dedi içlerinden biri.

“Kalabilirsiniz,” diyerek ceketimi kenara astım. Kısa kollu, asker tişörtüm ile kaldım. Oldukları yerde aynı pozisyonda durduklarını gördüm. “Burada işiniz yoksa çıkın tabii.”

“Kalalım,” dedi arkadaşı yanındakine dönüp. Birbirlerine onay verdiler. “Kalalım komutanım.”

“Kalın o zaman.”

Barfiks demirine ilerleyip asıldım. Barfiks çekmeye başlamışken kapının açıldığını duydum fakat barfiks bırakmadım. Bedenimi demirin üstüne çıkardım tekrar. Sert ses odanın içinde rüzgâr gibi esti. “Dışarı çıkın.”

Kocamız geldi. Derin, sert ve boğazdan gelerek dünyamızı sarsan sesine kurban olduğumuz kocamız. Turancı olmanın bir getirisi de bu. Sese kurban oluyoruz.

Ne olursa olsun benimle konuşmadan sırtını dönmez, beni dinlemeyi kesmezdi. Onu bu kadar iyi tanımak beni biraz daha özgüvenli bir kadın haline getiriyordu.

“Emredersiniz.”

Askerler eşyalarını toplayıp odadan çıkarken bedenimi barfiks demirinde bir kez daha kaldırdım.

Kapı kapandı. Bana doğru yaklaşan adım seslerine güldüm. Bakışlarımı onun heybetine çevirdim. Üstünde askeri tişörtü vardı. Benim bedenimden üç kat büyük tişörtünün kol kısımları pazılarına yapışmıştı.

Aşkın zehir olsa yine içerim. Yolun ecel olsa korkmam geçerim, Turanişko. Boş ver kavgayı. Çok özledik. Yapışalım.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Bense barfiks çekmeyi bırakmadım. Demirin üstüne kafamı yaslayıp ona güldüm. “Yakışıklı görünüyorsunuz. Sahibiniz yoksa size göz koyduğumu söylemek isterim.”

Sert ve tepkisiz sesiyle konuştu. “Sahibim var. Nişanlıyım.”

“Parmağınızda yüzük göremiyorum.”

“Meslek gereği üzerimde takı taşımıyorum.”

“Meslek gereği nişanlı sayılmazsınız. Halvet isteğimi göz ardı etmezsiniz diye umuyoru-” Birden kollarını çözdü ve ellerini belime yerleştirip beni barfiks demirinden çekip aldı. “Bunlar çok cüretkâr hareketler. Sanırım siz de benimle halvete girmek istiyorsunuz.”

Onunla alay edişimi asla umursamadı. “Konuşmamız lazım.”

Yukarıdan çokbilmiş bir şekilde ona baktım. “İçi boş fikirlerimi dinlemek mi istiyorsunuz? Çünkü sizi daha da şoka sokacak cümlelerim olacak.”

Beni yere indirdi. Ayaklarım yere bastığı gibi ona baktım. “Sezin, kendini Tahrir’in önüne atmaktan bahsettiğin her fikrin içi boş. Boş!”

“Bağırma bana!” diye bağırdım kaşlarımı çatarak. İki dakika keyiflenmeye gelmiyordu. Hemen bozacaktı. “Bundan başka çaremiz yok. Sezin Kaza’nın kim olduğunu bildiğinde benim peşime düşecek ve biz de onun Yassou üzerindeki ilgisini uzaklaştıracacağız. Sidar’ı bulmak için bile mükemmel bir fırsat olacak çünkü Tahrir, Sidar’a ulaşmaya çalışacak. Fırsatların hepsini kullanmalıyız.”

Ateşlerinden yandığım çiftin üç gün normal vakit geçirdikten sonraki halleri...

“Sen dokuz canlı değilsin. Bir tane canın var ve onu tehlikeye atmak istemiyorum.”

Onu omzundan ittim. “Yine beni askerin olarak görmüyorsun!” Bir kez daha vurdum omzuna. “Beni sevgilin olarak görüyorsun. Ben bir askerim. Üstelik isim yapmış ve bu ismi zamanı geldiğinde kullanması gerektiğini bilen bir askerim!”

“Hayır dedim, Kaza. Nasıl bir asker olduğunu düşünmüyorum.”

“Tekrardan tanışalım o zaman,” dedim sinirle yumruklarımı kaldırarak “Sana nasıl bir asker olduğumu düşündürteyim.”

“Gerçekten saldırgan bir kadın olmayı mı seçiyorsun şu an? Bu beni üzmez, kırmaz, kızdırmaz, sinirlendirmez.”

“Peki ne yapar?”

Kaşlarını kaldırdı gayet memnun bir tavırla. “Azdırır.”

Olur. Nerede, ne zaman, ne pozisyonda, hangi saniyeler içerisinde?

“Terbiyesiz aygır,” dedim ve ittim onu sinirle. “Bir şey konuşuyoruz burada.”

“Kabul etmeyeceğim bazı detayları konuşuyoruz.”

“Turan,” dedim katlanamıyormuş gibi.

Eklledi. “Komutanın.”

Göz devirmemek için zor durdum. “Komutanım.”

“Bu fikrini kabul etmeyen komutanın.”

Sinirli bir nefesle ona baktım. Dayanamaz gibi sinirle düşük düzeyde bir çığlık attım. “Kabul edeceksin!”

“Bebeğim, seni duyuyorum. Bağırmana lüzum yok.”

“Bebeğin değilim. Yalnızca askerim. Kabul edeceksin!”

“Komutanlara emir de mi veriliyor?”

“Senin komutanın benim!”

“Hemen açıyorum bir disiplin dosyası.” Arkasını dönüp beni umursamadan yürümeye başladı. “Çok oldun sen. Saygı duymayı öğreneceksin. Komutanımmış. İnanılır gibi değil.”

“Ama sen benim sinirlerimle oynuyorsun!” Beni sinirlendirmek hoşuna mı gidiyordu? Hoşunu alırdım o zaman. Beni sinirlendirip, hayır deyip arkasını dönüp gidemezdi. “Bir şeyleri başaracağıma inanmak sana zor mu geliyor?” diye sordum. Olduğu yerde durdu. “Beni ciddiye almıyor musun?”

Derin bir nefes aldı. Gergin sırtını izledim. Daha sonra arkasını döndüğü gibi işaretparmağını bana doğrultup yürümeye başladı. “O aklın her şeye eriyor ama benim seni aşağılamadığıma ermiyor!” diye hırıldar gibi konuştu.

“Parmağını indir,” dedim sert bir sesle.

İndirmedi. “Sezin Kaza’yı ifşa edelim. Ee sonra? Peşine düşerler, yüce Sezin Kaza’ya hürmet ederler, önümüzde yalvarırlar diye mi düşünüyorsun? Geniş düşün. O aklının kapılarını bir kez olsun geniş perspektife aç!”

“Ben gayet genişim. Sen benim canımı düşünmeyi bırakıp bir kez-”

Kesti lafımı. Hiç utanması yoktu. Lafımı bile kesmeye tenezzül ediyordu. “Adamın elinden kitabını, heykelini aldık. Yorgi’yi öldürmek için zaman kolluyordu, biz öldürdük. İçerideki adamlarının önünü kestik. Adam seni karşısında gördüğünde tokalaşıp tanıştığına memnun olmayı mı seçecek? Önünü kestiğin ve elinden bir sürü avantajını aldığın için hürmet etmeyecek!”

“Basit düşünüyorsun.”

“Sen hiç düşünmüyorsun. Seni öne atmak gibi bir hatayı bir kez yaptık zaten!” diye bağırdı öfkeyle.

“Hata? Öyle mi, Turan? Hata! Nasıl hata mesela? Yorgi’yi ve Hera’yı yoldan temizleyip heykeli alabildiğimiz ve ilk saldırıyı durdurabildiğimiz bir hata mı?”

Parmağını indirdi. Kafasını iki yana sallayarak alayla güldü. “Sezin...”

“Ben sana Sidar’a bile ulaşabilmekten bahsediyorum!”

“Sidar’a başlatma!”

“Heykelin, hatta o taşın ne işe yaradığını öğrenmemiz lazım. Karşısına çıkarı-”

Elini kenarda savurup beni kesinlikle dinlemediğini gösterdi. “Çıkamazsın ulan! Çıkamazsın diyorum. Ben onun aklında neler döndüğünü anlayabilirim. Seni gördüğü yerde sıkacak alınının ortasına!”

“Neyden bahsediyorsun?” diye bağırdım ben de ona öfkeyle. Gözlerini kıstı. “Ben onu iki senedir tanıyorum.”

“Ben kıt beyinli herif miyim de o bokun ne düşündüğünü anlayamayacağım? Zamanla mı alakalı bu?”

Kafamı kaldırdım, yüzüne kilitlendim. Beni kışkırtıyordu. Bunu karşılıksız bırakamazdım. “Beni yok sayamazsın.”

“Hayır dediysem hayır! Benim time atanma sebebim, senin komutadan uzaklaştırılma sebebini Sezin Kaza isminin gizlenmesi gerektiğindendi, hatırlatırım. Şimdi gelmiş bunca insanın çabasını sonuca hızlı ulaşmak için tek kalemde siliyorsun, öyle mi? Yok öyle dava!”

Yüzümde ciddi bir öfke olduğunu biliyordum. Burnumdan öfkeli nefesler alıp veriyordum. “Kimse davanın sürecine bakmayacak. Herkes iş bittiğinde sonuca odaklanacak.”

Arkasını dönüp benden uzaklaşmaya başladı. “Şansına küs. Kimse değilim. Davanın süreciyle ilgileniyorum.”

Bu dünyada benimle ilgili her detayı düşünecek olan, işin sonuna bakmayacak tek kişi oydu ve fark ediyordum ki sevgiliyle aynı işte çalışmak kesinlikle mantık işi değildi.

“Bir tek ben kazanmayı düşünüyorum desene?” diye uğraştım onunla.

“Sabırlı biriyim. Benim galibiyetlerim hızlı ve öylesine olmaz. En mükemmel şekilde ve zamanında olur.”

Kafamı dikip alayla güldüm. “Beni yendin, ha?” diye bağırdım. “Galibiyetlerim hızlı ve öylesine, öyle mi? Senin ağzından çıkanı kulağın duymuyor sanırım, Turan Alp!”

“Ben ne dediğimi gayet de biliyorum, Sezin Kaza!”

Demek Sezin Kaza? Bizim töremizce Turanişko'nun ölüm hakkı gelmiştir. Turancı olma işine de reklam arası.

“Bir sik bildiğin yok senin.”

“Bir şeyleri kafanda kurup planlarını Serdar Komutan’a sunmadan önce bana danışacaksın. Kafadaki zehir bir yerlere ulaşmadan önce bana söyleyeceksin. Öylece ortaya atlamayacaksın.”

“Zaten söylemiş sayılırım,” dedim gülerek. Yavaşça bana döndü. “Rütbemden ne olursa olsun vazgeçmem. Bu yolda ismimi yakmaktan gocunmam.” Ela bakışları iki gözüm arasında dolaştı. “Bu cevabı aldığın ilk andan beri olacıklara hazırlıklı olman lazımdı. Çünkü dua et, hazırlıksız yakalamadığım tek insansın. Malum, nişanlı kontenjanı...”

Dişlerini göstererek güldü. “Dua et, hazırlıksız olduğum tek insansın. Malum, sevdalık kontenjanı...”

Dişlerimi sıkarak konuştum. “Beni dinleyip planlara kulak assan bir şeyler becerebiliriz.”

“Senin yüzünün görüldüğü, dayak yediğin videoyu sırtlanlara mı sunacağım? Ben öyle bir adam değilim, Kaza. Böyle biri olduğumu düşünüyor-san beni hiç tanımamışsın demektir.”

“Bir sürü gizem ve tehlikeli oyunlar içerisinde yolumuzda engeller varken ve bir de içerideki hain önümüzü kesmeye çalışırken bekleyecek miyim? Ben öyle bir kadın değilim, Akkurt. Böyle biri olduğumu düşünüyor-san beni hiç tanıyamamışsın demektir.”

Ben bebeğin hiçbir şeyiyim, Turan ile Seziş'in acilen sevişip enerjilerini atmaları gerektiğini düşünüyorum. Kavgayla atılmıyor enerji.

“Tamam, seni tanıyamamışım. İzin vermiyorum,” dedi omuz silkerek. Bu onun kavgadan kaçma hamlesiydi. Daha fazla laf dalaşına girmeyecektim.

Göz devirip, “Vıdı vıdı,” diyerek ona arkamı döndüm. “Seninle düzgün konuşulmuyor. Takmışsın kafayı bana gardiyanlık yapmaya. Tamam, en çok sen akıllısın. Beni dinlemiyorsun bile!” Kenara doğru gitmeye başladım.

Ofladığını duydum ve sonra kolumdan tuttuğunu hissettim. “Bırak,” desem de hiç oralı olmadı. Kolumdan çektiği gibi beni yere oturttu. Kendisi de yattı ve ne olduğunu çözemezken birden belimden tutup kucağına oturttu beni. “Hadi oradan. Hiç, hiç girme o işlere,” diyerek kucağından inmeye çalıştım.

Kalçalarımın sımsıkı tutarak oturduğum yere, karnının üstüne sabitledi beni. Onun da kaşları çatıktı. “Kalkma.”

“Defol! Gözüm görmesin seni.”

“Kal olduğun yerde işte.”

“Ne yapıyorsun?”

“Spor,” dedi o da sinirle. Kalkmayacağıma emin olduktan sonra, “Spor yapacağız. Sen ve ben,” diye ekledi ve alakasız bir şekilde mekik çekmeye başladı.

Herifle tartışıyorsun ama seni kucağına alıp mekik çekmeye başlıyor.

Güldüm sinirlerim bozulmuş gibi. “Ya bir yürü git, Allah aşkına!”

“Spor,” diyerek üç tekrar yaptı. Kaslarının kasıldığını hissedebiliyordum çünkü tam üstünde oturuyordum! “Beni yakıp yakıp sonra usulca söylediklerini harfiyen kabul etmemi bekleyemezsin. Ben yanmaya devam ediyorum.”

“Hiç sönmüyorsun ki!” diye sinirle yükseldim.

“Yakmayı bırakmıyorsun ki,” dedikten sonra kendini yukarı doğru taşıdı ve dudaklarıma öpücük bıraktı. Öpücüğüne kanmayacaktım. “Beni

anladığını biliyorum ama çok kararlısın.” Yükselip bir öpücük daha kon-
durdu. Kucağında olduğum için zorlandığını hissettim, kucağından inerek
aşağı kaydım ve tam bacaklarının arasında durdum. “Sakince düşünmemiz
gerekıyor.” Bir öpücük daha.

*İşte bu. Yumuşat bizi. Biz zaten alev ateşiz. Sen ne diye üzerimize doğ-
ru esip bizi harlıyorsun, Turanişko? Öpmeye devam et de Sezin Kaza değişini
unutalım.*

“Beni kesin bir şekilde redd-” Öpücük. “Reddedersen bir yere var-”
Öpücük. “Varamayız. Sağlıklı bir plan yapabiliriz.” Öpücük. “Benim ca-
nımın tehlikeye girmeye-” Öpücük. “Girmeyeceği fakat etkili bir plan.”
Öpücük. “Birlikte üstesinden gelebiliriz. Biziz ya. Keleş, Deli Komutan ve
Dhib. Halledemeyeceğimiz ne var?” Yattığı yerden izledi beni. “Çok iyi bir
planla beni açık ederiz ama onun karşısına çıkmam. Kılıma zarar gelme-
yeceği ve ince bir şekilde işleyebileceğimiz bir plan. Düşünebiliriz, Turan.
Yapabiliriz sevgilim.”

Sessizdi. Düşünüyor gibiydi. Biraz daha üstüne gitmeyi seçtim.

“Sen ve benim çözemeyeceğimiz ne var, Alp? Bak... tamam. Gerginliği-
ni anlayabiliyorum-”

“Sezinsedim,” dedi birden.

“Hı?” dedim ne olduğunu anlayamayarak.

“Sezinsedim, bu yüzden gerginim.” Bir kez daha yükseldi, dudaklarıma
yapıştı. Tek eliyle belimden tutarak beni kendisine çektiğinde gözlerim ka-
pandı.

Onu gerçekten çok özlemiştim ve bir gece dahi olsa ayrı olmak o kadar
zor gelmişti ki... Ona çok bağlıydım. Dün gece uyumak zordu ama sanki
nefes almak bile iki, üç saniyede bir boğazımı dürten, yüreğimi boş bırakan
bir eylem haline gelmişti.

Hızla geri çekilip etrafa bakındım. “Burası olmaz. Sabahın erken saa-
tindeyiz. Askerler idmana gelecek,” diyerek üzerinden doğruldum. Turan
yattığı yerden kalkamadı. Ayağa kalkıp elimi ona uzattım. “Sen de kalk
artık. Yattın kaldın. Teke.”

“Ayağa kalkmak için bir ele ihtiyacım yok,” dedi gıcık beni taklit eder
gibi. Yine de elimden tutup kendini kaldıracaktı ki onun gıcıklığına inat
ben de elini bıraktım.

Yeniden yere oturdu. Sırıttım ben de tatlı bir şekilde. “İyi, kendin kalk
o zaman.”

Gözlerini kısıtı. “Bir gram acıman yok. Sürekli bir yükseltiyim, indireyim, ağzına sıçayım, sonra da o ağzı öpeyim...” Yerden destek alarak ayağa kalktı. “İnsafsız.”

“İnsafsızsam uğruma köle değil misin sanki? Dövsem de sövsem de sevsem de buradasın işte.”

“Sana sınırsız bir kotam var. Her söylediğin başüstüne.”

“O zaman Tahrir’in karşısına...”

Birden yaklaşıp beni kucağına aldığı anda boğazdan gelen bir sesle güldüm. O da kalçalarımın tutarak burnumu ısırdı. “Hayır.”

Bu da gol değil. Turanişko bizim her anımıza çok hazırlıklı. Bizim onu hazırlıksız yakalamamız lazım.

Benimle birlikte barfiks demirine geldiğinde, “Saçmalama. Kırılırsa?” desem de, “İki yüz kilo taşıma kapasiteli bu. Hadi, tutun,” dedi ve barfiks demirine ellerini koydu. Kucağından inmek için bir hareket yaptığımda kalçamdan tutarak yerimde durmamı sağladı ve bacaklarımı beline doladı. “Öyle dur.”

Ben de ellerimi barfiks demirine sardım. Ben kucağındayken ikimiz de barfiks çekmeye başladık. “Çok seksi duruyorsun. Tam benliksin.” Bu lafına karşılık sııttım. Kucağında inip havalanmak o kadar keyifli geldi ki gülmeden edemedim. Tamamen kendi ağırlığımı kaldırıyor sayılmazdım. Yalnızca Turan’a yardım ediyordum.

Kucağında başka pozisyonlarda ve başka durumlarda inip havalanman dileğiyle, Seziş. Sesimizi duy Rabbim.

“Bir, üç, beş, yedi, dokuz,” dedi her çekişinde. “Sezin’den başkasına tokuz.”

Kahkaha attım. “Turan Alp Hava Yolları,” dediğimde o da güldü, eli barfiks demirinden kayacak gibi olduğunda gözlerim kocaman açıldı. “Ay gebeririz sakın, Alp!”

“Rahat dur, güldürme.”

“Sen de normalde moskofun tekisin, gergin anlarda gülesin geliyor.” Kendimi yukarı kaldırıp indiriyordum. Onunla spor yapmak da keyifliydi, yalan söyleyemezdim. Hem biraz fikir konusunda yumuşuyordu sanki... Öpücüğün çözemeyeceği hiçbir şey yoktu. “Çok iyi oldu bu. Sevdim,” dedim barfiks çekmeyi bırakmazken.

“Ben de sevdim,” dedi gülerek. Âdemelmasının inip kalkışını ve sert çenesini izlerken tamamen bilinçsiz bir şekilde âdemelmasına dokunacaktım ki, “Hayır güzelim. O olmaz. Yapma, tehlikeye gireriz,” deyince kendime geldim.

“Tamam, tamam.” Elimi yine barfiks demirine sardım. Bakışlarımı ona çevirdim. “Gerçekten içi boş bir fikir miydi?”

“Değildi. Ben de düşündüm,” dedi düşünceli bir sesle. “Tehlikeliydi ama seni ifşa etmeyi düşündüm. O video kaydını bu yüzden yok etmedim.”

“O zaman bir plan yapacağız, değil mi? Sezin Kaza’yı gösterme işini düşüneceğiz.”

“Evet,” dedi derin bir nefes alarak. Kabullendi. *Kabullendi!* “Planı ben yapacağım. Ben ne diyorsam o olacak. Fikri iyileştireceğiz. Salkım taşak koşmayacağız kimsenin üzerine.”

Başımı aşağı yukarı salladım ve daha da konuşmadım. “Babaannen evde. Toplantıdan sonra eve geçersin, onunla vedalaşırsın. Benim işlerim var, alayda kalacağım. Askerlerden birini babaanneni Rize’ye götürmesi için ayarlarım. Sonrasını birlikte düşünüyoruz.”

Her şeyi düşünüyor, her işe yarıyor, Seziş. Akıllı robot gibi adam.

Dudaklarımı birbirine basturarak sııttım. Sonra kollarımla onun boyuna sarılıp dudağına bir öpücük bıraktım. Sonra yanağına. Yetmedi, yetmezdi. Elimi yüzüne sardım. Alına, şakaklarına, kaşlarına, gözlerine, yanaklarına, çenesine ve dudağına... bol bol öpücük kondurdum.

“Resmen kullanılıyorum,” dedi keyifle.

“Sen kıt beyinli bir herif değilsin. Beni dinlemeyi seçen ve bana saygı duyan birisin.”

Öpücüklerim arasından mırıldandı. “He onu akıl edebildin yani...”

“Tabii ki. Sadece sinirlendim.”

“İyi,” dedi huysuzca. “Benimle kırk saat ağız dalaşına girmeden önce de bilseydin bunu keşke.”

“Sen de bana Sezin Kaza dedin.”

“İsmin bu çünkü.”

Gasp edilmiş gibi baktım. “Benim ismim bitanem, hayatım, canımın içi değil mi yani?”

Kahkaha atarak yanağımdan ısırdığında gülererek yüzünü itmeye çalıştım fakat vazgeçmedi. Bir süre orada oyalandık.

Anahtarımı avucumun içerisine alıp, “Babaanne?” diye seslendim içeri doğru. Sıcak bir hava ve bir koku yüzüme çarptı. Evden müthiş bir yemek kokusu geliyordu. Fahriye Sultan belli ki döktürmüştü. “Bu koku nedir ya? Cennet kokuyor.”

Babaannem kazağının kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, beyaz yemenisini kulaklarının arkasına geçirmiş bir şekilde görüş açımı girdi. Yeni abdest almış görünüyordu. “Sez'im!” diye bağırdı beni gördüğü gibi. Kah-verengi gözleri parladı nur yüzlümün. “Ben de sizi bekliydim. Nerededu Turan uşak?”

Keleş ile toplantı yapmış, az çok olacakları konuşmuştuk. Herkesin bir fikri vardı, herkes tehlikeli olduğunu düşünüyordu ama vaktinin de geldiğini söylüyorlardı. Toplantıdan sonra albay beni eve göndermişti. Turan da evrak işleri olduğunu söylemişti.

“Alayda kaldı. Biraz işi var. Sonra gelecek.” Ona ilerleyip birden beline uzandım. Havaya kaldırarak sarıldığımda babaannem bağırp omzuma vurmaya başladı.

“İndur ula beni deli paçi!” diye bağırsa da boynuna ıslak öpücükler kondurmanın derdindeydim. Gülerek, “Abdestum bozulacak!” diye bağırsa da hiç umursamadım. Öpücüklerimi yüzüne, boynuna, kepçe kulaklarına kondurdum.

“Oh, mis kokulum!” diyerek onu kucağımda salladım. Babaannem şen şakrak gülüyordu. “Nasıl seviyorum, nasıl seviniyorum yanımda olduğuna... bir bilsen, Fahriye Sultan.”

“Sez'im belin ağruyacak da! İndur!”

“Ben güçlüyüm,” diyerek onu öptükçe öptüm. Ayakları yere değmiyordu. Bedenini salladığımda da ayaklarının iki yana sallandığını hissedebiliyordum. Eteği de havalanıyordu.

Babaannem gülerek, “İndur ula! İşeyeceğim şimdi gülmekten!” dediğinde kahkaha atarak indirdim onu.

“Koskoca kadınsın. Utanmıyorsun altına yapmaya.”

Omzuma vurdu sertçe. “Sus ula! Bebe miyum da beni kucağına alıy-sın?” Yemenisi omzuna düştüğü için toparlanmaya çalıştı. İki üç saç teli de karışmıştı iyice. Gollum’a benziyordu gerçekten. “Organlarum yer değiştu senun yüzünden.”

Kafamı arkaya yatırıp kocaman bir kahkaha daha attım. Kendimi düzelttiğim gibi ona sarıldım. “Çok seviyorum kız seni.”

Ona sarılmışken iki yana sallanınca elini saçıma götürüp sertçe çekti. “Midem bulaniy, Sezin! Namaz kilacağum. Uzak dur benden.”

Ondan ayrılıp sırtarak Gollum suratına baktım. “Yemek de yapmışsın. Ne yapsak Fahriye'm ya? Acaba seni Rize'ye göndermeyip burada mı tutsak?”

Yemenisini düzeltirken bana elinin tersini salladı. “Hadi oradan yalaka paçi! Gideceğim. Evimu özledum. Zaten Rize’den buraya gelip duriyrum. Rize’ye gelip benden istetecektun kendinu.”

“Ay babaanne Allah aşkına!” diyerek göz devirdim ve mutfağa girdim. Dünden kalan yaprak sarmalardan ağzıma ikili üçlü attım. Tencerenin içindeki tahta kaşıkla da birkaç kaşık kuru fasulye yedim.

“Boğulacasun da! Naptun, atlu mu koşturdun?” diye bağırdı babaannem ve küçük boyuyla iki yana salına salına bana doğru yürüdü. Elimden kaşığı alıp sarmaya uzanan elime tokat attı. “Uzak dur. Turan uşak gelecek Öyle yiyeceğuk.”

“Babaanne-” Ağzım dolu olduğundan konuşamayınca zar zor çiğnemeğe başladım ağzımdakileri.

Babaannem bana gözucuyla bakındı. Birden, “Dedeni gördüm rüyamda,” deyince çiğnememi durdurdum, sadece baktım ona. “Geldi bana. *Sezişim nasıl*, diye sordu. *Hiç görmüyorum onu, beni çok mu unuttu*, dedi.”

Ona yalnızca baktım. Bir şey de diyemedim. Babaannem tahta kaşığı tezgâhın üstüne koydu. “Nasi derum ona, senun Sez’in ne sesini ne ismini ne cismini hatırlıy diye... Utandum. Ses edemedum ona. Çok yorgun duriydu. Senu beş ay görmeyunce oyle durduğunu biliyırım.” Arkasını döndü sonra. “Beş ay nerede, on bir yıl nerede da?”

Dedesine hevesle koşan kız çocuğunun ayağı takıldı bir taş, yuvarlanarak düştü zihnimin tepesinden. Her yeri yara bere olurken çığlıklar atarak ağlıyordu.

Babaannemin oturma odasına geçtiğini görünce ağzımdakini zar zor yuttum. Benim evimde, dedemi mi görmüştü rüyasında? Bir an ne düşündüğümü yakalayamadan oturma odasına girdim. Babaannem yemenisini düzgünce bağladı.

Peşinden geldiğimi gördüğünde kazağının kollarını indirmeye başladı, koltuğa oturdu. Bakışlarını bana dikti. Ben de öylece ayakta kalakaldım. Sanki otursam saygısızlık olacaktı dedeme. Babaannem öyle deyince utanmış olabilirdim.

“Dedenun kaç resmi var elunde?” diye soran babaannemden gözlerimi kaçırmadım. Yüzündeki ciddi ifadesi, asla gözlerini kaçırmaması beni geriyordu. “Bir midur, iki mi?”

“Bir,” dedim sakince. “Aile fotoğrafı.”

“Yüzünü, sıfatını, sesini hatırlıy misun?”

Sessiz çıkıyordu sesim. İçimde onu dinlerken çığlık çığlığa ağlayan bir kız vardı fakat ben sessizdim. “Hatırlamıyorum.”

“Biliyrim çok çile çektun Rize’de. Bir daha da ayak basmamaya yemin ettun. Rabbim yukarıda şahidim, yoluna hep gururla baktum. Asker olacağum dedun, korkmadum. İki evladumu toprağa gömdüm ama kizum istiyorsa asker olacak dedum. Elimin altında ne varsa sağa verdum. Sanma bunu senun yüzüne vurmak için diyrim. Deden yaşasaydu o da neyu varsa sağa verirdu.”

Burnumun direği sızladı. Bu yola çıkmamdaki en büyük etkenim ve hatta karakterimi oluşturan en önemli mentorum dedemdi. “Biliyorum,” dedim ona yutkunarak.

“Ama çok kizdum sağa. Yalan demeyeceğum. Çok kizdum çünkü arkayı bile bakmadun, çıktın gittun.”

“Babaanne,” dedim kafamı hafifçe yana doğru yatırıp ona *yapma* der gibi bakarken.

“Bağa yap, aileni arkanda bırak, mahallelinun, köylünün yüzüne bakma. Hakkın kizum. En çok senin hakkın. Ama sen dedeni on bir yıl orada sensiz bıraktın.”

Dudaklarımı yalayarak sesimi ayarlamaya çalıştım. “Ben onu bensiz bırakmadım. Ona dua ettim, hep hatırladım, onu andım.”

“Şüphesuz.” Babaannem derin bir nefes alarak seccadesini yere serdi ve başını bana çevirdi son kez. “Beni Rize’ye sen götür. Dedeni o koca oğlanla ziyaret et, tanıştur, evleneceğini de dedene. O bunu hak ediy. Seni çok özledü.” Babaanneme kursağıma döktüğü çakıl taşlarını hissettirmek ister gibi zorluk içerisinde baktım. Gözlerini benden çekti. “Dedenun mezarı için Rize’ye son kez ayak bas. Başka da bir şey istemiyrim senden!”

Arkasını dönüp niyet ederek namazına başladığında beni düşüncelerimle yalnız bıraktı. Dilim lal olmuş gibi ona bakakaldım.

Kesindi. Ailemden kalan tek insan olarak, bu hayatta en çok değer verdiğim bir başka insanın mezarına gitmemi istiyordu. Nişanlımı dedeme tanıtmamı istiyordu çünkü dedem orada bensiz kalmayı hak etmemişti.

Omuzlarımı dikleştirerek balkona çıktığımda soğğun iliklerime işlemesini istedim. Cebimden sigaramı çıkarıp kibritimle yaktım. Düşündüm.

Bu zamana kadar hiç düşünmemiştim bu detayı. Ben yalnızdım, kimsesizdim, öksüz ve yetimdim ama dedem beni toparlayan, ayağa kaldıran, büyük bir kız haline getiren adamdı ve hep beni düşünürdü. Bir tek o vardı yanımda; hayalimin yalnızca hayal olduğu, bağırıldığı yıllarda. Bunca yıl onu hep anmıştım da bir kez oturup onun için dua etmiş miydim?

Dedemin yüzünü yalnızca tek bir fotoğraftan hatırlıyordum. Fotoğrafi ezbere biliyordum. O fotoğrafın olduğu anda sıkışıp kalmıştık sanki.

Ben on bir yıldır dedemin sesini de yüzünü de hatırlamıyordum. Tek bir anda sıkışıp kalmıştık. Bu hayatta en sevdiğim insanı unutmuştum. Mezarına gitmemiş, ona olanları anlatamamış, yalnızlığında kaybolmuştum. O da Rize’de, mezarında yalnızdı.

En sonunda cebimden telefonumu çıkarıp numaranın üstüne bastım. İlk çalışta açıldı. “Ne zaman geleceksin?” diye sordum düz bir sesle.

“Bir saate kadar çıkarım alaydan fıstığım. Bir sorun mu var? Sesin niye böyle geliyor?”

“Babaannem onu Rize’ye bizim götürmemizi istiyor.”

Bir süre sessiz kaldı. En sonunda derin bir nefes aldı. “Tamam, problem değil. Götürebiliriz,” diyerek hem bunu kabul ediyor hem de beni cesaretlendiriyordu. “Dedeni görmen için mi?” Ayağımın ucuyla yerdeki mermerleri okşadım. Dudaklarımı ısırığımı ağzıma gelen kan tadı ile anlayabilmişim. “Konu deden olmasa ayak basmazsın Rize’ye.”

“Evet,” dedim sessizce. Sır verir gibi fısıldadım. “Dedem on bir yıldır çok mu yalnızdır sence?”

“Seni özlüyordur eminim ki.”

Yutkundum. “Ben de çok özledim onu.” *Mezarındaki toprağı bile özledim.* Arkada evraklarla uğraştığını duyabiliyordum. “Kararın neyse arkasındayım. Seçimini sen yapacaksın.”

Bunu biliyordum. Onun bir adım önümde, yanımda, arkamda olan nefesini hep hissediyordum. Kararım ise... belliydi.

“Seni bekliyorum,” dedim sakın bir şekilde. “Rize’ye gideceğiz.”

Derin bir nefes aldım sonrasında. Kafamı kaldırıp dimdik baktım gökyüzüne. Dedemi düşündüm. Dualarımda olan ve hep beni düşünen, destekleyen, beni mutlu etmeye çalışan, tüm evlatlarının yanında bana bile yeten adamdı ve evleneceğim adamı tanımayı hak ediyordu. “Dedemi ziyaret etmek için... Sadece dedem için.”

Seni çok özledim dede. Keşke bir kez daha sarılabilsen sana. Seni çok seviyorum. Sadece senin için öldüğüm topraklara dönüyorum. Sadece senin için.

18. GRİ MEMLEKETİN TEK YEŞİLİ

Ocak 2022, Rize.

Rize hatırladığım gibi yemyeşil değildi. İnsanlar neşeyle koşturmuyor, komşular bir camdan diğer cama selam vermiyordu. Elllerinde çamaşır sepetleri olan genç kızlar köyün sokakları arasında türküler söyleyerek gezmiyordu. Yağmur yağmıştı ama bahar gibi kokmuyordu. Havaşında mutluluk yoktu mesela. Yıllar önce buradan ayrılırken renkleri kana bulandı sandığım güzel toprağım aslında renksizdi.

Siyah beyaz bir fotoğraftan halliceydi.

Çok geride kalmış hatıralar zihnimizde diri haldeyken rengarenk, cıvılcıvılcı geliyordu. Yeniden o hatıranın bulunduğu yere gittiğimizde fark ediyorduk ki sandığımızdan daha cansız ve renksizdi her şey.

Ev değildi burası. Bu gerçek, ruhumun yıllarca bir başına sokakta yatışını sanan bana müthiş bir sürpriz olmuştu. Bu dünyada yerimi kaybettiğimi anladığımda ve bir parkta elimde taş gibi poğaçayı yemeye çalışarak ağladığımda bu topraklarda koştuğum, kahkahalar attığım gelirdi aklıma. Şimdi görüyordum ki burası benim kahkahalarımınla birlikte solmuştu.

Bazı yaralar insanı ne kadar derinden yaralardı, bilemezdim. Bunun cevabı yaradan yaraya değişirdi. Ne kadar derinden yaralandığımı merak etmiyordum ama yaralandığım yerden ne zaman ilk kan aktı... işte onu hep düşünüyordum. Ne zaman üzüldüm mesela yarama ya da ne zaman ilk darbeyi aldım? Hayır, doğru soru bunlar değildi. Ne zaman yere düştüm ben?

Rize'ye gitme kararını aldıktan bir saat sonra Turan eve gelmişti. Aslı'ya Rize'ye gideceğimizi anlatınca Aslı da çıkıp gelmişti. Turan ile babaannem sabah namazını kıldıktan sonra yola çıkmıştık.

Şimdi ise buradaydık, Rize'de.

Arabaların köy içine girmediği o zamandan çok ama çok ilerideydik çünkü sokaklara arabalar için asfalt döşenmişti. Yanından geçtiğim evlerin çoğu soğuk ve griydi. Oysa o evlerin camlarından sarkan yaşlı insanların seslerini, sokaktan geçenle kurdukları muhabbeti çok iyi hatırlıyordum.

"Turan uşak, ha şuradan çıkacasun," diyen babaannem arka koltuktan eliyle yolu tarif ediyordu. "Sez'im ha buraları unutmuştur. Bak, hep burarlarda büyüdü. Koşturdu, bağırdı, güldü, ağladı."

Dövdü, tehdit edildi, çığlıkları dinlendi. Sezin en çok buralarda yalnız kaldı. Buralarda kimse Sezin'i biz biliriz, o yapmamıştır, kıza zarar vermemin demedi. Seziş bu sokaklarda öldü.

Olay mahalline dönmüşüm gibi hissetmem tesadüf değildi zaten. En geçmiş ve hatta çok geçmiş her anım burada yaşanmıştı.

“ok eğlendik çocukluğumuzda değil mi, Fahriye babaanne? Üç ay tatilinde köye geldiğimiz zamanları hatırlıyor musun? Deli eğlenirdik. Ne güzel zamanlardı ya...” Aslı, babaannem bir şey dediğı gibi babaannemi benim üzerimden savuşturuyor, lafını dağıtıyordu.

Turan gözücuyla bana baktı. Sakindim. Sebebini bilmediğim bir sakinlik vardı üzerimde... ki bunun felaket öncesi bir dinginlik olduğunu düşünüyordum. Gayet sakin bakışlarla yolu izlemiştim. Nişan yüzüğümüzü taktığım elimi, yüzüğü taktığı eliyle tuttu. Bakışlarım direkt ona döndü.

Gözlerinden dökülen her kelimeye sımsıkı sarılabilseydim bunu yapardım. Ona kafamı hafifçe yana yatırarak baktığımda derin bir nefes aldı. Elimini kendisine yaklaştırarak öptü, gözlerini kapatarak öpücüğünü derinleştirdi. Yüreğim yığıldığı yerden kalktı, tüm korkularım güneş açtığında kaybolan bulutlar gibi yok oldu.

Bir sabah önce birbirinizi yediğın adamla sen, Seziş.

Aşk böyle bir şeydi.

“ok eğlenurdunuz, Aslı kızum,” diyen babaannem köydeki evimizi gördüğü gibi Turan ile benim birleşen ellerimizin arasına doğru elini salladı. Birkaç kere de ellerimize vurmuş bulunmuştu. “Turan uşak, dur! Ha burasudu evimiz, ocağımız. Dur!”

Turan eline tokat yemiyormuş gibi bir rahatlıkta arabayı durdurdu. Babaannem sanki doksana merdiven dayamış bir kadın değilmişçesine bir hevesle indi arabadan. Aslı, “Caner'i de yola çıkmadan önce aramıştım sabaha Rize'de olacağız diye. Dün geceden geldi o da. Seni yalnız bırakmak istemedi,” diyerek kapısını açtı. “Fahriye babaanne dur, düşeceksin. Ay aman be! Bu ne amur! Yağmur değil, çamur yağıyor kurban olduğumun memleketine. Fahriye babaanne dur, beni bekle!”

“Caner?” diyen Turan'a döndüm. “Tanıdığımız bir arkadaş mı?”

Meraklı bakan elalarında bir sorgu vardı. Kaşları hafiften çatılmıştı. “Benim tanıdığım bir arkadaş,” dedim yalnızca.

Kocamız götündeki boka kadar her şeyine şahit olduğumuz Caner'den bizi kıskanıyor. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

“Benim tanımadığım biri,” dedi Turan. Anahtarı kontaktan alırken oldukça yavaş ve gergin olduğunu izledim. Bir an komiğime gitti bu durum. “Daha önce bana bahsedildi mi, hatırlamıyorum.”

“Bahsedilmemiştir, bahsedilir de...” Göz kırptım ona *hayırdır* der gibi. “Sen neden gerildin?”

“Ben mi gerildim?”

“Evet.”

“Yo,” dedi kaba bir şekilde. “Ben? Yo. Öyle diyorsun da ben hiç gerilmedim.” Biraz fazla tepki verdiğini o da fark etmiş olmalı ki babaannem ile Aslı’nın gittiği yola dönüp baktı.

“Sen öyle diyorsan...”

Birkaç saniye sonra derin bir nefes alıp bana döndü. “Caner’den bana hiç söz etmedin.”

“Caner benim çocukluk arkadaşım. Bak,” diyerek ona doğru yaklaştım, evimizin yanındaki evi gösterdim. “Caner’in babaannesi ile dedesinin evi o. Ayşenaz nene hepimizi kendi torunu gibi sevdi, büyüttü. Birlikte büyüdüğümüz Caner’le. Merkezdeki evlerimiz de aynı mahalledeydi. Aile gibiydik.”

“Baya iyi tanıyor o yavşak yani seni?”

Bakışlarımı Ayşenaz nenenin evinden aldım, inanamaz gibi gözlerimi kocaman açarak ona baktım. “Nasıl konuşuyorsun ya?”

“Ne?” dedi tek kaşını kaldırarak. “Birlikte büyüdüğünüz, yedi yirmi dört kış kışaydınız. Bana bunu anlatıyorsun.”

Resmen kıskanıyor Caneriko’dan seni. Tamam, babamızın uşağı değil ama o kadar yakın işte, Seziş. Caner’i de tanısa çok sever bence. Gerçi... şöyle bir baktım da yok, Seziş. Seni önceden tanıyan her erkek cinsine tepki olarak doğmuş bu adam.

“Hâlâ görüşürüz birkaç yılda bir. Rize’den görüştüğüm sadece Caner ve Aslı kalmıştı.”

Ters ters bana baktı. Bedenini benden uzaklaştırarak kaşlarını çatı. “Bir de görüşmeye devam ettin?”

Ayıplar gibi uzaklaştım ondan. “Çocukluk arkadaşım diyorum, Turan.”

“Çocukluk arkadaşı...” Derin bir nefes alarak gergince bakışlarını benden çekti. Gebe karılar gibi durmadan derin nefes alıp veriyordu. “Çocukluk arkadaşımı. Millet beşik kертmesi olduğu için evleniyor, bana çocukluk arkadaşı diyorsun. Ne bileceğiz o yavşağın da sana Bilal gibi takıntılı olup olmadığını?”

“İnan ki saçmalıyorsun şu an,” diyerek ters ters baktım ve kapıya uzandım. Kapıyı açmadan önce son kez Turan’ın çatuk kaşlı haline baktım.

“Çocukluk arkadaşım, her şeyini bildiğim Caner!” Gülecek gibi yaptıktan sonra ciddileştim birden. “Şaka gibi. Bildiğimiz Caner.”

“Senin bildiğin Caner. Ben bir şey bilmiyorum,” diye seslendi ama ben çoktan arabadan inmiştim. Botlarımla birlikte çamurlanmış asfalta bastım. İçimde ince, siyah bir bluz vardı. Altıma da bol, siyah bir kot pantolon giymiştim. Üstüme de haki rengi, eskitme bir deri ceket geçirmiştim. Saçlarım omuzlarımdan aşağı salınırken etrafa bakındım.

Buraya çıkan yola doğru kafamı çevirdiğim gibi pembe çantasıyla koşturun Sezin’i gördüm sanki. Annesinin zorla iki yandan ördüğü saçlarıyla koşturuyordu. Her zaman uzun saçları vardı ve annesi de bu uzun saçlarla uğraşmaktan bıktığı için örüyordu. O gün de teneffüste bir çocuğun kafasına top atmış olabilirdi. Ya da mahallenin kızlarını organize edip futbol oynayan çocukları ağlatmıştı belki. Ceza olarak babası olanları duymadan köye gönderilmiş olmalıydı. Oysa bu ceza değil, ödüldü ona.

“Dede, dede ben geldim!”

Dedesi ahşap evin camından kafasını çıkarırdı saniyeler sonra. “İşte benim ay parçam geldi! Heyt benim güzel kızım. Marş marş!” Küçük Seziş dedesinin lafına uyar, asker adımlarıyla yürürdü. “Sol, sağ, sol, sağ!” Kıkır kıkır gülerdi içinden. Çok hoşuna giderdi dedesinin böyle davranması. “Asker, hazır ol!” Hazır ola geçerdi gülmemek için kendini sıkarak. “İsmin ne asker?”

“Seziş Kaza.”

“Hayır. O değil. Ne diyecektin?”

“Yarbay Sezin Kaza!”

Ahşap evimize doğru baktım. Dedemin hayaleti oradaydı. Gözlerim doldu. Dedem bana biraz kırılgan, biraz heyecanlı bakıyordu. Bu sefer gerçekten bir asker olarak buradaydım fakat çok zaman vardı aramızda. Ben büyümüştüm ve o artık orada değildi.

“Canım?” diye soran Turan’a döndüm: Halimi gördüğünde bana yaklaşıp tek kolunu boynuma doladı ve sımsıkı sarılmadan önce kafamın üstüne bir öpücük bıraktı. “Kurban olurum senin çocuk bakışına.” Burnumu onun boynuna dayadım, kokusundan derin bir nefes aldım. Cansızlığımın tek canıydı ve şimdi hem cinayetimin gerçekleştiği yerdeyken yanımdaydı hem de en donuk halimde en büyük gücüm oluyordu. “Çok mu özlemişsin?”

Sessiz kaldım. Sesim çıkmadı çünkü ne diyecektim sanki? Hangi maktul öldürüldüğü yere özlem duyardı?

“Hadi gel, eşyaları taşıyalım eve.”

Kafamla onayladım onu. Beni kendisinden uzaklaştırıp önce yanağımdan sonra da şakağımdan kocaman öptü. “Oh!” dedim şımarıkça. Derin bir nefes aldım. “Hem Rize kokusu hem de yeşil Alp kokusu. Bugünün en şanslı kızı benim herhalde.”

“Sen bu dünyanın en şanslı insanısın,” deyip arabaya doğru yönelerek bagajı açtı.

“Nedenmiş?”

“Ee, benim karım olacaksın ya!”

“Sen de benim kocam olacaksın. Bu sadece beni değil, seni de dünyadaki şanslı insanlardan biri yapar.” Poşetlerden iki tane aldım elime. Turan ise babaannemin çantasını ve bagajda kalan tüm poşetleri yüklenmişti.

“Onu doğru söyledin.”

“O zaman sen de doğru söyle bakalım... Tüysüz bir kedi olsaydım beni sever miydin?”

Bagajı kapatırken sanki burnumu enseme monte etmişim gibi baktı. Cevap vermedi. “Ne?” dedim şokla. “Sevmez miydin? Tamam, yüzüğü çıkarma vakti geldi.” Arkamı dönerek yürümeye başladım. “Aşkımız bitti, Turan! Zaten dün sabah da bana Sezin Kaza dedin kaç kere. Hani ben fıstığın, canın, yavrun, bebeğindim?”

“Sezin!”

Arkamı dönüp ona baktım kocaman gözlerle. “Sezin mi?” Bana doğru yürümeye başlarken ona hâlâ üç çocukla ortada kalmış gibi bakıyordum. “Sezin kim, Turan?”

“Sen,” dedi garip garip.

“Aşk gerçekten bitti.”

“Bitti mi?” diyerek peşime düştü. “Sen de geçen gün bana bir şey dedin. Sonra da hiç ağzına almadın. Aramızda yasaklı kelimeler varsa bileyim.”

Güldüm ona bakmadan. *Aşkım* kelimesini kafaya taktığımı çok ama çok iyi biliyordum. “Evet, yasaklı kelimelerimiz var. Mesela Sezin artık yasaklı kelime.”

“Turan?”

“Tamam, Turan’ı da yasaklı kelimelere ekliyoruz.”

“Turan yerine kocam diyebilirsin.”

“Henüz soy ismim Kaza canım. Bana nikâhı basmadan sana kocam yok.”

Aslında nikâhı ben ona basmış bulunacaktım. Tunceli’ye döndüğümüzde Turan’ı nikâh işlemleri için ikna edecek, düğün organizasyonunu

halledecektim. Civanım bu konuda yeterince yorulmuştu. Evlenme teklifi, isteme, nişan derken omuzlarında yeterince yük vardı.

Keleş'i tembihlemiştim. Turan kendilerine düğün için yardım isteyerek geldiğinde reddedeceklerdi. Tabii komutanları olduğu için reddetmeleri minicik bir ihtimaldi.

Düğünü ben halledecektim. Çoğu şeyi ayarlamaya başlamıştım hatta. Melike'ye abisinin takım elbiselerinden birini vermiş, aynı bedende güzel bir takım elbise diktirmesini söylemiştim. Ziyafet süsleri düşünüyordu. Çağıracağımız kişiler de belliydi fakat Turan'ın bir kez bahsettiği Ecevit isimli adamı bulamıyordum. Adamı ben bile bulamıyordum. *Ben bile.*

"Basacağız işte yakında kızım."

"Yakında, yakında, yakında... Yeni sezonu üç yıl sonraya ertelenen dizinin fragmanlarla heveslendirmesi gibisin. Yapacaktım, edecektim, basacaktım, şehir boşaltacaktım falan... Fasa fiso hep lafların! İcraatını görene kadar kırk yaşına geldim."

"Bana bak," dedi ama ben kahkaha atarak ondan hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladım. "Sen dur bir orada. Fasa fisoymuş! Ben beklerken yaşlandım asıl!"

"Ben yaşlı mıyım?" diye sordum birden durup. Yüzümü ona döndüm. Hazırlıklı bir şekilde direkt cevap verdi. "Hayır."

"Otuz yaşında mıyım?"

"Yirmi sekiz buçuksun," dedi ciddi bir suratla. Kafamla onu onayladım.

Hanım korkusu insana neler yaptırıyor, Seziş. Kocaman adamı miyavlatacaksın, az kaldı.

"Hâlâ çıtır mıyım?" Onun yanıma gelmesini bekledim. "Bebek gibi bir on sekizlik çıtır mıyım?" Cevap vermeden yaklaştı. Gelecek olanı beklediğini anladım. "Mesela ben bir mekândaymışım. On sekiz yaşındaymışım. Minik, ekoseli bir etek varmış altımda. Çok kan kaynatıcıymışım. Bal dök yalaymışım hatta. Yanıma gelip benimle tanışır mıydın?"

"Tanıştırdım."

"Yanlış cevap. Gözüm senden başkasını görmez diyecektin!"

"Ama sensin zaten," dedi o da şaşkınca.

"Mesela dedim! Ben değilim." Öfkeyle ona omuz atıp evin merdivenlerinden çıkmaya başladım. "Ayaküstü sattın beni on sekizlik, ekoseli etekli kıza!"

"Ya kızım sensin, sen! Ben on sekiz yaşındaymışım dedin." Peşime takıldığında cevap vermedim. "Sen öyle dedin diye."

Arkadan eliyle kalçama dokunduğunda kaçtım. “Bırak beni kırkına yaklaşmış koca adam. Seninle aynı dünyanın insanı değiliz biz.”

“Sabrımı sınavıyıp benimle alay ediyorsun. Ekoseli etek diyorsun bir de!”

“Liseli fantezin yok yani?”

“Seninle ilgili her türlü fantez...” Durdu birden. “İğrenç bir muhabbet bu. Utan kendinden. Babaannene de söyleyeceğim seni. Liseli fantezisi düşünen sapık bir torunu olduğunu o da öğrenecek.” Onu ciddiye almadım. Yukarı çıktığımızda verandadaki koltukta telefonuyla oynayan Aslı’ya baktım. Eşek gibi sırtıyıp birine mesaj yazıyordu. Kesin Nizami tipsiziydi. Tam ona laf söyleyecektim ki Turan, “Fahriye Hanım, sizin bu torununuz var ya...” diyerek içeri girdiğinde kocaman açtım gözlerimi.

“Ne olmuş benum paçime?” dedi babaannem.

“Alp, aşkım!” diye bağırarak içeri girdim. “Aşkım!”

Ve mucize Seziş bebek dile gelir.

Kocaman gülerek bana döndü. “Şimdi mi aşkın olduk, Sezin Kaza Akkurt?” deyince kaşlarımı çattım.

Ellerim dolu olduğu için yanına gidip kolunu ısırdım. Ellerim dolu olmasaydı cımcikleseyecektim. Fısıldayarak dişlerimin arasından konuştum. “Babaanneme mi söyleyeceksin bir de beni? Her türlü fantezisi olan sensin, ben miyim? İki dakika konuşulmuyor seninle. Keşke dün sabah seni ağzından burnundan kan getirene kadar dövseydim...” Babaannem büyük ihtimalle lavabodaydı. Su sesini duyuyordum. Mutfığa poşetleri bırakarak gözlerimi ona dikip kocaman açtım. İşaretparmağımı salladım. “Duymayayım şikâyet ettiğini yoksa vallahi de billahi de hiçbir fantezi göremezsin benden.”

Hayır, buna benim kalp de iflas eder. Allah’ım sen hiçbir canlıyı fanteziszlikle sınama...

“Tamam. Ne dersen tamam,” dediğinde arkamı dönüp çıktım mutfaktan. “Ya yine aşkım dedi, unuttu gitti kardeşim. Benim şansım yarım kalmak mı?” diye söylendiğini duydum ama dışarı çıkmıştım bile. Turan da arkamdan çıkarken belime dokundu ama eline tokat atarak ittim onu.

“Arabayı yol üstünden çek. Bıraktın koca arabayı yolun ortasında, millet geçemeyecek.” Cevap vermeden merdivenlere yönelip indi. Karısının sözünü dinleyen biriydi.

Bakışlarımı Aslı’ya çevirdim. Koltukta yatar pozisyonda mesajlaşıyordu biriyle. Aslı’nın yanına gidip birden çektim elindeki telefonu. Ekranı baktığımda *Nizom* yazan kişiye de dik dik baktım, kilitlendim ekrana. Bir de isminin yanında beyaz bir kalp vardı.

Ekrandaki mesajlaşmada iki gece önceyi konuşuyorlardı. İki gece önce ne olduğunu anlamamıştım, sadece mesajların yanında gülen yüz, yanakları kızaran yüz emoji'leri vardı. Yüzümü Aslı'ya çevirdim. "Yaşından başından da utanmıyorsun."

"Ne diyorsun ya? Ver şunu!" diyerek telefonu çekti aldı elimden.

"Otuz yaşında kadınsın. Yanakları kızaran emoji ne? Sen bizi rezil mi etmek istiyorsun? El âlemin diline maskara olacağız. Arkandan *miyavlıyor* diyecekler. Kocaman kadın, *yaa Nizo diyor* diyecekler."

"Of, sus be!"

"İki gece önce isteme gecesi idi. O gece ne yaptınız? Çabuk söyle. Bak Aslı, yolarım marul saçlarını. Hemen söyle. Ayrıca Nizo ne ya? Nazo diye bir içecek vardı. Onun gibi."

"Kendi adamına aşkım deyip ayarlarıyla oynadıktan sonra söylememiş gibi davrandığında bir şey demiyorum ben sana."

Şok içinde baktım ona. Yüzümü buruşturdum. "Bir de çingeneleştin âşık olduktan sonra."

"Aşkım kelimesinden nefret ettiğin için söylemek istemiyorsun ama hiç durmadan aşkım deyip naz da yapmak istiyorsun. Kendine yakıştıramadığın için devam edemiyorsun. Salak," diyerek bakışlarını telefonuna çevirdi. "Dinime küfreden Müslüman olsa. Hâlâ nişanlısına aşkım diyemiyor. Mal! Ben en azından Nizami'nin yanında istediğim gibi davranabiliyorum."

Tam olarak noktası, virgülü, harfî, yandan gözükmesine kadar aynı, Seziş. Durum bundan ibaret.

En yakın arkadaşın olmasının kötü bir yanı senin nefes alışından bile ne hissettiğini ve düşündüğünü anlıyor oluşuydu. Bu kızın karşısında çınlı-çıplak hissediyordum! "Pislik. Nizami'nin yanında sümüğün akar inşallah."

Gözlerini bana çevirip itici itici baktı. "Turan'ın yanında ishal ol."

"Nizami yanlışlıkla ayağının fotoğrafını atar inşallah."

"Git başımdan Şam şeytanı! Hâlâ ayak diyor!" diyerek bana tekme savurdu. "Turan'la fanfifona hazırlanırken regl ol!"

Ayağına tokat attım. "İğrençsin!" diye bağırdım. "İnşallah Nizami'yle öpüşecekken yüzüne geçirirsin. Hem de sarımsak yemişken!"

"Pislik!" diye bağırıp karnıma tekme atacaktı ki onu ayağından tutup yere düşürdüm. Kafası verandanın tahtasına çarptığında ahşaplar hafifçe sallandı.

Etrafa bakındım korkmuş gibi. Yer, gök inlemişti Aslı'nın düşüşüne. "Seziş, Aslı! Ne yapaysunuz? Dünya inledi! Rahat durun paçiler!" diye bağırdı babaannem içeriden.

Aslı'ya gıcıklığına, "Kaç kilo oldun kızım sen? Rize sallandı anasını sarayım," dedim.

"Seni Allah kahredecek, ben de karşına geçip kahkaha atacağım. Ruh hastası kaşar!" Ayağını bana doğru salladı saç başı dağılmış olsa da. "Defol!"

"Hiç yabancı olmadığım bir sahne," diye konuşan sesi duyunca ikimiz de kafamızı merdivenlerin başına çevirdik. Caner gelmişti. Yüzümde bir gülümseme oluştu. Üstünde gri bir kapüşonlu ve şişme yeleği vardı, altında da siyah pantolonu. Otuz yaşında adamdı ama liseli gibi duruyordu. "Yine birbirinize girmişsiniz deliler."

Caneriko kilo mu vermiş, Seziş? Enişte göbeği nerede? Dobloyu satmış mı?

"Ne delisi ula? Sensin deli," dedi Aslı kafasını kaldırırken.

"Heh, işte ilki geldi," dedi Caner.

"Gayet de zekiyiz. Fark atarız sana," dedim kaşlarımı çatarak.

"İkinci hiç şaşırtmaz. İşte benim kızım ya!" Kafasını arkaya doğru yatırıp kahkaha attı. Tam o an arkasında duran Turan'ı fark ettim. Caner'in ensesine doğru kurulmuş gibi bakıyordu. Bakışlarını bizden tarafa bile çevirmedi. "Hiç değişmiyorlar. Birbirlerini yiyip iki dakika sonra başkasına karşı savunmaya geçiyorlar. Aranızda bir buçuk ay olmasa ve analarınız farklı olmasa ikizsiniz derim."

Turan elini Caner'in omzuna koyup sıkarak ileriye doğru yürüttü ve verandaya çıktı. "Selamünaleyküm."

Caner kimin omzuyla sert bir münasebete girdiğini görmek için kafasını çevirdi fakat boyu benden bile kısa olduğu için kafasını oldukça kaldırması gerekmişti. "Hay maşallah- Aleykümselam birader." Elini Turan'a uzattı. "Kimsin diye düşünmüyorum bile. Sen direkt Sezin'in sevgilisi olmak için yaratılmışsın," diyerek güldü.

Turan ilk Caner'in eline, sonra yüzündeki gülümsemeye baktı. "Düşünme zaten." Elini sıktı ki bunu beklemiyordum. Bir dağ ayılığı yapıp *o eli indir lan* falan der diye düşünmüştüm. "Turan."

"Caner. Sezin'in çocukl-"

Turan, Caner'in elini biraz daha sıkınca Caner sessizleşti. "Memnun oldum."

Caner elini gülerek çekti. "Ben de."

Aslı'ya dönüp gözlerimi kocaman açtım. Aslı bana baktı ve gözlerimden tüm mesajı aldı. Onu düşürdüğüm yerden kalkarak ayağa dikildi. "Caneriko ya!" diye bağırarak Caner'e koştu ve kocaman sarıldı. "Nasıl özlemişim

uşağı ya! Gel biz Fahriye babaanneye yardım edelim. Kahvaltı hazırlayacaktık. Sen de bizimle yersin. Baban nasıl?”

Onlar içeri girince Turan'a baktım kollarımı göğsümde kavuşturarak “Caner benim arkadaşım.”

“Benim değil.” Yanımdan geçip koltuğa kuruldu. Ayaklarını ileri uzatarak kafasını da geriye yasladıktan sonra gözlerini kapattı. “Rize havası bana iyi gelmeli. Bu yüzden bu konuyu düşünmeyi reddediyorum.”

Yanma oturdum. “Bir öküz gibi davrandığının farkında mısın?”

“Bana hakaret etmeyi bırak,” diyerek tek gözünü açtı. “Yanlış bir şey yapmıyorum ben.”

“Arkadaşım, çocukluğumun geçtiği insan Caner. Kankam ya!”

“Tamam, bunu reddetmiyorum,” diyerek kaşlarını çatı. “Sürekli görüştüğün biri mi?”

“Yani... hayır,” dedim yutkunarak. Caner’le görüşmeyeli birkaç yıl oluyordu. Birbirimizi pek aramazdık. Aslı aracılığıyla birkaç kez görüşmüşlüğümüz olmuştu, o kadar. Ona çok değer verirdim ama zaman bizi eskisi kadar bir arada tutamamıştı. Yine de hâlâ Aslı kadar o da benim yakın arkadaşım.

“Güzel... Kankan değil o halde. Zaten kanka ne demekse! Erkekten kanka mı olurmuş?”

Onunla girdiğim tartışmalarda sürekli bir karşılığı olmasından nefret ediyordum. Her şeye lafı vardı. Dilini kesecektim. “Keleş var.”

“Keleş ile başkalarını bir tutma. Keleş senin silah arkadaşların, can kardeşlerin, ailen. Bambaşka bir şey bu meseleye göre.”

“O da benim her şeyimi bilen yakın bir arkadaşım.”

İki gözünü açtı. “Senin az yakın veya çok yakın arkadaşın, kankan, biraderin, her şeyin benim. Benden başkasına ihtiyacın var mı?”

Şöyle bir sevgiliye ihtiyacım varmış. Bana her şey olacak... Bir Turan Alp Akkurt fabrikası açılması konusunda ısrarcıyım.

Bu soruya çok doğru bir cevap vermeliydim. “Yok.”

“Güzel. Olmamalı zaten. Bak, konu kapandı bile.” İki gözünü yine kapatıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını sinirle yana yatırdı. “Kızıymış. Pezevenk. Benim kızım o. Nereden senin kızın oluyor?”

Omzunu dürterek sesimi incelttim. “Alp, birkaç saat sonra gideceğiz zaten. Rezil etme günümüzü aşkım.”

Gözlerini tekrar kapattı. “Hayır. Senin tatlılıklarına kanamam. Caner’den hoşlanmadım,” dedi umursamazca. “Taviz veremem. Yanlış hareketini gördüğüm gibi uçururum kafasını.”

Omzunu bir daha dürttüm. “Ama Alp-”

“Eğer Caner götümüzün dibinde dolanırsa ekoseli etekli kızla tanışırım.” Sessiz kaldım. Gözlerimi kısarak ona baktım. Bu bir savaş çağrısıydı. Ona bakmayı kesmediğimi bildiğinden sırtıttı. “N’oldu? Dürtmüyorsun omzumu. Böyle transa sokarlar adamı.”

“Gıcık masai zürafası.”

“Aynen. Kokarca.”

“Sinek olsaydım beni başından kovar mıydın?”

“Hayır, kanımı emmene izin verirdim.”

“Yani beni sana zarar veren biri olarak görüyorsun? Cidden beni niye sevmekten hemen vazgeçiyorsun ki?”

Pes artık!

Gözlerini araladı ve bana baktı. Cevap veremezdi tabii çünkü sinek olsaydım kovardı. Bir süre sonra, “Babaannen çağırıyor,” dediğinde, “Hayır,” dedim direkt. “Sorumdan kaçmak için söylüyorsun.”

Bir şey demedi. Sessizleşmemi bekledi. O sırada, “Sez’im, bir bak bağa!” diye bağırان babaannemi duydum.

“Ben yalan söylemem,” diyerek gözlerini geri kapattı. Sinek olsam bile beni ona zarar veren biri olarak görüyordu.

“Denk geldi. Şanslısın sadece. Bugün senin şanslı günün. Ondan,” diyerek ayağa kalktım ve içeri girecekken Turan, “Caneribok’u buraya yolla. Yanımda dursun,” diye seslendi.

“Çocuklaşıyorsun,” dedim ona inanamaz gibi. “Kocaman adamsın. Kırk yaşına merdiven dayadın. Kıskanmak ne ya? Hangi devirdeyiz? Artık mızrakla mamut avlamıyoruz. Dağlarda yaşam geride kal-”

“Yolla dedim.”

Göz devirerek içeri girdim. Mutfakta babaannem, Aslı ve Caner kahvaltı hazırlıyordu. Aynı zamanda fısıldaşıyorlardı. Ben içeri girdiğimde Aslı ile Caner sustu ama babaannem hiç umursamazdı öyle şeyleri. “Turan uşak Caner’i mi kıskandı?”

“Hoşlanmadı senden,” dedim direkt Caner’e. “Sevmeyecek seni, haberin olsun. Yanımda durma, git Turan’ın yanına. Hadi!”

“Ne kadar çabuk sattın beni ya,” dedi inanamayarak. Omuz silktim ve elimle kışkıkladım. “Bir de kovuyor. Ben Rizelerden kalkıp senin için köye geleyim, senin şu yaptığına bak!”

“Rizelerden kalktım dediği yer de kırk beş dakika. Hadi kardeşim ya, hadi,” dedi Aslı da onu kalçasıyla kenara itip. “*Drama queenliği* azaltalım.”

“O ne demekdu da?” dedi babaannem yaptığı kuymağın altını kapatır. ken. “Onu da ilk kez duyayrum.”

“Feriha işte.”

“He ondan,” dedi babaannem ve Caner’e baktı. “Turan uşak adam gibi adamdur. Adam dedüğün da kiskanur. Caner falan dinlememelu zaten. Kıskanmasa olmazdı. Pek hoşuma gidiy hareketleri. Nedu oyle yeni nesul erkekleri? Geçen Melek’in torunu İsmail dediye... Neydu o laf? Ha, haturladum! Siley diy bağa. Siley babaanne diy. O ne demek uşak diyırım, elini bağa ha böyle salliy,” diyerek elini bileğinden kırıp tırnaklarını gösterdi. “Siley babaanne yapıy bağa. Bir değişik yürüy, bir garip bakıy. Erkek adama yakışiy mi da?”

Aslı ile birbirimize vurarak gülmeye başladığımızda babaannem de bizim halimize güldü. Caner bize göz devirip, “Sokak direği gibi adamdan dayak yemeden gideyim ben. Bir koyar, geçmiş i bırak geleceğimi bile unutturur. Sohbetinize doyum olmaz bayanlar,” dedi ve gözden kayboldu. Biz Aslı’yla babaanneme gülmeye devam ediyorduk.

“*Slay* babaanne!” diyen Aslı sarılırken babaannem elinin tersiyle uzaklaştırdı.

“Git ula başumdan. Bir de alay ediyler ha benle! Al şu kahvaltulukları, taşu dışarı.” Aslı tepside duran kahvaltılıkaları dışarı götürdü. Babaannemle birlikte kaldık. Ben de tezgâhın üstünde duran salatalıkları görünce hemen bıçak alıp soymaya başladım.

“Dedenun mezaruna gitmeden önce hep birlikte bir kahvaltı yapalum dedim.”

“İyi dedin,” dedim sakın ve düşük düzeydeki sesimle.

“Özlemiş misun buraları?” dedi o da domatesleri soyarken. “Havas aynı midur?”

“Değ il,” dedim ona dönerek. “Aynı değ il. Eskiden mutluluk verirdi buralar. Rengarenk gelirdi. İçim içime sığmazdı. Şimdi gri, renksiz, cansız.”

“Kış ya. Ondandur, Sez'im. Hâlâ yeş ul ama kış ya... ondan gri gelmiştir sağa.”

“Bir daha bahar gelmez benim için Karadeniz’e.” Bakışlarımı ona çevirmedi. “Buralar çok eskide kalmış benim için babaanne.”

“Turan uşağı bu yüzden istedum. O iyi gelur sağa dedum, Rize’ye katlanabilirsun dedum.”

“Turan yeş il sadece,” diye fısıldadım. “Sadece o bahar bana babaanne. Dünyanın geride kalan her yeri gri. Bunun Karadeniz’i, Doğu’su, Marmara’sı, Ege’si fark etmiyor.”

“Ah, Sez'im. İçim çok duygulanıy benim...” Elindeki bıçağı bırakıp bana baktı duygulu gözleriyle. “Kocaman oldun. Bir başuna büyüdün, zar zor yürüdün ama şimdi buldun dünyanı.”

“Dünyamı buldum.” Güldüm burnumu çekerek. “Efulim.”

“Efulin paçi!” diye omzuma vurdu babaannem gülererek. “Annem... Güzel evladım. En çok senun efulin. Pek içime siniy Turan uşak. Gözüm hiç arkada değil.”

“Olmasın zaten. Turan olmasa da arkada olmasın. Ben kendi başımın çaresine bakarım. Bilmiyorsun sanki.”

“Biliyırım...”

Birkaç dakika sonra ben çaydanlığı alıp verandaya geçerken herkesin dağdaki yeşillığe bakan masaya geçtiğini gördüm. Babaannem başa kurulmuştu. Aslı ve Caner yan yana otururken Turan'ın yanı boştu.

Babaannem mıhlamayı ortaya koyarken Caner, Turan'a bir şeyler söylüyordu. Onları izlerken Turan hissetmiş gibi bana döndü. Masadakiler ne konuşuyorlardı bilmiyordum fakat Turan bana bakarken gözümü alan yeşillığe karşılık kocaman gülmüştüm.

Rize o kadar da gri değildi, sevdiklerin olunca renkleniyordu.

Bunca yeşillik arasında Turan'ın en güzel yeşili bana sunması bu dünyanın bana verdiği birkaç güzel şeyden biriydi.

Turan'ın yanına kurulduğumda keyifle kahvaltı yaptık. Masayı topladıktan sonra ben, babaannem ve Turan yine aynı masada oturduk. Aslı ile Caner koltukta fısıldaşarak bir şeyler konuşuyordu. Önümüzde bu sefer benim çocukluk fotoğraflarım, oyuncak bebeklerim, babaannemin ördüğü şapkalarım ve yazdığım birkaç günlük duruyordu.

Babaannem Turan'a çocukluk fotoğraflarımdan oluşan albümü gösterirken tek tek anlatıyordu. “Bak burada Sez'imın kafası abajur gibi. Abajur kafa diydi dostları. O da *benim en azundan kafam var, siz kafasızsunuz* der, geri çekilirdi.” Turan fotoğraflarıma çok büyük bir hazine bulmuş gibi bakıyordu. “Burada Sezer ağabeyu burnunu çaldım diye nah çektiydi. Ona ağliy.” Ağzımı iki metre açmış, ağliyordum ve dedem bunu fotoğraflamıştı. Korkunçtu. “Bu da düğündeyken. Ayağuna ona köyde giysun diye aldığımız gara lastikler, üstünde de mavi elbisesu... Giyinmiş, çıkmış, gelmiş düğüne. Anasu çıkar dediyse de beceremedular çıkartmayı gara lastikleri.”

Aslı koltuktan bağırdı. “O düğünde Caner gelinin duvağına basıp gelinin saçını bozmuştu! Sezin de geline zaten çok çirkindi saçın diyerek teselli vermişti.” Kahkaha attı. “Hepimizi kovdular düğünden.”

Göz devirdim. "Caner de basacak bir şey yokmuş gibi gelinin duvağını bulmuştu. Ben düğünden kovulmayalım diye uğraşıyordum."

"Kizun boynu incinmişti. Gelunlerin korkulu rüyası oldu ha bu üç manyak," dedi babaannem. Sonra birden ayağa kalktı. "Ay çayun altı açuk kaldı." Koşarak içeri girdi.

"Ondan sonra iki hafta boyunca hiç kimsenin düğününe götürmedi analarımız bizi," dedi Caner de. "Biz de mahallede akşamemesi oynadık her akşam."

"Of ne eğlenirdik ya..." dedi Aslı, Caner'e. "Hatırlıyor musun? Bir gün sokağın elektrikleri kesilmişti. Rüzgâr sesini duyunca gebermiştik."

"Korkudan altımıza sıçmıştık," dedi Caner de. "Sezin de korkunç sesler çıkarıp mahalledeki tüm çocukları eve yollamıştı. Sonra da mahalledeki abiler bizi korkutmuşlardı çocukları kaçırdık diye. Üç salak birbirimize sarılıp ağlamıştık."

Aslı kahkaha attı. Elini dizine vurarak, "Allah'ım çok komikti!" derken bakışlarını Turan'a döndü. Yüzünde hoşnut bir gülümseme vardı. Rahatsız olmamış, tam tersine keyif almıştı. Güldüm ona yaklaşıp. "Seninle çocukken tanışsaydık, herkesi korkutup seninle karanlıkta sarılırdım."

Kafasını hafifçe yana yatırıp gözlerini kısarak gülümsedi. "Ben işi karanlığa bırakmazdım."

"Sonra Sezgin abim seni döverdi," dedim ve bu Turan'ın da duraksamasına sebep oldu. Neden böyle bir şey söylemişim? Evet, o zamanlar abim bana yaklaşan her erkek varlığını dövmeye programlıydı ama o zamanlar abimdi. Şimdi bu detay gereksizdi. "O salak bir işe yaramazdı. Keriz," dedim göz devirerek.

"Ben abini tokatlardım zaten."

Elimi pazısına sarıp okşadım. "Yapardın cidden. Öyle güçlüsün sen. Bir yumruk attığın gibi Sezgin vefat." Güldüm. "Sen çok güçlü ve büyüksün. Büyük adam, koca bebek. Benim bebeğim." Dudaklarını heyecanla ıslattı. Kolları masaya dayalıyken kafasını çevirmiş, rahat bir tavırda bana bakarken yüzündeki ve gözlerindeki heyecanı okuyabiliyordum. "Benim nişanlım. İmera feram..."

"İmera fera mı? Bak, bunu gerçekten ilk kez duydum."

"Gün ışığım demek. Benim gün ışığım." Sonra gülümsedim utanır gibi ama yüreğim çok da heyecanlıydı. "Benim aşkım."

Yüzündeki gülümseme kocaman oldu. Yüzünde baharlar, içimde baharlar, ardında baharlar, etrafımızda baharlar döndü. Nefesimde bile bahar vardı.

“Aşkın...”

“Aşkım,” dedim neşeyle.

Sonunda hasret bitmişti. Nasıl çocukça bir hevesle beklediğini biliyor, hitabı çok sevmediğimden dillendirmiyordum ama benim aşkım değil miydi ki? Çok mu *mış mış* oluyorduk? Allah korusun. İki yumrukla düzeltmeyeceğim şey yoktu.

Çok âşık olduğunu belli etmemek için herifle yumruklaşan, küfürleşen, aga olan kız talihsizliği...

“Dünyamı durdurdun, aşağı indirdin, kendin oturdun yerine.” Saçımı kulağımın arkasına itti. Eli yüzüme küçücük temas ettiğinde hemen kafamı eline yasladım. “Tüm dünyamsın sen benim.”

“Öyle miyim canım?”

“Öylesin canım.”

“Canım.” Gülümsedim sonra. “Cansız Hanım’ın tek canı.” Dudağındaki gülümseme dondu. Bunu beklemiyordu. Abimin sözlerini hiç unutmadığımı, abimin sözlerinin aksine onu tek canım yaptığımı düşünmemişti. Bunu bu kadar içerlediğimi gerçekten bilmiyordu. Ya da sadece ona dillendirmemi beklemiyordu.

“Gri memleketin tek yeşili.”

Eğilip yanağımdan öptüğünde beline sarılarak göğsüne yaslandım. Beni sarmaladı, başımın üstünden öptü. En azından bir süre o şekilde sarılarak durduk. Rize arkamızda, çocukluk fotoğraflarım önümüzde ve kötü olan her şey ayaklarımızın altında...

Babaannem birden hazırlanarak gelip, “Hadi, siz dönmeden önce gidelum Muhammed Bey’e,” diyene kadar huzurla oturuyorduk. Herkes toparlanıp ayaklanırken ben fotoğraf albümünden bir fotoğrafı çekip aldım.

Beşimiz birlikte mezarlığa yürümeye başladık. Köylülerin fısıldaşmaları kulaklarıma geliyordu. Bakan gözler vardı ama gören gözler büyük ihtimalle hiçbir zaman olmayacaktı. Turan yol boyunca elimi bir an olsun bırakmadı. Aslı ile Caner arkamdan gelmeye devam ederken babaannem önden yürüyerek yolu gösteriyordu. Yolu bile unutmuştum.

Mezarlığa vardığımızda daha da karardı sanki etraf. İçime bir sıkıntı çöktü. Mezarlığa girmek için adım atmadan önce durdum. Duyduğum ayak seslerini dinledim. Hiçbir şey beni şaşırtmadı.

“O ne hakla buraya gelir? Sen de çekil önümden be kadın!” diye bağırın sesi çok iyi tanıyordum. Bütün korkularımın mimarıydı bu sesin sahibi.

“Yalvarırım dur. Dedesini görmeye geldi. Zehretme kıza. Yalvarırım! Bana her şeyi yap, ona dokunma!” diye bağırın sesi de çok iyi tanıyorum. Bütün çaresizliklerimin mimarıydı bu sesin sahibi.

Aile çok derin bir yaraydı. Ne kadar kaçarsan kaç bir şekilde ona dönüyor, çarpıyor, paramparça oluyordun. İlk ne zaman üzüldüğümü yine hatırlamıyordum ama ilk darbeyi ne zaman aldığımı hatırlıyordum.

İlk tokadı baban atar, düşmezsın. Çelmeyi çevren takar, düşmezsın. En son annenin çaresizliği çok sert vurur sırtına. Yere düşmekten başka çaren yoktur.

Ben, Sezin Kaza. Geçmişimden kaçamayacak kadar her şeye yakın, ondan korkmayacak kadar ırğım. Bazı yaralar sızlamaya devam eder.

Ben, Sezin Kaza. Kaybetmeyi göze alamayacak kadar galip, tekrar düşemeyecek kadar güçlüyüm.

Bazı yaralar artık kanayamayacak kadar eskide kaldı.

19. KIZILGERDAN

Ocak, 2022. Rize.

Paslı bıçak bir gün midene saplanır. Bıçak sana nasıl geldiyse midene vurur acısı. Senin acın mı? Hayır, sen acını çok geride bıraktın. Bıçağın acısı bu.

Acıyamayacak kadar donuklaştın, cansızlaştın, soğudun. Bıçak, acısıyla kanatıyor seni. *Sen acıımıyorsun.* Sen geçmişi de acımayı da unuttun. Bıçak çok iyi biliyor, sana hatırlatmaya çalışıyor. Acımak böyle bir şey diyor. *Sen... yaralanımıyorsun.*

Yaran vardı ama bu bambaşka. Bu gerçekten seni düşürmek istiyor. Öldürmüyor ama mideni çürütüyor, hasta ediyor, hep bir kusma isteği sarıyor seni. Hayır, senin acın değil. Sen acıımıyorsun. *Bıçağın acısı bu.*

Bırak bu ağrıları, yaraları, acıları. Bırak üzülmeyi, kırıklıkları, siyah beyaz ve lütfen bırak artık hatırlamayı. *Senin acın değil işte, bıçağın acısı bu.*

“O kız benim topraklarıma hangi hakla, hangi haysiyetle geliyor? Yüz karası, nankör! Sen...” Öksürdü Sezai Kaza. Bakışlarım vücudunda gezindi. Hasta, zayıf, biçare haliyle buraya mı gelmişti bir de? Karşıma çıkmaya nasıl cesaret ederdi böyleyken? “Sen ne yüzle gelirsin buraya? Utanmaz, ahlaksız!”

Renkleri solan bu memleketten bir sırt çantasıyla giderken de farkındaydım. Buraya bir gün döneceğimi, döndüğümde hiçbir şeyin değişmediğini, daha da kötüleştiğini göreceğimi biliyordum. Laflarına şaşırmadım bile. O vicdansız bir adamdı, ben ondan daha vicdansız bir kadındım.

Caner ve Aslı, onlara doğru yönelip, durdurmak için uğraştı. Sezai Kaza'nın yanında onu durdurmaya çalışan annem, onların arkasında Sezer ile Sezgin vardı. Sezer'in kucığında bir kız çocuğu bana bakıyordu.

Kız çocuğunu gördüğümde başıma inanılmaz bir ağrı girdi. Saçları iki yandan örülü kız çocuğu birine benziyordu. Çok yakından tanıdığım ama çok geride bıraktığım birini hatırlatıyordu bana. Kahverengi gözleri beni tanıyormuş ve benden korkuyormuş gibi bakıyordu.

Bana benzeyen küçük kız benden korkuyordu.

Ondan bakışlarımı alamadım. Babası olduğunu bildiğim Sezer'in boynuna sarılmış, beni ilk kez görüyormuş, beni istemiyormuş ama benden gerçekten ürküyormuş gibi izliyordu. Altı buçuk yaşında olduğunu

biliyordum. Altı buçuk yaşında bir kız çocuğu, burada neyin döndüğünün farkında olabilirdi.

Sezai Kaza yine bağırdı. “Seni Allah kahretmedi mi? Nasıl düştü yolun buraya? Lanetinle geldin, yine rezil edeceksin ailemizi!”

Annem yaşlılıktan dolayı buruşmuş elleriyle babamı tutmaya çabalıyordu. Sezgin şaşkındı, Sezer şaşkındı, mezarlığın olduğu yola yığılan köylü hepsinden şaşkındı.

“Sezai eve gidelim. Yapma. Hastasın. Yapma diyorum!” Annemin boğazı yırtılacak gibiydi.

Caner, babamı hürmetten dolayı tuttu. İtmedi, uzaklaştırmadı. “Sezai amca, yapma. Tüm köylü burada!”

“Sezel annem, gel sen benim yanıma. Sorun yok. Sorun yok anneciğim. Bak, böyle olmaz,” diyen Aslı annemi babamdan uzaklaştırdı. Annemin ellerinin nasıl titrediğini gördüğümde bir adım atmak geldi içimden. Atmadım.

“Sen benim ayağıma gelecektin. Sen siktir olup giderken de biliyordum ama senin baban yok!”

Yüzü yabancıydı, nefreti çok tanıdıktı. Sakalları yoktu mesela artık. Ben küçükken sakallarını kısaltır ama asla kesmezdi. Sakallı hali korkuturdu beni hep. Kumral olan saçları da yer yer dökülmüştü. Geriye kalan saçları bembeyazdı. Vücudu çok zayıftı. Kendisini zor taşıyordu sanki. Rengi yoktu, eskiden beni korkutan karanlık gücü yerinde değildi.

Elini havada savurdu sanki bir şeyin üstünü çiziyormuş gibi. “Ben seni sildim! Senin buralarda yerin yok.”

Bizim senin dibinde hiç yerimiz yok. Seziş, kendine gel. Yıllar sonra buraya bu olayı tekrar yaşamak için gelmedin. Nişanlıyı dedenle tanıştıracaktın. Acıma.

Sözleri mideme saplanan bıçağı çevirmek istedi. Benim acım değildi, ben acımıyordum. Bıçak acıyor, acısını bana bırakmak istiyordu. Turan sert sesiyle, “Sizin için gelmedik,” diyerek elimi sıktı. Bıçak midemden uzaklaşmaya başladı. Elimdeki güç, düşmeyen omuzlarımı daha da havaya kaldırdı. “Ailenizi rezil etmek istemiyorsanız arkanızı dönüp gidin, sesinizi çıkarmayın.”

“Sen kimsin lan?” diye bağırarak Sezer ile kucığındaki kız titredi. Babasına sarılarak boynuna saklandı. Sezer onun sırtını okşayarak sakinleştirmeye, korkusunu almaya çalıştı. İçimdeki küçük kız bağırarak ortalığı dağıtmak istedi.

Sezer iyi bir baba olmasaydı kızı ona sığınmazdı. Sezer iyi bir insan değildi ama iyi bir babaydı. O an keşke demekten alıkoyamadım kendimi. Keşke, dedim ama devamını getiremedim işte. Keşke ne? Ne demek istiyordum keşkemde?

Keşke baban kötü bir insan olsaydı, Seziş. Belki o zaman iyi bir baba olmaya vakti olurdu.

Annem Turan'a baktı, sanırım onu ilk kez fark etti. Babam siniri bozulmuş gibi, "Ne?" diye sorduğunda Sezer, "Anne sen Hayal'i de al, dedemlerin evine git," diyerek kucağındaki kızı anneme vermek istedi. Annem bakışlarını Turan'dan alamadığı için küçük kızı görmedi.

Hayal'miş ismi, Seziş. Çok güzel değil mi? Hayal... Hayalleri sadece hayal olmayan bir Hayal. Vaktinde senin için yalnızca uzak bir ülkeydi. Onun tüm dünyası hayal.

Babaannem, Sezer'in bir kızı olduğundan bahsetse de ismini söylememişti. Bu çocuğun ilk haberini babaannem bana verdiğinde yatakhane de kıvrılarak ağladığım gün geldi aklıma. Belki de habere o kadar çok ağlamıştım ki bu kız bundan dolayı bana benziyordu.

Bakışlarım ister istemez babaanneme döndü, ona elimde olmadan kırgınca baktım. Çok büyük bir hayal kırıklığı hissediyordum ona karşı. Beni dedemden yakalamıştı. Beni yalnızca dedem lafı geçerse Rize'ye getirebileceğini biliyordu ve bunu kullanarak beni buraya getirmiş, aileyi çağırmıştı. Onun kafasındaki senaryoda el öpülecek, konuşulacak, halledilecekti her şey.

Ben bunun için gelmemiştim. Bana bunu, bu anı tekrar yaşatmaya hakkı yoktu.

Babaannem gözlerinden düşen yaşlarla af diler gibi kafasını yana eğdi. Onu affetmeyecektim. Beni böyle bir olayda tekrar başrol yaptığı için affetmeyecektim. Böyle olacağını, onların olanlardan gram pişmanlık duymadığını ve beni özlemediğini biliyordum. Bunca sene bu yüzden gelmemiştim.

Yaramı tanıyordum ve tekrar kanayacağını bile bile bıçak altına yatmak istememişim.

"Seni ben evlatlıktan-"

"Burada Sezin'e bağırmanız bir şeyi değiştirmeyecek." Turan baskın sesiyle babamın lafını kesti. "Geçmiş geçmişte kaldı. Sezin evden çıktı, okulunu okudu, asker oldu, şu anda da çok başarılı bir üsteğmen. Onu da kendinizi de bu duruma sokmanıza gerek yok. Bağırışlarınız, laflarınız, hareketleriniz Sezin için bir anlam ifade etmiyor, Sezai Bey."

Turan her bir lafiyla beni kendime getirdi. *Dik dur*, dedi aslında bana. *Ben buradayım. Hiçbir şeyin değişmesine izin vermeyeceğim.*

“Ne diyorsun ulan sen?” diye bağırdı Sezai Kaza, Turan’a doğru elini havada sallayıp. Bağırırken salyaları çıkıyordu ağzından. “Kimsin de alıyorsun benim lafımın üstüne?”

“Damadın,” dedi babaannem beklemeden.

Sezai Kaza babaanneme döndü öfkeyle. “Ne diyorsun sen ana? Ne damadı? Saçmalama! Benim toprağım da bu kadının yeri, yurdu-”

“Orada dur,” dedim sert ve ağır sesimle.

Annem sesimi ilk kez duyduğu için dizlerinin dermanını yitirdi. Elini ağzının üzerine kapatıp gözyaşları içerisinde yere düşecek gibi oldu. Sezgin tuttu onu zar zor.

“Sen kimin toprağından kimi kovuyorsun, Sezai Kaza?” Tüm köylünün buraya doğru yürüdüğünü görüyordum. Herkes etrafımıza toplanmaya başlamıştı. Onlar için yıllardır beklenen bir tiyatroydu bu. “Burası benim de memleketim, toprağım.”

Turan’a bakarak konuşmaya devam ettim. “Doğru cevap *damadın* değil. *Bu ailenin asla bir damadı olmayacak.*” Sezai Kaza’ya baktım. Ona duyduğum diri nefretle, ondan korkmayan kadının cesaretiyle baktım zamanında çok korktuğum mavi gözlerine. “Kim olduğunu sordun, değil mi?” Turan ile tutuşan ellerimizi kaldırdım. “Bu adam benim ailem, arkadaşım, ıışanlım, sevgilim, müstakbel kocam. Peki şimdi burada karşıma geçen, bana bağırp hesap sormaya gelen *sen* kimsin?”

Evet, toparlan! O kız olmadığını göster, Seziş. Sen tek başına tüm dünyayı yıkmadın mı? Sonra da dünyanın tepesine çıkıp içindeki enkazı çevrene yâşatmanın manzarasını izlemedin mi? Sen mahvolan değil, mahveden olmaya yemin ettin.

Vaktinde kafasını eğerek evden çıkan, bizi izleyen köylü arasında saklanmak isteyen kızdım. Sezgin beni Sezer’e namlu doğrulttuğum gece buradan götürürken küçülmek, yok olmak istemiştim.

Şimdi vardım. Hem de öyle bir vardım ki bu köy bu kadar var olan birini hayatı boyunca görmemiş, tanımamıştı.

“Ben senin hiçbir şeyin değilim!” diye bağırdı titreyerek. Bu cevabı benden beklemiyordu. Karşısında ona yalvaran kızı yoktu. Bela okuyarak siktir olup giden, bir daha da karşısına çıkmayan kızı vardı. Titreyen işaretparmağıyla yanımdaki adamı gösterdi. “Kocasıymış. Sen bu herifi de utandırırısın, yüzünü kara çıkartırısın. Kaza ismini kirlettiğin yetmez gibi onun ismini de kirletirsin.”

“Hayır,” dedi Turan birden. “Benim ismimi kirletmez. Sizin isminizi de kirletmedi. Başarılı bir asker oldu. Düşündüğünüzün aksine soyadınızı yüceltti, herkese duyurdu.”

Kocamız, vallahi kocamız, Seziş. Şu hayatta hiçbir şeyden vazgeçmezsin en çok da kanatlarından, bir trilyon borcun olsa vazgeçmezsin Turan'ından!

Sezer, “Yüceltmişmiş. Tüm ceremesini biz çektik. İnsan içine çıkacak yüzümüz olmadı!” diye konuştu Turan’a doğru. Turan elimi gayriihtiyari sıkarken Sezer’deki bakışlarım karardı. Konuşup duruyor, *sinirlerimizi* zıplatıyordu.

“Ben asker oldum, yüzümü insan içine çıkardım. Sen de bir boka yaraysydın,” diye cevap verdiğimde Sezer’in yüzü kıpkırmızı oldu. Sezgin’e döndüm. “Aileniz için ne yaptınız bugüne kadar? Ben çok şey yaptım, ona rağmen...” Sustum. Dillendirmeyecektim olanları. *Ona rağmen kovuldum, sevilmedim, dövüldüm, hor görüldüm* demeyecektim. “Siz ne yaptınız?”

“Evlat olduk,” dedi Sezer tükürür gibi. “Babamızın dizinin dibinde durduk, onu bir gün üzmedik. Senin gibi çantamızı toplayıp gitmeyi biz de bilirdik. Yapmadık. Biz hayırlı evlat olduk.”

“Abi sus,” dedi Sezgin sabırla. Sezer’in yıllardır irin gibi içinde tuttuğu zehri bana dökmesinden rahatsız mıydı? Zamanında gösterecekti bu rahatsızlığı.

Bakışlarım yerdeki annemi kolundan tutan Aslı’ya kaydı. Yüzündeki hem gururlu hem de üzgün ifadeyle bana baktıktan sonra neler hissettiğimi anladı. *Annemin yerde olmasını istemiyordum.* Özellikle benim önümdeyken babamın yanında yerde duramazdı. Ona yakışan yerlerde sürüklenmek değildi. Aslı anneme yardımcı olarak onu ayağa kaldırdı.

“Yapamadınız,” dedim bakışlarımı Sezer’e çevirerek. Kucağındaki kıza bakmadım çünkü baktığımda o bıçak kendisini hissettirecek gibi geliyordu. Bana çok eski bir çaresizliği hatırlatıyordu. “Yapacak kadar cesur olsaydın sen de giderdin. Gidemedin. Ben niye gittiğim için hayırsız evlat oluyorum?” Babama baktım sonra. Yüzündeki ifade öfkeliydi, nefret doluydu. Hiçbir şey değişmemişti işte. On bir yıl önceki sevgisizliği katlanarak artmıştı. “Gitmem için elinden gelen her şeyi yaptıktan sonra gittim diye mi suçlayacaksın beni?”

“Beni utandı-”

“Sen de beni utandırdın!” diye bağırdım. Köylülerden şaşkın nidalar yükseldi. “Yıllarca utandırdın. Yine de bir kez yüzüme gül, bir kez sarıl diye sustum, eğdim başımı. Ben ne kadar eğdiysem o kadar tepeme bindin.

Sezer'le Sezgin ne yapsa sustun, ben yaptığımda suçlu yaptın beni. Onlar evladındı da ben değil miydim?"

"Sez'im lütfen," diyen babaannem bana yönelecekti ki elimi kaldırdım.

"Babaanne seni severim, saygı duyarım ama bu sefer değil," dediğimde Sezgin yanımda duran babaanneme yöneldi. "Madem Rize'ye gelmemi istiyordun şimdi beni susturmayacaksın." Önce babama, sonra anneme, en sonunda da sırasıyla Sezer, Sezgin ve köylülere baktım. "Hiç kimse susturamayacak. Zamanında herkes çok konuştu, şimdi ben konuşacağım!"

Köylüler küçüklüğümde yüzüme gülen, bana kucak açan insanlardı fakat şimdi hepsi düşmandı. Onların mahalleye gittiklerinde de burada da benim hakkımda konuşmaya devam ettiklerini biliyordum. Buna daha fazla izin veremezdim.

"Gençlik hatası demediniz, beni karşınıza alıp güzelce konuşmadınız, neler yaşadın demediniz! Yaptığınız tek şey yüzüme küfürler edip beni itmek oldu. Ben kimsenin başını eğmedim, yalnızca asker olmak istedim! Bir kez bile arkamda durmadınız. Ayağa kalkmama izin vermediniz, vurdunuz, yere düşürdünüz!"

Sezgin, "Babaanne Allah aşkına, eve gidelim," dedi ama babaannem durmaya kararlıydı. Sezgin de ayakta zor duran babaannemi alıp kendisine doğru çekerken arkamda mezarlık ve yanımda Turan kalmıştı.

Seneler önce olduğu gibi yine herkes karşımdaydı fakat bu sefer yalnız değildim. Dedem ve nişanlım benim tarafımdaydı.

Turan sessizdi çünkü bu anıma saygı duyuyor, karışmıyordu. Bu benim hakkımdı.

"Yıllarca hor gördün, ezdin, küfürler, hakaretler ettin. *Hayallerin sadece hayal*, dedin. Babamdır dedim, eğdim başımı ama sen hiçbir zaman o saygıyı hak etmedin. Sen saygı duyulacak değil, korkulacak bir adamdın." Babamın yüzü beyazladı, mavi gözleri kocaman açıldı. "Senden artık korkmuyorum baba."

"Sezin sus," dedi Sezer ama ona dönmedim bile. Yok saydım. Babamın yüzü gittikçe kötü oluyordu, bu yüzden beni susturmaya çalışıyordu. Susmayacaktım. Onlar yıllarca çok konuşmuştu. Bugün ben konuşacaktım.

Bakışlarımı ikisi arasında gezdirdim. "Bana neyi yasakladıysanız, neyden mahrum bıraktıysanız onu yaptım, yaşadım. Hayallerimi sadece hayalde bırakmadım. Asker olamazsın dediniz, oldum. Aileyi, yuvayı mahrum ettiniz benden, aile kurdum kendime. Şimdi sizin lanetlerinizle, beddualarınızla yaşamayan bir kadınımdır."

Anlattıklarına ve anlatacaklarına çok yabancıları. Neyi anlarıydı ki? Beni tanıırken anlamamışlardı, şimdi tanımazken nasıl anlayacaklardı? Hiçbir şeyi kanıtlamak zorunda değildim. Sadece sözlerine cevap verecek, Turan'ı dedemle tanıştıracak, sonra defolup gidecektim bu şehirden.

“Seni topraklarımda da soyadımda da görmek istemiyorum. Yüzün bat-sın! Kendinden, yaptıklarından utan! Mahvettin ailemizi. Ne için geldin? Saygısızlık etmek için mi? Yüzüme konuşup beni daha da hasta etmek, utandırmak için mi geldin?” diye bağırarak babam ayakta duramayacak gibi duruyordu. Sezer, Hayal'i kucğından bırakıp babama yaklaştı. Sezgin de babaannemi bırakıp babamın sırtına elini koydu ayakta durmasını sağla-mak için.

Babam onu itti. Sezer de Sezgin de çekinerek geri durdu. Babamdan yine korktular. Çünkü babam böyle bir adamdı. Korkuturdu. Ondan baba olmazdı. Ondan olsa olsa utanç olurdu. Kanser hastasıydı ve içimde buna dair en ufak bir üzüntü barındırmıyordum. Bana yaşattıkları yüzünden pişmanlık hissetmiyordu, Allah da bana yaşattıklarının cezasını hastalıkla kesmişti. Hissettiğim üzüntü, kızgınlık, kırgınlık ya da şaşkınlık değildi. Tek hissettiğim utançtı.

Beni dedeme ve nişanlıma karşı utandırıyor.

“Neyden utanacakmışım? Senin gibi bir babam olmasından mı?” diye sordum kaşlarını kaldırarak. Annemin bağırarak ağlayan sesi ve babaanne-min çığığıya yakın nefesi yükseldi. Bayılacaklardı neredeyse. Oysa ikisi de çok iyi biliyordu haklı olduğumu.

“Nankör!” dedi Sezai Kaza dolu ağzıyla. “Utanman olsun. Yüz karası! Adını orada burada çıkardın, babanın sözünü çiğnedin. Ayağıma gelmiş, özür dileyeceğine yaptıklarına bak! Babanla nasıl konuşuyorsun lan?” diye-rek bana saldırmak için bir adım attı.

“*Sakin,*” diye bir ses çıktı boğazımdan. Ben bile yabancı kaldım sesime. “Karşında eski Sezin yok. Bana daha fazla bağırma, saldırmayı geçirme bile aklından.”

Şaşkınlık nidaları yükseldi. Umursamadım. Saygısızlıksa saygısızlıktı. Saygı, hak edene duyulurdu. Babam sarsılır gibi oldu. Bu sefer onu tutan Sezgin'i itmedi çünkü ayakta duramıyordu.

“Senin ayağına gelmedim, gelmem. Çocuk değilim, *vurduktan sonra bana sarıl diye kanepenin köşesinden sana bakmıyorum artık.* Ben bu şeh-re tek bir insan için döndüm. O da arkamdaki mezarlıkta yatıyor. Senlik hiçbir şey yok.” Kafamı iki yana salladım, ona bakmadan önce etrafıma bakındım gözucuyla. “Dedem için geldim, dedem için bu anı daha fazla

rezil etmeyeceğim. Şimdi senin de dedeme saygın varsa git karşımdan. Ne kendini ne de aileni daha fazla düşür. Çünkü biliyorum ki dedem senin böyle bir adam olduğunu bilseydi kahrından ölürdü. Ona en azından bunu yaşatma.”

Babam bana tiksinierek bakarken son kez anneme baktım. Annem Aslı'ya zar zor tutunuyordu. Onun haline derin bir nefes aldım, köylülere döndüm. Merakla bakanlar, yıllarca bu anı bekleyenler vardı. Her biri küçüklüğüme dokunmuş insanlardı. Burada iyi kötü yaşanan her şeye şahitlerdi.

“İzleyin, izleyin! *Ailesidir, babasıdır, hak etmiş kız* deyip sustuğunuz ayların sonucunu izleyin. Beni kendi kızınız, torununuz saymadınız ya hepinize yazıklar olsun. Hakkım da size helal değil!” Ellerinden yemekler yediğim, güldüğüm, ağladığım, iyilikler yaptığım, elimi taşın altına koyup uğraştığım köylülere iğrenerek baktım. “Sustuğunuz her şey size ahımdır. Bu ah da size ömür boyu yeter.”

Aralarında ağlayanlar da şaşırانlar da vardı. Daha fazla umursamadım. Arkamı dönerek mezarlığın içine girdikten sonra yürümeyi kesmedim. Turan'ın elini sımsıkı tutarken onun koluna doğru yaslandım. Gücüm vardı. Güçsüz değildim. Gücüm yerindeydi ve yanımdaydı. *Gücüme yaslandım.*

“Baba! Baba, iyi misin?” diye bağırان Sezer'in sesi geldi kulaklarıma. Duraksamadım.

“Baba! Allah kahretsin! Caner arabayı getir. Baba, baba? Uyan!” Sezgin acıyla bağırırsa da durmadan yürümeye devam ettim. Arkamı dönüp bakmadım.

“Abi ben arabayla gelmedim!” diye bağırان Caner telaşlıydı. “Biri yardım etsin!”

“Sezai!” diye bağırان annemin sesi geldiğinde duraksadım işte. Sesindeki korkuyu, endişeyi, sevgiyi hissettim. Benim adımımın önünü kesti onun sesi.

Turan herkesin bakış açısından çıktığımızı anlamış olsa gerek, vücudunu bana çevirdi. Bakışlarımı ona kaldırdım. Bana nasıl baktığıyla bile ilgilenemeden kafamı göğsüne yasladım. Kolları sarmaşık gibi etrafıma sarıldı, beni yuvama soktu. Göğsüne dayalı alnımın ortasına vuran atışları kulaklarımda yankılandı.

“Sorun yok. İyisin.” Annemin çığlıkları arasında Turan'ın sakinleştirici sesini dinlemeye çalıştım. “Gitmek istemiyorsun ama gitmezsen daha da ayıplanacaksın diye korkuyorsun, değil mi?”

Aklımdan geçenleri anlamasına ağlayabilirdim.

“Anneni mi almak istiyorsun o karmaşadan?” diye fısıldadı. “Bunu mu istiyorsun? Alırız.”

Beline sımsıkı sarıldım. Arkadan gelen sesleri duyuyordum. Biri ambulans çağırmaktan, biri arabası olduğundan bahsederek bağıırıyordu. Babam fenalaşmıştı, onu anlayabiliyordum ve şu an gitmem her şeyi daha da kötü hale getirecekti. Değişmemişti ve değişmeyecekti.

Babana gitmek değil, annenin babanın peşinden gitmesini engellemek istiyorsun, Seziş. Yıllar sonra, yeniden.

“Biliyorum,” dedim. Almak istesem alırdık.

“Oraya gidersen neler olacağını düşün. Anlat bana.”

“Sezer bana hakaretler edecek, lanetimle geldiğimi söyleyecek, kovacak. Sezgin gitmemi isteyecek. Aslı ile Caner hastaneye gitmeme hiç izin vermeyecek. Annem büyük ihtimalle şimdiden bayıldı, onu eve götürdüler.”

“Sen ne yapmak istiyorsun?”

Annemi görmek istiyorum.

“Yalnızca dedemi görmek, sonra Rize’den defolup gitmek istiyorum.” Beni yönlendirmeye çalışsa da ona, “Sence?” diye sordum. Yutkunarak kafamı göğsünden kaldırdım. Bakışlarımı ona çevirdim. Bana olan bakışlarından bir şey anlayamadım. Sanki ruh halimi çözmeye çalışıyordu. “Ne yapmalıyım?”

“Arkalarından gitmen bir şeyi değiştirmeyecek.”

Annemin sesindeki korku yine aklıma geldi. Unutmak istedim. Gözlerimi sımsıkı kapattım. “Gitmeyeceğim,” diye fısıldadım. “Gitmeyeceğim.”

“Buraya bunun için gelmedin. Bu bir tesadüftü.”

Babaannemin kurmacasıydı aslında ama benim için bir tesadüf olarak kalmalıydı.

“Tesadüftü,” dedim onu onaylayarak. Gözlerimi açıp bakışlarımı etraftaki yeşillikte gezdirdim. Sanki kafasından geçen soruları duyuyordum. Bunları merak etmemeliydi. Ona cevap vermek istedim.

Yavaşça yaklaştım. “Üzülmüyorum, Turan,” diye fısıldadım sır verir gibi. Bunu araştırmıyor muydu? Cevabını veriyordum. Bakışlarını bana doğru eğdi. Yüzündeki ifade sakindi. Beni yargılamıyor, sorgulamıyor, garipse miyordu. Anlamaya çalışıyordu. Gidelim dersem gitmeye razıydı. Beni yalnız bırakmayacaktı. “Onun hastalığı, kötü durumda olması, o lafları... beni üzmüyor. Beni asıl üzen de bu.” Dediklerimden utandım. Acıtmaması suçlu hissettiriyordu. “Gerçekten acımasız mıyım? Ailesinin haline acımayan kalpsiz biri miyim?”

"Bazı acılar geçmeyi beklemez, bir zaman sonra öylece geçer. Haber-sizce, fark etmeden, anlamadan." Önüme gelen saçları geriye doğru itti. "Geçtiğini artık acıtmadığında anlarız. Acıtmaması seni acımasız yapmaz, çok uzun zaman geçtiğini gösterir. Senin acının üzerinden çok geçti."

"O acıyı en son ne zaman çektiğimi bile hatırlamıyorum." İçimde en ufak bir sızı yoktu. "Her neyse. Gel," diyerek elinden tuttum, onu dedemin mezarına doğru çektim. Buradan acilen gitmeliydik. Bana ayak uydurdu. Mermer mezarın başına geldiğimizde bakışlarım hemen mezar taşını buldu

Muhammed Kaza.

03.07.1934 - 12.05.2006

Ruhuna Fatıha

"Anne," diye bağıırıp çantamı atmıştım salona. Odama koşarak girmiştim. "Ben giyinip çıkıyorum. Köyden dedem gelecek, çarşıya gideceğiz. Üstüme başıma bir şey alalım, hiç hoşlanmıyorum eski kıyafetlerden demişti. Bir haftadır görmüyorum. Valla tüm hafta bugünü bekledim!" Üstümü çıkarıp çiçek işlemeli atletimle odamın içinde pantolonumu giymeye çalışırken gelmeyen sesle kaşlarım çatılmıştı. "Anne! Kapıyı açıp mutfakta şarkı mı dinliyorsun? Kime diyorum!" Yine ses gelmeyince mutfığa koşmuştum. Annem, ev telefonu kulağında karşı tarafı dinliyordu.

"Anne, yine teyzemle dedikodu mu yapıyorsun? Sonra ben evden çıkınca haberin olmuyor. Babama cevap veremiyorsun, o da sana kızıyor. Dedemle olacağım diyorum sana!"

Annem telefonu kapatmış, gözünden düşen yaşlarla bana bakmıştı. "Sezin, kızım..." Annemin o sesi ve yüzündeki ifadeyle kalbim korkuyla çarpmıştı. "Deden cumadan çıkınca biraz rahatsızlanmış."

"Ee? Tamam. Yarın gideriz. Söylerim ben çarşıdaki Rıza abilere, yarına çıkarırlar depodan bugün için istediklerimi. İki gömlek seçtirmiştim sürpriz olsun diye. Yarına kısmetmiş. Sen... niye ağlıyorsun?"

"Kalp kriziymiş."

Çenem titremişti. Elimde tuttuğum tişörtümü yumruğum içinde sıkmaya başlamıştım. Anlamıştım, anlamamayı çok isterdim. "Tamam."

"Abin aradı şimdi." Annemin ağzından hışkırık kaçmıştı. Ona bakarken kaşlarım daha da çatılıyordu çünkü annem ağlıyor ve konuşamıyordu. "Sezin."

"Anne, ağlama." Tişörtümü yere atmış, hemen yanındaki sandalyeye oturmuştum. Oysa gençlik heyecanı ile dolu kalbimin boynu bükülmüştü. On dördümde, çoğu şeyi anlayacak yaşıydım. "Ne olmuş?"

"Geç kalmışlar. Yolda..." Daha da ağlamaya başlamıştı. "Dedeni kaybettik, Seziş. Başımız..." Dedemi babası gibi sever, çatısı altında güvende hissedirdi. O da genç bir kızken dedemi babası bilmişti. "Başımız sağ olsun."

Gencim; ağlamamalı, anneme destek olmalıyım diye düşünmüştüm. Anne-mi göğsüme çekip onun yaşlarını silerken dedemi kaybettiğimin farkında, ne yapması gerektiğini bilmeyen bir çaresizdim. "Tamam ağlama. Bir şey yok." Birkaç saniye sonra hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlasam da kendi yaşlarımı değil, annemin yaşlarını silmiştim.

Çok şey vardı. Hayatımda daha önce kimseyi kaybetmemiştim o ana kadar. Dedemin de olmadığını iki gün sonra mezarına ailemle değil, tek başıma gittiğimde fark etmiştim.

"Eski kıyafetlerinle gittin. Hiç memnun değildin, bari yenilerle gitseydin." Hıçkırma hıçkırma ağlarken konuşmak zordu. "Cumartesi öleydin en azından seni görmüş olurum. Neden cuma günü öldün ki? Hem cuma günlerini severdim ben. Şimdi nasıl seveceğim?" Kafamı eğmiş, canım içimden çıkıyormuş gibi acı dolu ağlıyordum ama sessizdim. Sadece dedem duysun istiyordum. "Sen benim en iyi arkadaşısın dede. Bana cuma günlerini kim sevdirecek tekrar? Sevemem ki. En iyi arkadaşımı aldı cuma."

Mezarına dikilen çiçekleri okşamıştım. Cenazesi çok kalabalıktı. O iyi bir adam, iyi bir dede, iyi bir baba, iyi bir eşi. Herkes onu severdi. Herkes çok ağlamıştı, en çok ben. Herkes o gittiği için çok üzgündü, en çok ben. Herkes ertesi gün hayata birileriyle devam etmişti, en çok ben yalnız kalmıştım.

"Artık şehit oğullarına kavuştun dede. Onlara cennette selam söyle. Ben de onlar gibi asker olacak, yanınıza geleceğim. O zaman masada iki kişi değil, dört kişi olacağız."

"Merhaba, ben geldim." Elimle mezarındaki çiçekleri okşadım. "Memlekete kötü bir giriş yapmış gibi oldum. Görmüşsündür ve umarım olanlara üzülmemiştir. Ben üzülmüyorum. Sen de sakın üzülme."

Çiçekleri çok tazeydi. Koskoca memlekette bir tek onun mezarındaki çiçekler diri-ydi.

"Buralardan giderken çok eksiktim, artarak geldim." Mermere oturmak istedim, oturamadım. Ellerimi çektim çiçeklerden, koyacak yer bulamadım. "Birazdım, çok oldum."

Elimi tutan koca eli hissedince bakışlarım yanımdaki adamı buldu. Anlayışla bakıyordu. Nereye koyacağımı bilemediğim ellerime yuva olmuştu. Ona gülümserken telaşım söndü ve sakinlik bünyeme çöktü.

"Bu nişanlım, dede. Memleketim, vatanım, yurdum..." Turan konuşacağını anlamış gibi başparmağıyla sakince elimin üstünü okşadı. "Giderken

evsizim sanmıştım. Evime gidiyormuşum, haberim yokmuş o zamanlar Sana evimle geldim.”

Bakışlarını benden aldı. Boğazını temizleyerek mezar taşına döndü. “Merhabalar efendim.” Sert sesinin muhatabı bu hayatta en değer verdiğim bir diğer adamdı. “Ben Turan Alp Akkurt.” Gözümden bir yaş düştü. Nasıl düşmeyecekti? Sanki dedem gerçekten buradaydı ve Turan’la tanışıyordu. “Sezin’in müstakbel eşiyim ama şimdilik nişanlısıyım demek doğru olacak.”

Burnumu çekerek güldüm. İkisi de aynı şeydi.

“Size teşekkür etmek isterim. Çok güzel bir kız evlat yetiştirmişsiniz. Sizin eseriniz olduğu o kadar belli ki. Kendinizle gurur duymalısınız çünkü ben sizinle de onunla da çok gurur duyuyorum.”

Elim avucunun içindeyken kafamı koluna yasladım. Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. “Güçlü, kendinden emin, vatanına hayırlı bir evlat yetiştirmekle tüm dünyaya iyilik etmişsiniz. En başta en büyük iyiliğiniz benim dünyama zaten. Benim tüm dünyam... o.”

Gözlerimden yaşlar dökülse de gülümsüyordum. “Bir de çok güzel, efendim. Sizin verdiğiniz neşeden olsa gerek. Bir gülümsüyor, tüm karanlıklarım aydınlanıyor. Sizden gelmeli bu özelliği. Çok güldürmüşsünüz, sonra da güldüğünde aydımlat demişsiniz. Bu nasıl güzel gülüştür...”

Kafamı kaldırarak ona bakıp sesli bir şekilde güldüğümde işaretparmağıyla hemen beni gösterdi. “Duydunuz mu efendim? Sizin de karanlıklarınız aydınlandı değil mi? Şuna bakın, her yer ıslıl ıslıl.”

“Alp,” dedim ismini uzatarak gülerken. Şebeklik yapıyordu. Bakışlarını bana çevirip bir şey diyecek gibi bir hareket yaptı. Bakışları gülüşüme takıldıktan sonra diyeceği şey de işaretparmağı da havada kalmıştı. Dudakları aralık bir şekilde gülüşüme dalıp gitti. Altdudağımyı ağzımın içine çekerek gülüşümü durdurmaya çalıştım.

“Kusura bakmayın. Yine bir güldü, ışığı gözümü aldı,” diyerek mezara geri döndüğünde utanır gibi bakındım etrafa. Sanki dedem karşıımızdaydı. Nasıl da utanıyordum... “Efendim, siz nasıl gülmeyi öğrettiyseniz ben de ona öğretileni yaşatacağım. Üzmeyeceğim. Her daim mutlu edeceğim, hiç şüphenez olmasın. Ona nasıl dostluk ettiyseniz ben de aynı şekilde edeceğim.”

Beyefendi görüntüsü, konuşması, duruşu çok tatlı geldi. “Teşekkür ederim,” dedi son kez dedeme. “Her şey için. Özellikle de onun çöplüğündeki en temiz anı olarak kaldığınız için. Çünkü bu çöplüğe yalnızca sizin için döndü ve ne yaşanırsa yaşansın pişman değil.”

Ona bakarak gülümserken başının üstünden uçan bir şey birden omzuna kondu. Dudaklarım aralandı. Omzuna konan kuştan korkmadı, sakınmadı. Omzuna konduğu için kovmadı da.

Kolundan çıkıp karşısına geçtim. Omzundaki kuşa daha dikkatli baktığımda göğsündeki parlak turuncu tüylerine ek olarak kahverengi tüylerini gördüm. Bunun bir kızılgerdan kuşu olduğunu fark ettiğimde yaşlarım yanaklarıma hızla dökülmeye başladı. Kuş ise direkt, gözünü hiç ayırmadan bana bakıyordu. Aklıma gelen günle donakaldım.

Dedem evde radyo dinlerken ben de ödevimi yapıyordum. Yaz ayı olmalıydı. "Şş, Sez'im yanıma gel bakayım." Fiskos sehpa yaptığım ödevimi bırakıp onun yanına gitmiştim. "Bak, gördün mü?"

Güzel kuş dedemin oturduğu koltuğun arkasında kalan penceremize konmuştu. "Gördüm dede," demiştim göğsü turuncu olan küçük kuşa bakarken.

"Bu, kızılgerdan kuşu. Pek çok ismi var ama bunun hikâyesini bana büyük deden cennetuka kuşu diye anlatmıştı. O zamanlar ben de senin yaşlarındaydım. Bu kuşun Lazca ismi alisari ama büyük deden cennetuka kuşu diye anardı."

"Sen ne diye anarsın dede?"

"Cennetuka," demişti gözlüğünün altından kuşu izlerken. Kuş bize bakarken güzel sesiyle bir kez ötmüştü. "Sen kızılgerdan de. Ağzın öyle alışsın. Tamam mı?"

"Hıhı."

"Bir rivayete göre Allah insanları yarattıktan sonra günahkâr olduklarını görmüş ve günahları nedeniyle cehenneme atmak için toplamış. Önce ilk insan Hz. Âdem Aleyhisselam'ı cehenneme atacakmış. O an kızılgerdan kuşu Hz. Âdem ve tüm insanlık için kendini feda edeceğini söylemiş. Allah kuşun cidiyetini sınamak için o zaman at kendini cehenneme der demez, kızılgerdan fırlayıp cehenneme atıvermiş kendini."

"Ne?" diye şok olmuşum küçük yaşlarda. Dedemin hikâyelerine çok şaşırdım. "Ee yandı kuş!"

"Hayır, insanlar için kendini feda etmiş. Tam boynu cehennemin kaynayan ateş suyuna değince Allah kuşu durdurmuş. Onun bu samimiyetine güvenerek bu kuşun yüzü suyu hürmetine Âdem'i ve tüm insanlığı günahlarından bağışlamış. O boynuyla göğsündeki kızılık oradan geliyor."

"Kuş kendini herkes için feda etmiş! Değer mi? Herkes kendi günahına yansın dede!"

"Öyle deme ama... Allah da ona güzellik vermiş. Bak şu mahlukun güzelliğine." İşaretparmağının tersiyle okşamıştı kuşun kafasını. Kuş hiç bozmadan

kafasını dedemin parmağına sürtünce hayran hayran onlara bakmıştım. Turuncu tüyleriyle gerçekten çok güzel bir kuştı. "Hayatın sillesini yemiş ama hep güzelliğe koşmuş. Ülke değiştirir bu kuşlar uçarak. Öyle uzaklardan, yönünü şaşırmadan uçarlar, gidecekleri yerde dururlar."

"Bizim penceremize geldiğine göre..."

"Bizi arıyordu ve buldu. Ya da yol üstünde bir durulmak istedi bizde."

"O zaman biz doğru durağız dede. Bizde durup devam edecek."

Bana gülmüştü. "Senin neren yanlış olsun ay parçam? Sen tabii ki doğru duraksın. Allah yönlendirdi sana bu kuşu. Sen gör diye..." Elini çekip benim işaretparmağıma kuşa yaklaştırmıştı. Kuş benden de kaçmamıştı. "Bak, seni sevdi. Sevdği yerde soluklanır bu güzellik."

"Çok uzaktan geldin ama yine bana geldin. Sen bence sevdin beni, kızılgerdan." Kuş kafasını işaretparmağıma doğru sürtmüştü. "Ben de sevdim seni, ben de. Dedem de sevmiş küçükken. Biz seviyoruz ailecek seni."

Kızılgerdan Turan'ın omzundayken kafasını sağa doğru yatırdı ve güzel sesiyle öttü. Yanaklarıma dökülen yaşlara rağmen, "Kızılgerdan doğru durakta durur. Sevdği yerde soluklanır," dedim. İşaretparmağımla kuşun kafasını okşadım. "Sen doğru duraksın canım."

"Öyle mi?" diye sordu kuşa bakarak. Kuşun bakışlarının odağı bendeydi. "Hikâyesi var mıdır?" Dedemin bana anlattığı hikâyeyi anlatırken dikkatle dinledi.

Hayvanların içgüdülerinin olduğuna ve bize mesajlar taşıdığına inanırdım. Kuş, işaretparmağıma doğru sürtü. "Sevk-i ilahi, Turan. Allah yönlendirdi bize bu güzel kuşu. Dedem anlatmıştı o zaman. Bu hayvanlar hissedebilir, bilir, anlar. Yönünü bilen, binlerce kilometre yol aşan bir kuş bu. Bizde soluklandı."

Kafasını omzundaki kuşa çevirip yüzüklü elinin işaretparmağıyla okşadı kuşun kafasını. Kuş birkaç adım atarak ilerleyip garip bir şeyi inceliyormuş gibi yüzüne baktı. Bir süre onu izledi ve sonra kafasını Turan'ın onu okşayan parmağına sürttü.

Dedem buradaydı. Biliyordum. Bu kuş öylesine konmamıştı omzuna. Bir mesajdı bu.

Gözümünden dökülen yaşlarla sesli bir şekilde güldüm bu sefer. "Dedem de sana teşekkür ediyor sanırım." İçim gitti bu görüntüye. "Dedem seni sevmiş, sana güvenmiş." Bulanık gören gözlerime rağmen bu hayatım boyunca gördüğüm en güzel görüntüydü. "Dedem sana onay vermiş sevgilim."

20. YALVARAN KÜÇÜK KIZIN FERYADI

Tüm köylünün bakışları altında eve ulaştıktan sonra Caner'i merdivenlerde otururken gördük. Elini başına koymuş, sigara içerek yeri izliyordu. "Caner?" diye seslendim onun haline.

Sesimi duyduğu gibi kafasını kaldırdı. Bakışları beni bulur bulmaz derin bir nefes aldı. Sanki uzun zamandır nefes almıyordu. "Siz mi geldiniz?"

"Ne oldu?" dedi Turan. Caner'in bakışları o an Turan'a döndü. Yanımda olduğunu yeni fark etmişti. Ayağa kalkarak merdivenden çekildi.

"Sezai amca birden çöktü olduğu yerde. Sezer abi ile Sezgin abi hastaneye götürdü. Biri araba getirdi ama kimdi göremedim."

"Annem nerede?" diye lafa girdim çatık kaşlarla.

Eliyle evi gösterdi. Bana *biliyorsun* der gibi baktı. Biliyordum. Yüksek heyecana, korkuya, endişeye dayanmayan bir kalbi vardı. Hemen bayılıyordu.

Merdivenleri ikişer üçer çıkmaya başladım. Verandaya girdiğim gibi gördüğüm iki kadının köydeki akrabalarından olduğunu gördüm. Tam içeri girecektim ki önüme geçtiler. "Sezin kızum... anan olmaz," dedi Fatma ana yalvarır gibi. "Zatiberi rahatsız. Ananu şamarlama. Hakkun değil diyemem ama yapma kızum. Ananun suçu yok."

Yanında dikilen kadın, küçükken yerlere düştüğümde bana koşarak yara bandı yetiştiren Hatice neneydi. Fatma ana, annemle bu köye gelin geldikleri ilk günden beri dost olan, yardım eden kişiydi. İkisine de şöyle bir baktım.

Hayatımın en kötü gecesinde onlar da suskundu.

"Ananun tek derdu ailesini bir arada tutmaktı yavrum. Onun için suçlayamazsun ananu."

"Fatma ana, çekilir misin önümden?" dedim zor kullanmak istemediğim için. "Kimseye bir şey yapacağım yok. Evime gireceğim."

Sesimdeki ton mu yoksa duruşum mu korkuttu onu bilmem. Gözlerini kocaman açtı. "Gir yavrum, sağa girme deyen yok da!" diyerek önümden çekildi.

Verandadaki koltuğa oturduklarında içeri girdim. Ahşap evimizin oturma odasına doğru bakındığımda Aslı'nın sırtını gördüm ilk önce. Annemin

yanı başındaydı. Onun yanında yere eğilmiş, elleriyle annemin yanaklarındaki yaşları silen küçük kız çocuğunu da görünce yutkunmaya çalıştım. Beceremedim.

Köyden Melek nene de babaannemin yanında oturuyordu. Babaannem yemenisinin önünü açmış, nefes almaya çalışarak yere bakıyor ve ağlıyordu. Ondan bakışlarımı aldım.

Benim içeri girdiğimi ilk hisseden annem oldu.

Kafasını kaldırıp Aslı'nın omzunun üstünden bana baktı. Bakışlarımız birbirine tutunduğunda ikimizin de topraklarında bir sarsılma oldu. Gözlerimiz birbirinin aynası gibiydi o an.

Çok yaşlanmıştı. Hafızamda gencecik kalan yüzüne yılların yorgunluğu binmişti. Saçlarının önü bembeyazdı. Boynundaki kırışıklar, yüzündeki lekeler ile tanıdığım genç ve mutlu kadın yoktu. Küçükken saçımı ören o ellerin kokusu burnuma çalındı.

Ondan bakışlarımı almadan kapının yanındaki duvara sırtımı dayayarak kollarımı göğsümde bağladım. Annem zar zor kendini kaldırmaya çalışırken Hayal, "Babaanne uzanmalısın," dedi endişeyle.

"Seziş?" diye fısıldayan anneme baktım. Sesinde ne korku ne de çaresizlik vardı. Buram buram özlem kokuyordu. Belki de bu halime inanmıyordu. Yıllar onu yaşlandırırken beni büyütmüştü. Annem bu halime çok yabancı ve bir o kadar özlem doluydu. Sesindeki ton buradan geliyor olmalıydı.

Annene sarılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyorsun, Seziş. Herkese dik başın bir annene kırılgan.

"Torununu dinlemen lazım," dedim sakın bir tavırla.

Babaannem eliyle Hayal'in saçlarını okşadı ama küçük kız çatık kaşlarla bana bakıyordu. Beni babasından ya da bir başkasından dinlemiş olmalıydı ki hiç yabancıymışım gibi bakmıyordu. Nasıl anlatmışlardı beni bilmiyordum ama pek güzel bir izleniminin olmadığını anlayabiliyordum. "Hayal'im, güzel kızım bu senun halandı."

"Benim halam yok!" diye bağırdı küçük kız. "Babam halamın bizim için öldüğünü söyledi."

Aslı, "Hayalciğim, gel seninle dışarı çıkalım," dedi boğazını temizleyerek onu sustururken. Elini uzattı. "Gel tatlım, biraz hava alalım."

"O kadın babaannemi üzecek, Aslı abla," deyince sabırla bir nefes aldım.

İttirsem yerden kalkamayacak olan babasının ağzıyla konuşuyordu. Çok büyük bir sabır diledim Rabbimden. Olduğu yerden yumruklarını sıkkan Hayal'e bakarken gördüğüm tek şey tanıdık bir bendi.

“Babaanneni nasıl üzsün ki bebeğim? Senin babaannense onun da annesi. Sen gel benimle.” Aslı sesinde uyarı taşıyordu.

Hayal inatçı bir tavırla, “Ben biliyorum!” diye bağırarak ayağa kalktı. Küçük boyuyla dikildi karşımda. “Sen kötü birisin. Sezgin amcam da geçen gün senin fotoğrafına bakarak ağlıyordu. Dedemle babaannem de senin yüzünden hasta! Git buradan!”

“Hayal!” diye bağırdı babaannem. “Düzgün konuş. O senun büyüğün!”

“Dedemle babaannemi o hasta etti!”

“Onlar da beni deli etti,” dedikten sonra kollarımı çözdüm. Annem halsizce Hayal’e baktıktan sonra, “Kuzum,” dedi kızın örülü saçlarını parmak uçlarıyla okşayarak. “Hayal’im. Sen Aslı teyzenle dışarıda dur. Ben iyiyim.”

“Babaanne, babamla dedem duyarsa çok kızarlar sana onunla konuştuğun için.”

“Onların kızı o, Hayal,” dedi Melek nene.

“Bu zamana kadar kızları değil miydi? Niye şimdi geldi?”

Aslı, “Büyüklerin işine karışılmaz, *küçük Sezin*,” diyerek eğildi ve onu kucağına aldı. Hayal zorluk çıkarmadı daha fazla. Yüzündeki hoşnutsuz ifadesi yerli yerindeydi. Gözlerindeki kara bakışa baktım. Oradaydım işte. Annem üzülünce herkese kafa tutan ben, bu kızın gözlerindeydim.

Aslı yanımdan geçerken fısıldadı. “Gerçekten kız çocukları halasına benzer derlerdi de bu kadarı fazla.”

Onlar çıktıktan sonra annem bana dönüp, “Sana birini hatırlattı mı?” dedi birden. Gözlerimi kıstım. Ben bu kadar salak değildim, babamın lafıyla hareket etmezdim. Hayal, babasının laflarıyla konuşuyordu.

“Sezer’e güzel bir ceza olmuş. Nefret ettiği kız kardeşini büyütüyor.” Güldüm alayla. “İçime su serpildi. Başa çıksın bakalım benimle. Küçükken beni susturmasına benziyor muymuş?”

Sözlerim bence gayet komikti ama odada kimse gülmüyordu. Eğer Sezer ile aramız iyi olsaydı bu komik bir durum olurdu ama Sezer için bu korkunçtu çünkü sözde hayatını mahveden kardeşine benziyordu kızı. Neyse ki kızını seviyordu, bunu anlayabilmişim. Beni sevmese de kopyama hayrandı.

“Çocuk o,” diye fısıldadı halsizce. “Dilinin pergesi yok. Ne dediğini bilmez. Ne geliyorsa ağzına ilk onu söylüyor. Ciddiye alma sen onu.” Yalvarır gibi bir hali vardı. Bana yalvarmasına gerek yoktu.

“Haksız değil,” dedim yalnızca. “Bu zamana kadar *kızınız* değil miydiniz?” Annem diğer eliyle de destek alarak oturur pozisyona geçti. “*Sizin için öldüm*. Doğru diyor işte. Aslında yanlış bir şey söylediği yok.”

“Sezin! Nasıl konuşıyorsın ananla?” diye sesini yükselten babaanneme döndüm. Beni korkutup susturacağını mı düşünüyordu? Eskidendi o.

“Babaanne, siz de çıkar mısınız? Yalnız konuşmak istiyorum,” deyince babaannem, “Kizum bak ananın kalbi hassas! Daha fazla zor etma onu. Sağa zararı yok garibun. Bir şey dema!” diyerek ayağa kalkınca yaslandığım yerden doğruldum.

Yüzüme çöken geceye çarem yoktu. Artık sinirlendiğimi hissettim. Özellikle babaannem değildi öfkemin hedefi. Söylenenler artık burnuma kadar gelmişti. “Ne oluyor ya? Benim kime zararım oldu da herkes beni uyarıyor? Ben ne yaptım, Fahriye Sultan?”

“Kalkıp da herkese esip gürlüyorsun! Babandır, atandır dedim sağa. Saygı duyacaksın!”

“Bunları sen mi söylüyorsun babaanne?” dedim inanamaz gibi. Konuştukça ona olan öfkemi de hissettim genzimde. Babaanneme patlamak istemesem de söylemezsem içimde kalacaktı. Çok büyük bir hata yapmıştı, bunu anlamalıydı. “Onu görmek istemediğimi bile bile sen çağırdın onu!”

“Ailen bunlar senun, yabancı değil! Tüşman hiç değil!”

Babaannem de sinirliydi. Haksız olduğunu bile bile üste çıkmaya çalışıyordu.

“Deden dedin, seni özledi dedin, en kritik zamanlarda olmama rağmen iş demedim, güç demedim, Rize’ye geldim. *Bir daha ayak basmamaya yemin ettiğim Rize’ye!* Sessiz sakın nişanlımla ziyaret edip gidecektim. Dedemi kullandın sen bana karşı!”

“Düzgün konuş! Ben Muhammed’i asla kullanmam. Deden benim duamdır, canımdır, rüyamdır!” diye bağırınca Melek nene, “Ahiretlik, yapma da! Bağırmayun birbirinize!” deyince aynı anda ona döndük.

“Sen karışma, Melek!”

“Sen karışma, Melek nene!” Melek nene korkarak yutkunurken babaanneme geri döndüm. “Dedemi söyleyerek beni manipüle ettin. Geldiğim gibi karşılaştım onlarla. Kim çağırdı bu insanları köye? Sen!” diye çıkışınca babaannem dudaklarını birbirine bastırıp geriledi. “Benim bu durumda kalmak istemediğimi bilmene rağmen çağırdın ya. Ne ailesi ne barışması ya? Ne babası, ne abisi, ne...”

Sustum. *Ne annesi* diyemedim tabii. Derin bir nefes alarak gözleri dolan babaanneme bakmadım. “Ben sadece ölmeden önce bir arada görmek istedim, Sez’im,” deyince kafamı iki yana salladım. “Deden de isterdi, paçım...”

“Yine aynı şeyi yapıyorsun,” diyerek güldüm. “Yapma. Lütfen! Beni daha da üzme!”

“Ben böyle olacağını bilmiydim,” dediğinde onun yaşlı kalbinin kırıldığını fark etsem de çok ama çok sinirliydim. “Seni kimsesiz bilmesinler istedum kızum.”

“Ama kimsesizim,” dediğimde elini kalbine koyup gözlerinden yaşlar dökrü.

Ona bakmayıp Melek neneye döndüm. “Melek nene, babaannemle Hayal’in yanına gidin. Ben kimseye zarar vermeye gelmedim. Önüme çıkıp durmayın artık. Bana sataşan sataştı, cevabını aldı. Yine sataşan olursa misliyle de cevap vereceğim. Onun dışında kimseye diken batırmayacağım.”

“Gel ahiretliğim, Sezin anasuna kıyar mı da? Nerede görülmuş? Bilmez misun onun can suyudur, eklemidur anası. Anasuna dokunulsa içi sizler. Gel, biz Hayal kızun yanuna gidelum,” diyerek onun koluna girdi. “Üzülme, paçiyi de üzme. Çok ani oldu da!” Babaannem dışarı çıkana kadar bana baktı ama ona dönmedim.

Odada annem ve ben kaldık. Duvara geri yaslandım. Ayaktayken ona baktım sadece. Ben babaanneme konuşurken kucağındaki ellerini izlemekten başka bir şey yapmamıştı. Bana bakmaktan çekinir gibi bir hali vardı. Kimsesizliğim onu utandırıyor olmalıydı.

“Hayal’in saçlarını sen mi ördün?”

Ellerine bakmayı bırakmadı. “Evet... Seviyor saçlarını örmemi.”

Ben sevmezdim. Hatta saçlarıma dokunulmasından dahi nefret ederdim. Bunun sebebi babamın bana dayak atarken ilk saçlarıma yapışıp beni yerlerde sürüklemesi miydi? Bu ana kadar hiç düşünmemiştim bunu.

“Nasılsın?”

Annem kafasını öyle bir hızla kaldırdı ki sanki yıllardır bu soruyu duymuyordu. Anında burnunun ucu kızarmaya başladı. Kimse ona nasıl olduğunu sormuyor muydu? Kimse mi düşünmüyordu onu? “İyiyim. Sen de iyisin, görüyorum.”

“İyiyim.”

“O koca adam nişanlın sanırım.”

“Evet.”

“Evleneceksin ha?” dedi gözünden düşen yaşlarla. Kafasını eğerek yaşlarını gizlemeye çalıştı. Parmaklarımın ucu yaşlarını silmek ister gibi kaşınsa da oynamadım yerimden.

“Evleneceğim.”

“Sordun mu?” diye merakla kafasını kaldırdığında içim acıdı. “En sevdiğin rengin yeşil olduğunu biliyor mu?” Tepkisiz, düşüncesiz gibi durmak

çok zordu. İçim yanıyordu onun bu haline. “En sevdiğin şarkıcının Sezen ve en sevdiğin kitabın Yolların Sonu olduğunu...”

“Sordum, biliyor,” dedim yalnızca. Otel odasında ona açtığım telefonun diğer ucunda benim olduğumu artık biliyordu. Bunu saklamaya gerek de duymamıştım açıkçası. “Sen niye seni tanımayanla bir ömür çürüttün ki?”

“O benim ayıbım. Sen annenin kaderini bozduğuna bakacaksın,” dedi yine. Hep böyle derdi. *Ben yaptım, benim ayıbım* derdi. *Ben çektim, sen çek-me* derdi ama çekmeyi de bırakamazdı. “O da asker mi senin gibi?”

“Evet, aynı birlikteyiz.”

“Ne güzel. Sırt sırta çatışyorsunuzdur da...”

Bir şey demedim. Hareketlerini izliyordum dikkatle. Ne yaptığını bilmiyor gibi duruyordu. Bana baksa da bakışlarını hemen kaçırıyor, etrafa bakınıyor, elleriyle oynuyor ve yine bana bakmaya çalışıyordu.

“Bana baksana,” dedim sertçe. “Niye bana bakmaktan çekiniyorsun?”

Bakışlarını çekinerek bana çevirdi. “Çok güzel olmuşsun,” dedi gözünden düşen yaşlarla. Yaslandığım yerden ayrılmadan ona baktım. O da hâlâ çok güzeldi. Sadece yorgun görünüyordu. “On bir yıl önce üzüntüden kemikleri sayılacak kadar kilo vermiş kız değilsin. Güçlüsün, kuvvetlisin. Yüzün oturmuş.” Gülümsedi bembeyaz olan suratıyla. “Kurtulmuşsun yüklerinden.”

“Zordu ama oldu,” dedim. Susmak istemiyordum. Onları hemen atlatmamıştım. Çok uzun sürmüştü acının içimde körleşmesi.

“O kurtardı, değil mi?”

Cevap vermek çok zorlaştı. Nefes alış verişlerim hızlandı ve boğazımda bir taş sıkıştı. *Hayır, kendim kurtulmuştum*. Turan yalnızca yardım etmiş, yolumun yarısında elimden tutmuştu.

Annemin bunu sorma sebebi Turan’ın babam gibi bir adam olmadığını, düşüren değil de kurtaran bir adam olduğunu öğrenmek istemesindendi. O, kadınların tek başına kurtulamayacağına inanan biriydi. Bu yüzden babamı bırakamıyordu.

Turan’ın da beni kaldırdığını düşünüyordu fakat ben kalkalı çok olmuştu. Turan yalnızca ayakta kalmama yardım ediyor, derine gömdüğüm acılarımı sırtlanıyor, elimden tutuyordu.

Sessiz kalmak o an için yapabileceğim en mantıklı karardı. Ben de sakince onun yüzündeki bitkinliği izledim.

“*Bakma ardına, mutlu olmana bak* demiştim.” Kafasını eğdi. Alnını sertçe kaşıdı. Kafasını kaldırıp derinime, çok derinime baktı sanki. “Niye geldin?”

“Dedem iç-”

“Sezin niye geldin?” diye sert bir sesle sormasını beklemiyordum. O sert sesin ondan çıkması da garip geldi. Evet, küçükken bana kızarken de bu sesini kullanırdı. Geldiğim için kızgın mıydı? “Sana acının bittiğini hissettiğimi söyledim. Gerçekten bitmiş. Görüyorum. Niye geldin?”

“Evleneceğim adama kimsesizliğimi göstermek için,” dedim sert bir sesle. “Kimsesizliğimdeki tek kimsemle, dedemle tanışmayı hak ediyordu. Dedemin de bilmesini istedim.” Bu sefer sessiz kalan o oldu. “Onu tek kimsem yaptım. Bunu bilsin istedim.” Cevap vermeyecekti. “Buraya dedemle onu tanıştırmak için, dedemi ziyaret etmek için geldim.”

Kafasını aşağı yukarı sallayarak anladığını belirtti. Duvardan ayrılarak karşısındaki koltuğa yürüdüm ve oturdum yavaşça. “Gerçekten nasılsın?”

Eliyle koltuk kumaşının tırtıklı dokusunu okşadı. “Yorgunum,” dedi sakince. Sonra birden kafasını kaldırdı. Endişeyle ekledi. “Seni gördüğümde gitti o yorgunluk. Şimdi yorgun değilim.”

“Neden benim gibi bir kızın olmadığını söyledin herkese? Gerçekten benim gibi kızın yoksa şimdi neden bana böyle bakıyorsun?”

Sanki canı acıyormuş gibi. Sanki bana muhtaçmış, tek kurtuluşu benim, benden başka gidecek yeri yokmuş, onun yorgunluğunu alacak tek kapısıymışım gibi...

Laflarımla birlikte şok oldu. Benim hakkımda konuştuklarını bildiğimi ve ona soracağımı düşünmediğini suratından anladım. “Ben...” Kalbinin kırıldığını duydum ama bu kırgınlık bana değil, kendisineydi. Bana olamazdı, ben onu da kıracak bir şey yapmamıştım. “Sadece...” Gözlerinin dolduğunu fark ettiğimde kafasını eğdi. “Sadece ben çok...”

“Konuş artık,” dedim çatık kaşlarla. “Bana bir şeyler söyleyebil artık. Susma. Açıkla.”

“Bunca yıl çok şey hissettim, Sezin,” dedi birkaç dakika sonra. Onca zaman ellerini izlemişti. “İlk gittiğinde hak verdim. Sonra geri gelmeyeceğini anladım, kırıldım sana. Benim tek gücüm sendin. Senin gücündü.”

“Kırdın o gücü. Sen ne kadar düştüysen ben kırk katı düştüm. Ne kadar ağladıysan kırk katı ağladım. Ben senin gücünsem sen benim *güçsüzlüğüm-dün*,” diye lafını kestim. Bunu söylemek benim hakkımdı.

“Haklısın,” dedikten sonra devam etti. “Sonra kızdım sana. Ne aradın ne sordun ne de mektup yazdın. Babaanneni arıyordun, bana *anne* bile demiyordun. *Öyle bir kızım yok benim* dedim herkese. Söyledim, yalan değil. Çok kızgındım. Her şeyi arkanda bırakmana değil, arkanda kalan beni hiç arayıp sormadığına kızgındım.”

Doğruydı. Onu aramamıştım. Beni her zor zamanımda yalnız bırakan, babama bir kâse çorba koyarken *Sezin genç şimdi, büyüyünce dinleyecek sözünü* diyen, önüme geçince dayak yiyeceğini bildiği için kenardan dövülmemi izleyen, en kaotik anlarda bayılarak ailedeki kavgayı bitirmeye çalışan kadını aramamıştım. Hakkım değil miydi? Rize'den gittikten sonra aklımda kötü anılar tazeyken iyi anıların hepsi yıllar sonra binmişti omuzlarıma. Daha sonra annemin saçımı okşayışları, örüşleri, benimle uyuyuşları; birlikte yemek yaptığımız, kahkahalar attığımız, örgüler ördüğümüz yıllar gelmişti aklıma.

Yalnızlıkta iyi anılar aklına geliyor, kızgınlık değil kırgınlık bırakıyordu sırtına. Ben anneme öfkeliyken gitmiştim ama annem beni yalnızca üzmemiş, güldürmüştü de.

"Yıllar geçti, kızgınlığım bitti. Sen artık gerçekten yoktun. Elimde yalnızlığım, özlemim ve sana olan sevgim kaldı," diye bitirdiğinde dudaklarını ıslatıp, "Aslında hiçbir şey yokmuş elinde, değil mi?" diye sordum.

Ne yalnızsın ne özölüyorsun ne de beni seviyorsun, değil mi anne? Sen hâlâ babama âşık, hâlâ seni sever diye onun ayağının dibinde bekleyen kadınsın.

Düzeltmek istedi beni. "Seni seviyorum. Her şeyini özölüyorum. Tam karşımdasın ama aslında nasıl uzak bana yüreğin... Ben senin bana muhtaç çocuk yüreğini özölüyorum kızım."

"O yüreği üstüne basa basa öldürdünüz. Onlar diyemiyorum sadece. Karşımda sen de vardın."

"Benim başka çareim yoktu," dedi yaşlar yanaklarına dökülürken.

"Ben vardım." *Ben toplardım bizi. Mutlu ederdim, yaşatırdım. Benimle gelseydin hastalanmazdın bile.*

"Sen de küçüktün."

"Gitsem de eve geri dönerim diye düşündün, değil mi?" dedim gülerek.

"Ayakta kalamazsın diye düşündüm. Benim gibi olursun, bu kapıdan başka gidecek yerin yoktur sandım."

"Yoktu," dedim ben de burnumun ucu sızlarken. "Benim sabit bir yerim hiç olmadı." Göğsü hızla inip kalkarken sakın kalmaya çabaladı. "Ben bu günlere çok zor olsa da tek başıma geldim. Sen yoktun, Sezgin yoktu. Babaannem vardı." Kafamı salladım aşağı yukarı. Bir ışıktı, cılızdı ama oradaydı. Bunu reddetmedim. "Telefonun bir ucundaydı ama vardı. Sen niye yoktun?"

"Ben..." Zor nefes alıyordu. "Ben ne yapabilirdim ki? Arayamıyordum, numaran yoktu. Arasam da baban anlarsa diye ödüm kopuyordu. Seninle gelsem... sana yararım olmazdı. Çalışamazdım, sana bakamazdım.

Hadi diyelim onları yaptım... baban bizi bulur, öldürürdü. Biz ikimiz nasıl ayakta dururduk?"

"Ben tek başıma yapabildim ama. Sen olsaydın da bakardım ikimize ben," dedim bilinçsizce. "Yapardım. *Gerçekten*. Çalışırdım, okurdum, seni mutlu ederdim. Sen bu hayatı seçtin. Niye beni seçmedin?" Sesimde bir ton kırıldı. Bu Rize'ye geldiğimden beri sesimin kırıldığı ilk andı. "Niye onları seçtin ki? Ben de senin evladındım."

Elini gerdanına koydu. Ağlamamak için çabaladıkça daha kötü oluyordu. "Ben de bu hayata ilk kez geliyorum, Sezin."

"Hayata ilk kez gelen bir insana göre çok büyük hatalar yaptın, *anne*."

Yıllar sonra ilk kez ona seslenmiştim. Bu çok zordu. *Seni çok özledim* derken değil, hatasını söylerken söylemiştim ve bu *anne* kelimesini en doğru kullandığım zamandı.

Elini utançla yüzüne kapattı ve hıçkırığa hıçkırığa, omuzları sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

Ellerimi kesebilsem keser, onun yaşlarını silerdim. Çünkü onların kontrolü bendeysen uzanasım gelmiyordu hiç. Çocuk yüreğim kırık cam parçaları arasından kanlı ve cılız bir şekilde atmaya çalışıyordu. Öldürmüşlerdi onu ama son canını bu ana saklamıştı.

"Özür dilerim," dedi bağıarak. Çok kötü, çok yankılı ağlıyordu. *Keşke dayanıklı biri olsaydım. Keşke onun güçsüzlüğü benim en büyük dayanıksızlığım olmasaydı*. "Ben böyle olsun istemedim, özür dilerim. Ben kendime yetemedim, iyi bir anne olamadım. Özür dilerim."

Keşke ellerimi kesmeseydim.

Onun yanına oturdum yavaşça. Beni hissettiği gibi kollarını boynuma sardı ve sımsıkı sarıldı bana. Yüzünü göğsüme yaslayıp ağlamasını sürdürürken yavaşça kalkın ellerim hem sarıldı hem de yaşlarını sildi. Ona sarıldım, acısını almaya çalıştım. *Anneme sarıldım*. "Tamam, ağlama," dedim yine. "Bir şey yok."

Bir şey vardı. Koskoca yıllar ayağımıza pranga olmuştu. Şimdi kurtuluş da yoktu. Ben o ağırlığa alışsam da belli ki annem başa çıkamamıştı. Ben anıları yaşatmamak için unutmuşum, o anılar içinde kaybolmuştu.

"Sezin, sen nasıl yaptın? Tek başına nasıl tutundun? Sen neler yaşadın kızım? Ben bunları hep düşündüm. Sana dua ettim ama seni arayacak gücü bulamadım."

Bağıarak konuşması ve aynı şekilde bağıarak ağlaması hoşuma gitmiyordu. Onun yaşlarını temizlemeye çalıştım. Sildiğimin yerine yenisi ekleniyordu. Toparlayamıyordum onun üzüntüsünü.

“Tamam anne, ağlama. Geçti, bitti.”

Bitti. Gerçekten.

“Çok yalnız kaldın.” Cevap vermedim. “Çok zorluk çektin.” Sustum. “Tek başına ne acılara göğüs gerdin. Kimse yoktu.” Yoktu. Doğruydı. “Özür dilerim senin ayakta duramayacağına inandığım için.”

Ben durmuştum, onu da ayakta tutardım.

“Artık özür dileme. Bir şey geri alınmıyor.” Daha çok ağladı. “Bana bak.” Onu kendimden uzaklaştırdım. Kafamı eğerek yüzüne bakmaya çalıştım. Dudakları ağlamaktan şişmişti. Gözleri kan çanağı gibiydi. Yüzündeki yaşları ellerimle silerek yanaklarına tutundum. “Anne, ağlama.”

O da ellerini yanaklarıma sardı. Yüzüme sık, büyük, özlem dolu öpücükler kondurmaya başlamasıyla gözlerimi kapattım.

“Annem, kurban olduğum.” Derince kokladı beni. “Mis kokulum. Allah bana bu günleri gösterdi. Çok güzelsin. Çok özledim. Canımın içi. Ruhum.” Ellerinden kaçmadım. Gözümden düşmek için acele eden yaşları kovdum. Sadece o anın akışıyla sessiz kaldım. “Benim yaşama sebebim... Rabbimin bana verdiği en güzel çiçek sensin. Seni çok seviyorum, kızım benim.”

Saçlarımı okşayarak yüzüme hasret dolu bakışlarla baktı. İçi gidiyordu sanki halime. “Nasıl büyüdün, nasıl açıldın, nasıl güzelleştin... Nasıl güçlü oldun böyle sen? Kocaman asker olmuşsun. Hayallerine gitmişsin kızım. Çok gurur duyuyorum. Bu günleri gördüm ya...”

Onun her kelimesinden sonra yüreğim daha çok ağrıdı. Tarifi olmayan bir sızı boğazımdaydı. Yutkunmak çok zordu, nefes almak ondan daha zor...

“Anne,” diye fısıldadım yine. Diğer kelimelerde gür çıkan sesim anne derken kısılıyor, kırılıyor, yalpalıyordu. Yine öyle oldu. “*Benimle gel.*”

Burada kendi isteğiyle durmadığını, gidecek yeri olmadığı için katlandığını, bana yaşatılan her şeyde susmaya mecbur olduğunu, arkamdan bile beni özlemediğini söylemek durumunda kaldığını anlayabiliyordum. Benimle gelirse affederdim.

Duraksadı. Her şeyiyle hem de. Düşünceleri, dokunuşları, öpücükleri, nefes alışsı sustu.

“Kurtarırım seni. *Yaşatırım.* Ne istersen sererim önüne. Onlardan kurtulman için her şeyi yaparım. Lütfen...” Yanaklarına tutunup gözlerindeki bakışı yakalamaya çalıştım. Bakışlarını benden kaçırıyordu.

“Anne biter bu azap. Ondan kurtulursun. Tüm hayatını heba ettiğin yetmedi mi? Sana yaşayamadığın hayatı yaşatırım. Hastalığına buluruz bir çare. Hallederiz. Benimle gel. Sana ev açarım. Düğünümde olursun. *Anne,*

yanımda olursun. Yalvarırım, gel benimle. Daha fazla katlanma buralara. Her şeyine yetişirim. Gelirsen bu zamana kadar yaptığın her şeye rağmen affederim seni."

Annem bana bakamıyordu.

Hayır, hayır, hayır! Bunu bana yapamazdı. Konuşuyordum işte. İçimde rutmuyordum. Kör bir istekti ve istiyordum.

Annem istemiyordu.

İçimdeki çocuğun yüzü eğildi. Dizleri de çok güçlü değilmiş, onu anladı. Yine yalnızdı ve yine acımaya başlayacaktı.

"Anne," dedim kırgın sesimle. Nasıl söylemiştim onca kelimeyi? Cevabı bile bile nasıl devamını getirmiştım? Nasıl benimle gelsin diye yalvarmış-um? "Yapma," dedim. Çocuk yüreğim yine düştü o kırıklar arasına. Bu sefer acımadı annem, çok sert bastı üzerine. "Yapma, bana bunu yapma."

Seni affetme hevesimi kana bulama. Bir tek sana var o heves, bana bunu yaşatma.

Kafasını eğip ağlamaya başlamasına karşılık, "Lütfen," desem de ellerini yanaklarımdan çekti. Acısını hissedeceğim kadar büyük, gürültülü bir nefesle ağlamasına karşılık ellerim kanepeye düştü. Kafamı eğdim. "Anne..."

Ben annemi seçtim, annem beni seçmedi. Yine. *Her zaman olduğu gibi.*

"Özür dilerim," dedi. "Babana benden başka bakacak kimse yok. O çok hasta. Onu nasıl yalnız bırakırım?"

Kural böyledir. Her zaman *en son* annen düşürür.

Bir şey diyemedim ama onun diyecekleri vardı belli ki. "Çok az vakti kaldı. Birkaç ay dedi doktorlar. Bunu nasıl yapayım ona bunca sene sonra?" *Bana yapıyorsun.* "Sen güçlüsün, aile kuracaksın, mesleğin var, başarılısın annem. Benim ondan başka kimsem yok."

Burnumdan sert bir nefes verip odanın içine baktım. Gözlerim duvardaki tüfeğe takıldı. Dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı telaşla yere çevirdim. Sezer'e yaptığım şeyi kendime yakıştırmıyordum. *Bugün bile.*

"Benim tek ailem o. Ben ondan başka yer, yol, yurt bilmem, Sezin. Buralardan başka yere tutunamam. Ben ona genç bir kızken beyaz gelinlikle vardım, beyaz kefenle çıkarım."

Yine benden vazgeçti. Çünkü ben onun için gözden çıkarılması en kolay şeydim.

"Hâlâ mı seviyorsun onu?" diyerek ona baktım. Yaşlı yüzündeki ıslaklık çizgilerinde parlıyordu. Bana cevap vermemeyi seçti. O sırada kapıdaki bedeni hissedince bakışlarımı oraya çevirdim.

Turan kafasını eğerek kapının eşiğinden geçti. "Merhaba, Sezel Hanım," dediğinde annem sertçe yüzündeki yaşları sildi.

"Merhaba, evladım." Gülümseyerek bana baktıktan sonra tekrar koca adamıma göz gezdirdi. Turan yanıma gelip eğilerek annemin eline davrandı. Annem ona elini uzatınca da öpüp alına koydu.

"Turan," dedi daha sonra. "İsmim Turan. Sezin'in nişanlısıyım."

Alp ismini vermedi, Seziş. Dedene verdi ama annene vermedi.

"Turan..." diyen annem diğer elini Turan'ın büyük elinin üstüne koydu. Okşadı elini. "Ne güzel ismin varmış."

"Babam koymuş," diyen Turan yavaşça annemin karşısındaki koltuğa oturdu. Bakışlarını annemden alamıyordu. Bir şey mi anlamaya çalışıyordu yoksa annemin yüzünde benim yaşlılığımı mı görüyordu?

"Öyle mi? Annen baban sağ mıdır?"

"Sağlar."

"İyilerdir inşallah."

"İyiler, sağ olun."

Annem bana baktı. "Yola ne zaman çıkacaksınız?"

Anne, nasıl kendinden bu kadar kolay vazgeçebiliyorsun, diye bağırarak istedim yüzüne. Hiç mi istemiyorsun mutlu olmayı yoksa benim o mutluluğu sana veremeyeceğimi mi düşünüyorsun? Kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşündün ama baktım, seni de mutlu ederdim ben.

Annemden bakışlarımı kaçırdım, halıya baktım. "Birazdan çıkarız," dedi Turan benim konuşmayacağımı anlayıp. Ortada ne döndüğünü bilmiyordu. Annemin yine beni sarmadığını, sadece laflarla yetindiğini bilmiyordu.

"Oturmaz mısınız biraz daha? Yemek yapayım size."

"İstemeyiz," dedim ona bakmadan. "İşlerimiz var."

"En azından çay içseydiniz..." Sesi yalvarır gibiydi. Bana yalvaramazdı. Benim yalvarışlarımı göz ardı ettikten sonra benden hiçbir şey isteyemezdi.

"Gerek yok. Babaannem yaptı, içtik," dedikten sonra boğazımı temizledim. Bakışlarımı koca adamıma çevirdim. "Kalkalım," dediğimde Turan, "İçerim ben aslında," dedi bakışlarını benden çekmeden. Yüzümde bir değişim aradı ama yoktu. Bir his de yoktu. Az önce kalp parçalarının arasına düşen kız çocuğunu karanlığa kilitlemiştim. "Çok iyi olur, Sezel Hanım. Çay olur."

"Ben hemen demleyeyim," diyerek heyecanla ayağa kalktı annem. "Sıcak su var zaten. Çok beklemezsiniz."

Odadan çıkınca ayağa kalktım, yavaşça Turan'ın yanına kuruldum. Bacaklarımı yukarı çektim ve kafamı göğsüne saklayarak beline sarıldım. Kollarını omuzlarımin üzerinden bana sararak kendini rahat bir konuma soktu, arkasına yaslandı. "Niye istedin çay? Gidelim."

Laflarıma ters düşen hareketlerim vardı. Koltuğa iyice kurulmuştum. Gitmeye yönelik bir şey yapmıyordum. Köy evindeki o yaşanmışlık kokusu iyi geliyordu. Bu odanın her köşesinde anım vardı.

"Biraz daha gör anneni." Yüzümü göğsüne sürttüğümde kafamın üstünden öptü. "Nikâha gelmesini istedin mi?"

"Benimle gelmesini istedim." Kokusundan çektim içime derince. Üzerinde sigara kokusu vardı. Caner'in yanında kalmış olmalıydı. Sigara içmediğini düşündüm. Bensiz sigara içiyor muydu, bunu bilmiyordum.

"Kabul etti mi?"

Cıkladım. Saçlarımı okşarken, "Gördün mü?" diye konuştum bakışlarımı karşı duvara dikip. "Onları tanıdın mı?"

Ailemi tanıdın mı? Kimsesizliğimi gördün mü? Buralara neden dönmediğimi anladsın mı?

"Tanıdım."

"Öyle işte."

Derin bir nefes alarak göğsünü kabarttı. "Rize çok güzelmiş. Beni burada götüreceğin yerler var mı? Gitmeden önce birkaç yere uğrayabiliriz."

Kafamı kaldırdım birden ve gülümseyerek ona baktım. "Çinçiva Köprüsü'ne gidelim!"

"Orası neresi?"

"Sevdaluk Köprüsü diğer adı." Heyecanla dikleştirdim birden. "Küçükken mahalledeki ablalar Çinçiva Köprüsü'nden sevdiğiyle geçtiklerini anlatırdı. Çok özenirdim. Büyüyünce ben de geçeceğim diye hırs yapardım. Sezgin'den istemiştin *bir kere göreyim bari, götür beni* diye. Unutuldu, gitti."

"Ben unutmam," dedi o da gülümseyerek. Heyecanımın ona da can olduğuna şahit oldum. "Gidelim. El ele geçeriz, bir de orada izimiz olur."

"Olsun," dedim içim çiçek açarken. "Bir de kış ayındayız ya, çok insan olmaz oralarda."

"Var mı küçük Seziş'in başka hayalleri? Hazır buradayken onları da gerçekleştirelim," diyerek avucunu yanağıma yasladı. Başparmağıyla kaşlarımı okşamasına içim gitti.

"Biri gerçek oldu zaten. Âşık olduğum adam dedemle tanıştı." Güldüm ister istemez. "Diğeri de Sevdaluk Köprüsü." Çenesinden tutup kafasını yukarı kaldırdım. "Sen de benum sevdaluğumsun."

Boğazdan gelen bir keyifle güldü. Sonra uzanarak yanağıma bir öpücük kondurdu. Ohladıktan sonra bir daha öpüp yine ohladı. Tekrar öpecek sandım ama o koca ağzıyla yanağımı ısırmayı seçti. “Ah, Alp!” diyerek omzuna tutundum. “Koptu.”

“Ne koptu?” diye sordu derinden gelen sesiyle. “Ne koptu? İçim koptu sana doğru, başka kopan bir şey yok.”

“Ya,” dedim son harfi uzatarak. Yanağından sonra burnunu öptüm. Yetmedi, yüzünün her bir noktasına öpücük bıraktım. “Çay içecek misin cidden?”

“Annen demliyor, içeceğim.”

Öpücüklerim duraksadı. Ondan uzaklaşırken bakışlarım yavaşça yere döndü. Annem demliyordu fakat sondu. Annemin olduğu yerdeydim fakat sondu. Onu bir daha görmeyecektim. Onunla bir daha konuşamayacaktım.

Annem içeriye çaylarla girdi. Önümüze sehpa çekip çayları koydu. Turan da ben de çayı içerken sessizdik. Çay başkaydı. Çok başkaydı çünkü annem yapmıştı.

Sanki onun zehir gibi gözyaşlarını içiyormuş gibi hissediyordum. Bir iki yudumdan fazlası geçmedi boğazımdan. Sondu işte. Son olması, lezzetini artırıyor ama boğazımdan geçirmiyordu.

“Ne zaman düğününüz?”

“Yarın nikâh tarihi almaya gideceğiz,” diyen Turan’la zar zor ona döndüm. Bunu konuşmamıştık ama sorun değildi. Düğün için hazırlıkları arka planda hallediyorlardı.

“Düğün düşünmüyoruz,” dedim ben de. Turan da bunu yeni öğrenmiş olacaktı. Düğünü ben halledecektim. O yalnızca imzayı atmalıydı. “Sade bir nikâh olacak.”

Gözleri doldu annemin. “Öyle sade, kimsesiz...”

“Evet,” dedim sertçe araya girip. “Kimsesiz.”

“Çok mutlu olun.”

Turan’a kahramanıymış gibi bakması gözümünden kaçmadı. Benim kahramanımdı, bu onun da kahramanı yapıyordu çünkü beni kimsesizlikten kurtaran adamdı.

Annem ona nasıl böyle bakabilirdi? Hakkı değildi. Beni kimsesizliğe itip beni kurtarana böyle bakamazdı.

“Gözünüz arkada kalmasın,” diyen Turan da boğazını temizledi. “Durumunuzu anlıyor ve saygı duyuyorum, Sezel Hanım. Ben onun ailesi olurum. Üzülmenize gerek yok.”

“Üzölmüyorum,” dedi annem tekrar ağlamaya başlarken. “Üzöldüğüm o değil.”

“Beni yalnız bırakman mı?” diye sordum sert bir şekilde. “Beni seçmemen mi?”

“Sezin...”

“Üzölmene gerek yok. Sen beni hiçbir zaman seçmezsin.” Ondan bakışlarımı alarak, “Turan biz kalkalım canım,” dedim Turan’a dönerek. Annemi yok saydım. “Çok durduk. Geç kalacağız.”

Anlayışla çayını sehpayı bırakıp elimden tuttu. Annemin bakışları birleşen ellerimize döndü. Sonrasında sakince yüzlerimize baktı. “Rabbim yolunuzu açık etsin.” Biz ayağa kalkınca o da ayaklandı. “Mutluluğunuz, anlayışınız, sevginiz daim olsun.”

“Sağ olun,” dedi Turan. “Böyle olmasını istemediğınızı görebiliyorum.” Annemi anlayıp durduğunu söylemesi sinir bozucuydu. Annem anlaşılmaz bir kadındı. “Üzölmeyin. Siz de mutlu olun.”

Annem kırgınca gülümsedikten sonra Turan’ı yürötmeye başlayan ben oldum. Verandaya çıktığımızda kalabalığı gördük. Hayal’le konuşarak gülüşen Aslı ile Caner, babaannem ve arkadaşları bir aradaydı. “Biz gidiyoruz,” dedim yüksek sesle. Herkes bize döndü. Babaannem aceleyle ayaklanırken Aslı da kalktı.

“Sez’im, kurban olduğum,” diyen babaannem bana yaklaştı. Turan elimi bırakırken babaannem bana sımsıkı sarıldı. “Ben sana kızmak istemedim kızum. Böyle olacağını hiç düşünmedim.”

“Önemi yok,” dedim ama ona sarılmadım.

Herkesi, her şeyi düşünmekten yorulmuştum artık. Sürekli affedici olmaktan da sıkılmıştım.

“Beni affet evladım. Yalnızca... böyle düğün arefesinde olmaz dedim.”

“Tamam babaanne,” diyerek onun omzunu sıvazladım umursamazca. Benim geldiğimi söyleyerek onları köye çağırılmıştı ve kendisine olan mesafemi artırmış, bine katlamıştı. “Gidelim biz.”

Babaannem ona sarılmayacağımı anlayıp benden uzaklaştığında bakışlarım Hayal’e takıldı. Saçlarını annem örmüştü, şimdi daha bir garip geldi. Kırgın bakıyordu bana. Bakışları, sözleri babasıyken suratı ve tavırları ancak bu kadar ben olabilirdi. O an onun açısından baktığımda baba tarafının sorunlu olduğunu ve *kötü hala* olduğumu görebiliyordum.

“Baksana, ismin ne senin?” diye sadece bir sohbet olmasını istediğim için sormuştum.

“Sana ne?” dediğinde sabırla gülümsedim. Küçük çocukları bazen dırmek istesem de hayatındaki rolüm yüzünden ona anlayışla yaklaştım.

“Benim adım Sezin.”

“Bana ne?”

“Babanı seviyor musun?”

“Evet. Babaannemi ve dedemi de seviyorum. Seni sevmiyorum. Dedemle babaannemi üzdüğün yeter. Git artık.”

Tamam, bana benzeme işini azaltabilirdi.

“Annen nerede?”

“Anneannemin yanında,” dedi kaşlarını çatarak. “Yarın gelecek Rize'ye. Seni görmeyecek.”

Çok meraklıydım sanki anasına. Kim olduğunu bile bilmiyordum. “Senin hayallerin sadece hayal değil,” dedim ona anlayışla. “Senin ismin Hayal bir kere.”

“Evet, babam koydu ismimi. Ben onun hayaliymişim, ondan koymuş.”

“Benimkileri elimden almaya çalışmıştı,” dedim bilinçsizce. “En azından kendi hayallerini gerçekleştirmiş.” Turan elimi sıkarak beni andan ko-parmaya çalıştı. Kendime gelirken boğazımı temizledim.

“O senin kocan mı?” diye sordu. Bakışlarımı Turan’a çevirdiğimde elimi bırakıp kolunu omzuma atarak beni kendisine çekti. Sırtım onun göğsüne yaslanınca gülümsedim.

“Evet, kocam.”

“Çok büyük.” Kahverengi gözleri ilk Turan’a sonra bana döndü. “Sen de çok büyüksün.” Aklına bir şey gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. “Çok korkunç görünüyorsunuz.”

Aslı ağzından bir kahkaha kaçırdıktan sonra elini ağzının üzerine kapattı. Gülüşünü durdurmaya çalıştı. “Güzel,” dedi Turan. “Amacımız da o.”

“Çirkinsiniz de...”

“Sağ ol,” dedim ters ters. “Sen de çirkinsin.”

“Daha neler,” dedi Aslı da. “Çocukta travma yaratacaksın.”

Annem, Hayal’in yanına gidip saçlarını okşadı. Hayal onu fark ettiği gibi annemin beline sarıldı hemen. İtici bir şeye bakarcasına bana baktı. “Sen de iğrençsin!” diye bağırdı anneme sığınırken. “Kocan da iğrenç.” Anneme baktı. “Değil mi babaanne?”

Aynı küçük sen, Seziş. Ona sinirlenmeme sebebin bu. Küçükken sen de aileni üzenlere karşı aksiydin. Yine de bu veletin ağzının ortasına çakmak istiyorsun tabii.

“Çok güzeller babaanneciğim. Tam birbirlerine göreler.” Gülümsedi annem bize. Sonra yavaşça Hayal’in ağzının üstüne elini kapattı. Ben küçükken olur olmadık konuşunca da böyle kapatırdı ağzımı. Kimsenin fark etmediğini düşünürdü, oysa herkes anlardı. “Hayal’in uykusu geldi.”

Seziş’in uykusu geldi, ondan öyle konuşuyor. Kusura bakmayın.

Hafifçe gülümsedim yalnızca. “Bence de,” diyen Aslı kenardan ceketini aldı. Bizim yanımıza doğru yürümeden önce Caner’in ensesine yapıştırdı bir tane. Caner de ona yapıştıracakken kaçtı hemen. “Biz gidelim artık.”

Caner, “Bence de,” dedi ve babaanneme, “Fahriye babaanne, biz Sezel annemle geçirelim Sezinleri,” diyerek Hayal’i almasını söyledi. Annem, “Ben bir elimi, yüzümü yıkayayım,” diyerek içeri geçti. Babaannem de benimle daha fazla vedalaşamayacağını anlayınca el mahkûm Hayal’in elinden tutup eve girdi. Fatma ana, Hatice nine ve Melek nine de bana kendime iyi bakmamı falan söyledi. Onlara bakmadım bile.

Caner, Aslı, Turan ile merdivenlerden inecektik ki evin önünde bir araba gürültüyle durdu. Arabadan ilk inen Sezer oldu. Beni merdivenlerin başında gördüğü gibi, “Sen hâlâ burada mısın lan?” diye yankılı sesiyle bağırarak büyük adımlarla eve doğru yürümeye başladı.

Şoför koltuğundan inen Sezgin’di. “Abi yapma. El âlemi toplama yine başımıza,” diyerek kolunu tutmaya çabaladı salak abisinin.

Sezer hızla kolunu çekti. “Bırak lan sen de! Yeter. Bu kadının yaşattıklarını yeterince sırtımızda taşıdık, hâlâ mı beni susturmaya çalışacaksın? Eskiden susturdun da ne oldu? Onun için babamın karşısına geçtin de ne oldu? İlk o gitti!”

“Ne zararı var, amına koyayım?” diye sinirle bağırarak Sezgin onu birden geri itti. “Dedeme gelmiş işte. Bulaşıp durmasana. Bırak! Gördü, gidiyor işte. Sen ne diye hâlâ sataşmaya çabalıyorsun? Kardeşimiz lan o bizim!”

Sezgin’e bakarken kaşlarımı kaldırdım. En son *onlar bizim ailemiz* diyerek yüzüme hastalıklarını vuruyordu. Şimdi de kardeş olan ben olmuştum. En azından biri hatırlıyordu. Hatırlayan da Sezgin, en yakın arkadaşım... Derince yutkunarak ona bir yabancıymış gibi bakmaya çalıştım. Çünkü öyleydi.

Kaza ailesindeki herkese kırk kat yabancıydım.

“Sikerim kardeşliğini!” diye bağırarak Sezer de öfkeyle onu itti. “Babamız, annemiz bunun yüzünden bu halde!”

“Kızına çok güzel örnek olmuşsun.”

Sesimi duyduğu gibi kafasını öfkeyle bana çevirdi. Ona alayla bakıp merdivenlerden inecektim ki inemedim çünkü elinden tuttuğum Turan

olduğu yerden bir adım oynamamıştı. Çatık kaşlarla Sezer'e bakıyordu. Yürümemekte ısrarcıydı ve şu an burada olan şey hiç hoşuna gitmemişti. Arkasında kalan Aslı'nın ve Caner'in yolunu kapatmıştı olduğu yerde durduğu için.

"Ne diyorsun?" diye bağırdı Sezer.

Turan'ın elini bırakmadan sıktım sadece. Şu an Sezer'e kurulma işini ertelemeliydi. Neyse ki çabuk toparlanarak merdivenlerden inmeye başladı. "Kızın da senin gibi tüm sinirini, tüm acısını benden çıkarıyor."

"Kızıma bir şey diyemezsin lan sen!"

"Niye kuyruğuna basılmış kedi gibi bağırp duruyorsun?" diyen Turan son birkaç basamağı da indi ve beni de kendisiyle yürüterek tam Sezer'in karşısında durdu. "Ben Sezin'e yapılan saygısızlıklardan hiç hoşlanmıyorum. Düzgünce konuşacaksan konuş, bağırmaya devam edeceksen seni kendimle muhatap etmek zorunda kalacağım."

Sezer birkaç saniye kalakaldı. Alayla gülüp Sezgin'e, "Ne diyor lan bu?" diye sordu eliyle Turan'ı göstererek.

Dudaklarım aralandı. Müthiş bir aptallıktı yaptığı. Bildiğim en doğru şey, Turan Alp Akkurt'un hafife alınmaması gerektiği idi. Turan onu sakın gözlerle izlemeye devam etti.

"Sezer çık önümüzden," dedim ağır bir sesle. "Patavatsız laflarını dinlemeyeceğim."

"Babama yine yatış verdiler, bizi de yanına almadılar. Annem desen senin kahrından ölecek. Asker olmuş da ismimizi yaşatmış. Yaşatacağın isim batsın! Babam insanların yüzüne bakamadığı için senin yüzünden hasta oldu."

"Beter olsun," dedim tükürür gibi. "O ne yaşadıysa sen bin katını yaşa."

"Kızım bana bak, öldürürüm seni!" diyerek Sezgin'in elinden sıyrılarak bana vurmak için gelecekti. İstedi böyle bir şeyin olmasını.

"Sen kime, ne hadle böyle konuşuyorsun birader?" diyen Turan tam soluk borusunun üzerine sertçe vurdurarak onu geri itmeseydi bile bana vuramazdı ama istedi işte. "Siz nasıl bela, nasıl bir boksunuz lan? Bir tane doğru insan çıkmadı mı sizden?"

Sezer nefes almak ister gibi elini boğazına sardı. Aceleyle nefes almaya çalıştı. Turan soluk borusunun üstüne çok sert vurmuş olmalıydı.

"Sabahtan beri susayım, Sezin konuşsun, onun hakkı diyerek susuyorum ama tepemin taşı atıyor. Amına koyduğumun yerinde bir tek dedesini ziyaret etmek istedi." Sezer'in üstüne doğru adımlar atmaya başlarken Sezer bir adım geri gitti. Turan tam dibinde durdu. "Siz niye cehennem etmeye

çalışıyorsunuz lan Sezin'in isteğini? Tüm güzel anılarını mahvetmeye kararlı mısınız siz?"

"Turan! Abi yapma Allah aşkına," diyen Caner, Turan'ı tutmaya çalıştı. Sezgin de abisini korumak ister gibi omzundan tutarak onu geri çekmeye çalışıyordu.

Turan, "Siktir git lan sen de. Elimde kalacaksın şimdi," diye sertçe Caner'i itti. Abime döndü. "Senin abiliğine sokayım! *Kardeşim nasılsın, onca sene tek başına ne yaptın* demek çok mu zor? Senin ağzından niye doğru tek bir laf çıkmıyor, amına koyayım?" diye sinirle konuştu.

"Sezin," diye seslenen Sezgin'e baktım gözücuyla. "Bir sakatlık çıkacak. Hiç boşuna yaşanmasın böyle bir şey." Turan'ı tutmamı mı istiyordu? Tutmazdım. Ağzından çıkanlara dikkat edecekti.

"Susmasını bilecekti," dedim ben de umursamazca. Aslı da hemen, "Sezer abi de diline hâkim olsaydı," diye bana destek verdi.

Sezer, "Sen neler yaşandığını bilmiyorsun. Bu var ya-" diyerek işaretparmağıyla beni şikâyet eder gibi gösterdi.

Turan onun işaretparmağına bir tokat atıp indirdi. "Bana Sezin'i kötülemeye çalışma, sikerim belanı." Bir kez daha itti Sezer'i. "Ben biliyorum neler yaşandığını. Sen dert etme. Senin ne boklar yediğini de sizin neler yaşattığınızı da çok iyi biliyorum."

"Üstüme gelip durmasana lan!" diyen Sezer eliyle Turan'ı omzundan itti sertçe. "Dövecek misin yavşak? Ne bu tavırlar? Zaten kendisi neydi ki iyisini bulsun?" Bana çevirdi gözlerini. "Utanç tablosusun sen!"

Turan ısrarla önüne geçmeye çalışan Caner'i eliyle çok yavaş bir şekilde kenara itti. Caner toprak yolda resmen kayarak kenara çekildi. Turan, "Döveceğim," dedi yine aynı sakın sesiyle. "Ya döveceğim ya döveceğim. Ben Sezin'le doğru konuşmayanın yönünü sikmezsem uyku uyuyamıyorum."

"Birbirinizi bulmuştunuz. O da zamanında beni öldürecekti, sen de onun gibisin! Çok aramamışsınızdır birbirinizi!"

"Abi sus!" diyen Sezgin onu geri çekmeye çalışırken Turan daha da üstlerine yürüyordu. Caner sahneye geri katılmaya çalıştıkça onu itip yoluna bakıyordu. "Sus anasını satayım! Sakat kalacaksın, hâlâ konuşuyorsun."

"Sezer!" diye bağırان annem merdivenlerden hızla inmeye başladı. "Ne oluyor burada?"

"Ne olacak? Kızının müstakbel kocası üstüme yürüyor, Sezel Hanım! Sen de hâlâ hastalıklarla cebelleş, arkasından ağla. Kızın da geçmiş, izliyor abisinin tehdit edilmesini!"

“Benim abim yok!” diye bağırdım ben de kılımı kıpırdatmadan. “Yanlış anlaşılma olmuş. Ortada abim olsa korurdum. Kocam ne yaparsa hakkıdır.”

“Üstüme mi salıyorsun lan kocanı? Bizi mahvettiğin yetmez gibi orospuluğunla-”

Lafı kesildi. Turan’ın yüzüne yedirdiği yumrukla birlikte anında Sezgin’in kollarının arasına düştü. Anladığım kelime ile kaşlarım çatıldı. O yine mi bana aynı kelimeyi kullanmaya çalışmıştı?

Annemin ağzından bir çığlık kaçarken Caner koştu Sezgin’e doğru. Sezer’in ne sesi çıktı ne de gözleri açıldı. “Yapmayın!” diye acıyla çığlık attı annem. “Oğlum, yapmayın.”

“Bayıldı mı lan?” diye sordu Sezgin.

“Abi bayılmış,” dedi Caner de.

Turan daha hiçbir şey yapmamış ve hiç de rahatlamamış gibi kafasını sağa sola yatırdı.

Annem, “İçeri götürün, ne bakıyorsunuz birbirinize mal mal?” diye onlara bağırırken ben olanlara yalnızca öfkeyle bakıyordum. “Yapmayın bunu işte. Gidiyordu. Yapmayın!”

Bundan yıllar önce o cümleyi kullandığı için namlu doğrulttuğun abin, müstakbel kocandan yine aynı kelime için yumruk yiyip bayıldı, Seziş. Paralelliğin komikliği...

“Bir gün içerisinde karı koca olarak üç kişiyi bayılttınız,” diyen Aslı kollarını göğsünde bağladı. “Yemin ediyorum, inanılmazsınız.”

“O yine mi bana...” Öfkeli adımlarla ilerleyip Sezgin ile Caner’in taşıdıkları Sezer’in suratına okkalı bir yumruk geçirdim. Acıyla inlerken anın şaşkınlığıyla gözleri aralandı. Yeni uyanıyormuş, ne olduğunu anlamıyormuş gibi etrafa baktı.

“Ne oluy-”

Bir yumruk daha yedi benden. “Bir de kız babası olacaksın. Kalıbından utan!” diye öfkeyle konuştum. “Allah senin belanı versin! Hayatın boyunca böyle boktan, sersefil bir adam olacaksın.”

“Sezin, yapma kızım! Yalvarırım, yapma. Hayal bakıyor, kızı bakıyor!” diye bağıran annemi bile umursayamadım.

Ben de senin kızınım, bana her şey söylenirken sen nasıl susuyorsun anne? Onun kızı evlat da ben senin neyinim?

Bir kez daha vurdum Sezer’in yüzüne öfkeyle. Her ne kadar Sezer’e tüfek doğrultmayı kendime yediremesem de şimdi anlıyordum ki Sezer’de bir şey değişmemişti. Bunca yıllık pişmanlıklarım boşunaydı. O bana karşı hep zalimdi. “Yaşadığın her kötü anında beni hatırlayacaksın!”

Daha fazla vurmamı engelleyen Turan oldu. Beni geriye çekerek durdurdu. “Bırak!” diye bağırdım anın hiddetiyle. “Bir kez ya, bir kez beni düşünen yok mu?” Omzumu kurtarmaya çalıştım. “Benim hayatıma devam etmem hepinizin zoruna gitti. Siz benim geberip gitmemi istediniz! Hepiniz hayatıma bakamayacağımı düşündü. Bu yüzden değil mi bana olan öfkeniz? Siz olduğunuz yerde kaldınız, ben devam ettim diye mi bu kadar nefret ediyorsunuz?”

“Sezin tamam,” diyen Aslı benim önüme geçerken ona da öfkeyle baktım. Burnumdan soluyordum. “Yapma aşkım. Yapma güzelim. Geçti, bitti.”

“Ben sizin ailenizin başına gelmiş en iyi şeydim. Siz beni kaybettiniz! Kendiniz istediniz. Bir daha göremeyeceksiniz yüzümü. Yarın, öbür gün çıkıp *Sezin bizim kızımız, kardeşimiz* diyemeyeceksiniz! Sizin kızınız yok, kardeşiniz yok! Sizi benden çok düşünen kimse yoktu, ben de yokum artık!” diye bağırarak anneme bakınca annemin elini göğsüne koyarak ağladığını gördüm. “Size cenazemi bile getirmeyeceğim! Haberlerimi bile yabancı gibi başkasından duyacaksınız!”

“Tamam, sakın ol,” diye kulağıma fısıldayan Turan beni arabamıza doğru çekiştirmeye başladı.

“Bırak, Turan!” diye öfkeyle bağırdım. “Hiçbir şey hak etmiyorlar. Benden duysunlar. Kendilerini ne sanıyorlar? Ben ne yapmışım? Ne? Niye herkes bana düşman? Ben mutlu olmak için yoluma baktım sadece!”

“Beni dinle. Boş ver. Bitti artık. Evimize döneceğiz. Olmamış gibi davranacağız. Bunu istiyorsun, bunu yaşayacağız. Hadi,” deyince ağlayan anneme, yüzündeki acıyla beni dinleyen Sezgin’e, şok olmuş gibi bana bakan Sezer’e, evin camından ağlayarak babasına bakan Hayal’e, elini ağzına kapatarak ağlayan babaanneme baktım.

Niye bağıırıyordum? Ne değişecekti? Kimse yaşananlardan dolayı pişmanlık duymuyordu.

Turan’ı onayladım kafamla. Haklıydı. Unutacak, yaşanmamış gibi davranacaktık. Şu an da dahil tüm geçmişimi bugünden itibaren çöpe atacaktım.

Ağzımdan, “Buraya gel, Aslı,” lafı çıkarken Turan’ın elinden tuttum. Sonra evime ve beni izleyen insanlara baktım. “Hepiniz rezilsiniz. Burada, çöplüğünüzde boğulun. Beni de sakın aramayın. Ben sizsiz daha mutluyum.”

Turan beni ön koltuğa oturtttuktan sonra şoför koltuğuna geçti. O sırada Aslı da arka koltuğa yerleşmişti. Arabayı sertçe park halinden çıkardı. Toprak yolda sürtünen tekerlek resmen bağırdı.

Evi, annemi, dedemi ve aileyi geride bıraktım.

Köyden geçerken de çıkarken de ağlamadım. Bakışlarım Rize'nın yeşilliğindeydi, Turan da Aslı da bana bir şey demedi. Dakikalar sonra aklıma gelenle birlikte nefeslerim sıklaştı.

“Yine kimse beni seçmedi,” lafı ağzımdan çıktığı gibi kendimi tutamadım. Hıçkırma hıçkırma, omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamaya başladım.

Ağlamamı onlardan gizlemedim aslında. Ellerimi yüzüme kapatarak yeniden ailem yüzünden ağlamamın utancıyla kendimden kaçtım.

21. SAFİ GÜNAH

Ocak, 2022. Tunceli.

Dağ evine geldiğimizde Turan telefon görüşmelerine başladığı için dışarı sigara içmeye çıkmıştım. Bir ara bana sigara içerek eşlik etmişti. Soğukta durmamı istemediğini, sırtına atıp içeri sokacağını söylese de soğğun iyi geldiğini, biraz kafa dinleyeceğimi söylemiştim.

Daha sonra ben zorla onu uyuması için içeri gönderince el mahkûm içeri geçmişti. Uyumasını istemişim. Rize'ye gelmeden önce çok uyuyamamıştı, bir de onca yol direksiyon başındaydı.

Rize sandığım kadar sancılı kalmamıştı aklımda. Köprüye gideceğimiz gerçeğini unutmuştum çünkü yolda o kadar çok ağlamıştım ki Tunceli'ye dönüp her şeyi silmeye kendimi programladığımdan Rize meselesini kafamdan silmiştim.

Turan unutmamıştı.

Araba taşlı yollara girince kafamı kaldırdım. "Nereye gidiyoruz?"

"Rize'yi güzel hatırlamaya," diyen Turan arabayı park edip indi. Telefonunun çaldığını duydum. Telefonu açıp arabanın önüne doğru yürümeye başladı.

"Aslı," diyerek arkaya döndüm. Bana gülümseyerek baktı. Benimle gurur duyduğunu görüyordum. Ne kadar ağlasam da buna ihtiyacım olduğunu bilir gibi ne o ne de Turan bana dokunmuştu. Sessiz sakın beni dinlemişlerdi. Dokunsalar daha kötü olacağını biliyorlardı çünkü.

Öne doğru gelip yanağımdan öptü. "Aşkım, mutluluğunu bozma," dedi içten bir sesle. "Gerçekten hiç değmez, biliyor musun? Sen bugününe bak. Turan senin için çabalarken ona yapma bunu." Kafamı aşağı yukarı salladım. Haklıydı, moral bozmaya gerek yoktu. "Bu arada bir şey diyeceğim sana... Turan, Caner'den hoşlanmayınca garipsedin ama bence garipseme. Erkekler hissediyor."

"Ne?"

"Caner, diyorum. Biz lisedeyken... platonik âşıktı sana. Bayağı yanıktı hem de ama sen Bilal'den başka bir şey görmüyordun. Bu yüzden hiç söyleyemedi sana. Sonra unuttum dedi ama... bil işte. Turan haksız değil Caner'den hoşlanmamakta."

Ona şok içerisinde bakakaldım. İnanamıyordum. Ne demek Caner bana platonikti?

Turan kulağında telefonuyla birlikte kapımı açınca hızla arkamı döndüm. "Tamam, biz akşam geleceğiz. Sabaha doğru herkes alayda olacak."

Zar zor arabadan indim, saçlarımı ensemden uzaklaştırarak Turan'a baktım. Yüzümdeki ifadeyi görünce kaşları çatıldı fakat Caner meselesini bilmeliydi. Öğrendikten sonra kötü olacaktı.

Sessiz bir şekilde yan yana yürüdüğümüz birkaç dakikadan sonra köprüye gelebilmiştik. Yine beni zorlamadan, kötü anılarımı silmek ister gibi yanımda durması içime çok dokundu.

"Sen hangi duamın karşılığısın?" diye sordum onun bana bakan güzel gözlerinin yeşiline. Rize'nin yeşili güzeldi, Alp'in yeşili hayattı. "Bir bakıyorsun, her şey siliniyor. Her şeyi karşıma alıyorum, dimdik duruyorum ama bakışın dizlerimin dermanını alıyor sanki, Alp."

"Yanımda dermansız kal, ben sana derman olurum."

"Sen benim her şeyimsin." Derin bir nefes alıp beline sarılarak kafamı göğsüne sakladım. "Sen bana her şeysin." Kafamı kaldırıp çenemi yasladım göğsüne. Ona alttan baktım. "Benim bu dünyada başa çıkamayacağım tek bir şey var; sensizlik. Geri kalan her şeye kafa tutarım. Geçmişî yakarım, vicdanımı yskarım ama sensizlik karşısında ne yaparım bilemiyorum. Var ol çünkü yok olursan nasıl birine dönüşeceğim hakkında endişelerim var."

"Ben sana hep varım, Kaza. Sensizlik nasıldı hatırlamıyorum ve bundan sonrasında da ne öğrenmek ne de öğretmek istiyorum. Ben varım. Kimsenin olamayacağı kadar..."

Uzaktaki kafelerin birinden şarkı sesi doldu kulaklarımıza.

Ben bi sevda guşiyum

Dal ararum gonmaya

Ey sevduğum var misun

Benum ile yanmaya

*Benum ile yanmaya**

"Ey sevduğum var misun benum ile yanmaya?" diye sordum yüzümdeki gülümseme kocamanken. Onun yanında böyleydi gülüşüm. Azalmıyor, eksilmiyor, arşa ulaşıyordu.

"Yanmaya da yakmaya da."

Rize artık kötü anılarla dolu değildi. Köyde yaşanan her şey bu hırçın dereyle birlikte kayboluyordu. Aslı da yanımıza geldiğinde sohbet ederek gülüştük. Geriye yalnızca Sevdaluk Köprüsü'nden yükselen kahkahalarımız kaldı.

* Resul Dindar - Sevda Kuşî.

Sigaradaki bakışlarım daldığı yerden kalktı. Sigara kül olmuş, kül tablasına gömülmüştü. Başımı iki yana yatırarak ayağa kalktım. Saatlerdir soğukta düşünmekten şu an büyük bir boşluk içindeydim.

Otururken ağrıyan belimi rahatlattıktan sonra dağ evinin kapısını açtım ve içeri girdim. Turan dağ evinin tasarımını değiştirmişti. Mutfak ile geniş salon arasına bir paravan yapmıştı. Sarı koltuğun olduğu alana da kocaman bir yatak koymuş, sarı koltuğu şöminenin kenarına taşımıştı. Yatağın Turan tarafında bir masa ve masanın üstünde de abajur vardı.

Masanın üstündeki evrakları fark ettim. Ben dışarıdayken burada çalışıyor olmalıydı.

Yatakta yüzüstü, kolunu yastığın altından geçirmiş, üstü çıplak bir şekilde uyuyordu. Kafasının arkasını ve geniş sırtını görüyordum. Yavaş adımlarla masaya kalçamı dayadığımda yüzünü fark ettim. Abajurun ışığı yüzüne vurduğu için suratındaki boncuk boncuk terleri görebiliyordum.

Yüzündeki rahatsız ifadeye bakarken kaşlarım çatıldı. Omzu kasılmıştı. Kâbus mu görüyordu?

Ellerimi masanın iki yanına yasladım. Kısa saçları birbirine girmişti, nemli olduklarını fark ediyordum. Zor duruyordu sanki. Kafamı hafifçe sol omzuma yatırdım. Ağzının içinden boğuk bir şeyler mırıldandı, yastık yüzünden anlayamadım. İyi değildi.

“Alp?” diye fısıldayarak ona davrandım. “Alp!” diyerek yatağın yanında diz çöktüm ve yüzündeki terleri elimle silmeye çalıştım. “Canım, uyan. Ben buradayım. Kâbus görüyorsun.”

Gözleri birden açıldı ve kanlı gözleri direkt yüzümü buldu. Bakışlarındaki korku beni de korkuttu. Onu korkmuş bir şekilde gördüğüm ilk andı. “Alp, kâbustu.”

Nefes nefese yüzüme bakmaya başladı. Etrafına deli gözlerle baktıktan sonra yüzünü yastığa sürttü. “Sen uyumadın mı?” diye mırıldandı. “Dışarıda mıydın? Üşüdü-”

“Beni boş verir misin artık?” diye sert bir sesle konuştuktan sonra onun elinden tutarak ayağa kalkıp yatakta oturmasını sağladım. Yüzündeki terler daha da arttı sanki. “Bekle,” diyerek hızlı adımlarla paravandan geçtim. Mutfaktaki damacanadan su doldurdum, bir tane de havlu kapıp koşarak geri geldim.

Çıplak sırtı o kadar kasılmıştı ki kâbusun etkisinden kurtulamadığını daha iyi anladım. Ne gördüğünü bilmiyordum ama iyi görünmüyordu.

Büyük ihtimalle kafasının arkasını kaşımıştı çünkü saçları daha da dağınıktı. Dirseklerini dizine yaslamış, ellerini yüzüne kapatmıştı.

Kocamız rüya gördü, Seziş. Tek başına bir şeylerle savaşıyor. Bazı problemleri var ve senin problemlerin yüzünden bunları dillendirmiyor. Her şey çok üst üste geldi. Seni sıkamak, kafanı daha da bulandırmak istemedi.

“Geldim,” deyince kafasını kaldırdı. Yanına oturup havluyla yüzünü, boynunu, ensesini silerken uysal bir şekilde bekledi. O sırada suyu uzattım ona. Büyük bardaktaki suyu bir kerede kana kana içti. Cevap vermiyordu. Kafasında dönen her endişe sanki benim kafamın içindeydi.

“Ne oldu? Ne gördün?” dedim havluyu kenara bırakıp yüzüne bakmaya çalışırken. Bardağı masanın üstüne koyup kafasını eğdi yine.

Kalbim duvarlarını zorluyordu. Öyle bir durumdaydım ki korkusu korkumdu sanki. Çırpınan yüreğini de aklının içini de çok iyi hissediyordum.

“Bir şey olmadı,” dedi ama ne gördüğünü de söylemeden sustu.

Ellerini tuttum. Koca ellerini avuçlarım içinde zapt etmeye çalışıp sık-tım. Bakışlarını bana çevirmesini sağladım. “Ne gördün?”

“Boş ver.”

“Alp,” diyerek kafamı iki yana salladım gülerek. “Tabii ki boş veremem. Anlatır mısın canım?”

“Hatırlamıyorum.”

Beni geçiştirmeye çalıştığını fark ediyordum ve peşini bırakmayacaktım.

“Unutmadığını, çok net hatırladığını görebiliyorum.”

“Önemli bir şey değil.”

“Seni o halde uyandıran kâbus, rüya ya da her neyse önemli. Sen önem-lisin.”

Bakışları yüzümde gezindi. İçi gidiyormuş gibi baktı. Bazı sorunlar mı vardı? O an bana anlatmadığı bir şeyler olduğunu fark ettim. Bakışlarındaki duvarlar sertçe yıkıldı. “Onları gördüm,” diye kısık sesle konuştuğunda içim devrildi sesindeki savunmasızlığa.

“Kimleri?”

“Eski...” Devamını getiremedi. Zar zor yutkundu.

“Eski timini mi gördün?” Kafasını salladı. Anlaşılmaya olan ihtiyacını hissedince, “Patlamada şehit olan timin mi?” diye sordum.

Bir kez anlatmıştı. Operasyonda onlardan uzaklaştıktan birkaç saniye sonra binanın patladığını, timindekilerin parçalarını bulduğunu, ölümle-rinden suçlu tutulduğunu, daha sonra telsizdeki bağırışlarını dinlediklerin-de suçsuzluğunu kanıtladıklarını...

“Biliyordum,” diyerek ellerini ellerimden çekti. Uçurumdan düşüyor-
muş gibi boş hissettim. Bu benim hissim miydi yoksa ona mı aitti? Yüzü-
nü sertçe sıvazladı. Kendine kızıyor gibiydi. “Kâbus olduğunu en başından
beri biliyordum ama durduramadım kendimi.”

“Ne oldu?” dedim sesimi güçlü tutmaya çalışarak. Şu an üzgün ya da
perişan olduğumu hissederse beni üzmemek için anlatmaktan kaçınırdı.
Soğukkanlı durmaya çabaladım.

“Güldüm,” dedi sesi paramparçayken. “Sezin, *yalnızca güldüm.*” Ağzı-
nın üzerini kapattı eliyle, sıvazladı çenesini de. Yüreğim sızlıyordu çünkü
bu hareketi gülüşünü teninden kazımak istiyormuş gibi geldi. “Remzi abi-
nin mekânındaydık. Sohbet edip gülüyorduk ışıklar altında. Sonra birden
yok oldu her şey. Işıklar patladı. Tekrar aydınlandı etraf.” Ellerini nereye
koyacağını bilemiyordu sanki. “Masada eski timim vardı. *Kafaları yoktu,
Sezin.*”

Gergince dudaklarımı birbirine bastırdım. Aman Allah’ım, korkunçtu.
Şimdi o halini anlayabiliyordum. Kafaları yoktu ne demekti?

“Bedenleri oradaydı ama bazılarının kafası yoktu. Patladıkları andaki
gibi görünüyorlardı. Bazılarının kolu, bacağı, gözü yoktu. Benim yüzüm-
den nasıl öldülerse öylelerdi.”

Hayır, hayır, hayır, Seziş. Bunu kendisine yapamaz.

“Hayır, senin yüzünden değil. Sen değilsin bunun sorumlusu,” dedim
onu durdurarak.

O an kâbusuna odaklı olduğundan olsa gerek benim söylediklerimi
önemseyemedi. “Bağırdılar bana. *Onlarla nasıl gülersin* dediler.”

“Keleş’ten mi bahsediyorsun?” diye şaşkınca soludum. “Remzi abide
güldüğün kişiler biz miydik?”

Kafasıyla onayladı beni yavaşça. Bizimle gülerken birden eski timini şe-
hit oldukları anki görüntüleriyle masada mı görmüştü?

“En son birileriyle güldüğümde olanlar çarptı yüzüme.” Konuşmakta
zorluk çekiyor, kâbusu tekrar yaşıyordu sanki. “Aynı masada oturduğum,
sırt sırta çatıştığım, dertleştığım adamların saniyeler içinde öldüğünü ve
parçalarını...”

“Şş tamam,” diyerek birden kafasına sarılıp göğsüme çektim. Kafası-
nın üstüne sayısız öpücük kondurarak karşı duvarı izledim. Koca koluyla
belime sarıldı ama o an bana sarılan koca adamım değil, minik çocuğum-
du. Korkmuştu. “Tamam canım. Ben buradayım. Gerçekten. Sorun yok.
Kâbus yalnızca.”

"Bize ne olduğunu hatırlamıyor musun, onlara bunu nasıl yaşatırsın?" dedi onların ağzından konuşur gibi. "Biz de ailelendik, şimdi yokuz. Senin yüzünden öldük. Hâlâ nasıl gülüyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp daha sıkı sarıldım. Sesindeki korku, çaresizlik o kadar kötü geliyordu ki dayanamıyordum. "Senin yüzünden değil. Hem... elbette güleceksin. Aileyiz biz. Aile Keleş, canım."

"Yine olacak," diye fısıldadığında kafamı iki yana salladım. Reddettim kesin bir şekilde. "Biliyorum. Bu bir lanet. Biliyorum, Sezin."

Korkunç. Düşüncesi dahi korkunç, o nasıl bununla yaşıyor?

"Hayır, sevgilim. Hayır, aşkım. Böyle bir şey olmayacak." Saçlarını okşadım. Alnına yapışmış kısa tutamları ellerimle geriye taradım. Yüzüne bakmaya çalıştım. "Her şey Allah'ın takdiri. Kimse yüzünden hiçbir şey olmayacak. Sen dedin ya canım. Bizim yolumuz Hak yolu. Olanları değiştiremeyiz ama olacaklar için dikkatli oluruz. Olur da kayıplarımız olursa..." Bunu söylemek benim için bile çok zordu ama sesimdeki tonu sabit tutmaya çalıştım. "Bu senin yüzünden olmayacak. Olamaz."

Cevap vermeden yüzünü göğsüme sakladı. "Kâbustu yalnızca," diye ekledim yine yatıştırıcı sesimle. Sımsıkı sarıldım çünkü o an elimden bu geliyordu. Elimden fazlası gelse onu içime sokar, tüm acısını çekerdim. "Kâbuslarımız korkularımızdır, önlerine geçemeyiz. Bu yalnızca bilinçaltındaki kötü bir anıydı. Tekrar olmayacak ki. Seni etkilemesine niye izin veriyorsun?"

Niye susuyor, Seziş? Sana anlatmak istedikleri mi var? Zaten senin uğraştığın sorunlar olduğunu düşünüp ondan mı susuyor? İyi de sen o sorunları unuttun ki.

Derin bir nefes aldı. Hayır, bitmemişti. Yalnızca kâbus değildi. "Benimle paylaş," diye fısıldadım onu yüreklendirmek için. "İçinde ne sıkıntı varsa paylaş." Sessiz kaldığında devam ettim. "Benim de yüküm varmış gibi mi düşünüyorsun? Sakın. Sakın bunu düşünme. Sen bana güç oldun, ben de acını almak istiyorum. En ufak sıkıntın varsa kendi yükümü yakar, seninkini sırtlanırım. Bilmiyor musun? Biliyorsun canım..."

"Biliyorum," diye fısıldadı. Saçlarının üstünden öptüm.

Yaralı bir çocuk gibi göğsüme sığınmasına kurban olurdum. O kısıp, muhtaç sesi neydi öyle? Canı acıyordu, sorunları vardı ve bana hiç hissettirmemişti, geriye atmıştı.

"Kendini göz ardı edersen biterim, azalırım. Farkında değil misin?"

"Farkındayım."

Derin bir nefes aldım. Aklıma gelen detay çok hızlı yerleşti zihnime ve kasıldım. Yoksa... “Annenle ne oldu?” sorusu döküldü dudaklarımdan. Kasıldığını hissettim.

Onu çözmek istiyorsun, Seziş. Tüm zincirlerini koparıp onu kendine hapsedmek istiyorsun. Bu önünü alamadığın bir istek.

“Bu nereden çıktı?” diyerek kendisini kollarım arasından çekti. Yüzüme döndü. “Bir şey olmadı.”

Neden saklıyordun?

“İstemedede fark etmiştim ama anlayamamıştım. Şimdi anlıyorum. O gece annene karşı soğuktun. Annene hiç cevap vermedin, sarıldığında da sadece sırtına dokunup geri çekildin. Ona sarılmak istemedin.” Elimi uzatıp saçlarını okşadım ve yüzüne alttan baktım. Otursak dahi benden uzundu. “Anlat,” diye fısıldadım cesaretlendirmek isteyerek.

Birkaç saniye tereddüt etse de söyledi. “Zafer Zembil raporu hazırlamış. Benim görevden uzaklaştırılmamı istiyormuş fakat raporu İstanbul Başsavcılığı’na değil, Ankara Cumhuriyet Başsavcısı’na göndermiş. Ankara Başsavcısı’nın imzasını istemiş.”

Duraksadım. Bu işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyordum. Özellikle Ankara Başsavcısı Firuze Akkurt’un imzasına gerek yoktu.

Siktir, Seziş. Zafer piçlik peşinde!

Turan’ı görevden uzaklaştırmak isteyen Zafer, kirli oynayacaktı. Turan’a acı vermektir amacı. Bu yüzden Turan’ın annesinin imzasıyla uzaklaştırılmasını istemişti.

Sonu olmayan bir yangın başladı içimde. Durduramıyor, susturamıyor, azaltamıyordum. Dişlerim sertçe birbirine çarptı. “O orospu çocuğunu geberteceğim!” diye öfkeyle soludum. “Onu yaşadığına pişman edeceğim! Bu çok fazla. Bu gerçekten çok fazla, bunu yapamaz! Ne demek ya?” Zafer’i ellerimle boğduğumu düşünerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. “Annen de tabii ki imzalamayacak. İmzalamaz.” Sessiz kaldığında onun yüzüne baktım şaşırarak. “Saçmalama annen imzalamaz, Alp.”

Bakışlarını benden çekip etrafa bakındı. Cevap vermeden sıkıntıyla ensesini kaşıdı. Emin değildi. O da emin değildi çünkü annesi adaletle hizmet eden bir başsavcıydı.

“Gerçekten sikeyim,” diyerek ellerimi saçlarıma geçirdim. “Sikeyim, sikeyim! İmzalayacak, değil mi? Seni oğlu olarak görmüyor ki Yüzbaşı Turan Akkurt olarak görüyor. Bir savcıyı tehdit ettin diye düşünüp imzalayacak.”

Bunu düzeltemezdik. Zafer durmayacaktı. Kendisine yapılan saygısızlık onun için kırmızı çizgiydi. Turan'ın annesinin başsavcı olması Zafer için korkulacak bir şey değil, kullanılacak bir şeydi. Eğer Firuze Akkurt oğlunu koruyup raporu imzalamazsa görevi kötüye kullanmaktan uzaklaştırılırdı. Onun gibi bir kadın kendini böyle bir tehlikeye asla atmazdı.

Turan'a zarar vermelerine izin veremezdim.

"Her birinin eli kırılacak," derken gerçek elden değil, eylemlerden bahsediyordum. "Mesleğimiz her şeyimiz. Buna kimse el uzatamaz."

"Zafer haksız değil."

"Ne demek haksız değil? O kışkırttı!" diye bağırdım. Bakışlarını bana çevirince çok fazla hiddetlendiğimi anladım ama durduramıyordum. "İlk önce o sataştı, sen bir şey yapmayacaktın ki. Onun ağzına sıçacağım. Onu yaşadığına pişman-"

"Bir şey yapamazsın," dedi birden sertleşen, karanlığa bulanık sesiyle. "Zafer'le muhatap olduğunu görmeyeceğim."

"Konu sensin!"

"Siktirtme konusunu," demesini beklemiyordum. "Zafer'le karşılaşmayacak, yüz yüze gelmeyeceksin." Bu onun için ne Bilal ne aile ne de Hasan meselesi kadar hafifti. Zafer'e olan nefreti başkaydı. "Onunla uğraşmayacaksın."

"Turan," dediğimde kaşlarını daha da çattı.

"Sezin, Zafer'e gidip en ufak bir şey bile söylemeyeceksin."

Karşı çıkmamı istemeyen ses tonunu kullanıyordu ve sakin olmadığını anlayabiliyordum. Uysal olmaya çalıştım. "Sen bir şey yapmamıştın. Haksız yere mesleğine el uzatıyor. Hem sen ona saldırmadın bile..." Önüme döndüm. "Sen saldırmadın ama keşke ben saldırsaydım orospu evladına. Ben yapsaydım bir şey yapmazdı."

"Ne demek ben yapsaydım bir şey yapmazdı?"

Omuzlarındaki terlere baktım. Oradaki terleri yeni fark ediyordum. Aslında yüzü yine terlemişti. İçerisi çok mu sıcaktı? Şömine kenarda yatıyordu-

Seziş, neyden bahsediyorsun? Faka bastık! Sen Turan'a ne diyeceksin şimdi? Zafer konusu çok tehlikeli bir konu! İlk uçakla İstanbul'a gönderip Zafer'i öldürteceksin Turanişko'ya zorla.

Derin bir nefes aldım. "Ben ne yaparsam yapayım bir şey demez."

"Çünkü sana ilgisi var, değil mi?" diye sormasıyla yutkundum. Bakışlarını kaçırıp "Bana bak." Bakışlarımız çarpıştı. Siktir kere siktir... Gözlerime

bakarken kararan gözlerde öfke görüyordum. “Seninle yıllardır uğraşmasının sebebi ne?”

“Birkaç kez yemek yemek için davet etti,” dedim bunu saklamayarak.

Siktir! Neden söyledin, Seziş? Cezası ne olursa olsun umursamadan sikecek Zafer’in belasını. Kendini daha da tehlikeye atacaktır!

“Yıllar önce olan bir olay. Daha sonra ne zaman karşılaşsak alay etti benimle çünkü aşağılık kompleksi yüzünden benimle uğraşmayı seviyor.”

Şokla karışık bir sinir doğdu yüzünde. “Sen... Böyle bir şey... Kompleksini sikeyim!” diye sert bir sesle yükselince dudaklarım aralandı ama konuşmadım. Alnındaki damar belli oluyordu. “Böyle bir şey vardı ve sen bana söylemedin mi?”

“Yıllar önce oldu, bitti. O geri zekâlıyı ciddiye alınacak biri olarak görm-”

“Sen bana sınav mısın kızım? Niye daha önceden söylemedin?” diye yine bağırınca anlamaz gibi ona baktım. “Ama ben... hissettim,” diyerek kafasını aşağı yukarı salladı sinirle. Dirseklerini dizine yaslayıp agresif bir tavırla çenesini sıvazladı. “Ben hissettim. Caner’de nasıl hissettiysem Zafer’de de hissettim! Yüzünü parçalamalıydım o piçin.”

Aslı’nın dedikleri aklıma geldi. Erkekler gerçekten hissediyordu, değil mi?

“Birkaç kez yemeğe davet etti dedin,” diyerek hızla bana döndü. Yatakta bedenini geriye çekip yüzüme bakmaya çalıştı. “Hiç kabul ettin mi?” diye sormasıyla sessiz kaldım.

Çok eskiydi. Zafer’in avukatlık yıllarında bir kez yemeğe çıkmıştık ama bu unutulup gitmişti. O yemekte Zafer’le masaya oturduğumuzda eski timimdeki komutanımdan gelen bir mesajla acilen masadan kalkmıştım. Yani o yemek yenmemişti. Zafer sonrasında onun aramalarına da mesajlarına da dönmediğim için benden nefret ediyordu.

Eline geçen her fırsatta benimle uğraşıyordu. Onun gibi yemek olayını kafaya takmadığım için düşmanlık olayımızda ben daha acımasızdım. Bu yüzden Zafer’le ilişkimiz ben cevap verene kadar benimle uğraşmasıyla kısıtlıydı. Cevap verince benden kaçardı.

“Önemli bir şey değildi,” diye fısıldadım.

“Kabul ettin,” diyerek bakışlarını benden çekip abajura dikti. “Davetini kabul ettin ve yine bana bahsetmedin. Önemsiz bir şeymiş gibi bahsettin!” Şu an benim tanıdığım adam gibi görünmüyordu. “Otelde sana Zafer’i sorunca beş yıldır tanıyorum, sinirlenmekte haklısın diyerek geçiştirdin. Zafer’i

düşünmemi dahi istemiyordun. Sen..." Kafasını iki yana salladı. "Benimle oynadın."

"Koskoca savcı," diye araya girdim çok sinirli görüldüğü için. "Uğraşmanı istemiyordum. Adam iki lafınla seni görevden uzaklaştıracak kadar bilendi sana. Daha ne yapacaktın?"

"Bilendiyse haklı şekilde bilenseydi!" diye bağırdı. "Ben bunun böyle bir bok yapacağını da biliyordum. Elimde fırsat varken sikecektim belasını. Onun sana bakan gözünü, uzanan dilini koparacaktım. Amına koyduğunun yarak sefili! Kesecektim uzvunu."

"Şu an öğrenince bu haldesin, o zaman Zafer ile bir şeyler olduğunu."

Boğazdan gelen bir sesle, "Ne oldu?" diyerek bana döndüğünde gecenin nasıl bu hale geldiğini merak ediyordum. "Zafer'le ne oldu, Sezin? Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Ne yaşadınız?"

Bir ilişkiniz olduğunu düşününce! Düzelt şu saçmalığı.

Aklında ne vardı? Hayır, sadece yemek meselesinden bahsediyordum. İleriye gidilmemişti! "Alp saçmalama."

"Asıl sen saçmalama!" diye öfkeyle bağırınca kendimi geri çektim. "Sıkıldım benden sakladığın şeyleri en son öğrenmekten!"

"Bana bağırma," diye soludum. Yükselmek istemiyordum. Gördüğü kâbus dolayısıyla ultra gergindi, anlayabiliyordum ama ben de sinirleniyordum.

Konu senin geçmişinde yaşananlarsa o hep sinirli, Seziş. Bunu biliyorsun. Senin sinirlenmeye hakkın yok.

"Hem bir şeyleri önceden haber vermiyorsun hem de beni susturmaya çalışıyorsun."

"Benim seni susturmaya falan çalıştığım yok. Bana bağırıp durma. Ben senin aptalca davranacağını biliyordum. Bu yüzden sö-"

"Aptalca davranmak öyle mi?" dedi kendini tutmaya çalışır gibi. "Aptalca davranmak nedir senin için, Sezin? Pedofili eski sevgilinin yaptıklarını bana ne kadar zaman sonra söyledin? Aslı'nın Bilal'in yardımcısı olduğunu, ikinizin sustuğunu, Bilal'in seni rahatsız ettiğini ne zaman söyledin? Çok sonra! Öğrendikten sonra sessiz kalmamak mıdır aptallık senin için? Nedir?"

"Her şeyin bir vakti var. Bilal'i ve geçmişimi nasıl anlattıysam Zafer'i de zamanı gelince anlatacaktım."

"Zafer'in vakti şimdi değil, İstanbul'dayken söylemeliydin!"

“Bana bağırma!” diye onun da üstüne çıkan bir şekilde bağırdım. “İşte bu yüzden söylemedim. Fevri hareket etmeyi bir kes artık!”

“Konu sensen fevriyim kızım,” dedi daha sakın bir sesle. Bağırmasa da etkili konuşuyordu. “Yok mantık falan bende. Anasını siktiğimin yerinde konu sen olunca yıkıp indiresim geliyor her şeyi ve sen...” İşaretparmağıyla beni gösterdi. “Bu yüzden benden bir şeyler saklamayı bırak artık!”

“Bırakmıyorum.”

“Bırakacaksın.”

“Benimle konuşurken kelimelerine dikkat et. Karşında askerin yok, müstakbel eşinim ben senin. Bana emredemezsin!”

“Emrederim!”

“Bok edersin!” diye bağıırıp ayağa kalktım. “Ne yapıyorsan yap! Zaten niye sana anlatıyorum ki anasını satayım? Bana bir bok anlatmamana rağmen ben yine insanlık edip bahsediyorum. Onda da ben suçlu oluyorum!”

“Üç asır sonra bahsediyorsun, evet!”

“En azından söylüyorum. Sen bana Zeynep’i bile anlatmadın,” diyerek öfkeyle odanın içinden ona döndüm. Yatakta otururken bana dönmüştü şokla. İşaretparmağımla onu gösterdim. “Ben anlayışlı olabiliyorum ama sende bir bok değişmiyor!”

“Bunu mu vuracaksın sürekli yüzüme? Zeynep’i önceden söylemedim ama en azından karşımıza çıkınca sana durumu açıkladım. Sen Zafer bir gün boyunca karşımızdayken hiçbir şey anlatmadın! Adamla iki kere karşılaştık lan! Üstünden kaç gün geçti?”

Haklıydı. Çok haklıydı. Söylememekte haksızdım ama şu an hem bana bağıırıyor hem de kızgın konuşuyordu. Bu haldeyken maalesef ki mantıklı davranamıyordum.

Gururu çöpe at, Seziş. Kocan haklı. Onun haklı olduğunu kabul edip nasıl üste çıkmayı düşünüyorsun?

Bana kızıyordu, kızamazdı!

“Zeynep deme!” diye çıldıracak gibi bağırdım olduğum yerde. Yumruklarımı sıkıştırdım.

“Ne diyeyim?” diye isyanla bağıırdı.

“Sen onun ismini kullanmayacaksın! Düşünmeyeceksin bile.”

“Ama sen Zafer’in beni görevden uzaklaştırmaması için onun karşısına çıkıp raporu yırtmasını söyleyeceksin, değil mi?” Evet, planım bu şekildeydi. “Bana bak, benimle oynamayı hemen kesmezsen çok kötü şeyler olacak.”

Beni bu kadar iyi tanımasa hayatımız daha kolay olacaktı!

“Beni tehdit etme be!” diye yükseldim. “Ben oyun falan oynamıyorum. Sadece senin tehlikeye girmemen için seni korumak istiyorum!” Nefes bile almıyordum. Yüzümün kıpkırmızı olduğuna emindim. “Zeynep’le karşılaş-tığımızda ben böyle tepki vermedim! Sen bana kızıp duruyorsun.”

“Kızarım anasını satayım! Sürekli benden bir şeyler saklarsan kızarım,” diye bağırdı arkamdan.

Kapının önünden ona baktım. “Ben Zeynep olayında sakın kalmıştım!”

“Ben kalmayacağım!”

“Fuşki ye!” diye bağırıp kapının koluna tutundum. Gözlerimi kocaman açıp yüzüne baktım son kez. “Bir bok anlatmayacağım artık sana! Kara zurzi!” Kapıyı sertçe kapatıp dışarı çıktım.

“Zaten anlatmıyorsun, amına koyayım! Ben yedi yüz yıl sonra öğreniyorum!” diye bağırdı arkamdan. Sonra içeride bir şeye vurdu sanki. Bir şeyin devrilme sesini çok net duydum. “Anasını sikerim böyle işin!” diye de bağı-rınca ben de dışarıdaki masaya öfkeyle tekme attım. Masa ileri doğru uçtu.

Zafer yüzünden kendisini tehlikeye atarsa dönüş yoktu. Kesin olarak meslekten uzaklaştırılırdı. Zafer piçi bu sefer içinden çıkamayacağımız ka-dar büyük oynamıştı. Boku yemiştik. Firuze Akkurt inisiyatif kullanamazdı. Rapor ona gittiye özellikle ismi raporda geçmişti. Turan kesin olarak görevden uzaklaştırılacaktı.

Sandalyeye oturup saç diplerimi sertçe tırnaklarımla kazıdım. Çıkış yolu bulamıyordum. Onu mutsuz edecek, öfkeliendirecek bir şey yapamazdım ama bu oturup izleyeceğim anlamına da gelmiyordu!

Kendime bir sigara yakarak sigarayı bitirmeye çalıştım. Dizimi çok hızlı sallıyor ve oturduğum yerde duramıyordum. Soğuk da ebemi belliyordu. İçtiğim sigaradan bir şey anlamıyordum.

“Senin o savcılığını elinden almayan Sezin’in de amına koyayım,” diye-rek bacaklarımı açtırdım. “Annesi o raporu imzalarsa onun da fişini kese-rim. Alp olmaz. Herkes olur, o olmaz...” Yüzümü sıvazladım. Olmuyordu, sakinleşemiyordum. Turan’ın lafları aklıma gelince sinirle kafamı eğdim. Bacaklarımın ikisini de çok hızlı sallıyordum.

Zafer konusunda haklıydı. Ona anlatmam gerekiyordu fakat daha fazla başını tehlikeye sokmasını istemediğim için bahsetmemiştim. O gün ona Zafer ile bir geçmişim olduğunu hissettirmemek için olanları düşünmemiş-tim bile.

Sözleri aklıma geldikçe daha da öfkeleniyordum. Bana bu kadar sert konuşmasına gerek yoktu. Konu ben olunca gerçekten tüm sınırları sikip auyordu.

O bana nasıl o kadar kızardı? “Bokiyenin sebisi. Sokayım dilini götüne,” diyerek sigarayı söndürdüm. İçesim falan yoktu. Ayağa kalkıp öfkeyle kapıya geri döndüm. Kapıyı açacakken benden önce davrandı. Çıplak üstüyle karşımda dikildi, burnumdan soluyarak ona baktım.

Çıplak göğsündeki damarların dahi şiştiğini gördüğümde bakışlarımı gözlerine diktim. “Kavga etmeye gelmed-”

“Kavga henüz başlamadı,” diyerek birden beni çenemden sertçe tutarak kendisine çekince dişlerimiz birbirine çarptı.

O saniyeden sonra mantığı da olanları da siktir etmiş bulunuyordum. Kapıyı arkamdan kapattı. Dudakları hiç acımadan dudaklarımı eziyordu. Beni kapının yanındaki duvara yaslayınca tek elim duvara yapıştı. Duvara bastırarak öpmesine karşılık hızına yetişemedim.

Elini kalçamın üzerine götürerek sertçe sıktağında dudaklarım aralık şekilde inledim.

Aralık dudaklarımın arasından dilimi yakalayıp emmeye başlarken tek elimi omzuna sardım. Tırnaklarımı omzuna batırarak kendime çektim. Dilimi ondan çekerek bakışlarımı ona diktim. Kalçamı parçalamak ister gibi yoğurduktan sonra diğer eliyle çenemi bir kez daha sertçe kavrayarak ağzımın her bir noktasına ulaşacak şekilde beni öpmeye başladı.

Hırçındı, sinirliydi ve acıması yoktu.

Buradan geri dönemeyeceğimizi biliyordum.

Kalçamı bıraktığında bacağım güçsüzce onun elinden düştü. Ayağım sertçe yere bastı. Kazağımın eteklerinden tuttu, kafamdan çıkarırken dudaklarımız ayrıldı. Konuşmadık çünkü o an için seslerimizin yerini alan ellerimiz, dillerimiz ve tenimizden yükselen hislerimiz vardı.

Bakışları üstüme kaydağında tüm mantığının o an sınırlarını bombalarla patlattığını gördüm. Üzerimde sutyen yoktu. Çıplak kaldığımı görünce dudakları aralandı. “Siktir,” diye titrek bir sesle fısıldadı. Omzundaki ellerimi ensesine çıkarıp ona uzandım. Dudaklarını araladığında dillerimiz çarpışacakken önce davranan ben oldum. Dilini ağzımın içine alarak kör bir hisle emmeye başladım. Tadı beynimin her kıvrımında geziniyor, beni bir lezzet orgazmına sürüklüyordu.

Onu emerken kalçalarımın tutarak kendisinden ayırdı. Birden ters çevirdiğinde vücudum soğuk betona yaslandı. Dikleşmiş ve hassaslaşmış

meme uçlarımı duvara dayanınca ağızımdan kaçan çığlığa yakın nefese mâni olamadım.

Kasıklarını kalçama yaslayıp diğer elini usulca karnımın üzerinden kaydırarak yukarı çıkmaya başladı. Her bir dokunuşuyla inlerken kasıklarındaki sertliği kalçama bastırdı. Yine, yeniden inlememin önüne geçemedim.

Sağ mememin kenarını okşadıktan sonra elini boğazıma götürdü. Boğazımı kavrayan elinin parmakları çenemden tutarak kafamı sağa doğru çevirdi. Kendisini yüzümün önüne getirip sertçe dudaklarımı yakalayınca onu karşılıksız bırakmadım. Dillerimiz çarpıştı ve tehlikeli bir duygunun aramızda daha da büyüyeceğini hissedeceğim kadar sert bir şekilde öpmeye başladık.

Bütün algılarım açıldı. Kalbimin atışını onun ağzının içerisinde hissettirecek kadar etki alanımın genişlediğini hissediyordum.

Şömineden yükselen çıtırtı sesleri eşliğinde kendisini bana ittirdi. Arsız bir duygu bedenimi sarınca elim bacak arama gidecekken elinin biriyle beni durdurdu.

“Kendine dokunduğun an seni zor duruma sokar, kurtulmamamı sağlarım.”

“Beni tehdit etmeyi kes.”

Felaketin fragmanı olan sesiyle, “O zor durumda ağlamamı sağlar, önümde yalvartırım,” diye devam ettiğinde bunu ne kadar çok istediğimin farkına geç de olsa vardım.

Onun elinden gelecek her şeye razı olan arsız bir kadındım. Bana ne yaparsa sadık, ne yaşatırsa memnundum.

Beni sertçe duvardan ayırdı. Kolumdan tutarak kendi bedeninin önüne çekti ve diğer elini yanağıma sararak dudaklarıma eğildi. Sertçe yakaladığı dudaklarıma saldırı gerçekleştirdi. Öpüyor, bırakıyor ve tekrardan yakalayarak bu döngüyü devam ettiriyordu. En sonunda elimi ensesine sarıp diline davrandım. Dilini bana teslim etti. Yine, deli gibi emmeye başladım.

Beni yürüterek sarı koltuğa götürdü. Dilini benden çekmeden yavaşça oturttu. Altdudağı, ben dilini emdikçe altdudağımı ve çenemi ıslatıyordu. Oldukça ıslak bir andaydık. Çıkan ıslak, edepsiz sesler arasında kafam koltuğun sırtına yaslandığında dilini benden çekti.

Bakışlarında karanlık bir ton vardı. Vazgeçmeyecekti. Sonuna kadar gidecekti ama o mantığı çalışmaya kalkarsa yarım bırakırdı. Bunun önünü kesmek için bakışlarımı yüzünde gezdirerek, “Eğer...” dedim hırılulı bir sesle. “Bu anı yaşatmazsan bir daha ömrün boyunca bana dokunamazsın.”

“Tehdit etmeyi kes,” dedi oyunbaz bir tavırla. Bana lafımı geri mi satıyordu?

“Senin elinden bana dokunma şansını alırım ve bir daha asla geri vermem,” diyerek az önce onun yaptığı gibi tehdidime devam ettim.

Yavaş yavaş bana eğilmeye başladı. Yüzlerimiz karşı karşıya kaldığında bakışlarını dudaklarıma indirdi. Kolunu koltuğun sırtına çapraz kalmış olan sırtıma sardı. “O zaman baş et benimle çünkü seni zorlayacağım.”

Beni birden olduğum yerden kaldırıp ters çevirdi. Dizlerimin üzerinde dikildim, karnımın üstündeki eli ile sırtımı göğsüne yasladı. Koca eli göğsümün üstüne kapanıp sertçe sıkıttı.

Çıplak omuzlarıma bıraktığı ıslak öpücüklerle ona boynumda yer açtım. Boynumu sayısız kere öptü. Kolunu karnımın üzerinden geçirdiği için bana sımsıkı sarılıyordu ve bedenindeki her kasılmayı hissediyordum. Başım omzuna doğru düştü. Şakaklarımı, yanağımı ve kulakmememi öperek beni koltuğa doğru eğdi.

Yanağım koltuğun sırtına yapıştı. Kalçamı yukarı doğru kaldırdıktan sonra göğsünü sırtıma yasladı. Nefesim boğazımda sıkıştı. Dudaklarını kulağıma dokundurdu ve bacak aramdaki ıslaklığı bine katlayacak bir sesle, “Şimdi kurtar bakalım kendini benden,” deyince dilimi dişlerimin üzerinde gezdirip aç bir tavırla yutkundum.

Kulağımın üzerine öpücükler bıraktı. Kulakmememi ağzının içine alıp işkenceler ederek eliyle kadınlığıma dokununca boğazımdan bir nefes sesi yükseldi. “Sözünü hatırlıyor musun?” diye arsızca fısıldadım. Bana verdiği tonla söz vardı.

Altımdaki eşofmana sertçe davranıp iç çamaşırla birlikte aşağı indirdi. Terliyordum, ıslanıyordum. Arkamda yavaşça eğildi ve bacak aramdaki görüntünün önünde kaldı. Soğuk nefesi yangın gibi olan bacak arama vururken gözlerimi kapattım.

“Her bir zerremle, her bir zerrenle ilgilenme sözünü mü?” Alayla güldü ve o boğazdan gelen sesine bile boşalabileceğimi fark ettim. Yavaş yavaş yüzünü kadınlığıma yaklaştırdı. Burnu bacağıma dokunduğunda tüm tüylerimin şaha kalktığını hissettim. Burnuyla uyluklarımdan arkasını okşadı. “Hepsini hatırlıyorum.”

Bir öpücük bıraktı. Her bir zerrem onun adını sayıklıyordu. Altdudağımı ısırp burnumdan sert bir nefes verdim. Öpücükleri kalçama yükselirken eşofmanımı ve iç çamaşırlarımı ayaklarımdan kurtarıp kenara attı. Sesleri

dinliyor ve onu hissediyordum. Bakmama gerek yoktu, onun da dağılmaya başladığının farkındaydım.

“Bir sözüm daha vardı.” Elleriyle kalçalarımı tuttu ve yoğurarak iki yana ayırdı. Kadınlığımdaki ıslaklığa bir öpücük bıraktığında daha önce tanımadığım bir his yükseldi boğazıma. Hızlı hızlı soluklansam da nefes almak çok zordu. “Acımasız olacaktım.” Diğer bacağımda duran eliyle sertçe bacağıma kenara çekti, bacaklarımı açtırdı. Artık beni tüm çıplaklığımla görebiliyordu.

“Olabildiğin en sert halinde...” diye fısıldadım utanmadan.

Keyifli bir ses yükseldi boğazından. Eğilerek boylu boyunca yalayınca ayakta durmak zorlaştı. Sarı koltuğun sırtına daha da ittirdi beni. Burnu ile kalçamı okşadı. Uzaklaştı. “Kendine dokunurken beni nasıl düşledin?” diye sordu karanlık, tehlikeli ve oyunbaz sesiyle. “Hayalde bırakmayalım.”

Konuşamayacak kadar pelte olduğumu hissetsem de konuşabildim. “Ağzın oradaydı. Ve dakikalarca...” Ağzını kadınlığıma dayadı. Demek ki o da daha fazla dinlemeye gerek görmüyordu. Çünkü ben konuşamayacak kadar anın yoğunluğunda kaybolmuştum.

Diliyle okşamaya başladığında göğsüm alçalıp yükseldi. Ellerim zar zor koltuğa dayandı. Daha önce neredelerdi, onu bile bilmiyordum.

Çıkan ıslak sesler kulaklarıma doldukça mahvoldum. Onu düşleyerek kendime dokunduğum zamanlar, aramızdaki boktan inat savaşının devam ettiği günlere tekabül ediyordu. Yatağımda yatarken onu düşünerek kendime dokunmak kirli bir istekti fakat şu an onu tam da düşlediğim şekilde bacak aramda ağırlıyordum. Zamanında kirliydi, imkânsız bir istek değildi.

Ağzı kadınlığımla aralıklı olarak savaşıırken inlememek için kendimi zor tutuyordum. Yalıyor, göğsümü patlatacak sesler çıkarıyor, mırıldanıyordu. Birden kadınlığının dudaklarını ısırınca gözlerim kocaman açıldı, ağzımdan bir çığlık kaçtı. Elim sarı koltuktan kaydı ve tekrardan tutunmaya çalıştım. Ondan kaçmak ister gibi öne doğru kendimi ittirince sarı koltuktan çıkan sert sesi duydum.

Dişlerini daha da bastırınca çığlık attım bir daha. Tiz ve daha önce benden böyle bir sesin çıkabileceğini bile düşünmediğim sesle bağırdım. “Sesini duyacağım,” diye hırıldadı. “Burada susmayacaksın. Siktiğimin şehrini boşaltmadıysam bile şehirden uzaklaştım.”

“Hıhım,” diyerek altdudağıma ağzımın içine yuvarladım. İtaatkâr bir şekilde kafamı aşağı yukarı salladım.

Bana hem ceza hem ödül olmayı çabalar gibi daha yankılı, daha sert, daha hırçın bir şekilde kadınlığıma dönmesiyle, boğazımdan gelen bir sesle inlemeye başladım.

Kalçamı sallayarak yüzüne bastırdım kendimi. Yüzümü tamamen koltuğa gömdüm. Sarı koltuktan bir kez daha ses yükseldi. Çıtırdıyor muydu? Çıurdayan benim kemiklerim miydi?

“Bir şey...” diye fısıldadım aklıma gelenle. “Bir şey var. Dur! Hayalimde... yüzünü görüyordum.”

Elimi bıraktı, koltukta beni oturur pozisyona getirdi. Vücudumla hiç zorlanmadan ilgilenmesine karşılık içimdeki azgının çığlıklarıyla ona baktım.

Zevkten kararmış bayık bakışlarıyla karşılaşıncı dudaklarımı ıslattım. “İşte böyle,” diyerek saçlarını kavradım. “Hayalimde aynen bu şekildeydin.” Ayaklarımı onun omuzlarına koydum, kafasını tekrar bacak arama yaklaştırdım. Deli gibi dilini oynatmaya başladığında ağzım açıldı. “Ah, Alp!”

Gözlerimi açık tutmaya çabalayarak ona baksam da çok zordu. Benden bakışlarını çekmiyor, saçlarından tutarak onu kadınlığımda oynatmama izin veriyordu.

O an tüm dünyaya sahiptim. Tüm kraliçeleri öldürmüş, tahta kendim oturmuştum. Tek kraliçe bendim. Böyle hissettiriyordu.

Göğsüme doğru hızla yükselen hisle dudağımdan bir gülüş kaçtı keyifle. “Evet.” Altdudağıma ısıarak ciddileştim. “Evet, Alp!” Dilini girişime yasladı. Bir fırtına deli gibi başımın üstünde esti. Artık köpeklerin adım seslerini değil, yalnızca onun kadınlığımda çıkardığı sesleri duyuyordum. “Çok... Çok iyi...” dedim pelte olmuş halimle. Burnumdan sert bir nefes verdim, gözlerim kapanacak gibiydi. Yüksek, yalvarır, çıldırır bir sesle haykırarak inlemeye başladım. Sona yaklaşıyordum. “Evet.”

Birden geri çekildi. Gözlerim kocaman açıldı. Hayır, bu olmazdı. Bunu bana yapamazdı. Beni yarım bırakamazdı! Mızıkçı bir çocuk gibi sızlanacaktım ki ayağa kalktı. Heybeti önümde büyürken kafasını eğdi, dudaklarını dudaklarıma yasladı. Dilini ağzımın içine kattığında diline sarıldı dudaklarım. Tüm ağır hislerimle dilini emmeye başladım. Bunun hoşuna gittiğini anlamıştım. Tadım damağımdaydı ve bunun çirkin olduğunu düşündüğüm yıllar yüzüme tokat gibi vuruyordu.

Burnundan sert nefesler vererek boğazdan gelen bir sesle mırıldanmaya başladı. Ben dilini emdikçe çıkardığı sesler bacak aramdaki ıslaklığı artırdı.

Kadınlığımdan sızan suları hissettim. Keyiften dörtlük oldum, zaafını bulmuştum. Bunu seviyordu, azdırıcı geliyordu.

Ensesinden tutarak kendime çektim. Sarı koltuk artık iyice zorlandığından olsa gerek sırt kısmı arkaya doğru kaydı. Omuzlarına tutundum refleksiyle. Turan umursamadı ama sarı koltuğumuzun sırtının, gövdesinden ayrıldığını ben anlamıştım.

Beni kucağına aldığı anda kalçam onun kasıklarının üstüne geldi. Kumaşın üstünden zorlanan aletini hissettim. Islaklığım eşofmanına sürtününce, dilini bırakıp kafamı omzuna yaslayarak inledim. Kadınlığım çok hassas. Ne kadar dayanabilirdi, bilemiyordum.

Yatağa götürüp oturtunca ellerinin eşofmanına gittiğini fark edip ellerimle durdurdum. Eşofmanı *boxeri* ile birlikte aşağı indirdikten sonra gözlerimin önüne uzanan, sert ve dikleşmiş aletine gülümsedim.

Koca erkekliğine parmaklarımla dokundum.

Dokunuşlarımla nefesi kesildi. Bakışlarımı ona kaldırdım. “Hadi kaç bakalım benden,” dediğimde kafasını arkaya attırarak güldü benim gibi.

Onun bu görüntüsünün verdiği hislerle bakışlarımı ondan almadan erkekliğine öpücükler kondurmaya başladım. İlk öpücüğümde bana indirdiği bakışları yavaş yavaş kararmaya, yüzünde bir yıkım doğmaya başladı. Dudaklarımla yavaşça ucuna dokundum.

“Ağızına yakışacak,” diyerek beni cesaretlendirdiğinde dudaklarımı araladım, onu yavaşça ağızma almaya çalıştım. Devam etmeden geri çıkardım. Bunu birkaç kez tekrarladım çünkü tek seferde beceremiyordum. Tek gözü seğirdi. “Oyunbaz ağızını parçalayacağım,” diyerek sertçe yanaklarımı tek eliyle iki yandan sıkıştırdı, ben bir şey yapamazken kendini ağızımın içine doğru itti. Tamamen giremse de beni zorlayacak kadar yaptı bunu. “İşini bilmiyorsan tehlikeye girişmeyeceksin, Kaza.”

İki yandan yanaklarımı sıkıştıran parmakları ağızımın içindeki aletini de sıkıştırdı. Bununla birlikte ağızından kocaman bir inleme çıktı. Hayvani inlemesiyle ağızımın içine girip çıkmaya başladığında ondan bakışlarımı alamadım.

Bayık gözleriyle bana bakmayı kesip bakışlarını benden kaçırdı, kafasını geriye yatırdı. Erkekliğinin ucu ağızma girip çıkarken onu izledim. Kendini kaybedişi beni delirtecekti. Görüşümde yalnızca boynu varken yutkundu ve bu âdemelmasının oynamasına sebep oldu.

Hayatımda gördüğüm en güzel görüntüydü.

Kafasını düzeltip yine bana bakınca ona hayran bakışlarımı gördü. “Şu görüntünü hafızamdan silmek imkânsız.”

Kendini ağızımdan çıkarınca dudaklarımdaki tükürüklerin üstünden dilimle geçtim. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum. Bacak aramdaki hava, sağanak yağmurluydu. Rahatlaması gerekiyordu.

Yüzümdeki arzuda gezdirdi bakışlarını. “Nasıl bakıyorsun sen bana öyle?” diye fısıldadı kısık sesle.

Sesi, görüntüsünden daha azdırıcıydı. Bunun önüne geçemiyordum.

“Nasıl bakıyorum, *Kazazede?*”

“Aklımdan geçen tüm edepsizlikleri gerçekleştirmem için yalvarır gibi.”

“Doğru bakıyormuşum o zaman.” Altdudağıma ağızımın içine yuvarlayıp emdim. “Beni çok iyi anlıyorsun.”

“Sezin,” dedi başını eğip büyük bir hatada olduğumu belli etmek ister gibi. Güldü. “Sezin, Sezin, Sezin...”

“Doğru ton bu değil. Daha farklı bir ton istiyorum.”

Gözlerini kısıtı cesur halime. Bakışları üzerimde gezindi, göğüslerime uzun süre baktı. Gözü seğirdi sanki. “Sana kafayı yedirtcek, ayarlarıyla oynayacağım ama sen hâlâ beni alt etme derdinde misin?” Parmaklarını çeneme sardı. “Doyumsuzsun, Kaza.”

“Sana her zaman,” dedim ve çenemdeki elinden tutarak onu kendime doğru çektim. “Bana her şeyi unuttur. İsmi bağır ve ismini inle.”

Dudağından bir gülüş çıktı. “Başım gözüm üstüne.”

Beni geriye doğru itti. Ona yer açmak isteyerek yatakta geriye doğru kaydım. Bacaklarımdan tuttu, uzaklaşmadan kendisine çekti. Saçlarım yatağa yayıldığında birkaç parmağının saçlarıma geçtiğini hissettim. Dudaklarıma eğilerek öpmeye başlamasından sonra aynı anda iki darbe yaşadım. Birinci darbe, parmağının kadınlığıma ansızın girmesi, ikinci darbe ise saçlarımı bileğine dolayıp çekiştirmesiydi. Bu hareketiyle birlikte tüm boynum açıldı, sırtım kavislenerek havalandı.

“Alp!” Bağırışım dudaklarımdan yardım çağlığı gibi çıktı. “Bunca zamanın acısını çıkarmayacak mısın?”

“Çıkaracağım. Kesinlikle seni daha da acıtacak şekilde çıkaracağım.”

“O zaman beni genç kız olarak görüp parmağına boşaltmayı bırak ve...” Aletini ıslak girişime dayadım. Diğer kolumla ensesine sarılarak, “Dağıl benimle,” diye konuştum dudaklarının üzerine. Dudaklarımız sertçe birbirine tutundu. Aletin girişime dayandığını ama girmediğini hissettim.

Islaklığım boyunca sürttüğünde delirecek gibi inlemeye başladım. “Lütfen,” dedim sızlanarak ona sürtünürken. “Alp, lütfen.”

“Lütfen?”

“İstiyorum işte!” diye bağırdım boğazımdan yükselen sesle. Sinirleniyordum.

“İçine girmemi mi?”

“Evet, of...” diyerek ıslaklığımı dairesel hareketlerle erkekliğinde gezdirdim. Çıkan seslerle kafayı yiyecek gibiydim. “Of...”

“Bence de of,” dedi zorlanır sesiyle. “Bana edepsiz ağzınla sesli bir şekilde rica et.”

“Bunu bana yapma.” Bana ceza veriyordu. Sikeyim, az önceki tartışmanın acısını böyle mi çıkaracaktı? “Lütfen... Seni içimde istiyorum.”

“Ölürüm bu sesine.” Parmağıyla aletini ittirerek kadınlığıma girdiği gibi dudaklarım aralandı ve sertçe inledim. “Siktir!” Fısıltısı kulaklarıma doldu. Yalnızca başını içime soktu, biraz ilerledikten sonra aletinin kadınlığımdan çıktığını hissettim. Kasıklarına doğru uzandı uzun aleti.

Dudaklarımdan sert bir nefes verdim. Alnımdaki terler onun dudaklarından verdiği nefesle birlikte üşüttü beni. Tekrar elimle kavrayıp girişime dayadım. Kendini ittirirken alnını alnıma yasladı. Beni alıştırma için içimde yavaş yavaş hareket etmesiyle dudaklarım aralandı.

Her ilerleyişinde ağzım daha da açıldı. “Evet!” yakarışı koptu boğazımdan. Ellerim kalçasına sarıldı. Onu kendime çekmeye çalıştım. “Alp! Evet, delireceğim.”

Bacağını yatağa yaslayarak destek aldı. Diğer eli göğüs ucuma ulaştı ve dik meme ucumu parmağı arasında sıkıştırınca haykırdım. Yavaş yavaş hareket etmeye başladığında dudakları şakaklarımdan başlayarak her yerimden öptü. Eli hınzırca göğsümde oyalanmaya devam ediyordu.

Şehvet her yerdeydi. Saçlarımdan ucundan bile damlayacak kadar doluydum. Ayaklarım kalçasına yaslandı. Yavaştı. Niye yavaştı? Beni çıldırtacak mıydı? Öpücükleri devam ederken göğsümle oynayan elleri yüzünden çıkan seslerimi durduramıyordum. Her yerimdeydi.

Omuzlarına ellerimi götürdüm. Gayriihtiyari tırnaklarımı omzuna batırdım. “Turan lütfen biraz...”

Göğsümle oyalanan elini kaldırıp boğazımı sıktı. Hızını artırmaya başladı. “Ben sana bu ismi yakıştırmıyorum.” Hızı arttıkça titremelerim de arttı. Hareketleriyle yatak sallanıyor, yüksek sesli gıcırtilar duyuluyor, ağırlığı üzerime biniyordu.

Bağırarak, çığlık atmak istesem de sertliği, hoyrat davranışı sesimin önüne geçiyordu. Her zerremde o vardı. Delirecek gibi hissediyordum. Dopdoluydum. Oysaki tamamen kendisini vermiyordu bana. Buna rağmen ondan ibarettim.

“Alp,” diye konuşmaya çalıştım. Sesim fısıltıdan halliceydi.

“Güzelliğin bana kafayı yedirtecek. Arsız, doyumsuz, kıvrak hallerin...” Acısını mı çıkarıyordu? Acı vardı, yalan söyleyemezdim. Boğazımdaki eli beni zorluyordu ama siktir kere siktir... çok hoşuma gidiyordu. Bu hoyratlığı beni daha da azdırıyordu.

“Beni azgın bir adam haline getiriyorsun. Bir dakikam yok seni böyle düşlemediğim... Bu an için kaç gece uykusuz kaldığımı tahmin edemezsin.” Boğazından çıkan sesle daha da üstüme binmeye başladı. Nefes alamıyordum. “Ellerimin arasındasın ama bu bile yeterli değil.”

Büyüklüğü ve hareketlerinin hızıyla ağzım açıldı, gözlerim geriye kaydı. Kendimi toparlamaya çalıştım. “Sana hayranım,” diyerek birden boğazımdaki elini çekince ağzımdan hayvani bir haykırış çıktı. Elim çarşafa dayandı. “Sana doyumsuzum. Sana divaneyim. Bunun gerisi yoktu, ilerisi senden ibaret.”

İnlemelerim tiz bir çığlıkla yükseldi çünkü çok yüksekte uçmaya başlamıştım. Ellerimi sırtına götürüp onu kendime daha da çekmeye çalıştım. Onu tırmaladığımın farkındaydım ama bunu durduramıyordum. Geniş sırtındaki izlerimden sonra öperdim, şu an en fazlasını istemekle meşguldüm. “Biteceğim. Sik... tir. Devam et.”

Ağzından çıkan inlemeyle dudaklarıma yapıştığında ona karşılık vermeye çalıştım. Dudaklarımız içgüdüsel olarak birleşiyordu. “Ah!” sesini duydum. Bu inleyiş diğerlerinden bambaşkaydı. “Ah, Sezin...” Elini karnıma uzattı. Parmakları kasığım üzerindeyken başparmağı ile klitorisimi okşamaya başladı. Bacaklarım titremeye başladı. “Sezin...”

Sesiyle birlikte deli gibi inleyerek onun yüzüne baktım. Daha önce isimim onun dudaklarından hiç bu kadar güzel çıkmamıştı. Bu hem oldukça yükseltici hem de oldukça düşürücüydü.

“Ah, siktir.” İçimde gidip gelmeye devam ederken göğsümden yükselen sesleri susturamıyordum.

“Sana âşığım,” diyerek göğsünü okşadım. Gözlerim odağını kaybetmiş gibiydi. İçimdeki büyüklüğünü karşılamaya çalışıyordum. “Deliyim. Akıllıyım, körüm, cahilim. Tek sana. Bir tek sana,” diye fısıldadım. Parmaklarını parmaklarım arasına geçirdiğinde inledim. “Her bir zerremle seninim.”

Kalçamı tutarak yukarı kaldırdı ve sertçe içime girip çıkmaya başladı. "Sen benim en ağır sınavımsın ve sikeyim ki seni geçemiyorum." Sert hareketleriyle altdudağımı koparacak kadar ısırdım.

Tek eliyle kalçamı avuçlayarak sıktı.

"Senin uğruna ölürüm," diyerek kalçama çarparak hareketlerine devam etti. Ensem terlemişti. Saçlarımı omzuma alacakken o farklı bir şey denedi. İçimden birden çıktı ve beni ters çevirdi. Dizlerim üzerinde dururken saçlarımı bileğine sardı, beni yattığım yerden kaldırdı. Ellerim yatağa yaslandı ve önünde dört bacak pozisyonunda durdum.

"Senin uğruna yaşarım. Bedenim, ruhum, benliğim senin. Ve Kaza, noktasına kadar her bir zerren benim."

Ona yardımcı olarak kalçamla yuvarlak çizerek onu almaya devam ettim. Dudaklarımdan soğuk nefesler dökülürken sırtımdaki terin usulca kavisli belimde kaydığını hissettim. Ensemdeki terler üşüyordu.

İçimdeki kalınlığı seğirirken karnım kasılmaya başladı. Elim kaşınıyordu ama kendime dokunmadım. Turan benim kendime dokunmamı istemiyor, tamamen orgazmı kendisi yaşatmak istiyordu. Delirecek gibiydim. Karnımdaki hisle birlikte patlamak üzereydim.

Şakağıma bir ağrı saplandı. Boynumdaki terler inerken Turan elini yine boğazıma sardı.

Orgazma yaklaşmanın etkisiyle güldüm. Diğer eliyle klitorisime dokununca ağırlığı üzerimde hâkimiyet kurdu. Beni nefessizce dağıtmaya başlaması sürpriz değildi ama felaketti. Ağzım açık şekilde onun içime girip çıkan aletine odaklandım.

Gözlerim geriye kaymaya başladı. Turan boğazımdaki elini çekip saçıma asıldı ve kafamı sırtıma doğru çekti. Saç diplerim acıyla sızladı. Çıplak bedenlerimiz birbirine çarptıkça çıkan sesler arasında bağırmaya başladım.

Dünü yitirmiştik, bugün vardı ama yarınımız yoktu. Yarınımız yokmuş gibi seviştik. Bağırışlarımız, nefeslerimiz, terli bedenlerimiz birbirine çarpı.

"Ah! Ah..." Eli ve aletinin hareketlerine daha fazla dayanamadım. "Alp!" Deli gibi boşalmaya başlarken bacaklarım titredi. Her kasım seğirdi. Beni yatağa tekrar sırtüstü yatırdı. Yüzünü gördüğümde kalbim durdu sandım.

Dağılmış haldeydi. Saçları, yüzü, dudaklı, gözleri... Bela gözleri mahvolmuştu.

İçimde birkaç kez gidip geldikten sonra, "Ah, Sezin!" bağırışıyla içimden çıktı. Kendisini sıvazladı ve aletinin ucunu karnıma çevirip akıtmaya

başladı. Boğazından çıkan inlemelerle ve yüksek sesli bağırıışlarıyla ona bakakaldım.

Karnımın üstüne boşalırken ona defalarca kez âşık oldum.

Müthiş bir manzaraydı. Daha önce böylesi görülmemiştii. Dünyadaki tüm güzellikleri kışkandıracak haline karşılık dudaklarımı ısırdım.

“Ah, sikeyim...” Burnundan sert bir nefes verdi. Kafasının arkasını kaşıyarak bakışlarını bana çevirdiğinde adımı unuttum. Dağılmış saçları, kızarmış ve şişmiş dudakları, artık rengini bile seçemediğim gözleri, yer yer duran çilleri ile o yüzünü darmadağın edene kadar öpmekten başka bir şey istemiyordum.

Bakışlarımı ondan alamazken bedenim titremeye devam ediyordu.

Durulmadım. Durulamadım. Bacaklarımın arasında, dizleri üstünde dikilerek beni izlerken titreyerek ona baktım. Kollarımı iki yana açtırdım. Karnım seğirirken ağzımdan bir gülüş kaçtı.

Gerçekten de karşıma geçmiş, orgazmın sürdüğü titremelerimi izliyordu.

En sonunda durulduğumda, “Bir saniye fıstığım,” diyerek hızla ayağa kalktı ve kâbus gördükten sonra yatağın yanına getirdiğim havluyu alarak dikkatle karnımın üstünü temizledi. Ona hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Temizlendiğime kanaat getirip göğsümden öpünce bir an huylandım ve gülmeye başladım. “İşte şimdi oldu,” diyerek yüzüme baktıktan sonra kendini yanıma attı. Yan yana yatarken tavanı izledik.

Bunu ben akıl edemezken onun düşünmesine, bir de içi rahatlamış gibi konuşmasına karşılık gülüşüm kahkahalara döndü. Kendimi durduramayarak gülerken onun da güldüğünü duydum.

Birkaç saniye böyle güldükten sonra kolunu yatağa yaslayarak kafasını kaldırdı, bana baktı. Onun bakışıyla birlikte daha çok kahkaha atmaya başladım. Gözlerim kapandı ve yattığım yerde elimi ağzımın üstüne koyarak, “Gerçekten,” diyerek gülüşümü durdurmaya çalıştım. “Durmuyor.”

Delirmiş miydim? Akıl namına bir şey kalmadığını söyleyebilirdim.

Elimi tutarak ağzımın üstünden indirdi. “Durmasın. Gül, durdurma.”

Huh, Seziş. Beklediğim bir şeydi fakat böylesi çok büyük bir sürpriz oldu. Sesim de yok mecalim de... O neydi? O neydi ya!

Yine gülerek ona döndüm. “İnanamıyorum.”

Gülüşüm yine karanlığına aydınlık oluyormuş gibi, “Neye?” diye sordu dalgınca.

“Sözlerini tuttuğuna.”

“Bunu mu garipsedin?” diyerek terden yüzüme yapışmış saçlarımı çekti. “Sanki verdiğim sözleri tutmuyormuşum gibi?”

“Tuttun ama bu seferki çok farklı oldu, kabul edelim.” Kahkaha atarak yüzüüstü döndüm ve ayaklarımı arkada çapraz hale getirip salladım. “Evlilikten sonraya kendini saklaman yalan oldu desene.” Elimi kaldırıp yanığımı okşadım. “Bence gerginliğimiz bundanmış, Alp. Ben pamuk gibi hissediyorum, sen?”

“Allah aşkına,” diyerek güldü ve elini yüzümden çekip yatağa yattı.

“Niye öyle dedin ki? Sen de pamuk gibisin, değil mi? Unuttun tartışmayı. Canım, vücutlarımızın ve sinirlerimizin ihtiyacı buymuş, ne yapalım?”

Yatakta kayarak ona yaklaştım ve hemen kafasının yanına yüzümü denk getirip ellerimi çenemin altında tuttum.

Yüzünü bana çevirdi. Farklı bir Turan rengi kontenjanı açtığım gözleri yüzümü taradı. Bu renk, *Fena Alp* rengiydi. Çok fenaydı. İsmimi unutturacak kadar...

“Ben de memnunum halimden. Hem memnun hem Mecnun’um.” Saçlarımı okşadı. “Beni çölden çöle sürdün, sen Leyla’dan da güzelsin.”

Yüzümde kocaman gülümseme doğdu. Yana doğru devrildim. O bu hareketime gülerken, “Fark ettin mi?” dedim tavana bakarak. “Bir yanımda devlet devirirken bu yanımda sana devrildi.” Kahkahası yükselince kendimi göğsüne attım. Kafam göğsüne çarpınca başıma bir ağrı saplandı. “Ay kafam!” deyince aceleyle kafamı kontrol etti. “Saçlarımı çeke çeke kafa yapımı bozdun. Beynimin suyu akacak birazdan,” deyince yine kahkaha attı. “Başıma bir ağrı girdi, Alp.”

“Sende ters mi tepti?” diye sorunca ne demek istediğini başta anlamadım ama sonra dank etti. Kadınların sevişmeden kaçmak için uydurduğu baş ağrısı yalanına atıf yapıyordu.

“Aşkım ne ağrısı? Sezin bir kere daha de, hemen hazırım,” deyince şaşkınca bana baktı.

Ağızından bir gülüş çıktı yine. “Senin yanlış tuşuna mı bastık? Niye böyle konuşuyorsun şimdi?”

Elimle karnındaki kasları okşamaya başladım özenle. Parmak uçlarım usulca gezindi her bir kıvrımında. Terliydi ama çok çekiciydi. “Ben de Leyla oldum herhalde...”

“Sen Leyla’dan daha güzelsin.”

Elimi hemen çekip sarılırken çenemi göğsüne yaslayarak gözlerimi kırptırdım. “Güzelimdir, değil mi? Peki sen Mecnun olsaydın, ortada bir

Leyla olsaydı Sezin olarak bana mı âşık olurdun yoksa Leyla'dan devam mı?"

"Yeni Leyla'm sen olurdun."

"Ama adım Sezin."

"Sezin'im olurdun o zaman."

"Leyla'yı bırakırdın, değil mi?"

"Sen varken ne yapayım onu?"

"Benim için çöle vurur muydun kendini?"

"Ben zaten çöldeyim. Yanıyorum... Yakıyorsun."

"Öyle çöl değil, gerçekten."

"Düşerdim. Senin için düşeceksem bana koymaz."

"Peki ben sokak kedisiymişim, sen de yatağı olan ev kedisiymişsin... Beni dışarıda üşürken görünce yatağını bana verir miydin? Sadece merak."

"Nereden buluyorsun böyle soruları?"

"Ya sen cevap versene!"

"Yaş mamamdan bile verirdim."

"Benim yerime dışarıda sen kalır mıydın peki yoksa bir gecelik mi paylaşırıydın?"

"Allah Allah..."

22. HEM EVDE HEM DE DAĞDA

Ocak 2022, Tunceli

Bazen hayat sana sırlar verir. İçinde tuttukça seni boğan sırlardır bunlar. Bir gün öleceğini bilirsin mesela. Bu, hayatın herkese verdiği ama insanların söylemeye dilinin varmadığı sırdır.

Bir gün herkes ölecek. Ben biraz daha erken öleceğim.

“Sezin Kaza’nın ölmesini istiyorum. İsmen.”

Turan bakışlarını yoldan ayırmadan sürmeye devam ederken tepki vermedi. Bunu Rize’ye gitmeden önce biliyor, geleceği vakti bekliyordu. Sezin Kaza ifşa olduktan sonra derhal ortadan kaldırılmalıydı. Yoksa önü kesilmeyecek sorunlar doğardı.

Rize’ye neden gitmiştik? Neden her şeye rağmen annemi yanımda istemiştim?

Onlara son kez veda ettiğimi kimse anlayamazdı. Ben kafamda bir satranç tahtasında binlerce hamle yapmış, sonu görmüştüm. Şimdi de ilk hamlemi oynuyordum.

Yüzünde düşünceli bir ifade yoktu. Bunu düşünmek için oldukça uzun bir zamanı vardı sanki. Düşünmüş, içinde bir sonuca varmıştı bile. “Sonra ne olacak?”

“Evleneceğiz ve nikâhı gizli tutacağız,” dedim hemen. “Soyadım değişecek. Seni hiçbir zaman ifşa etmediğimizi biliyorsun. Turan Alp Akkurt diye var olmadın bile. Keleş, Sezin Kaza’nın sandılar.”

Evlendiğimizde Sezin Akkurt olarak devam edecektim. Bu şans kaçırılmazdı.

En sevdiğim kısım bu, Seziş. Sezin Akkurt olduğun kısım.

“Sidar diye bir gerçek varken rütbenden, mesleğinden vazgeçmen gerekir.”

“Hayır,” dedim hemen. “Sidar bilemez. Hem onun derdi benim kim olduğum, ne yaptığım değil ki.”

“Sidar seni ifşa edebilir.”

“Etmeyebilir de...” Koltukta ona doğru döndüm. “Yok olmadığım süreçte Tahrir’in hangi kanadını kırarsak kiralım bir şeye varamıyoruz. Tahrir’e ulaşmalıyız. Ben bu kovalamacadan çok sıkıldım.”

Cevap vermedi birkaç saniye. Çenesini sertçe sıvazladığını gördüm. “Bilgilerin çok gizli tutulması gerekiyor. Bunun için ayrı bir ekip ayarlanmalı,”

dedim planımı sunmaya devam ederken. Susması beni tarif edemediğim bir suda boğuyordu. Kaynar su desem değildi, yakmıyordu. Bir okyanus desem değildi, üşümüyordum.

“Yaparız. Gizlenmekten daha kolay bir şey yok.” Ela gözleri bana döndü. “Tezgâhı ayarlar, tek bir çizik almadan işin içinde durmanı sağlarım ama bazı fedakârlıklar yapmak zorunda kalırsın.”

Bakışlarımı kaçırdım. “Biliyorum.”

“Ailen dahil herkes senin şehit olduğunu düşünecek. Kime ne kadar güvendiğin mühim değil, Sezin. Bir daha var olmamak üzere yok olacaksın.”

“Evet.”

“Babaannenin sesini bir daha duyamazsın. Annen, baban, abilerin, yeğenin, akrabaların... kimse bilmeyecek. Kendi şehit mezarını kazıyorsun.”

Ailemi son kez görüp onlardan vazgeçtiğimi kimse bilemezdi. Ben o mezarı kazmak için Rize’ye gitmiştim.

“Bunu yapmak zorundayız. En etkili çözüm bu ve bizim başka çaremiz yok.”

“Başka çare var,” dedi önce. “Ben var olduğum sürece çaresiz kalmak gibi bir durum yok. Bütün çareleri yazar, oynar, bitiririm.” Keskin sesi içime işliyordu. Çok netti. Planımı da bununla başarılı olacağımı da biliyordu. “Bunu yapmak istediğinin farkındayım. Bizi çok ileri götürecek bir hamle bu.”

Bakışlarımı ona çevirerek, “Evet, bunu yapmak istiyorum,” dedim sert bir sesle. “Geri dönüşümün olmayacağını kabul ediyorum. Oyunun finaline gelmek istiyorum.”

“Tamam, konuşacağız. Düzgün bir plan yapacağız,” dediğinde onun sağ koluna sarıldım ve başımı omzuna yasladım. “Bunu istiyorsan bir yolunu bulacağız.”

Yanımda o varken başarısız olmak çok düşük bir ihtimaldi. İpler elimizdeyken kazanamayacağımız savaş yoktu ve biz ipleri ele alıyorduk; *Dhib ve Deli Komutan olarak*.

Kafamın üstüne bir öpücük bıraktı. Destek öpücüğüydü, dünyalara bedeldi. Onunla yolu izlerken aklıma dün gece düştü.

“Yine olacak. Biliyorum. Bu bir lanet. Biliyorum, Sezin.”

“Zafer Zembil raporu hazırlamış. Benim görevden uzaklaştırılmamı istiyormuş fakat raporu İstanbul Başsavcılığı’na değil, Ankara Cumhuriyet Başsavcısı’na göndermiş. Ankara Başsavcısı’nın imzasını istemiş.”

Çıkaramıyordum. Aklımdan bir an dahi çıkmayan sahnelerdi.

"Remzi abinin mekânındaydık. Sohbet edip gülüyorduk ışıklar altında. Sonra birden yok oldu her şey. Işıklar patladı. Tekrar aydınlandı etraf. Masada eski timim vardı. Kafaları yoktu, Sezin."

Bunlarla tek başına uğraşmaya çalışması, düşünmesi ve içten içe kendini yiyip bitirirken yine de heybetini bir an dahi düşürmemesi içime dokunuyordu. Onun ne kadar büyük bir insan olduğunu düşünürken içinde bin bir çeşit kırıklık barındırdığını hep biliyordum fakat kâbuslarını hiçbir zaman yakalayamamıştım.

Üstüne gitmeli, benimle konuşmasını ve rahatlamasını sağlamalıydım. Tek başına susarak ya da yok sayarak acılar yok olmuyordu. Aksine, genzine kırgın bir demir gibi giriyor ve sözlerinin ayaklarını yakıyordu.

Araba alayın önünde durduğunda yol boyunca onu izlememiş gibi bir kez alaya bakıp yine ona döndüm. Yüzümü hafifçe aşağı eğerek gözlerimi kısıtım. Yüzünde sakın bir ifade olsa da birlikte güzel saatler geçirmiş olsak da hiçbir şeyi unutmamıştım. Konuşacaktık. Bana kendisini açacaktı.

Derin bir nefes alarak bakışlarını bana çevirmeden, "Aklından geçirdiğin şeyler hoşuma gitmiyor," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Aklından ne geçirdiğimi bilemezsin."

"Bana öyle bakarsan her şeyi bilirim."

"Bakışından bilemezsin. Yalancı."

"Sen öyle san."

"Yüzüme bakmıyorsun bile, nasıl bileceksin?"

"Bakmama gerek yok. Seni bakmadan da görüyorum."

"Tamam, Örümcek Adam." Göz devirdim. "Sadece bakıyorum ben. Aklından geçenleri de bildiğin falan yok."

"Senin bakışının her türünü biliyor ve ne anlama geldiğini görüyorum." Emniyet kemerini çıkarıp telefonunu vitesin önündeki kısımdan aldı. Kapsısını açtığını görünce gözlerim kocaman oldu. Onun için endişelenmem ve nasıl düzlüğe çıkacağımızı düşünmem yanlış değildi fakat o böyle bir adamdı işte. Kendisi hakkında kimsenin bir şey düşünmesini istemiyordu.

Dhib; yalnızlığa alışmış, belaya yönelik bir gürühtü. Değersizdi, kimse-sizdi, soğuktu. Alp; değer görmeye layık, sevgiyle yeşillenecek bahçeydi. O bahçeyi nasıl kuru bırakırdım?

Kendisini en azından benim yanımdayken kısıtlamaması, saklamaması, benden kaçırmaması gerekiyordu. Bunu kafasına vura vura öğretmem gerekiyorsa onu da yapardım.

Hızla emniyet kemerini çıkarıp aşağı indim. Hiçbir şeyi umursamadan ve kafasını dahi eğmeden alaya doğru yürüyen bedenine koşarak yetiştim.

“Bakışımın her türü derken?”

“Yedi bakışın var. Birincisi, *zor kadın* bakışı. En baştan alışıttım, sinirlendiğinde ya da yabancı biriyle konuşurken sunduğun bakışın. Üzüldüğünde dahi o bakışından atarsın çünkü duygularını duvarlar arasına kilitleyen bir kadınsın. Burnunu dikip asla kendinden fire vermiyorsun.”

Kaşlarım çatıldı ama o umursamadan yürüyordu. “İkincisi ve benim favorim, *mutlu Seziş* bakışın. Parlayan, etrafa ışık saçan, gördüğünü iyileştiren bakışın. Üçüncüsü, *şaşkın civciv* bakışın. Kafanda kırk bin tane şey dönüyor ve sen hiçbirini çözemiyorsun. O bakış da güzel. Dört, *kokarca* bakışın. Genelde rahatsız olduğun zamanlarda atıyorsun. Beş, *ihtiyaç duyan* bakışın. Öyle bakıyorsun ki bazen ruhunu alıp sarmalamama bazense seni dağıtmak istememe sebep oluyorsun. Bu bakışı özellikle dün gece çok kullandın. Bana muhtaçken ve benim ismimi ağzından şevkle çıkarırken.”

Yutkunamadım bile. Ben onun yüzünden bakışlarımı alamadan yürürken adımımın önünde olan taşı fark ettim fakat kendimi hazırlayamadan Turan kolunu belime sarıp beni havaya kaldırarak taşın üstünden atlattı. Belimdeki kolunu çekip yürümeye devam etti. Bilinçsizce ona ayak uydurdum.

“Altıncısı, *plan yapan kurnaz* bakışın. Genelde operasyonlarda kullanıyorsun. Birkaç kez benimle oynarken kullandığın da oldu. Soğuk bir kurnazlık. Severim.”

Yürümeyi birden kesip bana döndüğünde ben de durup ona döndüm. Onu taklit etmeme sebep olacak bir şaşkınlıkta olduğumu o bakışlarını bana indirip gözlerini kısmışken anladım. O ne yaparsa onu yapıyordum birkaç dakikadır.

“Yedincisi ve hazzetmediğim ise *deli* bakışın. Hoşuma gitmeyen bir şeyler düşündüğünü belli eden bir bakış oluyor. Bu bakışını tanıştığımız andan beri bana çok kez attın ve her biri de benim sinirlendiğim anlar oldu. Dilekli Hisar’da, Yorgi’yle dans etmeden önce, operasyonda kafana göre ayrıldığın an, hastanenin önünde Hera’nın arabasına binmeden önce kameraya baktığın an ve sana Zafer’i sorduğumda *beş yıl önce tanıştık* diye geçiririrken attığın bakışın.”

“Yok artık,” lafı çıktı ağzımdan. “Ben sadece bakıyorum sanıyordum.” Kafam karışmıştı. Gözlerimi bir anlığına kapatıp kafamı hafifçe iki yana salladım ve bakışlarımı ona kaldırdım. “Bu çok...” Duraksadım. “Nasıl ya?”

“Üç numaralı bakış,” diyerek işaretparmağıyla gözlerimi gösterdi.

Boş bulunup güldüm. Yüzümdeki tüm kaslar kendisini saldı. “Bundan keyif alıyorsun.”

“Çözülmesi zor olan bulmacayı bir tek ben çözebiliyorum, bundan neden keyif almayayım?”

Sen kendini bile bu kadar iyi tanıtmıyorsun, Seziş! Kocam diyorum. Benim diyorum. Benden başkasına haram diyorum. Gözümün nuru diyorum. Razıyım kendisinden.

“Arabada hangisiydi?”

“Yedincisi. Aklında bir şeyler var. Beni korumak istiyorsun, benimle konuşmak istiyorsun ama konuşacakların hoşuma gitmeyecek şeyler.”

“Sinirliyim.”

“Ve çıkış yolu arıyorsun. Benim onaylamayacağım yollar.” Derin bir nefes alarak etrafa bakındı, bize bakanların olduğunu, o bana bir temasta bulunmayınca anladım. “Sezin Kaza’yı ifşa etmeyi düşündüğünde de o şekilde bakıyordun. Yedinci bakışına bir şekilde çözüm bulabiliyorum. Bu yüzden kendi kafanda bir şeyler oturtmadan önce bana danış.”

“Sen kafanda dönen şeyleri benimle konuşup bana danışıyor musun? Mesela annenin o raporu imzalayacağını bana söyleyerek çıkış yolu aradın mı?”

“Kokarca,” dedi memnun olmadığım belli eden bir surat ifadesiyle. “Bana acımana ihtiyacım yok. Önüme düş,” diyerek beni önüne aldı.

Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. “Sana acımak mı? Alp, sen benim canımsın.” Bakışlarını kaçırdığını fark etince ofladım. “Beni geçiştirme.”

“Sadece yürü fıstık.”

O oku atma kardeşim. Atma. Olmaz. Bizim sana direncimiz yokken fin-dık, fıstık karıştırma işte ya!

Yürümeye başladığımda hemen peşime takıldı. Nereye gideceğimizi bilmediğim için duraksadığım anda, “Toplantı odasına,” dedi sadece. “Çıkış yollarını ve diğer konuları sonra konuşacağız.”

“Beni geçiştiriyorsun, Alp,” dedim sinirli bir şekilde. Şu an toplantı odasında bekleyenlerimiz olduğunu bildiğim için zorlamadan yürümeye devam ettim.

“Seni geçiştirsem ne olacak? İstediklerini benden söke söke almıyor musun?” Kısık sesle devam etti. “Dün gece en büyük kanıtı.”

“En azından biliyorsun.” Arkama doğru bakıp ona bir bakış attım. “Konuşacağız bu konuyu ona göre.”

Boğazdan gelen bir sesle güldüğünde sırtıtarak önüme döndüm. Ben önde, o arkamda yürürken tam koridoru dönecektim ki birden önüme, “Komutanım!” diyerek çıkan Göktuğ’u hissedince duraksadım.

“Geldi sümüklü böcek,” diyen Turan’ı sadece ben duydum. Ona ters bir bakış attım. Tamam, Göktuğ gerçekten baş belası gibi davranıyordu fakat böyle de demesini istemiyordum. Çocuğum ilk kez âşık olduğumu görüyordu.

Göktuğ’un ve yanında eşek gibi sırtan Özgür’ün keyfi yerli yerindeydi. “Hayırdır? Ne bu neşe?” dedim onlara.

“Zat-ı şahanemiz olan sizi görünce neşeli olmamak ruhani gelişimimize hakarettir,” diyen Göktuğ’a inanmamış gibi baktım.

“Ne zırvalıyorsun lan sen?” diyen Turan ile Göktuğ bir şey diyemeden Özgür girdi araya.

“Komutanım, operasyona gidiyormuşuz.”

Halleri anlaşılmıştı. *Savaş Türk’ün düğünü*, mantuğundaki askerlerim beni şaşırtmıyordu.

“Doğru,” dedi Turan.

“Biz de yolunuza kırmızı halılar serelim diye geliyorduk. Rabbim karşılaştırdı burada.”

“Evet,” dedim ve Göktuğ’a biraz daha uzun baktım. Yok, başka bir şey vardı bu çocukta. “Kader,” dedim yalnızca. Göktuğ ona fazla dikkadi baktığımı hissettiğinde gülüşünü silmedi ama gülüşü sahteleşmeye başladı.

“Herkes toplantı odasında mı?” diye soran Turan’a döndü, gülüşü daha da sahteleşti ve surat ifadesi oldukça çirkin bir hal almaya başladı.

“Evet, tabii kisi de,” deyince Özgür de ona garip garip baktı. “Sizin gelmenizi bekliyorduk. Dünden haziris saten.”

“Biz toplantı odasına geçelim, siz de hazırlanır gelirsiniz,” diyen Özgür onun koluna girip yürütmeye başladı. “Aga, sen beynini peynir ekmekle yiyip geri mi sıçtın? O surat ifaden neydi öyle?”

“Bence hiçbir şey çaktırmadım,” dediğini duydum.

Özgür’ün kısık sesi, “Valla neyi saklamaya çalıştığını bilmiyorum kardeşim ama karşındaki iki insana çok şey çaktırdığına yemin edebilirim,” diye geldi. Sonrasını anlayamadım.

Turan kendi odasına, ben kendi odama geçtim. Kamufajlarımı üzerime geçirdikten birkaç dakika sonra toplantı odasında albay da dahil olmak üzere tam kadro oturuyorduk.

“Tahrir’in bir süredir iş yaptığı örgüt lideri Takoz,” diyen Turan fotoğrafı açıp time gösterdi. “Tahrir’in bir yerden destek alamadığı için Takoz’a gideceğini düşünüyoruz çünkü Fırat Demir’in dediğine göre birkaç kez işi görmüş.”

Hepimiz onu onayladık. Geçmişte Takoz'un ismini ve cismini bilmiyor, yalnızca varlığını biliyorduk.

"Takoz şu anda Şırnak köylerinden birinde. İki gün sonra Tahrir için bir silah sevkiyatı yapacak," dedi Kubat.

"Yassou ülke sınırları içerisinde olduğundan, Tahrir'in büyük hamleler için hazırlık yaptığını, müridi ile buluşmayı beklediğini düşünüyoruz," diyerek ben girdim araya.

Bunları etraflıca oturup konuşacak vaktimiz olmamıştı. Ancak dağ evinde gördüğüm masanın üzerindeki evraklara aldığı notlarını okumuş ve biraz bilgi almıştım. Yolda gelirken üstünkörü konuşmuştuk.

"Yassou'nun nerede olduğuna dair bir bilgi yok elimizde, değil mi?" dedi albay sert bir sesle.

Fırat abi konuştu. "Hangi mağaraya soktu başını, bilmiyoruz komutanım."

"Takoz denilen adamı niye araya soktunuz?" dedi albay da.

"Takoz'la iletişimleri kopmadığı için şu an Tahrir'e ulaşmanın tek yolu bu adamın önüne geçmek ve sevkiyatı engellemek," dedi Turan da.

"Sezin Kaza'yı göz önünde bulundurma vakti geldi," dediğimde albay dikkatle bana bakarken Keleş'in buz kestiğini hissettim. İki yıldır sır gibi sakladığım kendimi artık öne attığımın farkındalardı.

Tahrir baştan beri beni öldürmekle ilgileniyordu ve ben onunla ne kadar uğraşırsam uğraşayım oyun uzuyordu. Daha fazla oyunu uzatamazdık. Finale gelmeliydik. Bu yüzden ona ilgilendiğini verebilmek için önce kendimi göstermeliydim.

Özgür, "Bunun doğru olduğunu-" diyecekken Kubat onun lafını kesti.

"İşler eskisi gibi değil. Ciddileşti. Sezin Komutan'ı daha fazla saklayamayız."

"Bunca zaman anlamaması garipti zaten," diyen Serkan'a, Fırat abi, "Sezin Komutan'ım iyi oynadı. Sesini vermedi, yüzünü vermedi. Turan Komutan da geldiğinden beri kendisi olarak gösterdi. Tahrir piçinin oyuna meraklı olduğunu biliyoruz. Sezin Komutan'ı araştırma zahmetine girmedir bile," diye cevap verdi.

"Kısacası Takoz, Sezin Komutan'ı ifşa etmek ve Tahrir'e keyif vermek için ortadan kaldıracığımız bir böcek?" diyen Nizami'nin kaşları çatıktı.

"Hayır," dedi Şükrü. "Tahrir'i sinirlendirip gaza getirmek ve Sidar'a kadar gidip kendini açık etmesini sağlamamız için kullanacağımız bir maşa." Göz devirerek fotoğrafa baktı. "Tipine soktuğumun aylardır silah için

destek atması da sinirimi bozuyordu zaten. Bu herifi patlattığımı gördüm rüyalarımda aylarca.”

“Saat dört,” diyen Turan, Şırnak’ta bulundukları yerleşkenin fotoğrafını gösterdikten sonra, “Hemen yola çıkmamız gerekiyor. Her şey hazır mı?” diyerek Kubat’a baktı.

“Evet, bilgisayar dün istihbarattan geldi,” dedi Kubat sakince.

O sırada Göktuğ’un bakışları ile karşılaştım. Gözlerinin beyazlarının kızardığını görebileceğim kadar dikkatliydi. Yüzünde neşeye dair hiçbir şey yoktu. Endişelendiğini fark ettiğimde ona kaşlarımı kaldırdım.

“Sonra ne olacak?” dedi Göktuğ bakışlarını benden çekmeden. Az önceki sahte neşesi dahi yoktu.

Bakışlarım albaya döndü. Serdar Komutan ona bakmamdan ne anladı bilmiyordum fakat ben yalnızca, “Rize’ye gittim,” dedim ve o bakışlarını benden çekti. “Son kez.”

“Bu ne demek?” diyen Fırat abinin sesi sert çıktı. “Son kez ne demek?”

“Bazı şeylerle vedalaştım,” dediğim an Göktuğ kafasını eğdi. “Buna saygı duymanız gerekiyor. Fedakârlık yapacağımız çok şey var.”

Turan’a bakma ihtiyacı hissettim. Bir şeyleri dillendirmesek dahi bildiğimizi, konuşmasak da anladığımızı hissedecek kadar derin bir bağ geliştirmiştik. Bunu benimle konuşmayacağını, sadece arkamda duracağını biliyordum.

Sidar, Tahrir, Yassou ve hatta çoğu insanın derdi Sezin Kaza’ydı. Bir tiyatro oynamak zorundaydım.

Şükrü, “Sezin Kaza’yı yok edeceksiniz,” derken sakindi. Bir şeyleri anlamlandırmaya çalışıyordu. “Etraftaki insanlara zarar gelmemesi ve Tahrir’in asıl istediğini verip Sidar’a gitmesi için.”

“Sezin Kaza’yı öldürmesi karşılığında söz almıştı insanlardan. Önce ona Sezin Komutan’ı gösterip aşağılamasını ve kendine güvenmesini sağlayacağız. Sonra da... onu takip edeceğiz.”

“Titizlikle,” dedim Kubat’ın sözlerine karşılık.

“Ailenle vedalaştın mı?” diyen albaya yutkunarak baktım.

“Onlardan vazgeçtim,” dedim sonra.

Derin bir nefes aldım. Anneme *gel* demiştim, ona son kez af şansı tanımıştım. Benimle gelseydi ona her şeyi anlatıp koruyacakken şimdi benim yokluğumla savaşmak zorundaydı.

Beni seçmediyse ben de ona bensizliği hediye ederdim.

Bu bir intikam değildi. Bu, onların hayat sigortasıydı. Kendimi ifşa ettiğim an bana zarar vermek için aileme yöneleceklerini biliyordum. Bana, çevreme, aileme zarar verememeleri için kendimi yok etmeliydim.

Ben yine ailem için kendimi feda ediyordum ve onlar bunu asla bilemeyeceklerdi.

“Bu plan kime ait?”

Soruyu soran albaya cevap verecektim, bakışlarım yine Göktuğ’a takıldı. Sol gözünden düşen yaşı gördüğüm an içim gitti. Utanır gibi kafasını önüne eğdi, yaşını sildi hemen. Neye ağlıyordu, neye üzülmüyordu bilmiyordum.

Ailemden vazgeçmeme mi? Kendimi feda ettiğime mi? Kendimi boş verdiğime mi? Ya da bana zarar gelebilme ihtimaline mi?

“Bana,” dedim ve sonra direkt Turan’a döndüm. “Turan Komutan da biliyordu.”

Turan kafasını aşağı yukarı salladığında albay ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi. Göktuğ, “Sezin Kaza ölecek mi?” diye sordu.

“Sezin Akkurt doğacak,” dedi Turan sert bir sesle. “Operasyonu yönetmek bizim elimizde. Bu işi tereyağından kıl çeker gibi halledeceğiz.”

Kabullenmişti. Zor olsa da bunun gerektiğini herkes biliyordu. Dert bensem derman da bendim.

“Keleş emirlerinize hazır komutanım,” diyen Serkan da diğerlerine baktı. Hepsi aynı anda kesin ve kararlı göründü. “Neyi uygun görüyorsanız arkanızdayız. Ne yapılacaksa yapacağız.”

Turan planı anlatmaya başlarken hepsi dikkatle dinledi. Şırnak’a yola çıkacağımız andan itibaren Tahrir ile olacak görüşmemi ve sevkiyat da dahil örgütü patlatacağımızı hepsi anlamış görünüyordu.

Albay en son elini masaya yaslayarak, “Bu işi bitirin,” dedi hepimizde bakışlarını gezdirirken. “Bugün Keleş olarak yeni bir tarih yazacaksınız. Bense altına imza atacağım.”

Ocak 2022, Şırnak.

Dağda konumlandığım yerden köy yerleşkesindeki hareketleri izlemeye devam ettim. Dürbünle evin etrafındaki adamlara baktım. Bir dejavu içerisindeydim.

Kulaklıktan gelen, “Aşağıdaki evlerden birine konuşlanacağız komutanım,” diyen Göktuğ’un sesi geldi. “Keleş 9 ile birlikte...” diye ekleyince Özgür, “Keleş 9 ne, amına koyayım? Niye bana ezikmişim gibi hissettiriyorsun?” diye fısıldadı. Büyük ihtimalle mikrofonunu açık unutmuştu.

“Tamam, Keleş 8,” diyen Turan’ı duydum. Alt yerleşkeye doğru ellerindeki yemek kaplarıyla yürüyen kadınları gördüm. Arkalarından da kalaşnikofla yürüyen üç tane puşili adam vardı.

Özgür ve Göktuğ bulunduğumuz tepenin sağ tarafından ayrılarak aşağı yürümeye başladılar. Göktuğ’un sesi duyuldu fakat biraz uzak geliyordu. “Ben de sekizim, ne zırladın be... Emziğini vereyim sus.”

“Elimde Korku varken bu iki ruhen ve fikren akıldan yoksun varlıkların çene çalmasına sinirlenemiyorum bile,” diyen Kubat’ın sesi neşeliydi.

“Sinirlenememe sebebin belki de âşık olduğundandır, Kubat,” dedi Serkan imayla.

“Serkan, inanır mısın? Senin de bağırsağını sikmek istemiyorum. Şaka gibi.”

“Gerçekten şaka gibi. Oysa gūnaşırı bağırsağımla cima eylerdin,” diyen Serkan güldü. “Sinirlenmiyor,” dedi sanki birisine söyler gibi.

Nizami’nin sesi katıldı kulaklıktan. “Kubat dün gece dolabından tırnak makası aldım. Ayak tırnaklarım uzamıştı, çorabımı deliyordu.”

“Yok olmuyor, Nizami. Sinirlenmiyorum. Bugün düğünüm olsa gitmem bile. Öyle bir keyif var üstümde. Bozamayacaksın,” diye konuştu yine Kubat.

Yanımda duran Turan’a baktım gözücuyla. Dürbünüyle yerleşkeye uzanan yoldaki arabayı izliyordu. Çok sessizdi. Bugün olacaklar bir tek onun hoşuna gitmiyordu fakat albayın emri vardı.

“Abi biz seni yetiştirirdik düğüne. Korku’yu bağırtıp giderdin. Gerdek gecesinden daha azdırıcı gelirdi sana,” dedi Özgür gülerek.

“Gerdek gecesi falan... İleri geri konuşma, Özgür Kız Nil. Geriliyorum,” diyen Şükrü’nün sesi agresifti.

Gerdek gecesinin Ziyafet ile yaşanacağı ihtimali miydi onu geren yoksa başka şeyler mi vardı, bilmiyordum. Olaylara birkaç gündür uzaktım. Tek bildiğim Şükrü’nün hepimiz toplanıp Şırnak’a doğru yola çıkmadan önce de garip davrandığıydı. Kubat’a ters ters bakıyor, omuz atıyor, çocuklarla tartışıyor, Fırat abiye bile gergin cevaplar veriyordu.

“Şükrü sen bugün ilaçlarını aldın mı?” dedi Fırat abi.

“Ne ilacı?”

“Sakinleştirici.”

“Almadım abi.”

“Abi ben anamın yolladığı papatya çaylarından vereyim sana da. Bak, Fırat abide işe yaradı,” dedi Özgür.

“Özgür, anana küfrettireceksin zorla kardeşim. Yaptırıcaksın bunu yani.”

“Şeker abim, ayıp oluyor.”

“Papatya çaylarından iç, iyi gelir,” dedi Serkan gülerek.

Nizami, “Özgür, Fırat abiyi sakınleştiren senin ananın çayları değildi bence kardeşim,” diyerek güldü. “Karısına kavuşmanın sakınlığı bu.”

“Sen çok iyi biliyorsun herhalde, Nizami. Karın mı var, karın ağrın mı?” diyen Fırat abi, “Gerilmeyeceğim, küfretmeyeceğim,” diye de ekledi. “Küfrü bıraktım. Baba olacağım lan ben. Yengeniz çocuğa iyi bir örnek olmam için küfrü yasakladı. Bu yüzden size edeceğim küfürler sansürlü olacak.”

“Sevil ablanın alfalık şaka mı? Küfürbaz adamı küfür orucuna başlatmış,” dedi Göktuğ. “Sevil abla şaka mı?”

“Sen kiminle konuştun? Bu konuşma bana birini hatırlatıyor,” dedi Turan dürbününden ayrılmadan.

“Ben mi?” diye sordu Göktuğ. “Efendim? Ben mi? Komutanım, anlamadım?” Boğazını temizledi.

“Kiminle konuştun da konuşma şeklin değişti?”

Dürbünümle onların aşağıda dikkatle yürüyen bedenlerini izledim. Göktuğ sırtını bir duvara yaslamış, silahı yere bakarken karşıya kilitlenmişti. Özgür onu yürümesi için itti ama Göktuğ kıpırdamıyordu.

“Melih’le.”

“Melih kim, amına koyayım?” diye yükseldi Serkan.

“Melih işte,” dedi Göktuğ. “Akademiden biri.”

Melike Nisan’ın tanıdığı Gökçe ile Göktuğ’un tanıdığı Melih arkadaş olabilir mi, Seziş?

“Melih mi?” diyen Turan duraksadı.

Turan’ın dürbünden ayrıldığını fark edince, “Önünüz temiz,” diyerek araya girdim. Göktuğ malı sıçıp sıvayacaktı yoksa. Melih neydi? Özgür de-seydi anlardım da niye Melih’ti yani? “Devam edin, Göktuğ.”

“Emredersiniz komutanım. Devam ederiz. Ettik bile,” diyerek kurtulduğu için bana içinden hayır duaları ettiğini bildiğim Göktuğ, toparlanıp yürümeye devam etti. Yerleşkenin birkaç metre ötesinde kalan eve girdiler.

“Biz de inelim mi?” diye sordu Şükrü.

“Siz Kubat’la yola çıkın. Bir araç yaklaşıyor buraya doğru. Planın dışında bu araç. Kontrol edin,” diyen Turan’la dudağımın kenarı yukarı kalktı. Şükrü ile Kubat arasındaki gerginliği almak için yan yana getirmesi detayım fark ettim. Gece gördüğü kâbusu dikkate almayacaktı. Onları, aralarındaki

bağları, iletişimleri, eksikliklerini düşünüyordu. Kendisini lanetli görmemesi, tamamen onlardan uzak kalmaması beni sevindiriyordu.

Biz timin annesiysek o da babası, Seziş. Bunu o da kabul edecek.

“Emredersiniz.”

Mikrofonu kapatıp ona doğru yaklaştım. “Birbirlerini yemesinler?” diye sordum sanki onları ciğerlerine kadar tanımıyormuşum gibi.

Bakışlarını bana çevirdi. “Yemezler,” dedi emin bir şekilde. “Şu an konu vatan.”

“Konu vatansa amaç ortak,” dediğimde bakışlarını benden aldı. Şükrü ile Kubat yan yana kontrollü bir şekilde inerken, “Kaç dakikamız var?” diye tekrar sordum.

Cep saatini çıkardı. “On.”

“Aklıma çok manidar bir fıkra geldi on deyince,” diyerek araya giren Nizami ile gözlerimi yakalanmış gibi kapattım. Mikrofonumuz açık kalmıştı. Neden Şükrü ve Kubat konusunda ikinci kez yakalanıyordum? “Bir gün Ceren annesine demiş ki anne İngilizce on ne demek? Annesi de demiş ki tenceren...”

“Allah canımı alsa da kurtulsam,” dedi Serkan onun şakasına. “Yoksa gülerken öleceğim.” Gülmüyordu hatta sinirliydi.

“Allah korusun,” dedi Fırat abi.

“Niye abi? Şehit olmak için hava yine çok güzel,” diye üstüne gitti.

“Kanka bir sus be,” dedi Şükrü. “Ağzının yayını sikeceğim artık. Düm-düz gireceğim direkt göreceksin, Serkan Direk.”

“Sağ ol, Şükrü,” diyen Fırat abiyle güldüm elimde olmadan.

“Önemli değil abi. Senin için sövdüm. Senin gibi düşünerek. Değil mi, amına koyduğumun Kubat’ı?” diye sert girişince sessizlik oldu.

Fırat abi, “Oğlum ben Kubat’a sövmem. Sen yanlış yerden girdin,” dedi ama Şükrü durmuyordu.

“Kalbinin kapakçığını siktiğimin Kubat’ı. Hayırsız, nankör, yüz­süz. Ağzına sıç-”

“Ne diyorsun lan?” diyen Kubat’ın sesiyle Turan’a döndüm.

Plan ters tepmişti!

“Keleş yeter!” diyen Turan ona döndüğümü hissetmiş gibi anında müdahale etti. “Acil bir konu olmadıkça mikrofonda sesini duyduğumun nefesini keserim. Herkes kapatsın mikrofonunu. Başlayacağım sizin muhabbetinize. Bokunu çıkardınız şarap çanağına soktuklarını.”

“Komutanım, siviller yerleşkeden ayrılıyor. Kadınların yanında birkaç çocuk da varmış. Onlar da dönüyor,” dedi Özgür.

“Yerleşkede çocuk gözlemledik mi?” diye sordu Turan.

“Hayır,” dedi Fırat abi sertçe. “İçeride yalnızca örgüt kaldı.”

Kaç kişi olduklarını aslında bilmesek de Tahrir’in burada bulunan örgüt lideriyle, Takoz’la, uzun yıllar dostluk kurduğunu biliyorduk. Takoz bu köyü ele geçirmiş, yerli halkı kullanıyordu.

Birkaç gün sonra bir silah sevkiyatı yönetecekti. Sevkiyat Irak sınırında olacaktı ve birkaç gündür burada örgütü bekliyordu. Kendisine katılacak olanlarla birlikte devam edecekti. Silahlar da büyük ihtimalle Tahrir’e gidecekti.

“Güzel,” dedi Turan ve arkadaki alüminyum bilgisayar çantasını önüne aldı. “Kubat durum ne?”

“Arabayı gözlemliyoruz. Olduğumuz konuma oldukça yaklaştılar. Örgüte katılacak olanlar değil gibi. Yollarını keselim mi?”

“Kaç kişi görünüyorlar?”

“İki,” dedi Şükrü. “Komutanım durdurup sorgulayalım mı?”

“Evet,” diyen Turan kenardaki küçük, siyah çantayı bana doğru uzattı. Ben de ciddiyetle çantayı kavrayıp açtım ve *jammeri** aktif hale getirdim. Turan istihbarattan dün gece gelen bilgisayarla bölgedeki teknolojik araçların sistemine girerken benim elimdeki *jammer* onların sinyalini kesmişti.

Sinyal olmadığı için sistemlerine giremediklerini düşüneceklerdi ama aslında biz sistemi ele geçirip onları oyun dışı bırakmış olacaktık.

“Özgür, Göktuğ... Kadınları ve çocukları uzaklaştırın. Hatta bölgede başka sivil varsa toplayın. Köyün çıkışına götürün.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Komutanım bu herifler nakit para getirdik diyor,” dedi Kubat sinirli bir sesle araya girip. “Tahrir ön ödeme yapmış. Tahrir’in piçleri bunlar.”

“Onları alın, yanımızda götüreceğiz,” dedi Turan kaşlarını çatarak. Bana döndü. “Tahrir yakın zamanda arayacaktır. Nakidin ulaşp ulaşmadığımı öğrenmek için,” deyince kafamı salladım aşağı yukarı. “Ne yapacağını biliyorsun.”

“Evet komutanım. Biliyorum!” dedim ciddiyetle.

“Yalnızca üç dakika sohbet edebilirsin.”

“Tamam,” dedim yine onaylayarak.

Derin bir nefes aldı. Bulunduğumuz tepeye baktı. Sonra silahını kuşandıktan sonra, “Fırat Demir, *droneu* sal,” diye buyurup yukarı çıkmaya

* Sinyal bozucu.

başladı. *Droneu* kontrol edecek olan ikisiydi. Bulunduğumuz ortamdan uzaklaşmaya başladılar. “Nizami, Sezin’in yanına geç.”

“Emredersiniz,” diyerek bana yaklaştı Nizami.

Fırat abi *droneu* ayarladıktan sonra havalanan cihaza bir kez baktım. “Kayıt, hazır,” diyen Turan’ın açtığı bilgisayar ekranına düşen çağrıya baktım.

Çağrıyı yanıtladıktan sonra kaskım ve maskemle birlikte ekrandaki yüze odaklandım. Otuzlarının sonunda olduğuna emindim. Saçlarında yer yer beyazlar olsa da esmer bir adamdı. Sol gözünün üstünde derin bıçak izi, onu uzak durulması gereken bir adam gibi gösteriyordu. Bense onu en yakın zamanda gebertmek için heves duysam da bunu yapamıyordum. Sağ göz kapağı düşüktü. Sakalları oldukça kirliydi ve arkasındaki gri duvarın önünde kameraya bakıyordu.

Bir süre yalnızca ekrana baktı. Üstümdeki kamuflajım ve kolumdaki bayrağımla neler döndüğünü çok düşünmesine gerek yoktu.

“Seni tanımıyorum,” dedi sert bir sesle. “Deli Komutan’ın askerisin?”

Ona cevap vermeden durdum, sakinleştim. O an ekrana benim Yorgi’ye kendimi ifşa ettiğim video geldi. Dövülmekten halsiz kalan vücuduma rağmen burnumu indirmiyor, kendimden ödün vermiyordum.

“Kızın ölüürken oradaydım,” diyordum Yorgi’ye. “Ölüürken onu izledim. Bana yalvarmasını, kurtarmam için ağlamasını izledim. Oradaydım, Yorgi. Keleş Timi, Gizem Artcan’ı korumakla yükümlüydü.” Kanlı dişlerimle gü-lüyordum. “Yolun sonu burası. Kim olduğumu mu merak ediyorsun? Gizem Artcan’ı kurtarmayarak ölümüne neden olan asker benim.”

Bakışlarımı Yorgi’den çekmeden sırtıyordum. “Sezin Kaza ya da siz ne diyardunuz? Hah, Deli Komutan!” Kafamı öne doğru eğerek dişlerimi dilimle ıslatıyordum. “Memnun oldum.”

Kafamdaki kaskı çıkardım. Daha sonra da maskemi alttan tutarak kaldırdım ve ondan da kurtulup yüzümü açığa çıkardım. Saçlarımı iki yana sallayarak kameraya baktım. “Deli Komutan’ın askeri değilim,” dedim. Bakışlarım Tahrir’in ekrandaki yüzünde sabit kaldı. “Deli Komutan’ın ta kendisiyim.”

Yüzümü görünce duraksadı. Oturduğu yerde geriye yaslandı. “Buna neden inanayım?” diye sordu sırtarak. “Bu da oynusa?”

Güldüm alayla. “İnanmayacaksan kendin bilirsın.”

“Bana Deli Komutan olduğunu kanıtlayacak bir şey söyle.”

“Bozuk üzüm,” dedim ona ciddiyetle. “Sana ilk kez böyle seslenen benim. İlk duyduğunda duvarları yumrukladığın ulaştı kulağıma, Tahrir. Kim bilir gerçek adını bilsem daha kaç duvar yumruklattırım sana...”

Yüzünde bir gülümseme büyüdü. “Bu senin Deli Komutan olduğunu göstermez. Beni korkutamazsın kadın.”

“Seni korkutmak mı? Niye böyle ucuz numaralara başvurayım ki? Ben sana kendimi gösteriyorum.”

Yavaşça, “Peki, neden şimdi?” diye sordu. “Neden şimdi kendini ifşa ediyorsun?”

Bir gülümseme belirdi dudaklarımda fakat bu gülümseme kayıtsız ölümcül kararlılığımı yansıtıyordu. “Çünkü seni yok etmek için zamanım doldu,” dedim. “Ve artık bir gerçeği kabul etmelisin, Tahrir. Deli Komutan’dan kurtulman imkânsız.”

“Cık,” dedi gülerek. “Onun gibi konuşuyorsun ama bunlar hâlâ bir kanıt değil.”

“Bugüne kadar yüzümü gören herkes öldü,” dedim sakince. Vaktim daralıyordu. “Kadın olduğumu bilen herkesi öldürdüm.” Mesajım netti. Tahrir yüzümü görmüştü ve ölecekti. “Çok az bir vakit sonra ecelin olacağım, Tahrir,” deyince işaretparmağıyla kamerayı gösterdi.

Kameraya yaklaştı. Gözleri ekrandaydı ve oldukça ciddiydi. “Sen gerçekten...” Duraksadı. “Sen...” Güldü alayla. “Ben bunca zaman basit bir kadının mı peşindeydim? Bu muydu? Benimle oynayan o efsanevi Deli Komutan Sezin Kaza, kadın mıydı yani?” Kahkahası kulaklarımı deldi. Eliyle masaya vurarak gülüyor, keyfini sürdürüyordu. “Senin yapman gereken bir yemeğin yok mu? Kadın dediğin evine bakar, temizlik yapar.”

Basit bir kadın değildim. Kadın olmanın ölümcül bir avantaj olduğunu, erkeklerin dünyasında yer almanın nasıl bir başarı olduğunu bilmiyordu. En büyük hatası buydu: *Benim gibi bir kadını hafife almak.*

Onunla sohbet etmeyecektim.

Onun ekrandaki pis suratına bakarken kafamı omzuma doğru eğdim ve yüzümdeki ciddiyetle dudaklarımı yaladım. Gülmeye devam ediyordu. Gözlerimi kısarak ileriye baktım, onun pis işlerine yardım eden mahlukların olduğu yerleşkeye odaklandım.

Üç dakikamın dolmasına yalnızca otuz saniye vardı.

“Kadınlar evine bakar,” dedim dağlarıma bakarken. Dağlarım evimdi. “Temizlik de yapar, bu doğru,” dedim fısıltıyla. Elimdeki butonu kaldırmadan önce gözlerimi kıstım. Tam o anda yanımda bir ekran daha belirdi.

“Hem evde...” Şimdi hem benim yüzüm hem de *drone* görüntüsü aynı ekrandaydı. “Hem de dağda.”

Elimdeki butona bastım. Yerleşke alanının patlayan görüntüsü ile yüzümde bir gülümseme doğdu. Yolladığı para da silahlar da artık ona ulaşmazdı çünkü aracı adam yoksa mama da yoktu.

Aracısı olan örgüt lideri, yanındaki yirmi kişiyle birlikte benim tarafımdan toz edilmişti.

“Bu sefer kurtuluşun yok. Damarlarındaki kanlarını köpeklerinin başından aşağı döküp hepinizi meydana asacağım. En başta sen olacaksın ve ben senin karşında tam da senin attığın kahkahalarla ölü bedenini izliyor olacağım, Tahrir.”

Tahrir’in yüzünde bir değişim oldu. Gülüşü kayboldu ve yerine anlık bir korku yerleşti. Bu onun sonunu hazırlayışımın ilk işaretiydi.

23. YORGUN ADAMIN TEK DURAĞI

Tunceli

Eve girip ceketimi asarken bir yandan da çoraplarımı çıkarmaya çalıştım. Banyoya girmem gerekiyordu. Çok hızlı davranarak evden çıkmalıydık.

Nikâh dairesi kapanmadan tarih almamız gerekiyordu.

“Annenler gelecek mi?” diye sordum konuyu tekrar açmak isteyerek.

“Nereye?”

“Nikâha?” Ona garip bir bakış attım. “Aileni çağırmayacak mısınız?”

Omuzlarının kasıldığını fark ettim. Yüzüme bakmasa da beden dilini çözmüştüm. Bu konudan halen kaçmak istiyordu. “Daha yeni döndüler.”

Yavaşça dikilip kollarımı göğsümde bağladım. “Çok hızlı bir şekilde nikâh masasına oturacağımızı biliyorlar mıydı?”

Elinde tuttuğu ceketini benim ceketimin üstüne asıp bana döndü. “Hayır,” dedikten sonra bakışlarını benden kaçırdı. Tişörtünü ense kısmından tutarak bir çırpıda çıkardı ve koridora yöneldi.

“Ne demek hayır, Alp?” diyerek peşine takıldım. Yatak odasına girdiğini görünce tıpış tıpış arkasından odaya girdim.

“Annemin işleri var. Babam da onun yanından ayrılmıyor. Uraz desen stajına döndü. Melike Nisan zaten Tunceli sınırlarından çıkmıyor. Onun olması yeterli.”

Kemerini çıkarmaya koyuldu. Tam karşısında dikildim ve ona zahmet olmaması adına elimi elinin üstüne koydum. Sert, ifadesiz bir şekilde yüzüme dönmesi beklemediğim bir şeydi. “Annenin işlerinin olduğunu nereden biliyorsun?”

Mimiksiz bir şekilde cevapladı. “Onun hep işleri vardır.” Elini kaldırıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken yanağımı okşadı. Derin bir nefes alma ihtiyacı ile doldum. Yüzündeki soğukluğa rağmen beni ısıtmaya çalışması çığlık atmak istememe sebep oluyordu. “Kendisi bir başsavcı. Bu tarz şeylerle ilgilenemez.”

“Alp bu tarz şeyler dediğin nikâhın,” diyerek elimi elinin üstüne koyarak indirdim. Benimle oynamasını değil, konuşmasını istiyordum. Sustuğu yetmemiş miydi? Zaten tüm dünyaya yıllardır susuyordu. “Evleniyoruz.”

Bir şey demek istese de dudaklarını birbirine bastırarak sustu. Bana hep susuyordu. Bakışlarını benden çektikten sonra etrafa bakınması, benden kaçması sinirlerimi bozdu. İki elim onun karın kaslarının üstüne değdiğinde her bir kası gerilse de rahat durmayarak ellerimi tenine sürttüm ve belinin iki yanına getirdim.

Derin bir yutkunuş sesi geldi ve nihayetinde bakışları bana döndü. Dönecekti tabii ki. Bir adım atarak ona yaklaştım. “Ne diyecektin?”

“Ne?”

“Bir şey söyleyecektin, vazgeçtin. Vazgeçme. Söyle.” Ellerim yavaşça sırtına doğru yol aldı. Sırtını okşarken ona alttan bakıyor olabilirdim fakat bu yanıltmamalıydı. Şu an üstteydim. Altımda eziliyor sayılırdı.

Bu gibi anlarda ondan daha büyük hissediyordum. Çaresizliği bakışlarına ve yüzüne yansıdığında onu alt etmek çok kolaydı.

“Bana hiçbir zaman vakti olmadı, düğünümde de vakit bulmasına lüzum yok,” dediğinde çenemi göğsüne yaslayarak ona baktım. “İsteme için çağırmak da zorunluluktan zaten.” Sıkıntılı bir nefes verdi. “Sadece annem olarak yanımda olmasını istedim ama o Firuze Akkurt... Her zamanki gibi hayatımı mahvetmenin bir yolunu buldu.”

“Belki bana kızacaksın ama anneni sevmiyorum,” dediğimde güldü birden. “Gülüyorsun ama sevmiyorum. Bana âşık olabilir -ki biliyorsun gördüğü her yerde beni övmekten geri duramıyor- ama ben sevmiyorum işte. Seni bu duruma soktuğu için.”

“Ne durumdaymışım ben?”

Başta söylemek istemesem de bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Sonra başımı yavaşça sağ omzuma doğru eğerek, “Yaralı,” diye fısıldadım. Beklemediği yüzündeki taş gibi ifadesinden belliydi. Fısıldamış olabilirdim, sözlerim onun yüzünü okşamış olabilirdi ama biliyordum ki gözlerinin arkasında saklamaya çalıştığı beden benden okkalı bir tokat yemişti. “Sende yara bıraktığı için onu yaralamak istiyorum.”

“Sezin-”

“Tamam, sen istemediğin için bir şey demiyorum zaten.” Akkurt ailesi maalesef düğünde olacaktı. Bunun önüne geçemezdim. Annesini görecekti. Annesini ben de görecektim, ona edecek iki çift lafım vardı. “Onu nikâhta görmek istemiyor musun?”

“Raporumun altına imza atacak başsavcıyı nikâhımda görmek tercihlerimden biri değil.”

Anlıyordum. Onu çok iyi anlıyordum. Bir kez olsun ailesinin gerçekten yanında olmasını istiyordu. Annesini görmek istiyordu. Ben de senelerce

istemiştim. Anneme yanımda olması için yirmi dokuz yaşında yalvarmış-
tım. Çok boktan hissettirmişti.

Yeniden Kaza ve Zede'si olarak bileklerimizden kırmızı iple birbirimize
çekildik. Kırmızı ip, kader yazgımızdı. Onunla bir yerden benzemek ve bir
yerden bağlı olmak güzel, bağlı olduğumuz yerin her bir zerremize çentik
atması berbattı.

Ayrı yerlerden çok farklı yaralar almıştık. Sonuç aynıydı. Yıllar süren
yalnızlığımızı bir tek birbirimizle kırabilmiştik. Bizim birbirimizden başka
bizi anlayacak kimsemiz yoktu.

"Melike Nisan söyleyecektir," dedim mantıklı bir bakış açısıyla bakma-
ya çalışarak. "Gelecektir annen."

"Melike Nisan'ın nikâhı son anda öğrenmesini sağlarım," diyerek kesti-
rip attı. "O zaman gelmek için vakitleri olmayacaktır."

Şöyle bir durum vardı ki... Hazırlattığım düğünden Melike'nin haberi
vardı. Büyük ihtimalle Alp hariç tüm aile üyelerinin de haberi vardı çünkü
Melike biliyordu.

Konuyu geçiştirdim. "Kâbus hakkında konuşm-"

"Bebğim," dedi uslu bir sesle. Öyle güzel böldü ki kızamadım bile.
"Kâbuslarımız korkularımızdır. Ben de korkuları hakkında konuşmayı sev-
meyen bir adamım." Bir elini kaldırarak yanağımı okşadı. "Merak ediyor-
sun. Ne hissettiğimi, ne düşündüğümü bilmek istiyorsun..."

"Evet," dedim sanki bunu yapmasam beni idam edeceklermiş gibi şaş-
kın bir sesle. Elimin biri tenini okşayarak sol yanına, ikiye böldüğü kalbinin
benimle dolu tarafına dokundu. "Ben senin yalnızca kalbini değil," dedim
ve diğer elimi de teninin üzerinden kaydırarak yukarı kaldırdım. Tam da
şakağının üstüne dokundum. "Zihnini de sevdim. Birisinden eminim..."
Emin olduğum yerini, kalbinin üstünü okşadım. "Diğeri uçsuz bucaksız.
Keşfetmek istiyorum," derken şakağını okşadım. Gözleri çok ağır hareket-
lerle kapandı. Kendini bana bıraktığında başparmağımın ucuyla alnını ok-
şadım. "Beni al oraya. Birlikte alalım ağrını."

Direndi belki de birkaç saniye. Bilemiyordum. Gözlerini kapatıp doku-
nuşlarımın tadını birkaç saniye çıkardı. Dudakları aralandığında ağzından
çıkacakları merakla bekledim.

"Bazen bu siktiğimin kafasını koparıp atmak istiyorum, Sezin."

"Anlayabiliyorum."

"Geçmiş taşıyamayacak kadar çok yorgunum," diye fısıldadı.

Bu, aylar sonra ondan duyduğum en içten, en bizlik cümleydi. Omuzlarındaki yükü bana uzattığını görüyor gibiydim. İkimizin de yükü vardı ve biz bu yükü paylaşıyorduk.

“O zaman bırak.” Taşımanın yorgunluk getirdiği yılları çok iyi bilirdim. “Olduğun yere çökmeden geçmişi bırak ve devam et.” *Benimle devam et çünkü ben devam etmeyi bir tek seninle becerebiliyorum.*

“O bırakmıyor,” dedi yine fısıltıyla. “Beni kemiriyor... her şey. Geçmiş, olanlar, yaşananlar, silemediklerim, unutamadıklarım... Yakın geçmiş, uzak geçmiş... Yaşatmıyor.”

“Yaşanmıyor. Onları taşıdıkça yoruyor, küçültüyor, düşürüyor,” dedim anlayışla.

“Düşünmemek istiyorum. Delirmemek için uğraşıyorum.” Ben onun alnını okşadıkça kasları elimin altında eridi sanki. Öyle teslimdi ki... “Sen olmasan ne yaparım, bilmiyorum.”

Yüzüne bakarken içim onun yoluna serildi. “Ben buradayım canım.”

“Sen yokken susmuyor zaten.” Gözkapakları da yüzüme vuran nefesi gibi titredi. “Sesler... susmuyor.” Ruhunun dermanını ellerime emanet etmiş gibiydi. “Öldüler ama kafamın içindeki mezarlarını kazamadım hiçbir zaman.”

Altdudağımı ısırdım. Ağlamak istemiyordum. Çok zordu ama dayanmaya çalıştım. Askerdik, kazandığımız kadar kaybettüğümüz de olmuştu. Ekmeğimizi böldüğümüz dostlarımızı toprağa vermiştik. Acısı geçer, biter, o toprakla birlikte yok olur sanıyorlardı. Geçmiyordu. Her geçen gün daha da acıtıyordu. Hatıralar zihninde çürüyor, zararına rağmen bir türlü gide-miyordu. Onlarla yaşamaya alışıyordun.

Her şeyi unutmali, şehidini hep hatırlamalıydı insan.

Turan unutmamıştı. Şehit olan dostlarının mezarını hiç kazmamıştı, onlarla yaşıyordu.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım. Bir acı, yüreğimi delip geçtiğinde tek bir yer kırıldı. Normalde kalbime bir yara bandı yapıştırıp saran adamın acısına kalbimin bir parçası düştü. Kayıplar çok ağır çöktü üstüme. “Bununla yaşamak zorunda olduğun için çok üzgünüm.”

“Yalnız olmayı hayatımın her anında benimsemiştim. Onlarla tanışana kadar...” Saçlarını, alnını, şakaklarını okşuyor, kafasının içini rahatlatmaya çalışıyordum. Çocukça bir istekti ama başarabildiğimi hissetmek büyük bir insanmışım gibi de hissettiriyordu. “Çocukken baban evinizin duvarlarını yıktığında, annen kapısını kırdığında çatı olmak zorunda kalıyorsun. Hep birilerine çatı oldum da kimse bana ev olamadı.” Gözlerini araladığı an

gözlerinin beyazının kızardığını gördüm. Gözümden düşen yaşa mâni olmadım. Onu bu kadar savunmasız gördüğüm ilk andı. "Onlar ev olmuştu." Derin bir nefes aldı. "Benim evimi aldılar, Sezin."

"Çok özür dilerim," dedim yaşlarımı silemezken.

Dudaklarında minik bir gülümseme açtı. "Sen niye özür diliyorsun?"

"Çünkü senden özür dileycek kimse yok." Gülümsemesi yavaşça soldu, bakışları yaşlarıma takıldı. "Ben senin affedebileceğin kişi olurum." Derin bir nefes aldım. Ellerim yanaklarına tutundu. "Her şeyin olurum."

"Ah, Sezin," diyerek beni birden kendisine çekti. "Sezin..." Belimden geçirdiği kollarını sırtımda birleştirdi. Bana ilk kez bu kadar sıkı, bu kadar sert sarıldı. Göğsünün içine girip o sıkıntıyı almak geçti aklımdan ve keşke dedim kendime, keşke böyle bir gücüm olsaydı.

Yüreğinin çaresizliğiyle yüzleşince insan, dünyadaki tüm güçlere sahip olmak isterdi. Ne kadar gücüm vardı bilmiyordum, onun için hepsini feda ederdim.

"Yorulduğunda dinleneceğin evini almışlar. Ne duvarları ne kapısı ne de çatısı kalmış ama ben sana sağanaktan korunacağın durak olurum."

"Sen benim her şeyimsin," dedi yüzünü boynuma gömerken.

Omuzlarına sımsıkı sarılmaya çalıştım. Bir çocuk gibi bana sığınışına çare olmaya çabaladım. O an en büyük bendim. "Yaşadıkların için, bununla devam etmeye çabaladığın için özür dilerim. Kafanın içindeki tüm korkularını ve endişelerini alabilsem bunu yapardım."

"Yapıyorsun güzelliğim," diye fısıldadı. Boynumdan öptü. Ensesindeki saçlarını ve tenini okşayarak onu dinlendirdim sokulduğu yerde. "Bir tek sen becerebildin bunu."

"Seni çok seviyorum," dedim yüreğim patlayacak gibiyken. Onun sevgisi bomboş geçirdiğim yıllara inat dolduruyor, taşıyordu yüreğimi. "Alp, seni çok seviyorum."

Kollarını gevşettiğinde ona bakmaya fırsatım olmadan dudaklarımda dudaklarını hissettim. Dudaklarımı aralarken onun öpüşünün hızına ve muhtaçlığına yetişmeye çalıştım.

Çok geçmeden beni yatağın üzerine oturttu. Kafam yukarı kalkarken eli yanağımın üzerine serildi. Dili ağzımın içerisindeydi. Dudakları dudaklarımı tarumar ediyor, bana eziyet çektiyordu. Soluklanıyordu. Ev değildim belki, çatı da değildim ama en azından durak olsaydım.

Yorgun adamın tek durağı.

Sağ bacağımı eliyle açtı. Kafamı yukarı kaldıracaktım ki beni şaşırttı. Bacaklarımda arasında dizleri üzerine çöktüğünde yüzlerimiz karşı karşıya

kalmıştı. “Her zaman mükemmel olmayı bir şekilde başarıyorsun,” diyerek elime uzandı. Elimi nazikçe dudaklarına götürdüğünde kalbimin göğsüm-den fırlayacağını hissettim. “Ben çok şanslı bir adamım.”

Derince yutkundum sözlerine. “Ben de çok şanslı bir kadınıym.” Diğer elimle kulağının üzerinden geçip parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım. Bakışlarım saçlarına döndü ve göğsüm bir kez daha yükseldi.

“Senin gibi bir kadına âşık olmak benim yalnız hayatımda kendim için yaptığım en kalabalık karar.”

“Alp...”

“Alaydan bir kadına âşık olacağım aklıma gelmezdi. Onunla gelecek hayalleri kuracağım, ona âşık olduğumu anladığım an yüzük araştırmaya başlayacağım aklımın ucundan geçmezdi. Onunla çocuk yapmayı, yaşlanmayı, birlikte birçok şey başarmayı istemek benim için düşünülmeyecek kadar kaybolmuş hayallerdi. Sen bana hayal vaat ettin.” Bana doğru yaklaştı. “Kaybolduğum yerden çıkardın.”

“Sana çok âşığım,” dedikten sonra ensesinden tutarak onu kendime çektim. Dudaklarımız tekrar birbirine yapıştı. Bu sefer yumuşak ve sakin-dik. Dudaklarımız ayrıldığında kalçama sımsıkı sarılarak kafasını kucığıma sakladı.

Parmaklarım saçları arasında gezinirken gülümsedim. “Sana hayal değil, gerçeklik vaat ediyorum canım. Aklının ucundan geçmeyen her şeyi yaşayacağız. Ben, sen ve yaşayacağımız her şey gerçek.”

Birkaç saat içerisinde gerekli olan her şeyi halletmiştik. Evrakların çoğu sorunsuz hallolmuştu, bir şey hariç! Elimdeki fotoğraflara bakarken kaşlarım çatıktı. Turan dünyanın en yakışıklı ve sekizinci harikası gibi görünürken ben cezaevi kaçkını gibiydim.

Ve benim tekrardan fotoğraf çekilmeme izin vermemiş, aceleyle beni fotoğrafçıdan çıkarmıştı!

Bu bir savaş çağrısıdır, Seziş.

“Şu halime bakar mısın? Birazdan tünel kazıp çıkacağım soğuk duvarlar arasından.”

“Öyle bir şey yok hayatım.”

“Nasıl yok, Alp? Birazdan karşımdaki gardiyanı beze sarılı camla delik deşik edip anahtarını çalacağım.”

Bana garip bir şekilde baktı. “Bu senaryoları sürekli düşünüyor musun?” Birden duraksadım. “Yo.”

“Seni yanlışlıkla hapishaneye atarlarsa diye kaçış planını hazırladın mı?”

Bunu nereden biliyor, Seziş? Tamam, böyle garip huyların var. Tüm senaryoları yaşadığını düşünüp kaçış yolu aradığın doğru ama bu kadar da bilmesine gerek yok.

Yüzümün üşüdüğünü hissettim. “Nereden çıktı şimdi bu?”

Boğazdan gelen bir sesle gülerek, “Düşünüyorsun, değil mi?” dedi ve kafasını hafifçe iki yana salladı inanamaz gibi. “Gerçekten çok garip bir kadınsın.”

Garip bir kadın mı?

“Normalini bul o zaman!” dedim ben de koluna sertçe vurarak. “Garipmiş. Evlenme o zaman garibin tekiyle.”

“Garibin tekine âşığım ama.”

“Hâlâ devam ediyorsun ya, inanılmaz bir adamsın!” diyerek tekrar vurdum koluna. Sarstım kolundan. “Tamam, boşanalım o zaman!”

“Daha evlenmedik bile.”

Bu amatörliğe çok içerisinde bakıyorum, Seziş. Hiç Turan'lık değil. Bence artık erkek kişinin partneriyle uğraşmaktan keyif aldığı döneme girdik. Gerçekten, Allah kahretmesin...

“Bu gidişle evlenemeyeceğiz zaten,” dedim ve oflayarak önüme döndüm.

“Evleneceğiz,” dedi sert bir sesle. Tekrar, “Evleneceğiz,” diye derinden gelen bir sesle ekleyince bakışlarım yavaşça ona döndü. Çok heyecanlıydım.

Kalpten gitmesen bari, Seziş. İlk göz göze geldiğiniz andan beri bu anın hayalini kurdum. Tut kendini, evlendiğinizi görmek en çok benim hakkım.

“Bana garip dedin.”

“O garibe âşığım, yanıyorum, onunla yaşlanmak istiyorum da dedim mi?” Dudaklarımı ıslattıktan sonra bana yeşil olan gözlerinin baharında kayboldum. “O garibin tek bir nefesine muhtacım, tenine divaneyim dedim mi?”

“Konuyu nereye çekiyorsun? Ten falan,” diyerek yutkundum ama bakışlarımı ondan da alamadım. Az önce üşüyen yüzüm şimdi alev alev yanıyordu. Ona bakmak çok terbiyesizce bir şey gibi geldi. Aklım hep oradaymış gibi hissettirmek istemezdim ama aklım oraya kayıyordu işte. “Konumuz bu değil.”

“Benim konum sensin ve her zaman da sen olacaksın,” diyerek uzandı ve elimi bir centilmen gibi dudağına yaklaştırdı. Bakışlarıyla dikiz aynasını kontrol ederken elimi sıra hasretiyle yanarcasına öptü ve avucu içerisinde tuttu.

“Garip miyim?”

“Garip olmasan olmazdı,” dedi o da ciddiyetle. “Ben normal bir adam değilim, sen de normal bir kadın değilsin.”

“Güzel miyim peki?”

“Güzelsin bebeğim.” Yüzümde küçük bir gülümseme doğdu. “Evlilik cüzdanımızda gardiyanı şişleyecek gibi duracak fotoğrafın olsa da dünya güzelisin.”

Dünya güzelisin dedi, Seziş. Kocamız bize âşık!

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Farkında değilmiş gibi arabayı sürmeye devam ediyordu. Gardiyanı şişleyecek gibi mi duruyordum? Onu söylemese olmaz mıydı?

Dudağımı büzerek yine fotoğrafıma baktım. Tamam, biraz sert bakmıştım kameraya, bunu kabul ediyordum. Adam gülümseyin dedikçe ciddi durmuş, bana sürekli gülümsememi söylediği için de terslemiştim. Böyle şeyler olabilirdi, ben gelindim!

Adam senin damat olduğundan emindi halbuki. “Çek işte kardeşim, kırmayayım kameranı,” demeyip lafına uysaydın bunlar başımıza gelmeyecekti.

Sicili kabarık bir suçlu gibi görünüyordum.

O kadar da değil, Seziş. Normal bakmışsın işte. Her zamanki halin.

Turan da benim gibi bakmış, ciddi durmuştu ama o çok güzel görünüyordu. Ben birazdan kavgaya karışacak gibiydim.

Ofladım. Çirkin miydim yani? Kim evlilik cüzdanında kaşına çizik atılsa sırtıtmayacak bir belalı görünüşle olmak isterdi ki? En azından ben istemezdim! Yanaklarımı şişirdim, burnumdan sert nefesler almaya başladım.

Turan elini uzatıp yanaklarıma iki yandan bastırınca ona kaşlarımı çatarak baktım. Gözleri görünmeyecek kadar gülüyordu ve yanağındaki çizgileri belli oluyordu. Bu kadar eğlenmesindeki sebep neydi?

Seziş, gerginliğini almaya çalışıyor sanırım. Gerginlikten patlama diye eğleniyor diye düşündüm. Bence öyle, fikrimce.

Bakışlarımı dışarı çevirdiğimde nikâh dairesine geldiğimizi fark ettim. Turan arabadan indikten sonra yanıma doğru gelirken gözucuyla ona bakıp önüme döndüm. Kollarımı göğsümde kavuşturmuştum. Az önce yaptığı hareketten dolayı küsmüştüm ve hâlâ küs olduğumun farkında değildi. Neden farkında değildi? Beni sevmeye ara verdiyse aramıza dağlar dikecektim.

Benim tarafımdaki kapıyı açtıktan sonra elini arabanın üstüne koyup bana doğru eğildi. Ona bakmadığımı fark edince, “Küstün mü?” diye sordu gülmemek için zor duruyormuş gibi bir sesle. Burnumu diktim ama cevap vermedim. Yapmasaydı bir şey demezdim. “Ne yaptım?”

Farkında bile değil, Seziş! Biz bunu evlenmeden boşayalım. Boş ver. Geri dönelim işte. Nafaka parasını da çatır çutur harcarız.

“Bakmayacak mısın bana müstakbel Akkurt?”

Gözücüyla ona baktım.

Ay ne dedi, Seziş? Dönmeyelim. Bas nikâhı, hemen burada şu an.

“Yeni mi aklına geldi müstakbel karın olduğum?” diye burnumu kırıştırdım. Az önce gardiyanı şişleyecek garip olduğumu düşünüyordu. Sonunda aklına karısı olacağım gelmişti.

Elini arabanın üstüne yasladığı için pazıları şişmiş bir karizma abidesiydi. Evet, karizmatikti ama gıcıkta. Ayrıca üstüme eğilerek beni erki alanına çekmeye mi çalışıyordu?

Zaten o alandan hiç çıkmıyoruz ki! Seziş, nasıl dayanacağız? Turanişko'ya dayanmak Bizans'ın İstanbul'u korumasından daha zor...

“Bir şey yapmadım ki fısıldım,” derken hâlâ gülmemeye çabalaması komik değil, sinir bozucuydu. Hem benim küstüğümü fark edemeyecek kadar öküz hem de bozulmuş suratıma gülererek bakacak kadar sırtık sansardı!

“Tamam Turan ya,” diyerek onu elimle kenara ittim. Kucağımdaki evrakları aldım ve arabadan indim. Kapıyı da sertçe kapattım arkamdan. Binaya doğru yürümeye başladığımda arkamdan gelen kahkahalarını duyuyordum. Elimi arkama doğru umursamazca salladım. “Bir de gülüyorsun! Gerçekten aşkımız bitti.”

“Nasıl bitti? Daha yeni başlıyor.”

Arkamdan tıptı tıptı gelmeye başladı. Tabii ki gelecekti. Onu umursamadan binadan içeri girecekken koca adımlarıyla bana yetişti, kolunu omzuma attı. Kolunun altından çıkmak için, “Bırak ya,” diyerek hareket edecektim ki izin vermedi.

“Sadece gerginliğini almaya çalışıyordum. Ben senden daha sert bakmışım ayrıca. Senin şu güzelliğine bak,” diyerek elimdeki dosyayı açtığında ilk sayfada fotoğraflarımız göründü. “Mükemmel görünüyorsun. Sadece gerginlikten kafaya takıyorsun ama hiçbir şey yok. Gerçekten sevgilim.”

Fotoğrafa baktım. Tamam, aynı zamanda güzeldim de. Yüz hatlarım çok keskin görünmüştü, sert bakınca da öyle görünmüştüm.

Sert görünmekten nefret ettiğimi söylemiyordum. Sadece evlilik cüzdanımda daha sakin olabilirdim!

“Çok güzelsin. Benim nişanlım çok güzel. Eşsiz,” diye konuştu. Fotoğrafıma bakmaya devam ettim. “Bana bakmıyorsun,” dediğinde de bakmadım. “Bebeğim,” dedi kafasını bana doğru eğerek. Bakışlarımı ona

kaldırdım. Bitiyorum, tek kelime edemiyorum, aşkından geberiyorum be adam... “Tamam, özür dilerim.”

Olmaz, düşman çabuk pes etti. Sert duruşumuzu korumak- Siktir et, çok âşığız.

“Çabuk özür diledin, hayırdır?” desem de gardımı çoktan indirdiğimi biliyordum. Büyük ihtimalle o da biliyordu.

“Tatlılığına karşı savunmasızım.”

Çok heyecanlıydım. Allah kahretsin ki buraya ilk kez geliyordum ve gerginliğim yüzünden fotoğrafıma ve onun yaptığı küçücük bir şeye takılmıştım. Bana olan ilgisi heyecanımı alır diye düşünerek küsmüştüm ama yok! Adam heyecanımı daha da harlıyordu!

Sessiz kalınca yanağımı okşadı. “Heyecanını anlıyorum.”

“Sen de benim kadar heyecanlı değil misin yani?”

“Heyecanlıyım tabii ki.”

“Alp, biz şu an...” Etrafıma bakındım. “İnanılmaz geliyor. Ben... gerçekten rüyada gibiyim.”

“Ben yanımdayım. Birlikteyiz,” diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı. “Söyle bana. Rahatsın, iyisin.”

“Heyecanlıyım.”

“Aslında mükemmelsin.”

“Midemde kocaman bir arı kovarı varmış da midemin içerisini yakıyormuş gibi...” Ne? Gözlerimi korkuyla kocaman açtum. “Alp, kelebeklerim ölmüş, arılar gelmiş!”

Durdu ve gözlerini kapatıp güldü. Sabırlı ve durumdan gayet keyif alan bir hali vardı zürafanın. Tabii keyif alırdı. İki saattir kıvranan bendim, o değildi! Boğazdan gelen derin, tatlı sesiyle âdemelmasına bakakaldım. Gözlerini açtığı anda bakışları taptaze görünüyordu. “Benim elimden tutarsan kelebeklerin canlı kalır.”

“Evet.” Yutkundum. Onunla bahar vardı ve korkunç olan her şey sili- niyordu. İyiydim.

Hayır, çok heyecanlıyız, Seziş! Allah kahretsin! Gayet normal bir an gibi... Normal falan davranamıyoruz!

Her şey güzel ilerleyecekti. “Senin elinden tutarken her şey canlı, her şey bahar. İyiyim, sakinim, heyecanım tatlı ama aklımı başımdan almıyor.”

“Evet...” diyen sakin sesi daha da sakinleştirdi. “Evet, her zaman nerede ve kim olduğunu bilen mantıklı bir insansın. Tabii ki. Değil mi?” Başımı aşağı yukarı salladım. “Kimin nişanlısı?”

“Senin... sanırım,” dedim nazlanır gibi.

Gözlerini kısararak bana yaklaştı. “Kızım ben seni almışım, başımın tacı yapmışım. Hâlâ sanırım diyorsun. Neyin şüphesi bu?” Sertçe yanağımdan öpünce yüzümdeki şaşal gülümsemeye engel olamadım. “Benimsin işte.”

Daha sakın sayılırdım. Evrak tutmayan elimi onun koca avucuna sakladım. Sımsıkı tuttu. Birlikte içeri girdiğimizde iki saattir kapıda salak salak konuşan çifti -bu biz oluyorduk- izleyen danışman kız gülümsedi zorla. Günde bunu yüz kere yapıyor olmalıydı. “Buyurun.”

Turan bakışlarını bana çevirdiğinde kıza bakıyordum. Derin bir nefes alarak cevap verdim. “Nikâh tarihi için gelmiştik.”

“Koridoru takip edin. Sonra sola dönün, sağdan üçüncü kapı,” dedi ve Turan’a ters ters bakıp önüne döndü. “Millet direk gibi adam alıyor, bana da bir altmış beş *exim* yazmaya devam etsin,” diye ağzının içinden söylendi.

O bizim civanımıza direk mi dedi, Seziş? Evimizin direğine yalnızca biz direk diyebiliriz.

Kaşlarım iyiden iyiye çatılırken Turan kıza bir şey demeden beni sürüklemeye başladı. “Bana ne senin yer elması *exinden*? Ben mi dedim bir altmış beş adama güven diye? Manyak mıdır, nedir?” diye söylene söylene yürüdüm öfkeyle.

Neşeli gününü bozma, Seziş. Takılma. Hiçbir şey moralini bozamaz.

“Sence de saçma konuşmadı mı?” diye sordum Turan’a sinirle.

“Kim?” diyerek bana baktı.

“Danışmadaki kız.”

“Bilmem,” dedikten sonra yutkundü. “Ne dediğini duymadım.” Sonra beni kendisine çekip kafamın üstünden öptü. “Umursama böyle küçük şeyleri. Şu ana odaklan.”

“Evleneceğiz.” Yüzümdeki heyecan tüm damarlarıma yayılmış gibi elini çekiştirdim. Dudaklarım arasından bir nefes verdim. Tam o an ona odaklanınca güldüm ister istemez. Her zaman soluk ve cildini lekeli gibi gösteren çilleri daha belirgindi. Boynu ve ensesi kızışmıştı. Gözbebekleri büyüdüğü için şu an gözleri siyah diyebilirdim.

“Sen de heyecanlısın.”

“Yani...” dedi normal bir sesle.

“Sen alışkınsın ya evlenmeye... ondan biraz garipsedim,” deyince duraksadı. Suratı bozguna uğrayınca ağzımdan bir gülüş kaçtı.

Gözlerini kısararak kafasını hafifçe sola eğdi. “Kokarcayım, bu işi iyi yapıyorum diyorsun yani?”

“İlk defa yapmıyorsun sonuçta. Haksız değilim.”

“İlk defa yapıyorum,” diyerek dudaklarından bir nefes bıraktı ve yüzüne baktı derin derin. “İlk defa bir kadının elinden tutuyorum. İlk defa bir kadınla gelecek için adım atıyorum.”

“Ben de...” diye fısıldadım. “Yani ilk kez böyle...” Konuşmadan sustum çünkü kapının önüne gelmiştik. Kalbim ağrıdı. Normalde en korkunç çatışmalarda dahi sakin kalabilen, iradesini kontrol edebilen ben, bu adamın yanında kanatlanıp uçacaktım sanki! Bu kadar heyecanlanma sebebim neydi?

Kara sevdaya yakalandığım adamla evleniyor olmam mıydı? Evlenmiyordum ki daha! Sadece nikâh günü alıyordum.

Seziş, çocuk gibisin. Durduramıyor, önüne geçemiyor, yalnızca heyecandan bayılacak gibi hissediyorsun. Hakkın ama bu senin. Hem sevdiğin adamla hem yakın arkadaşınla hem ailenle hem komutanınla hem silah arkadaşınla hem de bu hayatta seni gerçekten anlayan tek kişi ile evleniyorsun. Hakkın, Seziş.

Kapıya bakarak, “Alp, fark ettin mi? Son dul günlerin,” diyerek heyecanla güldüğümde o da güldü. Heyecandan ne dediğimi bilmiyor sayılırdım. “Korkma, aldım ben seni. Sahip çıkarım sana.”

“Sağ ol hayatım.”

İçeri girmemiz ile çıkmamız arasında çok bir vakit yoktu. Adam içeride bizim asker olduğumuzu anlayıp sohbet kurmak istese de Turan hiç sohbet modunda olmadığından olsa gerek adamı kısa cevaplarla yıldırılmıştı. İnce belli bardakta demli çayımı da içememiştım!

Adam hangi tarihi istediğimizi sormuştu. Seçtiğimiz en yakın tarih, iki gün sonrasıydı.

İkimizin de telefonu aynı anda çalmaya başlayınca derin bir nefes alarak telefonlarımızı çıkardık. Benim ekranımda *Aslıko* yazarken onda *Nizami Yıldırım* yazıyordu.

Bu iki dangalak büyük ihtimalle aynı yerdelerdi. Neyin geldiğini merak ederek telefonu açtım ve kulağıma götürdüm. “Akşama kına gecesi var!” diye bağırdı heyecanla.

“Ne saçmalıyorsun?” diye çıkışınca hevesinin götünde patladığını biliyordum.

“Ne var ahiretliğim ya? Kız kıza eğlenir, senin son bekâr zamanlarını kutlarız.”

Gerekli değildi.

“İstemiyorum öyle bir şey.”

“Tamam, bekârlığa veda yapalım o zaman. Kız kıza!”

Müthiş bir hata olurdu.

“Sevil abla striptizci çağırır, böyle bir riske girişemem,” dediğimde Aslı kahkaha atarken Turan çatık kaşlarla bana bakıyordu. Elimi havada sallayıp dilimi de dışarı çıkardım *salla* der gibi. Hiç de sallamadı. Hem Aslı'nın hattından hem de Turan'ın telefonundan duyduğum Nizami'ye cevap vermemeyi, bana ısrarla bakmayı sürdürdü.

“Striptizci mi?” dedi sert bir sesle.

“Yok öyle bir şey Allah aşkına,” diyerek göz devirdim ona.

Ben bekârlığa veda, kına falan istemiyordum. Çok da gerekli görmüyordum. Bekârlığa veda edeceksem de Turan'la ederdim. Açıkçası düğüne kadar müstakbel kocamla yan gelip yatmayı planlamıyorum desem yalan olurdu. Evimizi özlemiştim. *Onunla yalnız kalmayı daha çok.*

Aslı sabırlı bir nefes aldı. “Kına gecen olmasın mı?” Cıkladım. “Bekârlığa bile Turan'la mı veda etmek istiyorsun ya? Bu kadar da kocacı olunmaz!”

“Sana ne kızım? İstemiyorum işte. Hadi, yallah!” diyerek telefonu kapatacaktım ki, “Dur dur, tamam! Allah'ın belası, dur! Ben senin böyle bir bok yiyeceğini biliyordum. Kaç gündür kına diye başımın etini yiyor Sevil ablalar, Sezin istemez dedikçe zorladılar ama bekârlığa vedayı yapacağız, tamam mı?”

Sessiz kaldım. Kına istemezdim elbette, ne gerek vardı? Evinden çıktığım, kocamla aram bozulunca başımı sokacağım ya da en azından bayramlarda ziyaret edeceğim bir ailem yoktu. Kınalardan oldum olası hoşlanmıyordum. Böyle bir şeyin de yapılmasını kesinlikle istemiyordum.

Annesinin bir tanesini oldukça hor görmüşlerdi, babamın bir atı olsaydı da binip gelmezdi zaten.

“Hayır.”

“Nabız ölçtüm yahu, vallahi kız kıza yapmayacağız. Çocuklar da gelecek, biz de kızlarla toparlanacağız. Hep birlikte içer, eğleniriz.”

Duraksadım. “Keleş de mi gelecek?”

Onlar olursa kararımın değişeceğini o da anlamıştı. “Evet, ahiretlik. Zaten Keleş atladı biz Sezin Komutan'ımın yanında olacağız diye. Bana kalsa kız kıza yapardık ama rahat durmayacaklardı. Onlar, kızlar, ben, sen ve kocan. Gördüğün gibi beni silip attığın kocan!”

Turan elimden tutup beni yürütmeye başlarken Aslı da kulağımda, “Remzi abi diye bir adam varmış. Saat altıda onun mekânında olun, biz her şeyi ayarlayacağız,” diyerek son noktayı koydu. Telefonu suratıma kapattı.

Belli ki Turan'ın telefon konuşması bitmemişti. “Tamam,” dedi. Telefonu kapatmaması dikkatimi çekti.

“Komutanım, telefonu kapatacak mısınız?” diye soran Nizami’nin sesini duydum onun telefonundan.

“Hayır.”

“Tamam, o zaman. Nasılsınız?” Turan cevap vermedi. “Yemek yediniz mi peki?” Sessizlikle karşılaştığında, “Peki ben halı olsaydım üstüme basarmıydınız yoksa kenarlardan mı geçerdiniz?” diye üstüne gitti.

Arkadan Aslı’nın gülüşünü duydum. Ben de dudaklarımı birbirine basırıp gülmemek için çabalarken Turan ona, “Konuşma,” dedi.

“Kapatmayayım, değil mi komutanım?”

“Hayır.”

“Emredersiniz.”

“Telefon kulağında dursun.”

“Emredersiniz komutanım.”

Turan aramadaki sesini kapattı ve telefonu cebine koydu. “Neden böyle bir şey yaptın şimdi?” dedim gülerek.

“Aslı’yla konuşamamışlar diye,” dediğinde kahkaha attım ve parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurdum.

“İşte benim sevgilim.” Duraksadım ve bir kez daha, daha sert bir biçimde öptüm. “Müstakbel kocam!” Turan sırtarak elini belime attı, kendisine çekti. O boynumdan öperek kahkahalarımı çınlatırken Turan’ın cebindeki Nizami de öylece bekledi. Biz eve gidene kadar telefonu kapatmadan arada ses vererek durdu. Aslı’yla hiç konuşmadılar.

24. BEKÂRLIĞA VEDA

Müstakbel eşimin -bunu söylemesi muhteşem hissettiriyordu- kocaman pazısına sarılarak Remzi abinin mekânına yürürken bahçeden yükselen seslerdeki karışıklığı hissediyordum. Evde bulduğum siyah elbiseyi üzerime geçirmiştim. Turan, kumaş pantolonu ile içimi deşen ve beni sürgüne yollayan siyah, boğazlı, dar kazağını giymişti.

Arabaya bindiğimizde kabanını çıkardığı için yol boyunca ne düşünmem gerektiğini seçemeyerek onu izlemiştim.

Tabii ki ne düşünmen gerektiğini seçtin, Seziş. Islak, terli anlardan ibaretti. He bir de kazağı Turanişko'nun üzerinden can havliyle çıkarıp kenara atıyordun.

Arabadan inerken de bana kabanımı çıkarmamamı söyleyip kendisi kabanı avucu içerisinde tutarak çıkmıştı. Sonum olacaktı.

“Beş numaralı bakış,” dediğinde, “Ha?” gibi bir çıkış yaptım.

“Beş numaralı bakışınla bakıyorsun evden çıktığımızdan beri.” *Ona ihtiyaç duyduğum bakış. Hani şu sevişirken kullandığım...* “Toplum içerisinde bu bakışına bir çözüm bulman gerekiyor.”

Dayanamadım. “Bulamıyorum!” diye isyankâr biçimde dişlerim arasından konuştum. “Çok yakışıklı oldun.”

“Çok güzel oldun.” Sanki bunu evde hazırlanırken beni gördüğü her an söylememiş gibi tekrar söyledi. Eğilip önce alnımdan sonra saçlarımın üstünden öptü. “Ben sabırlıyım, sen de öyle ol.”

“Ne sabrı be adam? Sana sabrım yok!” Boğazımı temizleyerek etrafa bakındıktan sonra konuşmaya heveslendiğim sırada, “Ne yapıyorsunuz siz orada? Gelsenize!” diyen Aslı’yla kendime geldim.

Girme aramıza, Aslıko! Seziş, Turan’ı eve geri götürüp izlemeyi en sevdiğim sahnelerin yeni bölümünü çekecekti. Bir rahat bırakın şu insanları!

Aslı’ya sabırla baktıktan sonra derin nefeslerle sakinleştik, birlikte bahçeden içeri girdik. Biz girer girmez iki yanımızdan konfetiler patlatıldı. Elim cebimdeki silahıma gidecekken Turan koluma dokunarak beni durdurdu. O ne olduğunu anlamıştı ama bendeki mesleki refleks durmuyordu.

Şu konfeti işini bitirseler mi, Seziş? Bir gün kazara birinin kafasına sıkacaksn, sürpriz güme gidecek yani...

İkimiz de düz gözlerle konfetilere baktık. “Sürpriz!” diye bağırان Melike’nin yanındaki İlayda gülmeye başladı.

“Pek sürpriz sayılmaz,” deyip, “Hoş geldiniz!” diye kendisi de bağırdı.

Kadro tamdı. Ziyafet’in hemen arkasında elleri cebinde duran Şükrü, kapının yanında sigara içen Kubat, yan yana oturarak alkış yapan Sevil abla ile Fırat abi, konfetileri patlattıktan sonra kol kola girip eşek gibi sırtan Özgür ve Nizami, ıslık çalan Serkan ve kenarda kolları göğsünde bağlı duran huysuz Göktuğ... Hiç şaşırtmamıştı bu görüntü.

“Hoş geldiniz! Geç kaldınız.”

“Assolistler en son gelir,” diyerek masaya ilerleyecekken Melike kolumdan tuttu.

“Yenge bir saniye,” derken Turan’ı da tutan Özgür oldu. “Komutanım, durun.”

Ziyafet’in koştuğunu hissettim, yanıma geldiği gibi kafamın üstünden bir kuşak geçirdi. Hemen ardından Aslı da kafama tüllü bir taç taktı.

Bakışlarım Turan’a kaydı. Ona da bana giydirdikleri *bride to be* beyaz kuşağın siyahını giydirmişlerdi. Onda *groom to be* yazıyordu. Turan bana döndü ve bayık bayık baktı.

Gelmekle hata ettik der gibiydi bakışları.

“Evet,” dedim onu onaylarken. “Gelmeyecektik. Haklısın.”

“Saçmalamayın ya!” diyen Ziyafet kıkırdadı. “Hem bakın!” diyerek ilerideki sandalyenin üzerindeki poşeti aldı. “Biz her şeyi düşündük.” Herkesin eline bir kâğıt tutuşturmaya başladı. “Siz yalnızca kendinizi bize bırakacaksınız!”

Turan elini belime atıp beni kendisine çekti ve kulağıma, “Çok hevesli duruyorlar,” diye fısıldadı.

Seziş biz bu çocuk adamların hepsini çok seviyoruz ya. Kocamanlar ama suratlara bak... sıcak havada bakkaldan dondurma almışlar gibi bir mutluluk var.

Kubat bile sırtıyordu. Göktuğ çocuk çocuk baksa da üzgün değil, heyecanlı duruyordu. Her biri hevesli ve keyifliydi. Bunu bozmaya kıyamadım. “Duralım bari,” dedim yüzümde saçma bir gülümseme doğarken.

Gelmemek ya da geldikten sonra gitmek gibi bir şeyi aklımın ucundan bile geçirmezdim. Kim gerçek ailesine sırt dönebilirdi?

Ben de Keleş’e sırt dönemezdim.

* Gelin adayı. (İng.)

** Damat adayı. (İng.)

Hepsi yüzlerine bir şey geçirip kafalarını kaldırdığında ağızımdan kaçan kahkahayı tutamadım. “Ne yapıyorsunuz Allah aşkına?” desem de kahkahamı durduramıyordum.

Fırat abi ve Göktuğ hariç erkekler benim yüzümün olduğu bir maske, kızlar da Turan’ın yüzünün olduğu bir maskeyi takmıştı. Etrafta Fırat abi, Göktuğ, Turan ve benden başka kimse yoktu.

“Ya, Gök!” diye fısıldayan Melike koşarak Göktuğ’un kafasından bir maske geçirmeye çalıştı. “Taksana şunu!”

“Ne bu?”

“Ya sen tak!”

Göktuğ onun söylediğini yaptı fakat yüzüne geçirdiği benim maskem değil, Turan’ın maskesiydi. Herkes aynı anda kahkaha atarken, “Oldu mu?” dedi Göktuğ huysuzca. Melike herkesten daha fazla kahkaha atıyordu. “Sezin ablam bu, değil mi?”

“Evet, evet,” dedi Aslı aceleyle. “Hadi Göktuğ, hadi ablasının gülü.”

Ziyafet, “Hadi fotoğraf!” diye bağırınca Turan’ın elinden tutup gülerек çekıştirdim. Turan parlak bakışlarıyla adımlarıma uydu. Ziyafet elindeki telefonu garson çocuklardan birisine uzattı.

Ayağa kalkmasına gönlümüzün el vermeyeceğı Sevil abla ve büyüğümüz olan Fırat abinin oturduğu sandalyelerin arkasında yan yana durduk. Göktuğ sıvışarak yanıma geldi.

Şükrü, Ziyafet ile Kubat yan yana gelmesin diye ablasına yapışık şekilde onu oradan oraya çekıştirdi.

“Şükrü, bir dur!” diye çığlık attı Ziyafet. “Başım döndü.”

Şükrü, “Sen Turan Komutan’ın yanına geç,” dedi Kubat’a dik dik bakarak. Kubat sabır diler gibi bir kafa işareti yapınca, “Hayırdır?” dedi agresifçe. “Bir şey mi diyeceksin, Kubat? Ne o hareketler?”

“Dön önüne.”

“Sen önce bakışlarına sahip çık da tahammülüm olmayan durumlar yaşanmasın.”

Kubat alay eder gibi gözlerini kıstı. Korkmuyor görünüyordu. Ya da belki de yüzünde benim maskem olduğu için korkusuz duruyordu. “Yaşanırsa?”

“Bu zamana kadar hiç tanışmadığın Şükrü’yle tanışırsın.”

Ziyafet göz devirerek ofladı. “Şükrü, lütfen ablacığım ya.”

“Sabrımı zorlama, Şeker,” diyen Kubat üsteledi.

“Niye ya? Hayırdır? Sabrın zorlansa ne olur?”

“Şükrü, fotoğraf çektireceğiz,” dedim ben de sinirle araya girerek. Kafamı öne doğru uzatıp ona baktım. Yüzünde benim yüzümün olduğu maske varken kızmak çok zordu. Kendime kolay kolay kızmazdım. Kendime çoğunlukla bayılan biriydim.

“Tamam komutanım,” dedi sakince. “Tamam.”

Kubat, Turan’ın yanına geçip, “Ebesinin izzet-i ikramına kolumu sokacağım, o olacak,” diye gergince konuştuktan sonra kameraya döndü. “Sakinim.”

“Elini belime niye koyuyorsun lan?” diyen Turan onu kendisinden uzaklaştırdı. “Yürü git.”

“Nereye koyacağım?” dedi Kubat da kaşlarını çatarak.

“Koyma bir yere, amına koyarım.”

Kubat’a kaşlarımı çatıttım ama bunların hepsinde de kendi yüzüm vardı! Nasıl kızacaktım kendime? “Niye hepiniz bensiniz ya?” diye isyanla konuştum. “Kızamıyorum kendime!” Birkaç kişiden gülme sesi gelirken, “Rahat durun!” diye son kez sesimi yükselttim.

“Kameraya bakın,” dedi Sevil abla sinirle. “Bunaldım maskeden. Hadi! Çabuk! Doğuracağım yoksa.”

Hepimiz sabırla elinde telefonla bekleyen garson çocuğa döndük. Kocaman gülümsedim kameraya. Bir deklanşör sesinden sonra kafamı Göktuğ’un koluna doğru eğip güldüm. Yüzündeki Turan maskesinden haberi yoktu. “Salak,” dedim çocuğumun kolunu cimcikleyerek. Hem hiçbir şeyden haberi yoktu hem de masum bir erkek kardeşti!

“Abla ya!” diye isyanla döndü. “Senin elin çok ağır, biz anlatamadık sana yıllardır bunu.”

“Sus,” diyerek tekrar cimcikledim. Tatlılığı yüzünden onu dövecektim. “Mutlusun, değil mi?”

“He, çok,” dedi ters bir şekilde. Kaşlarım çatılınca Turan’ın yüzüyle bana döndü. “Çok!” diye düzeltti.

“Sezin Komutan’ım maskenizi takan Özgür’ün ensesine şaplak atsam ayıp etmiş olur muyum?” diye soran Nizami’ye, “Çocuğun ensesini rahat bırak,” diye güldüm.

“Turan Komutan’ım, size sarılıyorum ama yanlış anlamayın,” diyen Fırat abi de Sevil ablanın suratındaki maskeye bakarak konuşmuştu.

“Sadece sarıl, Fırat Demir,” diyen Turan daha fazla onların ilişkisinde görünmek istemiyor gibi duruyordu. “İleri gitmeyelim.”

Sevil abla kahkahayı patlattı. “Bir de maskesiz çektirelim!” dedi Özgür bağırarak. “Hatıra kalsın.”

Hepsi maskelerini çıkardı ve kenara fırlattı. “Ya bana Turan Komutan’ı mı giydirdiniz? Haksızlık ya!” diye bağırarak Göktaş’un elinden maskeyi aldı. “Benim kâbuslar,” dedi şok içerisinde maskeyi fırlattığı yere bakarken. “Allah’ım uyandır beni.”

“Göktaş,” dedi Turan sabırla. “Seni dövmeyeceğim. Beni zorlama. Bak şu kameraya.”

“Emredersiniz komutanım,” dedi Göktaş hemen.

Kalabalığımızdan kahkahalar yükselirken, “Herkes gülümsesin!” diye bağırdım.

Kameraya döndük. Birkaç deklanşör sesinden sonra herkes tek tek fotoğraflara bakarken etraftaki süslemelere ve uğraşa bakınarak masanın başına oturduk. Garson çocuklar da yavaşça servisleri yapıyordu. Etler, mezel, meyveler masayı doldurmaya başlamıştı. Ağaçlardaki ışıklandırmalar, masanın güzelliği, etraftaki ısıtıcılar, maskeler, kenardaki poşette görünen oyunlar, hoparlör derken bahçeyi daha önce hiç bu kadar güzel gördüğümü hatırlamıyordum.

Bir an ortam, kahkahalar ve Keleş bana bir şeyi hatırlatınca yüzümdeki neşe silindi. Turan’ın kâbusunda tam da şu an olduğu gibi Remzi abide ve bu masadaydık. Işıklar vardı, gülüyorduk, hep birlikteydik.

Gergince ona dönerken bakışlarının dalgınca ışıklarda olduğunu gördüm. Tüm kaslarım sıkıştı. Elinin altındaki belimden gerginliğimi anlamış gibi bakışları bana döndü.

“Canım,” diyerek gülümsedim gergince. Nasıl hissettiğini sormak istesem de Turan benden önce davrandı.

“Uğraşmışlar,” dedi gülümseyen bir sesle. Yüzündeki mutluluk ifadesizliğinde gizliydi ve tam yanı başında duran kız kardeşinin bile bu mutluluğu anlayamayacağını biliyordum. Mutluydu çünkü bizi düşünmüşlerdi. Mutluydu çünkü onu düşünmüşlerdi.

Kabuslarında ağırladığı korkuları burada değildi. Belimdeki elini tutum sıcak elimle. Elleri buz gibiydi. Bu sefer rolleri değişmiş gibi duruyorduk. Ona uzanıp derin bir şekilde yanağından öptüm.

“Bizim için sevgilim,” dedim ve yanağını okşadım. “İyi misin?”

“Gayet.”

“Güzel. Benimleyken hep iyi olacaksın zaten,” diyerek emin konuşunca, “Allah Allah,” deyip boynuma derin bir öpücük kondurdu. “Vaatlere bak.”

“Tabii,” diyerek çocuklaştım ona doğru. “Beni seç. Vaatlerim güzeldir. *Yeniden Sezin Partisi.*”

Kısık bir sesle güldü. "Parti kur oy verelim dememe gerek yok o zaman. Benim oyum belli."

"Ee ne yaptınız? Nikâh tarihi ne zaman?" diye sordu Fırat abi masanın tam ortasından.

"İki gün sonra." Yavaşça onlara döndüm. Turan üzerimdeki kabana uzandı ve kuşağıma dikkat ederek kabanımı çıkarırken ben Fırat abiye cevap vermeye devam ettim. "O zamana kadar işlerimizi hallederiz."

Sözlerimin altındaki mesaj kesindi: *O zamana kadar ismimi öldüreceğiz.*

Keleş'in neşesi bozguna uğrarken kızlar olayı anlamaya çalışıyordu. Boğazımı temizleyerek onları kendine getirmeye çalışsam da ortamdaki neşe rengini kaybetmeye başlamıştı.

"Koçum bir bak buraya!" diye bağırarak Turan oldu. Garson çocuk koşarak geldi, "Ne alırsınız abi?" diye sordu.

Kabanımı sakince kenara bırakıp, "Sen bana şalgam getir," dedi. "Yengene de diğerleri ne alıyorsa ondan."

"Yengenle bana ayran koçum," dedi Fırat abi Sevil ablanın karnına elini koyarken. Sevil ablanın karnı çok şiş olmasa da gri elbisesi oldukça belli ediyordu. Etraftaki ısıtıcılar sayesinde bahçede değilmişiz gibi bir hava vardı ortamda. Keleş de beyaz gömleklerinin kollarını katlamış, rahatlamaya çalışıyordu.

"Yengenle bana da rakı kankam," diyen Özgür kolunu Serkan'ın omzuna atınca Serkan onu itti.

"Lan oğlum bir siktir git," dedikten sonra garsona döndü. "Geri kalan herkes rakı gülüm. Remzi abiye söyle, o biliyor bizim şişeyi."

"Abla sen rahatsız olmazsın, değil mi?" diye sordu Melike, Sevil ablaya dönüp. "Hamileler genelde kuser falan..."

"Yok kız," dedi Sevil abla. "Kokusunu özledim anasonun. Ne kusması?"

Garson çocuk siparişleri alıp yok oldu. Herkes birbiriyle bir şey konuşurken sohbeti yakalayamadım. Göktuğ hemen yanı başımda duran sandalyeden, "Nerede yaşayacaksınız?" diye dünya saçması bir soru sordu.

"Evimizde," dedi Turan dümdüz bir sesle.

"Evinizde misafir odası var mı?" diye konuşan Göktuğ'a gerçekten şaşkınca bakıyordum.

Turan benim yerime konuştu. "Var." Koca bir et parçasını ağzına attı. "Ama misafir yok," diye kesin bir şekilde konuştu.

Sırıttım. Evimizde gerçekten misafir görmeye katlanamıyordu.

"Sokak köpeği o komutanım. Sizde kalmak isteyebilir dikkat edin," dedi Nizami kenardan sohbete dahil olarak. "Neyse ki ben o unvandan

kurtuldum Serkan'ımı, evimin direği sayesinde. Evimin gerçekten direği olduğunu biliyor muydunuz? Eve ekmek falan getiriyor, çok garip bir duygu. Her erkek bir kez tatmalı bu duyguyu.”

“Bana olan sevginiz hoşuma gitmemeye başladı,” dedi Serkan ve bardağına koyulan az miktardaki rakıyı birden kafasına dikti. Çok ağır gelmiş olmalı ki bir an kusacak gibi yapıp yüzünü ekşittikten sonra, “Yanlış anlıyorum,” diye bitirdi.

“Aşkım doğru anlıyorsun,” dedi Özgür onun omzuna elini götürüp.

“Lan bir siktir git,” diyerek onu itti Serkan. Özgür biraz -gereğinden fazla- sarsılınca da endişeyle ona bakındı. “Buna da üflesen uçacak gibi amina koyayım. Dağda nasıl canavarlaştığını bilmesem kırılğan diye üzüleceğim.”

“Özgür mü canavarlaşıyor? Hayatta inanmam!” diye bağırdı Aslı kahkaha atarak.

Serkan ona, “Aslı bacım bir görsen bu hayvanın yumruklarını, şok olursun. Kalıbını gören kürdan der ama yok! Gözünü kırpmaz herifleri vururken,” diye anlatırken Aslı’dan bakışlarımı alamadım.

İlk geldiğinde kışkandığı ortamı organize ediyor, onlarla sohbet ediyor, eğleniyordu. Ona söylemiştim. Benim ailem neresiyse onun da ailesi orası olurdu ve hiç yabancılık çekmezdi. Öyle de olmuştu. Bu masada onun da olması benim için çok değerliydi.

Garson çocuk şişeyi bırakıp giderken masamızda bir uğultu başladı. Masada bardağını doldurup kafasına tekte diken ilk kişi Kubat olunca herkes garipseyerek ona baktı ama o kafasını masaya doğru eğmiş, düşünüyor gibi duruyordu.

Bardağımdan bir yudum alıp Turan’a baktım. “İçecek misin?” diyerek gösterdim ona bardağımı. “Dullüğünün son günlerine veda edersin.”

Kocasını zorbalama fırsatını bir an kaçırmayan Seziş... biz boşuna senci değiliz.

Turan gülerek gözünün önünden bardağı itti. “Çok memnunum son günlerimden.”

“Çok memnunsan dul kal,” deyince duraksadı.

“Senin dilini nasıl unutturum?” Şalgamının olduğu bardağı kaldırıp bardağıma vurdu. “Diline...” diyerek şalgamından bir yudum aldı.

“Kurban ol dilime, Alp.”

“Kurbanım zaten,” diyerek elini belime götürdü ve yavaşça yukarı çıktı. Çıplak sırtıma dokunan parmakları ile ürpererek bakışlarımı dudaklarına çevirdim. “Her bir zerrene kurbanım.” Eğildi ve bir öpücük kondurdu sırtımın üst kısmına. “En sevdiğim yer...”

Kendisini düzeltince yüzü bakış açım girdi. Yutkunarak kirpiklerimi kırıştırdım. “Alp...”

“Canım.”

Canıydım işte. Tümünden canıydım. Gözü bana değmese yok olurdu, öyle canıydım. Böyle hissettiriyordu çünkü.

Bardağımı kaldırarak onun bardağına doğru vurdum. Gözlerimi bana ıslıl ıslıl bakan gözlerinden çekmedim. “Yeni hayatımıza,” diye fısıldadım. “Hep yan yana olacak olmamıza.”

Bardağı birden kafama diktikten sonra elimi dudaklarımın üzerine kattım ve gözlerimi sımsıkı yumdum. Rakı o kadar sert vurdu ki masadan gelen sesleri anlamlandıramadım. Bardağıma biri rakıdan biri sudan koyarken anason acısından dolayı dünya hafif bulanık geldi.

Bardaklar tokuşturuldu. Aslı, “Turan yirmi dokuz yıllık arkadaşımı benden aldın. O yüzden seni sevmesem de ilk görüşümde söylediğim gibi senden başkasına gözü değmezdi,” diye girdi. Kaşlarım çatıldı. Aralarında bir sohbet geçtiğini bilmiyordum.

“Yirmi dokuz yıllık arkadaşın artık benim müstakbel karım,” diyen Turan şakağımdan öpünce gülüştüler. “Yedir bunu artık kendine.”

“Yediremiyorum! Onunla ben evlenecektim,” diyen Aslı oyuncu bir tavırla elini yüzüne götürdü. “Küçüklük hayalimdi benim bu!”

“Nasıl yani?” dedi Nizami çatık kaşlarla. “Sen kızlardan da mı hoşlanıyorsun?”

“Sen hoşlanmıyor musun?” dedi Aslı dalga geçerek.

“Ben tek bir kişiden hoşlanıyorum,” deyince Aslı’nın alayı kesildi. Nizami neşeli taraftı. Onun bardağına tokuşturdu bardağını. “O kendini biliyor.”

Aslı öksürerek, “Yok erkeklerden hoşlanıyorum ben,” diyerek kapattı konuyu. Sonra bardağını kaldırdı masaya doğru. “Birbirinden başkasına buz, birbirlerine alev olan çiftime!” Herkes kafaya diktikten sonra bardaklar elden ele dolaştı, kadehler doldu.

Turan sanki dünyanın yerinden kaydığını anlamış gibi çatalına aldığı mezeyi dudaklarıma uzattığında ağzımın tadı biraz da olsa düzelmişti. İkinci bardağımdan küçük bir yudum aldım. “Buz gibi oldukları doğru da arada bizi de yakmayı ihmal etmiyorlar,” diyen Özgür’e dönüp, “Sus, Toklu,” diye aynı ağızdan konuştuk.

Aynı anda birbirimize döndük. Turan yamuk bir şekilde gülümseyince birden gülmeye başladım.

“Gördünüz mü? Ben halüsinasyon görmüyorum. Yakıyorlar anasını satayım!”

Ziyafet, “Tencere yuvarlanır, kapağını bulur zaten ablacığım,” dedikten sonra Özgür, “Değil mi abla ya? Sen de bul kapağını,” deyince Şükrü gergin bir sabır çekti.

“Özgür Kız Nil sabrımı zorluyor, full izle, hd izle, kasmadan izle.”

“Ben hiç öyle bir şey yapmıyorum abi,” dedi Özgür sırtıtarak. Bardağından bir yudum aldı. “Herkes kapağını buluyor işte.”

“Kapağını da çenenin yayını da siktirtme lan, sus!” diye bağırdı Şükrü.

“Düzgün konuş ulan. Bebeğim duyuyor,” diyen Fırat abiyi görünce önce bir şaşırdık, sonra hep bir ağızdan kahkaha atmaya başladık. Şükrü’yü kimse umursamamaya çalışıyordu çünkü bugün gerginliği devam ettirme niyetinde değildi kimse.

Bugün eğleniyorduk.

Gülüşmeler arasından Sevil abla, “Küfürbaz adamı bile sabır timsali yaptı bu bebe. İyi geliyor işte sinir strese. Siz de bir bebe patlatırsınız artık değil mi, Sezin?” deyince Göktuğ kafasını kaldırdı.

“Abla sen kendi bebene bak, boş versene el âlemin bebesini ya,” diye konuşunca Melike Nisan, “Niye benim yeğenim olmasın mı ya?” diye çıktı. “Aynı halası gibi olacak benim yeğenim.”

“Öyle de demeyelim,” dedim gerilerek. Çocuğumun benzemesini isteyeceğim son insan Melike’ydi. Tatlı kızdı ama biraz alıklık mevcuttu maa-lesef. “Halası gibi falan olmaz, o işler hep batıl inanç.”

Hayal’in sana benzemesini isterdim Seziş ama kendi bebeğin hakkında haklısın. Umarım Melike’ye çekmez. Biraz şey bir kız... şey işte.

“Niye öyle diyorsun yenge? Benden daha iyi biri yok. Hem güzelim de...” derken Göktuğ, “Yok,” dedi kaşları çatık şekilde. “Bebe de yok, çekmek de yok.”

“Allah Allah, çirkin miyim?” diye çıktı Melike Nisan. “Niye bana çekmiyormuş?”

“Ben öyle bir şey söylemedim,” diyen Göktuğ masaya gergin bir bakış attı. Yardım dileniyor gibi duruyordu.

Turan’ın düz gözlerle Göktuğ’a kilitlendiğini fark ettim. Zaten bana olan tavrından dolayı Göktuğ’a fena kurulmuş haldeydi. Boğazımı temizleyerek ona eğildim. “Dengesiz falanlar ama iyi arkadaşlar. Hem beyinleri yok hem dengeleri,” diye bir bilgi vermek istedim.

Bakışlarını bana indirip baktı sadece. Gözlerini kıstıktan sonra da birden kafasını neyse der gibi salladı. Melike ile Göktuğ’a kafayı takıp uğraşmasını

istemiyordum ve söyleyebilirdim ki Turan Alp Akkurt kafayı takınca çok fena uğraşıyordu. Tecrübeyle sabitti.

Melike, Göktuğ'a çıkıştı. "Ne dedin? Penguen miyim ben?"

Göktuğ derin bir nefes aldı. "Güzel kızsın kanka şimdi yalan olmasın. Ben direkt bebeyi istemediğimden öyle diyorum. Mesela Furkan abinin bebesi sana benzesin."

Melike elini kışkışlar gibi kaldırdı. "Yok, istemez. Allah korusun! Benim gibi bir çocuğu bıktırır Uraz abim. Hala olmak için de çok gencim ya. Evet, siz bebek yapmayın bir süre." Herkes şok olmuş gibi onları dinledikten sonra masaya döndüler aynı anda sırtarak. "Ama yaptığınızda bana benzesin, değil mi yenge?"

"Yok," dedim refleks olarak. "Sağ ol."

"Niye ya? Abi bana benzesin mi çocuğunuz?"

"Hayır abim," dedi Turan da ona daha yumuşak bakışlarla bakarken. Göktuğ'a gebertecek gibi bakıp kız kardeşine kırılğan bebek gibi bakıyordu. Haksızlıktı.

"Kime benzeyecek benden başka ya? Şükrü abiye mi benzeyecek?"

Nizami, Serkan ve Özgür tövbe çekti.

"Ellerinde rakıyla tövbe çekiyorlar bir de zikirsiz pezevenkler. Susun lan!" diye onlara doğru uzanıp vuracakmış gibi yaptı Fırat abi. Özgür, Serkan ve Nizami sandalyede geriye yaslandı. Özgür düşecek gibi olunca Kubat sandalyesini düzelterip geri oturttu onu.

"Geri zekâlı Özgür," diyen Kubat ona göz devirdi.

"Abi ya!"

"Kes lan! Allah'ın belaları. Dövsem hak sizi de, neyse... Yakışmıyor bana." Turan'a döndü. "Değil mi komutanım?"

"Haklısın, Demir," dedi Turan sadece.

"Ama din için ananın babanın dövmesi hak," dedi Nizami.

Fırat abi, "Ben de babayım!" dedikten sonra Sevil ablaya döndü. "Baba olacağım ben." Bunu söylerken heyecanını görmemek imkânsızdı. Sırtarak onun boynundan öpünce Sevil abla da genç kız gibi kıkırdayarak kocasının ensesine elini koydu.

Bu görüntüye gülümsemeden edemedim.

Evlilerdi, geç de olsa evlatları olacaktı ve bunca yıl geçmesine rağmen birbirlerine olan hislerini asla yitirmiyorlardı. Onlar gibi bir evliliğe sahip olmayı çok kez istemiştim.

"Siz de içmeyin oğlum. Günah lan," dedi Fırat abi. Bu ortamlarda bulunmaktan oldu olası nefret ediyordu ama yine de dayanamıyordu işte.

Serkan derin bir nefes aldı. "Abi, günahsa da boynumuzun borcu o artık."

Nizami, "Ne derler bilirsin abi... *Rakı iki sözden içilir, ya çileden ya neşeden. Kimi yâr elinden kimi şişeden.* Masaya da bir kez vurursun şöyle," diyerek bardağını masaya vurdu. "Dertliysen derdine neşeliysen neşene duyurursun bardağını. Bak, sana içiyorum manasında kendini duyurmak için vurursun."

Kubat'ın oturduğu yerden, bardağın masaya vurulma sesini duydum. Bakışlarını Ziyafet'ten almadan bardağını kafasına dikti. Ziyafet'in kadehindeki içki, eli titreyince hafifçe yamuldu ama diğer eliyle hemen tuttu.

Kubat apaçık bir şekilde Ziyafet'e duyurdu içtiğini. Hem derdine hem de neşesine içtiğini biliyorduk.

Şükrü'nün yüzündeki ifade bozulur gibi oldu. Bardağını masaya vurdu, Kubat ile Ziyafet'te bakışlarını gezdirip bardağı kafasına dikti. Onun da derdini biliyorduk.

Serkan gülerek masaya vurdu ve hepimize bakıp kafasına dikti. "Şükrü sen de mi çok neşelisin? Herkes neşesine içiyor. Sen de memnunsun zaten, ben biliyorum."

"Ağzını sikmeyeyim, Serkan," dedi Şükrü ve gergin gergin bardağını Kubat'a uzattı doldurması için. Kubat sessizce doldurunca bardağını kafaya dikti.

"Ben neşeme!" diyen Nizami Aslı'ya bakarak içince, Aslı'nın yanakları hemen kızarmaya başladı. Kafamı eğip gülmemi durdurmaya çalıştım. Çok zordu. Benim çamurun içine dalıp çıktığım, her boku birlikte yediğim arkadaşım da bakışlarını bana çevirdi. Hafiften şaşılasmaya başlamıştı. Alkole çok dayanıklılığı yoktu.

Bana hafifçe gülümsedikten sonra bakışlarını Nizami'ye çevirip kafasına dikti. Nizami kahkaha atarak ayağa kalktı, hafif yalpalayarak ayakta durmaya çalıştı. Remzi abiye bağırdı. "Abi müziğim geldi!"

Remzi abiler ona müzik açacağı yeri gösterirken birden Sevil abla öksürdü. "İçmeyince ne kadar kötü koktuğunu unutmuşum bu meretin," diyerek elini ağzına götürdü ve aceleyle ayağa kalktı. Fırat abi endişeyle dikildi. "Ben bir..." Ögürdü ve zar zor yutkunup koşarak lavabo tarafına gitti.

Fırat abi duraksadı. "Hamilelerdeki kusma huyunu bıraktırmak için hangi bitkisel ilacı almam lazım?" diyerek telefonunu çıkardı ve telefonuna bir şeyler yazarken karısının peşinden gitti.

"Fırat abiye baba özellikleri erken yüklenmeye başladı ha," diye güldü hayvan gibi Göktuğ. "Bitkisel ilaç araştırıyor. Baba olunca otomatik iniyor sanırım bu özellikler."

Yavaş yudumlarla içtiğim rakım bitince, yenisi için bardağı masaya doğru uzattığımda birileri bardağımı doldurdu yine.

“Tamam, doldurma daha fazla,” dedi Turan sert bir sesle.

“Komutanım, Sezin Komutan’ın alkol eşiğini bilmiyor musunuz siz? Dayanıklıdır ki,” dedi Şükrü.

“Aynen, sokak lambasına sövüyordu en son. Çok dayanıklı,” diyen Turan’a kaşlarımı çattım.

“Sokak lambası beni çağırıyordu?” derken bana inanmasını bekliyordum. İnanmıyor muydu? Masadaki Göktuğ, Şükrü, Özgür, Serkan, Kubat’a baktım. “Sokak lambası beni çağırıyor muydu?” diye sordum.

Kubat, “Ben de duymuştum,” dedi.

Göktuğ, “Siz haklıydınız komutanım,” dedi.

Serkan, “Kesinlikle. Kaşınmıştı,” dedi.

Özgür, “Eliyle gel gel bile yapmıştı,” dedi.

Şükrü, “Evet, onu ben de gördüm,” dedi işaretparmağıyla Özgür’e katıldığını belli eder gibi işaret ederek.

“Gördün mü?” diyerek Turan’a döndüm. Dudağımı büküp gözlerimi kısıtım. “Onlar da biliyorlar. Sokak lambası onu dövmemi istiyordu.” Duraksadım, kafamı kaldırıp ışıklara bakım. “Hayır, ışıktı,” dedim. “Işık beni çağırıyordu.”

“Evet,” dedi omzumu okşayarak. “Seni çağırıyordu.” Şükrü’ye dönüp kısık bir sesle, “Başka doldurma,” dedi.

“Duydum!” diye bağırdım.

“Evet,” dedi yine. “Duydun.”

“Doldur!” dedim Şükrü’ye. “Ben de neşeme içeceğim!” Şükrü doldurup uzatırken bardağı aldığım gibi masaya sertçe vurdum. Birkaç damla masaya saçıldı. Turan’ın gözlerinin içine inatla bakıp bardağı kafama diktim.

Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını iki yana salladı tasvip etmiyor muş gibi. “Pişman olacaksın.”

“Ben pişman olmam!” dedim ben de. Ağzıma peynirlerden birini attıktan sonra Aslı’ya bağırdım. “Aslıko eti uzat!”

“Al aşkım,” diyerek ayağa kalıp bana eti getirdi. Ağzıma koca bir et parçasını sığdırmaya çalıştım. Çok acıkmıştım. Birden açlık bastırmıştı. Ağzımdaki tadın da gitmesini istiyordum. Koca eti Turan’a bakarak çiğnemeye başladım sinirli sinirli.

Güldü suratımın haline. Yandan bir şey aldığını fark ettim, daha ne olduğunu anlayamadan dudağımın kenarında peçete hissettim. “İnadından

ödün verme sakın,” diyerek dudaklarımın kenarındaki et yağlarını sildi. “Çocuk gibisin. Ha ayık ha sarhoş, hiç fark etmiyor.”

“Çocuğum,” dedim ağzım doluyken. Yutmaya çalıştım ama et çok büyüktü. “Ne olmuş?”

“Sorun değil, birlikte büyürüz,” dedi o da.

O da mı çocuktu? Birlikte büyürdük öyleyse. Sokak kenarında onu sıkıştırıp öperdim.

Turan sakince yanağımlı okşadı. “Çiğne onu.”

“Çiğnerim, çiğnemem,” dedim yine.

Boğazdan gelen bir sesle güldü. “Başımın belası,” dedi ama buna cevap verebilmem için ağzımdaki eti yutmak zorundaydım! Sinirli sinirli çiğneyerek yuttum. Boğazım yırtıldı gibi oldu.

“Ben başının belasıysam benimle evlenmeyecek misin?”

“O nasıl söz?” diyerek yine ağzımı sildi peçeteyle. Alnım yanıyordu. Bir de... kafam. Evim de yanıyor olabilirdi.

“Evlenme teklifi etmeyecek misin bana?”

“Ettim ya.”

Düz düz ona baktım. “Bir daha et.”

“Benimle evlenir misin?”

Tam o sırada Nizami'nin açtığı şarkı çalmaya başladı. Şarkı sözleriyle oynamaya başladım. Ne konuştuğumuzu da hatırlamıyordum açıkçası.

“Gözleri aşka gülen taze söğüt dalısın... Gel bana her gece sen, gönlüme dolmalısın.”

“Komutanım, siz neden kullanmıyorsunuz?” sorusu geldi. Turan'ın yanında oynuyor olsam da kulağım soruyu soran kişideydi.

“Sarhoşken hata yaptığım için,” diye cevap verdi Turan.

“Siz Alp abimin kontrol manyağı olduğunu bilmezsiniz ki!” diyen Melike güldü. Sarhoş duruyordu. “Kontrolü kaybetmek kendisi için korkunç bir şeydir.” Boğuk ve yayık konuştuğundan, onu anlamak için çaba harcadım. Sonra başım ağrıdı zaten. “Çok sık ibadet etmese de ibadet edeceği zaman kanı temiz olmalı onun için. Takıntılıdır!”

“Biliyorum ben onu!” dedi Göktuğ da bağırarak. “Takıntılı yani.”

Turan, Göktuğ'a dönecekken, “Biz yanlış yapıyoruz ha,” dedi Serkan. Bardağından içti. “Doğruyu bir bulamadık zaten anasını sattığımın dünyasında.”

Etrafa bakındığımda Şükrü'nün bakışlarını fark ettim. Ablasını abluka altına almış gibi duruyordu. Böyle olmazdı. Ziyafet ile Kubat kaçak bakışlar

atarak bir yere varamazlardı. Zaten Ziyafet ortamdan hiç keyif almıyormuş gibi duruyordu. Kubat da bir şey söylemiyordu.

Kimse benim bekârlığa vedaında mutsuz olamazdı!

Ofladım ve İlayda'ya baktım. Şükrü'yü buradan bir tek o götürmeyi becerirdi. Gerçi Göktuğ geçenlerde İlayda'nın Şükrü'yle daha fazla konuşmak istemediğini ve bunu da Şükrü'ye yumuşak bir dille belirttiğini söylemişti. O zamandan beri İlayda ile konuşmadığım için aralarında ne geçtiğini bilmiyordum.

Turan; Serkan, Özgür ve Göktuğ'a çok bilgili bir şeyler anlatırken benim aklım Kubat'taydı. Hem ortamdan uzakta kalmış hem de yalnız başına oturuyormuş gibiydi. Yanında Özgür, tam karşısında Şükrü, onun yanında Ziyafet vardı ve masanın diğer ucunda kalıyorlardı.

Aslı'yla Melike'ye baktım ama ikisi de hafif uyuklar gibiydi. Melike kafasını masaya yaslamıştı, Aslı da eli yanağında Nizami'yi dinleyerek sırtıyordu. "Hayır!" diye bağırarak birden elimi masaya vurdum. Fazla sert vurduğum için Melike'nin bardağındaki içki suratına döküldü.

"N'oluyor!" diye boğulur gibi kalktı. Herkes bakışlarını bana çevirdi.

"İlayda kusuyor!" diye çığlık attım. İlayda saf saf bana baktı. Gözlerimi kocaman açtım. "İlayda kusuyorsun!"

"Kusuyor muy-" Yüzümde ne gördü bilmiyorum ama gördüğü gibi öğürdü. "Evet, kusuyorum galiba."

"Sen de mi hamilesin?" diye bağırdı Ziyafet. "Şükrü, Allah senin belanı ne etmesin be koca kafalı!"

İlayda şok içinde, "Ne hamilesi ya?" derken dudaklarını birbirine bastırdı ve gerçekten kusmasını zor durduruyormuş gibi koşarak lavaboya gitmeye başladı.

Şükrü şok içinde masaya bakıyordu. "Çocuk benden değil."

"Ne hamilesi? Kızın midesi bulandı! Yardım et ona!" diye konuştum sakince.

"Tamam komutanım bağırman bea! Benim kafa zaten patleycek. Dert üstüne dert gelip duru üstüme üstüme. Katil Çaki gibi." Oflayarak ayağa kalktı. "Ne zaman yanına gitsem kızan benden kaçıyor, ne diyeyim şimdi ben ona!"

İlayda'nın arkasından hızla giderken Melike artık uyanmıştı. Onlar giderken Sevil abla ile Fırat abi dönüyordu. Sevil ablanın suratı çok kötü görünüyordu.

"Doğurdun mu?" gibi bir soru çıktı ağızımdan fakat bu iradem dahilinde değildi.

“Daha değil,” dedi Sevil abla.

“He iyi. Kafam iyi değil zaten. Gelemezdim hastaneye.”

Turan belimi okşayarak beni susturdu. Kafamı onun göğsüne yasladım. “İyi misiniz, Sevil Hanım?” diye sordu. “Kötü görünüyorsunuz.”

“Bebegin midesi bulandı bu heriflerden, Turan Yüzbaşı Bey. Durmak istiyordum ama işte... böyle olacakmış.”

“Biz gidiyoruz,” dedi Fırat abi açıklama yaparak. “Siz eğlenmenize bakın. Gece sokak köpeklerine yer bulamazsanız ben gelir, hallederim. Aramanız yeter.”

Bizim sarhoş köpekler de, “İyi geceler, kovalasın sizi eşekler,” diyerek gülmeye başladı.

“İyi geceler, varınca arayın,” dedim ben de. Eşyalarını toplayıp gittiler. İçim patlayacak gibi hissediyordum. Tam bir şey diyecekken çalan şarkıyla birlikte yerinde duramayan Ziyafet ayağa kalkıp oynayarak bana yaklaşıırken Kubat’ın ona olan bakışlarını gördüm.

“Sen de âşıksın, sen de!” diye bağırdım ortaya doğru. Kubat bakışlarını sakince bana çevirirken güldüm ve ona parmağımı salladım *seni gidi* der gibi. “Yandı ortaluk!”

Ziyafet bana, “N’oldu kız sana? Dağılmışsın. Ayaklan!” derken dans ederek ayağa kaldırmaya çalıştı.

“Sen da kafayı mu yedun? Gitsene Kubat’ın yanına. Kedi gibi bekliyi seni. De git!” diyerek ittim onu. Kafam o kadar bulanıktı ki kimin bana nasıl baktığını seçemiyordum.

“Sen gelsene benimle,” diyen Kubat onun elinden tutunca Ziyafet kırdadı.

“Nereye gideceğiz? Ona göre rujumu tazeleyeyim!”

“Gerek kalmayacak,” diyerek Ziyafet’i çekiştirerek dışarı çıkardı.

Aslı beni ayağa kaldırdı. Tam kalkarken bir zorluk yaşadım, başım döndü. Düşecek gibi olunca Turan refleksiyle beni kalçamdan tutarak ayağa kaldırdı. “Gözune kesileyum ya! Ortalık yerde etma. Zaten durduramiyorum sağa kendimi. Atlarım,” diye bağırdım.

“Allah senin belanı vermesin, kız sus!” diyerek beni cimcikleyen Aslı masanın önündeki geniş alana yürütürken onun kulağına eğildim.

“Aretlik, biz seviştik,” deyince Aslı duraksadı. Bakışlarını bana çevirdi.

Ondan hiçbir şeyimi saklayamazdım. Ona karşı öyle biri değildim, hiç de olamamıştım. Her bokumu bilirdi çünkü bir yerlerde bir Aslı olması iyi geliyordu. Bunu sadece onunla paylaşabilirdim. O da beni yargılamaz, dinler, heyecanıma sevinirdi.

Köyde ya da mahalledeyken, küçüklüğümüzde böyle şeyler ayıplanırdı. Ben oralardan kendimi erken atıp dünyayı görmüştüm, Aslı biraz daha geç kalmıştı. Ben onun her bokunu biliyordum. Mesela korkardı böyle şeylerden, bunu bilirdim.

Direkt, “Korundunuz mu?” diye sordu.

“Ne fark eder? Evleniyorum!” deyince boğazını temizledi.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Çok güzel, çok değerli, çok âşık!” Kahkaha attım. “Biraz da şey işte... Çok yükseliyorum. Çok! Fena...”

Aslı diğer eliyle ağzını kapatıp gülerken ben de gülmeye başladım. Kolumu onun omzuna atarak kendime çektim. Sahneye yakın yerde ayakta durduk, Aslı parmak ucunda yükselip kulağıma fısıldadı.

“Nizami beni öptü.”

Benden uzaklaşınca gözlerimi kısarak yüzüne baktım. “Dil var mıydı?”

Yüzünü buruşturdu. “Hayır be. Öptü... Geri çekilmedi ama. Biraz durdu öyle.”

Nizami’ye bakışlarımı çevirip, “Ayıp,” dediğimde Aslı koluma vurdu.

“Turan’la sevişmişsin,” dedi sinirle. “Nesi ayıp bizim yaptığımızın? Günah torbasısın şu an.”

“Sana ne kızım? Adam beni çok fena hallere sokuyor.” İlk defa birine dürüst olmak çok iyi geldi. “Dayanamıyorum hareketlerine. Ama sizinki farklı! Ayıp dediğim, Nizami’nin bana yaptığı ayıp. Adam geldi, benim kız kardeşime âşık oldu. Ahiretlük olmaz da!”

“Âşık değildir ya...” Duraksadı. “Aşk değildir.”

“Onu tanıyorum.”

“Aşk mı sence?”

“Herifle kaç haftadır fingirdeşiyorsun, şimdi mi sorguluyorsun bunu?” diye sordum sinirle koluna vurup. “Kaşar. Bana da laf etme yani.”

“Sensin kaşar.”

“Sağır duymaz, uydurur. Kaşar durmaz, vurdurur,” dedikten sonra kahkaha atmaya başladım. O da aynı şekilde çınlayarak kahkahayı patlatınca birbirimizi dürttük susmak için ama nafileydi.

Gülüşleri arasında zor konuştu. “Bir şey daha diyeceğim.”

“Ne?”

“Bugün bana evlenmekle ilgili bir şey söyledi.”

“Ha, yok,” dedim direkt gülmeyi kesip. Yüzümdeki ciddiyet sert esti. “Belasını sikerim. O kadar da değil.”

“Beyaz gömlek ve pantolonun ona yakıştığını söyledim, o da biz dünya evine girerken de giyerim belki dedi. Sonra da yanlış anladın deyip kaçu yanımdan.”

“Seninle oynuyor muymuş? Şerefsiz,” dedim ve arkamı dönüp onu dövme gidecekken Aslı beni çekti. Aslı beni çekti.

“Hayır, ben sert çıktım. Yani her şey vaktince olur sonuçta...”

“Vaktince demişken... Düğün ne durumda? Söylediklerimi hallettiniz mi?” diye fısıldadım. Dudağımın üstüne işaretparmağını koyup sessiz olmasını belirttim. “Sır, kimse duymasın.”

“Birkaç şey kaldı. Masalar halloldu da ses sistemi daha hallolmadı. Ayrıca gelinliğini ne yapacağız?”

“Bakacağız ona. Sus, tamam. Duyuyorlar,” deyince Aslı kıkırdadı.

“Turan sana bakıyor. Büyü yaptın herhalde adama. Şuna bak, içi gidiyor bakarken.”

“Baksın,” dedim omuz silkererek. “İşi ne?” Ona doğru bakınca gerçekten de dikkatli bakışlarla beni izlediğini görünce gülümsedim. Bakışlarındaki sert ton yumuşadı, yüzü biraz daha aydınlandı.

“Yok, sen bu adamın ismini yaprağa yazıp yaprak yakmışsın. Böyle bir etki... inanılmaz ya!”

“Dans edelim!” diyerek bizi çekiştiren Melike ile sohbetimiz kesildi birden. Kendimizi masanın önündeki geniş alanda bulduk. Sonra birden ne konuştuğumuzu da ne olduğunu da unuttum ve şarkıyla beraber kıvırtarak etrafımda dönmeye başladım. Aslı ile Melike bana eşlik ederken, “Allah!” diyerek bana koşturan Göktuğ ve Özgür’ü gördüm.

Sonra direkt masaya dönünce Turan’ı seçti bakışlarım. Sandalyesinde geriye doğru kaymış, tek kolunu benim sandalyeme doğru artırmıştı. Bakışları midemdeki kelebekleri uçururken güldüm.

Bakışlarındaki ateşe kendimi attım ve çıplak sırtımı dönüp bakışlarımı omzumun üzerinden ona doğru çevirdim.

Omuzlarımı oynatarak şarkıya eşlik ettim. “Aşkına kurban olayım, olayım. Mahşere gel de geleyim, geleyim!” Onun yüzündeki sırıtışa güldüm ve ellerimi döndürürken yavaşça devam ettim. “Tek sözün yeter, can feda sana. Her şeyim senin, uğruna öleyim. Canımı vereyim!”

Özgür, Göktuğ’u kravatından tutarak kendisine çekti, Göktuğ da ona doğru kıcını kıvırtarak dans etmeye başladı. Benden iyi oynadığını söyleyebilirdim.

* Mustafa Sandal- Pazara Kadar.

Bakışlarımı tekrar Turan'a çevirdim. "Pazara kadar değil, mezara kadar. Gelirim seninle Fizan'a kadar. Ayrılmak yok en son gün bile, tarih bizi yazana kadar!"

İşaretparmağıyla beni gösterip masaya yazıyormuş gibi yaptı. Kahkaha attım. "Yazacağız o tarihi be!" diye bağırıp kafamdaki tüllü tacı kenara fırlattım.

Ziyafet, "Ya onu kendi ellerimle yapmıştım!" diye bağırsa da umursamadım. Kıvırtmaya devam ederken saçımı ensemden itibaren toplayıp kaldırdım.

Melike bana doğru göbek attı, ona gülerek eşlik ettim. "Pazara kadar değil, mezara kadar!"

Özgür ile Göktuğ kafayı iyice yemiş olsa gerek, ikisi de birbirlerinin kafalarına ellerini götürüp bağırarak şarkıyı söylüyorlardı. Yaptıkları tek şey buydu.

Turan'a parmağımı uzatıp onu gösterdim. "Sevmişim seni, vazgeçer miyim? Yerini kimse alamaz, alamaz. Sen kalbimdesin, dilimde değil. Bu ömrüm senin, yoluna sereyim. Canımı vereyim!"

Turan kafasını arkaya yatırarak halime kahkaha atarken, ellerimi yılan gibi oynatarak dansıma devam ettim. Masaya oturduğunu yeni fark ettiğim Ziyafet ile Kubat'a takıldı bakışlarım. Kubat elini Ziyafet'in sandalyesinin altına atıp kendisine birden çekti, Ziyafet'in eli onun omzuna tutundu. Birbirlerine öyle dikkatli bakıyorlardı ki o an sadece ikisiydi. Onları izlerken anlıyordum ki aralarındaki tüm sorunlar hallolmuş ve dünya ikisine kalmıştı.

"Göktuğ!" diye bağırdım müziğin sesinden dolayı. "Göktuğ, bana bardağımı getirmen lazım!"

"Ne yapacaksın bardağı abla?"

"Sana sokacağım," deyince duraksadı.

Sonra birden oynamayı kesip bana döndü. "Abla ben Turan Komutan'ı seviyorum aslında. Biraz hızlı olduğundan yani... Bir de biraz... Abla sokma."

"Lan salak çocuk, içeceğim. Ne sokması?" diyerek saçını karıştırdım. "Koş, getir!"

Rahatlayarak, "Emredersin," deyip masaya koştu.

Müzik sesi yükseldi. Saçımı savurarak dans etmeye devam ederken, bakışlarım Göktuğ'u yakasından tutup kendisine çekerek bir şeyler söyleyen Turan'a takıldı. Göktuğ korkuyla onu izliyordu.

"Çocuğu bırak!" diye bağırınca Turan bakışlarını bana çevirdi. Kafasını iki yana salladı.

“Hayır.”

“Bu gece benim gecem!” diye bağırdım ve parmağımla Göktuğ’a gelmesini işaret ettim. “Gel!”

“Gelemiyorum!” diye bağırdı acıyla.

“Turan ya!” diye bağırınca Turan memnuniyetsiz bir tavırla altdudağını ıslattıktan sonra çenesiyle beni gösterdi Göktuğ’a.

Aslı, Nizami’yi, “Kalk, göbek atacağız!” diyerek kaldırdı, onlar da dans etmeye başladı. Göktuğ da bana kadehimi getirdi. “Abla dedi ki az içecekmişsin, çok dağıtmışsın.”

“Sussun!” dedikten sonra bardağımdan bir yudum aldım. Onu elimle ittim arkama doğru. “Sen de sus. Hadi be!”

Çalan şarkıya son anda ayak uydurdum.

“Kalbimin orta yerinde bu nasıl bir cumhuriyet? Seninki nasıl bir hâkimiyet, ben anlamadım!” diyerek bardağımı kaldırdım Turan’a doğru. Çatık kaşları düzeldi birden, dilini dişleri üzerinde gezdirdi. Gülüşünü saklamak istedi ama benden saklayamazdı. “Sustum, sustum sonunda dayanamadım. Aşk mısın dert misin yoksa canına susamak mı benimki?”

“Aşk!” diye bağırdı Aslı gülerek.

“Dert!” dedi Göktuğ. “Aşk yalan, tek gerçek dert tasa!”

“Aşk varsa da bize yok!” dedi Melike de onun koluna girip.

“Canına susamak!” diye bağırdı Kubat da bakışlarını Ziyafet’ten çekmeden. Ziyafet zar zor yutkundu.

“Aşk,” dediğini dudak hareketlerinden seçmeye çalışmama gerek yoktu. Zaten görmüyordum da.

Nizami de, “Aşktır o aşk!” diye bağırdı.

Şarkı bittikten sonra başlayan yeni şarkıyla İlayda ile Şükrü ortama girdi. Sonra Ziyafet’in koşarak benim yanıma geldiğini gördüm. Kubat da yavaşça Turan’ın yanına, benim sandalyeme yürüyüp oturdu.

“Bıktım Şükrü’den!” diye bir çığlık attığında, “Ne konuştunuz Kubat’la?” diye sordum.

“Ben ne istersem onu yapacaktı!” diye bağırdı sinirle. “Ne yaptığını bilmeyip bana atıyor tüm sorumluluğu! Sıçacağım ben böyle işin ta içine!”

“Boş ver, kıvırt,” dedi Aslı ve onu elinden tutarak etrafında döndürdü. “Sezin’in gecesi bugün. Senin gecen başka güne kaldı canım.”

“Hayır yani, sen de gelin olacaksın. Siyahtan başka bir şey giyemedin mi?” diye bana da söylendi Ziyafet öne doğru eğilip.

“Ne gibi?”

* Yalın - Cumhuriyet.

“Beyaz?” diye dişleri arasından konuştu çok garip bir şekilde.

“Sürekli tavşan gibi beyaz mı gezineceğim?” diyerek durdum.

“Gelinsin ve bekârlığa veda ediyoruz. Ama hata bizde. Niye sana beyaz giyin demedik ki?” dedi öfkeyle Aslı.

“Kamufleajla gelmediğime şükret,” dediğimde Melike sırıttı.

“Kamufleaj da giyseydin hepimize taş çıkarırdın.”

“Aynı annesi,” dedim kızlara dönüp gülümseyerek. “Çok seviyorlar beni.”

“Annem haber vermediğimiz için çok kızgın,” diye fısıldadı Melike ve abisine dönüp baktı. Turan bizi izliyordu.

“Anneni konuşmak tercihlerim arasında değil. Kendisinden hoşlanmıyorum şu aralar.”

Aslı öksürerek elini ağzımın üstüne kapattı. Melike ise anlamadan salak salak gülüyordu. “Hee,” dedi sadece.

Ziyafet bana gülümseyerek, “Keşke Sevil abla striptizci getirseydi!” deyince, “Ben yaparım striptiz!” diye bağırdı Melike aramıza doğru kafasını uzatıp.

“Ne?” dedim Aslı’dan uzaklaşarak şaşkınca.

“Benim bir arkadaşım striptizci. Biliyorum ben,” diye bağırdı yine.

“Senin nasıl arkadaşların var kızım?” dedim sinirle.

“Pavyonspor,” diyerek kahkaha attı.

Güldüm boş bulunup. Sonra birden kaşlarımı çattım. “Abine söyleyeceğim.”

“Hayır!” diye bağırdı. Birkaç kez yanıma gelse de umursamadan dans etmeye devam ettim. Bir ara Şükrü bize katıldı, Serkan bile gelip dans etti ama Kubat ile Turan yan yana oturup yerlerinden kalkmadılar. Götleri yapıştı o sandalyelere.

Arkamı bir döndüm, kendimle karşılaşınca hayvan gibi bağırıp ittim. “Lan,” dedim, kafamı iki yana salladım. “Ben çok mu içtim? Klonum... Hasiktir, klonum var lan!”

Ve benden daha güzel dans eden bir klondu. Şokla geriye doğru iki adım attım. Onun karşısındaki kişiye baktım. O da Turan’dı! Turan ben olmayan benimle dans ediyor, kahkahalarla göbek atıyordu.

Ruhum bedenimden mi çıkmıştı?

Turan nasıl ben olmayan benimle dans ederdi? Beni aldatıyor muydu?

“Lan,” dedim ve kendime -klonuma- doğru bir adım attım. “Git!” diye onu ittim.

“Yenge, ne diyorsun?” dedi ben olmayan ben.

“Ne yengesi?” diye sordum kendime.

Tam o an belime iki el yerleştirdi, sırtımı göğsüne yasladı. Kulağımdaki nefes sesi kalbimi şahlendirdi. Bu sıcaklığı tanıyordum. “Çok dağıttın sevgilim.”

“Benimle dans etmeye mi karar verdin?”

“Dans konusunda sana ne dediğimi hatırlıyor musun?”

Hiç unutmamıştım ki. “*Dans etmek istiyorsan elini uzatman yeterliymiştin,*” dedim direkt.

Yavaşça elimi avucu içerisine aldı, kolumu yavaşça sağa doğru kaldırdı ve elimi çekip üstüne bir öpücük kondurdu. “Elini her zaman tutacağımı ve seninle her dansa kalkacağımı biliyorsun.”

Elimden tuttu, belimi bırakıp beni uzaklaştırdı kendisinden. Döne döne ondan uzaklaştım. Başım biraz daha dönmeye başladı. Elimini bırakmadı. Düşerim sanmıştım, düşmedim. O tutuyordu çünkü.

Yüzüm ona döndüğünde, “İşte güzel yüzün,” diye fısıldadı. “İşte benim sarhoş eşim.”

Öne doğru eğilip kıkırdadım heyecanlı bir şekilde. “Kafam dağınık.” Beni kendisine çekip şarkıdan tamamen bağımsız bir şekilde dans etmeye başladı.

“Toplarız.”

“Senin yerin dağınık değil. Sen hep netsin.”

Çalan şarkı bizim dansımızla birlikte değişti. Bakışlarımı arkama doğru çevirdim, Nizami’yi gördüm bilgisayar başında.

Uyanır gece yarısı

*Yoktan sevda yaparım**

Bu şarkıyı biliyordum! Kahkaha attım ve yüzümü Turan’a doğru kaldırıp burnumu burnuna sürttüm. “Adamım bu küçük işlere ben bakarım, yakarım,” dediğimde, “Kesinlikle evet,” dedi yanar gibi dudaklarına bakarken.

Buna güldüm ve onu dans ettirmeye başladım. Adımlarıma uyarak bir sağa, bir sola, öne ve arkaya ilerledi. Daha sonra ellerini belimin arkasında birleştirdi. Şarkıyı onun dudaklarına doğru söyledim. “Dilsizler bana danışır, keleklerin aklı benim. Gemilerle her gece ben çok uzaklardan dönerim. Çağırılar küçük adımları, karafakiden ben akarım.”

Küçükken dedemle birlikte rakı sofralarında dinlediğim şarkılardan-
dı. Dedem türkücü bir adamdı ama bu şarkıyı keyifle dinlediği zamanları

* Ezginin Günlüğü - Ebruli.

şarkıyı duyunca hatırlamıştım. Küçük Seziş onun hemen yanı başında masaya kollarını dayar, yüzünü dedesine çevirir, onu izlerdi parlayan gözlerle.

Turan, küçük Seziş'in parlayan gözlerini bana hatırlatmak ister gibi bakıyordu. Öyle parlıyordu ki bakışları o kızı hatırlamamak imkânsızdı. Eri-memek ise elde değildi.

Ensesine kolumu yaslayıp diğer elimi havaya kaldırdım. Şarkının ritmiyle Turan'ın kolları arasında dans ettim. Kendimden geçtim çünkü o benden geçmez, tutardı. Bilirdim. "Benim adım Ebruli, biraz gerçek biraz rüya," dediğimde beni kendisine doğru çekti.

Birden dudaklarıma yapıştığında ellerim hemen onun yanaklarına kuruldu. Belimden tutarak beni geriye doğru yatırdı. Kolları arasında dudaklarının tadına varırken alkışları, ısıkları, bağırışları duyuyordum.

Karşılık vermeme izin vermeden birkaç kez öptü. Bakışları dudaklarımdayken, "Yalanımı sevsinler, aşksız dönmüyor dünya," diye fısıldadı. Beni düzelttikten sonra etrafımda bir tur döndürdü. Saçlarım havalandı. Onun aşkında uçtum.

"Çok biz. Nefret ettik, çatıştık, zorlandık, kaçtık, yakalandık, sevdik, sevdalandık," diye fısıldadım tekrar kendimi onun kolları arasında dans ediyor bulurken. "Biraz gerçek, biraz rüya. Yalanımızı sevsinler, aşksız dönmüyor dünya."

Dudakları yanaklarımı buldu. Sertçe, içine almak ister gibi öptü. Yanaklarıma kondurduğu öpücükler boynumu deldi, can verdi. Çeneme geçti öpücükleri. Burnumu, alnımı, şakaklarımı okşadı; sonrasında tekrardan dudaklarımı buldu. Derince öptü, ben de onu. Benim onu öptüğüm gibi bana değer vere vere öptü.

Bizsiz dönmüyordu dünya.

Kalbim sevda kuyusu

Her gün yoldan çıkarım

Dilsizler bana danışır, kelebeklerin aklı benim

Gemilerle her gece ben çok uzaklardan dönerim

Sen unut geçmişini, ben aklımda tutarım

"Sen unut geçmişini, ben aklımda tutarım," diye fısıldadım ve ensesinde birleştirdim ellerimi. "Senin için geçmişini de korurum."

Sarhoştum ama ona olan aşkım oldukça ayıktı.

"Sensiz dönmüyormuş dünya," dedi derin bir sesle. "Aşkım," dediğinde onun sesinden bu kelimenin verdiği hissiyat havai fişekleri kafamın içerisinde patlattı. Ensesine tutunup sımsıkı sarıldım. Gerçekten çok sıkı sarıldım.

“Seni çok seviyorum,” dedim tekrardan. Bunu yüz kere istese de istemesi de söyleyebilirdim.

“Abi! Unutuyordum,” diye bağırarak konuştu Melike Nisan. Bakışlarımı Turan’dan alamadım. “Biz Göktuğ’la size dans yaptık!”

“O ne demek?” diye sordu Turan.

“Koreografı.”

“Ne koreografisi, Melike?”

“Abi bak çok güzel bir dans!” Nizami onlar için şarkıyı açarken Turan elini belime yaslayıp birkaç adım geri gitti. Yan yana onları izlemeye başladık.

Kafam o kadar dağınıktı ki ne yaptıklarını anlamaya çalıştım. Göktuğ kaşık oyunu ile sahnede oynarken, Melike Nisan şarkıyla birlikte onun yanına geldi ve *rap* hareketleri gibi bir şeyler yaptı. Göktuğ eline nereden olduğu belli olmayan bir mikrofon alıp çiftetelli şarkısı söylerken, Melike oldukça garip bir şekilde adımlarını iki ön üç arka yaparak etrafında döndü.

“Ne yapıyor bunlar?” dedi Şükrü oldukça mantıklı bir şaşkınlıkla.

“Ben ayıldım lan,” dedi Serkan.

Elimi ağzımın üstüne kapattım bu felakete karşılık. Turan’ın yüzüne baktığımda onun ağzının hafifçe açık olduğunu gördüm. Şok içinde bakıyordu.

Göktuğ birden parende attı ve bunu yapabildiğini bile o an öğrendim. Melike de parende atmak için ellerini kaldırmışken Turan beni bırakıp onlara doğru ilerledi.

“Dur!” diye bağırdı çünkü kardeşinin üstünde elbise vardı.

“Bende sıra!” diye bağıran Melike’yi Turan ensesinden tutarken Göktuğ’u da yakaladı.

“Siz...” Enselerinden kedi yavrusu gibi tutarak sahneden çekti onları. “Ne yapıyorsunuz salaklar?”

“Başta koreografiydi. Sahneye çıkarken unuttum,” dedi Göktuğ kirpiklerini kırıştırarak. “Doğaçlama olsun dedik komutanım.”

“Doğaçlamana sıçayım. Geç, otur şuraya lan!” diye bağırdı ve onu sandalyeye doğru fırlattı Turan.

Melike’yi de oturttu. “Yerinizden kalktığınızı görürsem ikinizi de tokat manyağı yaparım,” dedi sertçe.

Melike, “Bana kıyamaz,” derken mikrofondan, “Sıra bende!” sesi geldi. Sahnede Ziyafet vardı. Aslı ile Nizami kıkırdayarak ona bakıyordu. Yeni bir şarkı sesi yükseldi. Kaşlarımı kaldırdım. Her şey çok hızlı ve saçmaydı.

“Ben rüya mı görüyorum yoksa herkes götü başı fena mı dağıttı?” diye sorarken masadan bir tane bardak kaptım. Yarımdı. “Neyse,” diyerek içecekken Turan elimden tuttu ve bardağı aldı.

“Hayır, yeter artık,” derken kaşlarımı çattım.

Her şey çok karışıktı. Turan’ın kafası zürafaya mı benziyordu?

“Ov!” dedim gözlerimi kapatarak. “Ben boku yedim.”

Ziyafet, “Sıra bende!” diye bağırdı yine mikrofona. Mikrofon cınladı. Yüzümü buruşturarak kulaklarımı kapattım ellerimle. Korkunç bir ortama dönmüştü. “Benim sahnem, benim şarkım!” Birden Kubat’a bakarak, “Gizleme benden çekinme söyle. Yollarıma çık yürekli ol. Saklanma benden derdini söyle. Sen karşıma çık yürekli ol,” diye karaokeye başladı.

“Turan, bence simülasyonda takılı kaldık,” dedim şokla. O da, “Bayağı saçma bir şeyin içindeyim şu an,” dedi sahneden bakışlarını alamadan.

Bakışlarımız aynı anda masada tek başına kalmış olan Kubat’a döndü. Kubat kafasına rakısını dikti. Yetmedi bir bardak daha doldurdu. Dik bir şekilde Ziyafet’e bakarken yanlış bir şey yapacağım çoktan anlamıştım.

Şükrü çatık kaşlarla onlar arasında gezdirdi bakışlarını. Kubat da hemen kaçtı onun bakışlarından. Ziyafet bağırdı daha da. “Kaçırma gözlerini, dinle kalp sesini. Söyle seviyorsan yürekli ol.”

Her şey bir anda oldu. Kubat sertçe sandalyesinden kalktı. İlayda bu şiddete çılgılık atarken, sahnedeki Ziyafet’in elindeki mikrofonu alıp kenara fırlatan Kubat, belinden tuttuğu gibi kızın dudaklarına yapıştı.

Hem de Şükrü’nün gözü önünde.

* Gülşen - Be Adam.

25. ELLİ DİRHEM

Turan Alp Akkurt

“Ölüm ile ayrılığı tartmışlar, elli dirhem fazla gelmiş ayrılık,” diyordu Karacaoğlan.

İki tür ayrılık vardı kitapta. Ya biri ölür, diğeri kalırdı ya da biri gider, diğeri kalırdı. Her ayrılıkta biri kalırdı ve elli dirhem daha binerdi kalanın üstüne.

Hayır, giden ağır değildir, kalan ağırdır.

Ölmek kolay olardı. Asıl zor olan geride kalan olmaktı. Geride kalanın başına ayrılıklar düştüğünde o ağırlık altında ezilirdi. “Keşke ölsem, o zaman baş edeceğim hiçbir şey kalmazdı,” derdi insan. Timimdeki kardeşlerim binanın altında kaldığında ölüm değil, kafamın içindeki mezarları elli dirhem daha ağır yapmıştı aciz vücudumu.

Ailenin nasıl parçalanacağını hiçbir kitap anlatamazdı. Bense parçalanmış bir ailede büyümüş ve sonradan bulduğu aileyi enkaz altında paramparça görmüş bir adam olarak acı olayı yaşamıştım.

Aile, her şeydi ve parçalanamayacak kadar değerliydi.

Kaybetsen de toplansan da gitsen de kalsan da seninle olacak tek şey onlardı. Değerlerini ise gittikten sonra fark ediyordun.

Karşımda parçalanmak isteyen iki kişi vardı. Kubat, Ziyafet’in dudaklarının üzerindeyken Şükrü’nün iradesini kaybetmiş bir öfkeyle onlara bakakaldığını fark ettim.

Sımsıkı yaptığı yumruklarını gördüğüm gibi Sezin’i bıraktım. Ziyafet elini Kubat’ın ensesine sararken, “Lan sen kimin ablasını öpüyorsun, orospu çocuğu!” diyen Şükrü onlara doğru koştu.

“Sana ben gözüm kapalı emanet ettim ablamı, bu mu lan karşılığı!” diye bağırdı. Kubat’ı Ziyafet’ten ayırarak ileri itti. Hiç acımadan sıkıdığı yumruğunu yüzüne geçirdiğinde Kubat kenara doğru yalpaladı.

O an anladım ki alkole dayanıklı Kubat, Ziyafet’i ilk öptüğünde sığındığı sarhoştum yalanını yaşıyordu. Zilzurna sarhoştı. Normalde iradeli ve ne yaptığını bilen bir adamken şu an ne yaptığını bilmiyor gibi görünüyordu.

Sezin elini ağzının üstüne kapatıp olaya şokla bakarken, onu sandalyeye oturttuğum gibi, “Şükrü!” diye bağırarak onlara yaklaştım. Fazla sinirden

Şükrü'nün mosmor olmuş teninde yer yer beyaz noktalar vardı. Ne kadar sinirli olduğu teninden görünüyordu.

Kolundan tutup Kubat'tan uzağa fırlattıktan sonra ona döndüm. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırdığımda Şükrü'nün gözü beni bile görmüyordu.

Kubat'ı toparlamaya çalışan Serkan onu uzaklaştırsa da Kubat elini kaldırdı. Serkan'ı deli gücüyle kenara itti. Gücünü her seferinde takdir ettiğim Serkan kenara doğru uçu. Kubat'ın yüzü farklıydı. Sinirliydi, taşıyordu. Burnundan akan kırmızı, ince kan belli oluyordu.

"Ablana köpek gibi âşığım. Ne duymak istedin bunca zaman bilmiyorum ama tek gerçek bu! Onu seni tanımadan önce gördüm, gördüğüm ilk andan beri de âşığım. Ya bizim yanımızda olursun ya da onun için seni bile ezer geçerim, Zekeriya." Bir adım daha attı. "Şimdi... bu yüze iyi bak. Bu yüz senin hiç tanışmadığın Kubat yüzü."

Şükrü, "Sikerim lan yüzünü!" diye bağırp saldırmak için ilerleyecekti ki onu geriye doğru savurdum. "Sen bana Zekeriya diyemezsin lan!"

"Şükrü, lütfen," diyen Ziyafet'in sesi kulağıma dolduğunda bakışlarım yavaşça ona döndü. Gözünden dökülen yaşlarla birlikte bakıyordu fakat Şükrü onu da görmüyordu. Dayanamıyor gibi içli bir nefes aldı. Elini گردanına koydu. Ayağa kalkan Sezin ona yaklaştı dik adımlarla, Ziyafet'in belinden tutarak onu sandalyelere yönlendirdi.

Sarhoş da olsa konu ailesiyse adımları yere sert basıyordu.

"Sana dedim ki ondan uzak duracaksın! Onu üzersin, ağlatırsın. O bunu kaldıramaz!" Şükrü işaretparmağını ona uzattı. "O seni taşıyamaz!"

"Ben ona yük olmak mı istiyorum lan?" diye bağıran Kubat sarsak bir şekilde yana doğru adım attı. Remzi abinin bahçeye koştuğunu fark ettim. "Ben onu üzmeyi, ağlatmayı mı istiyorum? Leş bir adamım ben. Kokuyorum, pisim, dünyanın tüm çirkinliği üstüme sinmiş!" Sol gözünden düşen yaş gördüğüm gibi içimden küfrettim. "Bir tek o temizliyor beni!" Gözyaşından utanır gibi sertçe sildi.

Şükrü kaşlarını çatarak ona bakakaldı. Karşındaki adam ablasına olan aşkından mı ağlıyordu? Buna inanmak benim için de zordu. Serkan, Kubat'ı geri çekmeye çalıştı. Tek elim Şükrü'nün göğsündeydi. Herhangi bir aksilikte müdahale etmek için tetikteydim.

Kubat artık pes etmiş gibi omuzlarını düşürdü. "Uzak durunca daha çok mahvoluyoruz. Olmuyor. Yapamıyorum. Zaten ikimizi yeterince mahvettim."

“Nasıl mahvettin?” Ablasına döndü. “Ne zamandır var bu?” diye yüksek bir sesle bağırdı. “Onun yüzünden mi her gece ağlayarak uyuyorsun sen?” Ziyafet elini yüzüne kapatıp saklandı. “Bu orospu çocuğu yüzünden mi üzgünsün sen aylardır?”

“Zekeriya, dur artık!” diye bağırarak Sezin yüksek sesle ağlayan Ziyafet’in saçlarını okşuyordu. Buna rağmen sert gözleri Şükrü’deydi. “Ağzından çıkanı kulağın duysun!”

“Benim ablamı ağlatan o, üzen o! Şimdi gelmiş âşığım diyor. Nasıl duracağım?” Bakışları bıçak gibi Kubat’a saplandı. “Öldürürüm lan seni,” dedi Şükrü. “Duyuyor musun beni? Sıkarım kafana!”

“Ondan uzak duramıyorum. Görmeden yaşayamıyorum. Sevmeyi bırakamıyorum!” Kubat yüksek bir sesle boğazı yırtılır gibi, “Vuracaksan vur, öldürecekse öldür amına koyayım!” diye bağırdı.

“Emanet ettim lan ben sana onu! Onun yanına seni yollarken gözümü kırpmadım. Sana güvendim! Bu mu senin bana saygın? Sen her emanete hıyanet mi edeceksin lan?”

Nizami, “Şükrü ağır konuşma lan!” diyerek ona yaklaştı. Omzuna vurarak geriye doğru itti. “Kubat da kardeşimiz. Bokunu çıkarma, amına koyayım. Nasıl konuşuyorsun sen?”

“Bırak lan, bırak! Bu adam ablamla oynuyor amına koyayım. Bırak! Günlerce ağlattı, şimdi karşıma geçmiş utanmadan öpüyor. Sikerim böyle kardeşi! Ablamı perişan edecek. Ablam benim bu dünyadaki en büyük gücüm lan! O üzülürse ben ölürüm.”

“Göktuğ, Şükrü’yü uzaklaştırın,” diyerek Kubat’a doğru yürümeye başladım. Kubat’ın önünde durdum. Kubat konuşmak üzereyken işaretparmağımı yüzüne salladım. “Kapa çeneni yoksa yayını sikeceğim. Sus lan!”

“Nasıl sus?” dedi Kubat. “Nasıl sus, abi? Sustuğumdan olmadı mı her şey? Kalmadı lan.” Bakışları Ziyafet’e döndü. “Gücü kalmadı kızın. Daha ne kadar benim yüzümden ağlayacak, üzülecek? Ben sırf Şükrü kızmasın diye daha ne kadar susacağım lan?”

“Oğlum çocuk haklı. Kardeşinin önünde öpmen mi gerekiyordu kızı amına koyayım?” diyerek kolundan tuttum. Bakışları düz durmuyordu.

“Şükrü, ne oluyor?” diye bağırarak Remzi abi, Şükrü’nün önünde durup onu uzaklaştırmaya çalıştı. “Ne yapıyorsunuz oğlum? Kardeşsiniz siz! Yaklaşıyor mu birbirinizin karşısında durmak? Bu ne hal?”

“Remzi abi ne kardeşi? Böyle kardeş mi olur?” Şükrü onu tutmaya çalışan Göktuğ ve Nizami’nin kollarından kurtulmaya çalıştı. “Bırakın lan

beni!” diye bağırdı. “Bırakın. Namussuz, şerefsiz. Öldüreceğim onu! Emanet ettim ben lan!”

“O bir şey yapmadı!” diyen Ziyafet öne doğru gelirken, “Sen sus abla!” diyen Şükrü’nün gözleri ona döndü. “Sana dedim ki o aşk bilmez, seni üzer. Yalvardım sana. O olmaz dedim!” Ziyafet gözünden düşen yaşlarla ellerini yüzüne kapattı. “O dolabındaki kadından başkasını sevemez dedim!”

Ziyafet daha sesli ağlamaya başladı. Şükrü; Göktuğ, Nizami ve Remzi abiden kaçmaya çalışırken nefes nefeseydi. Sezin elini kafasına götürmüş, masada yüzünü buruşturarak oturuyor ve etrafı izliyordu. İlayda, Aslı ve Melike korkuyla izliyordu. Melike’nin yüzünde gördüğüm o ifade beni kendime getirdi.

Kubat’ın kolları çatıldı. Yakasını Serkan ve Özgür’den kurtardığı gibi, “Sen... sen ne saçmalıyorsun lan?” diyerek ilerleyecekti ki onu yakasından tutup iten ve geriye doğru uçuşmasına sebep olan ben oldum.

“Yeter! Başlatmayın lan kavganıza!” diye bağırınca Şükrü bana döndü şokla. Bu kadar sert çıkışmayı ben de planlamamıştım. “Sen...” diyerek onu işaret ettim parmağımla. “Ablanın kimi seveceğine karar verecek kişi değilsin amına koyayım. Bal gibi de farkındasın birbirlerine âşık olduklarının!”

“Turan abi...”

Keleş’ten biri bana ilk kez abi diye hitap etti. Gerçekten içten ve samimi bir şekilde. Ve o an ilk kez onların abisi gibi hissettim.

Şükrü ne söylediğini fark edip kalakaldı. Yanlışlıkla söylemiş, ağzından kaçırmış gibi hissettim. Bozmadan Kubat’a döndüm. “Bunca zaman şu çocuğun karşısına geçip ablanı seviyorum demediysen şimdi sana ne diyecekse susup oturacaksın.” Bir şey diyecekti ki, “Ayrıca çocuğun gözünün önünde ablasını öpmek ne lan? Eşek götünden mi çıktın? Bu ne utanmazlık amına koyayım?” diye kızınca yutkunarak başını eğdi.

Şükrü’ye geri döndüm. “Ablanın önüne geçerek onu daha çok üzdüğünü bilmiyor musun? Kubat üzme de sen üzeceksin. Ayrıca gelmiş otuz yaşına, bırak da kendi çizsin yolunu lan! Bırakın neyi istediğine kendi karar versin!”

Ziyafet burnunu çekerek, “Otuz yaşına gelmiş demesek,” dedi ve ağlamaya devam etti. Aslı onun yanına giderek destek olmaya çalışırken Sezin de oturduğu yerden kalkacaktı ki dengesini toplayamayacağını anladım. Birkaç adımla ona yaklaştım, dengesini kaybedecekken onu kolundan tuttuğum gibi kendime çektim.

Vücudu göğsüme çarptı. Saçlarından yükselen anason kokusuna bir koku daha eşlik ediyordu. *Sezin kokusu. Tanımı yok, betimlemesi yok, ılerisi yok, gerisi yok. Sezin'e ait bir kokuydu bu.*

Bakışlarım karşımdaki kalabalıkta gezindi. Şimdi daha sakinlerdi. Diken üstünde laflarımı bekliyorlardı. "Bu konu sarhoş kafayla konuşulmayacak. Ayılacaksınız." Kubat'ı işaretparmağımla gösterdim. "Sen yaptığın ayıp için önce Şükrü'den özür dileyeceksin, sonra da derdini anlatacağsın." Şükrü'ye çevirdim parmağımı. "Sen de ayılacak, ablanı ve Kubat'ı dinleyeceksin. Sonra ne sikime karar vereceksen verirsin."

"Abi..."

"Konu kapandı, Şükrü!" diye bağırınca kafasını eğdi. "Bu ailede bir daha birbiriyle kavga edeni, ayrı düşeni görürsem yemin ediyorum... hepinizin bacaklarını kırar, götüne sokarım. O kadar!"

Sezin, "Delirttiniz adamı!" diye bağırınca bakışlarım ona döndü. Elini kaldırıp yavaşça göğsümü okşadı. "Delir adamım. Hakkındır. Delirince de yakışıklısın."

Yüzümdeki tüm duvar ve sinir onun suratını görünce sakinleşti. Az önce Ziyafet'i sakinleştirmeye çalışırken ya da Şükrü'yü susturmaya çalışırken takındığı kendinden emin tavrı kaybolmuştu. Yüzünde mayhoş, yorgun ve tatlı bir ifade vardı. Sanki yüzüne bir gökyüzü asıyor, karanlık çökse bile bir şekilde parlamayı başarabiliyordu.

Onu simsiyah gördüğüm bir an hatırlamıyordum. Her zaman tertemiz, her zaman parıl parıldı.

Ah, ulan! Herkese esip gürleyip şu kadının tek bakışına eriyorsun ya... çaren yok oğlum. Yok. Öldün Sezin uğruna, yaşadın Sezin uğruna.

"Şimdi herkes evine dağılıyor. Yarın hepinizi sabah altıda alayda göreceğim. Görmediğim olursa yaşamak için dua edersiniz. Hadi, siktirin gidin şimdi!"

"Nasıl gidecekler eve?" dedi Sezin göğsümden uzaklaşarak. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Ardından ayılmaya çalışırmış gibi gözlerini kocaman açarak kırıştırdı. "Remzi abi taksi isteyebilir misin iki tane?"

"Ararım kızım," diyen adam cebinden telefonunu çıkarıp birkaç numara tuşladı.

Sezin kafasını onaylar gibi salladı, plan yapıyormuş gibi etrafa bakındıktan sonra birden kaşlarını çattı ve bana döndü. "Hemen kovuyorsun çocukları. Nereye gidecekler? Bu saatte sarhoş şekilde alaya giremezler. O bir kerelikti," dedikten sonra öksürerek elini kaldırıp işaret etti. "Kubat, Göktuğ'u ve Özgür'ü al, evine götür."

Gözünü açık tutamayacak kadar sarhoş olmasına rağmen onları da düşünmesini kaşlarını kaldırarak izledim. “Serkan, sen de Nizami’yi götür,” dedi çatık kaşlarına elleriyle dokunup düzeltirken. “Şükrü sen de al ablanı, onların taksiye binersin.”

“Ablam da gelecek benimle,” dedi Şükrü.

“Al ablanı, git diyorum işte!” Elini başına götürdü. “Alp, benim başım ağrıdı.” Gülmemek için kendimi tuttum. Belinden tutarak kendime yasladım. “Herkesin derdi beni gerdi. Gitsinler ya. Bıktım sizden de aşkınızdan da.” Kafasını göğsüme sürtüp kıkırdadı. “Yalanımı sevsinler, aşksız dönmüyor dünya.”

İyi değildi. Toparlıyor gibi duruyordu fakat hayır, toparlamaya dair hiçbir çabası yoktu.

“Birkaç dakikaya gelir taksiler,” dedi Remzi abi.

O sırada Şükrü, “Abla sen benimle geleceksin,” diye araya girdi.

Sessizce ağlayan Ziyafet, “Aynı evde yaşıyoruz salak. Aynı yere gideceğiz zaten. Sus,” diyerek ona yaklaştı. Şükrü onun omzuna kolunu atıp kendisine çekti. Şakağına bir öpücük kondurdu. Yavaş adımlarla masadaki sandalyelere kuruldular.

Göktuğ ve Nizami de boş yere ayakta durduklarını fark etmiş gibi masaya geri kuruldu.

Şükrü’nün, “Ağlama,” dediğini dudaklarını okuyarak anladım. “Ağlama, tamam. Yok bir şey.”

Ziyafet daha çok ağlamaya başladı. Şükrü onu daha da kendisine çekerek kafasının üstüne öpücükler kondurmaya başladı. Ziyafet kolunu kardeşinin beline attırıp sarılmaya çalıştı.

“Remzi abi hesabı çıkarıp bana atabilir misin?” dedim ve cebimden telefonumu çıkardım. “Ben hallederim.”

“Yok be oğlum,” dedi elini kaldırıp aşağı indirirken. “Bu gece bendensiniz. Güzel kızla koca oğlan evlenirken bir de hesap mı düşüneceğim? Allah mutluluğunuzu daim etsin, fazlasını istemem.” Duraksadı. “He ama illa bir şey yapmak istiyorsan... şunların arasını toplarsan bu yaşlı adamı sevindirirsin.”

“Ben ayar çekeceğim onlara. Eyvallah. Sağ olasın.”

Gülümseyerek uzaklaştı. Gözlerim küçük kız kardeşimi buldu. Saçı başı dağılmıştı. Yüzünde aptal bir gülümseme ile şapşalca etrafa bakıyordu. Büyük ihtimalle yarın bu anları hatırlamayacaktı. Şu anda da anlıyor gibi durmuyordu. Onun bu kadar içmesine izin vermemeliydim.

“Melike, sen bizimle geliyorsun,” dediğimde bana döndü direkt.

“Ben Aslı ablada-” diyecekti ki elimi kaldırdım.

“Senin abin var, başkasının evinde kalmana gerek yok,” dedim sert bir sesle. Masmavi gözlerini benden çekemedi.

Hıçkırarak gözlerini kırptırdı. Yanında duran Göktuğ onun hıçkırmasına gülmeye başladı ama iki saniye sonra o da hıçkırdı. İki dingil olarak birbirlerine bakarak gülmeye başladılar. İkisi de aynı anda yeniden hıçkırınca gülüşleri daha da arttı.

Yan yana gelince iyice deliriyorlardı.

“Yanıma gel,” dediğimde sesimin bu kadar sert çıkmasına şaşırın Sezin bana döndü. Melike küçük adımlarla yanıma yaklaşırken Sezin’i belinden tuttum. Eğilerek birden kucağıma aldım. Mırıldanarak kafasını göğsüme yasladı. Melike’ye, “Düş önüme,” dedim sakince.

Melike önüme düşünce kızlara da gelmelerini söyledim. Sızlanarak herkesle vedalaştıktan sonra onlar da peşimize takılmıştı. Hepsini arabaya bindirdim. Sezin ön koltukta küçülerek bacaklarına sarıldı, gözlerini kapattı, “Kimse konuşmasın,” dedi arka koltuğa kurulan kızlara yönelik. “Midem laçka. Konuşanın üstüne kusarım.”

Emniyet kemerini takıp arkadaki kızlarda göz gezdirdim. Kızlar birbirlerinin omuzlarına yattılar. Aslı yüzünü buruşturup, “Ben de senin üstüne kusarım,” diye konuştu. “Sanki bizim midemizde çiçek açıyor. Paçiyeye bak.”

“Sus, fuşki yiyesice.”

Sezin sessizleşince, “Arabadan ayrılmayın,” dedim beni duymadıklarını bilsem de. “Diğerlerini taksiye bindirip geliyorum.” Tam çıkacakken aklıma düşünle birlikte tekrar onlara baktım. “Arabanın içine de kusmayın.”

Kapıyı kapatıp büyük adımlarla mekâna döndüm. Her biri ayrı sandalyelere kurulmuştu. Özgür masaya kollarını dayayıp yüzünü kollarının üstüne kapatmıştı. Serkan da onun kafasının üstüne yatmış, uyukluyordu. Göktuğ ile Nizami kol kola girmiş, geriye yaslanarak gözlerini kapatmışlardı. Ziyafet, Şükrü’nün omzuna yatmıştı. Şükrü kollarını göğsünde kavuşturmuş, dik dik Kubat’a bakıyordu.

Kubat ise herkesten uzak bir şekilde sahne kenarına koyduğu sandalyede oturmuş, gözlerini Ziyafet’ten çekmeden sigarasını içiyordu. Yapayalnız görünüyordu. Başında dikildiğimde dahi gözlerini Ziyafet’ten çekmedi.

“Doğdum, sırtlandım omzuma bir yaşam yükünü, yaşamaya çalıştım.” Ağzındaki kelimeler havaya dağılıp anlamsız bir halde çıktı. Yanına geldiğimin farkındaydı. “Çok büyük hatalar yaptım. Silinmeyecek kayıplar verdim. Yaşamayı beceremedim.” Sigarasını dudaklarına götürüp derin bir

nefes çekti. “Onu sevmek de hataymış gibi geldi. *Onu da kaybederim*, dedim kendime. O olsa da yaşamayı beceremem sandım.”

“Öyle değilmiş,” dedim sadece. Cebimden bir sigara çıkarıp bahçenin etrafını saran duvara omzumu yasladım. “Aşk varmış. Akıl işi değil, gönül işiymiş.”

“Benim gönlüm niye kanıyor?” dedi. Gönülden bahsettiği Ziyafet’ri. “O kanamasın daha fazla.”

“Savaş.” Ona vereceğim tek akıl buydu. “Onun yolunda.”

“Benim savaştan başka bildiğim yok da o çok meydanda kaldı be abi. Yara alıyor. Almasın. Ben zaten yeterince... Ben zaten çok fazla...” *Yaraladım* demedi. Sustu.

Dışarıdan gelen korna sesiyle, “Kalk,” diyerek koluna davrandım. “Kafanı topla. Yarın da git çocuğun yanına, özür dile. Hayvan herif. Çocuğun ablasını öpüp racon kesiyorsun. Utanman olsun. Ailesi lan.”

“Doğru, öyle yapmayacaktım,” diyerek ayağa kalktı ve o an öksürerek elini ağzının üstüne kapattı.

“Kusacak mısın?”

Kafasını aşağı yukarı salladı. “Beynini sikeyim. Yaramıyorsa sürmeyin lan şu zıkkımı ağzınıza. Siktir git, tuvalette kus.” İttirdim içeri doğru. “Dönerken de kızların montlarını getir. İşe yara. Yavaşak.”

Hızlı adımlarla içeri doğru yürüdü. Hâlâ uyuklayan masadakilere baktım. Ziyafet olmasa onları ayıltmasını bilirdim de kızı da mal etmeye gerek yoktu. Yanlarına ilerleyip hepsini dürttüm. “Kalkın.”

“Beş dakika daha,” diye fısıldayan Özgür’ün ensesine tokadı yerleştirdim. Serkan da tokadımdan nasibini alınca irkilerek kalktılar.

“Kalk lan! Ben Sezin miyim de benden beş dakika istiyorsun? Kalk.” Özgür apar topar kalkarken sandalyesi geriye düştü. “Şarap çanağınıza sıçtırtmayın. Bokunu çıkardınız. Nikâh öncesinde ya da sonrasında alkol kullananın dilini boynuna dolarım. Amına koyduğumun sinekleri. Kalk!”

“Tamam komutanım ya...” Özgür ensesini sıvazlayarak bana korkuyla bakarken Serkan da ayaklandı. Göktuğ ile Nizami’nin götünden baloncuk çıkararak uyukladığını görünce onlara da uzanıp enselerine yapıştırdım.

“Komutanım, uyandık,” dedi Nizami de gözlerini açıp bana bakarak. “Uyumadık, uyanığız. Sirke gideceğiz şimdi.”

“Sirke sirke çoğaltırım sizi. Yürü, taksi geldi. Hadi! Bıkum sizden.”

“Göktuğ, kalk. Öldürecek Turan abi bizi,” dedi Nizami tereddütle kalkarken.

Abi...

Yıllar sonra başka birilerine karşı öyle hissetmek zordan da zordu. Deva-
vuyu yaşamak iğrençti, verdiği hissiyat kan revan içinde bırakıyordu.

“Gidin,” dedim onlardan bakışlarımı alamazken. Fısıldadım belki de.
Sesimi onların duymadığının farkındaydım.

Kimse beni duymuyordu.

Gitmelerini isterken onlara yaklaşmayı kesemiyordum.

Göktuğ ile Nizami mekândan çıkarken Şükrü de Ziyafet’i kaldırdı. Hep
birlikte çıkışa yürüdüler. Arkalarından bakakaldım. Bir ailenin daha ağırlı-
ğının omuzlarıma bindiğini biliyordum.

Geri dönüş yoktu, kaçış uzun zamandır imkânsızdı. Artık yerimi bili-
yordum. Onların uzansa elimi tutacakları uzaklıktaydım ve geri adım ata-
mıyordum. Onların zaafım olmaya başladığını biliyordum.

Sezin bir keresinde, “Onlar senin ailen çünkü onlar benim de ailem.
Denklemi anladın mı, canım?” diye sormuştu. Denklem basitti işte. En
büyük zaafımın zayıf noktasıydı bu herifler. Nasıl yakın hissetmeyecektim?

Katlanması en zor acı, aynı şeyleri yaşayacağını hissetmene rağmen bu-
nun önüne geçememekti.

“Savaş,” diyen ses yanımdan geldi. Kubat elindeki montları kucağıma
bıraktı. “Kazanacak mısın yoksa kaybedecek misin bilemezsin. Ancak sava-
şarak öğrenirsin.”

İkisini de istemiyordum.

Arkasını dönüp uzaklaştı. Mekânın bahçesinde, ailenin geride bıraktığı
dağınıklığın ortasında birkaç saniye tüm dünyadan daha dağınık şekilde
kaldım.

Kızları evlerine bıraktıktan sonra en sonunda eve varabilmişim. Melike
arabandan inmeyi reddedip arabanın yatağı olduğunu dayatınca onu kuca-
ğıma almışım. Sezin ise üç dakikadır sitenin içerisinde benden kaçıyordu.

Sarhoş insandan da sarhoşluktan da nefret ediyordum. Birileriyle alkol
masasına oturmaya da birkaç yıl oluyordu. Normalde arkamı dönüp evi-
me gider, erkenden kafayı vurup uyurdum.

Şimdi mesele farklıydı. Biri kız kardeşim, ışığım, dengemdi. Diğeri de...
eşim, canım, memleketimdi. Konu ikisiyse çoğu zorlukla baş ederdim. Ge-
cenin üçünde iki tane kız çocuğunu hizaya sokmak zor değildi.

İnce, uzun ve biraz bile olsa sert davranınca götü başı moraran kız kar-
deşini kucağında taşıyan beni üç dakika boyunca peşinde koşturmuştu.
Melike incinmesin diye hızlı veya sert hareket de edemiyordum.

“Kaza, yanıma gelsene.”

Yürüyordu. Başını alıp bir yerlere gitmeye çalışıyordu.

“Sezin, evimiz bu tarafta yavrum.”

Arkasını dönmeden ilerlemeye devam etti. Saçları hızlı yürüdüğü için havalandıkça aklımı yitirecek gibi oluyordum. Ne düşündüğünü de anlamıyordum çünkü konuşmuyordu! Sadece kaçıyordu.

“Kızım gelsene şuraya.”

Sağa dönüp oraya yürümeye başladı.

“Ulan tamam sarhoşsun da benden niye kaçıyorsun? Parmağında benim takuğım yüzük var anasını satayım!”

Katlanamayarak Melike’yi yavaş bir şekilde omzuma attım, baldırlarından tutarak sabit durmasını sağladım. “Abi çişim geldi.”

“Avucuma işeyemeyeceğine göre tut şu an, Melike Nisan. Yengen de benden kaçıyor zaten. Düşmanlığı bıraktık diyorum, yine kaçıyor!” diye bağırdım. Melike kıkırdadı.

O sırada hızlı adımlarla Sezin’e yetiştim. Kolundan tutup kendime çevirince yüzü bana döndü. Gözleri kocaman oldu. “Seni arıyorum, neredesin sen?” diyerek koluma vurdu ve burnunu çekti. “Beni bırakıp gittin sandım.”

Gülümsedim sinirim bozulmuş gibi. “Saklandım senden,” diyerek elinden tuttum ve yürütmeye çalıştım ama ayaklarını sertçe yere basıp yürümeyi reddetti. “Güzelim evimize gideceğiz.”

“Niye bıraktın beni?”

“Bırakmadım, arkandaydım.”

“Niye yanımda değildin?”

Laf anlatamayacağımı anlayınca derin bir nefes aldım. “Geldim şimdi. Hadi evimize gidelim. Hava çok soğumuş. Gel fistüğüm.”

Kaşları düzelmeye başladı. Elim sımsıkı kavradı. “Gözlerim seni aradı. Bulamayınca korktum.” Bakışları omzumdaki Melike’ye takıldı, garip garip baktı. “Bu kim?”

“Melike.”

“Efendim?” dedi Melike ve sonra ofladı. “Abi çok çişim var!”

“Gidiyoruz abim. Yakaladım yengeni.” Sezin boş boş bakınırken onu çekiştirmeye başladım. Daha fazla zorluk çıkarmadan ve elimi bırakmadan benimle yürüdü.

Evden içeri girdikten sonra Melike’yi banyoya götürürken Sezin kolumdan çıktı. “Ben Turan’a gidiyorum,” dedi ve önden yürüyerek benden uzaklaşmaya başladı. “Sonra da Turan’ı giyip Turan’a yatarım.”

Kaşlarını çatarak anlamaya çalışsam da mümkün değildi. Kaçamayacağı bir yerde olduğumuz için onu kendi haline bıraktım.

Melike'yi banyoya götürdüm. İşlerini halletmesini bekledikten sonra elini yüzünü yıkadım. Islattığım ellerimle saçlarını geriye doğru tarayıp nefes alabilmesini sağladım. "İşedim," dedi. Göz devirerek sabırlı bir nefes aldım.

"Aferin."

"Abi bende yengemin bir sırrı var. Duymak ister misin?" Duraksadım. Aynadaki bakışlarım yüzüne döndüğünde kıkırdadı. "Şaşırdın mı? Yengem bana güveniyor." Bakışlarını bana çevirdi aynadan. "Ben de ona güveniyorum çünkü sana çok âşık."

"Sana bir sır veriyse bana söylememeni de söylemiştir."

"Ama sen benim iki tanemden birisin. Abimsin."

Diğer tanesi Uraz'dı. Onu göz ardı edemezdi.

"Söyleme," diyerek dağınık ve kısa saçlarını üçe ayırdım. "Bir şeyler saklamak istiyorsa saklasın."

Saçlarını örmek çok da uzun sürmedi. Bileğindeki tokayı bana uzatınca özenle bağladım. "Şimdi yatağa gireceksin ve hiçbir şey düşünmeden uyuyacaksın. Tamam mı?"

"Düşünürsem ne olur?"

"Gece yatmadan önce düşüneceğin dertlerin varsa abine söyleyeceksin, halledecek."

Sesli bir şekilde şen şakrak güldü. "Abim bu dünyada neyi halletmedi ki?" Dişlerini göstererek aynaya baktı ve eşek gibi sırıttı. Ördüğüm saçını çekince kafası arkaya yattı, gülerek konuştu. "Senin gibi bir abim varken benim dert edineceğim bir şey yok. Dünyanın geri kalanının gece yatmadan önce dert edineceği şeyler vardır ama. Çünkü onların senin gibi abisi yok."

"Beni duygulandıracığını mı düşünüyorsun? Ben senin yağ çekmelerine alışkınım. Erkileyemedin beni."

"Küçükken etkileniyordun."

"Küçükken daha tatlıydın."

"Gıcıksın. Hâlâ tatlıyım," diye gülüp imalı bir şekilde baktı ama birden yüzü buruştu. Hapşıracağını anlayınca bir şey demeden bekledim. "Çok yaşayayım," dedi her hapşırdığında dediği gibi.

"İyi yaşa."

"Senin etkilendiğin başka şeyler var artık. Baş harfi Sezin." Doğruydum. Reddedemezdim. Gülümsediğimi görünce derin bir nefes alıp bana sarıldı.

“Seni çok seviyorum abi,” dediğinde başının üstünden öptüm. “Eskisi gibi de bakmıyorsun artık.”

“Eskiden nasıl bakıyormuşum?”

“Doğan abileri kaybettiğimiz zaman çok kötüydün. Yalnızdın. Çok... boş bakıyordun. Tunceli sana iyi geldi, seni toparladı. Çok seviyorum burayı.”

Sarhoş olmasa asla bu konuyu bana açmaması gerektiğini bilirdi. Ali, Baran, Mert, Kağan, Doğan... Altı kişiydik. Üstünden ne kadar geçerse geçsin tabloda bir tek ben kalıyordum. Soluk ve cansız bir tabloydu. Unutamıyor, ardımda bırakamıyordum.

Tabloya yeniden renk katmaya ne zaman başladığımı ise bilmiyordum. Keleş, siyah tabloma gelen ilk renkli darbeydi.

“Seni diğer yatağa yatıralım, özlemişsindir,” diyerek yürüttüm. Eski odasındaki yatağa yatırana kadar konuşmadı. En son üstünü örttüm, yanağından öptüm ve yüzüne baktım.

“Ben de seni seviyorum,” dedim yanağını okşayarak. Gülümseyerek elimi tutup avucumun içinden öptü. “İyi geceler.”

“İyi geceler abi,” diye mırıldandı. Gözleri ağırlaşmaya başlarken, “İyi ki varsın,” diye ekledi. Odasından usulca çıktım. Günler sonra onun yakınımda olmasıyla tamamlanmış gibiydim.

Diğer yarımı görememenin yokluğuyla yatak odasına girdim. Girdiğim gibi görmeyi beklemediğim bir sahneyle karşılaştım. Sezin, tüm kıyafetlerini çıkarıp yerde bırakmış ve iç çamaşırları ile yatağa girmişti. Elleri yanağının altındaydı fakat uyumuyordu. Gözleri açıktı.

“Canım... neden üstünü giyinmedin?”

Bakışları beni buldu. “Üşendim,” dedi şımarık bir çocuk gibi. Bana karşı böyle olmasının verdiği patlama içime rengarenk bir ışık huzmesi yaşattı.

“Üşendin mi? Ölüyorum sana.” Ona yaklaşıp eğildim ve yanağından kocaman öptüm. “Sen yorulma bitanem. Ben halledeyim.”

Tatlı tatlı gülümsedi. Tatlılığına dayanamayıp daha sert öptüm, ona da ses çıkarmadı. Gözlerini kısmış, gülümsemekle meşguldü. Deli gibi sarhoştı.

Yatağın ucundaki koltuğa dün gece katlayıp bıraktığım tişörtümü aldım. Yaka kısmını açtırarak ona yaklaştım.

“Sorun değil. Bunu giyebilirsin. Hem üşümezsin.” Ayağa kalkamayacak gibi baktı bana. Yakayı açtırmayı bırakıp tek elimle onu kaldırmaya hazırlandım.

“Anne olmak istiyorum,” dediğinde ona uzanan elimi taşıması zorlaştı, elimi geri indirmek zorunda kaldım. Normalde hazırlıklı, önünü gören bir adamdım. Kolay kolay hazırlıksız yakalanmazdım.

Onun bu lafına hazırlıksız yakalandım. Elim o an taşımak için çok ağır geldi.

“Ne?” dedim ama kendi sesimi ben bile duyamadım.

“Anne olmayı çok istiyorum ve seni baba yapmak istiyorum.” Kıkırdadı sarhoşluğun getirdiği muziplikle. “Çok iyi bir baba olurdun, değil mi? Minik Akkurt’un koca babası.”

“Sarhoşsun,” diyebilirdim. Onunla bir aile kurmak uzun zamandır dualarımda bulunuyordu fakat bu durumu en savunmasız anında dillendireceğini düşünmemiştim. O da istiyordu ama hemen mi?

Ben hemen isterdim. Yaşım vardı, gücüm vardı, güvenim vardı, aşkım vardı. Hayatımın kadınıyla beraberdim. İki gün sonra nikâhımız vardı, artık dünya evine girecektik. Bir çocuğun babası olmak benim için mutluluktan başka ne olabilirdi ki? Ama onun beklemek isteyeceğini, henüz hazır olmadığını düşünüyordum. Özellikle annesiyle yüzleştikten sonra.

“Sarhoşum,” diye kabullendi.

“Ne dediğini biliyor musun?”

Yüzünde ufak bir tebessüm kaldı. “Kovmayan, sırt dönmeyen, çocuğunun canı acırken izlemeyen, arkasında duran bir anne olmayı istiyorum. Annelerimiz gibi bir anne olmayı değil, doğru bir anne olmayı istiyorum.” Gözleri kapandı. “Ben artık çocuk büyütmek istiyorum. Ailemizi kuruyoruz.” Gözlerini araladı heyecanlanmış gibi. “Evimizde koşturan bir miniğin düşüncesi seni de mutlu etmiyor mu?”

Ne dediğini çok iyi biliyordu, değil mi? Zaten bunu uzun zamandır düşünüyor olduğunu anladım. Şu an dillendiriyordu çünkü saklayacağı bir şey yoktu ortada. Sarhoştı, savunmasızdı.

“Çok mutlu ediyor,” diye fısıldadım. Bir an kucagımda çocuğumuzu tutuyormuş gibi hissettim. Kalbimin sert vuruşları boğazımda çarpıyordu. Yanağına uzanan elim şimdi çok güçlüydü. Yumuşak yanağını okşadım. “Annesi olduğun bir miniği düşünmek beni dünyanın en mutlu adamı yapıyor.”

“Bu dünya annesi ben, babası sen olan bir çocuğu hak ediyor.” Mırıldanarak gözlerini kapattı. “Biz dünyanın en güzel ailesi olacağız.”

“Senin kıymet verdiğin her toprakta en güzel çiçek açar, elini dokundurduğun ev en güzel aile olur,” demedim. Diyemedim. Beni duyduğunu da düşünmüyordum zaten.

Elimdeki tişörtü kafa karışıklığı yaşasam da ona giydirdim. Birkaç saniye düzenli nefeslerini duyunca saçlarını okşayarak eğildim ve dudaklarına bir öpücük bıraktım. Alnımı alnına yaslayarak derin bir nefes aldım.

Şu birkaç saatin yorgunluğu yok oldu. Sezin kokusu buram buram ruhuma sinerken mayışmış gibi hissettim.

Pantolonumu da kazağımı da umursamadım. Yanına kuruldum, onu göğsüme çekip tavana baktım. Gözkapaklarıma kadar her bir noktamda karıncalanma vardı.

Heyecandı.

Tavanda bir perdelik oyun başladı. Ben, o ve çocuğumuz. O ana kadar izlediğim en güzel sahneydi.

26. SEZİN KAZA ÖLDÜ

Turan Alp Akkurt.
Siirt.

Bakışlarım ileride tek başına konuşlanmış olan bedene kilidlendi. Herhangi bir aksilik olabilmesi mümkün olduğu için telsizini de kulaklığını da kapatmıştı. Keleş onun etrafındaki yerlere dağılmıştı.

Buraya gelişimiz hızlı gerçekleşmişti.

Sabah alaya gittiğimiz gibi Kubat ve Fırat Demir tarafından sıkıştırılmıştık. Siirt'te Tahrir'in uzantısı bulunan örgütlerin ayaklandığını öğrenmiştik. Zamanı gelmişti.

Sezin Kaza, Tahrir'i durdurmak ve asıl düşmanlarına döndürmek için bugün ölmeliydi.

Albay ile toplantı odasında yaptığımız kısa görüşmeyle plan hazır. Buradaydık. Son kozumuzu oynayacaktık. Tahrir'e kazandığını hissettirecektik.

Sezin'in yüzünde maske yoktu. İlk kez bir görevde çırpılıp kalmıştı. Kendisini göstermek, en güzel şekilde bu işi bitirmek için toparlanmıştı. Sabah-tan beri konuşmuyor, sakince kendisine söylenenleri onaylıyordu. Toplantı bittiğinden beri sessizdi.

Nizami, erken saatlerde Siirt'e geçip çetelerden biriymiş gibi aralarına sızmıştı. Kulaktan kulağa söylenti ile Sezin Kaza'nın Tahrir'i gebertmek için geleceğini yayacaktı. Alabildiğim tek istihbarat ondandı.

"Keleş 6," diye seslendim kulaklıktan. Kulağının içine yerleştirdiği minik çip ile iletişim sağlayacaktık. "Neler oluyor içeride?" Ses gelmedi. "Durum bildirebildiğin ilk anda bana haber ver. Bekliyorum. Tamam."

Bakışlarım tekrardan Sezin'in bulunduğu yere döndü. Silahını ne zaman kullanacağını biliyordu. Ne zaman konuşacağını ve ne yapacağını ezberlemişti. Kafasında bu anı yüzlerce kez oynadığına kalıbımı basabilirdim.

"Komutanım, fareleri indirelim mi?" diye konuşan Fırat Demir'in sesiyle Özgür'ün önünde açık olan ekrana baktım. Ekranda yedi adet bağlantı satırı vardı, her biri Keleş'e aitti. Bunlar dışında civarda bir bağlantı kurulduğu an ekrana düşecekti ve bağlantıya sızacaktık.

Sidar denilen adamın nerede olduğunu bilmediğimiz için hiçbir yerden destek alamazdık. Bu, gizli bir görevdi. Albay ve Keleş'in planlamalarıyla

kurulmuştu. Günlerdir albay ile yaptığımız ikili sohbetlerde tüm planı oturtmuştuk.

Zararsız halledilecekti.

“Evet, Keleş 3. Bağlantıları kesebiliriz.” Özgür kafasını sallayarak beni onayladı.

“Düşündüğümüz gibi düzenek kuruyorlar,” diyen Serkan’ı duydum. “Etraftalar. Konutlara, sokaklara ve açık alana patlayıcı düzenek bırakıyorlar. İlk düzeneğe yaklaşıyorum. Sistemi kontrol edeceğim.”

Sikik herif planlı ilerliyordu. Belli ki Sezin’le yüz yüze gelmeyi düşünmüyordu. Ben yüz yüze gelecekleri ihtimalini de göz önünde bulundurmuş olsam da alay eder gibi Sezin’den kurtulacaktı.

Etrafa salacağı haberi de biliyordum. “Sezin Kaza’yı elimi kıpırdatmadan geberттіm,” diyebilmek içindi her şey. Narsist ruhunu besleyecek, omzunu kabartacaktı.

Amına koyduğumun ruhsuz piçi karşısında kimin olduğunu bilmiyordu.

Nizami’nin bağlantısı diğer bağlantı satırlarının en üstüne çıktı. Birkaç kez ses titreşimi dalgalandı. “Tahrir içeride bir odada şu an. Benim gibilerin birebir görüşmesi yasak. Yanında yalnızca bir adam var. İsmini bilmiyorum. Roşi diyorlar aralarında. Buradaki birkaç adam etrafa dağılmaya başladı. Sezin Kaza’nın intikal etmesini bekliyorlar. Geleceğine eminler.”

“Yüzleri hafızana kazı. Çok iyi bak etrafına.”

Ses titreşimi düz bir çizgi halini aldı ve bağlantı satırı en aşağı indi. Yeni bir bağlantı ekrana düştüğünde bakışlarım direkt Sezin’in olduğu yere döndü. Orada yoktu. Yerinden ayrılmıştı.

Omuzlarımdaki kasların sıkıştığını hissettim. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak ekrana çevirdim bakışlarımı. Bağlantıya sızan Özgür satırı en üste çekti. “Tahrir,” sesini duyduğumda derin bir nefes aldım. Sezin’di. “Karşıma çıkmaya gücün yok diye ekmek kırıntısı mı bıraktın?”

Ses titreşimi düz bir çizgi halini aldı ve ardından titreşim sayfası sert bir şekilde dalgalanmaya başladı.

Bir gülüş sesi doldu kulaklarıma. Tahrir, “Hansel ile Gratel küçükken dinlemeyi sevdiğim bir hikâyeydi,” dedi keyifle. Sakince arkama yaslandım. Kollarımı göğsümde kavuşturduğumda Özgür’ün bakışlarının pazılarıma takıldığını fark ettim. Öksürerek elini ağzının üstüne kapattı.

“Sana yeni bir hikâye anlatayım, değiştirelim bu düzeni,” dedi Sezin de keyifli bir sesle. Birbirleriyle oynamayı sevdiklerini biliyordum. Ne zaman Tahrir ile Sezin gibi konuşacak olsam empati yapar, Sezin’in keyfini ilikle-rime kadar hissederdim.

Mesleki hayatında en zor ve en keyif aldığı dosya Tahrir dosyasıydı. Ve oynamayı çok seviyordu.

“Deli Komutan,” dedi keyifli ses. “Geleceğini biliyordum. Seni nasıl da iyi tanıyorum.”

Yarağını tanıyordu. Nizami bu söylentiye yaymasaydı hiçbir sikimden haberi olmazdı.

“Karşıma çık, daha iyi tanışalım.”

“Nerede olduğumu biliyorsun.”

Sezin’i ısrarla ayağına çağırıyordu. Etrafındaki köpeklerle yem olmayacağını biliyor, eğlenmesine bakıyordu.

“Sen de benim nerede olduğumu biliyorsun,” dedi Sezin.

Göktuğ’un bağlantı satırı titredi ve yukarı çıktı. “Sezin Komutan’ı görebileceğim bir mesafedeyim. Yaklaşanı ya da izleyeni gördüğüm gibi indireceğim. Haberinizi olsun. Kimsenin görmemesini sağlayacağım.”

Göktuğ’a bir cevap vermedim. Sezin tekrar konuştu. “Saklandığın delikte durma, karşıma çık. En azından yüzünü göreyim. Dağlarda çekildiğin fotoğrafların dışında seni görme keyfine erişemedim.”

Ses titreşimi tek çizgi oldu. Serkan’ın bağlantı satırı en yukarı çıktı. “Düzenekler ağırlığa göre ayarlanmış. Üstüne bastıktan sonra ayağını çektiği gibi sağ kalmasının imkânı yok. Etki alanı bir metre olabilir,” diye konuştu. “Şimdi ne yapalım?”

Sıra bendeydi.

Albay iki gün önce Sezin’in eşyalarından birkaçından bir çanta hazırlamamı söylemiş, Serkan’dan da bir düzenek istemişti. Hedef şaşırtmak için kullanabileceğim birkaç şey elimizde hazırды.

Özgür, Tahrir ile Sezin’in konuştuğu bağlantı satırını yukarı çekerken elimle durdurdum onu. Fırat Demir’in satırına dokundum parmak ucumla. Onu en yukarı çekti.

“Fırat Demir, örgütlerde silahlı kadın var mı?” dediğimde Fırat Demir’in ses titreşimi dalgalandı.

“Ben görmedim komutanım.”

Kubat’ın satırını işaret ettim. Onu en yukarı çekti. “Kubat, fareler arasında kadın var mı?”

“Seçebildiğim iki kadın var,” dedi.

“Birini buraya getir.”

“Emredersiniz.”

Tahrir’in satırı en yukarı çıktı. “Beni mi görmek istiyorsun, Deli Komutan?”

“Evet,” dedi Sezin. “Seni arıyorum. Yanıma gel.”

Çantayı kenardan kaptım ve kamuflajı çıkardım. O sırada maskemi yüzüme geçirdim. Beni izleyen Özgür’ün şaşkın olduğunu sesinden anladım. “Komutanım, ne yapıyorsunuz?”

Onu cevapsız bırakırken Tahrir, “Tek başına gelmediğini biliyorum, Deli Komutan,” dedi sert bir sesle. “Keleş’le buradasın. Ben aptal bir adam değilim.”

Sezin sessiz kaldı. O sırada bulunduğum arabanın kapısı sertçe açıldı. Kubat yakasından tutarak getirdiği kadını ensesinden yakalamıştı. Kadın baygındı.

“Kadını niye bayılttın?” dedim sert bir sesle.

“Yürümüyordu.”

Sabırla nefes alıp içeriyi gösterdim. Kadını içeri soktu, kendisi de içeri girdi. “Kadını bayıltmaman gerekiyordu,” diye öfkeyle söylendim. “Üstünü değiştirmemiz lazım.”

Kadınım başında durdu. “Leş gibi kokuyor amına koyayım,” dese de zar zor ona uzattığım kamuflajı aldı. “Üstündekileri çıkartmam,” dedi direkt. Bakışlarımı dümdüz ona dikince, “Şaşırtmacaya mı dönüyoruz?” dedi net bir sesle.

“Evet.”

Kubat kamuflajı kadına giydirirken Sezin, “O halde konuş,” dedi. “Çıkamayacak kadar korkuyorsan beni buraya neden çağırdığını söyle.”

Tahrir, “Yorgi’yi öldürdün mü?” diye sordu sadece.

“Keyifli bir andı,” dedi Sezin gülerek. “Yalvarmasını izlemek bana nasip oldu.”

“Sana teşekkür etmeliyim.”

“Bana teşekkür etmek istiyorsan elime bir şey ver.”

Güldü Tahrir. “Bu işler o kadar kolay değil, Deli Komutan.”

Kubat kadını giydirdikten sonra başımla dışarıyı işaret ettim. Kadını yine yakasından tutup dışarı çıkıttı. O sırada çantadaki baskı plakasını aldım. Birkaç gündür Serkan ve Nizami bu baskı plakası üstünde çalışıyordu. Düzenegi kendi sırt çantamın içine koydum. Özgür’e döndüm. “Sana kulaklıktan seslendiğim an Sezin’in bağlantısını kesiyorsun.”

“Emredersiniz komutanım.”

Dışarıya çıktım. Silahımın şarjörünü yenilerken susturucuyu cebimden çıkardım. Kubat’la birlikte yürümeye başladım. Kubat nereye gittiğini bilir gibi emin adımlarla yürüyordu. “Serkan’ın yanına git ve yerini bildiği bombanın üzerine bırak,” dedim ona. “Ben Sezin’i bulacağım.”

Kafasını sallayarak yürümeye devam etti. Ondan ayrıldıktan sonra etrafa bakınarak yürümeye başladım. Sokak arasından dönecekken gelen sesleri duyduğum gibi sırtımı duvara dayadım.

Kürtçe konuştuklarını ilk kelimeyle anladım. "Tahrir akıllı adam. Deli Komutan onu her yerde ararken yanlışlık bombaya basacak. Ondan sonrası temiz iş."

"Türk askerine zeki diyorlar bir de. Asıl zeki Tahrir abidir."

Birkaç adım sesinden sonra susturuculu tabancamı kaldırdım ve duvarın kenarından bakarak gelen üç kişiyi saniyelik aralıklarla alınlarını hedef alarak indirdim.

Üçü de yere yığıldı.

Tahrir abileri çok zekiydi, ondan geberen ilk kendileri olmuştu. "Zekâsını siktiklerim."

Etrafa bakınarak dikkatle ilerlemeye başladım. Arkamı döndüğümde boş olduğunu gördüm. Düşünmemeye çalışıyordum. Seslere dikkat kesilmiştim. Herhangi bir seste beklemeyecek, durmayacak, direkt sıkacaktım. Önüme çıkanın arkasından yaklaşarak ensesine silahın kabzasını geçirdim. Yere yığılınca alnına tek el ateş ettim.

Hızlı adımlarla koştum. Diğer sokak boştu. Etrafta ne Keleş ne de fareler vardı. Yanında olduğum evin içerisinden gelen sesi duyunca açık camına baktım. Camda ucu görünen silahı fark edince kaşlarımı çatarak eğildim ve büyük adımlarla eve yaklaştım. Evin kapısına kulağımı dayadım.

İnce sesi duyunca kilidine ateş edip kapıyı açtım ve içeri girdim. Tam silahımı kaldırıp içeridekine saldıracakken, odanın içerisinde ayakta dikilen ve silahını kapıya çeviren kişiyi görünce silahımı indirdim.

Derin bir nefes aldım.

Buradaydı. Sağ salımdı. Evin camından bakarak telsizle konuşuyordu. Köyün boş olup olmadığını bilmememize rağmen güvenli bir ev bulup en azından ortalık karışmadan önce kenarda durmasına seviniyordum.

Sezin gözlerini kıstı, beni görünce o da derin bir nefes aldı. Diğer elimin işaretparmağını dudağıma götürünce kafasını salladı. Elindeki telsizi gösterdi ve sonra elini kaldırıp işaret dilini kullandı.

Beni arıyorlar.

Kafamı sallayarak onu onayladım. Gözlerimle kapıyı işaret ettim ve kenara çekildim. Sessiz anlaşmanın sonucunda önüme düştü. Arkasına takıldım.

Telsiz cızırdadı. "Beni arıyorsun değil mi, Deli Komutan? Etrafta deli gibi koşturan ayak seslerinizi duyabiliyorum."

“Yakınlığımı hissediyor musun?”

Tahrir derin bir nefes aldı. “Çok.”

“Sıcak mı, soğuk mu?” dedi Sezin. Omzunun üstünden Kubatların gittiği tarafa doğru bir yön gösterdim. Oraya ilerledi. Arkamı dönerek silahımla etrafı kontrol ettim.

Tahrir, “Çok sıcak, Deli Komutan. Az kaldı,” dedi gülerek. “Seninle son konuşmamız olmasına çok ama çok az kaldı.”

Keleş saklandığından olsa gerek etrafta değildi. Tam o an Nizami’nin sesi duyuldu. “Birini kamerayla sahaya yolladılar, Sezin Kaza’yı çekmesi için. Ellerinde kanıt istiyorlar,” dediğini duydum.

Konuşamazdım. Sezin yanı başımda piç kurusu ile konuşuyordu ve ona tek bir şüphe vermemeliydi. O sırada Şükrü, “O iş bende,” dedi. “Kamera-ya ulaşmanın yolunu bulacağım. Sezin Komutan’ı benim yanıma getirmeye bakın,” deyince derin bir nefes aldım.

Konuşmama gerek kalmadan olaya müdahale edip toparlamıştı. İşte şimdi plan daha da oturuyordu. Biz sahte bir patlama ayarlayacakken plan öyle bir yere evrilmişti ki hem gerçekçi bir şekilde inandırıcı olacaktı hem de siktiğimin yerinde biz kazanıyorduk ulan!

Göktuğ, “Arkandayım,” dedi ona sadece.

Sezin de gülerek ilerlemeye devam etti. Birkaç saniye yürüdükten sonra Kubat’ın bombanın üzerine yatırdığı kadını gördüm. Sezin bakışlarını bana çevirdi. Üzerinde kendi kamufajlarını gördüğü kadın yerde yatıyordu.

Dudakları aralandı. Planın değiştiğini anlayınca telsizi kaldırdı. Dikkatli bir şekilde bana baktı. Ona gözlerimi kapatıp açarak onay verdim. “Bu ne?” diye fısıldarken bakışlarını benden almıyordu. “Sen ne yaptın?” diye fısıldadı telsize. “Beni tuzağa düşürdün.”

Kahkaha atan ses duyuldu. “Beni hafife aldın komutan.”

“Sen... Siktir,” diyen Sezin’le, Tahrir kahkahasını arttırdı. “Orospu çocuğu!”

Sezin, “Keleş tuzağa düşürüldüm,” diye başka bir telsize konuşuyormuş gibi yaparken bakışlarını yavaşça bana çevirdi. Sesinin düzeyi yavaşça düşerken, “Keleş. Hareketsiz kalmalıyım yoksa bomba patlayacak!” dedi ve telsizini kapattı.

Hemen, “Patlama etkisini doğru şekilde simüle etmemiz gerek,” diyerek Sezin’in kolundan tuttum ve onu koşturmaya başladım. “Şükrü, kameraya ulaştığın gibi yerini bildir. Kadın uyanmadan Sezin’i kayda almamız gerek.”

“Bayıldın mı, Deli Komutan? Bu oyun burada bitiyor ve ben kazanıyorum. Benim karşıma çıkmak senin en büyük hatandı.”

Şükrü, "Kameramanımızı yakaladım. Tam olarak Kubat'ın kadını bıraktığı yere yaklaşıyordu," deyince bakışlarımız oraya döndü. Bir evin bahçesiydi. Ev, çok eskiydi. Bahçesi de bir o kadar kuraktı. Sezin ile hızlı adımlarla oraya yönelirken Tahrir'den ses çıkmıyordu.

Kubat'a, Şükrü'ye ve kadına yaklaştığımızda, "Siz gelene kadar kadını bir daha bayıltmak zorunda kaldım," diyen Kubat'a ters ters baktım. Sezin, yerde yatan kadına soğuk gözlerle bakarken onu durdurmam. Kafasındaki tilkilerin adım sesleri benim kafamın içerisindeydi.

Çantamdan Keleş'in birkaç gecedir üstünde çalıştığı baskı plakasını ona uzattım. Toplantı odasında konuştuğumuz ihtimal aklına gelince elini uzatıp plakayı aldı. Kadının birkaç adım arkasına dikkatli adımlarla yürüdü, en sonunda dizleri üstünde yere çöktü.

Baskı plakası şöyle işliyordu. Sezin üstüne bastığı an, aynı bu patlayıcılar gibi ağırlığı algıliyordu ve sisteme gönderiyordu. Ağırlık üzerinden bir santim bile kalkarsa patlayıcı gibi çalışıyordu.

Patlayıcıdan tek farkı; baskı plakası duman, toz bulutu ve patlama sesi çıkarıyordu.

Kubat ile silahlarımızı kaldırıp etrafımızı kontrol etmeye başladık.

Sezin yerde dururken Şükrü kameramandan çaldığı alet ile kayda başladığını belli edecek şekilde bir adım attı. Sağ taraftan, sanki uzaktan izliyormuş gibi çekiyordu. Bomba üzerindeki kadını özellikle kayda dahil etmiyordu. Arka planın aynı olması için bu riski alıyorduk. Kadın bir santim oynarsa yarağı yerdik.

Bakışlarım Sezin'e kilitlendi. Etrafa bakamadım. Kadın yalnızca birkaç santim ötesindeydi ve o umursamadan senaryosunu oynamaya bakıyordu.

Bir saniye bile, "Biz neden bunu yapıyoruz?" diye düşünme şansımız yoktu. Bu iş bugün bitecekti.

"Ne bok yiyeceğim?" diyen Sezin elleriyle yüzünü kapattı. Şükrü pis bir şekilde gülerken kaydı alacak olan şerefsiz gibi davranmaya başladı. "Bitti. Yolun sonu bu," diyerek kulaklığına dokundu. "Buraya kadarmış," dedi bize konuşuyormuş gibi. "Hareket etmezsem beni bulurlar. Bu şerefsizlere ölümümü izletmeye niyetim yok." Kayda alındığından haberi yokmuş gibi davranıyordu. Plakayı dizinin altına sıkıştırdığını fark ettim. "Hakkınızı helal edin," dedi ve ağırlığını plakadan çekti.

Baskı plakasından duman, toz bulutları çıkarken Şükrü kaydı kapattı. Kamerayı kenara fırlattı. Büyük adımlarla uzaklaşmaya başlarken tekrardan hepimiz silahlarımızı kuşandık.

“Sikerler!” dedi Sezin yüreği ağzındaymış gibi. “Böyle işi sikerler. Kadın on santim uzağımdaydı.” Koşmaya devam ederken ve silahıyla etrafı kontrol ederken nefes nefeseydi. “Patlasaydı...” Bana çevirdi gözlerini. “Uyanıyordu ve patlasaydı?”

“Patlamadı,” dedim onu önüme alarak. “Düşünme. Patlamadı.”

“Tahrir’in kafasına sıkmadan buradan çıkmak yok,” diyen Kubat’ın birden niye böyle konuştuğunu anlayamadım. Arkamı dönüp ona baktım. Kubat, kafasını ileri doğru çevirerek sesini yükseltti. “Duydun mu, Keleş? Tahrir’i öldürmeden geri dönmeyeceğiz.”

Ve yalnızca Sezin’den değil, Keleş’ten de korkan Tahrir’in telaşlandığını hepimiz biliyorduk.

Yine de Nizami onayladı. “Hazırlık yapıyorlar. Tahrir’i kaçıracaklar. Şimdi tam zamanı. Öldürelim diyorum.”

Sezin kulaklığı olmadığı için anlamaya çalışarak bana bakınca onu kolumdan tutup ilerletmeye başladım. Vakit kaybetmemeliydik. Sezin’in yüzünü bilen kimse olmasa bile ortalıkta görünmemesi yararımızaydı.

Sezin sesini çıkarmadan önümden yürürken kulaklığa doğru, “Hayır,” dedim. “Bırak, gitsin. Gitmezse plan suya düşer.”

Arkamdan duyduğum ses ile kaşlarım çatıldı. Sezin durduğumu fark etmeden yürümeye devam ediyordu. Olduğum yerde arkamı döndüm. Elindeki tabancayı bana doğrultmuş olan adamla göz göze geldim. Türk askeri olduğumu anlaması için üzerimdeki kamuflaj yeterli olsa da gözlemlerimle karşılaştığında diğer elini de silaha yasladı. “Keleş,” dedim adamdan gözlerimi ayırmadan. “Sahne sizin.”

Gökyüzünden sela gibi yükselen kurşun sesleri, askerlerime aitti. Biri-lerinin cenazesini müjdelemek gibi ulu bir görevim olmasa da o cenazeyi sağlayan adamdım.

Karşımdaki adam benden önce davranıp titreyen elindeki silahla bir el ateş ettiğinde kurşun tam kolumun üst etini sıyırdı geçti. Tenimin yırtılma sesini duydum sandım. Kendi silahımı kaldırıp kafasından vurmada önce beni bir kez daha vuracaktı ki çoktan kurşunumdan nasibini aldı. Yerde kanlar içinde yatmaya başladı.

Koluma gözücuyla baktıktan sonra, “Hay sikeyim,” diye mırıldanıp ilerlemeye devam ettim. Keleş, Tahrir’i rahat bırakmadan ateş ederken sadece piçin etrafındakileri öldüreceklerini biliyordu.

Sezin’in arkasından ilerleyip Özgür’ün bulunduğu arabaya girdim. Özgür bilgisayar klavyesindeki ellerini hızla çalıştırırken Sezin benim daha

önce oturduğum yere oturmuştu. Bakışları kısa bir an bana döndü. Yüzünde sistematik bir ifade asılıydı.

Bakışları yavaşça koluma kaydıığında, “Siktir, vurulmuşsun,” diyerek bana doğru atıldı.

“Şu an sırası değil,” desem de üstündeki ceketı çıkardığı gibi koluma bastırdı.

“Aptallık etmeyi kes,” diye neredeyse hırıldadığında bakışlarımı yüzüne çevirdim.

“Hafif bir sıyrık,” dedim sakın bir sesle. Canımın acıdığını söyleyemedim. Adamla yüz yüze gelmesem kurşunun vücuduma girdiğini anlamazdım. Küçük bir şeydi.

“Dikiş gerekiyor.”

“Abartma,” diyerek onu uzaklaştırmaya çalıştım. Özgür bakışlarını bize ara ara dikip bakarken soğukkanlı olmalıydı. Görev anında duygularını işe karıştırmamasını nişanlısı olmamın yanı sıra komutanı olarak düşündüğümde yanlıştı. “İşine dön asker.”

Dişlerini sıktı. Endişeli gözleri kolumdan ayrılmıyordu. “Bunu bana yapma,” diye fısıldadığında sadece baktım. Özgür’ün bu anı açık etmeyeceğini biliyordum fakat bir askerimin önünde sivil değilken onu ikna etmeye çalışmayacaktım.

Tam o an kulaklarımızın alıştığı silah seslerinin arasına bir ses karıştı. Bomba sesi. Büyük ihtimalle kız uyandığı gibi kaçmaya çalışmıştı.

Sezin ile bakışlarımız çarpıştığında sonunda gerçekleşen senaryo ikimizin gözleri arasında yazıldı.

Bu bir son değildi, yepyeni bir başlangıçtı.

Sezin Kaza ölmüştü.

Çok yakında Sezin Akkurt olarak doğacaktı.

27. TARİFİ OLMAYAN BİR HİS

Turan Alp Akkurt.

Tunceli.

Banyodan çıktıktan sonra elimdeki saç havlusuyla saçlarımı kurulamaya çalışarak aynadaki yüzümü izliyordum. Melike Nisan evdeydi ve Sezin'in kıyafetlerinin durduğu odada uyuyordu. Kapısını kilitlediğini duymuştum. Asli'nin yanına gitmek istese de izin vermezince bana küsmüştü.

Alayda ya da görevde olduğumuz zamanlarda ortama ayak uydurması güzel olsa da ben varken sürekli başka yerlerde kalmasından hoşlanmamaya başlamıştım. Tunceli'de kalabilirdi, burası onun hoşuna gidiyordu. Kalacaksa da benim evimden uzağa gidemezdi.

Buradaki insanlar yüzünden Tunceli'de kaldığını biliyordum. Yıllar sonra bir aile sıcaklığını tattıktan sonra bırakmazdı. Sıcak kucak görünce soğuğa gidesi gelmiyordu.

Ankara onun için soğuktu. Akkurt Malikanesi'nin içinde kâğıtlarına kafasını gömüp içtiği şarabıyla geceyi sabah eden bir anne, anneye kendini affettiremeyeceğini bilse de yanında olmaya yemin ettiği için evde duran bir baba vardı. İkisinin arasındaki dağlar, soğuk topraklara aitti.

Melike Nisan annem ile ilişkisini geliştirmiş ve onun duvarlarını bizden daha fazla kırmış olsa da biliyordum ki kardeşim evde durmak değil, gülüp eğlenmek istiyordu. O evde durmak insana neşe vermezdi.

Ankara hepimiz için karanlık bir evdi. Dışarıya karşı ne kadar beyazsak evin içinde o kadar kasvet vardı. Çünkü vaktinde annem aile içindeki tüm karanlığı o eve kilitlemişti.

Aklımın erdiği ilk anlardan itibaren o evden çıkmanın yolunu aradım. Furkan Uraz ise akli ermezken bile annemin onu sevmediğinin farkında bir çocuktur. Çok küçükken bile evden gitmek istiyordu.

Mustafa Yavuz onu yalnızca birkaç aylıkken evimize getirip annemin karşısına dikilmiş, "Firuze ben bir hata yaptım," demişti. O günden sonra her an hatasını affettirmek için annemin dizinin dibinde yatmıştı.

Mecazen söylemiyordum. Altı yaşında bir çocuk olarak babamın sürekli olarak annemin dizlerinin dibinde ağlayarak uyuyakaldığını izlemek küçük bedenime çok fazlaydı.

Babam pişmandı. Annem onu neden affetmiyordu?

Bunu aklım erene kadar düşündüm. Babam bir hata yapmıştı, herkes hata yapardı. Annem beni neden babam gibi hata yapmamam için sert direktiflerle büyütüyordu?

Sonra bir gün anladım. Kavgı ettikleri bir gece Furkan Uraz ile birlikte merdivenlerde onları dinliyor ve küçük aralıktan izliyorduk. İkimiz de duyduklarımızı anlayacak yaşıydık.

“Affet, Firuz. Yolunda öleceğim, dizinin dibinde vereceğim son nefesimi. Yeter ki gözlerimin içine bak. Aynı evin içindeyiz, birbirimize yabancıyız. Bana acımıyorsun, tamam. Evdeki iki çocuğa da mı acımıyorsun? Yazık değil mi?”

“Bana yazık değil mi?” demişti annem içimize işleyen soğuşunu bırakmadan. Her zaman soğuk bir kadın olmuştu. Biz ne kadar ateşle yaklaştıysak o kadar dondurmuştu bizi. Bir gün anneme benzeyeceğimi ve elimi attığım her şeyi donduran bir kasırğa olacağımı o yaşlarda bilmiyordum. Bilseydim geleceğimi değiştirirdim. “Çocuklara yazık da bana değil mi?”

“Hepimize yazık, Firuz’um.”

“Öyle seslenme.” Annem kafasını iki yana sallamıştı. “Bana öyle seslenmeni istemiyorum.”

“Gözünü seveyim, bir kere bak yüzüme. Biliyorum, çok büyük bir hataydı yaptığım ama anla aciz halimi. Herkes hata yapar. Ben en büyüğünü yaptım ama yemin ederim sana harcayacağım ömrümü. Gözünün içine bakacağım. Tek istediğim yüzüme bakman.”

“Yüzüne bakamıyorum,” demişti annem. “Yüzün midemi bulandırıyor. Yapamıyorum.”

Babam ağlıyordu. Sıcak kalpli bir adamdı. Ağlardı. Annem ondan öğreniyordu ve bu gerçeğe yaşamak onu üzüyordu. Bunları o yaşında idrak edebiliyordum. Kızdığım kişi annemdi o an. Babamı üzüp duruyordu. Küçüktüm, gerçeği algılayamamıştım. “Neden bırakmadın beni, bizi? Neden boşanmadın? Niye vazgeçmiyorsun?”

“İşimi tehlikeye atacak kadar delirmedim. Senin karanlığının beni mahvetmesine izin veremem. Karanlık evin içinde kalacak, kariyerime sıçramayacak. Bunca yıl çöplükten kurtulmaya çalıştığım geleceğimi mahvedemem.” Gülmüştü alayla. “Ayrıca oğlumu arkamda bırakmam. Alp buna hazır değil. O senin gibi olmayacak. Olmaması için onun yanında duracağım.”

Hiçbir zaman konu ben olmamıştım. Her zaman önceliği işiydi.

“Furkan Uraz?”

“Bana o çocuktan bahsetme,” diyen annem sinirliydi. “Onun için yapabileceğim her şeyi yapıyorum. Bana bunun için bile ömür boyu minnettar olmalısın. Onu çöpe de atabilirdim. Yapmadım.”

Furkan Uraz'ın kulakları üstüne kapanan minik ellerim titriyordu. O duymamalıydı. Anneme *anne* diye seslendiği her an bir bağırisla karşılaştığı için zaten annemden korkuyordu. Bu sözler onu daha da korkuturdu.

“Tamam. Yapmadın, Firuz. Aldın, sahip çıktın o öksüze. Allah razı olsun. Yemin ederim. Minnettarım. Hâlâ burada olduğun için minnettarım. Sen de beni affet.”

“Mustafa ben seni affetmem. Anlamıyor musun? Etsem etsem ah ederim. Bana bir sevda değil, bir gençlik borçlusun. Kırk kere de gelsen dünyaya, bir kere veremezsin gençliğimi bana.”

Gençliğinin bir kısmını babama âşık olarak geçirmiş, sonrasında aldatıldığını öğrenip işine sarılmıştı. Annem ne bir aşk ne de bir gençlik yaşayabilmişti. Onun cansız gençliğinin en yakın şahidi bendim. Bir gençlik nasıl yaşanmaz, çok iyi öğretmişti bana. Ben de... yaşayamadım gençliğimi onun gibi.

“Ne affediyorsun ne kovuyorsun ne çekiyorsun ne de gidiyorsun,” demişti babam çaresizce. “Ne yapayım daha?”

“Hiçbir şey yapamazsın. Sus artık. Git. Beni kendime halime bırak.”

“Bırakamıyorum. Bir şey söyle. Bir şey iste benden. Senin için daha ne yapayım, Firuz? Sevdim. Yemin ederim sadece sevdim.”

“Doğru... Sevdin, Mustafa. Güçlü oluşumu, yıkılmayışımı, toparlayışıma, yaşamak için sana muhtaç olmayışıma ama sen ne zaman Firuz desen yüreğim gibi önüne serilişimi, seni büyütüşümü, seni affedişimi sevdin.”

Annemin sesinden ağlamadığını anlayabiliyordum. Hayır. Firuze Akkurt ağlamazdı. Firuze Akkurt'un sesi titremez, gözü dolmazdı. Cehenne me düşse de yandığını belli etmezdi.

“Sen beni ben yapan şeyleri sevdin de bir tek beni sevemedin. Yıllarca bekledim, Mustafa. Bana bakarken o kadını bir kez olsun hatırlamamanı bekledim. Bana da yazıklar olsun, senden başka kimseyi sevemedim.”

Sonra o gün anladım. Babam hayatı boyunca yalnızca bir kadını sevmiştir ve bu annem değildi.

Mustafa Yavuz Akkurt annemi sevmiyordu. Babam annemin duruşunu, affediciliğini, koca yüreğini seviyordu. Hayatı boyunca tek bir kadın sevmiştir, o kadın da Furkan Uraz'ın annesi olan Fikriye'di. Yüzünü hiç görmediğimiz o kadındı.

Annem ise bu hayatta yalnızca babamı sevmiş ve yalnızca babamdan vazgeçememişti. Ondan boşanmamış, gayrimeşru çocuğunu evine almış. Akkurt ismini temiz tutmuş, Furkan Uraz'ı mesleğini tehlikeye atmasını önlemek için medyaya kendi çocuğu olarak tanıtmıştı. Bunları sadece mesleği için yaptığını savunsa da büyüdükçe anlıyordum ki annemin babamdan başka gideceği kapısı yoktu. Seviyordu, karşı koymakta zorlansa da babamın evinden uzaklaşmıyordu.

Bu yüzden Ankara'daki ev annemin cesedi kokuyormuş gibi gelirdi bana. Ailemizi, mesleğini, bizi korumak için gençliğini gömmüştü o eve.

Yaklaşık yedi yıldır o eve girmiyordum.

Furkan Uraz ise... Annem lise için benim İngiltere'ye gitmemi uygun bulduğunda Furkan Uraz babama evden gitmek için yalvarmıştı. Melike Nisan evde olsa da Uraz o evde bensiz kalacak kadar güçlü değildi. Babam da onu ortaokulda iyi bir yatılı okula vermişti. O zamanlardan beri Uraz da o eve ara sıra gidiyordu.

İkimiz de evden genç yaşlarda kaçmıştık.

Melike de üniversiteyi Ankara'da tercih ettiği için pişman olduğunu söylemişti bir kere. Annemle arası ne kadar iyi olursa olsun o evde durmak iyi gelmiyordu. Başka eve de çıkamıyordu.

Tunceli'yi sevmeye sebebi buraların temiz kokmasındandı. O yüzden ona gitmesi için baskı yapmıyordum. Burada istediği kadar kalabilirdi.

Saçlarımı kurulamayı kestim. Eve geldiğimizde Sezin yaramı temizleyip sargı sarmıştı. O zamandan beri sesi çıkmıyordu. Çatık kaşlarımla banyodan çıktım. Saçlarımın arkasını kurulamaya devam ederken evin içerisinde gezindim. Yatak odasında değildi. Tam oturma odasına doğru gidecekken onu mutfakta, sandalyenin üzerinde küçük bir çocuk gibi bacaklarını yukarı kaldırmış ve dizlerine çenesini yaslamış halde buldum.

Dikenli değil, sivri cam kırıklarından oluşan bir kadındı. Cam kırıkları cildini yırtmasa bile nefesini kana buluyordu. Hep derin olduğunu bilirdim. Tüm zorluklara göğüs germiş ve yapayalnız olmasına rağmen sağlam bir dünya kurmuştu. Fakat bazı dünyaların temeli enkazlardan oluşurdu, bunu bilirdiniz. Onun temeli tuğla yığınlarından oluşuyordu.

Gözü daldığında onun çok başka bir acıda boğulduğunu görebilirdiniz fakat bu sefer başka görünüyordu.

Bu sefer çok başka bir acıda boğuluyordu. Bunun farkındaydım. Elimi uzatsam cam kırıklarının elimi kesmesini sağlardım, uzaktan izlesem o cam kırıkları benim kursağıma batardı.

Havluyu tutan elim gücünü yitirdi, yavaşça yanıma düştü. Sezin önünde duran küllükteki sigaralara bakarken ciğerlerim yandı. Tek başına o kadar sigarayı bu kadar kısa bir zamanda nasıl içmişti?

İç dünyasında ne kadar kaybolduğunu fark ettim. Neden bu halde olduğunu anlayacak kadar onu tanıyordum.

Bu sabah Sezin Kaza ölümü haberlere, karakolluklar da dahil olmak üzere tüm askeri birliklere ve terör çetelerine ulaşmıştı. En önemlisi... haber Rize'ye gitmişti.

Birkaç saattir kendi halindeydi. Asla konuşmuyordu. Bazen onu kollarının arasına almak ve doyasıya ağlamasını sağlamak istiyordum. Ne seslendim ne onu içinde bulunduğu düşünce bulutundan kopardım ne de kucakladım.

O an onun için yapabileceğim en doğru şeyi yaptım.

Onun gibi sandalyeye oturdum, sigara yaktım... ve sustum. Bakışlarını bana çevirdi yavaşça. Daha sonra onun bu anına saygı duyacağımı göstermek için küllüğe ısrarla baktığımı görünce o da küllüğe döndü.

Susmak ve kafasının içindeki karmaşayı sonuna kadar yaşamasına destek olmak doğru olardı. Benimle konuşarak içindekileri dökmesini istemek için erkendi. Hazır olduğunda o kendisini açacaktı zaten. Yine de içeride neler döndüğünü az buçuk tahmin edebiliyordum.

Bu saatten sonra Sezin Kaza olarak var olamayacaktı. Üsteğmen Sezin Akkurt olarak hayatına devam edecekti.

Albay birkaç kişiyle görüşüğünü söylemişti. Gerekli gördüğü mercilerin haberi vardı ve bu olay onların hoşuna gitmemişti. Albay bunu Sezin'e değil, bana söylemişti. Birkaç üst, böyle bir cesareti doğrulamıyordu fakat operasyon için gerekli bir hamle olduğunu bilecek kadar dosyaya hâkimlerdi.

Albay üst mercilere Sidar'dan hiç bahsetmemişti. Çok tehlikeli bir karar olsa da kimseye güvenemeyeceği için Sidar'ı saklamış, yalnızca Tahrir'in kaynaklarını ifşa etmek için Sezin'i öldürdüğünü düşünmelerini istediğini belirtmişti.

Sezin sistemde yapılan birkaç oynama ile mesleğine devam edecekti. Birkaç günlük bir uzaklaşma ve ortalık sakinleşene kadar Keleş olarak sessiz kalma politikasına başlamıştık. Bu sürede Nizami'nin Siirt'te Tahrir'in yanındakilerin telefonlarına takip cihazı koymasının sayesinde o tarafı da izlemeye devam edecektik.

Albay, Sezin ve benim şehirden uzaklaşmamızı emretmişti. Yarın nikâhtan sonra birlikte şehirden çıkacaktık. Sezin'in bundan haberi vardı. Genel olarak emredilenlere karşı sakince dinleme taraftarı olarak susmuştu. Yaptıklarını düşündükçe ona hayranlık duymadan edemiyordum.

Tam bir delilikti.

Her bir detayı düşünmüş ve vazgeçmişti. İsminden, geçmişinden, ailesinden... Tek kalemde hepsini silmişti. Bu bambaşka bir intikam, bambaşka bir yeni hayatı.

Uzun bir zaman sonra konuşan o oldu. Onun konuşmasını beklediğimi bilecek kadar zeki bir kadındı. "Sadece birkaç santim," dedi önce. "Gerçekten ölmeme birkaç santim vardı."

"Doğru olanı yaptık, daha fazla düşünme bunları."

"Ölmekten hiçbir zaman korkmadım," dedi ilk önce. "Mesleğe girerken de ölmek için girdim ama düşünmeden edemiyorum. Gerçekten ölsem nasıl hissettirirdi?"

Bunu düşünmeyi reddettim. Cevap vermeyecektim bile. Bir sigara daha yaktım.

"Bunu yapmayı uzun zamandır istiyordum. Neden böyle hissettiriyor?" diye sordu cevap vermeyeceğimi anlayınca.

"Bir şeyden vazgeçmeyi düşünmek bir daha geri dönemeyeceğini anlamaktan daha kolay."

"Bundan sonra babaanneme sarılamayacağım." Sesi titredi. "Bundan sonra Sezgin'le karşılaşamayacağım." Sol gözünden bir yaş düştü. "Bundan sonra annemi affedemeyeceğim."

Sessiz kaldım. Ağlamasını izlemek içimi bir neşterle oyuyordu.

"Bundan sonra Sezin Kaza olamayacağım."

İsterse olabilirdi. Soyadını geri alabilirdi ama o öyle bir kadındı ki bu planı yaparken bile sonsuza kadar sürecektir bir karar vermişti. Kaza soyadını daha fazla taşımak istemediğini hissediyordum.

Rize'de olanlardan sonra Kaza isminden soğumuştur sanki.

"Bundan sonra geri dönemeyeceğim."

Birden dizlerini indirdi. Sonrasında sarılmak için kollarını uzatınca onu yarı yolda karşıladım. Hiç zorlanmadan bedenini kucağıma doğru çektim. Kollarını boynuma sardı ve yüzünü sakladı.

"Ben buradayım," diye fısıldadım. "Her an elinden tutuyor olacağım. Her an bir nefes uzağında olacağım. Söz veriyorum. Geri dönmeyi isteyeceksin."

“Varlığına şükrediyorum,” diye fısıldadı ağlamaya yakın sesiyle. Ağlamıyordu ama ağlamaya birkaç adım uzaktı. “İyi ki benimlesin. Sen olmasaydın...” Derin bir nefes aldı. “Yapamazdım,” diye devam etti. “Cesaret edemezdim. Bu kadar toparlanamazdım. Sen benim her şeyimin mimarisin.”

İşte böyleydi. Ne kadar güçsüzse banaydı. Bir an bile diğerlerinin yanında ağlamaz, yüzünü düşürmez, gardının ardını göstermezdi. Ne olursa olsun toparlanmadığı tek yer benim yanımdı çünkü biliyordu ki onun için dünya büyüklüğündeki karmaşayı düzene sokardım.

Güçlü bir kadın olması duvarlarının ardında bir kız çocuğu taşımadığı anlamına gelmiyordu. O kız çocuğu bana her daim kollarını uzatıyordu. Paha biçilemez bir doyumdu bu. Onun için tek ev olmak, dünya üzerindeki en değerli ayrıcalıktı.

“Cesaret ederdin,” diye fısıldadım. “Sen cesur bir kadınsın fıstığım.” Saçlarını okşadığımda dudakları boynuma değdi. Derin bir nefes aldı ve oraya bir öpücük kondurdu. “Ben olmasaydım da yapardın ama senin için burada olmak, elinden tutmak benim en büyük sorumluluğum.”

“Birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok, değil mi?”

Saçlarının arkasına elimi yerleştirip onu kendime basıtırırken daha da sığındı. Dakikalarca soluklandıktan sonra en sonunda kalkmak istediğini anlayınca onu rahat bıraktım. Gideceğini düşünerek ayağa kalktığımda önümde durdu. Gitmedi. Bakışlarını yukarı kaldırdı.

Derin bir nefes alarak başını sağ omzuna doğru hafifçe yatırdı. Bakışları karşısında savunma mekanizmam dengesizleşmeye başladı.

Parmak uçlarında yükselip dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak bir iç çekti. Gözlerim kapandı. Onun güzelliği, onun dokunuşları ve onun varlığı karşısında göz kapaklarımdan bile gücü yoktu.

Derince yutkundum ve dudaklarına kavuşmak için dokunmaya çalıştım. Yavaşça geri çekildi. “Seni çok özledim,” diye fısıldadı. Sadece onun güzel yüzünü görecektik kadar açtım gözlerimi, geri kalan dünyaya kör kaldım.

“Ben de seni... çok,” diye konuşup dudaklarından öptüm. Kısa öpüşüm doyurmadı ona olan özlemimi. Bir kez daha öpmek istedim, uzaklaştı.

“Keşke yalnız olabilsek ve... tekrar...”

Kısıp sesle konuşması beni mahvediyordu. Beni darmadağın ediyor, aslında bunu yaparken kılını kıpırdatmıyordu. “Kaza... çok özledim.” Belinden tutup kendime çektiğimde eli göğsümün üzerine kuruldu. “Teninde soluklanmayı çok özledim.”

Diğer elim ensesinden sertçe tuttu. Yüzünü kendime doğru yaklaştırıp altdudağını dudaklarımdan arasına aldım. Ağzını açtığı anda kayışlarım

kopmak üzereydi. Elim yavaşça boğazına doğru sokuldu ve hafifçe sıkıştırdığımda boğazından kısık bir inleme yükseldi.

“Alp...”

“Ölür yolunda.”

Ölürdüm. Onun uğruna, onun için, onun yolunda.

Onu fazla kirli bir hisle öpmeye başladım. Dudakları bu dünyada yalnızca benim için bu şekilde arsızlaşıyordu. Bunun verdiği tatmin duygusuyla onu sımsıkı tuttum. Elleri kollarımın arkasına tutunarak beni kendisine çekti.

Ona ne kadar kendimden verirsem vereyim yetmeyeceğini ve daha fazlasını almak için savaşacağını bilmek kötü hissettirmiyordu. Çünkü alabileceği kadarının farkındaydı ve beni, ben bitmişken bile kazanmak onun oynamayı en sevdiği oyundu.

Bir yerde sonsuz istenmek ve senin için savaşılacağını bilmek... tarifi olmayan bir his.

Sezin Kaza, hayatımın aşkıydı.

Belinden tutmayı bırakıp kalçasından kavradığımda kollarını boynuma sardı. Kucağıma aldığımda gözlerini ısrarla açmadı, onun için yolu bulacağımdan emindi.

Dudakları yavaşça çeneme ve oradan yanaklarıma geçti. Acele etmiyor, sakın, kışkırtıcı, cezbedici davranıyordu. Bu kumarı oynamasına izin verdim çünkü birazdan tüm darbelerini saklayan ben kazanacaktım.

Boynuma kafasını sakladıktan sonra, “En sevdiğim yer,” diye fısıldadı karanlığa bürünmüş bir sesle. Bir ampul yaksam dahi sesindeki karanlığına ışık tutamazdım.

Şehvet tüm bedenini ele geçirmiş gibi duruyordu.

Yatak odamıza girdiğim gibi kapıyı kapattım ve kilitledim. Kapıdan uzaklaşmam ile onu geniş, siyah örtü serdiğim yatağıma yatırmam arasında saniyeler vardı. Saçları etrafına yayıldı. Saçlarından yükselen kokuyla gözlerim kısıldı.

Onun bedenini ele geçiren şehvet şimdi benim kanımda can buluyordu.

Dudaklarımla dudaklarını ezmeye başladığımda şikâyet etmeden karşılık vermeye başladı. Parmaklarım sinsî bir eminlikle üzerindeki atletin eteklerinden içeri sızdı. Tenine değen her bir dokunuşumla aklı başından gidiyormuş gibi inledi. Dudakları aralandı ve başı geriye doğru sürtündü.

Meme uçlarına dokunduğumda ihtiyaçla dalgalanan karnını gördüm. Bacakları arasına doğru yavaşça eğilirken, elim teninin üzerine kurulduğu için açıkta kalan tenine öpücükler kondurmayı unutmuyordum.

Hiçbir şey onun teninin çağrılarına kayıtsız kalmak kadar zorlamamıştı beni.

Onu her bir zerremle istiyordum. *Boxerımdan* nefret eden aletim benim için sırlıslıklam olduğuna emin olduğum kadınlığına gömülmek, onu nefessiz bırakana kadar yormak istiyordu.

Elim hâlâ avucumu dahi doldurmayan küçük memesini istila etmekle meşguldü. Ucunu her okşadığımda ıslak öpücüklerimi bıraktığım karnı dalgalanıyor, beli kıvrılıyordu.

“Seni istiyorum, Kaza’m,” diye fısıldadığımda başını hızla aşağı yukarı salladı. “Şu an, burada.”

Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi, “Lütfen,” diye fısıldadı. “Şu an.”

“Sessiz olmak zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye fısıldadığımda altdudağını dişleri arasında sıkıştırıp burnundan sert bir nefes verdi ve başını aşağı yukarı salladı.

Dizlerimin üzerinde doğrulduğumda görüntüsü karşısında dik durmak zordu. Gözkapaklarım ağırlaşmaya başladı. Güzelliği baş döndürücüydü. Benim sayemde ıslanmış ve dolgunlaşmış dudakları aralık, saçları dağınık, meme uçları atletinin üzerinden belli olacak kadar dik ve sertken bu görüntüye azmamam imkânsızdı.

Beni bile taşıyamayan kadınlığını sırlıslıklam edip yorana kadar üzerinden inmemek istiyordum. Söz konusu o olduğunda doyumsuz, arsız, yüz-süz bir şey oluyordum.

Onun teninde beni çeken mutlak bir çağrı vardı. Tenine dokunduğum an patlayacak ya da var olacaktım. İkisi de mümkündü.

Tam şu an patlayacak gibiydim.

Penisimin onun duvarlarına çarpmanın özlemiyle kasılıp kalp gibi attığını söyleyebilirdim. Onun için yaşadığım azap verici hissi bitirmek istiyordum.

Nefsime sahip çıkamıyordum. Onu darmaduman etme isteği içimde çağlarken bırakıp gidemiyordum. Âciz bir adamdım.

Sezin’in elleri şortumun bel lastiğini buldu. İsteddiği bu değilmiş gibi gözleri kısıldı ve *boxerımın* lastiğini de kavradığı gibi ikisini de aşağı indirdi. Aletim gözlerinin önünde uzayınca dudaklarını ıslatmasına karşılık saldırır gibi dudaklarına gömüldüm.

Benim için dirseklerini yatağa yaslayarak yükselmek istedi. Ellerini tutup yukarı kaldırıncaya dengasını kaybedip yatağa geri düştü. Parmaklarımızı birbirine kenetledim, tadı ağzımın her bir noktasına dağılana kadar onu öptüm.

Aletimi onun kıvrılmış atleti yüzünden çıplak kalan tenine sürtünce dudakları ihtiyaçla aralandı, karşılık vermeyi kesti. Biraz aşağı kayıp bacak arasına doğru kendimi ittirince sert aletim tam o noktasına çarptı. Nefesi kesildi. Dudaklarım boynuna, çıplak omuzlarına ilerlerken elleri hâlâ ellerimin arasındaydı.

“Sana dokunmam gerek,” diye fısıldadığında onu duymuyormuş gibi aşağı doğru indim. Dışlerim adetinin kumaşını aşağı çekiştirmeye çalışırken başarısız oldu. En sonunda tek elimi elinden çektim fakat elini indiremeden diğer elimle iki elini de hâkimiyetim altına aldım.

Atletini yukarı kadar sıyırıp memelerini açığa çıkardığımda ağzım tek memesinin üstüne kapandı. Tüm ağzımı doldurup onu yalamaya, dişlemeye başlarken dudağından kesik nefesler çıkartıyordu.

Sessiz olma konusunda lafımı dinlemesine seviniyordum.

Diğer memesine de aynı şekilde eziyet etmeye başladığımda, “Beni bu şekilde boşaltmayı mı hedefliyorsun?” diye çok derinden gelen bir sesle fısıldadı.

“Buna devam edersem boşalır mısın?” Kendini beğenmiş bir şekilde güldüm ve bakışlarımı ona diktim. “Tabii ki boşalırsın,” dediğimde altudığını ısırarak bakışlarını bana indirdi.

“Söz konusu sensin,” dedi kafayı yiyecekmiş gibi. Gözkapakları yarıya kadar düştü. İhtiyaçla bakıyordu. En sevdiğim bakışlarından biriydi.

“Memelerini emerken boşaldığını izlemek isterdim.”

“Hayatımda eksik olan tek şey narsist bir kocaydı.”

“Koca...” Kulağıma çalınan en güzel nota bu ses olabilir miydi? Aşkım ve bu kelime arasında gidip geldim. “Seni ses çıkarmaman bir ortamda bağirtmanın eşiğine getirip deli gibi becerecek bir koca.”

Dudakları aralandı ve göğsünden bir nefes koptu. *Sabırsız, azgın bir nefes*. Bu eziyeti kısa keserek son bir kez meme uçlarını ısırarak çekiştirdiğimde, “Kafayı yiyeceğim,” diye fısıldadı.

Kafayı birlikte yiyebilirdik.

Elimin altındaki ellerini rahat bırakınca iki eli birden saçlarımın arasına daldı ve onları çekiştirerek dudaklarına çekti. O sırada şortunu kavradım. Bacaklarını kaldırarak bana yardımcı olunca şortu kenara fırlattım.

Onun diline sarılmayı bekleyen dilime davranıp ağzının içine alınca ister istemez tek elimi yatağa yaslardım. Dilimi doyumsuzca emmeye başladı. Bu hareketine fena derecede azdığımı bilmesini ister gibi ince iç çamaşırının sırlıklam olmuş noktasına sertleşmiş aletimi bastırınca gözleri kapandı.

Tek bacağına kalçamın üzerine attırıp beni kendisine çekti ve saçlarımdaki ellerini sırtıma doğru sürükledi. Tırnakları sırtımı tırmalamaya başladı.

Bana zarar vermeye değil, beni kendisine çekmeye çalışıyordu.

Burnumdan çıkan sert nefesler yüzünü yaladıkça derin nefesler aldı. Nefeslerimiz birbirimize emanetti.

Islak iç çamaşırını yavaşça kenara çekip ıslak kumaşıyla tepeciği arasına aletimin başını sokup bastırınca dudakları açıldı. Dilimi serbest bıraktı. “Mükemmel,” diye fısıldadı ve bu kelime dudaklarından bir havaymış gibi dağıldı.

Çamaşırını aletimin üstüne bastırdım ve tepeciği ile külotu arasında gidip gelmeye başladım. Kendimi ittirince tepesine baskı yapan aletim külotuyla sıkıştıkça tarifsiz bir orgazma sürükleniyordum.

“Hayatımın anlamı,” diye fısıldadığımda tırnakları enseme battı. “Daha başlamadan bana bunu yapıyorsun.” Çenesinden sertçe tutup yüzüme bakmasını sağladım. “Yüzündeki ifadeyi biliyor musun?”

“Aynısı sende var sevgilim,” diyerek dudaklarını ısırды. “Biz birbirimizin aynasıyız ve sen olmak bu dünyada en sevdiğim şey.” Yanaklarımı avuçları arasına aldı. “Sana hayranım.”

Külotunu tutup aşağı çekerken aletimi ondan uzaklaştırmadım. Aletimin üstüne sertçe sürtünen kumaş boğazımdan bir hırıltının havaya dağılmasına sebep oldu.

Daha fazla katlanmak imkânsızdı. Penisimin başını deliğine birkaç kez vurdurduğumda göğsü havalandı, beli kıvrıldı. Gözbebekleri zevkle geriye kayarken birden kendimi içine ittim. Dudakları aralandı. Ağzından kopmak için hevesli olan çığlığına karşılık başparmağımı ağzına götürdüm.

Çare buymuş gibi emmeye başladı.

Hafif gidip gelmelerle onu kıvama getirmeye çalışırken kendimi tutmaya çalışmak oldukça zordu. Daha fazlasına ulaşmak istiyordum. Onun tüm sınırlarına parmak basmak istiyordum. Önü alınamaz bir istekti bu.

Ona tüm haliyle sahip olmak, gözleri yerinden fırlayacak kadar açılana dek becermek istiyordum.

Sikeyim. Sezin Kaza ne kadar benim olursa olsun hayvani bir dürtüyle hep daha fazlasını isteyecektim.

“Beni mahvediyorsun,” diye fısıldadım dudaklarının üstüne doğru. Elleri yanaklarımı kavradı. “Şu kadarcıkla yetinmeye çalışırken bile boşalmaya bir adım uzağım. Senden daha fazlasını alamayacak kadar endişeli, isteyecek kadar sana açım.”

Sözlerimi dinlerken bakışları yüzümü turladı. Sonrasında bir bacağına kaldırdı ve kolunu dizinin altından geçirerek küçük vajinasını bana daha da araladı. Biraz daha kendimi itince daha derin, daha ferah koyuları bulmuş gibi heyecanlandım.

Bana kendinden daha fazlasını veriyordu.

“İşte benim güzel bebeğim.” Daha sık vurmaya, tekrar gidip gelmeye başladım. “İşte benim laftan anlayan harika eşim.”

Parmağımı dudakları arasında sıkıştırıp diğer bacağına da diğer eliyle tuttu. Tam anlamıyla kendisini teslim eder gibi durduğunda daha da ileriye hareket ettim. Aletimin çoğunluğunu aldığı anda gözleri geriye kaydı. Duvarlarına vurdukça sarsılıyordu.

Yatağım ne kadar sağlam olursa olsun ben onu ittirdikçe yatak da geriye kayıyordu. Saçları yataktan aşağı sallanacak kadar gidince onu kendime doğru çektim. İçinden sertçe çıkınca sızlanarak, “Hayır,” dedi nefes nefese. “Hayır, yapma. Çok güzel.” Gözleri bayık bakıyordu. “Alp...”

Yatakta yan yattım ve onu önüme doğru çektim. “Gel buraya,” dediğimde itaatkâr bir şekilde önümde uzandı. Sırtını göğsüme yaslamasını sağladıktan sonra sağ bacağıma sağ bacağına sardım. Sol bacağına kaldırıncaya ne yaptığımı anladı. İçine tekrardan gömüldüm. Diğer elim memesini sarıp okşarken kafasının arkasını omzuma doğru yasladı.

Ağızından kısıp inilti çıkarırken karnı dalgalanmaya başladı. Yavaşlamaya başladım çünkü deli gibi ıslanmıştı ve hızlandıkça çıkan ses artıyordu. Ben yavaşlayınca kafası havada duramayacak kadar pelteleşti. “Alp...” Kalçasını hareket ettirmeye, kucağıma doğru kendisini hızlı itmeye çalıştı.

Kalçasını tutarak hareket etmesini engelledim. “Sorun yok bebeğim,” diye fısıldadığımda, “Bu çok... acımasız. Hızlanman...” diyecekti ki sustu. “Daha fazlasına ihtiyacım var. Bu delirtir.”

Elinin tekini aldım ve bacağına havada tutması için koydum. Hemen bacağına kaldırıp tuttu. Elim yavaşça tepeciğine gitti. Kocaman olmuş ve şişmiş tepeciğini okşamaya başlayınca, “Siktir,” diye fısıldayarak kasılmaya başladı. Kaslarımın gerildiğini hissettim. Beni sıkıştırıyordu.

Hareket edemedim, kendimi kurtaramadım.

“Sezin,” diye fısıldadığımda kilometrelerce koşmuş gibi nefesler almaya başladı. “Rahatla güzelim,” desem de rahatlaması gereken bendim. Sikimi duvarları arasında sıkıştırıyordu. İçinde kayamıyordum ve bu ölüm gibiydi. Boşalmak üzereydim. “Kasma kendini.”

Ben onu okşadıkça vücudu kasılıyordu. Nefes alamaz gibi ağzı açık kalmıştı. “Alp... Bu çok farklı.” Zar zor konuşuyordu, ne dediğini anlamıyordum. Kelimeler tanıdık gelse de anlama yetimi kaybetmiştim.

Tepesinden parmağımı çekince daha da kasıldı. “Hayır. Devam et,” diyerek elimi aldı ve tepeciğine tekrar götürdü. Kalçasını bana daha da bastırdı. Sezin kendini kastıkça beni daha sıkı sarıyordu ve... kontrolü elde tutmak haddinden fazla zorlaşmıştı.

Elimde olmayan bir orgazm sert bir dalga gibi vurunca gözlerimi sımsıkı kapattım. “Sikeyim, sikeyim, sikeyim!” sesleri bir hırıltı gibi boğazımdan koparken kendimi onun derinliklerine gömdüm ve içine boşaldım.

Sezin neler olduğunun idrakinde değilken elim refleksiyle hareket etti, onu okşamaya devam ettim. İçinde gidip gelmeyi sürdürürken tepeciğini deli gibi okşuyordum. En sonunda elimi uzaklaştırıp tekrardan dokununca, “Ah, Alp...” diyerek elim altında titremeye ve sarsılmaya başladı.

En sonunda bacaklarını dizlerinden kırarak küçültmeye çalışınca ona engel oldum. Daha da titreyerek debelendi ve orgazmı bitene kadar ellerimin altında titremeyi sürdürdü.

En sonunda rahatlayınca onun içinden çıkmadan öylece durdum. Kontrol edememiştim. Bir anlık gaffetle korunmasız, dımdızlak içine gömülmüş ve sonrasında boşalmadan geri çekilememiştim.

Düşüncelerimi anlamış gibi, “Hapım var,” dedi yutkunarak. “Korkmanı gerektirecek bir şey yok sevgilim. Önlemi sen almazsan ben alırım,” diyerek beni içinden çıkardı. Yatağa sırtüstü uzanıp bakişlarımı tavana çevirdim.

Kontrolümü sağlayamamıştım. Korunmam gereken yerde akılsız davranıp kontrolüme güvenirken ne bok düşündüğümü merak ediyordum. Ben dikkat etmesem bile o dikkat edecekti fakat küçük bir ihtimal beni heyecanlandırıyordu.

Bu çok bencilce hissettirdi.

Bir çocuğumuz olmasını istiyordum. Daha fazla istediğim başka bir şey yoktu. Sezin’in hamile olması müthiş bir hayaldi. Oysa bu durumda böyle bir yeniliğe hazır değildik. Düzeltmem gerekirse Sezin hazır değildi. Ben hazırdım. Baba olmak istiyordum ve karşımdaki kadın da bunu isterken neden bekleyecektim ki?

İstiyor olması buna hazır olduğunu göstermez oğlum. Sen her ne kadar onu koruyacak olan da psikolojisi, ailesiyle yüzleştikten sonra hamile olduğu gerçeğiyle yüzleşmeye müsait değil.

İşler sarpa sarmaya başlamışken ve dikkatli olmamız gerekirken hamile olması onun için felaket olabilirdi.

Kafasını göğsüme yasladı ve burnunu çeneme dokundurarak alttan kırıdadi. "Sorun yok. Seni kontrolsüz görmeyi seviyorum."

"Mevzubahis senken kontrolü mahvettiğim doğru."

Ona bakmamayı sürdürdüm. Parmakları göğsümün üzerinde gezindi. "Hemen de hamile kalacak değilim," dedi net bir sesle. "Çocuk istemiyoruz sonuçta. En azından şu an."

Ben istiyordum.

"Sen istemiyor musun?" diye sordum sarhoşken söyledikleri aklımda olsa da. Belki de yalnızca o anlık bir fikirdi. Belki de anne olmaya hazır değildi.

"Bilmiyorum," dedi kafa karışıklığıyla. "Buna hazır mıyım ya da..." Sus-tu. "Şu an olmaması gerektiğini biliyorum yalnızca."

Bunu ben de biliyordum.

"Yarın sabahтан Keleş'in yanına geçeceğim. Kızlar buraya gelsinler, bu-rada hazırlanırsınız," dedim konuyu direkt kapatarak.

Altdudağını gergince ısırdıktan sonra, "Tamam," diye fısıldadı.

"Dikkat çekmememiz gerekiyor. Süsleme, konvoy falan istemediğimi söyledim. Sessiz, sakın halledelim."

"Tamam aşkım," dedi kısık, uykulu bir sesle. "Zaten kafam ses kaldır-mamaya başladı. İlla bir kaos çıkıyor." Duraksadı. "Şükrü ile Kubat konuş-u mu? Haberin var mı?"

"Bilmiyorum. Ne bok yediklerini artık takip etmiyorum. Gündemimde nikâhım var."

Kırıdadi ve esnedi. "Şimdi biraz sessiz ol," derken kollarını boynuma sardı ve burnunu çekti. "Son kez nişanlımın kollarında uyumak istiyorum. Yarın da kocamın kollarında uyuyacağım." Biraz daha güldü. "Dulluktan kurtardığım kocamın kollarında."

Onun keyfi dudaklarımda bir gülümseme açtırdı. Saçları arasına öpü-cüğümü bıraktım ve derince kokladım. Saçları yeni yıkandığı için yoğun vanilya gibi kokuyordu. Boynuma sığındığı için onun da boynu yüzüme çok yakındı. Boynundan derin bir nefes koparıp sesli bir şekilde öpünce mırıldandı.

"Hayır, uykumu bölmeye çalışma. Mutlu bir şekilde nişanlımla uyuya-cağım."

Sessiz kaldığımda birkaç saniye sonunda düzenli nefeslerini duydum. Bakışlarımı tavandan alamazken düşündüğüm tek şey bir çocuktu.

28. AKKURLAR

Turan Alp Akkurt.
21 Ocak 2022, Tunceli.

“**A**llah aşkına yeter!” diye bağırarak telefondaki sesi duyunca bana çevrilen gözlerin farkındaydım. Giydiğim gömleğin düğmelerini iliklemekle meşguldüm. “Bıktım sizden. Beni arayıp durmayın. Nikâha kadar göremezsiniz Sezin’i. İzin vermiyorum. Nokta!” diyen bağırarak Sevil telefonu suratlarına kapattı.

Suratlarına kapattı çünkü yanımda dikilen altı koca adam benden daha heyecanlıydı. Fırat Demir’in evi damat takımı gibi olmuştu. Altı kişilirdi, Göktuğ yine kız tarafı olmayı seçmişti. Diğerleri her iki dakikada bir Aslı’yı, Ziyafet’i, İlayda’yı, Melike Nisan’ı ya da Sevil’i aradığı için kimsenin telefonlarını açmamışlardı. Sadece Sevil, Sezin’i almak için kaçta evde olmam gerektiğini sormak amacıyla aradığımda benim telefonumu açmıştı.

Telefonu elinde tutan Şükrü masum bir gülümsemeyle telefonumu bana geri uzattı. Ben telefonu kulağıma dayadığım gibi elimden alma cesareti bulundurmamış ve aramayı hoparlöre alıp herkesi etrafına toplamamış gibi davranıyordu.

Koltuğu gösterdim gözlerimle. Telefonumu iki eliyle tutarak yavaşça koltuğa doğru diz çökerek bıraktı. Gülümsemesine ve bendeki bakışlarını kesmemesine göz devirdim.

Bir süredir bu anın hayalini kuruyordum ve bugün resmen birkaç ay önce nefretle savaştığım kadın ile evleniyordum.

Heyecanlı mıydım? Şu an heyecanlı hissetmiyordum.

Bu evlilik hızlı mıydı? Aksi bana yakışmazdı.

Kararımdan emin miydim? Onu tanımaya başladığım ilk andan beri bu kararımın arkasındaydım.

Sadece birkaç saat içerisinde dünya evine girecektik. Askerim, sevgilim, ortağım, dostum, ailem, dünyam olan kadın yalnızca birkaç saat içerisinde eşim olacaktı.

“Ne olacak şimdi?” diye sordu Serkan kabız gibi çıkan sesiyle. Bu herif niye böyleydi, akıl erdiremiyordum. Hep gergindi. Gülüp eğlenirken bile sıkışmış gibi duruyordu. Kilolu ve yağından çok kasının olmasından, ayrıca yaşının getirdiği ağırlıktan kaynaklı olduğunu düşünüyordum.

“Bekleyeceğiz,” dedi Kubat.

Herkesin üzerinde aptalca bir heyecan vardı. Bir nikâh için böylesine heyecanlanmadıklarını bilecek kadar onları tanıyordum.

Hepsinin üzerinde jilet gibi takım elbiseleri vardı. Gömleğin düğmelerini ilikledikten sonra yakalarımı düzelttim. Sabahtan asker tıraşı olmuştum. Temiz çenemi ve yanaklarımı elimle sıvazladım. İşte bu kadardı.

“Hadi çıkalım,” diyerek arkamı döndüğüm an birden Fırat, Serkan ve Kubat, “Hayır!” diye aynı ağızdan bağırdılar.

Aynı heyecanda bağırdıkları için garip garip baktım. Şükrü ve Nizami beni omuzlarımdan tutarak aynaya doğru çevirdi. Kaşlarım çatıldı ister istemez. “Beyaz gömlek, siyah pantolonla mı gideceksiniz? Daha neler komutanım!”

“Evet, oğlum. Basit bir nikâh.” Özgür, Fırat’ın elinden aldığı papyon ile bana yaklaşarak aynayla arama girdi. “Hayır, Toklu,” dedim kaşlarımı çatarak. “Ne papyonu, amına koyayım? Sünnet çocuğu muyum ben?”

“Komutanım.” Özgür zorlanıyormuş gibi Kubat ile Fırat abiye baktı. “Bugün sizin nikâhınız var.”

“Papyon falan istemiyorum,” diyerek eline tokat atıp indirdim.

“Turan Komutan’ım özenmenizi isteriz,” diyen Kubat boğazını temizleyerek öne çıktı. “Sezin Komutan o kadar güzel görünüp beyaz elbise giyerken ve özenirken sizin beyaz gömlek, siyah pantolonla gitmeniz hiç hoş olmaz. Geline saygısızlık!”

Duraksadığımı fark ettiklerinde, “Aynen. Kesinlikle. Evet. Yok artık, Sezin Komutan’ıma haksızlık!” diye aynı ağızdan bir sürü laf söylediler.

“Susun ulan! Tamam!” diye bağırdım.

Özgür sıırtı ve üstünden büyük bir yük kalkmış gibi nefes verdi. Papyonu gömleğin yakalarını kaldırıp takarken arkamdan yaklaşan Kubat da elindeki ceketimi kaldırdı. “Bunu da giyin. Karizmanıza karizma ekleyin,” deyince göz devirsem de kollarımı sokup giydim. Takım elbiseyi Melike Nisan getirdiğinde de garipsemiştim. Benim bedenimde dikilmişti. Sadece ceketini giymeye gerek duymamıştım.

Papyon tamamen sürprizdi. Papyon takan damat mı olurdu, amına koyayım?

Beni ısrarla süslemeye çalışıyorlarsa bir boklar dönüyordu. Bir şeyler olduğunu bilsem de kurcalamamaya karar verdim.

Ceketimi üstüme iyice oturttum ve papyonu boynumda düzelttim. Yüzüm ekşimişti. Papyon konusu sinir bozucuydu. “Ben evlendiğimde de böyle heyecanlıydık. Valla evlilik güzel müessese, Turan Komutan’ım,”

diyen Fırat abiye döndüm. “Evlenince *oh be*, diyorsunuz. *Hayat artık tek kişilik değil*, diyorsunuz.”

“Fırat abinin bizi evliliğe teşvik etme ısrarını anlayabildiysem gelin, beni üç tur sikin,” diyen Nizami’ye Şükrü sırtınca ona tokat atıp kendinden uzaklaştırdı. “Sana demedim.”

“Oğlum, evlilik lan! Yoluna eş demek. Şimdiye kadar bildiğin tüm doğruyu silen demek,” diyen Fırat abi ile bakışlarım yere döndü.

Soğuk, karanlık bir ormanın içinde kaybolmuş haldeydim. Bela gibi esi-
yor, ormanın korkutucu dallarına bile zarar veriyordum. Kaybolmuştum,
saldırgandım, yalnızdım, serttim.

Hayatımın çoğunda yüzü gülmeyen bir adamdım. Yüzümü ailem dışında çok az insan güldürürdü, onları da yılda belki bir, belki iki kere görürdüm.

Kim olduğumu bayrağımla bulsam da uzun süre yalnızlık içinde esmek zorundaydım. Bayrak için kanımı akıtacağım, aynı toprağa gömüleceğim dostlarımın tabutlarını omuzlarımda taşımıştım.

Yalnız ölecektim.

Bir süre yalnız ölmekten korktum. Anneme kulak asmamalıydım, as-
tum. Zeynep’le evlendim ve bu yalnızlık bataklığından çırpınarak kaçmam için bir nedendi. Oysa o bataklığa tamamen batmışken kurtulmayı düşün-
mek aptallıktı.

Alparslan Korgeneral yıllar önce söylemişti. “Asker olmayı seçtiğin gün kefeninin cebine yalnızlığı sıkıştırdın. İnsanlar elinden tuttuğuyla ölür ama sen tutacağın tüm elleri kaybettin evlat. Yalnız ölmek bazı insanlara kader-
dir. Senin kaderinde bu var.”

Aklıma kazınmış olan yalnızlığı bitirecek tek kadını ilk görüşte anla-
mak, kaderimi kıracak kadar güçlü olduğumu hatırlatmıştı.

Ben, Turan Akkurt. Bin bir kere öldüm, yeniden yaşadım. Meçhul kaderin çizdiği yolu bozdum.

*Ben, Alp Akkurt. Dünya üzerinde beni yalnızlık bataklığından çekip çıkara-
racak kadar güçlü bir kadına âşık oldum.*

Onunla yaşamak, onunla yaşlanmak, onunla değerlenmek verdiğim en iyi kararlardan ikincisiydi. Birincisi ise onun elini tutmayı kafaya koymaktı.

Derin bir nefes alıp aynanın karşısından ayrıldım. “Çıkıyorum ben,” dediğimde hepsi arkama takıldı. Birlikte evden çıktık.

Arabalara doğru yaklaşırken Nizami bir nefes aldı derince. “Hava bugün dünyanın en iyi çifti evleniyormuş gibi kokuyor. Duydunuz mu kokuyu?”

“Ben de aldım abi,” dedi Özgür gülerek.

“Siz de evlenin,” dedi Fırat. “Evlenince dünya daha güzel kokacak. Bir kadının hayatınıza dokunduğunda o hayata neler yapabileceğini hiç mi düşünmüyorsunuz lan?”

“Abi kadın dediğin varlık güzel şey,” dedi Serkan ne dediğini bilmez gibi. Sonra boğazını temizleyerek toparladı. “Kadındır bahçeni kötü ottan arındıran. Kadındır taze bitkilerle donatan.” Saçlarını geriye doğru taradı. “Benim bahçe hâlâ ot dolu ama olsun. Sizin bahçeler hoşuma gidiyor.”

“Sen ne anlatıyorsun, Serkan Götten Sallayan Kısakürek?” diyen Şükrü kahkaha attı.

“Üçünü de tanımıyorum güzelim.”

Serkan’ın lafıyla hepsi gülerken Şükrü omzuna kolunu atıp kendisine çekti. “Bulacağız oğlum sana bir kadın. Böyle kalmayacaksın sen.”

“Yok be kardeşim. Ben yalnızlığımdan memnunum. Ot dolu bahçe de bahçedir,” dedi Serkan.

“Evleneceksiniz,” dedi Fırat abi. “Hepinizin evlendiğini görmeden ölmem.”

“Ben minik bir kızım daha,” dedi Özgür.

“Sen de evleneceksin. İnsan olmayı öğreneceksiniz. Sezin olmadığı zaman nasıl pis, iğrenç bir ırka dönüşüyorsunuz, değil mi? Bu Sezin etkisi değil, kadın etkisi oğlum. Sezin size analık etmese siz leş herifler olur çirkardınız.”

“Ben Şükrü’nün hâlâ leş bir herif olduğunu düşünüyorum. Bana katılanlar el kaldırsın,” diyen Nizami etrafına baktı. Ben ve Şükrü hariç herkes elini kaldırmıştı. “Demokrasi Şükrü’nün yavşağın teki olduğuna karar kıldı.”

“Sen niye kaldırıyorsun lan?” dedi Şükrü Kubat’a. “Sana mı kaldı oylamak?”

Kubat kaşlarını çatı. Bir şey diyecekti ama sustu.

Şükrü, “Kubat’ın ikiyüzlü bir herif olduğunu düşünüyorum, katılanlar el kaldırsın,” dedi. Kimse el kaldırmayınca, “Turan komutanım ve Fırat abi hariç hepinizin sıfatını sikeyim,” diyerek yanındaki Özgür’ün ensesine tokat attı.

“Benim ensem suçu, günahı ne ya?” diyen Özgür onun yanından uzaklaşıp benim yanıma geldi. “Turan Komutan’ım, Şükrü abiyi sınır dışı etmemiz için ne gerekiyor?” diye sordu şikâyet eder gibi. “Ben bu prosedürleri tam bilmiyorum da.”

“Komutanım deme,” dedim.

“Ha?”

“Komutanım demene gerek yok.”

Özgür kasıldı. “Ne diyeceğim? Onu da mı yanlış yaptım?” Ensesini kapattı. “Enseme vurmayın.”

“Bugünlük rütbeyi boş verebilirsiniz,” deyince gergin olan Şükrü kocaman gülümsedi. Hepsinin suratında bir gülümseme doğdu. Kubat hariç.

“Valla mı?”

“Evet.”

“Essah mı?”

“Lan oğlum suyunu çıkarmayın be,” diyen Nizami bana döndü. “Kömutanım demek yok mu yani?” diye sordu.

“Bugünlük.”

“Turan abi,” dedi Şükrü ve sonra Özgür’ün yanına gitti. Özgür hâlâ ensesini kapatsa da elinin üstüne vurdu. “Oğlum dehşet iyi bir gün lan! Turan abi ile Sezin evleniyor. Bugün hava bulutlu gösteriyor.”

Kubat yanımda dikildi. “Bu bana özel sanıyordum,” deyince sabırlı bir nefes aldım. Karı gibi beni kıskanıp yaşıyordu, sinirlerimi bozuyordu.

“Sezin’le evleniyorum, seninle değil. Farkındasıdır,” dediğimde gözlerini bana çevirdi.

“Tamam, bir Sezin’e bir de bana özel sanıyordum,” diye düzeltti kendini.

“Karımla kendini bir tuttuğun şey sadece rütbe meselesi, değil mi?” deyince gözlerini kıstı.

“Rütbeden mi bahsediyorduk?”

“Bana karşı olan ilgin hoşuma gitmiyor, sikik herif.”

“Rütbeyi kaldırdığın tek kişi ben ve Sezin’di,” diye üstelemesine inanamaz gibi baktım.

“Siktir git başımdan,” dedikten sonra cebimden sigaramı çıkardım. Bu illetten nefret de etsem bir şekilde elim ona gidiyordu. Dudaklarımın arasına koyup kibritle yakıtımda Kubat da hızla dudağına yerleştirdiği sigarasını benim yakıtım ateşle yakıtı.

“Tavsiye ister misin?” diye sorduğunda bakışlarım ona döndü.

Neyi ima ettiğini anlayana kadar ona baktıktan sonra, “Senin beni zaruretini sikeyim. Bana yaklaşma yoksa kırarım boynunu,” diyerek ondan uzaklaşmaya başladım.

Bana gerdek gecesi aklı mı verecekti bir de? Kafayı sıyracaktım.

“Turan abi,” diyerek yanıma gelen Özgür’e dönmeden önce derin bir nefes aldım.

Hafızamın derinliklerinde bir ses, “Turan abi,” diye sesleniyordu. Kağan karşımdaydı. “Mekâna gidiyoruz. İlk şeyi ben ödüyorum.”

"Geride kalan üç şişeyi kim ödüyor?" diye kahkaha atarken kolumu onun omzuna atıyordum. İri yarı bir çocuk olsa da kolumun altına girip gülen yüzünü bana çeviriyordu.

"Abi, valla Baran abi yemekler benden dedi. Ali abi yine kaçak askerler gibi ödemelerden kaçıyor, biliyorsun. Doğan abi arabayı ben sürüyorum diyerek kenara çekildi. Geride de malum kişi kalıyor."

"Mert, bu gece on bardak içiyorum ulan. Geride kalan şişeleri ödeyeceksin!" diye bağırınca Mert, "Abi, bir siktirin gidin ya. Param yok, param!" diye çıkışlıyordu.

"Karıya yedirirken var ya, yavaşak!" diyen Doğan da onun ensesine vuruyordu. "Bir bize yedirmeye gelince iflassın, amına koyayım."

"Abi, estağfurullah. Karı falan diyerek ayıp ediyorsun. Ortada tek bir kişi yok. Karılar var."

"Allah belanı versin kardeşim. En içten dileklerle söylüyorum bunu," diyordu Ali burnunu çekerek.

"Turan abi, Allah belanı verirken sen de yanımda olur musun?" diye soruyordu Mert.

"Bir adım ötenden ayrılmam kardeşim. Biliyorsun; belaysa birlikte, çıkışsa birlikte."

Bir adım ötesindeydim, enkazın altında kalırken ona el uzatamamıştım. Hatıralar birden vurunca gözlerimi kapattım ve birkaç saniye içinde yeniden açtım. Kırk dirhem ağırlık biraz daha bindi üstüme.

Sertçe yutkunarak Özgür'e baktım, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Abi, Sevil abla Fırat abiye yazmış. Sezin abla hazırmış. Sevil abla hiçbirimizi evde görmek istemiyormuş. Gelini sadece sen görebilirmişsin."

"Tabii sadece o görecektir ulan! Birkaç dakikaya karısı olacak oğlum," diyen Nizami gülerken kolunu onun omzuna attı. Kafasını öne doğru uzatıp bakışlarını yüzüme dikti. "Abi, şimdi nikâhtan sonra bizi salavatlayıp göndermezsiniz, değil mi?"

"Sarma mı saracağız?" dedim ciddi bir şekilde. Boğazımdaki yumru yerini koruyordu. "Karımla yalnız kalacağım ulan! Rahat bırakın bizi."

"Çiğköfte de yoğurabiliriz, bana fark etmez," dedi Şükrü eşek gibi sırtarak. "Etli ve acılı olması tercihim."

Serkan, "Götün yanmasın bea," diye onun Trakya ağzıyla dalga geçti ve uzanıp ensesine vurdu.

Şükrü kaşlarını çatı. "Senin götünü yakan ben olacağım be fayko Serkan. Bana ayran kalacan be!"

Sigaranın sonuna gelince izmariti yere fırlatıp dumanı burnumdan çıkardım. "Ben gidiyorum. Kubat, sen arkamdan gel. Kızları da sen götürürsün nikâh dairesine." Kolumdaki saate göz attım. "Az kaldı zaten. Ondan sonra imamın yanına geçeceğiz."

Yürümeye başlarken arkamdan, "Abi biz de mihr isteyebiliyoruz mu? Gelinin kardeşleri olarak," diye soran Özgür'e Fırat abi cevap verdi.

"Aynen, akşam adamın koynuna da girersin. Aklını siktirtme! Abdestimi kaçırttın bana. Yürü git. Başlatma gelinin kardeşlerine."

Arabayı bırakıp binaya doğru yürürken çalan telefonla birlikte olduğum yerde durdum. Ekranda yazan *Sezgin Kaza* yazısı ile yüzümdeki ifade duraksadı.

Açmadım. Bir daha aradı. Açmadım, bir kez daha aradı. En sonunda ekranıma düşen mesaja baktım.

Sezgin Kaza: *Doğru mu Turan?*

Sezgin Kaza: *Sezin hakkında söylenenler doğru mu?*

Sezgin Kaza: *Büyük ihtimalle telefon açacak halde değilsin ama kafayı yiyeceğim. Yalvarırım, bir şey deyin. İyl değiliz. Seninle konuşmam gerek.*

Ekranı kapattım ve evime yürüdüm. Sezgin'i düşünemeyecektim. Evin kapısını açan Melike Nisan kapının aralığına vücudunu koyup elini uzatarak eşek gibi sıırttı. "Gelini görmek istiyorsan önce elini çalıştır." Parmaklarını sallayarak sıırtmaya devam etti. "Hadi beyefendi, pamuk eller cebe."

"Sen erkek tarafısın."

"Hayır ya!" diye kaşlarını çatı. "Bir insana bu kötülük yapılmaz. Erkek tarafı olmak iğrenç bir şey. Ben kız tarafı olmak istiyorum. Bütün parayı onlar alıyor." Ofladı. "Ayrıca daha eğlenceliler."

Göz devirdim. "Melike, ben senin abinim."

"Haksızlık!" diye bağırarak ayağını sertçe yere vurdu ve kenara çekildi. "Açıkçası cebime para girmemesinden de sıkıldım." İçeri girdiğimde oflayarak kapıyı kapattı. "Ayrıca içeride kadın sürüsü var. O para cebinden çıkacak. Burada gül gibi kız kardeşin varken paranı bekletme. He, yabancıya gitsin diyorsan da sen bilirsin!"

Derin bir nefes alıp verdim. Melike'yi umursamadan onu arkamda bıraktım. Dün gece kollarımda uyuyan ve sabah öpücükleriyle uyandığım

kadınla yalnızca bir buçuk saattir ayrı olsam da onu görmek her seferinde ilk anmış gibi hissettiriyordu.

Ona âşık olacağımı anladığım ilk an gibi.

Sevgiden, aşktan, güvenden, çift olan her şeyden uzakken bir an gelmişti ki soğuk bedenim onun varlığıyla ısınıyordu.

Sevgi uzak ülkeydi, Sezin bana memleket yapmıştı.

Kendisini de topraklara yerleştirmiş, onu her gördüğümde vuslata er-meme vesile olmuştu.

Yatak odasına doğru yavaş adımlarla ilerlerken önüme çıkan Ziyafet ve İlayda ikilisi ile duraksadım. Oturma odasının kapısından fırlamışlardı. “Gelini görmek istiyorsan bizi ezmen gerekir,” dedi Ziyafet. Ona dümdüz baktığımı görünce gergince sırttı. “Şakaydı. Para ver.”

“Bu âdetler böyle mi işliyor? Düzgünce bir mânisi yok mu? Şiir falan?” diye sinirle söylendiğimde, “Yok! Âdet işte. Ben mi çıkardım? Atalarımız çıkarmış!” deyince sabırla elimi ceketimin cebine soktum.

Yeter ki önünden çekilsinler. Eğer bir kişi daha önüne geçerse elimin tersiyle kanatsız uçuracaksın. Tüm sabrını Sezin’e ulaştırırken yitirdin resmen be oğlum.

Elimdeki bir tomar parayı eline vurunca İlayda, “Zengin olduk,” diye hayran gibi fısıldadı. “Üç aylık kiram var orada.”

“Abartma. İki kere tırnak yaptırılır bununla.” Elimin tersiyle yolumdan çektiğimde Ziyafet duvara yapıştı. “Herkes senin cüssenle bir mi ya? Herif tükürdü resmen bizi,” diye bağırsa da yatak odasına ulaşmanın haklı gurununu yaşıyordum.

Kapıyı açtığımda beni ilk karşılayan şey karşıma çıkan Göktuğ oldu. Sinir katsayım yavaş yavaş artarken, onun da bakışları kapının arkasından bana döndü. “Her şey için çok geç kalmış gibi hissediyorum,” diye fısıldadı ama sonra derin bir nefes alarak yanımdan geçip gitti. Kapıyı biraz daha açacakken Aslı ve Sevil de hızlı hızlı kapıya doğru koşturdular.

“Lütfen kavuşma işini kısa tutun. Nikâha yalnızca yirmi dakika kaldı. Beş dakikaya evden çıkmamız gerekiyor!” diyen Sevil dolu gözlerle önce arkasına baktı sonra bana. “Allah’ım bugün duygusallıktan doğurmazsam ne zaman doğuracağım?”

Aslı bakışlarını bana dikti. “Kardeşimi rehin alma, uzun bacak.” Dolu gözlerini burnunu çekerek saklamaya çalıştı. “Zaten benim için çok zor bir gün.”

Nikâhı gizli saklı yapıp tüm bu şamaradan kurtulmuş olacaktım. Bunu düşünmediğim için aklıma sövdüm. Gün sonunda yatağa iki kişi girecektik. Bana neydi bu insanlardan?

O ikisi de yanımdan geçip gidince sakın olmak için bir nefes aldım. Ardından kapıyı açabildim ve sonra pencerenin önünde onu gördüm. Çıplak sırtıyla adımlarım taş kesildi.

Sırt detayını ilk önce gördüğüm için şanslıydım. Sırtı benim gökyüzümdü. Sırtındaki benler ise sanki ben ona dokundukça vücudunda açan yıldızlardı. Onlara bakarak dilek dilesem her bir dileğim gerçek olurdu. Bunu başarabilecek gücü vardı.

Ben kapıyı kapatamayacak kadar onun çıplak sırtına dalmışken biri arkamdan, “Ben kapatırım. Siz hasret giderin,” diyen Sevil kapıyı kapattı.

Kapı sesiyle hızla arkasını dönen müstakbel eşimle birlikte dudaklarımın arasından nefes bile çıkaramadım.

Daha önce bir melek görmemiştim. Meleklerin neye benzediği hakkunda bilgim de yoktu. Ta ki bu ana kadar...

Melek gibiydi. Kanatları olsaydı tüm melekleri güzelliğiyle kuskandırbilirdi. Kusursuzluğun kitabımdaki karşılığı Sezin’di.

Üniformalı haliyle, sivil haliyle, kendine özenmiş haliyle, pijamalı haliyle, uykulu haliyle, yemek yiyen haliyle, sinirli haliyle, seviştikten sonraki dağınık haliyle, arzudan kızarmış haliyle güzel bir kadındı. Her haliyle ona âşıktım fakat bu an... tarifi yoktu. Bana cennetin fragmanını yaşıtıyordu.

Elim yavaşça sol göğsümün üstüne doğru gitti. Atıp atmadığını anlamadım. Fethedilmiş, tarumar edilmişim. Kalbimin üstünü okşadım. Onun yüzünü okşuyormuş gibi hissettim. Kalbimin yarısından çoğu ona aitti. *O* diye atıyor, *o* diye nefes alıyordu.

“Alp,” dedi parlayan bir sesle. Melekti, parlamak hakkıydı.

Uzun, kuyruğu arkaya uzanan, kollarının çoğunluğunu kapatan ince tül de dahil taşlarla dolu bir gelinliği vardı. Omuzları çırılçıplaktı. Omuzlarına düşen bakışlarımla kalbimin hızlı atmaya başladığını hissettim. Çıplak omuzları dün avuçlarımda içerisinden bir kuş gibi titriyordu, bugün ise yırtıcı bir kartal gibi dimdikti.

Ona doğru bir adım attım. “Sen hayalimdeki her şeyden daha güzelsin.” Açık saçlarını bileğime dolayıp çekiştirmek ve güzel bir pembe rujla süslenmiş dudaklarına asıl savaşı yaşatmak isteği yüreğimde yükseldi. “Yeryüzündeki hiçbir canlı senin güzelliğinin üstüne çıkamaz. Sen kalbimin taşımayı en sevdiği ağırlıksın.”

Dudaklarımdan çıkanlara engel olamıyordum. Onu her gördüğümde şiirler yazmak isterdim. Hiçbir mürekkep onun güzelliğini anlatacak kadar becerikli değildi. Ben de şair değildim ama istiyordum. Onun uğruna ozan olmak istiyordum.

“Sevgilim,” diye fısıldadı güçlü fakat heyecanlı sesiyle.

Derli toplu bir adamdım. Dağınıklıktan hazzetmez, düzeni ellerimle yaşatırdım. Onun karşısında darmadağındım. O da her seferinde bana kendimi hatırlatacak kadar güçlü bir kadındı.

“Güzelliğin aklımı yitirmeme sebep olacak.”

Kulağa hoş gelen kadınsı kıkırtısıyla karşıladı sözlerimi. “Lütfen aklın yaşlılığımıza kadar sende kalsın.” Göğsümdeki kalbimin atışlarını yavaşlatmayı beceremeyen elimle elini tuttum. Yüzükleri taktığım parmağına bir kez öpücük kondurdum. Bana göre küçük fakat normalde büyük olan ellerini tek taşı ve alyansı süslüyordu. Elleri harikaydı, bir kez daha öptüm derince. Çıplak omuzları yükseldi. “Yaşlandıktan sonra birlikte aklımızı yitiririz zaten.”

“O zamana kadar güçlü bir adam olmaya çalışacağım.”

“Sen zaten güçlü bir adamsın.”

“Senin karşında küçük bir çocuk olduğumu görmüyor musun?” Elinin üstünden tekrar öptüm ve onu kendime çektim. Kadınsı parfümü burnumdan içeri doldu. Elini solumun üzerine yerleştirdim. Çocuksu ve heyecanlı atışlarımı parmaklarıyla tatmasını istedim. “Hissetmiyor musun?”

Elini enseme götürüp kafamı kendisine doğru eğdi ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Tek kolumla belini sarıp diğer elimde sırtına tutundum ve bedenini kollarım arasına sıkıştırdım. Onu kendime daha da çektiğimde parmakları saçlarımin arasındaki yerini aldı.

Sevgi bana çocukmuşum gibi, özgürmüşüm gibi, bol bol kahkahalar atıyormuşum gibi hissettiriyordu. Sezin’in bana sunduğu memlekette özgürdüm. Sokaklarında geziyor, saçlarımı savuruyordum. O benim ilk memleketim, ilk oyun arkadaşım, ilk heyecanımdı.

Dudaklarını aralamadı. Beni öptü ve bana yaşadığımı hissettirdi. Birkaç saniye sonra iki elini de papyona götürdü. “Papyon farklı olmuş.”

“Zorla taktılar.” Kaşlarım çatıldı. “Sünnet çocuğu gibi duruyor muyum?”

Kafasını arkaya yatırıp kahkaha attı. “Sünner çocuğu olamayacak kadar kocamansın aşkım!” diye şen şakrak bağırdı. Dudaklarım üzerine güldü. Tüm şatafatıyla. “Çok yakışıklı ve karizmatik olmuşsun. Taşıyamayacağın hiçbir şey yok.” Derin bir nefes alarak, “Sana yakışan bir kadın olmak bana kendimi iyi hissettiriyor,” diye fısıldadı. Dudağımin üstüne dilini dokundurduğunda dudaklarımı araladım ama kaçtı. “Seninle güzel olmayı seviyorum.”

Dudağının üzerine, “Sen zaten çok güzel bir kadınsın,” diye konuştum. Beynimin işleyişini bozuyordu. Dilini altdudağıma dokundurup tekrar geri çekilince onun çocuklaşmasına güldüm.

“Öyleyim.”

“Papyonu beğendin yani. Öyle mi?”

“Bayıldım.”

“O zaman hep takayım papyonu.”

“Dişlerimle çıkarırım,” diye boğazdan gelen kadınsı sesiyle fısıldayınca kalakaldım.

Nefesin kesildi, amına koyayım! Bu kadının senin üstündeki etkisi şaka olmalı. Aklın direkt sikine kayıyor. Şu an olmaz, unut! Babaanneni düşün.

Artık babaannemi sonsuza kadar toprağa gömmüştüm. Bu saatten sonra hiçbir güç bana babaannemi düşündürtemezdi.

“Ne?” dedim nefes nefese.

“Dişlerimle papyonunu çıkarır, gömleğinin düğmelerini parmaklarımla açar...” İşaretparmağıyla göğsümün üzerinden geçti. Kışkırtıcı dokunuşu karşısında yutkunmaktan başka şey yapamadım. “Dilimi ve dudaklarımı her bir santiminde gezdiririm.”

“Hımm?”

Anlama yetini kaybettin. İnanılmaz bir adamsın ama sana inananın da hayatını sikeyim be oğlum. Şu kadına bak. Elleri altında erimemek mümkün mü?

“Yavaşça aşağı inerim,” diyerek elini karnımın üstüne getirdi. Avucunu yavaş bir şekilde sürterek kaslarımı okşadı.

“Sonra?”

“Sonra ne gece ne de gündüz tanırım. Üstünden inmemi istersin ama...” Kafasını iki yana salladı. “Kucağında nasıl hareket edeceğimi düşün. Oradan ayrılamam. Her pozisyonda, her yerde, her an...”

Tavşan gibi zıpladığımı ve kucağımda hareket ettiğini düşünmek çok imkânsız değildi. Dün gece bazı hayallerin daha da kirlenmesine ve ateşlenmesine olanak sağlıyordu. Her seferinde biraz daha artıyordu arzu.

“Sezin...”

Birden yüzü değişti ve kahkaha atmaya başladı. “Şaka yapıyorum!” diye bağırdığında yüzümdeki bozgun ifadesini saklayamadım.

“Ne şakası?”

“Eşek şakası! Ne şakası olacak?”

“Nasıl yani?”

Gülmeyi bırakamadı. “Yüzünün halini görmen- “ Onu birden kendime çekip dudaklarına yapıştığında lafı yarıda kaldı. Dilimi dudakları arasından sızdırdım ve ağzının her bir noktasına ulaşmak ister gibi gezdirdim. Elim sertçe kalçasının üzerine yerleşti. Kalçasını avucumun içerisinde sıkınca eli omzuma zar zor tutundu.

Tüm inadiyla öpüşüme karşılık vermeye başladı fakat çok sürmeden ondan ayrıldım.

“Tamam, kötü bir şakayd-” Tekrardan dudaklarına sertçe yapışınca eli yanağıma kuruldu ve yanağıma okşamaya başladı. Dudaklarını aralayıp karşılık verince kafamı yana doğru yatırdım. Tadının verdiği şehvet kanıma yayıldıkça gözlerimi açık tutmak zorlaşıyordu. Onun gözleri çoktan kapanmıştı.

Dudaklarından ayrılmadan aynı hızda ve hırsta öpmeyi sürdürdüm. Bir zaman sonra nefes nefese ayrılan o oldu. Göğsü hızla inip kalkarken, “Tamam, berbat bir şakaydı. Sen de acımasız davranıyorsun,” diye konuştu.

Benimle oynayıp bir de şaka diyordu, öyle mi? Olmazdı. Şakada kalamazlardı.

“Her birini yaşamak istiyorum,” deyince bakışları yüzümde gezindi. “Şakasız.”

Başını aşağı yukarı salladı. Kuvvetle onayladıktan sonra bir şey diyecekti ki, “Yeter artık! Ayrılın!” diye bağırıp kapıyı açarak içeri giren Göktuğ ve Melike Nisan’la sessiz kalmayı seçti. Ellerini gözlerinin üstüne kapatmışlardı. İkimizin de kafası kapıya döndü. “Nikâha geç kalmak istemiyoruz.”

Sezin ayakta duramayacak gibi kollarına tutunarak kahkaha attı. Zoraki bir kahkaha olduğunu anlayabiliyordum çünkü eminim ki onun da aklı benim gibi çok karanlık ve terbiyesiz yerlere kaymıştı. “Aptal mısınız? Niye gözleriniz kapalı?”

“Görmek istemediğimiz şeyleri görmemek için,” diyen Melike parmaklarını aralayıp yüzümüze baktı. Sonra Göktuğ’u dürttü. “Tamam, bir şey yok. Bakabiliriz.” Gözleri kısıldı. “Burunları kızarmış biraz, o kadar.”

Sezin’in dağılmayan rujuna teşekkür etmeyi aklımın bir kenarına yazdım. Göktuğ da parmaklarını aralayıp içeriyi kontrol ettikten sonra sahip lenici erkek kardeş rolüne sarılıp ellerini ceplerine koydu. Ona bakarken kaşlarım çatılınca da hemen o rolden çıkıp, “Pardon komutanım,” diye düzeltilti kendini.

Sezin bir bana bir Göktuğ’a baktı. “Bugün gerginlik yok!” diye bağırdı ve koluma tutunarak diğer eliyle eteğini kaldırdı. “Hadi, herkes dışarı!” Göktuğ ile Melike heyecanla odadan çıktı.

Odadaki koltuğun üzerindeki dikkatimi çekti. Sezin'in kamuflajı duruyordu. Koltuğun önünde de teki yana doğru devrilmiş, diğeri dik duran postallarını gördüm.

Masanın üzerindeki gül buketini aldı. Tahminimce evimizde üç su dolu vazoya koyup diri tutmak istediği yedi yüz gülden birkaçı elindeydi.

Ona olan bakışlarımı yakaladığında yüzünde bir bocalama ifadesi oldu. "Ne oldu?" diye sordu. Kafasını omzuna doğru yatırdı. "Bir şey mi oldu?"

Karşınızda melek görünümlü, dünya üzerinde gördüğünüz en güzel kadının kocaman gözlerle size aşık bir şekilde bakıyorsa dünyadaki en şanslı erkek sizdiniz.

Yani... bendim.

Çiçeğine döndü bakışlarım. Bakışlarımı takip ederek çiçeklerine baktı. "Onlar mı?" Güldü inci gibi dişleriyle. "Herkes beyaz gül, beyaz lale al dedi." Sonra bana döndü ve gülümsedi. "Kıyamadım." Kıyamadım diyordu, çiçeğe kıyamayacak kadar büyük bir yüreği vardı. "Onları taşımak istedim."

Ona yüz katı âşık olduğum yedi gülü taşımak istemişti. Aşkımı elinin arasında tutuyordu.

"Diğerleri nerede?"

Yüzü düştü. "Ben... onların suyunu yenilemeyi unuttum. Aklım yerinde değildi." Mahcubiyetine kaşlarımı kaldırdım. Bana karşı mahcup değildi. Çiçeklere baktı. "Yaprakları düşmüş, kurumuşlar hep." Düzeltmek ister gibi bir telaşla bana döndü. "Sakladım yine de hepsini. Gerçekten. Kutuya koydum onları da."

Kafamı eğdim ve gülüşümü durdurmaya çalıştım. Masum bir çocuk gibi açıklamaya çalışıyordu. Gülleri çöpe de atsa ne gülün kalbi kırılırdı ne de benim. Bir bildiği var derdik.

"Çok yakışmış sana." Ona doğru yaklaştım. "Güle bakmak güzeldir, taşımak cesaret gerektirir." Onu birden eğilip kucağıma alınca şaşırda da ses çıkarmadı. "Ve ben cesur bir kadını taşıyabilecek cesur bir adamım."

"Bana gül mü dedin sen?"

"Gülümsün, doğru."

"Sen çok maço bir adammışsın, haberimiz yokmuş resmen. İçindeki tespihli adamı tutamıyorsun."

"Ben sana karşı içimi hiç tutamıyorum."

Kafasını arkaya yatırarak kocaman bir kahkaha attı. "Hadi gidelim artık!" Odanın çıkışına yürümeye başladım. "Ve seni Akkurt yapalım."

“Sezai ve Sezel kızı Sezin Kaza, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan özgür iradeniz ve kendi arzunuz ile sayın Turan Alp Akkurt’u eş olarak kabul ediyor musunuz?” diye sordu.

Sezin derin bir nefes aldı. Elimi sıktı ve bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinden uzayan tüm duyguları sakince karşıladım.

“Tüm kalbimle...” Elini dudaklarıma yaklaştırıp öptüğümde, “Evet!” diye bağırdı. Alkışlar ve ısıklar salonu inletirken bir an gözlerim koltuklara kaydı. Herkes ayaklanmıştı.

“Mustafa Yavuz ve Firuze oğlu Turan Alp Akkurt, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan özgür iradeniz ve kendi arzunuz ile sayın Sezin Kaza’yı eş olarak kabul ediyor musunuz?”

Heyecan kursağımda yükseldi. Boğazımı temizlemek zorunda gibi hissettim. “Hastalıkta, sağlıkta, yaşamda ve mahşerde her daim elini tutacağım. Evet!”

Bağırışlar da işin içine karıştı. Toplasam yirmi kişi olmadığımız salonda binlerce kişiymişiz gibi sesler çıkıyordu. Sanki başka birileri de bu salonda, bizim mutluluğumuza şahit oluyordu. Bedenen burada değillermiş ama yine de bu anda varlarmış gibiydi.

Sezin her şeyi boş verip elindeki cüzdanı bana gösterdi. “Aşkım evlendik!” Ona doğru eğilip alına bir öpücük kondurdum.

Artık resmen karımdı. Sonsuza kadar eşimdi.

“Evlendik,” dedim onu doğrulamak zorunda hissederek.

Yerinde duramaz gibi salonun içindeki ailesine döndü. “Artık Sezin Akkurt’um!”

Albay da dahil olmak üzere kahkahalar yükselirken Sezin önce bana kocaman sarıldı. Boynumu öpücükler bıraktı. Elindeki cüzdanı bırakmıyordu. Yanağına öpücük kondurdum. “Resmen evlendik!” diye bağırdıktan sonra geri çekildi ve cüzdanımızı gösterdi. “Artık dul değilsin!”

Onun bu anda bile bu konuya parmak basmasına karşılık derinden gülerken bir kez daha sarıldı. Belinden sımsıkı tutup yerle bağlantısını kestiğimde ayaklarını kaldırdı. “Evliyiz!” diye bağırdı.

Herkes tebrik etmek için yanımıza gelmeye başlarken Sezin herkesi boş verdi. Bakışları Albay Serdar Köktür’e döndü. Derin bir nefes alarak gülümserken albay birkaç adım attı. Gözlerinde bir babanın gurur dolu parıltıları vardı.

"Savaşçı kızıdan sonra prenses halini görmek de nasip oldu," deyince Sezin güldü. Sağ gözünden akan yaş silmedi. "Beyazlar içinde ne de güzel olmuşsun."

"Komutanım..."

"Baba de," deyince Sezin dudaklarını birbirine bastırdı. Omuzları sarsılırken gözlerini kapatamadı, yaşlarına sahip çıkamadı. "Sen benim manevi kızımsın, ben de senin babanım."

Serdar Albay daha da yaklaştı. Sezin hemen eline uzandı ve öperek alnına koydu. "Senin... sizin mutluluğunuz benim mutluluğum." Elini çekti, Sezin'in boynuna sarılarak onu kendisine çekti. "Ağlama. Bu mutlu gününde yaş dökme."

Sezin kendini tutamaz gibi ağlarken onun şakağına öpücük kondurdu. "Çok büyük zorlukları aştın. Bu saatten sonra salma kendini. Çok doğru bir adamla evlendin. Baban olarak içim çok rahat kızım."

Bu sahneye Fırat abinin gözleri dolarken işaret ve başparmağını göz pınarlarına bastırıp arkasını döndü. Şükrü ve Nizami çenelerini sıkıtlar. Kubat uzaklara bakıyordu. Göktuğ, Özgür ve Serkan da gülümseyerek izliyordu onları. Kızların hepsi ağlamakla meşguldü.

Ben... ben yalnızca onların arasındaki bağa hayran kalmakla meşguldüm. Ne olursa olsun aralarındaki bağ daha da artarak güçleniyordu. Buna saygı duyuyordum.

Albay Serdar Köktür, Sezin için baba figürüydü.

"İyi ki varsın baba," dedi Sezin ve ağzından bir hıçkırık kaçtı. Bugün onun için zordu. Babaannesesi dahil ailesinden hiç kimse yanında değildi. Her biri onu ölü biliyordu. Bu odadaki insanlar haricinde kimsesi yoktu. "Burada olman bizim için çok değerli."

"Olacaktım ula tabii!" diyen albay herkesi güldürdü. "Ha bu güzel paçiyi boyle bir günde babasuz koymak olur mi da?" Bakışlarını bana çevirdi ve Sezin'den ayrıldı. "Benim kizu sahipsuz sanmiysin, değil mi uşak?"

"Estağfurullah komutanım."

"Baba ula, baba!"

Gülerek eline davrandım. Elini öpüp başıma koyarken, "Estağfurullah baba. Kızın emanetimdir," dedim.

"Aferin!" derken omzuma iki kez vurarak güldü. "Gözüm hiç arkada değil ama yine de söyleyeyim. Önce Allah'ıma, sonra birbirinize emanetsiniz." Beni kendisine çekti. Eğilerek ona sarıldığımda sertçe sırtıma vurarak güçlendirdi kucaklaşmayı. "Bu günlerinize şahit olmak çok mühimdi benim için."

“İyi ki geldin,” dedim saygıyla. “İyi ki varsın, Serdar baba.”

“Neşeniz, mutluluğunuz, sevginiz daim olsun. Zaten ben ilk andan biliyordum sizin evleneceğinizi!” deyince herkes kahkaha attı.

Sezin gözlerinin yaşını silerek bizi izledi. Sonrasında kendisine sarılan Aslı’yı kucaklarken onların birbirlerinin kulağına fısıldaşmasını gördüm. Ben de albaydan uzaklaşıp en yakınımıdaki Serkan’la tokalaştım. Sırasıyla herkesle tokalaşıp tebrikleri karşıladım.

En son Göktuğ bana yaklaştı ve diğer herkesin aksine birden sarıldı. Şok olmuş gibi kalsam da Sezin’le göz göze gelince onun yavaşça gülümsediğini gördüm.

Sezin’in bakışları arasında elimi kaldırıp Göktuğ’a sımsıkı sarıldım. “Artık dünya ahiret eniştemsın abi,” dediğinde gülemedim. “Ben kabullendim bu ilişkiyi artık.”

“Ulan, yakında çocukları üniversiteye başlayacak, yeni mi kabullendin?” dedi gülerek Fırat abi. “Matrak çocuk, amına koyayım.” Sezin yanına gelmiş olan Şükrü ve Nizami’ye sessiz bir şekilde bir şeyler anlatma derindeydi. İki gerzek de kulaklarını Sezin’e doğru eğmiş, ciddi bir şekilde dinleyerek kafalarını sallıyorlardı.

Göktuğ, “Ablama çok iyi bak abi,” diye fısıldadı. Bunu yalnızca ben duydum. “Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz.”

“Eyvallah,” dedim ve o benden ayrılırken bir an bırakmak istemedim. Biraz daha öyle durmak istedim ama kendini çekti. “Kardeşim,” deyince derin bir nefes aldı.

“Yok ya, kabullenemedim mi acaba? Hâlâ göğsümde bir isteksizlik zühur ediyor,” deyince herkes ona güldü. Hep birlikte gülüşerek nikâh dairesinden ayrıldık.

Dini nikâhın kıyılmasından sonra Sezin direksiyon başına geçmişti. Nikâhta şâhit olarak duran Fırat abi ve Serdar Albay dışında kimse yoktu. Sezin başka kimsenin gelmesini istememişti. Herkesi evine gönderdiğini söylemişti. Birlikte dağ evine geçeceğimizi fakat sürprizi olduğunu ekleyince direksiyonu ona bırakmıştım.

Dağ evine yaklaştığımızda gözümü siyah bir bezle kapatmıştı. Onun yönlendirmesiyle yürürken birden kıkırdadı.

“Geldik.” Elleri kafamın arkasından bağladığı kumaşın düğümünü çözdü. Kumaş gözlerimden düştüğünde karşımdaki kalabalığa, etraftaki

ışıklandırmalara, ısıtmalara, kenardaki organizasyona ve masaya şaşkınca baktım.

Bu bildiğimiz düğündü.

Bakışlarım Sezin'e döndü. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ellerini çocuk gibi çırpı. Bu ana kadar sakladığı için kendisiyle gurur duyuyor olmalıydı. "Düğünümüze hoş geldin kocacığım!"

Herkesten kahkahalar, alkışlar koparken gülmeden edemedim. "Çok iyi olmuş," diyebilirdim. Geniş masa o şeklindeydi, ortada bir boşluk vardı.

"Sürpriz gör, Turan Komutan!" diye bağırın Ziyafet kahkaha attı. "Biz yaparsak tam yaparız."

Artık dağ evimin yerini biliyorlardı ve bu bir felaketti. Rahat olabildiğimiz tek yer yalnızca bizim bildiğimiz yer olmaktan çıkmıştı.

Fakat doğruyu söylemek gerekirse harika organize etmişlerdi. Her şey çok iyi duruyordu. Hem sıcak bir aile ortamı gibi hem de kır düğünü gibiydi. Ocak ayında yer yer kırağılar olan evin önüne ısıtıcılar kurarak her şeyi ayarlamışlardı.

Bize doğru yürüyen üçlüyü görünce, "Baba?" diyebilirdim. Solunda Furkan Uraz, sağında annem vardı. Onların geleceğini aklımın ucuna bile getirmemiştim. Dahil etmeyi de düşünmemiştim. Bunu Sezin'e de söylemiştim.

Yavaşça ona dönünce fısıltıyla, "Üzgünüm. Gerçekten. Çok uzun zamandır haberleri varmış. Gelmeyin diyemedim," diye hemen kendini açıkladı. "Kız kardeşini tanıyorsun."

Tanıyordum. Ağzında hiçbir sır durmuyordu. Büyük ihtimalle iki gece önce sarhoşken bana bahsettiği sır buydu. Annemlere de önceden bahsetmesine şaşırmayacaktım.

Bir şey demeden tekrar onlara döndüm. "Aslanım," dediğim gibi Furkan Uraz'a kollarımı açtım. Hızla kollarımın arasına girdi.

"Evleniyorsun ama bize haber vermiyorsun, Alp Paşa!" diye gülerek sımsıkı sarıldı.

Furkan Uraz benim yalnızca erkek kardeşim değil, ilk arkadaşım. Benden beş yaş küçük olmasına rağmen yalnızlığımın ortasındaki en büyük neşeydi.

Bana olan düşkünlüğünü çok iyi biliyordum. Her ne kadar uğraşmaya bayılsa da bana çok saygı duyardı. Onun tek üzüntüsüyle dünyaları yıkabilirdim. Baş sıkıştığında aradığı numaralarda babamdan bile önce geldiğimi biliyordum. Bende yeri her zaman farklıydı.

Öyle bir çocuktuk ki onu nikâhıma çağırmadığım için darılıp kırılmayacak kadar koca gönüllüydü. Mutluluğunla mutlu olmasını bilirdi, kendini konu etmeyi değil.

Esasında o zaten hiçbir zaman bir hikâyenin asıl konusu olmadığını hissederdi. Bu yüzden kırılmaz, üzülmaz, kızmaz, gücenmezdi.

Bir keresinde yaz tatili için bir aylığına Türkiye'ye geldiğim zaman onun evine gitmiştim. "Bazen bir hikâyem olmadığını düşünüyorum abi," demişti. "Silik bir karakter olduğumu, insanların hayatında kısa bir an var olduğumu, sonra siktir olup gittiğimi biliyorum."

"Benim hayatımda silik değilsin. Hep varsın, var olacaksın. Sen benim koca adamımsın lan. Nereye siktir olup gidiyorsun, anasını satayım?" diyerek kızmıştım.

"Öyle değil abi," demişti gözlerimin içine bakarak. "Hayatım boyunca hiçbir kadın tarafından seilmeyeceğim."

Ortada onu sevecek bir annesi bile yoktu. Benimse ortada annem vardı, beni sevmiyordu. Ben de hayatım boyunca hiçbir kadın tarafından seilmeyeceğimi düşünüyordum.

Sonra Sezin'i tanımıştım. Geçmişimi bilmesine ve babamın nasıl bir adam olduğunu bilmesine rağmen yine de babama mesafeli bir tavırla sarılan kadını.

Uraz sırtımı sıvazlayarak, "Hayırlı olsun abim," deyince bakışlarımı Sezin'den alabildim. "Melike de söylemese çocuğunuz liseye başlayınca öğrenirdik evlendiğinizi artık."

Onlara hayatım hakkındaki hiçbir gelişmeyi söylemediğim için ciddiye almadım. "İlkokula başlayınca haber verirdik," diye alay ettim onunla.

Gülerek benden ayrıldı ve Sezin'e sarıldı. "Yengelerin en güzeli. Artık hanemizdeki en güzel Akkurt sensin. Melike doğduğundan beri çirkindi."

"Ya bıktım senden be adam! Uğraşma benimle!" diyen Melike de yanımıza geldi. Sezin'den ayrılan Uraz'ın yanında durunca Uraz kolunu onun omzuna attı.

O sırada babam bana sarıldı. "Hayırlı olsun oğlum," diye fısıldadı. "Çok sevindim sizin adınıza." Sezin'e döndü. "Oğlumu evliliğe ikna edecek bir sen vardın kızım. Sonunda elimiz torun görecek!"

Annem Sezin'e sarılırken, Sezin babamın söylediklerine tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi çünkü ona sarılan annem kulağına bir şeyler fısıldamaya başlamıştı. Kaşları çatıldı önce, sonra anneme dönüp nazik bir şekilde kendinden uzaklaştırdı.

"Evet," diye gülümsedi. "Hızlı bir karar oldu."

Annem, Sezin'e evliliğimiz hakkında yorum mu yapmıştı? Karıma? Mudu gününde yanında kendi kanından kimse yokken ve herkesi tek kalemde silip yok olmuş gibi gösterirken annem gidip ona evliliğimizin hızlı olduğunu mu söylemişti?

Babam kasıldığını anladı. "Annemi umursama. O hep aynı," diye fısıldarken kafamı iki yana salladım.

Hayır. Hep aynı olmayacaktı. Bugün onun kendi bildiğini dayattığı günlerden biri değildi. Kendi kararlarımı uzun zamandır aldığımı bilmesine rağmen yine lafını söylemekten geri durmuyordu. Üstelik karımı huzursuz ediyordu.

Bu kadarına göz yumamazdım.

"Hoş geldin," diye ona soğukça baktığımda annem herkesin tatlı olduğunu düşüneceği bir gülümsemeyle bana yaklaştı.

"Alp, oğlum," diyerek tek kolunu omzuma sardı ve beni kendisine çekerek sarıldı. "Çok sevindim sizin adınıza."

Kulağına doğru, "Senden yalnızca bir gün hayatımı mahveden insan olmamanı istiyorum," deyince kasıldı. "Yalnızca bir gün sessiz kalmanı, yorum yapmamanı, mutluluğumu görüp bir anne gibi hissetmeni istiyorum. Karımı huzursuz etme, benimle konuşma, laf sokma. Yalnızca annelik yap."

Yutkunma sesi kulaklarıma doldu. "Bu kadar kaba olmaya gerek yok diye düşünüyorum, Alp." Benden ayrıldı. Ruhuna ışık tuttuğunu düşündüğüm buz mavisi gözleriyle bana baktı. Çok uzun zamandır soğuktu, gün geçtikçe daha da üşütüyordu.

"Ben senin annenim ve elbette mutluluğun beni mutlu ediyor." Sesini düşürdü ve dişleri arasından, "Senin mutluluğunu baltalayacak biri olduğumu düşünmen artık beni kırıyor," diye konuştu. "Yalnızca senin iyiliğini düşünüyorum."

Elinde bir rapor vardı. *Beni mesleğimden uzak tutacak bir rapor. Onun imzalayacağına emin olduğum rapor.* Bu gerçeğe rağmen benim iyiliğimi mi düşünüyordu?

"Benim hiçbir şeyimi düşünme anne. Ben neyle mutlu olabileceğini bilen bir adamım."

"Her mutluluk iyilik getirmez," diye fısıldadı sert, beton sesiyle. Bakışlarının babama değdiğini gördüm. "Her mutluluğun sonu doğru değildir. Bu kararı hızlı verdiğini düşünüyorum. Sezin de bir asker, böyle fevri bir kararı nasıl verebiliyorsunuz? Bazen bodoslama kazaya kurban gitmeden önce durup düşünmek gerekiyor."

“Ben Kaza’ya kurban gideli çok oldu. Durmadan da düşünüyorum. Düşündüm, sevdim, yüzüğü taktım, evlendim.” Doğrulup ondan uzaklaştıktan sonra boğazımı temizledim. “Ayakta durmayalım,” diyerek masayı işaret ettim elimle.

Sevil ortaya doğru bağırdı. “Evet, lütfen ayakta durmayın! Oturalım hep birlikte. Ben kalkamıyorum zaten, malum artı bir can taşıyorum. Siz de oturun. Herkes çok uzun, bakarken başım dönüyor.”

Babamlar Sevil’le konuşarak masaya kurulurken Şükrü, “Durun, önce dans!” diye bağırdı. “Çocukları pistten alalım.” Bir sessizlik oldu. Ortada çocuk yoktu. Bizim olabilirdi. Olmalıydı. Olması için elimden geleni yapacaktım.

Bakışlarım Sezin’e dönünce onun kırık bir tebessümle masaya baktığını gördüm. Mutlu olduğunu görebiliyordum fakat bir şey eksikti. Gözleri bir şey arıyordu. Babaannesini, annesini, Sezgin’i bu masada görmek istediğini biliyordum.

Belinden tutarak onu kendime çevirince saçları havalandı. Elini omzuma yasladı. “Çok hızlı oldu,” diye gülerek bakışlarını bana dikti. “Beni dansa kaldırmak için ricada bulunmayacak mısın?”

“Karım benimle her dansa kalkar,” dedim net bir şekilde. Kaşları beni takdir eder gibi yukarı kalktı. “Elini hep uzatır.”

“Kocamın davetine her daim icabet ederim,” diyen Sezin dişlerini göstererek sıırıttı.

Onu etrafında bir kez döndürünce eteğini tutarak döndü. O sırada dansa kalkan Fırat Demir ve Sevil’i gördüm. Ardından Nizami ile Aslı kalktı. Furkan ve Melike Nisan da kalkarken masanın başında hep birlikte dans ediyorduk.

İlayda, Şükrü’ye ilerledi ve elini uzattı. Şükrü kısa bir an tereddüt etse de İlayda ile kalktı. O arada Kubat da Ziyafet’e ilerleyip onu ayağa kaldırdı.

Şükrü onları gördü. Duraksayacak gibi olunca İlayda bir şeyler fısıldadı ve Şükrü direkt bakışlarını Sezin ile bana çevirdi. Göz göze gelince kaşlarımı kaldırdım, çok yavaş bir şekilde kafamı iki yana salladım.

Bugün yeri değildi.

Sezin, “Neyse ki bugünü sorunsuz bitireceğiz,” diyerek bakışlarımı ona çevirmemi sağladı. “Anneni kafana takma.”

“Kafaya taktığımı mı düşünüyorsun? Ben yalnızca günü mahvetmemesini sağlıyorum.”

Seni mahvetmemesini sağlıyorum çünkü ben onun elinde yeterince mahvoldum.

“Mahvedemez. Hiç kimse bugünü bozamaz sevgilim. Ayrıca baksana! Çok uğraştık!”

Etrafa bakındım. Gerçekten arka plan da dahil her şey ince düşünülmüştü. Sadece masada görünen alkol sinir bozucuydu. “Yine götü başı dağtan olursa hepsini it sürüsü gibi kovalarım.”

Dayanamaz gibi güldü. “Düğünlerde dans eden çiftler bunları konuşuyormuş demek ki.”

“İstersen geceyi konuşalım.”

“Dün yemeğine şap atacaktım, unutmuşum.”

Gülerek onu biraz uzağa doğru ittim ve sonra döndürerek koluma yatırdım. Bacağından tutup geriye doğru yatırdım. Etraftan alkışlar arttı. Tekrar kendime çektim.

En sonunda şarkı bitince herkes masalara dağıldı. Masamızda yeniden bir mutluluk vardı. Yemekler, içecekler tüketilmişti. Her zamankinden daha büyük bir samimiyet dönüyordu.

Sezin kafasını koluma yaslayıp şarkılarla ve türkülerle geçen dakikaları seyretti. Aile arasında, herkesin birbirini görebileceği bir düğün organize etmişti. Şimdiye yüzündeki ufak gülümsemesi ile olanları dinliyor, gülüyor, izliyordu.

“Burada olmalarını ister miydin?” diye sorduğumu duyunca bakışlarını bana çevirdi. Günler sonra ilk kez konusunu açmışım.

“Küçükken annemin düğün günümde benimle birlikte olacağını düşünürdüm hep,” diye fısıldadı kimsenin duymasını istemiyormuş gibi.

Ben de tam tersine annemin benim düğünümde olmayacağını düşünürdüm. İşi çıkardı genelde, o gün de işinin çıkacağını düşünürdüm.

Şimdi buradaydı ve şaşırtıcıydı ki işi yoktu.

“Başka ne düşünürdün?”

“Düğünümün Rize’de olacağından, akrabalarımın olacağımdan eminim. Düğün boyunca terden sıırılsıklam olsak da o horon tepilirdi.” Sessizleşti. “Rize’yi özlüyorum. Çocukluğum orada geçti ve şimdi düğünlerine bile çok uzak gibiyim.”

“Her şeyin daha farklı olmasını isterdim. Seni ailenin evinden almayı, konvoylarla tüm memleketi sallayarak geçmemizi, düğünde ailenin de olmasını, Rize’de anlı şanlı bir düğünümüz olmasını isterdim. Böyle gizli saklı olmamalıydı.”

“Hayır,” diyerek kolumu okşadı. “Ben hiç evlenemeyeceğimi düşünüyordum zaten. En azından oldu.” Güldü söylediklerine. “Ben seni dulluktan sen de beni evde kalmaktan kurtardın.”

“E bir horon tepmeyecek miyiz?” diye bağırarak albayla kaşlarını kalktı. Bakışlarını onlara döndü. “Rizeli kızın düğününde bir *Hemşin Horonu* olmayacaksa ne anlamı var?”

Ayaklarını yere vuran Göktuğ, “Haydi ula!” diye bağırdı ve ayağa kalktı. Albay ellerini masaya vurdu ve birden kalktı. “Heeeeyyy!”

Kubat da ayağa kalkıp masanın başına doğru geçerken albay masadaki-
lere ellerini birbirlerine vurmalarını işaret etti. Nizami bir *Hemşin türküsü*
açarken Aslı kahkaha attı. “Beraber beraber!” diye bağırdı.

Aslı, Göktuğ, Kubat ve albay yan yana durup omuz omuza verdiler. Sandalyemi geri çekince Sezin gözlerini kocaman açtı. “Yok artık! Sen de mi?” diye bağırdı. Ceketimi ve papyonu çıkardım.

Gömleğin kol düğmelerini açtıktan sonra kıvırmaya başlayınca Melike Nisan, “Oha! Abim horon mu tepecek?” diye kaba bir tepki verdi. “Abim horon tepmeyi nereden öğrendi?”

Gülmemek için zor durarak albayın yanına geçtim. Nizami’nin açtığı şarkıdan tulum sesi yükseldi. Albay, Sezin’i eliyle çağırdı. “Gel ula, kim oynatacak horonu bize?”

Sezin’in gözleri kocaman olurken ayağa kalktı. İnanamıyor gibiydi. Birkaç dakika önce Rize’de düğünü olacağını düşünüyordu. Onu Rize’ye götüremiyor, Rize’yi onun ayağına getiremiyor olabilirdim ama en azından oradaymış gibi hissetmesi için elimden geleni yapardım.

Horon videoları izleyerek ve odamda kendi başıma deneyerek öğrenmişim. *Onun için.*

Sezin yan yana dizilmiş olan bizim önümüzde durdu. Sonra Aslı, Sezin ve albaydan, “O balli dudakların,” diye ses çıktı. Kubat ve Göktuğ da onlara eşlik etti. “O balli dudakların ben olayım kaşuğı. Ben olayım kaşuğı!”

Tulum sesi artarken aynı anda ellerimizi çırpmaya başladık. Sezin durduğu yerde ellerini kaldırdı, horon tepiyormuş gibi salladı. “Al oyna yerden yüksek!”

“Geliyor geliyor!”

“Gelsun gelsun!”

“Eller beraber!”

“Beraber beraber!”

“Kollar beraber!”

“Beraber beraber!”

“Tulum ile beraber!”

“Şaşti beraber!”

* Herem - Cananım.

“Oy oy, hey hey!”

Sallanarak horona başladık. Ellerimizi kaldırdıkça masadakiler de alkış tutuyor, masaya vurarak ses çıkarıyorlardı. Nizami şarkıyı değiştirirken ritim hızlandı. Horon tepmeye başlarken albay, Aslı ve Sezin'den çıkan bağırışları dinledik.

Horon teptikçe beyaz gömleğim havalanıyordu. Kollarımı oynattıkça kıvırdığım gömlek kolu hareket ediyordu.

En sonunda Sezin, “Ben de gireceğim!” diye keyifle bağırdı. Benim elimden tuttu. Hızlanan ritme uymaya çalıştı fakat beceremeyince kaşlarını çatı. “Yırtacağım!” diye sinirle durunca elimi elinin üstüne koyup onu durdurdum.

“Ne yırtması?” diye bağırın Aslı'yla, Sezin çığlık atacak gibi bir sesle, “Horon tepemiyorum!” diye söylendi.

“Saçmalama, kızına saklayacaksın bu gelinliği!” diye bağırın Aslı onu ikna etmeye çalışırken birden bu alana doğru gelen büyük arabayı fark ettim.

İster istemez elim belime gitti. Serdar Albay da dahil herkes buradayken beklenmedik bir misafirimiz vardı. Keleş de ellerini beline götürmüştü. Aynı anda silahlarımızı belimizden çıkardık. Sezin'i elimle arkama doğru ittim. “Burada kal,” diye konuştum.

“Hayır!” dedi sinirle. Önde albay, Keleş ve ben, arkada Sezin arabaya doğru yürümeye başladık. “Birini bekliyor muyduk?” diye sordum.

Sezin duran arabaya kilitlenmişti. Far hâlâ açık olduğu için arabanın içindekini de göremiyorduk. “Hayır, herkes burada.”

Arabadan ilk önce yolcu koltuğundaki yabancı indi. Ayağındaki topukluları, beline kadar uzanan saçları ve beyaz elbisesinin üstüne giydiği beyaz kürkü ile inen kadını tanıımıyordum.

Kadın sakince kapıyı kapattıktan sonra bakışlarını karşısında onları ellerinde silahlarla izleyen kalabalığa çevirdi. “Sana farı kapatmanı önermişim,” dedi sakın bir sesle. “İnsanlar kötü biri olduğumuzu düşünüyor.”

“Doğru düşünüyorlar. Ben iyi bir adam değilim zaten,” diyen sesi ise çok ama çok iyi tanıyordum.

“Siktir lan oradan!” diye keyifle bağırarak kahkaha attım. Keleş tanıdığım biri olduğunu anlayınca sorgulamadan silahlarını indirdi.

Farlar kapandı, arabadan uzun boylu bir beden indi. “Düğüne yetiştik mi?” Üzerinde siyah bir takım elbiseyle önce arkamdakilere, sonra bana baktı. “Buralarda misafir böyle mi ağırlanıyor, Akkurt?”

Karşımdaki adam Ecevit Demirhan'dı.

Alparslan Korgeneral'den eğitim aldığım süre boyunca yanımda olan ve sonradan öğrendiğim kadarıyla Alparslan Aksakallı'dan eğitim alan ilk adamdı.

Beni dağınırken toplayan, bazen birlikte görevlere çıktığım, sırt sırta çatıştığım arkadaşım. Dağlar ölüm sessizliği taşıırken kafayı yememek için dertleştığım, hayat hikâyesini avucumun içi gibi bildiğim adamdı. Hayat hikâyemi bütün detaylarıyla bilen ikinci insandı.

Can dostumdu.

"Sen burayı nasıl buldun, amına koyayım?" diyerek ona büyük adımlarla ilerlemeye başladım. Ecevit beni yarı yolda karşıladı ve aynı anda sımsıkı sarıldık birbirimize.

"Yerin dibine de girsen seni bulurum, bilmiyor musun bunu?"

Biliyordum. Mağaralarda saçımın, sakalımın birbirine karıştığı ve adımları uzun zamandır kendi içimden tekrarlamadığım zamanlarda bile beni bulmuştu.

Yüzünü görmeyeli neredeyse altı ay oluyordu. En son telefonda konuşmuştuk. Sezin'in abisi ile babaannesinin Tunceli'ye geldiği zamanlarda aramıştı beni. O zaman da aylar sonra aramış, görevden yeni geldiğini söylemişti. Ona Sezin'den çok az bahsetmişim. Sezin'in ilk kadın bordo bereli olduğunu ve Keleş Timi'nin başında olduğunu o da benim gibi biliyordu.

"Artık Sezin Hanım'la evlen, sakın uzatma aray. Hayatındaki tek ilişki deneyimin Zeynep diye biri ve kadının yüzünü benden az gördün, amına koyayım. Kim olduğu da belli değildi. Bu kadının yüzünü görmüşsün, kaçırma bari," demişti.

"Benim en azından geçmişimde bir deneyimim var. Senin görev dışında iletişime geçtiğin kadınlar ailendekiler hariç hiç kimse, göt veren."

"Beni karıştırmasan olmuyor çünkü rahatlayamıyorsun bana laf sokmadan."

"Laf söylemeden önce dönüp kendine bakacaksın."

"Nişanlandım ben."

"Ne?"

"Nişanlandım işte biriyle."

"Nasıl yani lan? Ne nişanlanması? Görevden yeni geldim demedin mi? Kızı ne ara buldun?"

"Ben bulmadım."

"Görücü usulü mü?"

"Öyle de sayılmaz. Siktir et, sorma. Uzun hikâye. Bir gün anlatır mıyım, Allah kerim. Büyük ihtimalle anlatmam ama sen yine de hikâyeyi bekle."

Hikâye karşımda duruyordu anladığım kadarıyla. Genç kadın elindeki küçük çantasını önüne almış, dikkatli gözlerle kollarımın arasındaki Ecevit'e bakıyordu.

O sırada Sezin'in, "Anlaşılan sen hariç hiçbirimiz beyefendiyi tanımıyoruz hayatım," dediğini duyunca Ecevit'i bıraktım. Benden birkaç santim kısa olduğu için onun omzuna kolumu atma huyum vardı. Fakat şu an kız buradayken ve ortamdaki en yabancı kişiye ondan daha da kötü hissettirmek için onları arkamda bırakıp karıma doğru yürümeye başladım.

"Gel, gün ışığı," diye seslendi kıza. "Bu adam böyle bir masada duruyorsa bu masada kötü biri olmasının ihtimali yok. Korkma."

Kızdan yine aynı ince sesle, "Korkmuyorum," sesi geldi.

Sezin bu sırada davetsiz misafirlerin kendisine doğru yürümesini izliyordu. Büyük ihtimalle Ecevit'in kim olduğunu anlamıştı. Yalnızca tanışmayı bekliyordu.

Ecevit ve yanındaki kız karşımda dikildi. Kız çok küçük görünüyordu. "Merhaba. Beni düğüne getirdiğini ve hatta doğrusunu söylemek gerekirse şehirden çıkaracağını düşünmediğim için..." Üstüne baktı. Onun da üzerinde beyaz bir elbise vardı. "Düğün gününde gelinden başka kimse beyaz giymezken ben böyle geldim. Gerçekten çok rahatsız edici hissediyorum." Boğazını temizledi. "Bilseydim böyle bir hata yapmazdım."

Sezin onun sakın ve tane tane konuşan halini bozmadan dinledi ve sonra, "Böyle şeyleri umursayan biri değilim. Hatta elimde olsaydı ben de düğünümde beyaz giyinmezdim," dedi sadece. "Kamuflej gelinliği nasıl alırdım, onu düşünüyorum."

"Efendim?" dedi kız şaşkın şaşkın.

Sezin gülerek elini uzattı. "Sezin Akkurt. Turan'ın karısıyım."

Kız kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Hayatımda gördüğüm en güzel gelin sen olabilirsin, Sezin," dedikten sonra az önceki durumu Sezin'in umursamadığını anlayıp elini uzattı. "Işıl Atabey. Ecevit'in nişanlısıyım." Sonra da bana elini uzattı. "Merhaba. Sen de Ecevit'in bahsettiği can dostu Turan, değil mi? Memnun oldum."

"Ben de," dedim ve kızın elini sıkarken Ecevit'e baktım. Bakışları yalnızca Işıl'daydı. Çok dikkatli bir şekilde tablo izler gibiydi. Kaşları çatıldı ister istemez. Ecevit abayı yakmış olabilir miydi?

Sezin kaşlarını çatarak yavaş bir şekilde bana döndü. "Ecevit'i düğüne çağırmak için tam iki haftadır arıyorum! Bulamamıştım!"

"Kolay bulunan biri değilim," diyerek gülen Ecevit, Sezin'e elini uzattı. "Ben Ecevit Demirhan. Sen de duyduğumuz Üsteğmen Sezin Kaza'sın."

“Turan’dan duyduğunuz mu? Yoksa...”

“Başarılarından duyduğumuz.”

Sezin gururla gülümsedi ve elini uzattı Ecevit’e. “Memnun oldum. Sen nerede görev yapıyorsun?”

“Dağlardaydım.” Bakışları yavaşça Işıl’a döndü. “Artık Işıl’ın yanındayım.”

Işıl hafifçe gülümsemekle yetinse de yüzündeki rahatsızlığı seçebiliyorduk. Hikâyenin benim hoşuma gitmeyecek bir kısmı olduğuna emindim. Ecevit’i dağlardan koparmak imkânsızdı. Onu dağlardan alan şey hayat me-mat meselesi olmalıydı.

“O zaman hoş geldiniz!” diyerek neşeyle onları aramıza davet eden Sezin’le Işıl bakışlarını masadakilere çevirdi. “Millet, Ecevit ve Işıl ile tanışın!” diyerek de herkesin dikkatini çekti.

Ecevit, “Cümleten selamünaleyküm millet,” diyerek elini kaldırıp selamladı.

Işıl ise dudaklarındaki kendinden emin gülümsemesiyle, “Herkes selam,” diyerek başını eğdi saygıyla.

Aralarındaki fark bir an güldürecek gibi oldu. Sezin koluma girdi, herkes Ecevitlerle tanışırken, “Işıl’ın kaç yaşında olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Kızı ilk kez görüyorum.”

“Ecevit kaç yaşında?”

“Otuz beş.”

Sezin’in kaşları çatıldı. Yüzünü bana çevirdi. “O da mı yüzbaşı?”

“Bir süre önce binbaşı olduğunu duymuştum.”

“İletişiminiz yok mu?”

“İlla birimiz operasyonda olmuş oluyoruz.”

Bakışlarını tekrar kıza çevirecekken dağ evine doğru yürüyen annemi fark etti. “Kaynanama bir şey diyecektim, onu unuttum. Sen misafirlerimizle ilgilen, ben geliyorum,” dedi ve annemin arkasından eve girdi.

Bir şey dememe izin bile vermemişti. Işıl’ı masada bir yere oturtan Ecevit onun omzuna dokunarak kulağına eğildi ve bir şeyler söyledi. Işıl kafasını salladı. Sonrasında büyük adımlarla yanıma gelen Ecevit, “Hayırlı olsun,” diye başladı söze. “Kırk yıl düşünsem yan yana geleceğinizi düşünmezdim. Resmen ilk bordo bereli kadın komutanla evleniyorsun. Şok edici.”

“Benim bir süredir olan bir durum mevcut en azından. Sen bu kızla nişanlanmışsın lan. Nereden buldunuz? Kim bu kız?”

“Karıştırma,” derken bakışları kızlarla konuşan Işıl’daydı.

“Sen kolay kolay görev başından ayrılmazsın. Dağları bırakmazsın,” dediğimde derin bir nefes alıp sigarasını çıkardı ve dudağına yerleştirdi. “Yeni görevin... kız mı?”

Sigarasını yakarken ters ters bana baktı. “Karıştırma dedim.”

“Kız kaç yaşında?”

Sigarasından aldığı nefesi serbest bıraktı. “Yirmi altı.”

“Hasiktir oradan! On dokuz yaşında bu kız.”

Boyu çok kısa değildi fakat zayıf bir kızdı. Üstelik yüzü de küçük gibiydi.

“Yemin ederim yirmi altı yaşında. Yemiyor, içmiyor anasını satayım. Bir deri, bir kemik. Dokunsam kırılacak gibi.” Melike Nisan ve Furkan Uraz’a baktı. O ailemi tanısa da ailem Ecevit’i tanımazdı. Gölge gibiydi. Onu bulması da tanıması da zordu. “Herkes sizin aile gibi mi oğlum? Karın bile uzun, büyük. Akkurt ailesinin boy ortalaması asla düşmüyor.”

Kız hakkında bir şey anlatmak istemediğini anlayınca sabırlı bir nefes aldım. “Âşık olmak dağda avlanmaya benzemiyormuş,” dediğimde sessizce Işıl’a geri döndü. “Kalbinden vurulma terimi ilk görüşte de olabiliyormuş. Avlandım, Ecevit. Haberim olmadan, acısız bir şekilde ele geçirildim.”

“Alparslan Komutan âşık olduğunu duyunca ne yapar acaba?” dedi sakin bir sesle.

“Asıl seni ne yapar, amına koyayım?” Alayla bana bakınca duraksadım. “Haber var mı? Lan bir tek ben mi dış kapının dış mandalıyım?”

“Öyle denemez. Benim de yeni zaten.”

“Alparslan Komutan senin âşık olmayacağından ve hiçbir kadının sana katlanmayacağından emindi. Nasıl oldu?”

“Siktir lan oradan. Sendin o. Senin düzen manyağı ve takıntılı kafana vura vura *seni alacak kıza acıyorum, sen kıızı da bezdirirsin kendinden*, derdi.” Sonra güldü. “Evlendiğin kadına bak. Harbi taşaklı adamsın yalnız. Tek bordo bereli kadını nasıl kendine âşık ettin?”

“Kolay olmadı,” dedim gülerek. “Başta çok uğraştırdı.”

Bakışlarını Işıl’dan alıp bana döndü. “Hayırlı olsun kardeşim. Alparslan Komutan düğün hediyesini vermemi istedi,” dedi ve arabasına döndü. Kaşları çatıldı. Arabadan bir kutu çıkarıp yanıma geldi ve minik kutuyu elime tutuşturdu.

“Ben kızın yanına geçiyorum. Canı sıkılınca saçlarını salmıyor.” Bakışlarını Işıl’a döndü. Kızıl saçının bir tutamını parmakları arasında yuvarlıyordu. Sigarasından son bir duman çekip diğer elime de izmariti

tutuşturdu. “Konuyu da değiştiremez karşısındaki kırılır diye. Dinler öyle sonsuza kadar. Gideyim de konu olmasın aramızda.” Yürümeye başladı ve sonra elimdeki sigarayı işaret etti. “Onu çöpe at. Sen içmezsın zaten,” dedi uzun zamandır benimle konuşmadığı için.

Sigara içerdim de onun ağzından içecek kadar delirmemiştim. Ben sigarayı söndürüp kutuyu açacakken cebimdeki telefonun titrediğini hissettim.

Telefonu çıkarıp baktığımda arayan numarayı tanıdım ve kulağıma gö-rürdüm. Yüzümde bir gülümseme doğdu. Tanıdık el, tanıdık sestten yine uzandı bana. “Hayırlı olsun, çocuk.”

“Sağ olun, Alp Komutan’ım,” dedim birkaç hafta önce duyduğum sese. “Nasılsınız?”

“İyi,” diyerek kısa kesti. “Sezin Kaza’yı görünmez yapma planınız kulağıma ulaştı, tebrik ettiğimi söylemek isterim.”

Nasıl ulaşmıştı?

Gerilirken, “Ulaştı mı?” diye konuşunca, “Serdar Albay, gerekli yerlerden izni aldı,” diye kısa bir cevap verdi. Gerekli yer... Alparslan Aksakallı mıydı?

“Anlamıadım komutanım.”

Derin bir nefes aldı. “Düğün hediyeni Ecevit ile gönderdim. Düğünün tadını çıkar,” dedikten sonra, “Ve bundan sonra daha dikkatli ol,” diye sert bir şekilde ekledi. “Olaylar daha kötü bir hal almadan elini hızlı tut.”

“Emredersiniz,” diyebilirdim. Telefonun kapanma sesi kulağıma gelirken telefonu kulağımdan indirdim. Elimdeki kutuyu açıp içindeki fotoğrafa baktım.

Fotoğraf bir dağda çekilmiş gibi duruyordu. Yan yana duran dört bol pantolonlu, bej renkli yelekli ve puşili şerefsiz gülümsüyordu. Ortalarında oturan kişiyi ise tanıyordum. Yüzümdeki ifade yavaşça kendisini saldı.

Ortadaki adam Tahrir’di. Yanındaki dört adamı tanıımıyordum fakat arkalarında görünen manzarayı tanıyordum.

O manzaranın hemen aşağısındaki binanın altında cesedim yatıyordu.

Ellerim sertçe fotoğrafın arkasını çevirdi. Fotoğrafın arkasında dağılmış mürekkeple yazılmış yazı beynimden vurulmamı sağladı.

8 Ocak 2020, Suriye.

Timimin, ailemin, dostlarımın bulunduğu binanın patlatıldığı gün Suriye’de Tahrir vardı. Çökertmek için Suriye’ye giriş yaptığımız örgüt Tahrir’e aitti.

Kardeşlerimin enkaz altında kalan cesetlerinin sorumlusu Tahrir’di.

Fotoğrafı yumruğum içinde sıkmaya başladım. Kâğıt elimde minicik kalana kadar sıktıktan sonra yumruğumu cebime soktum. Celladın nefesi içime doldu. Kanım her akışında intikam diye bağııyordu.

Öğrendiğim gerçek çok ağırdı.

Alparslan Aksakallı düğün hediyesi olarak bana intikam sunmuştu. Yıllardır o binayı patlatan örgütün kim olduğunu, kardeşlerimin katillerini aradığımı biliyordu.

Yeni bir gece içimde başlıyordu. Bu sefer kasırga çok sert esecekti.

29. BOMBA GİBİ DÜŞEN HABER

20 Ocak 2022, Rize.

Sezai Kaza, kıraathaneden çıkmış, evine doğru yürüyordu. Adımları yavaş ve yorgundu. Hastalığı vücudunu dermansız bırakıyor, konuşacak hal bile bırakmıyordu. Bir deri bir kemik kalmıştı.

İleriden gelen torunu Hayal'i gördü. Sezer birkaç haftadır Rize'de kalıyordu. Gelinleri de Rize'deydi. Sezgin'in düğünü yaklaştıkça Kaza ailesinin evindeki telaş artıyordu. Heyecanlılardı.

Hayal kahverengi ve uzun saçlarını sallayarak dedesine koştu. Dedesinin elinden tuttu. "Dede, annemler çok güzel yemek yaptılar. Hadi, gel! Televizyonu da açtılar senin için!"

"Geliyorum, Hayal kız. Çekiştirme dedeni da!"

"Dede, sen çok yavaş yürüyorsun. *Scooter* alalım sana da. Babam bana aldı hem de elektrikli! Hızlı sürüyorum İstanbul'da."

"Aferin benim Hayal'ime," diyen Sezai evin kapısını açtı. Hayal önden koşarak eve girdi, Sezai de arkasından. Eve girdiği gibi onu salondakiler karşıladı. Eşi Sezel kafasını eğmiş, halıya bakarak kara kara düşünüyordu.

Sezin Rize'den gittiğinden beri aynıydı. Ne konuşuyor ne yemek yiyor ne de kocasının yanında uyuyordu. Ölü gibi duruyordu. Sezin'in söylediklerini aklından çıkaramıyordu. "Gel," demişti kızı. Yalvarmıştı. "Yanımda ol anne, seni affederim," demişti.

Nasıl kafasını eğip de susmuştu öyle?

Sezai, "Bir hoş geldin demek yok mu, Sezel?" diye sert bir sesle konuşunca Sezel kafasını kaldırıp kocasına baktı. Ruhu bunalıyordu bu adama bakınca. Nasıl bir hata yaptığını ve geri dönemediğini hatırlıyordu.

Fakat yine de onun bir deri bir kemik halini görünce içi acıyordu. Gençliğinde ne kadar zalimse yaşlılığında hayat ona bir o kadar ağır vurmuştu.

"Hoş geldin, Sezai," diyerek ayağa kalktı. "Gelinler yemek yapmış. Koyunlar bir tas sana da."

Sezai koltuğuna kurulup televizyonuna baktı. Annesi Fahriye tekli koltukta sabırla tesbihini çekiyordu. "Sen koy, buraya getir. Burada yiyeceğim."

Gelinler mutfaktlardı. Kapının açıldığını bile duymamışlardı. "Söyle o gelinlere. Ben geldim. Hiç mi saygı kalmadı? İnsan bir hoş geldin der!"

Sezel, “Ben söyleyeyim onlara,” diyerek mutfığa girdi. Mutfaktaki gelinlerine içeri gitmelerini söylerken ikisi de içeri döndü. Kapı tekrar çaldı. İçeriden, “Anne biz geldik!” diyen sesler oğullarına aitti.

İç i biraz daha olsa rahatlıyordu oğulları etrafta olunca. Üç parçasından biri uzaktaydı fakat biliyordu ki kızının yanındaki kocaman adam varken onun başına bir şey gelmezdi. İç i o koca oğlanı, Turan’ı görünce rahatlamıştı. Ne kadar kızını başkasına emanet ettiği için kendisine kızs a da başka çaresi mi vardı?

Bu ev onun tabutuydu.

Yemek koyup tepsiye aldı ve içeri döndü. Tam o sırada kapının çaldığını duydu. “Allah Allah,” dedi evdekilere bakıp. Herkes buradaydı. Kim gelmiş olabilirdi ki? “Kapıyı açıverin biriniz. Komşudur,” diye seslendi.

Hayal koşarak kapıyı gitti. “Ben açarım babaanne!” Hayal kapıyı açtığı an Sezel kapıya döndü. İki tane arkadaşı başörtülerini kafalarına attırmış, soluğu kapıda almış gibilerdi.

“Başınız sağ olsun,” dedi biri başörtüsünü ağzına doğru kapatırken. Gözünden yaşlar akıyordu. “Şehit olmuş... Allah sabır versin, Sezel.”

Tam o an televizyondan bir ses yükseldi. “Siirt’te bir askerimiz şehit oldu! Üsteğmen S.K. Siirt’te yapılan bombalı saldırı sonucunda şehit oldu.”

Sezai oturduğu yerde donakalırken Fahriye’nin baş ı kapıya döndü. Gelinlerin ikisi de şok içerisinde kalırken Sezel’in elindeki tepsi yere düştü. Yemekler halıya dağılırken Sezgin koltuğa yığıldı. Ellerini ağzına kapattı.

Doğru muydu?

Kız kardeşi, canı, ilk arkadaşı... şehit mi olmuştu?

Elleri titredi. Gözlerinden yaşlar akarken Sezai’den cılız bir, “Ne?” sesi duyuldu.

Fahriye, “Ne diyorsunuz siz?” dedi öfkeyle. “Kim söylüyor bunu?”

“Aslı,” dedi kadınlardan biri. “Annesine söylemiş. *Kimseye söyleme, Sezin ailesinin duymasını istemiyordu* demiş ama... Hacer dayanamadı, söyledi bize. Dün kaldırılmış naaşı. Çok büyük acı. Başınız sağ olsun.”

Televizyondaki ses yine konuştu. “Bizleri derin bir acı ve üzüntüye boğan bu olayda hayatını kaybeden aziz şehidimize Allah’tan rahmet, kederli ailesine, Türk Silahlı Kuvvetleri ile asil milletimize başsağlığı ve sabır dileriz.”

Fahriye, “Kızım...” dedi ve ayağa kalktı hızla. “Evladım! Sez’im!” diye bağırdı. Yüreğinden çığlıklar koparken delirir gibi elini yüreğinin üstüne koydu. “Sizin yüzünüzden!” diye bağırdı ve kendini yere attı. Gelinler Fahriye’yi kaldırmaya çalışırken kollarını çekmeye çalıştı. Gözlerindeki

yaşlar acısını yere döker gibi akıyordu. “Sırt döndünüz ona! Tek başına ayakta durmaya çalıştı. Sizi korumak için şehit düştü evladım!”

Kafası ayakta duramayacak gibi pelte olurken Sezel kalbinin hızla çarp-
tığını hissetti. “Allah’ım...” diyebilirdi. “Bu bir kâbus,” dedi sonra. Başını et-
rafına çevirdi. Yerde yemekler, kapıda iki kadın, şok içerisinde ayakta kala-
kalan büyük oğlu, koltuğa yığılıp ağlayan küçük oğlu, yerdeki kaynanası ve
koltukta bacak bacak üstüne attığı konumunu bozmayan eşi vardı.

Hayır kâbus değil, gerçektir.

Sezin’i, tek dayanağı artık yoktu. Uzun zamandır olmasa da ilk defa bu
kadar yoktu.

“Gel, dedi bana.” Transta gibi ellerine baktı. “Yanımda ol, dedi. Affe-
derim seni, yaşatırım, dedi.” Sezel kafasını histeri gibi iki yana sallamaya
başladı. Kapıdaki iki arkadaşı hızla onun koluna girdi. “Bana ihtiyacı vardı.
Beni yaşatmak için... şehit oldu!”

Kızı, vatan için, ailesini korumak için şehit olmuştu.

“Allah’ım!” diye acıyla çığlık attı ve arkadaşlarının kollarına kendisini
atarak saçlarını yolmaya başladı. “Allah’ım affetmedi beni. Affettiremedim!
Kızıma bir daha sarılamadım! Evladım!” diye haykırdı Sezel. “Kızım, ca-
nım! Şehit...” Elini göğsüne koydu. “Doğru değil! Kâbus! O daha annesini
affedemedi. Ben gideceğim. Yemin ederim, gideceğim. Evladına götürün
beni!”

“O bizim evladımız değildi... Kendisi seçti bu yolu,” dedi Sezai yutkun-
maya çalışırken.

Gözleri Hayal’e takıldı. Hayal korku dolu gözlerle dedesini izliyordu.
Sezai, Sezin’e tıpatıp benzeyen torununun korku dolu bakışlarını görünce
Sezin’in yüzünü görür gibi oldu.

Kendini inandırmak istiyor gibiydi. “O istedi. Çıkmasaydı evden... git-
meseydi... böyle olmazdı.”

Hayal’e bakarken bir ses duydu. Sezin’in sesi evin içinde yankılanır gibi
geldi kendisine. “Özür dilerim baba. Bir daha yapmayacağım! Vurma lüt-
fen.”

Sol gözünden düşen yaşı tutamadı Sezai. “Kendisi gitti,” dedi. Yıllar
sonra göğsünde küçük bir his vardı. Sezin kendi sözünü dinlememişti, hep
dik başlılık yapmıştı. Öyleyse neydi hissettiği? Artık kızının yaşamadığı ger-
çeği hiç mi üzmüyordu? “Sonu buydu zaten. Ölecekti. Söyledim ona.”

“Sen ne diyorsun, Sezai?” diye bağırان Fahriye’ye bakamadı Sezai.

Bakışlarını küçük Sezin'den alamıyordu. Sezin, gözlerinden düşen yaşlarla ağlıyordu. Yanağında babasının tokadının izi vardı. Kendisinden korkan kız Sezin'e benziyordu ve torununu Sezin'e benzettiği ilk an bu andı.

Çünkü Sezin babasına gülerek değil, korkarak bakardı. Hayal, dedesine korkarak bakıyordu.

"Allah belanı versin!" diye bağırdı Sezel kocasının laflarına karşılık. "O senin kızındı, sen onu çoktan öldürdün! Sizin gururunuz için canını verdi ama sen ona sahip çıkmadın! Allah senin belanı versin! Nefret ediyorum senden!"

Sezel hayatı boyunca ilk kez Sezai'ye bağıırıyordu.

Mahalledeki komşular seslere çıkıp eve akın ederken Sezgin'in nişanlısı titreyen elleriyle telefonu bulup ambulansı aradı.

"Şimdi ne fark eder ki? Kendi bildiğini okudu. Bizim için yoktu zaten. Bize düşen neyse... bitti artık," dedi Sezer titreyen bir sesle. Yüzünde donmuş bir ifade vardı fakat içindeki pişmanlığa söz geçiremiyordu. Gözünden düşen yaşları elinin tersiyle öfke içerisinde sildi. Gözlerini kaçırdı. "O hep böyleydi. Yalnız olmayı kendi seçti."

"Sen böyle konuşarak kimi kandırıyorsun abi? O bizim kardeşimizdi... Aramadık, arkasında duramadık... Biz onun abisiydik. Nasıl bu kadar kayıtsız olabiliyorsun?" Sezgin ağlayarak abisine bağıırken Sezgin'in nişanlısı yanına gidip onu kolları arasına aldı. Sezgin ona sarılıp bağıra bağıra ağlamaya başladı. "Ben kardeşimin elinden tutmadım."

"Allah'ım," dedi Fahriye. "Allah'ım sen onu cennetine koy. Biz ona sahip çıkamadık ama o bize sahip çıkmak için canını verdi. Sen onu bizden çok sevdin, yanına aldın. Cennetinin en güzel köşesini kızıma ayır." Gözlerinden dökülen yaşlarla nefes nefese kaldı. "Bana çok kızgındı. Beni affetsin, Allah'ım. Tek isteğim bu."

Sezai'ye baktı. Oğlu yalnızca Hayal'e bakıyordu. Oğlu korkan torunundan bakışlarını alamazken yüzü ifadesizdi. "Sezai!" diye bağırdı. "Sezai, nereye saklanacaksın bu vicdan azabından?" Fahriye, gelinin kollarında bayılmak üzereydi. "Ben seni nasıl affedeceğim, Sezai?"

Sezel, "Kızım," dedi nefes nefese. "Meleğim. Beni bekle. Annen sana kendini affettirecek. Yanına gelecek." Gözleri geriye kayarken Sezer'in karısı koşarak kaynanasına gitti.

"Anne, anne gözlerini aç! Allah'ım. Yaren, ambulansı ara!"

"Aradım," diyen Sezgin'in nişanlısı Yaren, kayınbabasına baktı.

Sezai, Hayal'e bakarken, "Sen seçtin bunu," dedi son kez. "Ben bir şey yapmadım, sen gittin."

Gözleri kayıp koltuğa kafası düşerken Yaren elini ağzına kapattı. “Baba!” diye bağırdı. “Baba, uyan! Allah’ım! Allah’ım sen yardım et!”

Dışarıdan sert bir rüzgâr esti. Komşular eve akın ederken Sezgin babasını uyandırmaya, Sezer babaannesini kaldırmaya çalışıyordu. Ev cenaze havasında değildi, ev pişmanlık yüklü bir duygu treniydi. Sezai ve Sezer sert olsa da içlerindeki pişmanlık ölene kadar onları bırakmayacaktı.

Sezin, “Size cenazemi bile getirmeyeceğim! Haberlerimi bile yabancı gibi başkasından duyacaksınız!” demişti ve dediğini yapmıştı. Şehit haberini el gibi başkasından duymuşlardı. Bu vicdan azabı onlara bir ömür yeterdi.

Sezin’in sesi evin içine dolar gibi oldu fakat artık onu duyacak kimse yoktu.

30. ELİNDEN HER ŞEY ALINAN ÇOCUKLAR

Sezin Kaza.

21 Ocak 2022, Tunceli.

Elinden her şey alınan çocukları bilirim.

Uğruna çabaladıkları bağıyla, sözle, şiddetle ellerinden alınınca çaresiz hissederler. Çıkışları yoktur, girişleri zaten çok geride kalmıştır. Çabaladıkları onca yol geridedir.

Elinden her şey alınan çocukları bilirim. Biri benim çünkü.

Tüm gücümün, canımın, eşimin o çocuklardan biri olmaması için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım.

Turan'ı bir şey demesine izin vermeden arkamda bırakıp eve doğru ilerlerken masadaki dostlarımızı kontrol etmeyi unutmadım. Herkes eğleniyor, sohbet ediyordu. Turan'ın arkadaşı ve nişanlısını yabana atmamış, aralarına katmışlardı.

Sorunun olmadığını anlayınca asıl sorun olmak için kapıdan içeri girdim. Firuze Akkurt elindeki telefonu kulağında tutarken, "Ever," dedi karşı tarafa. "Şu an izinde olduğumu biliyorlar. Bu konu hakkında sürekli üzerimde baskı kurmayı kessinler."

Karşı taraftan sesler yükselirken omzumu duvara yasladım. Bakışlarımı onun sırtından almadım. Üzerinde bordo, diz altına uzanan bir elbise vardı. Wolf kesim saçlarını maşayla havalandırmıştı. Ensesindeki saçlarını da tel tokalarla yukarı tutturmuştu. Onu tanımasam otuzlarının sonunda bir kadın diye düşünürdüm.

"Emrah, sana özel bir durumumun olduğunu söyledim. İstanbul'a gerekli cevabı vermek senin için zor olmamalı. Şu an Firuze Hanım müsait değil demek dışında yapman gereken bir şey yok."

Telefondan aldığı karşılıkla sinirle güldü. "Başlatma raporu imzalamamı bekleyen Zafer'e! Karşısında kim olduğunu bilmiyor mu o çömez?"

Karşı taraf hararetle konuşunca Firuze ensesini stresle ovuşturarak arkasını döndü ve onu izleyen biricik, güzel, zarif gelinini görünce yüzündeki sıkıntı birden buz kesti. Şaşırdığı için değil, bana o halini göstermek istemediği için yine soğuk başsavcı rolüne büründü.

“Bu konuyu tekrar konuşacağız. Seni sonra ararım.” Telefonu kapatıp sımsıkı tuttu. Alyansı, tek taşı ve elmas yüzükleri sağ elini süslerken diğer eli bomboştu.

“Özel bir durum diyorsun,” dediğimde omuzlarını dikleştirdi. Evet, benimle savaşıması gerektiğinin farkındaydı. Gardını almasına kaşlarını kaldırarak baktım. Komik geldi. “Oğlunun düğününde olduğunu bile söyleyemiyorsun.”

“Asistanımın özel hayatımı bilmesine gerek yok.”

“Oğlunun düğününde olduğunu söyleyecek *anne* olduğunu hatırlama-na gerek var.”

Gözlerini kaçırmadı. Bir an karşımda kendi geleceğim olduğunu hissettim. Hayır, onun gibi bir kadın olmayacaktım elbette. Bahsettiğim gelecek bu değildi.

Firuze’yle geçmişlerimizin benzediğini hep hissetmiştim. Bu yüzden sanki geleceğimde onun gibi geçmişini tek kalemde silen ve yeni kurduğu hayat için sonuna kadar savaştıracak biri olacak gibi hissediyordum.

Firuze Akkurt misyonları için her şeyi yapabilecek gözü kara bir kadındı. *Ben de öyle.*

“Benden daha iyi bir anne ol o halde,” dediğinde yüzümdeki ifadeyi bozmadım. Bozarsam açık verirdim. Benim bu kadına verecek hiçbir sırrım yoktu. “Etrafında örnek alabileceğin bir anne modeli varsa... onun hareketlerini iyi izle.”

Yalnızlığını iliklerime kadar hissettim. Yüzümdeki ifadeyi bozmasam da onun koskoca bir hayatta tek başına bir şeylerle uğraştığını görebildim.

Etrafında hiç kimse yoktu. Kocasını bile.

“Örnek alabileceğin anne modelin yok muydu?”

“Yoktu.”

“O zaman nasıl anne olunmayacağını da biliyor olmalıydın.”

“Örnek almayacağım bir anne modelim de yoktu.”

Derin bir nefes aldı ve konuyu bir kerede kapatır gibi dışarı çıkmak için bir adım attı. Duvara dayadığım omzumu çekip kapıyı kapattım sertçe. Bakışlarını bana çevirdi. Konuya direkt girmeyi seçtim.

“Raporu imzalamayacaksın.”

Bakışlarını yavaşça bana çevirdi. Mavi gözlerinin soğukluğunu hissedebiliyordum. Bu konuyu konuşmaya geldiğimi biliyordu. Onu hafife almam gerektiğini biliyordum.

Sert ama sakın bir ses tonuyla, “Benim görevim adaleti sağlamak,” diye bastırdı. Bu konuşmayı kafasında yapmış olmalıydı. Çok kurnaz bir kadındı.

İçindeki karmaşayı görebiliyordum. Bir anne ve Cumhuriyet başsavcısı olarak girdiği çatışmasında annenin kazanmasını istiyordum.

Yalnızca bir kez annelik kazanamaz mıydı?

“O raporu imzalarsan aileni mahvedersin. Sadece Turan değil, hepsi yanar.” Bunu söylemek istemesem de burnumu diktim. “Onlar yanarsa sen on katı yanarsın.”

“Beni tehdit mi ediyorsunuz üstüğmen?” dedi kafasını tamamen bana çevirerek.

Gelini değildim. Ah, tabii ki setini çekmişti. Hiçbir zaman aramızda öyle bir bağ olmamıştı.

Kontrolümü kaybetmemeye çalıştım. Üstüne ne kadar gidersem o kadar ters tepecekti ama sakın kalmak öyle zordu ki. Konu ailemdi, eşimdi, mesleğiymi, hayalleriydi.

Konu canımdı.

“Turan bu mesleğe girmek için çok şeyden vazgeçti. Ne kadar başarılı bir adam olduğunu biliyorum. Hiç kimse onun çabalarını tek kalemde silemez, buna izin vermem.”

“Başarılı bir adam olması onun bir hata yapmadığı anlamına gelmez.”

“Herkes hata yapar, *Firuze*,” dedim onun ilk tanıştığımızda benden istediği şeyi yaparak. Yalnızca Firuze diye seslenmemi istemişti.

“Benim. Oğlum. Değil!” diye konuştuğunda gözlerinden çıkan ateşi hissettim. Ateşi, üşüten cinstendi. “Eğer oğlum bir hata yaptıysa da yasalar karşısında cezasını çekmek zorunda. Annesi olmam onun götünü kurtaracağım anlamına mı geliyor? Üstelik hata yaptığı kişi arkasında sağlam adamlar bulunduran bir savcıyken!”

Onu bu hale getirebilecek tek insan olduğumuzu hissediyorum, Seziş. Kaynana, onu kaynar kazanda kaynatacağımızı hiç düşünmedi herhalde.

“Savcının suçuydu,” diye boğazdan gelen bir sesle konuşup ona doğru adım atınca bir adım geri gitti ve çenesini dikti. “Zafer takıntılı bir adam. Yıllar öncesinde küçük bir münasebetimiz olmuştu ve bu işi inada bindirdi. Turan’ın yanında bana karşı saygısızlık yaptı. Turan’ın sevdikleri konusunda hassas olduğunu biliyorsun. Kendini tutamadı!”

“Benim oğlum küçük hesaplamaları yapabilecek kadar zeki bir adam,” diye bastırdı. “Kontrolünü yitirmemeliydi. Yıllarca tek başınaydı. Karşısına çıkan büyük adamlarla nasıl konuşması gerektiğini bilirdi. Beni bile...” Sustu, söylemekten vazgeçmiş gibi dursa da sinirle ekledi. “Beni bile elinde oynatıp laflarının altında bırakan bir adam o. Sonra...”

Durdu. Konuşmadan yüzüme öfkeyle bakmaya başladı. Onu ilk kez böyle görüyordum. Sinirli ve kontrolsüz.

“Sonra ne? Ben mi çıkageldim? Tüm dengesini mi bozdum? Düzenini yerle bir mi ettim?”

“Bu ona yakışan değil.” Gözlerini kapatıp derin nefesler aldı. Gözlerini tekrar açtığında gözleri alev alev yanıyor, buzdan duvarlarını eritiyordu. O duvarların ardındaki kadını göreceğim kadar şeffaf kaldı. Firuze Akkurt yapayalnız bir şekilde acı çeken ve acısını yansıtmamak için etrafına buzdan duvarlar ören bir bedenden ibaretti. “Bir kadın için değişecek bir adam olmak ona yakışmıyor.”

“Babası öyle bir adamdı ama değil mi?” Yüzündeki ifade karmaşıklaştı. O karmaşık ifadede en ağır basan korkuyu sezdim. Bu konuyu konuşmak onun en korktuğu şeydi. “Bir kadın için değişen bir adamdı.” Dilime ket vurmalıydım, vurmamıştım. “Ve sen o kadın değildin.”

Dudaklarını birbirine bastırıp burnundan derin nefesler aldı. “Bu konular boyunu aşar senin. Boyundan büyük işlere kalkışma. Hele benim karşımda... asla!”

“Ben de bu ailenin ferdiyim. İster kabul et ister etme.”

“Senin bu ailenin ferdi olman bir şeyi değiştirmez. Bu konular çocukların bile boyunu aşar. Kimsenin haddi değil.” İşaretparmağını bana doğrulttu. Tehditkâr bir tavırla, yırtıcı bir kurdun soğukluğunda dişlerini sıktı. “Bir daha sakın... sakın karşıma geçip de bu konu hakkında yorum yapma!”

Yutkunarak cevap vermedim. Sinirlerime hâkim olmalıydım. Bel alı vurmamalıydım ama duramıyordum. Karşımdaki kadın kocamın hayatını bitirebilecek tek insandı. Parmağına bakışlarımı düşürüp o parmağa bana yakışmayan şeyler yapmamak için kendimi tuttum.

Parmağını sakince indirdi. Hızlıca kendisini toparlayıp konuya geri dönmek ister gibi, “Savcının, Turan’ın sabrını zorladığının farkındayım fakat bu yine de yanlış yaptığını değiştirmez. Anne olarak kalbim başka bir şey söylese de mesleğimi göz ardı edemem. Ben yıllar önce adaleti korumak için yemin ettim. Bu yemin vicdanımın bile üstünde. Konu oğlum da olsa o yemini bozmam,” dedi.

“O senin oğlun,” dedim soğuk bir tavırla. “Senin kanın. Oğlunun geleceği ve mesleği senin elinde ve sen bu yükü taşımak bile istemiyorsun.”

“O rapor önüme koyulduğunda hissettiğim yükü sen ne bileceksin? Bu dünya sizin pembe aşkınız kadar renkli değil, Sezin.”

“Ben askerim,” dedim sertçe. Orada durmalıydı. Pembe, benim dünyama ait bir renk değildi. “Senin önüne koyulan rapordan daha karanlık bir

hayat yaşadım. Benim baktığım pencereden bakamazsın dünyaya. Karşındakini unutma. Biz o karanlık dünya için canımızı boş verdik. Her şeyi gözden çıkardık. Oğlun buralara gelebilmek için hayatını yaktı ve sen kanun uğruna oğlunu gözden çıkarıyorsun.”

“Kanun, insanlardan büyüktür. Benden bile.”

Ne kadar konuşsam da fikrini değiştiremiyor gibiydim. Ona saldırmak ya da ayaklarına kapanıp yalvarmak arasındaydım. Üstelik ben kendim için bile yalvarmamış insandım.

“Kanun seni ezip geçebilir ama benim kadar değil.” İşaretparmağımı kaldırıp ona doğrulttum. “Kanun hakkında endişelenme, endişelenmen gereken benim. Turan’a bir şey olursa, mesleğinden uzaklaştırılırsa, yeminim olsun ki Akkurt soyadı için yaptığın her şeyi bir kalemde siler atarım. Unutma, ben de artık bir Akkurt’um. Başına gelmiş en kötü şey olmaya zorlama beni.”

“Sınırını aşıyorsun.”

“Mesleğimi boş verir, gençliğimi yakar, kurduğun Akkurt imajını bitiririm. O zaman hem senin hayatın biter hem de Akkurtların.” Direkt konuşmamla birlikte sarsıldı. “Kocamın üzülmesine sebep olursan yapacaklarımın sınırını tahmin edemezsin.”

Yüzündeki korkunun yanında öfke çoğaldı. “Adaletin karşısında duracağını düşünen iki üç askerden birisin sen de. Ben sizin gibileri yolumdan çok temizledim.”

“Benim gibisiyle karşılaşmadığın belli. O gün asıl adaletin ne olduğunu hepimiz göreceğiz,” dedikten sonra kapıyı sertçe açtım. Kapı duvara çarptı. Ona alayla güldüm ve eteğimi tek elimle kaldırdım. “Seçimini yap, sonuçlarına hazır ol.”

Kaynanaya rest, sana pes, Seziş! Kaynanayı anladık da aynı zamanda bir başsavcuyu tehdit ettin. Kolay gelsin. Biz de görevden uzaklaştırılmasak bari!

Firuze Akkurt bir karar verecekti. Ya anne olacak ya da hepimizi yakıp başsavcılığını konuşturarak o raporu imzalayacaktı. Her iki türlü de başına bela olacaktım.

Evden çıkıp masaya dönecektim ki Turan’ı görünce ona kocaman gülümsememle yürümeye başladım. Turan’ın karanlıkta kalan yüzüne ışık vurunca yüzündeki ifadeyi gördüm. Kaşlarım ister istemez çatıldı. Bakışları hiç Alp gibi bakmıyordu. Tam tersine biri ona yanlış bir şey yapmış da kafasında bir intikam planı hazırlıyormuş gibi görünüyordu.

Bela yüzündeydi.

Elindeki kutuya merakla baktım ama aradığım cevabın kutuda olmadığı belliydi.

“Ne oldu?” diye sorarken buldum kendimi. Bakışlarını çekti, yüzündeki ifadeyi düzeltmeye çalıştı. Cebindeki elini çıkardı ve kutunun kapağını kapattı. “Kutunun içinde ne var?”

“İçi boş,” diyerek kutunun içini gösterince kutuyla alakalı olmadığını anladım. “Ecevit’in boktan şakası.” Çok şükür bir problem yoktu. Bu geceki Firuze skandalından sonra bir de başka kaos çekemezdim. Elini belime atıp dudaklarımı öptü. Geri çekildi. “Ailemizin yanına gidelim. Gece daha bitmedi.”

Sırıttım. “Ailemiz derken Akkurtlardan mı bahsediyoruz?”

Kutuyu kenara fırlattı, beni yürütmeye başladı. “Hayır, Keleş’ten bahsediyorum.”

“Keleş’ten mi?”

Keleş’i ailesi olarak kabul ettiği anlamına geliyordu ve bu... dünyalara bedeldi. Önceden yalnızca benim ailemmiş gibi hissettirir, kendini kapı dışarı ederdi. Şimdi bizimdi.

Turanişko’nun sessizce bizi izlediği masalardan Keleş’i aile gördüğü masalara... Ben sizin gelişiminizden razıyım, Seziş! Aylardır evlenin diye camide dualar ettim, manifestler yaptım, fakir doyurdum, yetim mutlu ettim. Sonunda kabul oldu.

“Evet,” dedikten sonra masaya baktı. Bakışlarımı ondan alamadım. Yüzü masayı aydınlatan ışıklar sayesinde parlıyordu. Bahar gözleri masadaki ailemizde gezindi. “Aile Keleş ya.”

Dayanamadım. Birden önüne atlayıp boynuna asıldığım için şaşkın olsa da onu aşağıya çekerek, “Seni çok seviyorum,” dediğimde belli belirsiz belime dokundu eli. “Kalbini çok seviyorum. Vicdanını, canını, aklını...” Kafasını çevirip şakağından öptüm. “Düşündüğün her şeyi seviyorum.”

Diğer kolunu sırtıma sardı ve beni kendisine çekerek sımsıkı sarıldı. Kafasını boynuma gömdüğünde saçının arkasını okşadım. “Her şey hallo olacak, tamam mı?” diye konuştuğumda kafasını salladı. “Her şeyi saracak, iyileştireceğiz.”

“Biliyorum.”

“Canımsın benim.” Kahkaha sesleri yükseldiğinde ondan ayrılıp masaya doğru baktım. Serdar Albay ile Aslı; Ziyafet, İlayda, Özgür ve Nizami’ye ayak hareketleri gösteriyordu. İster istemez güldüm. “Albay bizimkilere horon mu öğretiyor?”

“Öyle duruyor.”

İnce bir sesle güldüm. “Sen nereden öğrendin horonu?” diye sordum gülmemi durduramazken. “Çok şaşırttın beni.”

“Öğrendim bir şekil,” dedi ve sonra elimden tuttu. “Karım için öğrenmeyecektim de ne yapacaktım?”

Nikâhı bas diyeceğim... Onu da yaptın be kızım!

Kahkaha atarak onun beni diğerlerinin yanına yürütmesini izledim. Yaklaştığımızda Serkan, “Biz de öğrenelim. Sizin az önce oynadığınız neydi?” diye sordu ve ayağa kalktı.

“Tulum,” dedi albay.

“Yok, ben anlamıyorum,” dedi Özgür.

Kubat onun yakasından çekip elini tuttu. İki adım öne giderken, “Kafanı salla, vücudunu hareket ettir, yanındakileri siktir et, sertçe dönüşler yap,” dedi sinirle. “Her şeyi vücudunla yap. Al sana horon. Nesi zor?”

“Bunu saygısızlık olarak kabul ediyorum. Horon bir sanattır,” diyen Aslı’ya karşılık herkes gülerken benim gözlerim Işıl’ı buldu.

Ona gülümseyip masanın önüne doğru yürüdüm. Işıl diken üstünde gibi oturuyordu. Yanındaki Ecevit ona göre daha rahattı. Kollarını masaya yaslamış, bakışlarını bana dikmişti.

“Kusura bakmayın, az önce kaçır gibi oldum.” Firuze’nin bakışlarını üzerimde hissediyordum. “Siz de gelsenize yanımıza,” dedim arkamdaki kalabalığı göstererek. “Burada durmayın.”

Işıl, “Eğlenmenize bakın lütfen,” dedi gülümseyerek. “Ben çok mutluyum. Beni düşünmenize gerek yok.”

Ecevit göz devirdi. “Beni de düşünmene gerek yok, Sezin.”

Işıl yan tarafına bir bakış atınca yanlışı bir şey söylemiş gibi dikleşti yerinde. Sonra neredeyse turuncu diyebileceğim gözlerini bana çevirdi. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Çilleri parlıyordu. İlk gördüğümde küçük yaşlarda olduğunu düşüneceğim kadar zayıf bir kızdı.

“Biz rahatız, sorun değil,” diyerek elini emanet gibi Ecevit’in koluna koydu. Sabırlı bir nefes aldı. “Ecevit de iyi.”

“Bilmiyor musun lan horon tepmeyi?” diyerek yanımda dikilen Turan elini belime attı. Sırtarak yaklaştım ona.

“Biliyorum oğlum.”

Turan, “Doğru, senin bilmediğin tek şey beş vakit namaz,” deyince Ecevit sinirle güldü.

“Yürü git.”

“Yabancılık çekmeyin. Rahat olun burada,” dedi Sevil abla yan taraftan eğilerek. “Bu arada saçların kaç numara Işılcığım ya? Maşallah. Ne güzel renk bu.”

“Kendi saç rengim aslında,” dedi Işıl uzun, turuncu saçından bir tutamı parmağına dolarken. “Yaz aylarında açılıyor rengi bazen.”

“Maşallah kızım ya. Bayıldım sana. Şanslısın, Ecevit. Bulmuşsun bal gibi kızı.”

“Çok,” dedi alayla Ecevit. Sevil abla ona cevap veremeden kendisine seslenen Nizami’ye döndü. Işıl bakışlarını kenara çevirip dudakları arasından bir şeyler mırıldandı.

“Geliyor musunuz?” diye sordu Turan.

“Hayır kardeşim, bir defolun gidin başımızdan,” dedi bize dönerek.

Bir an öyle demesine karşılık kaşlarını çatılsa da Işıl ona dönüp, “Düzgün konuşur musun?” deyince Ecevit’in oturuşunu düzeltip arkasına yaslanmasına gülecek gibi oldum.

Ecevit, “Gelmiyoruz,” dedi daha yumuşak bir sesle.

Turan sırtarak, “İyi iyi, sevindim,” dedi ama sevindiği başka bir şeymiş gibi hissettim. Keleş’in yanına döndüğümüzde Serdar Albay, “E bir boku anlamaysınız. Sıçarım paçanuza. Bir siktirin gidin ula!” diye bağırınca hepsi çil yavrusu gibi dağıldı.

“Komutanım, biz hep birlikte-”

Albay yine, “Kes ula bokiye!” diye bağırınca Nizami, Aslı’nın yanına saklandı.

Tam o an Furkan Uraz, “Bu düğünü ele geçiriyorum!” diye girdi ve müzik birden değişti. Müzik ritmini duyan Turan gülerek beni bırakırken onları anlamaya çalıştım.

“Ankara’m la!” diye bağırın Nizami, Furkan’ın yanına geçti. Turan Alp, Furkan’ın diğer tarafına geçti. Özgür, Serkan, Şükrü, Fırat abi, Göktuğ da onların arkasına dizildi. “Komutanım!” diye bağırıldılar Serdar Albay’a.

Serdar Albay masaya yürürken elini salladı belli belirsiz. “Ben bilmem bunu!”

Keleş ve Furkan Uraz birden aynı anda, “Hayde!” diye bağırdı. Ayaklarını aynı anda öne attırıp senkronize biçimde parmaklarını şıklatmaya başladılar. Aslı yanıma gelince alkış tutarak onları izledim.

“Bahçe duvarından aştım...”

* İbocan - Bahçe Duvarından Aştım.

Masadakiler de alkış tutarken Keleş birden döndü. Parmaklarını şıklatarak omuzlarını oynattılar. Bu işi yaparken arada birbirlerine bakmalarına kahkaha attım.

“Sarmaşık güllere dolaştım...”

Turan’ın bunu da bilmesine gülerken masaya tutundum zar zor. Parmaklarını şıklatmayı kesmeyip etraflarında dönüyor, sonrasında omuzlarını oynatarak bize dönüyorlardı. “Bravo!” diye bağırdı Serdar Albay. “Benim aslanlarıma bak hele!”

Hepsi tek diz üzerinde yere çökrü. Turan ayakta kaldı ve onların oluşturduğu çemberin ortasında oynadı. Ondan asla beklemeyeceğim performanslar sergiliyordu.

Evimizin direğinin içindeki Ankaralıyı hafife aldık, Seziş. Ankara diye bir şey olmasaydı da Turan Ankaralı olurdu.

Aslı beni ortaya doğru ittirdi. “Yürü!” diye bağırp alkış tuttu. Kendimi çemberin ortasında bulunca Turan’ın karşısına geçip oynamaya çalıştım. Açıkçası bu işleri hayatımın hiçbir noktasında beceremediğim için parmak şıklatıp etrafımda dönmek dışında bir şey yapmadım. Turan ise alkışla beni destekledi.

Furkan Uraz, “Allah!” diye bağırarak ayağa kalkınca koca adamların arasında küçücük kaldım. Onlar etrafımda müziğe uygun bir şekilde aynı anda aynı hareketlerle oynarken ben yalnızca alkış tutmakla yetindim.

Gecenin devamında olanlara gülmekten bir ara sandalyeye yığılmıştım. Mezdeke açıp oynarken hepsinin kafasında kravatı bağlıydı. Furkan Uraz bir ara Serkan’ın omuzlarına çıkıp mendil sallıyordu. Sonra Göktuğ ile birbirlerinin kafalarını tutmuş, deli gibi çalkalıyorlardı.

Çalkalamak doğru bir tabirdi.

Halay açıp Serdar Albay’ı başa almışlardı. Fırat abi, Şükrü halayda ritmi kaçırdı diye yaka paça onu gruptan atmıştı.

Ziyafet açtığı roman havasıyla kurtlarını dökerken Melike Nisan, Aslı, Sevil abla, İlayda ona eşlik ediyordu. İlayda’dan beklenmeyecek bir performansla karşılaşmıştık.

Kızlar oynarken ortaya oturup eteklerini çiteliyormuş gibi yapan Furkan Uraz ve onun alnına para yapıştıran Özgür’ü izlerken olanları idrak etmekte zorlanıyordum.

Hepsi bugünü beklemiş gibiydi. Turan ile olan ilişkiyi öğrendiğinde hafızasını yitiren Özgür zılgıt çekiyor, ilişkimizin ahenk taşı olan Kubat ve Fırat abi ceketlerini ellerinde sallıyor, Serkan müziğe yön veriyor, Nizami oynarken ayaklarını savuşturmaktan ayakta duramıyor, Şükrü çılgınlık ve

bağırışlardan dolayı kısık bir sesle devam ediyor ve Göktuğ... kafasını sallamaktan deli oluyordu.

Başta onlara eşlik etsem de dalağım şişmişti. Hem gülmek hem oynamak vücuduma ağır geldiğinden sandalyeye yayılmıştım. Turan ise ilk sergiledikleri performanstan sonra hiç onların yanında görülmemiştir.

“Biz gidiyoruz,” diyen Ecevitleri duyunca sahnedeki bakışlarını onlara çevirdim. Işıl gülmeyi bir an bırakmadığı suratıyla bana yaklaştı ve usulca sarıldı.

“Umarım çok mutlu olursunuz,” dedi ve sonra yine güldü. “Bu tayfayla mutlu olmamanız imkânsız gerçi. O kadar güldüm ki bu gece...”

“Delirdiler,” dedim onun sarılmasına hafif bir dokunuşla karşılık vererek. “Gelmenize çok sevindim. En kısa zamanda tekrar misafir etmek isterim.”

“Ankara’ya geldiğinizde ben de sizi misafir etmek isterim,” diyerek uzaklaştı. “Tanıştığımıza çok memnun oldum.”

“Siz de bizim düğünümüze gelirsiniz herhalde,” diyen Ecevit, Turan’ın omzunu sıktı. Turan onun elini üstünden itince Işıl yine güldü. “O kadar yol geldik. Her şey karşılıklı kardeşim!”

“Bakalım. Müsait olursak...” diyen Turan onun omzuna elini koyup sıkınca Ecevit de onun elini itti. Resmen güç savaşı yapıyorlar, atışıyorlardı. “Ne zaman düğününüz?”

“Belli değil,” diyerek araya girdi Işıl. “Abim görevden gelmeden düğün yapmayacağız.”

Kaşlarını kaldırdım. Abisi vardı demek. Boğazımı temizleyerek, “Abin de mi asker?” diye sordum.

“Evet,” dedi Işıl. Bu konuyu konuşmak için doğru bir zaman değilmiş gibi bakışlarını Turan’a çevirdi. Kendisi hakkında konuşulunca çekindiğini ifadelerinden anlayabiliyordum. Turan’a elini uzattı. “Tanıştığımıza memnun oldum, Turan. Harika bir organizasyon olmuş. Sıcak bir ortamdı. Umarım hep böyle gülersiniz.”

“İnşallah,” diyen Turan da onun elini sıktı. “İyi yolculuklar size de. Ecevit’i sıkı tut. Tasmaşı gevşeyince nasıl bir deli olduğunu iyi bilirim. Senin yanında uysallaşmış.”

Ecevit sabır çeker gibi kafasını yana yatırdı. “Sezin, seninle tanışmak da güzeldi,” diye elini bana uzattı. “Bir ömür boyu mutluluklar dilerim. Bu koca ayıyı mağarasından çıkarmana sevindim. Zaten bir sen bir de...” Sustu. Bakışlarını benden almazken kafasında bir hesaplama yapıp, “Bir de ben çıkarırdık onu oradan,” diye tamamladı.

“İyi yolculuklar.”

Onlar da yanımdan ayrılınca arabalarının arkasından bakmayı kesmeden, “En yakın arkadaşınla nasıl bir ilişkiniz var asla bilmiyorum ve Allah bilir bilmediğim daha neler var?” Soğuk sesime şaşırdı. “Sözde karınım ama senin hakkındaki her detayı bilemiyorum.”

Arkamı dönüp gittim. Ona da bakmadım. Düğünümde bir adam geliyordu ve adamı tanıımıyordum. Kocamla nereden tanıştıkları da meçhuldü. Ayrıca onu mağaradan çıkarabilen tek insan derken? Ben mecazen çıkarmışsam da belli ki Ecevit onu gerçekten mağaralardan çıkarmıştı.

Dhib olarak görev yaparken tek değil miydi? Anlamıyordum.

“Açın bakayım horonu!” diye bağırınca kahkahalar yükseldi.

Özgür yan yana dizilen Şükrü ve Nizami’nin yanına kurulurken, “Abla, ben bilmiyorum!” diye seslendi.

“Oynadıkça öğrenirsin,” dediğimde albay keyifle kalktı yerinden. Onun yanından kalkan Mustafa Yavuz, Fırat abi ve Sevil abla sürprizdi.

Herkes kalkınca masada tek bir kişi kaldı.

Firuze Akkurt.

Bakışlarımız kesişti. Elinde uzun, ince bir sigara vardı. Duman yükselip yüzünün etrafında salınırken bakışları karanlık bir görüntü sunuyordu.

Bakışlarımı ondan almadan dudağımın kenarıyla güldüm. Dilini dudakları üzerinde gezdirirken bakışlarını benden almadı.

Artık herkes yanımda, o karşımda ve tek başınaydı.

Turan elimden tuttuğunda bakışlarımı annesinden alabildim. Turan ile göz göze geldiğimde bir şeylerden şüphelendiğini gördüm ama sadece yüksek bir sesle, “Hadi dans!” diye bağırdım. Hep birlikte horona başladık.

Laz kızının düğünü böyle olurdu!

Altı dakikanın sonunda elini dalağına koyup horondan çıkan Furkan Uraz ve Mustafa Yavuz’dan sonra Keleş de tek tek ayrılmıştı. Geriye albay, ben, Aslı kaldık. İkinci ve hatta üçüncü horonu da keyifle oynarken elbise-min eteklerini kaldırmıştım. Saçlarım deli gibi dağılmıştı ama umurumda olmamıştı.

Masadaki Keleş alkışlarla bize destek çıktı. Göktuğ ve Serkan kenarda horon tepiyormuş gibi yaparken Sevil abla ıslık çalıyordu. En sonunda herkes masalara yığılmıştı.

Turan elini belime koydu. Belimdeki eli usul usul hareket ederken Ecevit konusundaki soğukluğumu üzerimden atmıştı. Sırtımı göğsüne yasladım.

“Sezin ablanın içerisindeki Rizeliyi hafife almış olabilir miyiz?” dedi Göktuğ.

Masadan aynı tonda bir gülme sesi yükseldi. “Sezin’den bekliyordum da beni asıl şaşıran Serdar Komutan oldu,” dedi Fırat abi. “Komutanım sizde ne cevherler saklıymış!”

“Karadeniz toprakları yaşamdır, kültürü ise yaşlanmayacak tek mirastır,” dedi albay hüznle. “Biraz zaman geçsin, gideceğim topraklarıma. Çok özledim.”

“Hep birlikte gidelim!” dedi Nizami.

“He ula, gidelum. Hiç yeşillik görmez gibi orada da görün!”

Keleş sırtınca İlayda, “Serdar amca, sen oralarda mı doğdun?” diye sordu.

“Tabii,” dedi Serdar Albay. “Tüm geçmişim oralarda.”

Benim de.

“Biz gidelim,” diyen Firuze’yi duyunca kaşlarımı kaldırdım.

“Kalmayacak mısınız?” diye sordum.

“Yolumuz uzun,” dedi Mustafa Yavuz.

Özgür elindeki kamera ile karşımızda dikildi. “Akkurt ailesini gitmeden önce bir çekelim!” diye bağırdı.

Beni hiçbir şeyden geri bırakmamak için her şeyi düşünmeleri, benim söylediğim dışında birbirleriyle hareket etmeleri, gerçek bir düğün yaşatmak için uğraştıklarını fark edince dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ailem yoktu fakat ailemin yerini aratmamaya çalışan dostlarım vardı.

Duygusallıktan doğuracağım. Böyle olmaz, Seziş. Alıp içimize sokmamız lazım Keleş’i. Bambaşka bir sevgi bu!

Mustafa Yavuz benim yanıma, Firuze Turan’ın yanına geçti. Furkan Uraz babasının yanında dururken Melike Nisan da annesinin yanına geçti. Özgür’ün tuttuğu kameraya gülümsedim.

“Peynir desin herkes,” diyen Özgür genişçe sırıttı.

“Çek şunu,” dedi Turan sert bir sesle. Flaş patladı, Özgür bir de kamerayı dik tutup çekti.

“Harika, Akkurt ailesinin ferdi olmayı isterdim ben de,” dedi kamerayı uzaklaştırırken. “Çocuğunuzun ilk ismi Özgür olmazsa hatırım kalacak. Ona göre!” diye kahkaha attı.

“Ben önce gideyim de,” diyen Göktuğ arkadan daldı. Onlar kendi aralarında bir tartışmaya girerken elimde bir sıcaklık hissettim. Bakışlarım hemen yanımdaki adama döndü. Mustafa Yavuz’un yüzünde bir gülümseme vardı.

“Hayırlı olsun kızım.” Elini öpmek için uzanınca itiraz etmedi. Elini öptükten sonra alnıma koydum. “Artık bir evin daha var.” Bir şey diyecekken

tekrar konuştu. "Ailen var, kardeşlerin var. Bu hayta seni üzerse onun kafasını kıracak bir baban var." Kendisinden mi bahsediyordu?

"Mustafa Bey..."

"Gelin diye değil, ikinci bir kızım diye aldım seni."

Baba, bana bunu nasıl yaşatırsın? Baba, biz nasıl bu hale geldik?

Hüzün yüzüme yayıldı. "Teşekkür ederim."

Bana sarılınca kolları arasına girdim. Şefkatini ve güvenini sonuna kadar hissederken beni saran adamın aslında korkunç bir eş ve kötü bir insan olduğunu biliyordum. Her şeye rağmen karısını yıllardır bırakmayan bir adam, evlatları için her daim var olan bir babaydı.

"Hoş geldin ailemize."

Az önce karısını bu aileye girişimle tehdit ettiğimi bilince de böyle sevecen bir insan olacak mıydı, merak ediyordum.

"Akkurtların başına gelmiş en kötü şey, gelinleri!" manşetli bir haber hayal edebiliyorum. Bir de senin tüfekli bir fotoğrafın haber fotoğrafı olurdu... Bizimkisi de hayal be, Seziş!

"Hoş buldum."

"Yengelerin balı!" diye bağırان Furkan Uraz da birden bana sarıldı. Onu sarmaya çalıştım. "Her zaman bir ablam olmasını istemişimdir. Sağ olsun Alp abim bu konuda seçici davrandı da en güzelini getirdi bize." Hızla sarılmasına yetişmek için çabaladım.

"Lan bırak ablamı!" diye bağırdı Göktuğ. "Ne sardın be? Benim ablam o!"

"Yo," dedi Furkan Uraz. "O artık bir Akkurt fark ettiysen."

"Bu gerçeği hatırlatarak ne yapmaya çalışıyoruz tam olarak? Benim kalbime hançer saplamaya devam etmeye mi?"

"Hepinizin ablası olabilirim," dedim sakın bir sesle.

"Yiyeceğim bu kızı!" diye bağırdı Ziyafet. "Allah'ım! Normalde bu kadar tatlı olmaz. Bugün ısrasım geliyor!"

"Hoş geldin aileye, esmer bomba." Furkan Uraz yüzü yakımdayken, "Ailede cana yakın bir yetişkin kadının olmasını tatma vaktimiz gelmiş," diyerek omzumu sıvazladı ve gülümsedi.

O ailedeki diğer yetişkin kadını ailesini de itibarını da yıkmakla tehdit etmiştim ama... yine de iyi bir insandım... yani sanırım.

Gelinliğin şanındandır, Seziş.

"Hoş buldum," dedim sakın bir sesle.

Melike Nisan birden boynuma sarılınca onun ince bedenini incitmemek adına hafifçe sardım. “Allah’ım çok mutluyum! İyi ki evlendiniz. Çok şükür, ailede bir kız kankam olabilecek.”

“Samimiyetimizin ilerlemesi beni çok korkutuyor. Acaba nelerle karşılaşacağım?”

“Dünyanın en tatlı ve çılgın görümcesiyle eğlenmene bak!” diye kıkırdarak uzaklaştı. Sona kalan kişiyle göz göze geldik. Turan babasıyla sarılırken bakışları ben ve annesi arasındaydı.

Firuze, “Hoş geldin,” deyince kahkaha atmamak için zor durdum. Benim karşımda gerilmesi çok keyiflendiriyordu. “Oğlumu mutlu edeceğinden şüphem yok.”

“Her zaman önceliğim o olacak, şüpheniz olmasın,” diyerek Turan’a gü-lümsedim. Turan ortada dönen olayı anlamaya çalışır gibiydi.

“Hiç şüphem yok,” dedikten sonra bana uzandı ve sarıldı. Karşılıksız bırakmadım. Onun sırtını sıvazlarken yine o lanet his geldi, çöktü göğsüme.

Tanıdıklık hissi.

Bir yerde ortak bir paydamız vardı ve bu histen nefret ediyordum. Zaa-fımı kapatamadığım bir sahneye çıkıyordum, Firuze’nin gözleri o zaafa hiç yabancı değildi.

Siktiğimin. Benzerlik. Hissinden. Nefret. Ediyordum.

“Yine de mutluyum,” dedi kulağıma doğru. “Onu korumak için her şeyi yapacağını biliyorum.”

“Keşke ben de seni bilsem,” diyerek uzaklaştım ve bakışlarımı ona düşürdüm. Buz gibi gözleri yüzümde gezindikten sonra kaşlarını kaldırarak derin bir nefes aldı. Hayret mi ediyordu? Ben de ediyordum!

Turan annesinin arkasından bakarken, “Ne olduğunu bilmiyorum ve öğrenmek isteyeceğimi de sanmıyorum,” diye soğuk bir sesle konuştu.

“Gecenin tadını çıkarmaktan başka bir şey düşünme.”

Saat gece yarısını geçiyordu ve hepimiz masalardaydık. Yorgunluk bastır-dığı için kafamı Turan’ın omzuna yaslamıştım. Arkada yavaş tonda çalan şarkı vardı. Hem mayışmış hem de sıkılmıştım.

Elimi kaldırdım ve Turan’ın elini tuttum. Parmağımdaki alyansı çevir-meye başladım. Ses çıkarmadan yaptıklarımı izledi. Ellerimizi yan yana tuttum, yüzüklerimize baktım. Bir zamanlar bana uzatmasından nefret ettiğim eli, geleceğimizi taşıyordu.

Bir aileydik ve mecazen değildi. Artık bir Akkurt’tum. Önümüzdeki kocaman yolda el eleydik. *Her anlamda.*

Ailelerimiz çalan şarkıya eşlik ederken, “Garip,” dediğini duyunca bakışlarımı ona kaldırdım. Alnımdan öptü ve sonrasında alnını alnıma yasladı. Gözlerim kapandı ister istemez. “Çok zordu,” dedi derin bir sesle. “Öyle zordu ki bu ana gelmek.”

“Evet,” dedim burnumun ucu sızlarken. “Çok zordu.” Tek bir amaca tutunarak yürümek çok zordu. Ailesiz, aşksız, dostsuz, cansız devam etmek... Çok ama çok zordu.

“Öyle zordu ki devam etmeye çalışmak, sensizken seni aramak, çeyrekken tamamlanmaya çalışmak. Yolu bulamamak, Kaza... O kadar zordu ki...” Çok iyi anlıyordum onu. “Bu hisse ulaşmayı çok istedim. Şükürler olsun ki sensin. Buradasın. Benimlesin, benimsin.”

“Canım,” dedim yalnızca. Alnımı çektim ve dudaklarına bir öpücük bıraktım. Tadını çıkardım. Yorgun adamın tüm yorgunluğunu almak istedim. “Canımsın benim.”

Cansız Hanım'ın tek canı. Tüm canlarını öldürdü çünkü. Kalmadı kendisinden. Bir ailesi vardı yarısını bıraktığı. Orayı da yaktı. Şimdi uzanacağı tek el yanı başındaki adam.

“Dinlendiğim tek duraksın benim.”

Yorgun adamın tek durağı. Tüm yaşantısını yürüyerek, koşarak, dinlenmeyerek geçirdi çünkü. Kalmadı gücü. Bir çocukluğu vardı yaşayamadığı, onu canlı tutacak annesi de kararttı gözünü. Rahatlayacağı hiçbir yer yoktu. Şimdi dinleneceği tek omuz yanı başındaki kadın.

Ve artık sonsuza kadar birbirlerine aitler.

31. BALAYI

23 Ocak 2022, Karayipler

“Sana gerçekten inanamıyorum,” dedim neredede ineceğimizi anladığım ilk andan beri söyledğim gibi. Sanırım elli kere söylemiştim.

Oldukça geniş iki odası vardı. Jakuzisi, mutfak, oturma alanı... İnanılmaz iyiydi. Ayağımdaki ayakkabıları kenara fırlattım ve çıplak ayaklarımla tahta zeminde yürüyerek ilerlemeye başladım. Tahta sürgülü kapıyı kenara ittim ve odayı gördüğüm gibi ağzım açık kaldı. “Sana gerçekten inanamıyorum.”

Yatağı ucunda cam zemin vardı ve okyanusun bir kısmı görünüyordu. Yatağın karşısındaki kapı okyanusa açılıyordu. Rüya gibi bir şeydi.

“Nereye layık olacağın hakkında uzun araştırmalar yaptım.”

“Şaka yapıyorsun!” Gülen yüzüyle karşılaştım. “İnanılmazsın!”

“Kredi çektim,” dediğinde şaşkınca kahkaha attım. “Çalışma hayatımın beş yılını bu tatili ödeyerek geçireceğiz.” Kahkaham daha da artınca, “Hiç gülme,” dedi.

Kredi çekeceği kadar pahalı bir tatil değildi. Ayrıca nereden geldiği belirsiz bir para kaynağı vardı. Fakirleşmesi imkânsız bir koca bulmuştum.

“Öderiz kocacığım. Hallederiz,” dedim ve sonra gözlerim yatağın başında uçuşan perdeye değdi. Yatağın ucundaki cam kapının aralık olduğunu gördüm. Adımlarım benden habersiz oraya yöneldi.

Camı aralayıp baktığımda ilk önce zemine yerleştirilmiş fileyi gördüm, sonrasında yanında duran salıncağı. Bakışlarım aşağıya uzanan merdivenlere döndü. Adımlarım oraya yöneldi. Aşağıya indiğimde de küçük bir havuz ve şezlonglar karşıladı beni.

“Sana gerçekten inanamıyorum,” dedim yine. Tunceli’den çıkmayan yabancı ruhum bu renklere ve bu güzelliğe o kadar hazırlıksızdı ki... Turan Alp beni her zaman hazırlıksız noktamdan yakalıyordu.

Rüzgâr çok hafif bir şekilde saçlarımı okşadı, arkaya doğru salındı. Güneş küçük izler bırakır gibi yüzümü ısıtırken arkamı döndüm ve Turan’a baktım. Altındaki lacivert deniz şortunun ceplerine ellerini sokmuş, beni izliyordu.

Bakışları her zamanki gibiydi. Sanki beni ilk kez görüyormuş, her görüşte yeniden âşık oluyormuş ve defalarca kez görse bile ilk kez görüyormuşçasına heyecanlanıyormuş gibi...

Ona başka bir ilk tattırmak istedim. Bu anı kaçıramazdım. Hatıralarına bütün güzel anıları kazımalıydım.

Ellerim arkamdaki iplere uzandı ve onları sökmeye başladım. Tek kaşı havalandı yavaşça. “Ne yapıyorsun?”

“Balayının tadını çıkarmaya başlıyorum,” diyerek ipleri çözmeyi bitirdim. Boynumdan geçirdiğim ipi de çözünce elbisem ayaklarımın ucuna düştü. Üstümdeki bikiniyi görünce kaşları keyifle kalktı. Dudaklarını ıslattığını görünce, “Bana eşlik eder miydin?” diye sordum.

“O kadar yol geldik. Dinlenmeyecek misin?”

“O kadar yol geldik ve kısıtlı bir zamanımız var. Dinlenmeye vakit yok!” Geri geri adımlar atmaya başladım. “Vakit eğlenme vakti kocacığım!”

Arkamı döndüm ve balıklama suya atladım. Su buz gibiydi. Zihnimin uyandığını ve dahası ağrımayı kestiğini hissettim. Suyun altında ilerlerken gözlerimi araladım. Suyun ağırlığı vücuduma değince Alp’i hissettim. Onun varlığını her halükârda hissediyordum.

Göz göze gelince gülmemeye çalışmak çok zordu. Üç parmağını gösterdi. Ne yaptığını anlamadığımda iki yaptı ve anladım. Yarışmak mı istiyordu? Yarışırdık!

Önüme dönüp kendimi suyun içinde ilerletmeye başladım. Bacaklarımı çırtıkça ve kollarımı oynattıkça ilerleyen vücudum suya alıştı. Nefesimin yettiği kadar ilerledikten sonra süzülerek yukarı çıktım.

Nefes nefese arkama baktığımda Turan’ı göremedim. İleriye baktım, orada da yoktu. “Alp?” Suyun içine baktım. Yoktu! Sağım, solum derken birden bacaklarımdan tutan eli hissettim. Kaşlarım çatıldı fakat şaşkırmama kalmadan onun kucağında buldum kendimi.

“Alp, hayır!” diye bağırdım. Kafasını iki yana salladı. Saçlarındaki sular yüzüme gelince ellerimi yüzüne koyup kahkaha attım. “Ne var yarışı ben kazandıysam? Gayet adildi.”

“Değildi. Sen miniciksin. Balık gibi yüzüyorsun!”

“Sen balınaysan bana ne!” Gülmemi durduramıyordum. “Suyun dibinden mi gittin bir de? Tam balinasın!” O gayet ciddiydi. Gözlerinde kararlı bir bakış vardı. “Sakın!”

“Neye sakın?”

“Atma.”

“Ne? Duyamadım?” dedi ve suyun içerisinde beni döndürmeye başladı.

“Alp, hayır!” diye keyifle bağıınca, “Maalesef duyamıyorum!” diyerek beni ileriye doğru fırlattı.

Suyun içerisinde kaybolmadan yukarı ittim kendimi. Kafamı sudan çıkardığım gibi saçlarımı geriye ittim. “Seni hain!” Omuzlarına tutunarak onu boğmaya çalıştım ama beceremedim. “Kocamansın zaten. Sinir bozucu balina. Su seviyesini yükselttiğin yetmez gibi hareket bile etmiyorsun. Bir sarsıl, bir yerinden oyna. Taş gibi dikiliyors- “

Dudaklarımda hissettiğim dudakları beni çok güzel susturdu. Son üç nefesin kaldı deseler üç nefesimi onu sevdiğimi söylemeye, kalan iki nefesimi onu öpmeye harcardım.

Dudaklarından ayrılınca tek nefeslik canım varmış, ikisini onu öpmeye harcamışım gibi, “Seni seviyorum,” dedim. Bolca söylemeli, sonsuza kadar hatırlatmalıydım.

Kocamı seviyordum. Bilmesi değil, duyması önemliydi.

“Seni sevmeyi de seviyorum. Çünkü biliyorum ki sevmesem varlığını tamamlayamamış bir kadın olarak kalacağım. Tamamlanmayı seviyorum.”

“Seni seviyorum, Kaza.” Dudaklarımdan sertçe öptü. “Seni sevmeyen Turan’ı unutturdun. Hayatın seni sevdikten sonra başladığını gösterdin bana.” Vücudumu yavaşça yukarı kaldırdı ve alnını tam da göğüs kafesimin üstüne koydu. “Seninle var olmayı seviyorum.”

Derin nefesler aldı. “Yanında var olmadığım anlarda bile seni sevmeye devam edeceğimi sakın unutma. Her zaman seni seveceğimden tereddüdün olmasın. Ben seninle hayata başlayan adamım, başka biri olamam.”

“Niye böyle söyledin?”

“Bunu unutmaman gerekiyor.” Dudaklarını yaladı. “Sonuçta bir gün birimiz...”

Ölebiliriz. Askeriz. Zaten ölmek için yeniden başlıyoruz hayata.

“Başka biri niye olasın?” dedim diğer konuyu göz ardı ederek. “Böyle konuşma.” Yüzündeki saçları ellerimle geriye ittim. “Böyle konuşmanı istemiyorum.” Dudaklarından bir öpücük çaldım. “Kötü bir şey ima etme.”

Sessiz kaldı ve elini kafamın arkasına koyup dudaklarıma yapıştı. Onun aceleci davranışına gülmeden duramadım. Umursamadı. Ağzını daha da açarak kafasını yan yatırdı ve artık komik olmamaya başladı. Gözlerim kapandı. Dudaklarımı araladım. Beni mahvetmeye başladı.

Onun verdiği hisler kasıklarımın hücum ederken kafamı direkt uzaklaştırdım. “Canım...” dedim zorlanarak. “Yerleşmemiz gerek.”

“Kısıtlı bir vaktimiz var,” dedikten sonra yanağımdan öptü. Dudakları kulağımanın altına dokununca göğsüm yükseldi. “Vakit eğlenme vakti.” Bunu boynuma değince tüylerimin diken diken olduğuna şahit oldum.

Feryat ediyormuşum gibi bir nefes dudaklarımdan çıkarken kalçamın üzerine dokunan eli ileri gitti. Erimi avucu içinde sıkıştırdı. “Alp,” diye bir ses koptu göğsümden.

Gözlerimi aceleyle açtım. Etrafa bakınırken yüreğim hızla çarpıyordu. Tuttuğumuz bungalovla diğerleri arasında yüzlerce metre vardı. Yani birileri bizim ne yaptığımızı göremez, duyamazdı. Yine de... çok açıktaymış gibi hissettim.

“Yapma.”

“Neyi?” Dudakları durmadı. Gerdanımda oyalandı. Islak tenime bıraktığı öpücükler sudan daha etkiliydi. Hiç bu kadar ıslanmamıştım.

Bakışlarımı acele ile omuzlarında ve yüzünde gezdirdim. “Alp...”

“Bu sesle konuşursan nasıl yapmayacağım?” Bir göğsümün üzerine terbiyesiz olduğunu hissedebileceğim bir şekilde büyükçe öptü. Dudaklarını ve dilini hissettim. “Sen böyle bakarken... içimi yakarken, tenimi kavururken nasıl yapmayacağım, Kaza? Seni her seferinde daha fazla istemekten alıkoyamıyorum kendimi.”

“Yerleşmemiz lazım,” diye fısıldadım nefes nefese. Göğsümün üst kısmını emmeye başladı. Gözlerim titreyerek kapandı. “Daha yemek yiyemedik.”

İstemeye istemeye uzaklaştı. Bakışlarını yüzüme kaldırdığında gözlerimde gördüğüm karanlığa karşı yutkunmak zorunda kaldım. Zar zor gülümsedim. “Doğru,” dedi. Boğazını temizledikten sonra benden biraz uzaklaştı. Büyük kulaçlarla bungalova doğru yüzmeye başladı.

Kaşları çatıldı. “Ne yani, küsüyor musun?”

Cevap vermeden yüzmeye devam etti.

“Nereye gidiyorsun?”

Cevap yok, Seziş... Neler oluyor? Alışko, buraya gelir misin lütfen?

Kafamı iki yana salladım. “Denizin ortasında mı sevişelim?” diye homurdandım kendi kendime. Etrafa bakındım. Ofladım. “İnsanlar görse ne olacak?”

Yabancı yerdeyiz zaten. Kimse umursamıyordur, Seziş.

“Edep yahu.”

Kuş uçmaz, kervan geçmez yerde kocasıyla sevişmiyor. Edep... sen ne güzel şeysin.

Turan bungalovun ahşap zeminine çıktı. Lacivert şortundan akan suları umursamadan yukarı çıktı. Yerdeki gömleğini aldı. “Alp!” diye bağırdım.

Beni duymamış gibi içeri girerek gözden kayboldu. “Ya ne tribi bu?” diye öfkeyle soluya soluya bungalova vardım.

Yerdeki elbiseme dokunmadan hızlı adımlarla yukarı çıktım. “Alp!” Bungalovdan içeri girdim. Gözlerim deli gibi onu aramaya başladı. “Bana arkani dönüp gidemezsin sen!”

Kolumdan tutuldum önce. Sonra sırtım sertçe duvara çarptı. Boynumdan kulağıma kadar uzanan el yüzümü yukarı kaldırdı. Dudaklarımın üzerinde yük hissettim. Göz göze gelemedik, gözlerini çoktan kapatmıştı.

Dudaklarını hırpalamak ister gibi öpmeye başladım. Daha tutkulu, daha yoğun. Kafam biraz daha geriye yattı. Diğer eli bikinimin arkasındaki ipe gitti. Kafasını yan yatırıyor, dili aceleci davranıyor, eli ustaca soyuyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum nefes nefese ayrılarak.

“Tatlıyı önce yiyorum.”

Tekrar dudaklarıma yapıştı. Kalçamı kendisine bastırınca ıslak şortundan onu hissettim. Elimin teki sırtına gitti. Onu kendime bastırdım.

İstiyordum. Onu istemediğim tek an yoktu.

Detaysız ve kısa bir sevişme mi, Seziş? Daha keyifsiz bir şey olmamıştı hayatımızda!

Yatağa doğru ilerledik. Saçlarım yatağa salındığında ve o ağırlığını üstüme verdiğinde dokunuşlarının tadını çıkardım.

File zeminin üstünde yatıyorduk. Önümüzde uzanan okyanusun koyusu, içimi açıyordu. İlk geldiğimizde güzel olsa da asıl sevdiğim su rengi buydu. Dipsiz, bucaksız bir lacivert.

Üstümde bedenime sardığım çarşaftan başka şey yoktu. Buraya uzandığımızdan beri bakışlarını bir an benden almamıştı. Çıplak omuzlarımda dolanan parmakları gevşememi sağlıyordu.

Kafamı arkaya doğru yatırdım ve yüzümü ona çevirip gözlerim kapalı gülümsedim. Dudaklarıma bir öpücük bırakınca gözlerimi açtım. Yüzüne bakındım. “Harika bir yerde, harika bir zamandayım.”

Kararmaya başlayan gökyüzünün yoğunluğuyla gözlerimi kırıştırdım. “Bu tatil nereden geldi aklına? Karayipler?”

“Uraz ayarladı her şeyi. Artık dağdan inmemiz gerektiğini söyledi.” Boş bulunup güldüğümde gülüşüme eşlik etti. “Ocak ayında gidilecek ülkeleri attı. Ben de burayı seçtim. Oteli, arabayı, uçağı o ayarladı. Benim pek vaktim yoktu bunlarla uğraşmaya.”

“Evleneceğimizden haberi yoktu ama balayımızdan haberi var mıydı?”

“Küçük bir tatil planladığımı söylemiştim.”

“Çok saçmasın,” dedim burnumu kırıştırarak.

Burnumu sıktı. “Kokarca.” Dil çıkardım çirkin çirkin. “Neden saçmıyorum?”

“Uraz’ı neden çağırmadın ki nikâha?”

“TUS’a hazırlanıyor.”

“Yani?”

Okyanusa döndü ve dilini yanağının iç kısmında gezdirdi. Uraz sınava hazırlanmayı iki günlüğüne kesse ölmezdi. “Sınava hazırlanırken Tunceli’ye gelmesine gerek yok.”

Onu dikkatle izledim. Yüzüme bakmıyordu ve yüzündeki ifade bıkkın bir tavra bürünmüştü. “Ailen hakkında hiç konuşmak istemiyorsun, değil mi?”

Yüzü direkt bana döndü. “Sakladığımdan değil.”

“Evet.” Yanağını okşayışına avuç içimden öperek karşılık verdi ve tekrar avucuma koydu yüzünü. “Biliyorum. Konuşmak seni rahatsız ediyor.”

“Konuşmayınca daha... normal.”

Normal olmayan şeyler vardı. Furkan’ın aileye kabul edilmesi, Firuze’nin boşanmayışı, Mustafa Yavuz’un tavırları... Akkurt ailesi garipti.

“Kaç yaşındaydın? Furkan’ı öğrendiğinde?”

“Beş,” dedi ve yutkundu. “Babam eve Furkan’la döndü.”

“Annesi kim?”

“Tanımıyoruz,” dedi gözlerini gözlerime çevirerek. “İsmini biliyoruz, mesleğini biliyoruz.”

Yüzünde bir ikna etme çabası vardı. Bu yalana kendi de mi inanmıştı? Turan direkt gözlerimin içine bakarken beni bir şeye inandırmaya çalışırdı. Bu seferkine kendi de inanıyor gibiydi.

“Siz tanıımıyorsunuz,” dedim sakince. “Furkan Uraz, Melike Nisan ve annen tanımıyor. Onların yanındaki sen de...” Kafamı hafifçe yana yatırdım. Kadını aramış olduğuna emindim. “Uraz’ın annesini araştırdın, değil mi?”

Gözlerini kaçırdı. Belli ki bunu çok uzun bir süredir saklıyordu. Altdudağını ıslattı gergince. Birbirimizden kaçmak mümkün olsaydı bile... birbirimize dönerdik. Bunu o da biliyordu.

Bakışlarını yüzüme çevirdi. Kaşları düştü. Üstdudağını da ıslatarak derin bir nefes aldı. “Furkan Uraz’ı doğururken ölmüş.”

Bunu ilk kez benimle paylaşıyor olmalıydı. Daha fazlasını anlatması için kafamla onayladım.

“O kadın ölmeseydi babam eve dönmezdi.”

“Böyle mi düşünüyorsun?”

“Elinde olsaydı onu bırakmayacağını biliyorum.”

“Furkan Uraz-”

“Bilmiyor. Sadece kadının ismi ve mesleği. O kadar. Kadının başına ne geldiğini bilmiyor. Daha çok üzülür çünkü.”

“Neden?”

“Çünkü yaşadığını ve kendisine ulaşmadığını düşünürken ondan nefret etmesi daha kolay.” Bakışları acı doluydu. “Çünkü o kadın sevilecek bir kadın değil.”

Suratıma bakan ve o kadından nefret eden kişi küçük Turan’dı. Yüzündeki ifade bile çocuk ifadesi gibiydi. Çocukluğunu hiç yaşayamamış ve bunun suçunu birilerine atan Alp, suçlusunu belirlemişti. Suçlu annesi değil, o kadındı.

Keşke Turan’ın küçüklüğünü alsak, sarsak ve tekrar yaşatsak, Seziş.

“Gerçek annesini sevmesini istemediğin için annesinin öldüğünü ondan saklıyor musun?”

“Yasak bir aşkın meyvesi, mutsuz bir ailenin sebebi ve lanetli olduğunu düşünüyor. Annesinin kendisini doğururken öldüğünü bilse...”

“Yıkılır.”

Onayladı. “Kolay bir hayat yaşamadı.”

“Sen de yaşamadın,” dedim kaşlarını kaldırarak. “Onların hayatı kolaylaşsın diye her taşın altına girdin, değil mi?”

Çocukluğunu hiç yaşayamadın, değil mi?

“Ben abiyim.”

“Aynı zamanda insansın.”

“Onları bu hayatta en çok düşünen tek insanım.”

Babasını tek kalemde sildiği gözümden kaçmadı. Annesine sinirli olabilirdi ve bana kalırsa göz önünde bile bulundurmamalıydı ama babası...

“Baban?”

“Hatalı. Yarım. Eksik.” Kaşlarını kaldırıp gözlerini kaçırdı. “Her zaman en iyisini düşünemez.”

“Annen?”

“Bencil. Umursamaz. Yanlış.” Güldü alayla. “Furkan Uraz, onun kesesinde bulunmaz.”

Sen de bulunmazsın. Annenin kesesi adalet ve itibarla dolu. Sen dahil değilsin. Melike Nisan? Belki.

“Sen de bulunmuyorsun.”

“Uzun zamandır onun kesesini umursamıyorum. Nisan’ı araması ve hatırını sorması, onunla saatlerce konuşacak konular bulması yetiyor. Fazlasına gerek yok.”

Cevapsız bıraktım. Saniyeler, dakikaya devrilip ezdiğinde derin bir nefes aldım. “Baban Furkan’ı eve getirdiğinde ne oldu?”

“Annem zaten... biliyordu.”

“Neyi?”

“Babamın Fikriye’ye âşık olduğunu.”

Dudaklarım aralandı. *Aman Allah’ım!* Firuze biliyor muydu? Neden boşanmamıştı? *Siketim.* Turan’ın çocuk yaştan beri bu gerçeği biliyor olması beni hem sinirlendirdi hem de kırdı. Bu kadar şeyi bilmesi... farkında olması... taşımak zorunda olması... Bunları nasıl taşıyordu?

“Anlıyorum,” dedim onu dürüstlüğüne küstürmemek için. Anlatmaya başlamışken konuyu dağıtmayacaktım. “Nereden biliyordu?”

“Babamı ziyarete gittiğimizde gördük onları.” Firuze aldatıldığını görmüştü ama Turan da babasını başka bir kadınla görmüş, annesinin yıkılışına şahit olmuştu. Yüreğim fark ettiklerimle daha da ağırlaşıyordu. “Babamın odasında.” Soramadım. Nasıl gördünüz de annen aldatıldığını anladı diyemedim. “Ben onları yan yana gördüm, sonra annem önüme geçti,” diye cevap verdi sessiz sorularıma. “Öpüşüyorlarmış.”

“Sonra?”

Korkunçtu. Düşünmek çok tehlikeli ve kırıcıydı. Firuze’nin kalp oda-cığının zeminlerinde kanlar olduğuna emindim. Kırıkların üstünde ayakta dikiliyordu. Tabanları kan revan olmalıydı.

“Görmemiş gibi yaptık,” dedi kırık bir sesle. “Babam annemi aldatmamış gibi davrandık. Zaten evde yalnızca ikimiz vardık. Babam uzakta görevdeydi.”

“Uraz’la mı döndü baban eve?”

“Evet,” dedi yutkunarak. “Annemle havuzun başındaydık. Ben suyla oynuyordum. Annem de bir dosyayı okuyordu. *Hata yaptım*, diyerek eve geldi babam. Uraz çocuk arabasındaydı.” Yutkundu. “Delirdi, Sezin. Annem... delirdi. Babama vurdu, küfürler etti...” Gözleri ileride bir noktada dondu, kaldı. “Tekme attı. Bardakları kafasına fırlattı. Oturdu, ağladı. Cam kırıklarının ortasında kanıyordu her yeri. Kalktı, babama bağırdı. Ağladı, ağladı, ağladı.”

“Aldatıldığını biliyormuş, buna rağmen boşanmamış. Çocuk gelince mi...” Bakışlarını hiç beklemediğim şekilde bana çevirince duraksadım. Annesini yargılamamı mı istemiyordu yoksa bu konuya onun da mı cevabı yoktu? Oralardaydı işte. Annesinden sevgi dilenen Alp, hâlâ bir yerlerde annesini korumak istiyordu. “Neye delirdi?”

“Babamın geri dönmesine.”

“Çocukla dönmesine değil mi?”

Hikâyede sağlıklı olmayan bir sürü kişi vardı.

“O da işin bir parçasıdır herhalde,” dedi omuz silkerek. “*Niye döndün*, diye bağırdı hep. *Orada kalacaktın, böyle devam edecekti*, dedi.”

“Baban ne dedi?”

“*Özür dilerim.*”

“Sen?” diye fısıldadım. Korktum cevabından. “Sen ne yaptın?”

“Furkan’ı arabasıyla bahçede gezdirdim.”

Kaşlarım çatıldı ister istemez. Anlamadım bir an. Annesi öyleyken bir çocuk olarak ağlamamış, korkmamış, kaçmamış... eve gelen çocuğu mu gezdirmişti?

“Babam evdeydi, ilk arkadaşım eve gelmişti. Ne yapabilirdim?” deyince gülemedim. “Dört kişi olunca ailemiz düzelecek sandım. Dört kat yalnızlaşacağımı ne bileyim?”

“Dört kişinin derdi sırtına bindi. O evi toplayan sen oldun... değil mi?”

Bir şey demedi. Bakışlarını kaçırdı. İşte o ifade suratındaydı. *Canım sıkılıyor, bu konudan ve gerçeklerden nefret ediyorum ifadesi.*

“Niye bu kadar düşünüyorsun?”

Gözlerini kapatıp kafasını arkaya yatırdı. Sessiz kaldı. Kafasının içinde kırk cehennem yanıyor, düşüncelerinde tek temiz yer bırakmıyordu. Hepsi can çekişiyor, o vahşeti izliyordu. Oraya ulaşabilmek, rahatlatmak, bitirmek istiyordum.

Bazen bu siktiğimin kafasını koparıp atmak istiyorum, Sezin.

Elimi uzatıp şakaklarını okşadım. Oradaki ağrıyı almak istedim. Omuzları ve şakakları ağrıyor. İkisi de yükten. Biliyorum. En çok onlar ağrıyor.

“Yine de insan her taşı sırtlayamaz canım,” diye fısıldadım şakaklarını okşamayı bırakmadan. “Bazen dinlenmek gerek. Başkalarının sorumsuzluğu senin sorumluluğun olmamalı.”

“Olmasaydı Furkan Uraz yaşıyor olmazdı,” dedi kesin bir sesle. Bu lafıyla kaşlarım çatıldı. Furkan Uraz’ın ölmesi gibi bir durum mu yaşamıştı? “Olmasaydı Melike Nisan neşeli bir kız olmazdı. Olmasaydı Akkurt ismi bu halde olmazdı.”

“Olmasaydı bu dünyaya sığardın,” deyince yüzü ifadesizleşti. Gözlerini açtı. “Bulamadın mı bu dünyada kendine bir yer?”

“Senin yanın.”

“Bana kadar çok yorulmuşsun.”

Belime yerleştirdiği eliyle kendisine çekti. Üstüme doğru uzanan ruhunu en derinlerime kabul ettim. Onunla aramdaki bağ çok başka, çok yoğun, çok derindi. Hiçbir bıçak kesemez, hiçbir yumruk kıramazdı.

Ruhunun ağırlığı sırtımda kamburdu. Hissediyordum.

“Senin yanında yeni dünya kurdum, içine ikimizi sığdırdım.” Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Sen, ben ve bizden olacaklar.”

Dudaklarımdan bir nefes verdim ve sustum. Annesinin onun omuzlarını yüklediği yük, başkaydı. O güçlü bir adamdı ama bu yük ona bile ağırdı. Birlikte taşırdık. Onun için taşıyacaktım.

Yatak odasından yükselen sesi duyunca kafamı kaldırdım ve ileriye doğru bakındım. Telefon çalıyordu. Hangimizindi bir an seçemedim ama Turan seçmiş olsa gerek yattığımız yerden dikkatle doğruldu ve ayağa kalktı.

“Solucanlardan biriye kafalarını koparacağım.”

Solucan dediği... Keleş olmalıydı.

Gülerek ayaklandım ve çarşafı bir sultan edasıyla arkamdan sürüklemeye başladım. “Karışma çocuklara!”

“Başlatma çocuklara!” diye sinirle içeri girdi, ben de arkasından. Telefonu bulduğu gibi açtı ve yukarı doğru kaldırıp ekrana baktı. “Ne var lan?”

“Abilerin güzeli!” diye bağırان Nizami’ydi. “Ya şu heybete bak maşallah,” dedi ve sonra, “Yanlış zamanda mı aradık?” diye sordu.

Turan sinirle, “Evet,” diye solurken ben koltuğun üzerinde olan elbise mi hızlı üstüme geçirdim. Çarşafı kenara attırdım. “Ben sizden kurtulamayacak mıyım?”

“Estağfurullah, hayır,” dedi Serkan’ın sesi.

“Hayır, tabii ki komutanım,” dedi Özgür.

“Biz hal hatır diye...” dedi Şükrü.

“Ulan, bir gün oldu,” dedi Turan. “Bir gün!”

“Dünyanın diğer ucundasınız ama komutanım,” diyen Göktuğ’la birlikte Turan’ın yanında belirdim ve ekrana baktım. Hepsinin üzerinde kamuflajları vardı. Nizami, Göktuğ, Özgür, Serkan ve Şükrü eşek gibi sırtıyordu. “Abla!” diye bağırان Göktuğ el salladı. “Allah’ım maşallah size! Şu güzelliğe bak. Biteriz mesela.”

Turan kaşlarını çatarak çok yavaş biçimde bana döndü. Evet, Göktuğ’un konuşması yine birine benziyordu. Melih isimli birine.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve Göktuğ'a içimden küfürler ederek, "Nasılsınız?" diye sordum neşeyle ekrana.

"Sizi gördük daha iyi olduk!" dedi Özgür yüzündeki hayran gülümsemeyle. "Çok duygulandım. Niye bu kadar güzelsiniz?" Gerçekten bu çocuk bizim evladımız olmak istiyor olabilir miydi? "Ben de gelecektim işte sizinle."

"Tövbe tövbe," dedi Serkan sabırla. "Ya çocuk, delirtme. İnsanlar balayına gitti."

"Ulan madem balayında olduğumuzu biliyorsunuz, ne diye arıyorsunuz?" diye çıkıştı Turan. Sabırsızdı, keyifsizdi, huysuzdu.

"Özledik."

Turan'ın kolunu cimcikledim. Özlemişlerdi işte. Arayabilirlerdi. Ayrıca... dünyanın öbür ucundaydık tabii ki arayacaklardı! Merak etmeselerdi kafalarını koparırdım. Turan ters ters bakışlarını ekrandan aldı. "Biz de sizi özledik!" diye seslendim.

Turan homurdandı. "Biz diye genel bir durum yok."

"Anamızla babamız!" dedi Şükrü sırtarak. "Nasıl Karayipler? Hayatımda hiç Karayipler'e gitmedim. İnşallah bir yurtdışı tatili nasip olur."

Serkan'ın bakışları başka yere döndü. "Oo abilerin gülü!"

"Kiminle konuşuyorsunuz lan siz?" diye soran Fırat abi ellerini arkadan birleştirmiş, ağa gibi kafasını ekrana sokmuştu. Bizi görünce arkasını döndü ve elinin geldiği herkesin kafasına ve ensesine tokadı çaktı. Kamerayı tutan Nizami kıl payı kurtuldu. "Lan sizden kaçmak için dört günleri var onda da yavaşlanıyor musunuz siz?"

Gülmemi durduramadım.

Turan gururla Fırat abiyi izliyordu. "O beni anlıyor," dedi göğsünü kabarta kabarta.

Nizami arka kameraya çevirdi. "Ben size demedim mi lan mesaj atmak bile yok diye?" diyen Fırat abi kendisinden kaçışan çil yavrularından eline geçeni sopalıyordu.

"Abi özledik ya! Allah aşkına vurma!" diyerek kaçışan Özgür, Göktuğ'un arkasına saklandı. Göktuğ yedi dayağı.

"Fırat abi!" diye bağırdım. "Vurma çocuklara. Ne olacak?" diye seslenince kafasını kameraya çevirdi.

Nizami'ye, "Buraya gel," dedi sinirle. Nizami yanına gidince ön kameraya geçtiler. "Sezin kardeşim, bu aygırların kusuruna bakmayın. Bunlar insanlıktan nasibini alamamışlar. Siz keyfinize bakın," diyecekken, "Abi dur!" diye durdurdum onu.

Turan, "Durma," diyerek bana döndü. "Durmasın. Niye duruyor? Kusura baktık biz."

"Bakmadık," diyerek telefona döndüm. "Durumlar nasıl?"

"İyi kardeşim. Hadi görüşürüz," dedi ve telefonu kapatmak için ekrana döndü. "Nereden kapatılıyor ulan bu?"

"Abi kırmızıya basacaksın," dedi kafasını tutan Şükrü.

"Abi, bir dur yahu!" dedim yine. Telefonu Turan'ın elinden aldım. "Herkes iyi mi? Bir sorun var mı?"

"Sorun yok. Herkes iyi. Hadi kardeşim, siz tatilinize bakın," dedi ve telefonu kapattı.

Boş ekranla Turan'a döndüm. Telefonu gösterdim. "Kapattı."

"Fırat Demir'i gerçekten seviyorum," dedi ve huzurla bana yaklaşip belimden tuttu. "Dediği gibi... tatilimize bakalım." Dudakları tekrardan vücudumda gezinmeye başladı.

Nefes nefese göğsüne uzandım. Dudaklarımdan çıkan ıslık gibi nefesim az önceki anların gerçekliğini kazıyordu zihnime.

Birkaç dakika dinlendim göğsünde. Bin türlü şey düşündüm. Onun nefes sesiyle aklıma dolanlar sadece güzel şeylerden ibaretti. Sonra aklıma gelenle doğrularak, "Arkanı dön," dedim. Yüzüme bakarken kaşları çatıldı. Ne düşündüğünü anlayınca kulak çınlatan bir şekilde kahkaha attım. Göğsüne bir tokat çaktım. "Salak mısın ya?"

Sıra bende diyeceksin sandı, Seziş.

"O ne demek?"

"Masaj yapacağım!" dedim ve gözlerimi kapatarak gülmemi durdurmaya çalıştım. "Çok şapşalsın."

Dediğimi yaparak arkasını döndü. Sırtını gördüğüm gibi yutkunmamı önleyemedim. Omuzları, sırtı ve belinin kusursuzluğu insana çok farklı hisler aşıliyordu. Belinin üstüne oturdum. Ellerim belinden başlayarak yavaşça tenini okşadı. Onu keşfettim, tanıdım, gördüm, bildim.

En sonunda ellerim omuzlarına kuruldu. Hafif hareketlerle omzunu sıvazlamaya başladım. Yalnızca ensesini görsem de yüzündeki o hafif gülümsemeyi hayal edebiliyordum.

"Masaj nereden çıktı şimdi?" dedi gülerek. Elimin altında yumuşuyordu. "Gerek yok."

"Hem benim gibi bir kadınla evlisin hem de masaj alıyorsun ama yine de memnuniyetsizsin. Pes."

“Esağfurullah. Karımın elinden ölüme bile razıyım.”

“Ben sana her şey olurum. Başka bir şeye ihtiyacın yok.” Parmaklarımı ve avuçlarımı kullanarak onu rahatlatmaya çalışıyordum. Omuzları odak noktamdı.

Yavaşça derin bir nefes aldı. “Sen benim her şeyimsin zaten.” Bakışlarım omuzlarından uzaklaşmıyordu. Yine de bu lafına hafifçe gülümsedim, eğildim ve omzuna bir öpücük bıraktım karşılık olarak.

“Çok hoşuma gitti.” Sert omuzlarını yoğurmayı bırakamıyordum. Sırtına ilerleyebilirdim ama... bilmiyordum. Elim varmıyordu. “Bu kadar iyi masaj yaptığını bilmiyordum,” dedi uyuşmuş gibi bir sesle.

“Bende öğrenmen gerek çok şey var.”

“Çok güzel,” dedi yanağını yatağa sürterken. Bu hareketi çocukça bir huzur taşıyordu. Ellerim altında gevşemesini hissetmek bile aklıma yüklerini getiriyordu.

Küçüklüğünden beri taşıdığı yükler vardı. Evde herkesin sıkıntısını üstleniyordu, içinde saklıyor, bir türlü dışarı vuramıyordu.

“Çok ağrıyorlar, değil mi?” diye sordum dilime ket vuramadan.

Neyden bahsettiğimi direkt anladı. Omuzları daha da kasılırken, “Biliyorum,” dedim sakın bir sesle. “Seni anlayabiliyorum.” Sessiz kalmasından cesaret aldım. “Kardeşlerinin el uzatacağı ilk kişiydin. Annenin derdini sırtlayan, izleyen, taşımak zorunda olan sendin. Aileden uzaklaşan ama geri dönmek zorunda olan ilk kişiydin.” Nefes alış verişleri arttı. “İlk kişi değil miydin?”

Sustu. Cevabı kendim mi almalıydım? “Babandı. Aileden uzaklaşan ve geri dönmek zorunda olan ilk kişi oydu.”

Gerilmesini istemiyordum. Ben bunları söylediğim için değil, bunlar söylendiği için rahatsızdı. Saklamaya alışkındı ama zorunda değildi ki. Ben vardım. Omuzlarını sıktım. “Başka şansı yoktu, değil mi?” diye sordum. Cevaplarımı vücudu veriyordu. Kendisini saldı. Anlaşılmanın rahatlığını yaşadı. Onu anlıyordum, en iyi ben anlıyordum. “Annen ona evde kalmaktan ve çocuklarına babalık yapmaktan başka çare bırakmadı.”

Kafası gözle görülmeyecek kadar küçük bir hareketle beni onayladı. “Seni affetmeyeceğim ama bu ailenin başında duracak, çocuklarının her derdine koşacaksın, ancak böyle çevremde durabilirsin mi dedi?”

Nereden bildiğimi sorgular gibi bakışları bana doğru döndü. Bana bakmadı ama olduğum yeri görebilmek için uğraştı. Nereden mi biliyordum? Çünkü ben Firuze’nin nasıl bir tepki verebileceğini anlayabiliyordum.

O bunu diyebilecek bir kadındı.

Ben de bunu neden yapacağını anlayacak tek kadın.

Yanı başında tutmak ama dokunmasına izin vermemek. Kendinden mahrum etmek. Bu bir adama verilecek en büyük cezaydı.

Firuze herkesin gözünde oyunu yanlış oynamış gibi görünebilirdi ama o özgürlüğü ve kaçmağı hayatında bir kez hisseden adamı cam bir fanusun içine hapsetmişti. Fanusun içine yalnızca çocuklar girebilir, Mustafa'ya yapması gereken babalığı yaptırır ve giderlerdi. Mustafa ise... izlerdi.

“En çok omuzların ağrıyor çünkü çok yük taşıdı,” diye fısıldadım.

Çünkü babanın hatası senin hayatına mal oldu. Küçük yaşlarından itibaren annesinden uzakta yaşam mücadelesi veren küçük bir adam olmak zorundaydın.

Gözlerini kapattı. Ellerim yavaşça sırtına ilerledi ve orayı okşayarak ovmaya başladım.

“Özel güçlerim olsaydı senin tekrardan çocuk olmanı ama bu sefer o çocukluğu dibine kadar yaşamayı sağlardım.”

Ellerim altındaki vücudu hafifçe kendini saldı. Görmeyi en sevdiğim manzara buydu. *Teslim Turan Alp Akkurt.*

Gevşiyordu. O kadar da gergin değildi şimdi. “Senin omzundaki yükleri alabilseydim alırdım.”

“Senin yükün de ağır,” diye fısıldadı konuşmak çok zormuş gibi.

“Senin yükün hafiflesin diye tüm dünyayı omuzlayacağımı... bilmiyor musun sanki?”

Ellerimin altında rahatladı. Kendini bana sakladı ve kilitledi. Onun nasıl bir iç dünyada kaybolduğunu, acı çektiğini, nasıl bir yükte yaşadığını bir tek ben bildim. Masaj yapmayı kestiğimde bile yattığı yerden kalkmadı. Yanına uzanıp yüzüne baktım.

İşte oradaydı. Küçük Alp.

Onda daha önce görmediğim bir huzurla uyuyordu. Saçlarını çok hafif bir dokunuşla okşadım.

Yüzüne bakarken biliyordum. Onun için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Düzenleme

Ny.özlem

ÇİFTLER ÖZEL BÖLÜM

Fırat & Sevil

Sevil heyecandan yerinde duramıyordu. Oturduğu yerde ellerini bacaklarının üstüne koymuş parmaklarını oynatıyordu.

Bebeginin cinsiyetini öğrenmek için doktoruna gelmişlerdi.

Bakışları bir sağa bir sola yürüyen kocasına takıldı. Fırat sık sık ellerini saçlarına geçirip sıvazlıyor, beline yaslayıp birkaç saniye yere bakıyor, sonrasında yürümeye devam ederken de çenesini okşuyordu.

Fırat heyecanlıydı.

Yıllardır tatmadığı bir histi bu. Bu yaşına kadar hayatında Sevil'den başka bir şeye ihtiyacı olmadığını düşünmüştü. Yanılmıştı. Asıl şimdi ailelermiş, güzellermiş, renklilermişler gibi hissediyordu.

Mesela oğlan olursa ona çok şey öğretecekti. Öncelikle vatanına ve milletine hayırlı bir evlat olması için uğraşacaktı. Annesine ve kadınlara saygılı olmayı öğretecekti. Çünkü büyük adam olabilmek, önce kadına değer vermekle başlardı.

Kızı olursa ise... kendisini en baştan eğitecekti Fırat. Eğitmesi gereken kızı olmayacaktı.

Kız babası olmak için kitaplar okuyacak, kız babalarını gözlemleyecek, mutlu ve arkasında babasının olduğunu bilen özgüvenli bir kız olmasını sağlayacaktı. Çünkü mutlu bir kadın olabilmek, babanın kız çocuğuna değer vermesiyle başlardı.

Sevil'den gördüğü ilk şey, babasının ona verdiği değer sayesinde hem şımarık hem de mantıklı bir kız oluşuydu. Kızı da annesi gibi olsun diye uğraşacaktı.

Çocuğunun cinsiyeti ne olursa olsun doğmadan önce bir şey daha yapacaktı.

Küçük bir askeri üniforma alacaktı.

Bu hayali yeniydi. Esasında hayallerinin içerisine bir çocuğun dahil oluşu yeniydi. Çocuk düşüncesi geldikten sonra hayaller, düşünceler artmıştı. Yükler? Yük yoktu. Fırat kırk altı yaşındaydı fakat ilk kez kocaman bir adam olmaya başladığını hissediyordu.

“Sevil Hanım?”

Onları çağıran asistanı duyunca birbirlerine baktılar. Sevil heyecandan yıkılacakmış gibiydi. Fırat karısına doğru büyük adımlarla ilerledi. “Fırat...” *Çok heyecanlıyım.*

Sevil lafını tamamlamasa da, “Ben de,” dedi Fırat. “Ben de iki gözüm.”

Sevil kocasının uzattığı ele baktıktan sonra sımsıkı tutarak ayağa kalktı. Diğer elini kalbinin üstüne koyup asistana yürümeye başladı. Odaya girdikten ve doktorla rutin konuşmayı yaptıktan sonra bile Sevil heyecanını yenemedi. Fırat, çatık kaşlarla doktoru dikkatle dinleyerek doktoru tedirgin etmeyi seçmişti.

Asker reflekslerini bir kenara bırakmadığı için doktorun her hareketini analiz ediyordu.

“Dikkat etmenize sevindim, Sevil Hanım. Stres, üzüntü yapmıyorsunuz. Yaşınız gereği bu süreci dikkatli ilerletmek zorundayız.” Sevil kafasıyla onayladı. Hamileliğinin dördüncü ayında kocasının bebeği kabul etme konusu yüzünden girdiği stresten dolayı halsizlikleri artmıştı. Doktorundan yeteri kadar azar yemişti. Çok dikkat ediyordu.

“Biz dikkat ediyoruz. Meyve, sebze, konfor...” Fırat sert bir sesle konuşunca doktor garip karşıladı. Yutkundu. “Ben kontrol ediyorum.”

“Bu çok iyi bir haber,” dedi doktor. “Biliyorsunuz ki hamilelik annede gerçekleşse bile çocuğun ebeveyni iki kişidir, Fırat Bey. Sadece anneye işi bırakmak yanlış olur. Baba da bu sürecin kahramanıdır.”

“Ben kahramanım,” dedi Fırat yine sertçe. “Her zaman da evladım için öyle olacağım.”

Sevil yanında oturan kocasının kolunu okşayarak sakinleşmesini istedi. Ne zaman doktora gelseler Fırat adamı korkutuyordu. Ya doktor çocuğu doğurtmaktan vazgeçerse? Kendi başına mı doğuracaktı? Allah korusun!

“Fırat bana çok yardımcı oluyor,” diyerek yumuşatmaya çalıştı Sevil.

Doktor duyduklarından memnundu. “O halde bakalım bebeğimiz ve annemiz ne durumdaymış,” diyen doktorla birlikte sedyeye geçtiler. Sevil on dördüncü haftasında olsa da şiş olan göbeğine elini koydu. Kitaplardan okuduğu kadarıyla hamilelik süreci her kadında farklıymış ve bebeğin gelişiminde kilosu değişebilirmiş. Sevil iyi beslendiği için şiştiğini düşünüyordu. Şişmek sorun değildi. Çocuğuna kan olsun, can olsun isterdi.

Doktor jeli sürerken Fırat, Sevil’in elini sımsıkı tuttu. Yanında olduğunu hissettirmek istedi. “Bir problem görünmüyor,” dedi doktor keyifle. “Bebeğimiz bize sırtını dönmüş. Nazlı biri sanırım. Küsmüş size.”

Fırat'ın dudağında küçük bir gülümseme doğdu. "Aynı annesi."

Annesi... Liseli eteğiyle çarşıda cilveyle salınan, önünden geçerken saçını savuran genç kız anne oluyordu.

Sevil yaşı olan bir kadın da olsa Fırat'ın gözünde hep o liseli etekli kız gibi gençti. Evet, çocuk sahibi olmak için geç kalmışlardı ama... oluyorlardı işte. Yaradan'ın yazdığını kul yaşardı, onların da kaderi buydu.

"Evet," diyen doktor cihazı karnında gezdirdi. Monitöre bakarken kaşları çatıldı ve Sevil'in karnına cihazı biraz bastırdı.

Sevil bir monitöre bir de doktora bakarken telaşlandı. Bir şey mi vardı? Neydi? Geç yaşta annelikte dış gebelik, bebeğin kısıtlı alan yüzünden gelişmemesi gibi sorunlar oluyordu. Bebeği iyi miydi?

"Evet?" dedi Fırat karısının telaşlandığını hissedince. "Ne var? Ne oluyor doktor?"

"Aslında çok normal."

"Ne?" dedi Fırat doktorun üstüne yürüyecek ve adamın kafasını gözünü yaracak bir agresiflikte. "Ne normal?"

Sevil elini Fırat'ın koluna koydu. "Fırat lütfen," dedi korkuyla. "Doktor Bey ne oluyor? Kötü bir şey mi var?"

"Hayır, hayır," dedi doktor gülerek. "Kötü bir şey yok. Sakin olun." Fırat kaşlarını çatınca doktor kocaman bir gülümsemeyle onlara döndü. "Davetsiz misafirimiz var."

Fırat'ın kafası karıştı. "Nasıl yani?"

"Çoğul gebelik, ileri yaştaki gebeliklerde çoğunlukla görülen bir durum. Biz bunu yeni fark ediyoruz. Küçüğümüz biraz çekingen olmalı ki saklanmış."

Sevil elini ağzına götürürken gözlerinden akan yaşlara sahip çıkamadı. Fırat bir Sevil'e bir doktora baktı. Yani... Bu ne demekti?

"İkizleriniz olacak, Fırat Bey," dedi doktor gülerek. Bakışları monitöre döndü. "Anlaşılan miniklerden biri bize sırtını dönmemiş, kardeşine yüzünü dönmüş."

"Kardeşi..." Fırat'ın tüm o sert görüntüsü yerle bir oldu. Mavi gözleri hevesle parladı. "İki taneler mi?"

"Evet!" Doktor kahkaha attı. Cihazı Sevil'in karnının yanlarında gezdirdi. "Şimdi anlıyorum... bebeğimiz kardeşini koruyor," diyerek güldü. "Bağları oluşmaya başlamış olmalı. Bize sırtını dönen... bir beyefendi."

Sevil omuzları sarsılarak ağlarken monitörden bakışlarını alamıyordu. Fırat ise hiçbir şey anlamadığı siyah çizgilerin olduğu ekrana bakıyor ve ne diyeceğini bilemiyordu. Sevil'in kafasının üstünü, alnını, şakaklarını öptü.

"Küçük kızımız da kardeşinin göğsüne saklanıyor belli ki. Korumacı bir erkek ve duygusal bir kız bekliyor sanırım sizi."

"İki taneler..." dedi Fırat şok içerisinde. "Biri kız, biri erkek."

Bir tane beklerken iki tane çıkması Allah'ın armağanı mıydı?

Sevil ortaokuldan beri hayalini kurduğu şeyi yaşıyordu. İlk evlat; biri erkek, biri kız. "Allah'ım..." Ağlamayı durduramıyordu. "İnanmıyorum."

Doktor büyük bir neşeye onlara döndü. "Şimdi en baştan başlayalım." Sevil hem ağlar hem gülerken Fırat onun saçlarını okşadı. "Programımız iki miniğe çıktı." Doktor monitörün olduğu odadan kendi masasına geçerken Fırat ve Sevil şok içindeydi.

Hayalleri gerçek olmuştu Sevil'in. Kendi kardeşlerinden çok iyi biliyordu ki kardeş insana dosttu. Can demek, yoldaş demekti.

Çocukları yalnız olmayacaktı. Sevil'in yalnızlığına son vermeye geliyorlardı.

Gözünden düşen yaşları tutamadı Fırat. Doktorun karşısında tüm sertliği yıkıldı. Umursamadı. Sevil'in göğsüne kafasını koyup çocuk gibi ağlarken Sevil onun kafasını okşadı. Kocaman bir aile oluyorlardı.

Fırat şimdi iki katı büyümeliydi. Hem öğretmesi hem de öğrenmesi gereken şeyler vardı. Hem oğluna öğretmen hem de kızının öğrencisi olmalıydı.

"Sevil'im, can özüm, iki gözüm... İki tane evladımız olacak."

Eve iki tane minik askeri üniforma gerekiyordu.

Ve bir de kendisi operasyonlardayken Sevil'e yardım edecek iki kişi...

Kubat & Ziyafet & Şükrü

Kubat dudaklarında sigarası, elinde çakmağı ile kendini alayın bahçesine attı. Sigara içmeliydi. Tam üç saattir aralıksız biçimde Tahrir'e yerleştirdikleri takip cihazını izliyordu. Tahrir'in çeteleri henüz izlendiklerinin farkında değildi. Çetelerin Tahrir'in yanına gitmesini bekliyorlardı. Hepsi dağınık yerlerde olduğu için elle tutulur bilgiye sahip değillerdi.

Kubat sigarasını yakacakken ilerdeki bankta oturmuş, yeri izleyen Şükrü'yü gördü. Dalgın görünüyordu.

Yanına gitmeyecekti fakat durdu ve düşündü. Ziyafet'e âşıktı. Korkularını onun için yenmek istiyordu, üstündeki laneti kaldıran kadın için çabalamaya çalışıyordu ve hepsine devam edebilmesi Şükrü'nün rızasından geçiyordu.

Sigarasını paketine geri koydu ve adımlarını banka çevirdi. Şükrü onun yaklaştığını görünce kalkmaya yeltendi. "Benim için değil," dedi Kubat.

Benim için değil, bana küs ama Ziyafet üzülmessin. Lütfen... artık üzülmesin.

Geri oturdu yerine, Kubat da yanına kuruldu. Başta ikisi de karanlığı aydınlatmaya çabalayan ışıkları izlediler. Neydi bu hayattaki amaçları? *Karanlığa saklan ama sevdiklerinin ışığını diri tut.* Onlar da öyle yapabilmek için yan yana durdular. İlk defa düşmanlardı ama amaçları ortaktı.

"Nasıl benden önce gördün?" dedi Şükrü dakikalar sonra.

Kubat, Remzi babanın mekânında öyle demişti. *Onu seni tanımadan önce gördüm, gördüğüm ilk andan beri de âşığım.*

"Tunceli'ye geldiğimin ikinci ayıydı. Ev ihtiyaçlarını tamamlamak için şehre indim. Kahve içip alışverişe dönecektim." Şükrü, Kubat'ın sesine kulaklarını kapatamıyordu. Gözlerini kapattı. "Birinin kahvesini almışım. Sütlü, şekerli..."

"Ablam."

"Canım mı, bilmiyordum," deyince Şükrü dişlerini sıktı. "Oturduk, sohbet ettik. On beş dakika sürdü. Sonra işi çıktı, gitmek zorunda kaldı."

"Tunceli'ye ilk geldiği gün müydü?"

"Öyleymiş."

"Sonra ne oldu?"

"Senin yanında görünce korktum. Yan gözle baktın lafını duymaktan korktum. Seni de tanı mıyordum o zamanlar ama... tanıştırdın bu da benim ablam diye. Ne yapacaktım?"

"Niyetini baştan belli edecektin," dedi Şükrü sertçe. "Ben seni kardeşim gibi görmeyecek, ablamı emanet etmeyecektim. Sen onu üzecek olursan şayet, gırtlığına çökmek için hazırlıklı olacaktım."

Kubat ona hak verdi. İlk hatası buydu. *Ziyafet'i tanı mıyormuş gibi yapmak.*

"Yetimhanede büyüdüm," diyerek girdi konuya. "İkiz kardeşim vardı. İsmi Kumru." Boynuna asılı olan kolyeyi çıkarıp gösterdi. *Kumru* yazıyordu kolyede. Şükrülerin defalarca kez merakla baktıkları kolyeydi bu. "Ondan bana kalan üç şey var. Biri bu kolye, biri yalnızlık, diğeri de benden bahsetmediği mektup." Şükrü onun yüzüne bakmadan ileriye döndü.

Kolyeyi geri sakladı Kubat. “İntihar ettiği için hademeye bile *arkamdan üzülme* dediği ama bana seslenmediği mektup.”

Şükrü vicdanına tek el kurşun yedi. Kardeş denilen şey kalbinin tam ortasından başka kalbe geçirilmiş iplik demektir. İkiz kardeş ise aynı kanı aynı geni taşıdığı, kalbinin bir benzeriydi. Kubat’ın ipinin ucu boştu. Kalbi gibi...

Bozmadı tavrını Şükrü. Kalbi katran bağlamış gibi sessiz kaldı.

“Uyuşturucu kullandım uzun seneler boyunca. Çocuktum, takıldım ipsiz sapsız adamlarla. Kumru o ortamlarda hep yanımdaydı. On iki yaşında hapları içmiş. Ölü buldum onu yatakta. Herkes *senin suçun, uyanmadın* dedi. *Kardeşin yatağında öldü, sen onu korumadın* dedi. Bir kişi senin suçun değil demişti.”

“Dolaptaki kadın,” dedi Şükrü soğukça.

“Dolapta kadın yok, Şükrü. O fotoğraf Kumru’nun.”

Şükrü inanamaz gibi baktı Kubat’a. Bunca zaman Kubat’ın nişanlısının olduğunu düşündükleri fotoğraf ikiz kardeşinin miydi?

Kubat kafasını eğdi. “Senin suçun değil diyen kadın, Sema... Ben askerdayken beni can dostum Ömer’le aldatıp onunla evlendi. Çocuk yaptı. Ama sana yemin ederim...” Sesi titredi. “Ziyafet’ten başkasına vermedim gönlümü.”

Şükrü içinden bir küfür savurdu. Bir askerin yaşayabileceği en ağır şeydi. Sevdiğini başkasının koynunda bulmak. Kubat ise... dostunun koynunda bulmuştu.

“Aklımı kaybettim onları öğrendiğim gün. Kumru’dan sonra hayata tutunduğum tek şeyi de almışlardı. O kadın geçti karşıma, *sen sevgiden anlamıyorsun nefretten anlıyorsun, Kumru bile senin yüzünden öldü ben de mi öleseydim* dedi.” Sesi kırıldı Kubat’ın. “Annem benim yüzümden çöpe bıraktı bizi, Kumru benim yüzümden öldü, Sema benim yüzümden gitti.”

Onun yüzünden değildi, emindi Şükrü.

“İhanet beni askerliğe, vatanıma itti. Herkes benim yüzümden bitti ama vatan benim sayemde ayakta duracaktı. Bu yüzden her şeyi sildim, onları arkamda bıraktım da...” Suçlu hissediyordu. “Senin karşına çıkıp söyleyemedim çünkü Ömer olmak istemedim. Emanete hıyanet etmekte yaptığım. Ziyafet’ten kaçtım. Kırdım, döktüm, toparlamadan arkamı döndüm. Yüzüme bağırdı, saldırdı, küfürler etti, kovdu kapısından ama ben yine dönüp dolaşıp onun yanında aldım soluğu.”

Şükrü dayanamadı. "O kadının veremediğini ablamda gördün diye mi dibinde bittin?"

Kaşları çatıldı, anlamadı dediğini. "Neyi görmüşüm?"

"Sadakati."

Kubat'ın yüzü dondu. "Ben..."

"Sen benim karşımda Ömer olmaktan korkan adamın birisin." Dişlerini sıkı. "Benden korkmuşsun lan."

Korku değildi.

"Şerefsizsin," dedi Şükrü acımadan. "Madem hoşlantın vardı, kaçmayacaktın. Karşıma dikilip ben ablandan başkasını görmüyorum diyecektin. Onu kırdıktan sonra yüzüz gibi karşısına geçip de sataşmayacaktın. Elin-den tutacaktın. Bana açıklamak için gözümün önünde..." Aklına geldikçe delirecek gibi oluyordu. Her şeyin adabı vardı. Birinin ablasıyla öpüştüğünü görünce bunu normal karşılayacak bir yapısı yoktu. "İki sene sonra mı geldi aklına karşıma geçmek?"

Kubat yutkundu. "Benim dilim sevgi değilmiş."

Şükrü ilk kez ona döndü. Kubat'ın omuzları dik ama çaresiz haline baktı. "Anam, babam gitti, ablamla kardeşim vardı. Onlar mutlu olsun diye gençliğimi yaktım lan ben. Bir hayatım vardı, yarısını heba ettim. Onların tek gözyaşına dünyaları karşıma aldım."

Yüzü sert, sözleri bıçaktı. Kubat'ın acısı olabilirdi ama Ziyafet, Kubat'ın acısından daha büyüktü. Tırnağının ucu kırılrsa Kubat'ın kalbini sökerdi. "Çok zor bir hayat yaşamışsın. Anlattığın için eyvallah, anlıyorum seni..." Şükrü derin bir nefes aldı. "Ama sen de beni anla."

Kubat sessiz kaldı. Anlıyordu. Bu hayatta kardeşlerinden başka hiçbir şeyi yoktu bu adamın da. Kendisinin... kardeşi de yoktu.

"İki yıldır sırf benden korktu diye ablamı darmaduman eden, gözünden yaş eksiltmeyen adama güvenemem."

Haklıydı Şükrü. Kalbine bıçak da saplasa dedikleri doğruydı.

Kubat başta sessiz kaldı fakat sonrasında kafasını kaldırdı. "Hatalarım oldu," diye başladı. "Hayata başlarken hatalı başladım, Şükrü. Senin gözünün önünde ablanı öpmem de bir hataydı mesela. Kusura bakma. Bu konuda ne desen haklısın. En büyük ayıbı baştan yaptım sana." Derin bir nefes aldı. "Bundan sonra hata yapma şansım yok. Asla hataya mahal vermeyeceğim."

Şükrü kaşlarını çatarak ileriden yaklaşan kadına bakarken Kubat bakışlarını ondan almadı. "Ablanı seviyorum. Bana güvenmiyor olman bunun

önüne geçemeyecek. Benden nefret ediyor olman ve ablanı korumak istemen de önümü kesemeyecek. Niyetim ciddi.” Şükrü’nün karşıdaki bakışları sekteye uğradı. Kafası karışmış gibi Kubat’a döndü.

“Ablanın elini onunla yuva kurabilmek için tutuyorum ve bir yuvayı daha elimden kaçırmayacağım.” Kendinden emindi. “Bir yuvayı daha elimle mahvetmeyeceğim. Ablana dünyanın en güzel hayatını yaşatacağım. Sözüm sözdür. Vatan sözüdür.”

Vatan sözüdür, dediği an Şükrü ellerindeki kasılmanın geçtiğini hissetti. Hiçbir söz, hiçbir yemin üstüne çıkamazdı. Kubat elinde olan, uğruna canını verebileceği tek şey üzerine yemin ediyordu.

Biliyordu ki Kubat kolay kolay vatan üstüne söz vermezdi.

Tam o sırada ince bir ses, “Nerede?” diye bağırınca ikisinin de bakışları karşıya döndü. Üzerindeki haki trençkotu, omuzlarından aşağı dökülen sarı saçları ile ateş hattından yeni çıkmış gibi karmaşık duruyordu. “Nerede o?”

İlk ayaklanan Kubat oldu. “Mare...”

Şükrü bu lakap ile daha da şaşırdı. Kendi bölgelerinde *mare* bir erkek tarafından yalnızca çok değer verdiği kadın için kullanılırdı. Kubat bunu nereden biliyordu?

“Fotoğraf nerede?” diye bağırın Ziyafet gözlerinden kıyametler saçıyordu.

“Ne fotoğrafı?” diyen Kubat ne olduğunu bilse de bu konuyu kapatmak istediğinden bilmezliğe yattı.

“Sen neyden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun!” Ziyafet onların yanına gitmek yerine alaya yöneldi. Şükrü de Kubat da onun arkasından yürürken Ziyafet arkasındaki iki koca adamın adımlarını bile geçecek kadar hızla alaydan içeri girdi. Adımlarını şaşırmadı. Direkt yatakhaneye girdi.

“Abla!” diye bağırın Şükrü’yü boş verdi. Sabahtan beri fotoğrafı düşünmekten kafayı yiyecekti. Bu kadar yol katetmişken ne olduğunu görmeliydi.

Fotoğrafı görmeliydi. Fotoğraftaki Kumru’ysa Şükrü’ye kalbi küsecekti. Şayet Kumru değilse de o fotoğrafı yakacaktı. Bu saatten sonra kendi kitabında sevdasına sahip çıkmaktan başka seçenek yoktu.

İçeri girdiğinde ortadaki masada oturmuş telefonda maç izleyen Serkan ile Özgür’ü gördü.

“Kubat’ın dolabı neresi?” diye bağırınca daha önce Ziyafet’i böyle görmeyen Özgür ayaklanırken Serkan sakince dolabı gösterdi. Onların arasındaki elektrikten yeterince nasibini almıştı. Hiç boşuna kimsenin önüne geçemezdi. Fotoğrafı görmek istiyorsa görsündü.

Ziyafet dolabı açtığı gibi kapağına baktı. Bir askı, askıya asılı siyah bir tişört vardı. Tişörtten yükselen kokuya yabancı değildi. Bu kendi kokusuydu. Şok oldu. Bu tişört Kubat'ın mıydı?

Ardından kapakta gözlerini gezdirdi. Birkaç *sticker* vardı. Kendisini şoka sürükleyen ikinci detay bu oldu. *Stickerlerin* hepsi Ziyafet'in hastalarına dağıttıklarındandı.

Ziyafet şaşkınca gözlerini kırıştırdı. Bir tane pembe lale gördü dolabın içinde, solmuştu. Dolapta gördüğü aynaya, apoletlere, künyeye ve diğer şeylere bakarken fotoğrafa dair hiçbir şey bulamadı.

"Fotoğraf nerede?" diye bağırdı sinirinin üzerine toprak atılmış da sönmüş bir sesle.

Özgür, "Abla, bir sakın ol. Ne fotoğrafı? Neyden bahsediyorsun?" diye sordu. Serkan onun tişörtünün kenarından tutup aşağı çekti ve susmasını işaret etti.

Kapıdan aynı anda giren Kubat ve Şükrü'ye, "Siz..." diye işaretparmağıyla onları gösterdi. "Benden uzak duracaksınız! Sizin aranızda kalmaktan bunaldım!" Şükrü ablasını en son ne zaman böyle görmüştü? Narin Ziyafet'i İstanbul'da istemeyince... Yaptığı ve çabaladığı her şey boşa gitmiş gibi hissettiğinden o zaman da böyle delirmişti. "Bana yalnızca fotoğrafın yerini göstereceksiniz!"

Kubat onun ne halde olduğunu görüyordu. Ziyafet gözünü karartmıştı. Fotoğrafı görmek, bilmek, yedirmek isteyecekti.

"Aynanın arkasında," dedi Kubat.

Ziyafet aynayı kaldırıp kenara bırakınca ayna yere düşüp kırıldı. Parçaları etrafa dağılırken Serkan ve Özgür bacaklarını kaldırıp kırıklardan kaçtı.

Serkan yüzünü buruşturdu. "Bu aşkın ızdırabını niye biz çekiyoruz anasını satayım?" diye söylene söylene ayağa kalktı. Özgür'ü de kaldırıp uzaklaştırdı.

Ziyafet fotoğrafı buldu. Eliyle fotoğrafı açtırırken Şükrü'yü duymuyordu. "Ziyafet'im gözünü seveyim oturalım, konuşalım," diyen Şükrü'yü dinlemedi.

Fotoğrafa baktı. Bir bahçede çekilmişti fotoğraf. Ortada kısa, simsiyah saçları olan bir kız vardı. Kız pembe bir elbise giymişti. Yüzündeki gülümseme öyle güzeldi ki... Yanında da bir esmer oğlan duruyor, kızın elini tutuyordu. Tahmini on bir yaşlarındalardı. Oğlanın siması tanıdıktı. Kubat'a baktı, ardından fotoğrafa. Çocuk Kubat'ın yüzünde daha önce çok sık karşılaşmadığı bir gülümseme vardı.

Gülüşleri bile aynıydı.

“Bu mu?” Sesi kırıldı. “Fotoğrafı olan kadın dediğin bu mu, Şükrü?”

Şükrü sessizdi. Kırğındı. Ablasının gözünde titreşen yaşları görebiliyordu. Görmese de hissederdi. Bağları bambaşkaydı. Yüzünü gördüğü an hissettiklerinin farkındaydı. “Sikeyim...” dedi kısık bir sesle.

Bir adım atacaktı ki Ziyafet elini kaldırdı. “Benden uzak dur, Zekeriya.”

Ablasının sinirini biliyordu. Zekeriya ismini ablası hayatta kullanmazdı ve son zamanlarda önüne gelen Zekeriya dedikçe sinirleniyordu. Ablasına sustu.

Kubat’a fotoğrafı göstererek, “Bana cevap ver. Fotoğraf bu mu?” diye sordu Ziyafet.

“Evet,” dedi Kubat.

“Kumru bu.” Şükrü o an onların aralarında neler geçtiğini merak etti ve kıskandı da. Ablası Kubat’ın hayatını biliyordu. Kumru’yu da görmüş olmalıydı.

Kubat bakışlarını Ziyafet’in yüzünden alamıyordu. Ziyafet, Kumru’nun yüzünü daha önce görmüş müydü ki? “Kumru Yürek,” dedi Kubat kısık bir sesle.

Ziyafet boğuluyormuş gibi olunca sustu, yutkunmaya çalıştı. “Şükrü sen bana...” Olmuyordu. Biraz toparladıktan sonra konuşabildi. “O dolaptaki kadına ait dedin. Ondan başkasını sevemez dedin.”

Serkan ve Özgür, Kumru Yürek’in kim olduğunu anlayamıyordu. Kubat’ın kardeşi mi vardı?

“Abla...” diyen Şükrü bir adım attı ona doğru. Tedbirli olmaya çalışıyordu. Ziyafet elini kaldırıncaya olduğu yerde durdu. “Ben de yeni öğrendim. Sema diye bir kadın varmış. Eski nişanlısıymış. Ben o kadın sandı-”

“Hayır!” Kafasını iki yana sallayarak fotoğrafı gösterdi. “Hayır!” dedi bakışlarını Şükrü’den almadan. “Dinlemek istemiyorum. Anlatmanı istemiyorum.” Elindeki fotoğraftaki kıza baktı. “Kumru bu... Sema yok! Sema’yı duymak istemiyorum.” Kubat’a baktı kıyamaz gibi. “Kubat’ın geçmişini istemiyorum. Eski sevgili, eski nişanlı... İstemiyorum! Kumru bu!”

“Bilmiyordum abla,” dedi Şükrü yutkunarak. “Bilsem...”

“Nişanlısı yok ki!” dedi Ziyafet. Tüm siniri çöpe atılmış gibiydi. “Kumru bu. Kubat yapmaz ki...”

Şükrü kafasını dikti. “Ben o kadın sandım. İstiyorsan kapatırız konuyu ama bu göz yumacağım anlamına gelmez!”

“Ne demek göz yummak?” diye bağırdı Ziyafet.

“Bu delirmiş numaran fikrimi değiştirmeyecek demek,” dedi Şükrü soğuk bir sesle. “Bu adam seni üzdü, ağlattı. Fotoğraf Kumru’nun olsa bile hiçbir şey değişmez. Kimse seni üzüp de karşıma geçerek ben ablanın elinden tutuyorum diyemez!”

Şükrü haklıydı. Kubat iki yıldır Ziyafet ile uğraşıyor, kızı ağlatıyor, cesur olamıyordu.

Ziyafet hiçbir şey söylemeden sinirle ikisine de baktı ve sonra hem Kubat’ın hem de Şükrü’nün kollarına omuz atarak yataktan çıkıp gitti.

“Git,” dedi Şükrü kendisini bozmadan. “Yürü git. Ben gidersem patlayacak.”

Kubat muhatabın kendisi olduğunu anladığı gibi arkasını döndü ve koca adımlarla yürümeye başladı. Postalın sesi geçmişten bir noktaya basıyor, eziyor, dümdüz ediyordu.

Alayın önüne çıktığında Ziyafet’i banka yürürken gördü. Ziyafet hiçbir şeyi umursamıyordu. Delirecek gibiydi. Şükrü vazgeçmiyordu! Hem... alaya geldiğinde Kubat ile Şükrü yan yana oturmuş, konuşuyorlar mıydı? Saçını başını yolmak istiyordu. Sadece biraz durup düşünmeliydi. Düşünmekten de sıkılmıştı!

Banka oturduğu gibi dirseklerini dizine yasladı, parmaklarını saçları arasına sokup yere baktı. Kubat ona bakarken sigaraya gerçekten ihtiyacı olduğunu daha derinden hissetti. Yaklaştığında Ziyafet onun postallarının ucunu gördü ve sonrasında kafasını kaldırdı. Kubat yavaşça yanına çöktü. Bir günde iki tane Şeker gazabına uğraması kaderdense bu kadere de razıydı.

“Kumru öldükten sonra yanımda olmuştu,” diye başladığında Ziyafet kardeşi gibi bu hikâyeye gözlerini kapattı. Kulaklarını kapatabilirdi ama belli ki Kubat bu durumun havada kalmasını istemiyordu. “Yıllar öncede kaldı Sema. Öyle biri vardı ama... beni can dostumla aldatıp çocuk yaptı. Hayatlarından çıkmamı istediler. Çıktım.”

Kubat Yürek aldatılacak bir adam mıydı? Değildi. Asla değildi. Bir kere insanın aklı ihanet etmek istese kalbi ihanet edemezdi bu adama. Kubat... birinin onu sarması için bekliyor gibiydi. Issız bir adada, yapayalnız bekliyordu. Onu orada nasıl bırakırdı insan?

“Fotoğrafta Kumru olmasaydı...” Ziyafet’in sesi kısıktı. Az önceki öfkesi yoktu. “Hayatımda yerin olmazdı.”

“Benim tüm hayatım sensin, Ziyafet,” dedi Kubat.

O kadar acı çekmiş, o kadar uzak kalmışlardı ki o fotoğraftaki Sema denilen kadın olsaydı artık tamamen biterdi her şey. Ziyafet savaştan çok yorulmuştu.

“Ne diyeyim şimdi ben?” diye fısıldadı bakışlarını ona çevirerek. “Şük-rü haklı, Kubat. Elimden tutamadın. Beni çok... çok üzdün. Fotoğraftaki Kumru ama... biz, biz olamadık. Ne diyeyim sana, ne söyleyeyim?”

“Ne demek istersen başımın üstüne.” Kubat da ona döndü. Omuzları dikti, kendinden emindi. “Ne dersen ne hissedersen telafi ederim. Ben çok doğru bir şey bile yapmış olsam *Kubat sen yanlış yaptın* dediğinde benim için hatadır, yanlıştır, düzeltmek için her şeyi yapacağım sebeptir.”

İçi gitti bu sözlere. Kubat’ın kendi ayağına gelip ağladığı günden sonra ona olan zaafını bitiremezdi. Biliyordu. Kocaman bir taht vardı ona ait ve hiçbir yanlış bunu sarsamazdı. Kubat da o günden sonra tahtı sarsacak adam değildi. Vatan üzerine yemin etmişti, yapmazdı.

“Kalbime bıraktığın iz öyle büyük ki Ziyafet ne temizleyesim var ne de kaçasım. Ne yaparsan yap, her zaman dizinin dibinde bulacaksın beni.”

Adamın sözleriyle dolu olan gözlerinden bir yaş düştü. Kubat onun yüzünü avuçları arasına aldı. Sabırla düşen her yaşı sildi. Kıyamadı, eğildi bir öpücük kondurdu yaşlarla ıslanan yanağa. Onun kocaman bileklerine küçük ellerini sarmaya çalışan Ziyafet ağlamasını kesemedi.

Kubat her öpücükten sonra, “Özür dilerim,” diye fısıldadı. *Ağlattığı için, üzdüğü için özür diliyordu.*

“Ben de özür dilerim,” diyerek fotoğrafı uzattı. “Aynanı kırdım, kız kardeşinin fotoğrafını çaldım.”

Kubat güldü. “Kumru seni severdi,” deyince Ziyafet’in içi gitti. “Çok benziyorsunuz. O da renkli biriydi.

“Ben onu çok seviyorum,” dedi Ziyafet de. Gözlerinden dökülen yaşlar arttı. “Senin suçun değildi, Kubat,” deyince Kubat gülümseyerek yanaklarını sildi. “Ağlamayacaktım.”

“Ağlayabilirsin.”

“Senin karşında ağlamaktan nefret ediyorum.”

“Benim yüzümden ağlamandan nefret ediyorum.”

“Senin yüzünden değil.”

“Benim yüzümden.”

“Sus.”

“Susmak istemiyorum.”

“Kendini suçlama.”

“Ağlıyorsun, benim yüzümden.”

Burnunu çekti Ziyafet. “Konuşunca çok sinir bozucusun.”

Kubat onun dudaklarına uzun bir öpücük bıraktıktan sonra geri çekildi. “Öpünce de sinir bozucu muyum?” Ziyafet’in gözleri kapalıydı. Öpücüğün etkisinden çıkmamaya çabaladı. Dudaklarının hissini seviyordu. Kubat bir daha öptü. “Hımm?” Bir kez daha değdi dudakları. “Öyle miyim?”

“Şapşalsın.”

“Doğru.”

“Aptalsın da.”

“Senin karşında öyleyim.”

Ziyafet tereddüt etti. Kubat geçen gün sinirle karışık bir gazla Şükrü’ye söylemişti fakat kendisine hiç dillendirmemişti. “Âşıksın da...”

Yutkundu. Geri çekildi ve boğazını temizleyerek etrafa bakındı. Kubat’tan ses çıkmadığını fark edince kısa bir an onun yüzüne bakıp kaçu bakışlarından. Kubat’m yüzü... hafif gülümsüyordu. Fotoğraftaki gibi değil. Daha güzel, daha canlı, daha...

“Yani şey... Söylemedin... ki zaten öyle mi ki? Belki de Şükrü’ye söylemen gerekiyordu ve sen de... Anlıyor musun? Belki de kardeşimin karşısında mahcup olmamak için öyle dedin çünkü beni öpmüştün ve sonuçta biz ne olduğu belli olmayan iki ins-”

Susturuldu. En güzel haliyle. Dudaklarında hissettiği dudaklar gereksiz kelime kalabalığını yuttu.

Kızın dudaklarından ayrıldı zar zor. “Biz sevgili olduğu kesin olan, hikâyeyi devam ettirmek için her şeyi yapacak olan iki insanız.” Parmak uçlarıyla çenesine dokunarak kızın tüm odağını kendisine çekti.

“Ziyafet Şeker, kahve sırasında gördüğüm ilk andan beri sana deli divane âşığım.” Kafasını iki yana salladı. “Sohbet ettiğimiz on beş dakikayı on beş gün boyunca düşünen ve sonrasında seni görünce dünyası tekrar aydınlanan bir âcizim.” İkisinin de göğüsleri hızlı nefes alış verişlerinden birbirine değiyordu. “Seni aklından çıkarmayan, dibinden ayrılamayan biriyim.”

“İlk görüşteydi,” dedi Ziyafet onun yüzünü elleriyle okşarken. Ziyafet için zaten öyleydi, Kubat için öyle olduğunu da Şükrü’ye söylerken öğrenmişti. “Seni bırakmayacağım, Kubat. Benden kolay kolay kurtulamazsın.”

“Kurtulmak isteyen mi var be kızım?” Derin bir nefes aldı. Alınları birbirine yaslandı. “Senden kaçınca bile sana dönüyorum. Bilmiyor musun?”

“Biliyorum. Çok salaksın.” Kıkırdadı Ziyafet burnunu çekerek. “Yüzsüzsün.”

“Sevdanın karşısında gururum yok.”

“Sevda demek?” Dudakları arasından çıkan gülüşe mâni olamadı. “Kubat Yürek, evin yanıyor.”

“Yansın.” Kubat gülümsedi. “Sen yanımdaysan dünya yansın.”

“Şükrü öğrenecek diye korkarken böyle değildi ama.”

“Sensizlikten daha korkunç bir şey olmadığını anladım,” dedi Kubat dudaklarını ona sürterek. “Korkular yersiz, sen çok başkasın. Elinden tutmak...” Elinden tuttu. “Seni öpmek...” Dudaklarından öptü. “Seni sevmek...” Dudakları yanağına ilerledi. Yanağından öptü, şakağından ve ardından boynundan. “Sana değer vermek çok başka.”

Değer görmek... Ziyafet’in otuz bir yıllık hayatındaki tek istediği idi ve... mutluydu. Çok mutluydu. Bu yaşına sorunlarla gelmişse fakat artık sorunsuz bir aşk görünüyordu kendisine.

“Çok romantiksin,” dedi Ziyafet içi içine sığmasa da. “Ben seninle dövüşmeye alışığım.”

“Savaş bittikten sonra dinlenirsin,” dedi Kubat.

“Savaş bitti mi, Kubat?” Ziyafet onun göğsüne sarıldı ve sığındı. “Artık tamamen bitti, değil mi?”

Kubat cevap verecekken, “Lan!” diye bir bağırış duydular ve ikisi de ayrılıp kendilerine yaklaşan Şükrü’yü gördü. Şükrü pencereden onları alınları birbirine yaslıyken gördüğü andan beri dışarı çıkmaya uğraşıyordu. Bir de sarılıyorlar mıydı? Bu neydi böyle? Gözünün önünde cilveleşecekler miydi sürekli? “Ayrılın!”

Kubat, “Hallettik ya,” derken Şükrü, “Neyi hallettik lan?” diye bağırarak yaklaştı. “Bir şeyi halletmedik. Ben sürekli dip dibe olun mu dedim? Olmaz!” Başlarında dikildi. Ablasının koluna dokundu. “Abla, kalk. Eve gidiyoruz.”

“Şükrü, ablacığım, minik kaplumbağam...”

“Hayır abla!” Şükrü’nün beyaz suratı kızarmaya başlamıştı sinirden. “Kaplumbağa yok, Kubat’tan uzak durmak var.”

“Lan Göktuğ’luk yapma,” diye öfkeyle konuştu Kubat.

“Sikerim Göktuğ’u. Ben onun gibi süt oğlan değilim!” Göktuğ orada olsaydı darılırdı, herkes biliyordu. “Benim daha rızam yok. Sen rızamı alacaksın, ancak öyle!” Bunu yapmak onun erkek kardeşlik göreviydi. Babaları olmayabilirdi ama Ziyafet de Narin de çok iyi biliyordu ki babaları vefat ettikten sonra Şükrü evin başında duran ve hepsini koruyan biri olarak babalığa terfi etmişti. “Abla, hadi.”

Ziyafet kardeşinin lafına karşı çıkmadı. Kardeşi ne derse oydu. Kardeşinin rızasını almadan içi rahat etmezdi. Kubat uğraşacaktı artık. Ayağa kalkınca Kubat ona şaşkınlıkla baktı. "Mare..."

"Mare de deme ablama be kodumun kızanı! Keçilerimi üstüne saldırtma! Ziyafet onun adı!" Şükrü ablasının omzuna kolunu attı ve Kubat'a kaşlarını çatı. "Hadi sen de evine!"

"İstediğimi derim," dedi Kubat.

"Demeyeceksin."

"Seviyorum ablanı, diyeceğim."

"Lan!" Şükrü, Ziyafet'in suratına baktı. Ziyafet şapşal âşıktı. Oldukça da mutluydu. "A be sen de yanmış gibi gülmesene!"

"Ne var be?" dedi Ziyafet gülmesini durduramazken.

"Allah bana akıl sabır ihsan eyleyecek!" Kubat'a döndü. "Senin de o eşek suratını bozdurma."

"Ablan yakışıklı buluyor suratımı."

Ziyafet gülmemek için zorlanarak etrafa bakındı. Doğruydu. Çok yakışıklıydı lanet herif. İkisi de sırtıyor, Şükrü'nün sinirlerini daha çok bozuyorlardı.

"Bulmuyor."

"O da seviyor beni. Çatlama."

Ziyafet kıkırdayınca Şükrü ona döndü. Ziyafet ciddileşmeye çalıştı ama nafile. Az önceki öfkesi kuş olup uçmuştu sanki. Enerjisi yeniden cıvı cıvıldı. "Gülmesene."

"Gülmüyorum."

"Kikirdedin."

"Kediye güldüm," dedi Ziyafet gözünün takıldığı ilk şeyi söyleyerek Lazkiye yerde bulduğu kozalakla oynuyordu. Şükrü Lazkiye'ye bakarken Ziyafet Kubat'a dönüp gülümsedi nazlı nazlı. "Baksana, çok yakışıklı."

"Dişi o kedi," diyen Şükrü'nün kaşları çatıktı.

"Aynen," dedi Ziyafet. Tekrar kıkırdadı. Kubat da gülmemek için çabalarlarken Şükrü sabır çekerek yürümeye başladı. Ziyafet de onunla birlikte...

"Siz benimle taştas geçiyorsunuz!" Kubat'ı arkalarında bıraktılar. "Kızanın boynunu kırıp çorba yapacağım o olacak!"

"Lezzetli olurdu," dedi Ziyafet yine gülerek. Kubat'a bakmaya çalışınca Şükrü önüne çevirdi.

"Sen de sinirlerimle oynama abla. Ben sinirleniyorum, sonra sinir hastası diyorlar bana. Değilim be ben sinir delisi!"

Ziyafet sessiz kaldı ama keyifliydi. “Mare!” diye bağırarak Kubat’a döndü Şükrü’yü boş verip. Kubat ayağa kalkmış, elleri cebinde onları izliyordu. “Yeni başlıyor!” Ziyafet başta anlayamadı ama sonra birkaç dakika önceki sohbele gönderme yaptığını anladı. “Ama bu sefer yan yanayız. Kazanacağız!”

Yeni savaş başlıyordu ve Kubat bu savaşı kazanacaklarının teminatını veriyordu.

Nizami & Aslı

Nizami kapının önünde boğazını temizledi. Aslı onu yemeğe çağırmıştı. Beklenmedik bir durumun içindeydi. *Google* evde romantik bir akşam yemeği için şarap ve tatlı bir hediye öneriyordu. O da *Google* amcaya uymuştu. Gerçi Aslı hiç de böyle şeylere takılacak bir kız gibi durmuyordu.

Tek kaşını kaldırıp kapalı kapıya seksi olduğunu düşündüğü bakışı atarken, “Selam bebek,” dedi. Gözleri kocaman açıldı. “Lan sen azgınlıktan beyni küçülen biracı Selim misin?” Öksürdü. Daha makul bir giriş yapmak istiyordu. “Merhaba, Aslı Hanım.” Yüzünü buruşturdu. “Ben Bilgi Departmanı’ndan Nizami Yıldırım. Belgeleri getirdim, imzalayıp ekip başkanına gönderirsiniz.” Göz devirdi. “Bu ne ciddiyet?”

Ofladı. Nasıl giriş yapmalıydı? “Selamünaleyküm,” dedi ve sonra sırtıttı. “Abla... çorapları çıkarayım mı?” Kendi kendine gülmek için yumruğunu ağzına koydu ve burnunda nefes vererek gülmemeye çabaladı. “Ananı sikeyim, çok komik.” Duvara yumruğunu vurup gülüşünü durdurmaya çalıştı. “Masöz Kitty Esra.”

Gözlerini sımsıkı yumdu ve sessizce gülmeye başladı. O esnada cebinde çalan telefonla birlikte yüzü donakaldı. Arayan Aslı ise yanmıştı. Evinin kapısının önünde iki saattir maymun hareketleri yapıyordu. Utançtan da büyük bir şey yaşıyordu. Ya timden biriye?

Serkan onu arayıp Aslı’nın yanında sıkıştıracağını söylemişti. Olabilir miydi? “Serkan sensen çıkanı siktim,” diyerek alelacele cebindeki telefonu çıkardı. Gördüğü numara Serkan’a ait değildi.

“Alo?”

“Alo, Nizami...” Ah, bu ses! Öyle bir ses ki... utanıyordu dik durabiliyor oluşundan. Çünkü dize derman gerek bu sesin karşısında. “Neredesin? Yaklaştın mı?”

“Kapının önündeyim.”

Kapının önündeydi ama kastettiği evin kapısı mıydı yoksa kalbin kapısı mıydı? Sadece şunu biliyordu, her ikisinde de o kapının önünde beklerdi. Bir ömür mü gerek? Ömrünü kapının önünde harcardı.

“Aa, neden zili çalmadın?” Heyecanlı sesin sahibi kapıyı açtığında Nizami bir elinde şarap şişesi, diğer elinde telefon ile kalakaldı. Aslı onu görünce parlayan ela gözleriyle gülümsedi.

Nizami her zamanki gibi şıktı. Tişört üstüne bir gömlek geçirmiş, üstüne giydiği montun da önünü açık bırakmıştı. Karizmatik duruyordu. Tıraşı tertemiz olsa da kısa saçları yer yer dalga dalgaydı.

“Hoş geldin,” dedi Aslı ışıklar saçan sesle. Üzerinde gündelik bir elbise vardı. Kıvrıkcık saçları kabarık olsalar da özenlilerdi. Yüzünde hafif bir makyaj vardı. Dudakları... Dudaklarında bir ruj vardı.

Nizami dudaklarına bakarken yutkundu. O dudakları öpmek vardı... Yapmak isterdi ama bugün böyle bir amacı yoktu. Aslında... genel olarak Aslı’ya karşı öyle bir amacı yoktu.

İkisi de kulaklarındaki telefonları indirmediler. Aramayı da kapatmamışlardı. “Hoş buldum,” dedi sırtarak. Burnuna çalınan kokularla kaşları kalktı. “Şefin mutfağından kokular alıyorum.”

Aslı gülümsedi. “Elim lezzetlidir.”

“Daha önce tam not almamışsındır ama,” diyerek kapıya yaklaştı, sonrasında elindeki şarabı kaldırarak, “Bu pek senlik değil ama yine de...” diye gülümsedi. “Romantik olmak istedim.”

“Romantik mi olmak istedin?” Aslı geri çekilirken muzipçe gülüyordu. “Google’a nasıl romantik olunur yazıp araştırdın mı?”

“Sen bunu nereden biliyorsun?” Aslı kahkaha atarken Nizami içeri geçti. Şarap şişesini uzattı ve montunu çıkardı. “Hayır, ben bunu söylememiştim. Telefonum mu izleniyor?”

“Bu tarz bir yetkim olsaydı da izlemeyeceğime emin olabilirsin.”

Melike Nisan, Nizami’nin Turan’ın ayağıyla ilgilendiğini söylemişti. Bu tarz işlere bulaşmazdı.

“Dünyanın en güzel kızıyla yemeğe çıktığımda nasıl davranmalıyım, yapılan yemeğin güzelliğinden bayılmamak için öneriler, karşımda güzel bir kız varken ellerimi nereye koymalıyım...” Nizami ellerini yumruk yaptı. “Eve girdiğimde o kıza sarılmak istiyorsam bunu ona nasıl belli edebilirim tarzı sorular son aramalarımda yer alıyor.”

Aslı gülerek Nizami’ye yaklaştı. “İşini kolaylaştırayım,” diyerek parmak uçlarında yükselip sarıldı. Nizami kızın saçlarından yükselen kokuyla gözlerini kapattı ve elinin tekini çekingen bir tavırla kızın sırtına dokundurdu.

Aslı onun ensesine sardığı koluyla heyecandan bayılmamak için zor duruyordu.

Son aramalarını söyleyip ima mı yapıyordu? Arada çok güzel olduğuna dair iltifatları da sıkıştırmıştı. Çok tatlı bir adamdı!

Nizami boğazdan gelen bir keyifle, “Cevaplar abaza gibi görüleceğimi söylüyordu,” deyince Aslı gülerek ayrıldı.

“Doğru cevap, o kız da size sarılmak istiyordur tarzı bir şey olmalıydı.”

“Bir daha *Google’a* danışmayacağım. En son kalbim ağrıyor diye arattığımda üç gün ömrüm kaldığını öğrenmiştim.”

“Ne zamandı bu?” diye soran Aslı’ya, “Seninle tanışmadan üç gün önce,” diye fısıldadı Nizami.

Aslı da kendisi de kalakaldı. Bakışlarını çekemediler. Garip bir ortam olsa da Nizami en sonunda, “Misafirlikte acıktığımı söylesem kabalık etmiş olur muyum diye aratmayı unutmuşum,” deyince Aslı yutkunarak gülümsedi.

“Kusura bakma,” diyerek gergince gülümsedi. “Sen içeri geç, ben tabakları hazırlayıp geliyorum.”

Nizami ellerini pantolonuna sürtüp oturma odasına ilerledi. Aslı’nın evine ilk geliyordu. Salonda ortaya kurduğu masanın dışında L koltukta, duvarlardaki tablolarla, yumuşak halıda ve henüz monte edilmemiş olan yerdeki televizyonda gezdirdi bakışlarını.

Aslı elinde bir tepsiyle salona girdi. Tepside iki tabak, iki kadeh vardı. Nizami’nin bakışlarını fark edince, “Televizyonu duvara monte etmeyi denedik ama beceremedik,” diye açıklama yaptı. Önce kadehleri, sonra yemekleri koyduğu tabakları masaya koydu. “Aslında kızlarla doğru yaptığımıza çok emindik.”

“Ben monte ederim,” diyerek masaya döndü. “Yapılacak başka işler varsa onları da hallederim.”

“Şefin elinden yemek yemek için geldin sanıyordum.”

“Doğru, şefe saygısızlık yapmayayım,” diyerek masaya oturdu. Tabağı önüne koyulunca gelen kokularla, “Tok olan insanı acıktırır,” dedi.

Aslı, “İltifat ediyorsun,” diyerek kıkırdadı ve tabağı işaret etti. “Tadım yorumlarını bekliyorum. Üniversite sınavından sonra doğru bir tercih yapıp yapmadığımı anlamam lazım.”

“Ne tercihi?”

Çatalıyla yemekten bir lokma alırken güldü. “Polis okuluna girmeden önce şeflik düşünüyordum. Annem çok iyi bir aşçıdır, el lezzeti bana geçmiş. Sezin lisedeyken her gün bana yemek yaptırırdı.”

“Neden aşçılık seçmedin?”

“Silah tutmayı seviyordum. Bizim oralarda her evde bir tüfek asılı olur. Tüfeği elime alınca bile heyecanlanıyordum. Nasıl silah tutmayacaktım?” diyerek gülünce Nizami kaşlarını kaldırdı.

“Neden askerlik seçmedin?”

“O kadar iyi olmadığımı düşündüğüm için,” diyerek tabağı gösterdi. “Hadi, yemiyorsun!”

Nizami bir lokma aldı ve direkt gözlerini açarak Aslı’ya baktı. “Ciddi olamazsın!” Aslı merakla onu izledi. “Hayatımda daha önce bu kadar lezzetli bir tavuk yemedim.” Şebeklik yapıyordu. “Tavuğu ellerinizle yakalayıp kesmişsiniz. Bu el lezzetinin başka açıklaması olamaz.”

Aslı gülerken, “İşin sırrı orası,” demeyi becerebildi.

“Eline sağlık. Gerçekten güzel olmuş,” diyen Nizami şaşkındı. “Ne düşünüyordun bu yemeği yaparken?”

Aslı bunu tebessümle karşıladı çünkü sürekli gülüyordu! Sezin görse *cilveden kırılacaksın* deyip kafasına vururdu. Ağırdan satmalıydı. Tamam, birbirlerinden hoşlanıyorlardı fakat bu sevgili oldukları anlamına gelmiyordu. Gerçi... niye sevgili olsunlardı? Takılıyorlardı.

Şakağını gösterdi. “Bu kafanın içinde neler dönüyor, bir bilsen.”

“Bilmiyorum içerisini. Ben var mıyım oralarda?” diyen soran Nizami kafasının içini görecekmış gibi kenara doğru eğildi. “Gördüm. Kenarda seninle film izliyoruz.”

“Senin yeni *Google* son aramalardan bir cümle mi bu da?”

“Telefonumu izlemediğine eminiz, değil mi?” diyen Nizami sırıtıyordu. Aslı kahkaha atarak elini ağzının üstüne götürdü. Nizami ile sohbet etmesi çok kolaydı. Tıkanıyor gibi hissetmiyordu çünkü konu bir şekilde akıp gidiyordu.

Ağzı laf yapan erkeği zehir olsa da yutmalıydı insan.

“Özel aşçılık yapıyorsan seninle ilgilenmek isterim.” Boğazını temizledi Nizami. “Genel olarak... seninle ilgilenmek isterim ben zaten.”

“Öyle mi?” diyerek dirseklerini masaya yasladı. “Nelerle ilgilenmek istersin mesela?”

Nizami’nin bakışları onun dudaklarına düştü. Bakışları ortamdaki havayı çok hızlı değiştirdi. Aslı’nın dudakları aralandı. Bakışları Nizami’nin dudaklarına değince ikisinin de dudakları cayır cayır yanıyordu. İstek vardı bakışlarında.

Çok tehlikeliydi. Çok ama çok... Zaten aralarında bir çekim vardı fakat böyle harcamak yanlış olurdu. Yemek yiyecek, sohbet edeceklerdi!

Nizami bakışlarını zar zor aldıktan sonra elini şaraba attı ve kana kana içti şarabı. Pek de kaliteliydi. Boğazı yansa da ifadesini bozmadı. “Hiç,” diyerek kapattı konuyu. Açıkçası şu an ilgilenmek istediği şey Aslı’nın dudaklarından ibaretti. Kendisini sapık gibi hissediyordu. “Valla Turan abi de iyi tatil yeri seçti. Karayipler’i kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.”

“Bize sürpriz oldu biliyorsun ki,” dedi Aslı da şaraptan bir yudum alarak. Yutkundu. Az önceki şey de neydi öyle? Resmen aralarında çatırdayan elektriği hissetmişlerdi. “Biz kız tarafıyız.”

“Biz de kız tarafıyız. Yanlış anlaşılma olmasın.”

“Turan devesini hemen yabana atman hoşuma gitti,” dedi Aslı. “Benden keyiflisi yok.”

“Turan devesi de demeyelim yine de.” Gergince etrafa baktı. “Duyuyor olabilir.”

“Korkuyor musunuz cidden?” dedi Aslı merakla. Yemekten bir lokma yedikten sonra ağzında yemek varken konuştu. “Sezin’i üzerse onu bacağın-
dan vurmaya planladım. Hızlı davranacağım. Anlamayacak bile.”

“Neden bacağından?”

“Boyum oraya yetiyor.”

İkisi de kahkaha atmaya başladı. “Sezin’le çok yakınsınız, değil mi? Sen gelmeden önce Sezgin anlatmıştı.”

Aslı’nın suratındaki ifade bozuldu bir an. Sezgin’den nefret ediyordu. “Anlattı mı? Ne güzel.” Gülümseyerek toparladı ifadesini. “Aynı mahallede doğduk. Sezin’siz birkaç günüm vardır çocukluğumda. Yapıştık birbirimize. Sonra o askerliğe başlayınca ayda yılda bir aramaya başladı.”

“Bu yüzden mi tayin istedin?”

“Aslında evet,” dedi Aslı kafasıyla da onaylayarak. Bilal yüzünden tayin almıştı ama Tunceli’ye gelme sebebi Sezin’di. “Onu çok özlemiştim.” Nizami yemeği yerken onu dinlediğini belli eder gibi eliyle işaret etti. “Tunceli’de boşluk olduğunu duyunca hemen buraya istedim tayini. Sonra buraya geldim. İyi ki gelmişim. Bana her şeyini anlatmasına rağmen sizi bana hiç anlatmamıştı. O yüzden başta garipsedim sizi...” Kafası dağılıyordu. Toparlamak için boğazını temizledi. “Yani işinden çok fazla bahsetmez. Kaçırıldığında öğrendim çoğu şeyi.”

“Çok etkilenmiştin.”

“Yani tabii ki. Hele onun videosunu gördükten sonra...” Zar zor yutkundu. Sezin’in yaralarla dolu suratı aklına geldikçe kötü hissediyordu.

Sezin bu konudan hiç bahsetmiyordu. “Korkunçtu o halini görmek. Kim ister ki çocukluğunun işkence çektiğini görmeyi?”

Bordo bereliler olarak işkence eğitimi görüyorlardı. Sezin dayanamasa-
dı bu sorun olurdu. “Haklısın,” demekle yetindi Nizami.

“Sen de o zaman çok yanımda olmuştun. Seni o zaman çok iyi tanıdım, biliyor musun? Acımasız bir adam değilsin.”

Nizami operasyonlarda gözünü kırpmadan boğaz keser, çeşitli işkence-
lerle terörist susturur, sarı torbalarla kapatırken kahkaha atardı. Acımasızlık
onun mesleğinde olması gerekendi. Dışarıya karşı da vicdanlı biri sayılmaz-
dı. Biri ağlasa dönüp bakmazdı. Gamsızdı.

Kafasını eğip çatalın ucunu yemeğinde gezdirdi. “Seninle alakalıydı.”

“Efendim?” dedi Aslı duymadığı için.

Nizami ona baktı. “Seninle alakalıydı,” dedi daha tok bir sesle. “Sen
olduğun için, sen ağladığın için açtım kollarımı. Kimseye açmam.”

Aslı, Nizami’nin bakışlarında bir sıcaklık buldu. İçinde bir kıvılcım
yanmaya başladı. Bu, ona daha önce hissetmediği bir güven duygusunu
veriyordu. Gözleri parladı. Utandı fakat bunu hissettirmemek için cesur
davranmak istedi.

“Yani benden başkasına kollarını açmıyorsan bu fazla havalı bir şey, de-
ğil mi?”

Nizami gözlerini derin bir şekilde Aslı’nın gözlerine dikerken sesinde
bir ciddiyet vardı. “Havalı olmaktan çok teslim olmak gibi bir şey. Kolların
arasındaki insan sana teslimken silahlarını bırakmak istiyorsun.”

“Ben silahları severim,” dedi Aslı aceleyle. “Bence silahlı insanlar da eğ-
lenceli oluyor.”

“Ama ben silah elimdeyken başkası için eğlenceli olduğumu sanmıyorum.”

“Ben bunu ilgi çekici buluyorum.”

“Ben de karanlık buluyorum,” dedi Nizami sakin bir sesle.

Aslı, gülümsemeyi sürdürdü ama gözlerini kaçırmaktan kendini alama-
dı. “Askerliğin dışında bambaşka bir adam olduğunu biliyorum.”

Nizami masanın kenarına yaslanarak, “Bizim gibi insanlar için bağlan-
mak zordur çünkü karanlıktan çıkmayı istemeyiz,” dediğinde sesi yumuşak
bir tondaydı.

Aslı derin bir nefes alarak “Bunu biliyorum,” dedi dalgınca. “Bu hayata
çok da yabancı değilim.”

Sezin’e ulaşmakta zorluk çektiği yıllar yaşamıştı. Arkadaşına bile ulaş-
mak zorken... Devamını düşünemedi. Düşünmekten çekindi. Arkadaşına
bile ulaşmak zorken sevdiğine nasıl ulaşırdı insan?

Nizami bir an düşüncelere daldı. Ciddi olduğu anlar silah elindeyken ve çatışırken geçerliydi. Tim ile daha rahat olsa da içindeki o his eğlenceli hissettirmiyordu. Her an ölümle burun burunalardı. “Gözlerinde bir şey var, Aslı. O karanlığın beni boğmasına izin vermemek için bir ışık.”

Niye bu kadar ciddiydi? Hiç Nizamilik değildi. Ciddi olası mı tutmuştu? Romantik cümlelerdi bunlar fakat... romantik gibi hissettirmiyordu Aslı’ya.

Aslı bu konuşmanın gidişatından kaçmak istedi. Gülerek karşılık verdi. “Anladım. Yani beni yanına almak karanlıkta bir lamba bulmak gibi. Ama dikkat et elektrik gibi çarpabilirim!”

Nizami, onun bu cevabına buruk bir gülümsemeyle yanıt verdi. Uzak durmasını mı ima ediyordu Aslı? “O zaman dikkatli olayım. Zaten kurşunlarla başım yeterince belada bir de elektrik çarpmasıyla ilgilenemem.”

Bu da ne demekti? Aslı’yla ilgilenmek istemiyor muydu? Bir an ne diyeceğini bilemedi Aslı. “Tabii, sen de haklısın. Bir de yeni bir belayla niye uğraşasın?”

İkisinin de kaşları çatıktı şimdi. Ne olduklarını anlayamadılar. Nizami, Aslı’yla oynuyor muydu? Ciddi bir adam olmadığını dinlemişti herkesten. Şimdi bu ciddiyet de neyin nesiydi?

Aslı, Nizami’yi istiyor muydu? *Bu hayatın içini biliyorum ve sana ulaşamayacağım günleri göze alamam* mı diyordu? Ama hayat buydu. Zaten kadınlarla ne zaman konuşsa konuşmalar bu yüzden biterdi. Kimse ömrün sonuna kadar asker yolu gözlemek istemezdi.

“Aslı neden öyle dedin?”

“Nizami sen ne demek istiyorsun?”

Aynı anda konuştukları için güldüler. Nizami kendini toparlayıp lafa girdi.

“Senden hoşlanıyorum,” dedi direkt. Aslı diyeceği şeyi yutmak zorunda kaldı. Tamam... bunu da beklemiyordu tabii. “Seninle konuşmak, gülüşmek ve acaba şakalarımı yanlış anlar mı diye düşünmeden rahatça davranmak güzel. İçindeki karanlıkta eğlenen bir adamım ama senin gibi bir ışık bana daha çok keyif veriyor.”

“Bana da,” dedi Aslı ve ne diyeceğini bilemez gibi kalınca Nizami’nin kaşları çatıldı. Hoşlanan tek kişi olduğunu fark etmek hoş değildi. Aslı bu sessizliği anlayınca, “Ben de!” diye bağırdı. “Ben de hoşlanıyorum. Tabii ki hoşlanıyorum. Nizami, Allah aşkına!”

“Güzel çünkü bunu yapmam için bilmem gerekiyordu,” diyen Nizami birden ayağa kalktı.

Aslı çatalını bırakıp ayaktaki Nizami’ye garip garip baktı. “Neyi?”

Nizami onu belinden tutarak ayağa kaldırdı ve dudaklarına yapışmadan önce, “Kapıda seni gördüğüm andan beri yapmak istediğim şeyi,” diye fısıldadı.

Aslı içindeki heyecanı hissederek gözlerini kapadı. Başlangıçta nazik ve temkinli bir öpücüktü ama sonra derin bir çekimle birbirlerine daha da yaklaştılar. Öpüşmeleri birbirlerinin ruhlarına dokunan bir sıcaklıkla doluydu. Zaman geçtikçe öpüşmeleri daha tutkulu hale geldi.

Nizami kendini durduramayacak gibi hissetse de Aslı halinden memnundu. Bir elini Nizami’nin ensesine sarıp kendisine daha da çekti. Nizami’nin eli Aslı’nın belini okşayarak aşağıya inecek gibi oldu ama kontrolü kaybetmemek için birden geri çekildi.

“Bu kadar hızlı başlamak müthiş bir hata olabilir,” diye fısıldadı kızın dudakları üzerine.

“Kesinlikle,” dedi Aslı nefes nefese. “Çok büyük bir hata olur hem de.”

“Haklısın,” dedi Nizami. Sonra derin bir nefes aldı. “Haklısın.” Gözlerini kapatarak kızın belindeki elini çekti. “Bayağı haklısın. Bu kadar haklı olman da canımı sıktı.”

“Benim de sıktı,” dedi Aslı saçlarını ensesinden çekip uzaklaşırken. Sıcaktı! Çok ama çok sıcaktı. “Haklı olmak da hiç güzel bir şey değilmiş.”

Nizami dudakları arasından bir nefes sesi çıkardı. “Şu televizyonu monte edeyim,” diyerek kapattı konuyu.

Aslı, “Ben de malzemeleri getireyim,” diyerek birkaç adım attı. “Sen de şey yaparsın.”

“Aynen.”

Aslı kapıdan çıkmadan önce az önceki anın yoğunluğunu kaybetti ve geri döndü. “Nizami... bundan sonra ne olacak?”

“Bilmiyorum,” dedi hafif bir gülümsemeyle. “Sanırım biraz daha zaman geçirmemiz gerekecek.”

Aslı dikkatle ona baktı. “Zaman... her şeyi güzelleştirir mi?”

“Seni daha da güzelleştiriyor. Bizi de güzelleştirir,” dedi Nizami her ne kadar çok daha fazlasını istese de. Aslı’nın hızlı gitmekten hoşlanmayacağını anladığı için dinlenerek ilerlemeye karar vermişti. “Bizden çok güzel olur.”

Aslı sadece gülümseyerek odadan çıktı.

Göktuğ & Melike Nisan

Melike Nisan ofladı ve telefonunu çıkardı. Furkan Uraz oturma odasındaki masaya gömülmüş, saatlerdir ders çalışıyordu. Abisinin ders çalışması dünyanın en sıkıcı işiydi.

Sabahtan beri beraber vakit geçirip gülüşmeler de ders çalışma saati gelince Furkan Uraz ona sessiz olmasını söylüyordu. Abisi TUS kitaplarına gömüldükten sonra dünyanın en ciddi insanı oluyordu.

Telefonda biraz takılmaya başladı. Sosyal medyadan birkaç arkadaşının yeni attığı gönderilere yorum attı, hikâyeleri izledi. Yukarıdan bir mesaj düşünce dikkati dağıldı.

Gök: Penguenler kayarken
havada dönebiliyorlarmış. (19.22)

Ağzından çıkan gülüşe engel olamadı. Birden abisine baktı. Furkan Uraz kulağındaki kulaklıklarla başka bir diyardaydı. Melike usulca Turanların yatak odasına geçti.

Telefonu kenara koyup parkenin üzerinde kaydı ve havaya zıplayıp dönmeye çalıştı. Olmadı. Bir daha denedi. Sonra bir daha denedi. En sonunda becerdiğinde gülmek üzereyken, “Melike, o ses ne?” diye bağırان sesle elini ağzının üstüne kapattı.

Birden yatağa oturdu. “Bir şey yok. Telefon düştü yere!” dedi abisine.

“Yemek sipariş et!” diye bağırdı Furkan çalışma alanına geri kurulurken. “Kurt gibi açım!”

“Param yok!”

“Daha dün verdim, ne ara harcadın?”

“İşlerim vardı.”

“O parayı bir günde bitiremezsin!”

“O zaman kız kardeş olmanın anlamı kalmıyor!”

Ses kesilince Melike kitabı kenara fırlatıp yatağa uzandı ve telefonu eline aldı.

Melike Nisan: Onu ben de yapabiliyorum. (19.37)

Göktuğ sırtını yavaşça geriye yasladı, üç lokmada bitirdiği dürümünün kağıdını çöp kutusunun içine fırlattı. “Basket,” diye fısıldarken cebindeki telefonu çıkarıp mesajı okudu.

Turanların evine yakın bir parktaydı. İnsanlar köpeklerini gezdirmeye ya da koşu yapmaya çıkmıştı. Göktuğ ise et dürüm en iyi nerede yenir diye düşünüp bu parkı seçmişti.

Gök: *On beş dakikadır havada dönmeye mi çalışıyordun? (19.38)*

Telefonu bankın üzerine bırakıp diğer dürümü aldı eline. Kaydıraktan kayan çocuk dik dik kendisine baktı. Çocuğa gözlerini kısarak baktı. Çocuk da ona gözlerini kısıncı birden gözlerini kocaman açtı. Çocuk korkarak koşmaya ve Göktuğ'dan uzaklaşmaya başladı. "Çocuklar çok salak."

Melike Nisan: *Kayarak dönmeye çalışıyordum.*

Göktuğ ağzındaki lokmayı yutup iki eliyle telefonu tuttu.

Gök: *İneklerin de en yakın arkadaşları olduğunu biliyor muydun? Ve eğer bir inek en yakın arkadaşından ayrı kalırsa depresyona girermiş.*

Melike yüzüstü yatağa dönüp dirsekleri üzerinde doğruldu ve kıkırdarak mesaj yazmaya başladı.

Melike Nisan: *Ne alaka?*

Gök: *Depresyondayım.*

Melike Nisan: *İnek misin?*

Gök: *Depresyonda olduğuma göre?*

Melike Nisan bir an ne yazacağını bilemedi. Parmakları ekranda durdu fakat dokunamadı. Göktuğ da *yazıyor...* kısmına bakıp mesajın gelmesini bekledi.

Melike Nisan: *En yakın arkadaşın ben miyim?*

Gök: *Özgür'den sonra.*

Gök: *Özgür senin en yakın arkadaşım olduğunu duysa kahrından ölürdü :D*

Melike Nisan: *O zaman sadece yakın arkadaşınım?*

Gök: *Bazen iki tane en yakın arkadaş olabilir insanın.*

Melike Nisan: *İkinci olmam. Tercihim değil.*

Gök: *Tamam sen de kankim ol. İneğin kankisi?*

Melike sırtıtarak denize bakan hüzünlü inek *stickeri* gönderince Göktuğ silahı yere yaslayıp hüzünle alayın bahçesine baktığı fotoğrafının *stickerini* attı.

Gök: *Gördün mü? Benziyoruz ineklerle.*

Melike *stickerin* komikliğine ve Göktuğ'un suratındaki hüzne kahkaha atmaktan nefesi kesilirken birkaç dakika cevapsız kaldı. O sırada Göktuğ parkta etrafa bakındı. Canı çok sıkılıyordu. Buraya gelme sebebini hatırladı.

Gök: *Sizin evin oradaki parkta patates çikolatalı süt yapalım mı?*

Melike Nisan kafasını kaldırıp mesaja baktı. Derin bir nefes aldı.

Melike Nisan: *Geliyorum.*

Dakikalar sonra Melike Nisan, İlayda'yla yemek yiyeceğini ama abisinin yemeğini eve göndereceğini söyleyerek evden çıkmıştı. Telefonda en yakın pizzacıyı arayıp eve sipariş ederken parka yürüyordu.

Yavaş adımlarla parka girdiğinde Göktuğ'u banklardan birinde ince bir ceketle birlikte otururken buldu. Kendisinin üstünde kalın bir mont, kocaman bir bere, yüzünün görünmeyeceği atkı ve altında pembe pijaması vardı. "Senin derin gergedan derisi mi? Üşümüyor musun?"

Göktuğ gelen sesle kafasını kaldırıp başındaki kıza baktı. Melike'nin burnunun ucu kıpkırmızıydı. Ellerini cebine sokmuş, ağzını atkısının altına saklamıştı. Kafasındaki turuncu beresiyle komik görünüyordu.

"İnek derisi," diye sırttı Göktuğ. "En yakın kankim yaklaşınca ısınıyorum. Bunu söylememiş miydim?"

"Parkta patates ve çikolatalı süt *date* yaptığın en yakın kankin?" Melike gülerek onun yanına kuruldu.

"Beğenemedin mi? Marjinaliz diyorum kızım. Bize aksi yakışmaz." Kenardaki poşetten patates kutusunu çıkardı ve salladı. "Vatana hizmet ederken türlü kombinasyonlar deniyoruz."

“Hem vatana hizmet hem mideye eziyet,” diyen Melike’yle gülüşüler. Sütleri de çıkardığında Melike Nisan patatesi açtı. Dişlerine iki patates geçirip sütleri açmaya başlayan Göktuğ’un ona bakmasını bekledi.

Komik bir surat ifadesiyle fındık faresi gibi beklemeye başladı.

Göz göze geldiklerinde Göktuğ bir an donup kaldıktan sonra elini dizine vurarak kahkaha atmaya başladı. Melike’nin suratındaki ifadeyle elindeki sürü dökecekken zar zor kenara koydu ve nefes almaya çalıştı.

“Ne yapıyorsun?”

“İneğe kankilik.”

Göktuğ patateslerden iki tanesini burnuna sokunca Melike’nin gözleri kocaman oldu. Gülüşünü durduramıyordu. “Saçmalama!” Göktuğ telefonunu çıkarınca kahkahalarını durduramadan fotoğraf çekindiler.

En sonunda ikisi de patatesleri ağzına attı. Göktuğ burnundan çıkardığı patatesleri yemişti... Melike iğrense de bunu konu etmedi. Hem üşüyordu hem de açtı! Göktuğ’un uzattığı sütü aldı. “Bu lezzet nasıl aklına geldi?” diye sorarken süttten bir yudum aldı.

Göktuğ, süt kutusunu havada çevirip ciddi bir ses tonuyla, “Stratejik beyin gücü, Melike Hanım,” dedi. “Askerler her şeyi planlar. Karnımızı doyurmak bile taktik işidir.”

Melike süt kutusunu bırakıp ona kaşlarını kaldırarak baktı. “Ever, tabii. Taktik işini anladım. Peki... patatesleri burna sokmak da bir savaş stratejisi mi?”

Göktuğ sırtarak gözlerini devirdi. “O düşmanı şaşırtma taktiği.”

Melike kahkahasını tutamayarak başını iki yana salladı. “Bunu bir gün abime açıklarken görmeyi çok isterim. *Turan Komutan’ım, düşmanla karşılaştık. Ama ben burun taktiğini uyguladım, sonra da çikolatalı sütle moral depoladık. Abim seni doğduğuna pişman ederdi.*”

“Abini karıştırmamak?” diye gergince sırtan Göktuğ patateslerden ağzına sıkıştırıp çikolatalı süttten içti. “Hem bu sütle patates kombinasyonu öyle sıradan insan işine benzemez. Belki o da beni takdir eder.”

“Abimi Sezin abla konusunda o kadar sıkıştırdın ki seni gördüğün yerde patatesleri burnuna değil başka yerlerine sokacak...”

Omuz silkti Göktuğ. “Olur öyle şeyler.”

İkisi de sessizleşip etrafı izlerken Melike Nisan, “Biz burada üşürken onların güneşlenip yüzmesi gerçeği?” diye fısıldadı.

“Bu gerçeği hazmetmesi çok zor,” dedi Göktuğ gözlerini kapatarak. “Düşününce deliriyorum.”

“Peki sen?” diyen Melike ile ona baktı. “İster miydin bir tatil?”

Bakışları Melike’nin suratına döndü. Çikolatalı sütü içerken mavi gözlerini dikmiş, masumca kendisine bakıyordu. “Gözlerin ne kadar güzel...” Birden söyledi. Aslında böyle bir şey söylemeyi kendi de beklemiyordu.

Melike gülerek ona baktı. “Teşekkür ederim ya... Annem sağ olsun. Genetik olarak şanslı çocuklarız.”

“Genetik piyango sana vurmuş,” dedi Göktuğ ayaklarını ileri uzatırken. Hafifçe öne doğru bedenini kaydırıp kafasını sandalyenin sırt kısmına yasladı. “Diğerleri senin kadar şanslı değilmiş.”

“Abilerimin hakkını yemeyelim.”

“Onlardan daha güzelsin.”

“Bence de güzelim. O zaman niye Mert bana mesaj atmıyor?” diyen Melike dudaklarını büzdü. Onun gibi banka kafasını koyacak kadar kaydı ve ayaklarını ileri uzattı.

“Eski sevgilin mi?”

“Evet.”

“Ona mı âşıksın?” diye sordu Göktuğ gökyüzüne bakarken.

“İy, hayır!”

“Neden mesaj atmasını istiyorsun?”

“Çünkü ben birilerinin köpek gibi geri döneceği güzellikte bir kızım. Ona sen en iyilerine layıksın demiştin. En iyi olan benim. Niye başka kızlarla konuşuyor da bana yazmıyor?”

“Yazınca ne olacak?”

“Onu bir daha reddedeceğim,” diyen Melike gülmeye başladı.

“Hayatımda hiç âşık olmadım,” dedi Göktuğ da gülerek. “Nasıl bir şey onu bile bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum.” Yan yana gökyüzüne baktılar. Hiç yıldız yoktu. Karanlıktı. “Aşk nerede? Aşk orada mı? Aşk burada mı? Nerede! Aşk hangisinde?” Göktuğ ona garip garip bakarken gülmeye başladı. Melike ise sırtarak gökyüzüne bakmaya devam etti. Kendi kendine çok eğleniyordu.

“Belki aşk buralarda değildir.”

“Belki de uzaktadır,” dedi Göktuğ dalgınca.

Melike dudaklarını büzdü. “Ya bizim için aşk yoksa?”

“Bulmak lazım.”

“Yaşamak lazım.”

“Tutmak lazım.”

“Bırakmamak lazım.”

Sonra birden birbirlerine bakıp aynı anda güldüler. “İy, ne aşkı be?” diyen Göktuğ’a, “Allah korusun!” dedi Melike boğazındaki yumruyu zor yutkunarak. Neden oradaydı ve neden böyle hissettirmişti, bilmiyordu.

Gökyüzüne dönüp yüzlerini buruşturdular. “Âşık olmak için fazla neşeliyiz!”

Göktuğ derin bir nefes alıp rahatlarken Melike kaşlarını çatıp gözlerini kapattı. Hiç de rahat hissetmiyordu.

32. SAVAŞLAR VE SIRLAR

Sezin Kaza.

26 Ocak 2022. Tunceli.

“Turan, hediyelerin olduğu valizi unuttun!” diye bağırıp ona döndüm aceleyle. Turan aynı anda dört valiz ve kolları altına aldığı iki çantayla asansöre yeni binmişken bakışlarını bana çevirdi.

“Ne hediye valizi?”

“Kızlara, çocuklara falan...” diye geçiştirdim. Balayındayken ne alsam onu kime aldın diyerek başımda dikiliyordu. Ondan gizli aldığım şeylere küçük bir valiz hazırlamıştım.

“Valiz olacak kadar hediye mi aldın?” diye bıkkınca sordu. “Bagajda sadece bunlar vardı. Hediye valizi falan bilmem. Arabada da görürsem çöpe atarım.”

“Sen görme diye koltukların altına sıkıştırdım,” dedim masumca. “Bir koşu al gel aşkım. Ben de bunları yukarı çıkarayım. Hadi sevgilim. Köcam!”

Göz devirdi. “Başlayacağım çocuğuna, valizine!” diye sinirle konuşsa da ikna olduğunu biliyordum. Asansörden çıkıp gitti.

“Çok konuşma eşek!” diye bağırdım ardından. Asansörle evimizin olduğu kata çıkıp valizleri asansörden indirirken çantamdaki telefonun çaldığını duydum. “Of, şimdi değil!” diye bağırdım asansör yüksek sesle kapının kapanmadığı uyarısını verirken.

İki saniye bekleyemiyordu asansör de... Gideceği işi mi vardı, kocası mı vardı, çocuğu mu vardı? Zar zar bağıırıyordu!

“Sen de bir sus!” diye öfkeyle asansöre bağırdım.

Kafayı kırma işinin bokunu çıkarınca kızlar...

Telefon sustu fakat birkaç saniye sonra tekrardan çalmaya başladı. Asansör kapısına ayağımı koyup telefonu çıkardım.

Serdar Albay...

“Komutanım?” dedim sinirim balon gibi sönerken. “Buyurun?”

“Tunceli’ye geldiniz mi?” Gergin sesiyle kaşlarım çatıldı.

“Evet, şimdi eve giriyorduk. Bir sorun mu var?” diye sorarken evimizin kapısı açıldı.

Bakışlarım yavaşça yukarı kalktı. Melike beni gördüğü gibi kocaman gülüp, “Yengem!” diye bağırdı fakat elimi kaldırıp onu durdurdum. Olduğu yerde kalakaldı.

Bir saniye görümce... Komutan telefodayken sen oyun dışısın. Zaten seni de çok sevmemeye çalışıyoruz. Annene çekmiş olabilirsin. Allah korusun! Ananı da hiç sevmeyiz.

“Yanında biri var mı?”

“Turan aşağıda.”

“Yalnız kal. Bir şey konuşacağız.”

Melike’yi kenara itmeden önce asansörün içini gösterdim. Valizleri içeri almasını anlamış olmalıydı. Furkan Uraz ben eve girince oturma odasından çıktı. Ona da kız kardeşini işaret ettim. “Yardım et Melike’ye,” deyince dışarı yöneldi.

Hızlı adımlarla yatak odasına girdim ve kapıyı kapatıp kilitledim. “Yalnızım şu an.”

“Beni iyi dinle. Bu sen ve benim aramda olacak.”

“Tabii.”

“Heykelin ne işe yaradığı belli oldu. Mücevher konusunda haklıydınız. Herkes mücevherin peşinde.” Sanki karşımdaymış gibi hızlıca kafamı salladım. Evet, anlayabiliyordum. “İçeride büyük bir açık var. Bu açığın sebebi anlamadan gizli bir operasyon yönetmemiz gerekecek.”

Sessizlik oldu aramızda. “Komutanım, Turan da gelince biz hemen alaya-”

“Beni dinle,” diye kesti lafımı. Kaslarım çatıldı. Niye sert ve aceleliydi? “Bu operasyonun asıl amacı sen ve benim aramda, Sezin. Anladın mı?”

“Ben... Anlıyorum. Evet.”

“Benimle bağlantılı tanıdığın tek bir isim var.”

“Evet,” dedim kaslarım kaskatı olurken.

Hayalet. En azından o kendisine böyle diyor.

Hayalet’i Serdar Komutan evine bir kez dosya istediği için gittiğimde tanımıştım. Keleş Timi ilk kurulduğu zamanlardaydı. Hayalet isimli adamın gerçek ismi neydi bilmiyordum. Evin içerisinde bile güneş gözlüğü takan, Serdar Albay’la aynı yaşlarda, oldukça kalın sesli, kısa bir adamdı. Çok kısa bir süre oturma şansımız olmuştu. Oturduğumuz kısacık vakitte Serdar Komutan’ın Hayalet’e ne kadar güvendiğini çözmüştüm.

“Mücevher onda.”

“Komutanım ne oluyor? Neden mücevheri alaydan çıkardınız?”

“Zamanı geldiğinde mücevheri ondan alacaksın. Birbirinizi bulmanız gerekecek.”

Düşünceler kafamın içinde dönerken gözlerimi kapattım. Alnımı sertçe sıvazladım. “Sidar...” diye fısıldadım. “Sidar mı konu? Kimden kaçıyoruz?”

“Şılan’ı almaya gittiğiniz evdeki konuşmayı defalarca dinledim. Ses tanıdık gelmişti.”

“Kim olduğunu biliyor musunuz?” Elimi ağzımın üstüne götürüp beklemeye başladım. Gerginlik damarlarıma kadar sızmıştı.

“Biliyorum,” dedi albay sıkıntıyla. Yüzüm donakalırken ne diyeceğimi bilemedim. “Ve o da benim bildiğimi biliyor.”

Siktir.

“Ne?”

“Heykeli konvoyla birlikte teslim edeceğim. Üç saat sonra bana ulaşmanız gerek. Ulaşamazsanız...”

“Ulaşamazsak?”

“Beni bulacaksınız,” diye sert bir sesle konuşunca yüzümü sertçe sıvazladım. “Çok fazla konuşamam. Az bir vaktim kaldı. Dikkat dağıtmamız gerek.”

Sikeyim, neler oluyordu?

Kapım çalınınca kafam sertçe kapıya döndü. “Kaza?” Turan’dı. Bir kapıya bir aynaya baktım. Yüzümdeki ifadenin soğukluğuna kendim bile üşüdüm.

Albay aslında mücevheri Hayalet’e vermiş ve mücevherin olmadığı heykeli teslim etmek üzere yola çıkmıştı. Sidar’ın kim olduğunu biliyordu ve Sidar da onun bildiğini biliyordu.

Sidar yolunu keserse, albayın bu heykeli teslim edeceğini söylediği askeri birlikte açık var demekti. Serdar Albay kendini öne atıyordu. Olacakları görmesi için tek yol buydu.

Dudaklarım aralandı ama ben konuşmadan albay araya girdi. “Bu durum hassas bir konu. Turan’a heykeli teslim etmeye gidişim dışında hiçbir şey söylemeyeceksin. Operasyonu Turan değil, sen yöneteceksin.”

Kapıya doğru ilerledim, kapıyı açtım ve albay konuşurken yere bakarak pencerenin önüne doğru yürüdüm. “Bu konuda tamamen sessiz kalman gerekiyor. Ona belli etmemen önemli. Bu iş bitmeden ona bir şey deme.” Derin bir nefes aldı. “Sabah resmi yazı geldi.”

Odanın ortasındaki Turan kazağını çıkarırken kaşları çatıktı. Kapıyı gösterdi eliyle ve kısık bir sesle konuştu. “Niye kilitledin?”

“Evet, Serdar Komutan’ım?” dedim Turan kiminle konuştuğumu anlatsın diye. Kaşlarını kaldırıp merakla baktı. Albayın neler dediğini duymadığı için *ne oldu* der gibi bir el işareti yaptı.

Turan bana dikkatle bakarken kulağımdaki ses tekrar konuştu. “Turan Alp Akkurt, süresiz bir şekilde görevden uzaklaştırıldı.”

Son darbe hızlıydı.

“Keleş Timi tekrardan senin komutana geçti.”

Elimde tuttuğum telefon ağırlaştı. İçimdeki korku ve yük beni boğacak gibiydi. Kendimi soğukkanlı olmaya zorladım.

Ne?

Görevden... Anlayamadım. Keleş Timi benim komutam... Düşünmem gerekiyordu. Ona belli etmemen önemli. Ama nasıl?

Yüzümdeki ifadeyi bozmadan, “Emredersiniz komutanım,” dedim gür bir sesle. İçimdeki çocuk acılı çığlıklar atarken yapabildiğim tek şey, “Biz de birazdan alaya geçeceğiz. İyi yolculuklar,” demek oldu.

“Dikkatli olun kızım,” dedi yalnızca.

Telefonu kapattıktan sonra Turan’a döndüm. “Albay,” dedim gülerek. “Heykel ve mücevheri incelenmesi için teslim edecekmiş. Bizim de alaya dönmemizi söyledi,” diye açıkladım.

Yüzündeki karanlık ve meraklı ifade hafifçe rahatladı. Dudakları arasından rahat bir nefes çıktı. En sonunda, “Çok şükür,” diyerek güldü. “Vücut tatil değil, çatışma ve gerginlik istiyor. Özledim dağları.” Yüzünü buruşturdu. “Bunu söyleyeceğimi hayatta düşünmezdim ama o garip herifleri bile özledim.”

O yanımdan geçip dolabını açarken gülümsedim. Bakışlarım donakılırken zar zor yutkundum.

Turan Alp Akkurt, süresiz bir şekilde görevden uzaklaştırıldı.

Firuze beni dinlememişti. Gerçekten de raporu imzalamış, Turan’ın tüm emeklerini bir kerede gözden çıkarmıştı. Süresiz bir şekilde uzaklaştırılmak, Turan tekrar göreve çağırılana kadar görevde olmayacak demektir.

Keleş Timi tekrardan senin komutana geçti.

Yere bakarken ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Bir strateji, bir yol, bir çıkış... Bir şey lazımdı. Yapmak istediğim şeyler hiç edilmişti.

Elinden her şey alınan çocukları bilirim. Onlar, zorlukları iliklerine kadar hisseder ama vazgeçmezler. Kırıldıkları yerden filizlenirler.

Elinden her şey alınan çocukları bilirim. Her şeylerini yitirdikleri an bir dönüm noktasıdır. Kaybettikleri dünyayı kendi elleriyle yeniden inşa ederler. Savaşarak büyürler. Her adımları, sessiz bir zaferdir.

Onlar için hayatta kalmak, sadece nefes almak değildir. Savaşmaktır, kazanmaktır, yaralanmaktır.

Elinden her şey alınan çocukları bilirim. Biri ben, biri karşımdaki güçlü adam çünkü.

Ve ben hayatımda ilk kez nasıl bir savaş vereceğimizi bilmiyorum.

33. KIRILAN EN GERÇEK KEMİK

26 Ocak 2022. Tunceli.

*B*ana parlak gözlerle bakan koca adamı hatırlıyorum. Küçük bir çocuk aslında. Bakışları, eve gelen ilk oyun arkadaşını bahçede gezdiren beş yaşındaki çocuk kadar heyecanlı. O adamın dudaklarına yapıştıktan sonra dudaklarımdan dökülüyor sözcükler.

"Sana hayal değil gerçeklik vaat ediyorum. Aklının ucundan geçmeyen her şeyi yaşayacağız. Ben, sen ve yaşayacağımız her şey gerçek."

Bir yalanla kırdım en gerçek kemiğini.

Çatırdayan bir sır, acıyan bir doğru. Gözlerime bakınca ve bir şeyler olduğunu anlayınca bakamıyorum o bahçedeki çocuğa.

Bir yalanla sırt çevirdim vadettiklerime.

Söylesem şimdi, döksem gerçeği dudaklarımdan... yine de bana güvenebilir misin?

"Görevden uzaklaştırılmışsın, Alp. Bunca zaman çabaladığın her şeyi, hayallerini, silahını, apoletini tek bir imzayla gözden çıkarmış annen. Elini tutmamış, acını umursamamış, seni düşünmemiş. Bense... koruyamamışım seni."

Yine aynı bakabilir misin bana? Bilmiyorum. Yaşayacağın hayal kırıklığını nasıl tamir ederim bilemiyorum.

Bir kere kırıldıysa bir şeyler... yeniden nasıl inşa edilir ki?

Bir yalanla yıktım tüm gerçek duvarları.

Kapım çalındığında kapı arkasındaki sesi duydum. "Sezin Komutan'ım." Şükrü'ydü.

Alaydaydık. Biz buraya geldiğimizde albay, konvoyla birlikte heykeli temsil edecekmiş gibi yola çıkmalı on beş dakika olmuştu. Yanında da Özgür ve Serkan'ı götürmüştü. Beni aramasının üstünden bir buçuk saat geçmişti. Geriye yalnızca bir buçuk saatimiz kalmıştı.

Gözlerim aynadan ayrılmadı. Cevapsız bıraktım onu.

"Komutanım yaklaşık yirmi beş dakikadır oradasınız. İyi misiniz?"

"Buradayım," dedim kısaca. İyi değilim ama buradayım. Burada olacağım.

"Ortada ne döndüğünü bilmiyorum," dedi ilk önce. Sesindeki karmaşayı duyunca bakışlarım yavaşça kapalı kapıya döndü. "İçimde bir sıkıntı var."

Kaşlarım yavaşça çatılırken ellerimi lavabo mermerinden çektim. "Sanki... bir şeyler değişiyor."

Burada kendimi kilitlemek bir şeyi değiştirmeyecekti. Keleş'in başındaydım, Turan halen timin başında dursa da onlarla olması gereken bendim.

Yapamazsın, Seziş. Onun önüne geçemezsin. Önceden bu konu seni sevin-direbilirdi fakat şimdi Turan, Keleş'i bu kadar benimsemişken ve özlemişken... yapamayacaksın. Komutayı istemiyorsun, Turan'ın mutlu olmasını istiyorsun.

Derin bir nefes alarak kapı koluna asıldım ve sertçe açtım. Karşımdaki Şükrü'nün bakışları direkt yüzüme çevrildi. "Turan Komutan'ın nerede?"

"Odasında, komutanım."

Yüzünde gezindi bakışlarım. İçindeki sıkıntıyı görebiliyordum. O sıkıntının bilmem kaç katı göğsümde filizleniyor, büyüyor, tenimden taşıyor, yüzüme yansıyor. Bunun önüne geçmek için, "Kubat'la derdinizi çözdünüz mü?" diye sordum birden.

Yüzünde bunu beklemediği belli olan bocalama göründü. "Efendim?"

"Kubat, sen, Ziyafet."

"Ya komutanım," diyerek yüzünü yere eğdi ve güldü. "Herifin ismini hafızadan silmiştim. Hatırlatmanız hoş olmadı."

"Yüz yüzeydiniz az önce."

Sırıtarak ensesine götürdü elini. "Yine de ismi sinirsel anlamda beni etkiliyor."

Gülerek önünden geçtim ve toplantı odasına doğru yürümeye başladım. O da yanı başımda yürürken, "Konuşamadık ama... siz nasılsınız?" diye sordu.

"Evliyim," dedim düz bir sesle.

Kahkaha attı. "Turan Komutan'ın yanına gidince *oğlum etrafımda dolaşıp durmayın, evliyim ben* gibi bir tepki verdi. Ortaklaşa bir karar alıp evli olduğunuzu belirtmeye mi karar verdiniz?"

"Belirtmemize gerek yok, biz zaten evliyiz."

O gülünce ben de sırtarak toplantı odasından içeri girdim. Masanın etrafında oturan Fırat abi, Kubat, Göktuğ ve Nizami kapıya döndü. Hepsi ayaklanınca ve selama durunca yüzümdeki sırıtma dondu. "Ne yapıyorsunuz siz?" diye çıktığımda hepsi birbirine baktı. Anlamaz gibi yüzlerine baktım. Gözlerindeki sorguları görüyordum. "Ne?"

Kubat, "Biz... biliyoruz," deyince, "Neyi?" diye gergince ona döndüm.

Biliyorlar. Tim komutasının sende olduğunu biliyorlar. Peki Turan'ın uzaklaştırıldığını?

Kubat dudaklarını kapatınca Fırat abi, "Timin komutasının kimde olduğunu," diyerek bir kerede o ateş gibi havayı bıçakla kesti. Artık herkesin üzerinde çivi gibi soğuk hissedilebilir düzeydeydi.

Kapıya baktım hızla. Turan'ın duymaması gerekiyordu. O alaydayken tetikte olmalıydım. Tekrar onlara döndüm. "Nereden biliyorsunuz?"

"Gördüm," diyen Göktuğ'a döndüm. Olduğu yerde durmakta zorlanıyormuş gibi ofladı. "Albayın masasının üstünde rapor açıktı. Yazıyı gördüm."

"Ve herkese yetiştirdin mi ayaklı gazete gibi?"

"Bunun saklamamız gereken bir şey olduğunu bilmiyordum!" diye gergince sesini yükseltti.

"O sesinin düzeyini kıs, Alacak," diye dişlerim arasından konuşunca korkuyla yutkundu. Bakışlarım katı bir tavırla Kubat'a döndü. "Sizden başka kim biliyor?"

"Özgür ve Serkan," dedi Kubat.

"Başka kimse..." diye bastırdım. "Kimse!" diye bağırınca bakışlarını benden çekip yere diktiler. "Duymayacak. Anlıyor musunuz?"

"Kimden emir alacağız?" diye sordu Nizami gergince dikleşerek.

"Turan Komutan'ınızdan," dedim net bir sesle. "Operasyonun bana ait olduğunu bilmeyecek."

"Fakat albay, Turan Komutan'ın askerlikten uzaklaştırıldığı söyledi. Emirleri sizden alacağız."

"Bu benim emrim! Turan Komutan'ınızın ağzından çıkan her emri yerine getireceksiniz," dedim sert bir sesle.

Tehlikeli bir karar, Seziş. Başının yanabileceği bir karar.

Umurumda değildi. Turan'ın hissetmemesi, bilmemesi, anlamaması bundan sonraki tek gayemdi.

"Ama albay..."

"Albay operasyona katılacağını da söyledi mi?" Duraksadılar. "Turan'ın bize eşlik edeceğini, hiçbir şeyi ona yansıtmayacağını da söyledi mi?"

"Söyledi," dedi Kubat. "Biliyoruz. Biz Turan Komutan'ın yıkılmasına izin vermeyeceğiz. Albay ne dediyse aklımızda." Derin bir nefes aldı. "Turan'ın öğrenmemesi için her şeyi yapacağız. Operasyon bitene kadar emir sizden, laf sizden. Bize albaydan gelen emir de bu."

Keleş aile, Seziş. Değişmiyor. Günler ve hatta aylar geçiyor ama bu çocuklar ne olduğunuzu unutmuyor.

Kapı açılınca hepimiz kapıya döndük. Turan ciddi bir surat ifadesiyle içeri girdiğinde yüzümdeki ifadeyi sildim. "Durum ne?" diye sorduğumda

bakışlarını önce bende dikkatle gezdirdi. Sonrasında sakince arkamda kalanlara baktı. Bakışlarındaki ifadede karmaşa dolaşıyordu. Kokusunu duya-bileceğim kadar somut, elimle tutamayacağım kadar uzaktı.

“Yolu yarılamışlar. *Tahrir’in yanında olan şu Roşi denilen adamın ismini bulun, dedi.*”

Arkamı dönüp baktığımda hiçbirinin kımıldamadığını, dikkatle Turan’a baktığını gördüm. Suratları makine gibiydi. Tek bir ifadeye benzer bir şey görünmüyordu.

Turan’ın emrine uymayı istemediklerini anlayabiliyor musun, Seziş? Sebebi belli. Başları yansın istemiyorlar.

“Neyi bekliyorsunuz?” diye sorunca bakışlarını bana çeviren ilk kişi Nizami oldu.

“Roşi,” dedi ve beklenmedik bir hızla arkasını döndü. “Roşi... Bilmiyorum. Gizli ajanlara bir duyuru bildirmek doğru olabilir,” diyerek bilgisayara yönelince Göktuğ boğazını temizleyerek onun yanına gitti. Doğaçlama mı gidecektik yoksa zaten yazılı olanla mı baş edecektik onu bilemiyordum.

“Bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Bir isme karşılık olabilir mi?” diye soran Göktuğ da diğer bilgisayarın başına oturdu.

“Sen Siirt’te Tahrir’in yakınlarındayken bu Roşi denilen adam hakkında gözüne batan neydi, Nizami?” diye soran Turan birkaç adımda Göktuğ’un oturduğu sandalyenin arkasına geçti. Ellerini sandalyeye dayadı.

“Komutanım, Roşi denilen adam Tahrir’in yanından ayrılmadı. Herkes kapının önünde ya da binanın dışında silahlanmış beklerken Roşi, Tahrir ile içerideydi.”

“Yüzünü gördün mü?” diye sordu Turan.

“Ağızlarını maskeyle kapatıyorlardı,” dedi Nizami.

“İlk gördüğünde ne düşündün?” diye sordu Turan sorgulayıcı bir şekilde.

“Takviyeci olduğunu düşündüm.”

“Sağlık?” diye sorguladı.

“Mermi,” dedi Nizami sert bir sesle. “Tahrir’in elinde silah ve mermi stoğu kalmamış gibiydi. Birbirlerine mermileri dikkadi harcamalarını söylüyorlardı ve birkaçında silah yoktu.”

“Örgütlere destek sağlayan kendisi. Stoğunun bitmesi imkânsız,” diyen Fırat abi çenesini kaşıdı. “Örgütler kafa tutmuş olabilir mi?”

“Yorgi de öldü,” dedi Şükrü kollarını göğsünde bağlarken. “Yorgi kaybolunca... başka biri çıkmış olabilir mi?”

“Yok, aralarında o kadar zeki piç yok,” dedi Kubat.

“Ya aralarında değilse?” diye sordum bakışlarımı direkt Turan’a çevirirken. “Ya Tahrir’in yanındaysa?”

Tek bir ihtimalimiz vardı.

“Yassou,” dedi Turan bakışlarımızın kesiştiği yerde donuk bir ifadeyle. Onaylar gibi başımı salladım. Yassou onun işlerini halleden ortağı, sağ koydu. Tahrir, Yassou’ya sahip çıkmadığı için aylardır oradan oraya sürükleniyordu. Yassou sinirli olabilirdi.

Şükrü girdi araya. “Yassou kendi kendine güçlenmeye mi çalışıyor?”

“Kendi kendine olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Bu işin içinde Sidar olduğuna eminim.”

Sidar... devletin içindeydi. Her şeyden haberi vardı ve o ülkenin lehine ilerlemek yerine ihanet etmeyi seçiyordu.

“Benim bir görüşme yapmam lazım,” diyen Turan doğruldu ve kapıya yöneldi. “Şu Roşi denen herifi araştırmaya devam edin.”

“Emredersiniz komutanım,” dediler. Her birine göz attıktan sonra Turan’ın arkasından büyük adımlarla ilerledim. Kapıdan çıkmadan önce, “Söz onun,” dedim içeriye dönerek. Başlarını sallayarak onayladılar. Turan’ın odasına doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Adamın tek adımı benim iki adımım olduğu için çoktan gözden kaybolmuştu. Odasının önünde durunca, “Evet, Yüzbaşı Turan Akkurt. Tunceli 4. Tugay Komutanlığı’ndan,” diye konuştu. Ben odadan içeri girince kablolu telefonu kulağında tutarken bakışlarını bana çevirdi. “Sinan Yurt.” Masasının önündeki koltuğu gösterdikten sonra telefonda bir tuşa bastı ve yavaşça geriye yaslandı.

Sinan Yurt dediği adamı hiç duymamıştım.

Koltuğa kuruldum. Telefondan çağrının açıldığına dair ses geldi. “Selamünaleyküm, Sinan Bey.”

“Aleykümselam, Turan. Konu nedir?” diye giriş yapan adamla başımı iki yana yatırdım.

“Bir dosya üzerinde çalışıyorum.” Soğuk sesindeki ciddiyet odasında gezindi. “Bana Hakkâri bölgesinden kaçak giriş yapan göçmenlerden tutuklananların dosyası gerekli.”

Anlamaz gibi ona baktığımı gördüğünde hafifçe gülümsedi. Kaşlarım çatıldı. Ne planlıyordu?

“Sadece tutuklananlar mı?” dedi karşıdaki adam.

“Evet, diğerleri işime yaramayacak.”

“İfadeleriyle göndereceğim, Turan,” dediğinde Turan teşekkür ederek telefonu kapattı.

“Ne yapıyorsun?” diye sormayı akıl edebildim. Açıkçası zihnim bu kadar karmaşıkken onun ne yaptığını çözemiyordum.

Öne doğru eğildi ve ellerini masanın üstünde birleştirdi. “Dediğinde haklıydın. Yassou Tahrir’den kaçıp onun yerini almak istiyor olabilir. Sonuçta Tahrir’in şüphelenmeyeceği tek kişi... yandaşı.”

“Ve?”

“Yassou ülkede bulunan küçük gruplardan yardım alamaz çünkü kendisine ihanet edilip edilmeyeceğini bilemez. Tahrir’in gruplar üzerinde çok büyük bir gücü var.” Kaşlarını kaldırdı keyifle. “Bu yüzden Yasso’nun dışarıdan birilerine ihtiyacı olacaktı. Akılsa varsa Tahrir’in haberinin olamayacağı bir şekilde gruplaşmalı ve insanların kendisine katılması için bir güç ortaya koymalı.”

“Bunlar varsayım,” diye fısıldadım.

“Fakat imkânsız değil. Bizim işimiz tüm yolları kapamak.”

“Nasıl ulaşacaksın?” diye sordum derin bir sesle.

“Büyük ihtimalle Yassou dışarıdan birkaç insanı kaçak bir şekilde yanına aldı fakat yanına alamadıkları da var.”

“Sınırdaki göçmen ekiplerine katılanlar...”

“Eğer öncesinde terör gruplarıyla bağlantıları varsa istihbaratın gözünden kaçmamıştır.”

“Onların ifadelerini okuyup bağlantıları mı çözeceksin?”

“Evet.” Tam önüne dönecekken bakışlarını bana çevirdi. Çok rahat bir ifadeyle, “Emir komuta sende,” diye direktif verir gibi konuştu. Damarlarımda demir bir tel gibi gerilip büyük bir ısı verilmişçesine esnediğini hissettim. “Bugün bu işi halletmem gerek.”

Biliyor, biliyor, biliyor!

Zihnimde dolanan *biliyor* kelimesi durmadan yer değiştiren bir hayalet gibi görünmez bir güçle belirdi. Gözleri dikkatle ifademi tarıyordu. Yüzünde bağımsız bir gülümseme ve sakın bir ifade vardı.

Niye bu kadar sakın?

Çünkü o senin bildiklerini bilmiyor, Seziş.

Biliyordu. Bildiğini hissediyordum ve ben hayatımda ilk kez bir hissime güvenmek istemiyordum.

Çaktırma, Seziş. Bilmese dahi belli ediyorsun.

“Tamam,” dedim birden bakışlarımı ondan çekip ellerine indirerek. Eklemeleri bembeyazdı. Gergindi. Evet, görebiliyordum. İstemediği bir şeyler oluyordu.

Allah’ım, biliyor!

“Beni haberdar edersin,” dedikten sonra ellerini çözerek yavaşça bilgisayarı açtı. Gergindi. Ben de gergindim!

Dudaklarımı ıslattım. Aramızdaki gerginliği böyle bırakamazdım!

“Benimle ilgilenmeyecek misin?” diye sordum masanın önüne doğru eğilerek. Göğüslerimi masaya yasladım ve ekranını görmeye çalıştım.

Dudaklarında doğmak için can atan gülümsemeyi tutmaya çalışır gibi, “Birkaç gündür seninle yeterince ilgilendiğimi düşünüyordum,” dediğinde elimde olmadan güldüm. Kusacak gibi hissediyordum. Ellerim üşüyordu.

“Çok güzel birkaç gündü.”

Gözleri yüzümde turladı ve gözlerimde duruldu. Derin bir sesle, “Öyleydi,” diye konuştu. “Çok güzeldi.”

“Tekrarını ne zaman yaşarsın sence?” diye sordum gülümsememi bozmadan.

“Bir süre yaşayamayacağımız kesin.” Elimini çeneme yasladım ve yüzünde gezdirdim bakışlarımı. “Bizim mesleğimizin kaçamağı birkaç günle sınırlı.”

“Bu birkaç günü başa saramıyor muyuz?”

Böyle bir gücüm olmasını istiyordum. O zaman hiç Tunceli’ye gelmeyecek, Firuze’nin imzaladığı raporun haberini almayacak, bu sırla ölmek zorunda hissetmeyecektim.

“Bunu ben de isterdim,” diye fısıldadı karşımdaki sandalyeye geçerek. Öne doğru uzanıp ellerimi tuttu. “Ellerin... buz gibi.” Biliyordum. İçimdeki sır buz gibi bir ayazda başı boş bırakıyordu beni. Ellerim ısınmazdı ki. “Sorun değil,” dediğinde kalbim çok hızlı atıyordu.

Biliyor. Siktir, Seziş. Biliyor!

Dudaklarım aralandı. Başta sesim çıkmadı. Sonrasında, “Efendim?” diyebildim. Konuşabildiğim için kendimi tebrik etmek isterdim.

“Her sırrın açıklanması için zaman vardır.”

“Alp... bir şey sakladığımı mı düşünüyorsun?” diye fısıldadım.

“Düşünmek?” Eliyle yüzümü okşadı. “Sezin, sana daha önce de söyledim fıstığım. Sen çok iyi bir asker olabilirsin fakat zihninde bana karşı öyle olamamayı kodlamışsın. Olmuyor. Bana sökmüyor.”

Başımı yavaşça iki yana salladım. Gözlerimi gözlerinden çekmiyordum. Hayır, anlaması imkânsızdı. “Bir şeylerden kaçtığımı mı ima ediyorsun?”

“Kaçabilirsin,” diye fısıldadı anlayışla. “Kaçsan da kovalamam. Bana zaten söyleyeceksin.” Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. “Sorun değil.”

“Ben... hayır. Yanlış anlıyorsun şu an. Bir şey yok. Gerçekten sevgiliyim.” Ellerimle yüzünü okşadım. Sanki ısıtılacakmış gibi çabaladım. “Bir şey olmuyor.” Gözkapaklarına parmaklarımı dokundurdum. Gözleri

bana bakmalıydı. “Olmasına izin vermeyeceğimizi de biliyorsun. Biz... yıkmayız.”

Duraksama kafasına sıçtığımanın karısı!

Sakince gülümsedim. “Sorun değil demeyeceksin çünkü zaten ortada sorun yok.”

Sessizliğine karşılık içim kan ağlasa da zorlamadım.

Bir saatin sonunda tim ile ulaşabildiklerimiz Roşi'nin bir tampon olduğu ve birkaç örgüte sıhhiye ile mühimmat desteği yapmak için halkı tehdit ettiğiydi. Herifin Kars sınırında görüldüğüne ulaşmıştık fakat Türkiye sınırları içerisinde bir kaydı yoktu.

Şükrü ile Kubat, bölgedeki askeri birliklere durumu bildirirken Fırat abi ve Nizami, Tahrir'in yanındakilerden aldıkları sinyalden birkaçını kaybettiğini bildiriyordu.

Önümdeki dosyalara öylesine bakındım. “Büyük ihtimalle takip ettiğimizi anladılar. İçerisi karışıktır.”

“Kullan-at telefonu yanında taşıyacaklarını düşünmek de bir seçenektir,” diyen Göktuğ sırtıttı. “En azından dört gün sonra uyandılar.”

“Son konumlarını özel harekât birliklerine gönderin,” dedim umursamazca. Gözüm saate kaydı. Üç saatin bittiğini fark edince ayağa kalktım. “Ben bir albayı arayayım.”

Onlar kafalarını sallarken telefonu çıkarıp numarayı arayacakken masanın ortasındaki telefon çalmaya başladı. Fırat abi telefonu açıp, “Efendim?” diye sorduktan sonra, “Siktir, ne?” diye bağırarak ayaklandı.

Ellerim titredi. Anlamaya çalıştım. “Ne oluyor?”

Fırat abi hoparlöre aldığı anda Serkan'ın sert sesi duyuldu. “Elazığ yolunda konvoyu baskın yedik!” diye bağırdı. “Beş dakikadır çapraz ateşteyiz. Direnmemiz...” Sesi kesildi. “...kүн değı...” Sesi kısa aralıklarla duraklamaya başladı. “Destek!”

Siktir, siktir!

Kubat kapıya koşarken, “Helikopteri hazırlatıyorum!” diye bağırdı.

Ben, “Göktuğ, Turan Komutan'a haber ver!” diye bağırırken Nizami hızla, “Yerlerini tespit ediyorum!” diye bağırarak bilgisayar başına kuruldu.

“Serkan... ses ver oğlum! Ne durumdasınız?” diyerek telefona eğildim.

Bağlantıyı kesmeye çalışıyorlardı. Daha kötüsü... albay haklı çıkmıştı!

“Tepe... de... ler,” dedi Serkan kesik kesik.

“Sikerler!” diye bağırdığım gibi koşmaya başladım. “Sikerler böyle işi!”

Helikopter sarsılırken, “İnişe hazırlanıyoruz!” diye bağırان asker ile yukarıdan etrafa bakındım. Serkan’ın dediğı gibi çapraz ateşe durmuşlardı. Gördüğüm kadarıyla kalabalık değillerdi fakat çok sıkıntılı yerlerde olmaları dolayısıyla onları sıkıştırmak kolay olmayacaktı. Sık çalılıkların arasına ya da kayaların arkasına saklanmışlardı.

Gelen silah seslerine karşı soğukkanlı olmak zordu. Turan dikkatle beni izlerken ben burnumdan derin derin nefesler almaya çalışıyordum.

“Komutanım?” dedi Kubat, Turan’a bakarak. Emir bekliyordu. Turan bakışlarını benden soğukkanlılıkla çekti ve ona baktı. “Ne yapalım?”

“Komuta Sezin Komutan’ınızda,” dedi Turan buz gibi bir sesle. Kubat bakışlarını ondan çekemedi. “Onu dinleyin.”

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra hızla gözlerimi araladım. “Göktuğ, Kubat ve Nizami, siz karşı tepeye ulaşmanın bir yolunu bulun,” diye konuştuğumda, “Emredersiniz,” dediler bir ağızdan.

“Fırat abi ve Şükrü... siz açılın,” dediğimde kafalarını salladılar. Turan gözlerini bana dikmişti. Silahını sımsıkı tutuyordu. Kamuflajının altındaki bedeninin kaskatı olduğunu görebiliyordum.

Destek için yanımıza aldığımız diğer askerlere döndüm. Tim 1’dendi. “Ruhi, Ahmet... siz helikopterin yanında Osman’la bekleyin. Kalan Tim 1... siz etrafı sarın. Buradan kimse çıkmayacak!”

“Emredersiniz komutanım.”

“Turan Komutan’ım, biz desteğe çıkalım,” dediğimde kafasını sallayarak onayladı. Helikopterin kapısı açılırken ayaklandık. İnişe çok az kalmışken en önden inen Turan oldu.

Diğerlerine döndüm. “Telsizlerinizi üstünüzden ayırmayın ve emirlerinizi bekleyin.” Duraksadım, sonrasında bakışlarımın sertleşmesini engellemedim. “Gebermemeye çalışın.”

“Emredersiniz komutanım!”

Gruplar söylediğim yerlere ayrılırken Turan’ın peşine takıldım. Helikopteri çatışmanın gerisinde bırakmıştı. Bizi görmeleri imkânsızdı. Dikkatle koşmaya başladık.

“Sağdan dolanalım,” diyen Turan’ı dinledim. Birlikte sağa doğru açıldık. Yolun kenarındaki tepenin dibinden giderken dikkatle ilerliyorduk. Her hareketimde Turan’ın hareketlerini izliyor, takip ediyordum. Aynı zamanda silahımla etrafı kontrol ediyordum. Silah sesleri biz yaklaştıkça artıyordu.

“Tepe kalabalık. Yol üzerine konuşlanmış bekleyen gruplar var,” diye konuşan Göktuğ’a, “Temizleyin,” dedim.

Karşılaştığımız tehdit düşündüğümünden daha büyüktü. Bu konvoyu kesen Sidar ise ciddi bir savunma hattı kurmuş, her hareketini planlamıştı. Stratejik olarak bir terör gücünün bu planı yapması imkânsızdı. Yol üzerindeki askerleri taciz edip kesmeyi düşünemezlerdi. Onlarda o akıl yoktu.

Turan bir kaya parçasının ardında siper aldı ve yukarıyı işaret etti. Ben de hemen yanındaki çalılıkların arasına çömeldim. Telsizime elimi atıp, diğer timlere emir vermeye hazırlanıyordum ki Turan’ın fısıltısını duydum.

“Tepeyi temizlemeden ilerleyemeyiz. Sandığımdan fazlalar,” dediğinde yutkundum. “Belli ki hazırlıklılar. Kolayca yol kenarından söküp atamayız.”

Başımı hafifçe salladım, haklıydı. Tepeyi ele geçirmek ve alanı görmek öncelikli hedefti.

“Tepeyi temizlememiz gerekiyor. Koordinatlarınızı verin, ilerlemenizi sağlayacağım,” dediğimde Göktuğ, “Anlaşıldı komutanım, pozisyonumuzu belirtiyorum,” dedi.

“Keleş 8, hazır olana kadar buradan hareket etmeyeceğim. Tepeyi ele geçirip aşağıya inen grupları çembere alacağız. Ne durumdasınız?” diyerek diğerlerine konuştum.

Turan kafasını sallayarak onayladı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra çatışma alanını gözlerken içime derin bir nefes çektim. Havada barut kokusu, kulaklarda çınlayan silah sesleri ve yüreğimde çırpınan şüphe beni bitirmezse buradan sağ salım çıkar, bir daha da hiçbir kurşunla gebermezdim.

Tecrübeyle sabitti, çatışmada en büyük düşman sadece kurşunlar değildi. Bir anlık dikkatsizlik, yanlış bir hareket sonumuzu getirirdi. Yüreğimdeki şüpheyi ve sesleri umursamamaya çalışıyordum.

Göktuğ’un gönderdiği koordinata bakınırken Turan silahını kaldırdı ve tek el ateş etti. Karşı tepeden yuvarlanmaya başlayan herifi gördüğümde Turan’a göz attım. “Oradalar,” dedi. Bu sefer bakışlarım herifi vurduğu noktaya döndü. Ağaçların arasından giden Göktuğ, Nizami ve Kubat’ı seçebildim.

“Önünüz temiz, devam edin!” diye telsize konuştuğumda hızlı adımları yukarı yöneldi.

Bakışlarım konvoyun bulunduğu noktaya döndü. En öndeki arabanın kenarında olan Özgür ile Serkan’ı seçebildim. “Arabanın yanındalar,” diye Turan’a döndüğümde burnunun ucuyla yürümemi işaret etti.

Bir adım atıp önüne geçtiğimde, “Arkandayım,” diye fısıldadı.

“Biliyorum.”

“Her zaman aramızda bir adım var.”

“Bir yıldız değil...” diye fısıldarken ilk zamanlarımızı aklımdan kovuşturmayı beceremedim.

“Bir yıldız değil, üsteğmen. Aramızda her daim bir adım olacak. Her zaman arkanı kolluyor olacağım.”

Kubat’ın Korku’sunun sesini duyunca bakışlarım hızla yukarı kaydı. Adımlarım yavaşladı. Korku bağırıyordu, tepeden düşenler artıyordu.

“Yukarısı temiz,” diye fısıldayan Kubat’ın sesini telsizden seçebildim. “Keleş 8, konuşlandı. Etrafı kontrole çıkıyorum.”

“Anlaşıldı, tamam.”

“Keleş 3, konuşuyor,” dedi Fırat abi. “Arka taraftayız. Arabaları görüyoruz. Keleş 7 ve Keleş 9 görüş açımızda. Albay görünmüyor. Tamam.”

Bir küfür savurarak yürümeye devam ettim. Turan arkamdan, “Aldılar,” derken bunu zaten bildiğim için ağzımdan çıkan küfürleri durduramıyordum. Albayı almışlardı.

Bakışlarım üst tarafımızdan düşen topraklara odaklanınca ilk önce karşı tepeye baktım. “Keleş 8! Sağdan atış serbest, hedef seksen metre. Tim 1 sol hattı kapatın, geri çekilmelerine izin yok!”

“Anlaşıldı, tamam.”

Tam üst tarafımızdan düşen teröristlerden biri önümüze yığıldı. Ayağımla yüzünü çevirip baktığımda herifin alınının delik olduğunu gördüm. Göktuğ sağlam ateş etmişti.

Turan telsizi kaldırıp, “Konvooya yaklaşıyoruz. Tim 1, ikiye ayrılın ve sol kanattan sızma hazırlığı yapın. Keleş, yerlerinizi bozmayın. Kaç kişi olduklarını bilmiyoruz,” diye konuştu.

“Anlaşıldı,” diyen ses timdendi.

“Keleş 1, Keleş 2! Üst tarafınızdan arabaya inmeye hazırlanan üç kişi var,” diyen Göktuğ’u duydum. Sırtımı hızla tepeye yaslayıp Turan’a döndüm. Turan ön cebindeki el bombasını çıkardı, diğer elinin serçeparmağıyla pimi çekti ve önümüze doğru attı.

Toz ve taş parçaları önümüze doğru savruldu, aramızdan topraklar indi. Bomba patladığında dahi ona bakmayı sürdürdüm.

Gözlerindeki eminliği görebiliyordum. Bakışlarını bana indirdiğinde onu gördüm. Anlatmasa da bilir, bahsetmese de anlardım. Her şeyin farkındaydı. Biliyordu. Neden burada olduğumuzu, emir komutayı bana vermesinin ve gözlerimdeki korkunun sebebini.

Pimi bana uzattığında bakışlarımı aşağı indirdim. “Sakla,” dediğinde yutkundum.

Ne? Sakla mı? Neden?

“Birlikte saklayalım.”

Gözlerimin içine bakmayı bırakmadı. Elimi tutarak kaldırdı, eldivenin üzerinden şu an yanımda olmasa da genel olarak nişan yüzüğümüzü taktığım parmağıma pimi geçirdi.

“İlerle üsteğmen.”

“Hayır,” desem de bakışlarını benden istemeyerek çekti. “Böyle davranma. Ne oluyor? İçindeki sıkıntının sebebi ne?”

“Bir şey değil,” dedi sert bir sesle. “İlerle dedim.” Silahını kaldırdığında gözlerim acıyla kapansa da derin bir nefes alarak yürümeye devam ettim. Bu konuyu burada konuşamazdık.

Şükrü bağırdı. “Savunma hattı zayıflıyor.”

Bir anda yolun kenarındaki kayalıklardan yükselen bir gölge fark ettim. Konumunu anladığım gibi ani bir hareketle tüfeğimi yukarı çevirdim.

Elinde bir bombayla koşan herifi fark edince kayalıklardan uzaklaşıp açıldım ve soğukkanlılığımı bozmadan ateş ettim. Herif yere yığıldığında Turan eğildi ve adamın elinde pimi çekilmemiş bombayı alıp uzağa fırlattı. Sonrasında uzanıp kolumdan tuttu ve hızla yanına çekti.

“Niye açılıyorsun?” diye hırıldadığında kafamı iki yana salladım.

“Patlasa mıydık?”

“Arabaya koş,” dedi sert bir sesle. Lafını dinleyip koşarak Özgür ile Serkan’ın yanına geldim. Arabanın camları paramparçaydı ve dumanlar yükseliyordu. Serkan yere oturarak bacaklarını uzatmış, kafasını arabaya yaslamıştı.

“İyi misin?” diye bağırırken etrafı kontrol etmeyi bırakmıyordum. Turan tepeye sırtını vermiş, silahıyla etrafı izliyordu.

Serkan, “Omzumdan yedim, kolumu oynatamıyorum,” dedi zar zor konuşarak. Sesindeki acıyı duyabiliyordum. “Kolum...”

Gözlerimi sabırla kapatsam da içimden çığlıklar atıyordum. “Sakin ol.” Onun yanına hızla çöktüm ve silahını elinden almaya çalıştım. Yaralandığı omzuna rağmen silahına zıncı gibi yapışmıştı. Silahı da silahını tutan parmakları da kan içindeydi. “Silahını bana ver. Yarana bakalım.”

“Diğer kolum var!” diye hınçla bağırsa da acısı yerli yerindeydi.

“Ver şu silahı!”

“Hayır!” diye bağırdı. “Komutanım, hayır! Çatışabilirim. Biraz...” Yüzünü buruşturdu. “Biraz soluklanmaya...” Yutkundu ve gözlerini kapatarak, “Diğer kolum var,” diye bitirdi sözlerini.

Omzuna sıkıca bastırarak kolunu kaldırmaya çalıştım fakat ayaklarıyla yere vurarak ve oturduğu yerde yükselerek acıyla bağırdı. “Hasiktir! Çok acıyor.” Boğazından dökülen acıyı hissettiğim gibi yüzüm donuklaştı.

Kurşun kemiğine gelmişti.

Silahı alamayacağımı anlayınca, “Hay senin inadına sokayım!” diye bağırdım. “Bırak ulan şu silahı!”

“Bırakmam!” dedi nefes nefese.

Özgür yanıma eğildi. “Ciddi bir şey mi?”

Sorusunu yanıtsız bıraktım. “Arabada sağlık kiti var mı?”

“Bagajda,” dedi Özgür.

Ayağa kalktığımda Serkan, “Komutanım, çok tehlikeli!” diye seslense de gözümü karartmıştı. Kurşun kemiğe denk gelmişti. Bu konuda kanını durdurup sarmam ve hareket ettirmemesini sağlamam gerekiyordu. Yara mikrop kaparsa... kolunu kaybedecekti. Bunu akıl edemiyor muydu?

“Kes sesini, geri zekâlı,” diye söylenerek arabaya sırtımı verdim. Turan tepede değildi. Nerede olduğunu görebilmek için etrafa bakındım fakat yoktu. “Nereye gittin ulan!” diye bağırarak etrafa bakınmayı sürdürdüm. En sonunda onu bulamayacağımı anlayınca her şeyi siktir ettim ve açığa çıktım. Bagajı açtıktan sonra kırmızı çantayı alıp bagaj kapağını kapattığım gibi bakışlarım arabanın oradan nişan alan askerime döndü.

Serkan yüzündeki terlerle ve yanağına bulaşmış olan kanlarla tam arımda kalan bir noktaya bakıyordu. Kullanamadığı koluna silahı sabitleyip diğer eliyle silahı ateşledi. Arkamı döndüğümde gördüğüm beden elindeki silahıyla yolun ortasına yığılmıştı.

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Adrenalin değildi. Bu daha öncekiler gibi değildi. Baskın olan hissi tanıımıyordum!

Korku mu? Türk askeri idim. Korku kanımda yoktu. Öyleyse bu his neyin nesiydi?

Sevdiğin birinin daha hayatı mahvoluyor, Sezin.

Hızla eğilip onların yanına ilerlerken Serkan acıyla bağırarak tekrardan arabanın kenarına çöktü. Özgür onun yanında silahıyla etrafı kontrol ediyor ve olası tehditleri uzaklaştırmak için boş atış yapıyordu.

Serkan ayaklarını yere vurup acıyla bağırdığında yanına çöktüm. “Neden kalkıyorsun sen?” diye bağırdım aceleyle. “Lan kolunu oynatmaman gerekiyor kafasına sıçtığımın eşeği! Öldüreceğim seni!”

“Vuracaktı,” dedi nefes nefese. “Gördüm.”

“Özgür vardı. Ona söyleseydin ya!”

“Vakit kaybederdim,” dedi ve gözlerini kapattı. “Çok acı” ”

“Silahını almayacaktın, bana söyleyecektin! Niye kolunu oynatıyorsun?”

“Çünkü *diğer kolum* var!” diye bağırdı bana acıyla. Çantadan çıkardığım bezi hazırlarken koluna bakındım. Kamuflajını çıkaramazdım şu an. Üstten müdahale etmem de işe yaramayacaktı.

Özgür cebinden bir kumaş çıkardı, bana uzattı. “Ağzına koyun. Dişlerini kıracak yoksa bu salak herif.” Aldığım kumaşı top haline getirip Serkan’ın ağzına uzattım. Ağzını açıp dişlerini kumaşa geçirdi.

Cebimdeki çakıyı çıkardım. “Biraz acıyacak.” Hızla ve acıyla kafasını aşağı yukarı salladı.

Çakıyı koltuk altındaki kumaşa geçirip yırttım ve bileğine doğru indirdim. Açılan dikişlere asılıp tamamen çıkarırken Serkan burnundan soluyarak çırpınmaya ve boğazdan gelen sesle bağırmaya devam etti.

Omzunu gördüğümde soğukkanlılığımı sürdürdüm. Kurşunu göremiyordum fakat kan fazlaydı. Şu an yarayı temizleyemezdim. “Sakin ol,” dedim ona. “Buradayım. Sadece saracağım. Sonra...”

Ağzındaki bezi tükürdükten sonra, “Yap şunu!” diye bağırdı. Alnındaki damarlar görünüyordu. Gözlerinin beyazı kıpkırmızıydı.

Özgür eğilip bezi tekrar onun ağzına sıkıştırdığında sargı bezini omzuna sarmaya başladım. Serkan bezi ısırarak burnundan solumaya başladı. Tam o an telsizden bir ses geldi. “Yollar temiz,” dedi Kubat.

Bir başka ses de konuştu. “Sol kanat da temiz.”

“Tepeler sakın,” dedi Göktuğ.

Serkan koltuk altından geçirip kumaşı omzuna sarmaya çalıştığım her harekette acıyla inliyordu. Onun dikkatini dağıtmak için, “Konvoyun yolu mu kesildi?” diye sordum.

Serkan kafasını deli gibi iki yana salladı. Özgür cevap verdi. “Hayır, direkt saldırıya geçtiler.”

Arkadaki arabalar aklıma geldi. “Yaralı var mı?”

“Göremedim.” Özgür derin bir nefes aldı. “En son tepelere dağıldılar.”

“Siz niye burada kaldınız?”

“Serkan vurulduğu için.”

Serkan ben düğümü atmaya çalışırken bağırarak ayaklarını yere bastırdı ve oturduğu yerde yükseldi. “Bitti, Direk. Bitti koçum. Sakin ol. Bir şey yok.”

Kafasını arabaya yasladı ve gözlerini kapattı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Etraftaki birkaç el ateşten sonra sesler kesildi. Etrafa bakındım. Bitmiş miydi?

Albay neredeydi?

“Ne kadar zamandır buradasınız?”

“Bir saati geçti.”

Kafamı salladım. “Albaydan haber yok mu?”

“Albay... diğer çocuklarla birlikte yukarı çıkmıştı.” Özgür telaşla ekledi. “Cevap vermediler. Bir şey... olmamıştır. Olmamıştır, değil mi?”

Cevap vermedim. Arabadaki dumanlar artıyordu, arabanın patlaması an meselesiydi. “Gel,” diyerek Serkan’ın sağlam kolunu omzuma attım. “Hadi aslanım. Biraz dayan. Yalnızca birkaç adım. Tepenin kenarına ulaşsak yeter.”

“Komutanım...” dedi ağzındaki bezden kurtulduğu gibi. “Yapamam.”

“Ben yaparım,” diye fısıldadım. Derin nefesler aldım. “Ben yapacağım. Özgür de yanımızda. Hadi, Serkan.”

Acıyla oflayarak bana tutundu. Özgür de onu belinden tuttu. “Bir...” diyen Özgür’le göz göze geldik. Bakışlarımdaki mesajı almış gibi, “Üç,” dedi ve aynı anda Serkan’ı ayağa kaldırdık. Serkan acıyla sızlansa da artık yorgun düştüğünden sesi çıkmadı. Yürümeye başladık.

Serkan’ın ağırlığı ikimize de fazla geldi. Serkan kendi yükünü taşıyamadığı için tüm yükünü hissedebiliyordum. Özgür de zayıf bir çocuktı. Yine de Serkan’ı daha sıkı tutarak, “Hadi,” dedim zorlanarak. “Hadi...”

Ağırlığını taşımaya çalışarak yürümeye başladık. Tepenin kenarına onu bıraktığımda sırtını çalılara yasladı. Tam o anda araba patladığında yüzümü müz tepenin kenarına çevirdik. Özgür, Serkan’ın üstüne kapandı. Patlamanın etkisi bize ulaşmadı. Ateş arabadan yükselirken öksürerek önüme döndüm. Yoğun dumandan bir şey göremiyordum.

“Keleş 2!” diye bağırdı Kubat. “Ne durumdasınız? Arabanın yanından ayrıldınız mı?”

“Keleş 2 konuşuyor,” diyerek telsize seslendim. “Askerler yanımda. Patlamadan etkilenmedik. Çok duman var. Göremiyorum. Diğer askerlerden iz var mı?”

“Konvoya eşlik eden askerler yanımızda. Birkaçı yaralı fakat ciddi değil. Tamam,” dedi Şükrü.

“Albaydan haber var mı?” diye sordum içim acıya acıya.

Sessizlik oldu. Hiç kimseden bir ses çıkmadı. Dişlerimi birbirine bastırdım, gözlerim kapandı. Üç saati geçmiştik ve haber yoktu.

Albay kaçırılmamıştı. Bu ihtimale inanmayacaktım. İnanamazdım.

“Cevap verin,” dedim telsize doğru. “Biriniz cevap verin.”

Sessizlerdi. Turan’dan ses yoktu.

“Albay nerede?” Bağırışından sesimin titremesi duyulurdu. “Albay Serdar Köktür’den haber var, bizim yanımızda deyin.” Sessizlerdi. “Ölü ama burada deyin!” diye çığlık atışımla birlikte gökyüzünden birkaç kuş bağırarak geçti. “Biriniz cevap verin...”

“Yok.” Ses telsizden değil, dumanların arasından geldi. Turan elindeki silahıyla birlikte büyük adımlarla yanıma geldi. “Her yere baktım. Yok.”

Telsizi ve kafamdaki kaskı yere fırlatırken ağzımdan kaçan çığlıkla ellerimi gayriihtiyari saçlarıma geçirdim. Saçlarımı çekiştirmeye başladım.

“Allah kahretsin.” Tekme attım kaskıma. “Allah kahretsin!”

Turan yanıma gelirken içimdeki öfkeyi kontrol edemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden kaçmak yerine ona koştum ve yüzümü göğsüme gömdüm. Elini kafamın arkasında hissettim. Sakince dokunduğunda kollarımı beline sardım.

“Nasıl bulacağız?” diye fısıldadım. “Turan, babamın canı tehlikede...”

“Bulacağız,” dedi keskin bir sesle. “Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde bulacağız. Diri ya da...” Onu söylememesini istesem de tamamladı. “Ölü.”

34. BEN NASIL YAŞAYACAĞIM?

3 gün sonra.

Yemeksiz, susuz, cansız bir şekilde geçirdiğim kaçıncı gün bilmiyordum.

Zaman yorgun zihnimde karanlığa karıştı. Geceler ve gündüzler artık sadece karanlıktı. Günler birbirine bağlanıyordu. Sanki birkaç gün değil de bir asır geçmiş gibiydi.

Uyku beni çoktan terk etmiş bir eski dost gibiydi. Ne zamandır yanıma uğramıyordu?

Acıya, kedere, kayba dirayetli ruhum fakat daha kaç geceyi sabahla karıştıracağım?

Karşımdaki doktor konuşmayı sürdürdü. “Kurşun kemiğe denk geldiği için kısmen ya da tamamen his kaybı yaşanabilir. İlk müdahale kanı durdursa da kurşunun kemikten çıkması uzun zaman aldığı için maalesef Serkan Bey kolunu bir süre kullanamayacak.”

Turan benden daha dirayetliydi. Ben bir his bulutunda söylenenleri duyar fakat anlayamazken o cevap verdi. “Peki fizik tedaviden herhangi bir yanıt almamız mümkün mü?”

“Bunun hakkında konuşmak için erken.” Doktor yatakta yatan ve dışarıyı izleyen Serkan’a baktı. “Serkan Bey’in durumu zamanla netleşecek. Şu an için en önemli şey, yaranın enfeksiyon kapmaması ve doğru bir şekilde iyileşmesi. Fizik tedavi süreci de ancak yaralar tamamen kapandıktan sonra başlayabilir.”

Turan, doktoru dikkatle dinlerken ben hâlâ odayı bir sis perdesi ardından izliyor gibiydim. Sesler uzaklardan gelirken bakışlarım Serkan’ın hareketsiz yatan bedenine takılı kalmıştı. Yüzü bembeyazdı. Konuşmuyordu. Üç gündür aynı durumdaydık. O susuyordu ve her yanına geldiğimizde onu konuşturmaya çalışıyorduk. Ne Kubat ne Özgür ne Fırat abi ne Nizami ne Şükrü ne de Göktuğ konuşturabilmişti.

Turan ve ben de onu konuşturmak için gelmiştik.

Silahını ustalıkla kullanan, cüssesiyle bile çoğu insanı korkutan ve sohbetiyle alaydaki askerlere güven veren o güçlü adam şimdi yatağa mahkûm gibiydi. Kolu ve omzu sargıdaydı. Ayağa kalkması, kolunu oynatması sıkıntılı olduğu için hastanede yatıyordu.

Doktor, dosyasını kapattı ve gözlerini bize çevirdi. "Güçlü olması önemli. İyileşme sürecinde en büyük yardımcısı sabır olacak. Fiziksel iyileşme kadar psikolojik dayanıklılığı da gerekli. Ne olursa olsun her şeyi deneyeceğimizden şüpheniz olmasın."

Doktoru başımızla onayladık. O da geçmiş olsun dileklerini ilettikten sonra sessizce odadan çıktı. Kapı kapanırken odaya yeniden ağır bir sessizlik çöktü. Turan'ın derin nefesini duydum, benimse içimdeki karmaşa giderek daha da büyüyordu. Serkan'a baktım, hareketsiz bedeni sanki bir kâbusun içinde kaybolmuş gibiydi. Onu böyle görmek içimde bir şeyleri söküp alıyordu.

Turan yanıma sokuldu, elini omzuma koyarak hafifçe sıktı. Serkan hâlâ dışarı bakıyordu. "Serkan..." diye fısıldadığımda gözlerini kapattı. "Konuşur musun benimle?"

Cevap vermedi.

"Abin ve yengen bu akşam gelecekler." Yüzüme bakmıyordu. Hissettiklerini hissediyor olmak iyi değildi çünkü acısını ve korkusunu anlamak aynı şeyi yaşamışçasına sessizleşmeme sebep oluyordu.

"Keleş alayda," dedi Turan da. "Albayı bulacağız."

"Her şey yoluna girecek. Yaraların iyileştiği gibi toparlayacağız. Biz senin yanındayız," dedim ben de. Serkan konuşmayınca Turan ile göz göze geldik.

"Konuşmamak iyi gelmeyecek *kardeşim*," dedi Turan. "Konuşmazsan olmayacak. Birkaç kelam et, acını paylaş ki sırtlanalım. Böyle olmaz."

"Lütfen, Serkan..." Sesim cılızdı. "Sadece yardımcı olmak istiyoruz. Nasıl hissettiğini anlamak istiyoruz."

"Askerliğim yandı." Serkan'ın soğuk sesini duyunca bakışlarım hızla Turan'a döndü. Gözlerini kaçırdı, bu anı yaşamayı istemediğini anlayabiliyordum. Elinde olsa burada durmazdı Turan. "*Yandı.*"

"Böyle bir şey yok," dedim sert bir sesle. "Bir süre istirahat edeceksin o kadar."

"Bir süre istirahat kaç yıl sürecek peki?" diye öfkeyle bana döndüğünde yutkunmakla yetindim. "Fizik tedavi kaç yıl sürecek? Kemige denk gelmiş diyor!"

"Serkan..."

"Parmaklarımı kullanamıyorum." Bakışlarını ellerine çevirdi. Kıpırdatmadı ama oradan koparmak istediğini anlayabiliyordum. Bakışları nefret doluydu. "Bu siktiğimin elleri bir daha nasıl silah tutacak?"

"Bu bir süreç. Bunu birlikte atlatacağız."

"Sezin bana yanlış vaatler verme," diye cevap verince derin bir nefes aldım. Bu nefeslere ihtiyacım vardı.

"Şu an tek ihtiyacımız olan sabır," diye hızla konuştum.

"Sabır..." Sinirle güldü. "Sabır, aynen. Sikerim sabrını. Benden silahımı alacaklar!"

"Kimse senden bir şeyini almayacak!" diye bağırdım artık dayanamayarak. "Toparlayacağım. Tamam mı?" Yatağının kenarına oturdum. "Lütfen... Yola koyacağız her şeyi. Birlikte. Tamam mı?"

Serkan gözlerini acıyla kapatınca tek kolumu boynuna sardım ve sımsıkı sarılmaya çalıştım. Ağlamaya başlayınca gözlerimi kapattım. "Sezin, ben bir daha nasıl yaşayacağım?"

O ağladıkça ve bana sarıldıkça ağlamamak için dik durmaya çalıştım. Ben yıkılırsam o da yıkılırdı. Ben biraz bile zayıflık göstersem o toparlayamazdı.

"Ben yanımdayım. Keleş yanında. Biz el eleyiz. Beni anlıyor musun kardeşim?"

Sessiz kaldı. Kollarımda ağlamayı bırakmadı. Bense... onu bırakmayı beceremedim.

30 Ocak 2022, Tunceli.

Kaynar suyun altında derimi yüzmek isteyerek yıkanırken donuktum. Dumanlar çıkan bedenime rağmen öyle üşüyordum ki bu sıcak bile yeterli değil gibiydi.

Gözlerimi kapattım. Belki de orada, karanlıkta, soğüğün gerçek nedenini bulurdum ama hiçbir şey bulamadım.

Bir damla daha süzüldü saçlarımdan. Bedenim gibi ruhum da ıslanıyor fakat hiçbir şey temizlenmiyordu.

Turan yaşanan olaylardan sonra Melike Nisan ve Furkan Uraz'ı Ankara'ya götürmek için eve geleceğini söyleyince biraz da olsa temizlenmek için onunla eve dönmüştüm.

Suyu kapattıktan sonra küvetten çıktım ve aynaya bakmadan bornozuma sarılıp banyoyu terk ettim. Yavaşça yatak odasına geçerken evden gelen sesleri duyuyordum.

"Abi acele ettirmesene!"

Turan eve geldiğimizde şafak operasyonuna kaldırır gibi Furkan Uraz ve Melike Nisan'ı uyandırmış, çabuk hazırlanmalarını söylemişti. Onlara alay içindeki durumu söylememişti. Bilmelerine de gerek yoktu.

“Melike tekrar etmeyeceğim,” dedi Turan bıkkınca.

“Uraz abim ders çalışıyor, ona bir şey söylemiyorsun. Bana iki saattir hadi diyorsun!”

“Hadi!”

Melike Nisan, “Sezin abla banyoda, makyaj malzemelerim içeride kaldı!” diyerek odasından çıktığında koridorda beni gördü. “Ha, değilmiş...”

“Sanki yengem banyoda olmasaydı hemen toparlanacaktın,” dedi Furkan gülererek.

Melike yüzünü çirkin bir ifadeye sokup, “Sen bir haftadır buradasın, ben bir aydır!” diye bağırdı.

Melike yanıma geldi ve ıslak olmamı umursamadan bana sarıldı. Duraksadım. Ellerimi saramadım çünkü işlevlerimi yerine getirme konusunda yetersizdim.

“Abla kaynar suyla mı yıkandın?” diye sordu kafası göğsümdeyken.

“Ne zaman çıkacaksınız?” diye sordum sorusunu duymazdan gelerek.

Benden ayrıldı, kafamın üstünden yükseldiğini düşündüğüm dumanlara bakarken, “Yarım saate çıkacağız,” diye cevap verdi. “Sen iyi misin? Çok solgun görünüyorsun.”

“İyiyim.”

“Abim kahvaltı hazırlıyor,” diyerek mutfakçı gösterdi öylesine. Bakışlarım mutfak yönüne kalkarken mutfak kapısında onu gördüm. Turan elindeki havluyu içeriye fırlattı.

“Hızlı ol,” dedi Melike’ye ve üç adımda yanıma gelip kolumdan tuttu. “Vaktimiz kısıtlı.”

“Tamam ya tamam! Of! Ne bu acele onu da anlayamadım zaten.” Turan beni yatak odasına sokarken Melike ayaklarını yere vura vura banyoya girdi.

“Çok konuşma, ellerin çalışsın!” diyen Furkan’a, “Sen de sus be!” diye çığlık attı.

Turan kapıyı kapattıktan sonra bana döndüğünde parmaklarımın üzerinde yükseldim ve boynuna sımsıkı sarıldım. Bir an duraksamadan hızla belime sardı kollarını.

“Canım,” diye fısıldadığında yüzümü boynuna saklayıp derin bir nefes aldım. Bahar kokusu içime dolarken biraz da olsa iyi hissetmenin suçluluğunu sırtımda hissettim.

“Dünyam sarsıldı, Alp.”

“Anlıyorum.”

Anlaşılmaya o kadar ihtiyacım vardı ki bunu kelimelere dökemezdim.

“Lütfen sen dik dur,” diye fısıldarken buldum kendimi. “Çok bencilce gelecek belki ama sana yaslanmazsam yıkılırım.”

Cevapsız kalınca korku yüreğime kuruldu. En kötüsü buydu. Çünkü onun da yıkılması an meselesiydi.

“Ben varken kaybetmene imkân yok.”

Konuştuğunda içimdeki korkuyu kovdum. Turan’ın yıkılmaması için de gücümü toplayacaktım.

“Bunu biliyorum canım. Bunu bilmek o kadar güzel bir şey ki...” Derin bir nefes aldım. “Herkes yıkılmışken senin burada olman çok... çok değerli. Anlatamıyorum. Söyleyemiyorum. Konuşamıyorum, Alp.”

Turan baldırlarımdan tutarak beni kucağına aldığı anda bacaklarımı beline sardım. O da arkasını dönüp kapıyı kilitledi. Yatağa oturduğumuzda fısıldadım. “Serkan’ın durumunun üstüne bir de albay gelince hepsi dağıldı. Biz... nasıl toplayacağız?”

“Toplayacağız,” dedi yavaşça, sesi kararlı ama aynı zamanda yumuşaktı. Kiminle nasıl konuştuğunun farkındaydı. “Bir araya getireceğiz hepsini, merak etme.”

Merak etmemek mümkün müydü? Serkan hastanedeydi, durumu kritikti. Düzeleceği kesin bile değildi. Albayın olmayışı her şeyi altüst etmişti. Zaten bıçak sırtındaydık.

Başımı göğsüne yaslayıp nefes alışlarını dinledim. Kalbi, güçlü ve ritmik atıyordu. Bir an için her şeyin düzelebileceği fikrine tutundum.

“Ya kaybedersek?” diye fısıldadım, belki de sesim hiç çıkmamıştı. Kendi kendime mi konuştum yoksa sesim ona ulaştı mı bilemiyordum.

Tüm umutlarım ona bağlıydı. Eğer o da düşerse biz ne olacaktık?

“Alp... ya her şey elimizden kayıp giderse? Ya toparlayamazsak? Herkes dağıldı... biz de mi dağılacağız?”

“Dağılmayacağız.” Sesi dağı taşı titretecek kadar güçlüydü. “Bu fırtına ne kadar güçlü olursa olsun biz düşmeyeceğiz. Ellerimiz birleştiği sürece kaybolmak yok.”

Söyledikleri öylesine derindi ki içimde bir yer sızladı. Korkularım, bir anlığına geri çekildi. Onun kararlılığında içimdeki çatlakları onaracak bir şeyler bulmuştum. Ama yine de o sonsuz şüphe oradaydı. Her şeyi toplayabilmek mümkün müydü?

“Sadece ellerimiz yeter mi bizi kurtarmaya?” diye sordum gözlerimi ondan ayırmadan.

“Biz yeteriz kurtulmaya.”

O ve ben. Dhib ve Deli Komutan. Bir de Keleş. İmkânı yoktu kaybolmanın, değil mi?

Beni kucağından indirerek kenara oturttu. Ayağa kalktıktan sonra dola-ba yürüdü, birkaç parça kıyafet çıkardı. Yanıma geldiğinde sessiz bir anlaşma yapmışız gibi üstümdeki bornozu çıkardı.

Bornozun altından çıkan çıplaklığıma göz gezdirdiğinde tenimde gördüklerine kaşları çatıldı. "Neden sıcak suyla yıkandın? Tenin tahriş olmuş."

"Üşüyordum."

"Sezin... Ah, Sezin." Avuçlarını canımı yakmaktan korkar gibi vücudunda gezdirdi. "Yapma bunu."

"Çok üşüdüm, Alp." Omuzlarıma öpücüklerini kondurduğunda burnumu çektim. "Gerçekten ısınmadım. Isınırım sandım."

Tenim yer yer kızarık, yer yer bembeyazdı. Öpücüklerini hem beyaz hem de kırmızı yerlerde dikkatle gezdirdi. "Yakma canını, yanmasın canım." Kafamı aşağı yukarı salladım uysal bir şekilde. "Yakma canımı."

Kıyafetlerimi canımı yakmamaya dikkat ederek giydirdi. Çorapları ayaklarıma geçirmeye hazırlanmıştı ki ayaklarımin altına baktı.

"Yaraların duruyor," diye konuştu. "Kremlerini kullanıyor musun?"

Açıkçası kullanmıyordum. Yorgi ve Hera tabanlarımı yaktıktan sonra Turan bana nasıl baktıysa orada kalmıştım.

"Kullandık ya," diye fısıldadım çocuk gibi.

"İz kalmış," diyerek tabanlarımı okşadı.

Babam vaktinde gözünü kırpmadan tabanlarımı yakmışken bu adam seviyordu.

"Bir şey olmaz. Acımıyor."

"Acıyor," dediğinde duraksadım. Onun canı yanıyordu. Ben ne kadar kendimi umursamıyorsam o kadar acı çekiyordu.

Canını yakmamak için canıma sahip çıkacaktım. *Onun için.*

Tabanlarımı yere basarak ellerimi onun yanaklarına sardım ve dudaklarına upuzun bir öpücük bıraktım. Gözlerim kapandı yumuşaklığına. Ona olan ihtiyacım bir santim eksilmiyor fakat bir asırlık artıyordu.

Alınlarımızı birbirine yasladım. "Acımıyor çünkü yaralarımı bakışlarıyla bile saran bir adamla evliyim."

"Laf ebeliği yapıyorsun. Ne güzel."

"Haksızsam haksızsın de."

"Haksızsan bile haklısın."

"Haksızım yani?"

"Asla."

Gülümsedim kırık bir tebessümle. “Furkan da mı Ankara’da duracak?”

“Hayır,” dedi boğazını temizleyerek. “Ankara’dan İstanbul’a geçecek o.”

“Annesi hakkındaki gerçeği ona söylemeni istesem bana kızar mısın?”

“Kızarım.” Alınlarımızı ayırıp ona baktım sorgulayıcı bakışlarla. Kafasını kenara çevirdi ve ofladı. “Yapamam, Kaza.”

“Bilmek hakkı.”

“Belki de...” dedi ve derin bir nefes aldı. “Fakat ortada zaten olmayan bir anne yokken ona bir de hiçliği veremem. Ondan nefret etmesi daha iyi.”

“Hiç iyi değil sevgilim. Hiç hem de.”

Sustu. Cevap vermemesi daha doğruymuş gibi gelmiş olmalıydı. Ellerimizi kenetledim ve kucağıma çektim ellerimizi. “Alp...” diyerek bana bakmasını sağladım. “Ona bunu yapma.”

Bakışlarını iki gözüüm arasında gezdirdi. “Tamam.” Kafasını aşağı yukarı salladı. “Deneyeceğim.”

Gülümseyerek ellerimizi ayırdım. “Abilik konusunda iyi gidiyorsun.”

“Babalık konusunda da iyi gideceğime inanıyorum.”

Ona cevap vermeden gülümsedim. Baba olmaya bu kadar hevesli olması o kadar tatlıydı ki... Ben de anne olmak istiyordum. Çok güzel bir aile olacağımıza inancım tamdı.

Sadece... şu anda böyle bir sorumluluğa hazır değildim. Her şey başımıza yıkılmaya çok müsaitti. Böyle bir anda karnımda bir bebekle başa çıkamazdım.

“Çok tatlısın,” dedim onun yanağından öperek.

Birlikte mutfığa geçtik. Melike ve Furkan’ın boş muhabbetleri eşliğinde kahvaltımızı yaparken aklımda olan tek şey Serkan ve albaydı. Yemek yiyemedim. Turan yemem için uğraşsa da olmayacağını anlayınca bıraktı.

Hademeden aldığım anahtarla albayın odasını açarken baş ağrısından duramıyordum. Kafam patlayacak gibiydi. Özgür ve Şükrü, Serkan’ın yanında, hastanedeydi. Kubat, Fırat abi, Nizami ve Göktuğ ise saatlerdir toplantı odasından çıkmadan çalışıyordu.

Bulabildiğimiz tek şey albayın telefon sinyalinin Elazığ’ın civar köylerinden birinde kesildiği idi. Bölge jandarma birlikleri tarafından kontrol edildiğinde hiçbir ize rastlanmamıştı.

Turan bu sabah Melike Nisan ve Furkan Uraz’ı Ankara’ya bırakmaya gitmişti. Ankara’da işi bitince beni aramış, uçağa bineceğini söylemişti. En son konuşmamızın üzerinden iki saat geçmişti.

Albayın odasının içine girdiğimde kokusu burnuma doldu. Yüzümde hafif bir gülümseme oluştu. Masasına doğru yavaşça yürüdüm. Masasının diğer tarafına hiç geçmemiştim. Her zaman masasının karşısında dururdum.

Onun oturduğu koltuğa oturma haddini bulamadım kendimde. Ayakta dururken masasına bakındım. Kalemli, bilgisayar ve çerçeveler dışında bir şey yoktu.

Masasında duran çerçevelerin birinde Keleş ile fotoğrafımız vardı. Albayın önündeki merdivenlere dizilmişti. Bu, Tunceli'ye ilk geldiğimizde çekilen fotoğraftı. Birbirimizi tanımıyorduk, neyin içinde olduğumuzu bilmiyorduk. Tek bildiğimiz artık bir özel kuvvetler askeri olduğumuzdu ve bu... dünyalara bedel bir gururdu.

Hepimizin yüzünde gururla karışık ciddiyet vardı. O zamanlar aile değildik. Şimdilerde çekindiğimiz fotoğraflarda daha neşeli daha hayat doluyduk.

Bir fotoğraf daha vardı. Eskiydi fakat o kadar iyi korunmuştu ki renklerinin solması dışında bir zarar görmemişti. Fotoğrafta genç bir adam ve genç bir kadın vardı. Bir parkta görünüyordlardı. Birbirlerine sarılmışlardı. İkisinin de yüzünde âşık gülümsemesi vardı.

Bu kadının da adamın da kim olduğunu tahmin edebiliyordum.

Albayın ölen karısıydı. *Karnındaki bebeğiyle ölen karısı.*

“Yaşlı kurt,” dedim sessiz bir acıyla. “Öyle bir acıydı ki içindeki... gözünün önünden ayıramadın değil mi?”

Gözlerim doldu. Masasına dokundum parmak uçlarımla. “Tek kimseni kaybettikten sonra nasıl tutundun ki?”

Çekmecesini açmaya çalıştım fakat kilitliydi. Birkaç kez zorladım. Olmadı. Fakat daha önce dosya teslimi için odasına geldiğimde anahtarı nereye koyduğunu görmüştüm. Asılı olan kamuflajlarının iç cebine koyardı.

Kamuflajın cebindeki anahtarı kaptığım gibi çekmeceyi açtım. Gözüm ilk önce silahı çarptı. El yapımı bir silah olduğunu biliyordum. Bunu İsviçre'den getirmişti. Rus ruletiydi.

Silahı kaldırdığımda bu sefer gördüğüm bir kâğıttı. Kâğıdı alıp açtığımda gördüğüm isim ve bilgileri hızlıca geçtim. O rapordu.

Yüzbaşı TURAN ALP AKKURT, 12 Ocak 2022 tarihinde, Savcı Zafer Zembil'e karşı saygısız ve hakaret içeren ifadeler kullanmıştır. Bu davranış, askeri disiplin kurallarına ve resmi otoritelere karşı saygı gerekliliklerine açıkça aykırıdır.

Gözlerim hızlıca raporu taradı. Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Yüzbaşı TURAN ALP AKKURT'un resmi kimlik belgeleri ve diğer askeri malzemelerinin 30 Ocak 2022 tarihinde, Ankara Millî Savunma Bakanlığı'na teslim edilmesi gerekmektedir.

Yüzbaşı TURAN ALP AKKURT, bu raporun tebliğinden itibaren görevden uzaklaştırılmıştır. Göreve çağrılana kadar olan süreçte, ilgili birimlerin gerekli işlemleri takip etmesi ve ilgili süreçlerin yürütülmesi için gereken adımlar atılacaktır.

Albay bunu saklamıştı. Turan'a bildirmemesi ve silahı da dahil tüm askeri gereçlerini istememesi apaçık rapora karşı çıkmaktı.

Kafamı ellerim arasına alıp oflarken, kafamı kaldırdığım gibi bilgisayar ekranının kendi kendine açılmasına kaşlarımı çatıttım. Ekranda TSK amblemi vardı. Kaşlarım çatıldı ister istemez. Fareyi oynattığımda birden bilgisayar açıldı.

Şifre yoktu. En son hatırladığım kadarıyla albay şifre kullanıyordu.

Ekranda siyah bir pencere açıldı. Yükleme çemberi dönmeye başlarken siyah ekrana anlam veremez gibi baktım.

Sonunda yüklenme çemberi kayboldu ve yerini küçük ama dikkat çekici bir yeşil noktaya bıraktı. Sadece bir ışık gibi görünen bu nokta, aniden zihnimde anlama büründü. Gözlerimi kısıarak ekrana daha dikkatli baktım ve bu noktanın aslında bir sinyal olduğunu fark ettim.

Yüzüm donarken cebimden telefonumu çıkarıp Turan'ı aradım. Telefon açıldığı gibi, "Turan!" diye bağırdım. "Turan, albayın odasıındaydım. Bir ipucu bulurum diye girdim. Birden ekran açıldı. Siyah bir pencere... Sonra birden sinyal verdi. Takip uygulaması bu. Turan, albay bize ipucu bırakmış! Büyük ihtimalle bir takip cihazı var. Nerede bilmiyorum ama bu da bir... bir şeydir değil mi?"

"Koordinatlar belli mi bebeğim?"

"Ben..." Sinyali yakınlaştırdım ve siyah ekranda görünen gri sayılara baktım. Bilgisayardaki uygulamalar arasından haritayı açtım. Koordinatları girdikten sonra yazan yer... "Diyarbakır ve Elazığ sınırında bir yer."

"Hazarbaba ve Mastar Dağı var sınır arasında." Birkaç korna sesi duydum. Trafikte olmalıydı.

"Sivrice yazıyor," dedim kalbim hızla çarparken.

"On dakikaya oradayım," dedi seri bir şekilde. "Keleş'i hazırla."

"Alp..."

"Kaza'm?"

Yüreğime çöreklenen sıkıntıyı almam gerekiyordu. "Seni bekliyorum."

Telefonu kapattıktan sonra koşarak çıktım. Toplantı odasına hızla girdim, “Buldum,” dedim. “Albayın yerini buldum!”

Fırat abi haritayı çıkarıp önüme koyduğunda haritada direkt olarak bulduğum yeri işaret ettim. “Elazığ, Sivrice yakınlarında. Albayın bilgisayarında yalnızca takip ekranı vardı. Üstüne çip yerleştirmiş olmalı.”

Nizami bilgisayara koordinatları girerken yanındaki çocuklar da bölgedeki birliklere haber vermeye başlamıştı. Nizami uydu görüntüsünü açtıktan sonra yakınlaştırdı. “Bölgede terk edilmiş bir köy var. Şüpheli bir kalabalık mevcut,” dediğinde derin bir nefes aldım.

“Bulduk,” dedim kalbim sıkışırken. “Bulduk!”

“Özgür ile Şükrü’yü çağırıyorum,” dedi Nizami.

“Fırat abi, sen Tim 1 ve Tim 2’yi hazırla. Kubat, Korku’nun tüm kontrollerini yapman gerek.”

“Korku hazır,” dedi karanlık bir sesle.

“Güzel. O halde helikopteri hazırla.”

“Tamamdır, bende.”

“Göktuğ, taramalıları topla. Tüm teçhizat tam olacak. Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi.”

“Emredersiniz komutanım.”

Herkes bir yana dağılırken telefonu açtım. Albayın kayboluşundan sonra Ankara’dan çalıştığımız timin sabit hattını girdim ve telefonu kulağıma yasladım. Birkaç kontrolden sonra kulağıma ulaşan ses, “Üsteğmen Akkurt, sizi dinliyorum,” dedi.

“Albay Serdar Köktür’ün yerini bulduk. Elimizde bir sinyal var. Sinyal koordinatlarını tarafınıza ileteceğim. Destek için bir tim gerekli.”

“Timi hazırlıyorum, Sezin Komutan.”

“Haber bekliyorum.”

Kendi telsiz bağlantılarını verdiğinde bilgisayar başında bağlantıları ayarladım.

Dakikalar sonra alay içerisinde bir uğultu hâkimdi. Birbirlerine bağırarak acele etmeye çalışan kalabalığın arasında yürürken alayın kapısından içeri simsiyah giyinmiş olan Turan girdi.

“Herkes hazır mı?”

“Helikopteri hazırlattım. Herkes toparlanıyor. Ben de şimdi hazırlanacağım. Hızlı olmamız gerek. Saniyelerle yarışıyoruz.”

“Geliyorum,” dedi ve kayboldu. Hazırlığımı birkaç dakika içerisinde bitirmiştim. Kamuflajım, silahım, kaskım, gece görüş gözlüğüm üzerimdeydi.

Koridorun sessizliğinde aceleyle yürürken adımlarım yankı yapıyordu. Kafamdaki düşünceler hızla dönerken ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi sıraya koymaya çalışıyordum. Tam o sırada yanımda bir gölge belirdi. Başımı çevirdiğimde onu gördüm. Ezbere bildiğim, alışık olduğum hali yoktu karşımda.

Üzerinde kamuflajlar yerine siyah ceket vardı. Ne üniforması ne de rütbeleri... Hiçbir şey. Onu yüzbaşı yapan hiçbir şey yoktu üstünde. İçimde ani bir soğukluk belirdi, kalbim hızla çarpmaya başladı.

“Sen niye giyinmedin?” dedim sesimdeki korkuyu bastırmaya çalışarak. Suskun bir kararlılıkla kolumdan tutarak beni durdurdu. Gözlerim yüzünde aceleyle gezindi, aramızdaki hava gerilmeye başladı. Bakışlarında tanımadığım bir donukluk vardı.

“Teslim ettim,” dedi sanki bu kelime her şeyi açıklayabilirmiş gibi.

“Ne?” dedim yüzümde beliren şaşkınlıkla. Bakışlarım hızla yüzünde dolaşıyor, anlamaya çalışıyordu. “Neyi?”

“Resmi belgeleri,” dedi kısık bir sesle. “Silahımı, askeri kimliğimi... başkanlığa teslim ettim. Ankara’ya bu yüzden gittim.”

Duyduklarım zihnimin derinliklerinde yankılandı. Bir anlığına durdum, beynim gerçeği algılamakta zorlandı. Bu benim bildiğim fakat saklamanın sırtımı büktüğü bir gerçektir fakat onun bildiğini... bu gerçeği çoktan kabul ettiğini bilmiyordum.

Daha da kötüsü benim bu gerçeği bildiğimin farkındaydı.

“Giyinir misin?” dedim korka korka. “Turan, kamuflajını giyip silahım alır mısın?”

“Sezin... yapamam.”

“Niye giyinmedin!” diye bağırdım. Sesim yüksek fakat daha titrek ve endişeyle doluydu. Sorgulamak, bağırarak, etrafa saldırmak istiyordum fakat yapabildiğim tek şey karmaşık düşüncelerde savrulmaktı.

“İkimiz de neden giyinmediğimi biliyoruz.”

Turan Alp Akkurt, görevden uzaklaştırıldı.

“Biz kaybetmeyiz dememiş miydin?” Sesim kırıldı. Onun elinde değildi olanlar fakat ben... kaybetmek istemiyordum işte!

Yüzü hafifçe eğildi, ellerimi kavradı. Elleri soğuktu ama tutuşu sarsılma izin vermek istemez gibiydi. “Senin kaybetmeni istemiyorum.”

“Biz birlikteyiz. Bu işin seni, beni yok!” Ne dediğimi bilmiyordum. Şu an bunun yaşanmasını istemediğim gerçeği dışında hiçbir şey umurumda değildi. “Sen askersin! Sen Dhib’sin. Bela’sın. Turan...” Bu olanlara aklım ermiyormuş gibi güldüm. “Olmaz. Saçmalama. Giyinir misin?”

“Sezin, artık resmi olarak görevde değilim.” Gözleri kararlıydı, içindeki kasırga ise gözle görülüyordu. Fırtına yaklaşıyordu.

“Sen olmadan olmaz,” dedim neredeyse nefessiz bir şekilde. “Giyin, lütfen.” Zihnimi susturamıyordum. Kibritler yine dağınıktı ve toparlamak çok zor görünüyordu. “Turan şu an olmaz. Bunu yapamazsın.”

Yüzüme bakmaya çalışıyordu fakat ben bakışlarıma sahip çıkamıyordum. “Sana söz verdim. Yıldızsız, kibirsiz, mesafesiz... Bir adım arkanda olacaktım.” Zamanımız daralıyordu, bu gerçeği ikimiz de hissediyorduk. Hızlı konuşup çabuk kavramamı istediğini görüyordum.

“Sen olmadan biz ne yapacağız?” diye nefes alamaz gibi konuştum. Ona doğru bir adım attım. “Ben ne yapacağım!”

“Son görev, Kaza.”

Gelecek miydi?

“Resmi izin yoks- “

“Bu görev benim için değil,” diye kesti sözümü. “Senin için olacak. Ne olursa olsun arkanı kolluyor olacağım.”

Turan resmi yetkisi olmadan operasyona katılacaktı. Kuralların dışına çıkıyordu. Buna rağmen benim için orada olmak istiyordu. Gözlerinde öyle bir kararlılık vardı ki geri dönmeyeceğini, vazgeçmeyeceğini biliyordum.

Albayı kurtarmak için, Keleş'i yalnız bırakmamak için bizimle olacaktı.

Her şey aceleydi, her şey hızla ilerliyordu. Sanki zamanın kendisi bize karşı yarıştıyordu.

“Turan, ne yapacağız?”

“Albayı kurtaracağız. Ölü ya da diri...” Onun sözleri bana ulaşıyordu da ben... tutamıyor gibiydim. “Keleş'i toparlayacağız.” Derin bir nefes aldı ve kolumdan tuttu. “Söz verdik, Kaza. Her şeyi için dedik birbirimize.”

Gözümünden akmaya acele eden yaşımı bıçakla kestim. Bir yandan da içimde yükselen endişe göğsümü zorluyordu. Derin bir nefes aldım, nefes ciğerlerime ulaşmadan sıkıştı. Kalbim atmıyor gibiydi. Toparlanmam gerekiyordu, artık durma lüksümüz yoktu.

Arkamı dönerek koridorda duran dolaplara yöneldim. Dolaplardan birini sertçe açtım, yoktu. İkincisini, üçüncüsünü, dördüncüsünü açarken de aradığımı bulamadım. En sonunda alttaki dolaplardan birini açınca umduğumu buldum. Yeleği aldığım gibi Turan'ın yanına gittim.

“Kurşun geçirmez yeleği giy, Yüzbaşı Turan Alp Akkurt,” dediğimde sesimdeki kırılmayı duydu.

Kafasını *yapma* der gibi yana eğdi. “Emrinizin tarafımda bir hükmü yok üsteğmen. Artık Keleş Timi'ne bağlı değilim. Üstelik bana bildiğiniz bu

durumu, görevden uzaklaştırılmamı, söylemediğiniz için sizi dinlememeyi seçebilirim.”

Bir yalanla kırılan en gerçek kemiği yüreğine batıyor muydu? *O kemiği ben kırdım.*

“Yardımcı olur musun?” diye konuştum. “Durum bu kadar zorken, daha da zorlaştırmayı bırakıp yanımda olur musun?”

Gözlerini benden çekip birkaç saniye etrafa bakındı. Dudakları arasından derin bir nefesi bırakırken, “Hadi!” diye bağırdım.

Sertçe çekip aldı elimden. Ceketini çıkarıp yeleğini üstüne geçirirken ondan bakışlarımı almadım. “Albay söylemememi istedi,” diye fısıldadım sesim çıkmaz gibi konuşurken. Duyduğundan emin değildim ama o bakışlarını tam gözlerime çevirdi. “*Turan operasyona katılacak, dedi,*” dediğimde tek gözü seğirdi.

“Albayın alınacağından haberin var mıydı?” Sessiz kaldığımda kafasını iki yana salladı. “Bunu önlemek ve üstlere bildirmek yerine sakladın mı, Sezin?”

“Başka çarem yoktu! *Emir dedi, söylemeyeceksin dedi!*” diye isyanla bağıırken dişlerimi sıktım. “Ne yapmam gerektiğini bilemedim.”

“Yaptığın hatanın neye mal olacağım biliyor musun?”

“Bilmek istemiyorum,” dedikten sonra onun yeleği geçirdiğinden emin olarak yürümeye başladım.

Helikoptere koştururken, “Keleş, Tim 1, Tim 2. Hazır ol!” dediğimde mum gibi karşıma dizildiler. Şükrü ve Özgür de buradaydı. Hepsi karşımdaydı. “Albay Serdar Köktür, dört gündür düşman güç elinde. Bu hem alay için hem de silahlı kuvvetler için büyük utançtır. Elinizden ne geliyorsa onu yapın demeyeceğim. Tüm benliğinizi ortaya koyacaksınız. Albayı almadan dönüş yok.” Tek tek hepsine baktım. “Sıfır hata! Anlaşıldı mı?”

Birden hepsi bağırdı. Gökyüzünde yankılandı sesleri. “Anlaşıldı komutanım!”

35. KELEŞ HER DAİM VAR OLACAK

Pıt, pıt, pıt...

Ne düşünmeliydi, bilmiyordu. İsmi bilmiyordu. Geçmişini, kim olduğunu, zihnindeki sesleri artık hatırlamaz olmuştu.

Pıt, pıt, pıt...

Aklını kaybediyordu.

Pıt, pıt, pıt...

Karanlık bir yerdi burası. Etrafını saran büyük kayalar vardı. Eski, paslı bir varilin üstüne aralıklarla su damlıyordu. Her damla taşların boşluğunda yankılanıyordu. Sessizliğin ortasında sadece o ses vardı.

Her damla sesi sanki beynine çekiçle vurulmuş gibi hissettiriyordu.

Kapatıldığı bu mağarada neler olduğunu bilmiyordu. Bakışları boş bir şekilde karşısına bakıyordu.

İlk gün bu sesin ne olduğunu fark etmişti. Kendisini delirtmeye çalışıyorlardı. Taşlara tırmanıp varili koyulduğu yerden almayı düşünmüştü fakat ellerini ve ayaklarını zincirlerle bağlamışlardı. Varil ise tam kafasının üstündeydi. Ulaşabildiği taşlarla bir şekilde varili düşürmeye çalışmıştı. Olmuyordu. Ses durmuyordu.

“Bir ses sadece. Su damlıyor. Su damlayabilir. Su. Sadece su. Neden... bu kadar... gürültülü?”

Ses onu irite etse de kendine hatırlatmalı, zihnini toparlamalıydı. Susmuyordu. Zihni susmayana kadar devam etmeliydi.

“Ben Albay Serdar Köktür. Keleş Timi'nin kurucusu, Türkiye Cumhuriyeti'nin askeriyim. Tunceli 4. Tugay Tugay Komutanlığı'nda çalışıyorum. Sidar. Beni kaçıran Sidar'dı. Alayda değil, devlette. Gördüm onu. Sidar'dı. Duyduk onu.”

Pıt, pıt, pıt...

İkinci gün bağırmaya, seslenmeye bu sesi durdurması için birilerini tehdit etmeye başlamıştı. Kimse gelmemişti. Ses susmuyordu.

“Kesilmiyor. Bitmiyor! Her seferinde aynı... Hiç bitmeyecek!”

Dizlerinin üstüne çökmüştü, elleriyle başını kopartmak istemişti. Bağlandığı zinciri koparmak adına zorladığı için ezilen bileklerini

umursayamıyordu. Tek istediği sesin susmasıydı. Kimse yoktu. Bir tek Serdar ve o ses... Damlalar onun için artık bir ritim değil, bir işkenceydi.

"Ben Serdar Köktür. Albayım. Askerim. Ben askerim. Beni kaçıran Sidar'dı. Sidar'dı. Sezin ve ben... duyduk onu. Sidar..."

Üçüncü gün ellerindeki zincirleri taşa sürterek kesmeye çalışmıştı fakat başarısız olmuştu. Açtı, susuzdu, uykusu vardı. Damla sesleri uyutmuyordu! Aldığı eğitimlerle birlikte her türlü fiziksel ve psikolojik şiddete dayanıklıydı fakat bu ses... bu damla sesi kafayı yemesine sebep olacaktı! Hiçbir şey yapamıyordu. Varil tam kafasının üstündeydi. Su sesi kafasının içindeydi.

"Ben Serdar. Ben Serdar. Ben Serdar. Asker Serdar. Rütbem ne? Serdar, rütben... Sus! Ses sussun!"

Serdar titriyordu. Her damla sesi zihninde yankılandıkça bedeninde kasılmalar artıyordu. Sanki her damla zihninde yankılanan bir çığlığa dönüşmüştü.

Pıt!

"Kim var orada? Kim bu? Beni mi izliyorsun? Sen kimsin?"

Gözleriyle karanlık köşelere bakıyordu. Sanki gölgeler ona fısıldıyor, onunla konuşuyordu.

Elleriyle kulaklarını kapatsa da damla sesini duyduğunu hissediyordu. Giderek nefesi düzensizleşiyor, damarları patlayacakmış gibi tenini zorlamaya başlıyordu. Yüzü terle kaplıydı.

"Öldürün beni... Bu sese dayanamıyorum. Öldürün beni! Kafama sığın. Kulaklarımdan vurun. Kulaklarım..." Parmak uçları da kulakları da hissizleştiği için kulaklarını hissedemiyordu. "Kulaklarım... yok..."

Pıt!

Dördüncü gün bitmek üzereydi. Serdar'ın gözleri atmaca gibiydi. Varilin nerede olduğunu bilmiyordu. İsmi bilmiyordu. Unutmuştu. Artık hayatı su damlası ve taşlardan ibaretti.

Yattığı yerde hareket edemezken titremeye ve kafasını iki yana sallamaya başlamıştı. Gözleri etrafta hareket ediyordu.

"Nerede? Bu sesi durduracak ne varsa... yok etmem lazım! Her şey... her şey o damlada! Hepsi o damla yüzünden!"

Aniden varilin olduğu tarafa bakıp hareket etmeye çalıştı. Hızla soluyarak alaycı bir kahkaha attı. Yerde sürünerek taşa doğru gitti. Taşa ellerini koydu ve yukarı tırmanmak ister gibi tırmalamaya başladı. Çılgınca haykırdı. "Yeter dedim sana! Bitsin artık!"

Pıt!

Bir an için sessizlik oldu ama sonra o kaçınılmaz pıt sesi yeniden yankılandı. Serdar acıyla bağırdı. Varil uzağında olsaydı belki... belki dayanabilirdi fakat tüm ses kafasının içinde gibiydi. Bu sefer daha derin, daha yüksek, daha rahatsız edici bir tondaydı. Artık su değil, sanki kendi beyninin atışını duyuyormuş gibiydi.

Zihni su damlası gibi ayaklarının dibine damlıyordu.

Yere çöktü. Nefesi düzensiz ve kısa aralıklarla geliyordu. Artık ne sesi durdurabilecek ne de kendi aklındaki karmaşayı çözebilecek durumdaydı.

Keleş ve yardımcı timler gecenin karanlığında helikopterden inerken Sezin bakışlarını karşıya dikti. Etrafta jandarma vardı fakat bu durum onların yetkisini aşan bir durumdu. Sadece bölgede bulunmaları gerekiyordu. Aktif bir çatışmaya giremezlerdi.

Bir başka helikopter tam karşılarındaydı. Oradan inen tim ve tim komutanı da açık alana yürürken Sezin, Turan'a döndü.

"Onlara görünmemen gerek."

"Dert etme."

Bakışlarını Turan'ın yüzünde gezdirdi. "Ne yapacaksın?"

"Orasını ben bilirim."

"Turan-"

"Dhib," diye sert bir sesle konuştu. Ona anlamaz gibi bakan Sezin'e açıklama yaptı. "Burada Turan olmayacak."

İsmi yoktu. Kamufleji, rütbesi, silahı yoktu. *Gölgesi* bile yoktu.

Sezin, neden burada Dhib olarak var olduğunu bilmese de ağzının içinden bir küfür savurdu. Bakışlarını ondan çekmeden, bir an düşünmeden kendi silahını Turan'a uzattı. Turan'ın soğukluğu daha da büyüdü. "Bunu al."

Bakışlarını silaha indirdi. Silaha elini atmadı. "O senin."

"Benim olan senin."

Yüzündeki ifadeyi bozmadan silahı Turan'ın göğsüne bastırdı. Turan silahı son anda tuttu. Sezin birkaç adım atıp helikopterin içine asılı olan tüfeklerden birini aldı. Şarjörü hızlı ve seri hareketlerle kontrol etti.

Turan tekrar tekrar ona hayran oluşunun önüne geçemedi.

Durumun ne kadar zor olduğunu bilse de stratejisini elinden bırakmıyordu. Bu kadın ne yaptığını çok iyi biliyordu. Oturup plan yapmasına gerek yoktu.

Sezin Kaza Akkurt, Türk askeri olmak için doğmuştu.

Turan'ın yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu. "Ne yapayım şimdi komutan?"

"Ne yapacağını sen bilirsin, ben değil."

Turan gözlerini kısarken yüzündeki alayı sildi ve kafasını sertçe eğip kaldırdı. Bu, *git* demek oluyordu.

Sezin onun önünden geçip helikopterden inmeden önce ona döndü. "Dikkatli ol, Dhib."

"Bir adım arkadayım, Deli Komutan."

Sezin kenara bıraktığı çantayı son anda aldı ve helikopterden indikten sonra tüfeğini omzuna alıp yürümeye başladı. Ankara'dan gelen tim komutanıyla yarı yolda karşılaştılar.

Adam, "Yüzbaşı Alper Erocak," diyerek elini uzattı Sezin'e. Sezin yalnızca kafasıyla selam verdi. "Durum bildirir misiniz üsteğmen?"

Sezin yere çöktü. Çantayı açıp içindeki bilgisayarı açtı. "Kaçırıldığı bölgeden sonraki en yakın yer burası." Bilgisayarın klavyesinde ellerini ustalıkla gezdirdi. "Sinyali bulunduğumuz noktanın beş yüz metre yakınındaki mağaradan aldık." Birkaç kontrol yaptı. "Sinyal sabit. Hedefin hareket etmediği netleşti. Mağarada."

Yüzbaşı Alper, gözlerini sisin içinde kaybolan dağa dikti. "Mağaranın girişi korunaklı olabilir. Nöbetçiler veya tuzaklar etraftadır."

"Önem bizimdir yüzbaşı."

"O halde dağılıp temizliyoruz, Sezin Komutan."

Sezin arkasını döndü. "Tim 1, Tim 2 formasyon alıyoruz! Mağaranın etrafına intikal etmeden önce etraftan sıkıştırılmamak için önlem almalıyız. Siper pozisyonunda keşfe başlıyorsunuz. Temizleme izniniz var." Tim dağılarak ilerlemeye başladı.

Yüzbaşı Alper timine döndü. "Bomba imha ekibi, Tim 1 ve Tim 2 ile etrafa dağılın," dediğinde timi harekete geçti. Üç kişi yanlarından ayrılırken geri kalan iki kişi dimdik karşıya bakıyorlardı. "Çevre yolları jandarma ekipleriyle biz kontrolde tutacağız. Olası destek grupları için sipere yatacağız. Savunmadayız."

Sezin bir an için sessiz kaldı. Etrafına bakındı. "Anlaşıldı, yüzbaşı. Keleş benimle."

Yüzbaşı Alper yanındaki iki kişiyle yanlarından ayrılınca Sezin, Keleş'e döndü. "Mağara etrafındayız. Dağılarak yaklaşacağız," deyince Fırat, "Sezin Komutan'ım, bir arada kalmamız gerek," dedi.

"Bir arada kalırsak yakaları boş bırakmış olacağız. Kubat sen Şükrü'yle Nizami'yi al. Fırat Demir, Göktuğ sende. Özgür benimle geliyor."

"Komutanım-" diyen Fırat'a döndü.

Sezin elini kaldırarak onu susturdu. Bakışlarını dimdik Fırat'a dikti. "Birbirimizden uzaklaşmayacağız," dedi emir verme edasında. "Maksimum elli metre olacak. Duydunuz mu? Elli metre yakın olacağız."

"Birlikte olacağız," dedi Göktuğ derin bir nefes alarak. "Bir aradayız."

"Bir eksiğiz," diyen Fırat derin bir nefes almaya çalıştı. Serkan'dan bahsediyordu.

Turan geldiğinde kimse sorgulamamış, karşı çıkmamıştı. Turan'ın gücünün arkalarında olacağını biliyorlardı.

Biliyorlardı ki bu operasyonda Turan olmazsa olmayacaklardı. Artık böyleydi. Keleş ve Turan bir bütündü.

"Bir eksiğiz ama biziz. Onlardan güçlüyüz."

"Güçleri Türk askerine yetmez," diye sertçe konuşan Sezin'e onay verdiler. "Tarihin hiçbir döneminde yetmedi, şimdi de yetmeyecek."

"Keleş'e güçleri yetmez," dedi Özgür gülümseyerek. "Keleş her daim var olacak."

Sezin, "Her daim," dedi tek tek hepsine göz atarak.

"Keleş her daim var olacak!" diye aynı ağızdan bağırdıklarında kırık bir şekilde gülümsedi Sezin.

"Hadi, Keleş! Albayı o mağaradan çıkarmadan dönmüyoruz!"

Sezin, eliyle Özgür'e işaret verdi. Geri kalanlar da Sezin'in dediği gibi ellişer metre aralıklara dikkat ederek dağıldı. Birlikte sessizce kayalıkların arasından süzülüler.

Sezin bir an arkasını dönüp baktığında helikopterin arkasında yürüyen bir beden seçti. Dhib gecenin kör karanlığına, geceyi korkutacak adımlarla yürüyordu.

Bu gece bu dağda çok kanlar dökülecekti.

Özgür ve Sezin helikopterden oldukça uzaklaşmıştı. Mağaraya yakın bölgelerdi. Uzaktan birkaç tane sağır edici kurşun yükseldi. Bu sırada, yakınlarında bir silah sesi yankılandı. İlk kurşun Sezin'in başının üzerinden geçti, Sezin hızla siper aldı.

"Temas var!" diye bağırarak hemen karşılık vermek için tüfeğini kaldırdı. "Kuzeydoğu yönü, otuz metre, kayalıkların arkasında! Siper alın!"

Özgür, anında pozisyon alarak düşmanın olduğu yöne ateş açtı. Kurşunlar kayalıklara çarpıp yankı yaparken, karşı ateş daha da şiddetlendi.

Teröristler bulundukları yerden düzenli bir şekilde ateş ediyor, onları hareket ettirmemeye çalışıyorlardı.

Sezin durumu fark ederek hızlıca telsizi açtı. “Keleş 3, Keleş 8! Temas sağlandı! Konumumuz koordinat B13. Düşman tahminimizden kalabalık.”

“Arkadan dolanacağız,” dedi Fırat Demir.

Sezin gözlerini hedef bölgeden ayırmadan emri verdi. “Özgür, boş da olsa atışı yap! Düşmanı bastırmamız lazım! Hareket etmemize izin veremeyecekler. Ben yandan dolaşacağım.”

Özgür, hiç vakit kaybetmeden koordineli bir şekilde ateşe devam etti. Her kurşun düşmanın üzerine yağmur gibi yağıyordu. Sezin hızla yan taraftaki kayalıklardan dolanarak daha iyi bir açı almaya çalıştı.

Kalbi adrenalini sakın karşılamaya başlamıştı. Dikkadi adımlarla yürüdü, çevredeki her taş ve çalının sesini dinledi. Kurşunlar arasında yaklaştıkça teröristlerin konuşmalarını duyabiliyordu. Yaklaşık beş kişiydiler. Onları görür görmez tüfeğini doğrulttu ve peş peşe üç ateş etti. İki terörist yere yığıldı, diğerleri ise paniğe kapılarak geri çekilmeye çalıştı.

O sırada telsizden Fırat’ın sesi yankılandı. “Sağ kanattan destek veriyoruz. Koordinat B14’e ilerliyoruz.”

Sezin telsizden aldığı bilgilerle hızlıca yanıt verdi. “Anlaşıldı! Düşmanın geri çekildiği yönü engelleyeceğim!”

Teröristler farkında olmadan iki koldan kuşatılmıştı. Sezin, bulunduğu yerden ateş açarken Özgür de sağa ve sola ateş ederek düşmanın dikkatini dağıtıyordu. Fırat ve Göktuğ’un ateşi düşman üzerinde tam bir baskı oluşturmuştu.

Kurşunlar her yandan yağarken teröristler hareket edecek alan bulamamıştı. Birkaç dakika süren yoğun çatışmadan sonra sessizlik hâkim oldu.

Sezin, telsize konuştu. “Bölge temiz. Üç etkisiz, iki kaçan var. Geri çekilme yönünü takip edeceğim.”

“Kanatta siperdeyiz,” dedi Göktuğ. “İlerleyebilirsiniz komutanım.”

“Keleş 9, yanıma gel.”

Özgür duyduğu sesle çalılar arasında ilerlemeye başladı. Dikkatli adımları zihninde yankılanıyordu. Sezin gece görüş gözlüğüyle etrafı izlerken koşarak uzaklaşmaya çalışan iki teröristi seçebildi.

Onları fark etmesiyle ikisinin de saniyelik aralarla yere düşmesi bir oldu. Arkada bir cüsse fark etti. Cüsse kalbinin içindeki gölgeye aitti. Hızlı adımlarla ona yaklaşmaya başladı.

Dhib diz çöktüğü yerden silahını etrafta gezdirdi, Sezin'in kendisine yaklaşması için güvenliği sağladı. Sezin yanına çökünce ona baktı. "Bir şeyin var mı?"

"Hayır, sen nasılsın?"

"İyi durumdayım. Nasıl gördün?"

"Neyi?"

"İkisini. Gece görüş gözlüğün yok."

Turan alayla sırıttı. Cevap vermeden silahını indirdi. "Beni hafife alma, üsteğmen. Beni hafife alan herkes altımda ezildi."

İlk zamanlara atıf yapıyordu. Bu cümle Sezin'indi.

"Rol çalıyorsun."

"Hani senin olan her şey benimdi?"

"Doğru," dedi Sezin de. "Doğru. Sahiplen. Her şeyim senin." Tüfeğini kaldırıp etrafı gözlemledi. Birkaç kurşun sesi dağda artınca hızla telsizini kaldırdı. "Mağaraya yaklaşmış durumdayız. Yüzbaşı Alper, durum nedir?"

Yüzbaşı Alper konuştu. "Siperdeyiz, üsteğmen. Ortalık sakin."

"Anlaşıldı, tamam. Tim 1, Tim 2 durum bildirin."

"Temizleyerek devam ediyoruz komutanım. Tamam."

"Keleş?" dedi Sezin.

Nizami cevapladı. "Sorun yok. Devam ediyoruz."

Fırat, "Sağ kanattan kontrolü sağlıyoruz," dedi.

"Keleş 9?" dedim tekrardan. "Yanıma gel."

"Yaklaştım," dedi Özgür. "Sizi görüyorum."

Sezin de Özgür'ü fark etti. Özgür bir çalının arkasından çıkıp yanlarına ilerleyecekken Sezin sağ üstünden yaklaşan bir kişiyi fark etti. Siper aldığı yerden doğruldu ve iki el ateş ettiğinde ıskaladı. Terörist yanında kalan kayaya saklanıp Sezin'in görüşünden çekildiğinde, "Keleş 9, oradan kalkma!" diye bağırdı telsize. "Üstünde biri var. Siperdeyim. Sakın kalkma!"

Özgür güldü telsize. "Anlaşıldı."

Kaşları çatıldı Sezin'in. "Ne gülüyorsun it?" diye tersleyince Özgür saklandığı çalının altına doğru uzandı.

"Aklıma bir şey geldi."

Sezin göz devirerek Turan'a döndüğünde yanının boş olduğunu gördü. Kaşları çatıldı, doğrularak etrafına bakındı. "İki dakikada nereye kayboldun be adam?"

Dhib sessiz adımlarla yukarıya doğru açılırken Sezin'i, Özgür'ü ve teröristi kontrol etmeyi unutmuyordu.

“Ne geldi aklına?” diye sordu Sezin, Özgür’e. Kimse konuşmuyordu. Oysa Keleş operasyundayken konuşarak, birbiriyle şakalaşarak rahatlar, ciddiyetle iş yapardı. Şimdi çıt sesi yoktu. Bu görev Sezin’e kalmış gibiydi.

“Hepinizin bir hikâyesi var,” dedi Özgür. “Sevdiği var, kuracağı aile var, hoşlandığı var. Benim hikâyemse vatandan ibaret.”

“Bunun üstüne başka hikâye tanımıyorum,” dedi Fırat telsize konuşarak. Göktuğ ile arka tarafı kontrol ediyorlardı.

Güldü yine Özgür. “Hikâyemi seviyorum,” dedi içten bir sesle. Elinde olan her şeyi seviyordu. “Ailemi de seviyorum.”

“Helal benim koçuma,” dedi Kubat gülererek. “Konuşma nereye varacak merakla bekliyoruz.”

“Hikâyem bitecek,” dediğinde Sezin’in kaşları çatıldı. “Bir gün hepimizin hikâyesi bitecek ama benimkisi erken bitecek.”

Turan, Özgür’ün konuşmalarını duyuyordu. Teröristin arkasından yaklaştı ve Özgür’ü hedef almak üzere hazırlanan herifin kafasını arkadan tutarak kayaya geçirdi. Adam acıyla elinden silahını düşürürken Turan durmaksızın adamın kafasını kayaya vurmaya başladı. Kafatası parçalanana kadar durmadı. Geberdiğini hissedince kafatasına cebinden çıkardığı çakıyı çıkardı. Adamın gözüne geçirdi.

Kurşun sesleri tekrardan yükselirken Turan çakısını aldı ve kayanın yanından kafasını çıkardı. Sezin, Turan’ı gördüğünde derin bir nefes aldı. Turan ise sert, dağda yankılanacak bir sesle bağırdı.

“Sik sik konuşma lan!”

Özgür tekrar kahkaha atarken Göktuğ da güldü. “Komutan formunda.” Yüzbaşı Alper konuştu. “Keleş’le operasyonun tadı başkaymış.”

Sezin sıırttı. “Söylentiler mi vardı yüzbaşım?”

“Bir şeyler duydum,” dedi Yüzbaşı Alper. “Sizi bilmeyen mi var?”

Göktuğ güldü. “Namımız önümüzden yürüyor yine.”

Turan, Özgür’ün yanına gitti ve elini uzattı. “Mal herif,” dedi Özgür’e. “Gram beynin yok, amına koyayım.”

“Beynimi bulalım komutanım.”

Sezin de ayağa kalkıp onlara dikkatle yürüdü. Özgür’e kaşlarını çatı. Özgür, Sezin’in gözlüğünden ve maskesinden yüz ifadesini göremese de, “Gülün, gülün,” dedi. “Beni çocuğunuz olarak alırsanız daha çok gülersiniz. Haberiniz olsun.”

“Yavşak,” dedi Sezin sert bir sesle. “Düş lan önüme.”

Özgür önden yürürken Sezin'le Turan da onun peşine düştü. Birlikte mağaraya yaklaştılar. "Mağara etrafındayız. Keleş, yaklaşmanızı bekliyorum."

Keleş emri aldığı gibi kuruldukları yerden çıktı. Karanlıkta yürürken Turan, Sezin'in omzuna dokundu. "Gidin," dedi. Sezin ona anlamaz gibi bakarken Turan'ın gözlerinde tuhaf bir kararlılık görüyordu.

"Ne saçmalıyorsun? Birlikteyiz."

"Gidin Sezin," dedi. "Özgür'le ilerleyip dikkat dağıtacağız."

Sezin'in içi sıkıştı. Gözleri Özgür'e kaydı, Özgür başıyla onaylayarak ona baktı. Zaman daralıyordu. Mağaranın derinliklerinden yükselen su damlasının pıt sesini duyan Sezin'in dikkati dağıldı. Su sesi belirli bir ritimde düşüyor, ses çıkarıyordu. Yankılanan ses kulaklarına ulaşıyordu.

Mağara içerisinde sıkıştırılmaları ihtimali aklına geldi.

"Tamam," dedi istemeyerek. "Tamam... ama dikkatli olun."

Turan başını salladı ve Özgür'le ilerlemeye başladı. Sezin yanına yaklaşan Göktuğ, Nizami, Şükrü, Kubat ve Fırat'a baktı.

Nizami, "Nereye gidiyorlar?" diye sordu.

"Şükrü onlarla git," dedi Sezin son anda kararını değiştirerek. "Turan ve Özgür'e destek ol. İki kişiler."

Şükrü, "Emredersiniz," diyerek onların arkasından koşmaya başladı. Sezin geri kalanlarla birlikte etrafa bakınırken, "Sikerler," dedi hızlıca karar vererek. "Fırat abi, siz Nizami ile mağara girişinde kalın. Kubat ve Göktuğ benimle gelin."

Hepsi anladığını belli eden kafa işaretini yaptı.

Nizami ve Fırat mağaranın girişinde kaldı. Sezin, Göktuğ ve Kubat ile farklı bir rotadan mağaranın derinliklerine sızmaya başladı. Telsiz sessizdi. Yalnızca ayaklarının altındaki taşların hışırtısı ve mağaradan yankılanan su damlalarının sesi duyuluyordu.

O an Sezin bir ses duydu. "Sen beni öldüremeyeceksin. Sen bana bir şey yapamayacaksın. Ben... benim adım..."

Bu albayın sesiydi.

Sezin bir an beklemeden koşmaya başladı. Kubat ve Göktuğ da arkasından. "Etrafınız sarıldı!" diye bağırdı mağaranın dar yolunda sırtını kenardaki taş bastırarak. Yolun sonu albayın tutulduğu yere açılıyordu. "Teslim olun!"

Kubat ve Göktuğ, Sezin'in hemen arkasındaydı.

“Ses... Duydun mu sesi? Ses var! Ses geldi. Türk askeri...” Albay kahkaha atmı. “Bittin sen artık. Ben bitmedim. Yaşıyorum. Tek ses ben değilim. Türk askeri geldi.”

Kiminle konuştuğunu anlamıyorlardı. Kubat gözlerini kapattı ve derin bir nefes alarak, “Anasını sikerim böyle işin,” dedi. Sırtını yasladığı yerden ayrıldı.

“Kubat hayır!” diye bağırın Sezin’i duymadı.

Korku’yu kaldırarak yolu bitirdi. Yolun sonunda büyük bir kaya vardı. Kayanın üstü açıktı fakat yüksek görünüyordu. “Kaya var!” diye bağırdı. “Serdar Komutan’ım! Serdar Komutan’ım buradayız! Sizi buradan çıkaracağız!”

“Serdar kim?” dedi albay içeriden bağırarak. “Serdar’ı tanımıyorum!”

Kubat yanlardaki taşlara basarak yukarı tırmandı. “Göktuğ, yardıma gel. Albayı çıkaracağım!”

Göktuğ içeri doğru koştu. Kubat’ın taşın üstüne çıkmasına yardım etti. Sezin ise dikkatle onları izliyordu.

Kubat, albayın olduğu alana girdiğinde gördükleriyle şok içerisinde silahını indirdi. Kimse yoktu. Yalnızca albay vardı. Albayın üstündeki tişört yırtılmıştı, saçları darmadağın duruyordu. Yüzü kanlar içindeydi. Parmaklarının arasından kanlar akıyordu.

Yukarıya sabitlenmiş olan bir damacananın ucu delinmişti. Delikten sızan su çürük, eski bir varile damlıyordu. Varil tam albayın hizasında, kafasının üstünde kalıyordu.

Kimse yoktu. Burada hiç kimse yoktu.

Albay varile bakarak konuşmaya devam etti. Gözleri kocamandı ve... *deli* biri gibi bakıyordu. “Burası bitti, sıra neyde? Ölmedim ben. Sıra neyde?”

“Komutanım onu buradan çıkarmamız gerek!” diye bağırdı Kubat, Sezin’e. Bir varile bir albaya baktı. Bu, bir Çin su işkencesi metoduydu. Kafasının üstündeki varile damlayan ritimli su, insanı delirtmeye kadar iterdi. Üstelik... albay burada yalnız başınaydı.

“Kimse yok. Anasını avradını sikeyim böyle işin! Serdar Komutan’ım buradayız! Sizi kurtarmaya geldik. Bana bakın!”

Sezin içeri koşarken Göktuğ’un bakışları arkasına takıldı. Kubat, Serdar Albay’ı kucaklayıp yürütmeye çalışırken Sezin, “Buradayım! Diğer taraftayım. Albayı çıkarabilecek misin?” diye bağırdı.

Göktuğ, Sezin'e bakarken birden arkasını döndü. Sezin onun gittiğini fark edince, "Göktuğ!" diye bağırdı. "Nereye gidiyorsun!" Göktuğ onu dinlemedi. Adımları dışarı yöneldi. İçindeki sıkıntı hayra alamet değildi.

Nizami ile Fırat, Göktuğ'un koştuğunu görünce, "Göktuğ nereye gidiyorsun!" diye seslendiler. "Abi, albayı çıkarın! Özgürlerin yanına gidiyorum!" diye bağırdı Göktuğ da.

Fırat ile Nizami birbirlerine bakarak ani bir kararla hızla içeri doğru koştular.

Şükrü, Turan ve Özgür'ün hemen arkasındaydı. Birlikte mağaranın sağ tarafına doğru açılıyorlardı. Göktuğ onlara yetişmek için var gücüyle koşarken aniden bir ışık çıktı. Teröristler onları fark etmişti.

Göktuğ bağıarak, "Neredesiniz?" dedi.

Bu his neyin nesiydi?

Özgür, "Buradayız!" diye seslendi.

Turan anında silahını kaldırdı ve teröristlere ateş etmeye başladı. Bakışları Şükrü ve Göktuğ'u buldu. "Sizin ne işiniz var burada? Sezin'in yanında olmanız gerekiyor!"

"Sezin Komutan emretti!" dedi Şükrü.

Göktuğ ve Şükrü de ateşe başlarken Özgür daha öne geçip siper aldı. Birkaç saniyelik çatışmanın ardından Turan, "Dikkat edin!" diye bağırdı.

Tim 1, Tim 2 bölgeye yakınlaşırken silah sesleri dağı kıracak gibiydi. Çok kalabalıklardı. Kubat, Sezin, Fırat ve Nizami, albayı taşın diğer tarafından çıkarabilmişti. "Fırat abi, Kubat... koşun!" diye bağırdı Sezin. Albayı yalnız bırakamazdı. "Ben Nizami'yle çıkarırım albayı. Desteğe gidin!" Fırat ve Kubat koşmaya başladı.

Özgür gözlerini kırpmadan ilerledi. İçindeki his yükselmeye başladı. Birden sebebi olmadan, "Varlığım Türk varlığına armağan olsun," diye fısıldadı. "Eşhedü enla..." Tam o sırada ayağı bir tuzak teline değdi. Bir tıkırtı duyuldu ve her şey bir anda gerçekleşti.

Özgür'ün yanından geçtiği mağaranın taşına saklanmış patlayıcı aktif hale geldi. Patlayıcının içindeki çiviler, içindeki bombanın tahrip gücüyle ölümcül hızla etrafa saçıldı.

Albayı mağaradan çıkaran Nizami ve Sezin gelen sesle irkildi. Sezin'in içindeki korku büyüdü. Dışarı koşarken telsizi eline alıp fısıldadı. "Ne oluyor?"

"Kardeşim!" diye bağırdı Göktuğ.

Her şey çok aniydi. Özgür'ün bedeni bir anda geriye savruldu. Göğsüne, yüzüne ve karnına saplanan çiviler bedenini delerken yere düştü.

Gözleri boş bakarken dudaklarından hafif bir, “İlahe...” lafı döküldü fakat şهادetini tamamlayamadı. Çiviler onun son nefesini hızla getirmişti.

“Hasiktir, hayır!” diye bağırان Şükrü kurşunları umursamadı. Turan gördükleriyle birlikte silahını kaldırıp durmaksızın ateş ederken yere yığılan teröristler bir, iki değildi. Turan gözlerine sahip çıkamıyordu. Deli gibi ateş ediyordu.

Fırat ve Kubat ne olduğunu anlamıştı. Karşı ateşe dururken soğukkanlılıklarını korumaya devam ediyorlardı.

Göktuğ titrek ellerle Özgür’ün yanına eğilirken silahını düşürdü. Şükrü onları korumak için önüne geçip ateş ederken Turan’ın elindeki silahın şarjörü bitti. Silahı yana fırlatıp, önündeki teröriste koşarak yumruğunu geçirdi. Fırat ve Kubat onun etrafını temizlemeye başladı.

“Özgür, bana bak kardeşim,” dedi Göktuğ titrek bir sesle. Özgür’ün kafasını dik tutmaya çalışsa da bakışları boştu. Göktuğ gözünden dökülen yaşlara sahip çıkamadı. “Özgür, hayır. Özgür! Ölemezsin. Hikâyen bitmedi. Özgür!”

Sezin’in bakışları tepeye kayarken bomba imha ekibinden iki asker albayın kollarından tuttu. “Timinizin yanına gidin!” diye bağırdılar. “Biz albayı aşağı indireceğiz. Gidin!” Sezin ve Nizami koşmaya başladı.

Nizami, “Yalvarırım bizden biri olmasın...” demeye başladı. “Allah’ım yalvarırım Keleş’ten olmasın.”

Sonrasında gördüler. Sezin, Göktuğ’un yere çökmüş cüssesini gördüğü gibi, “Hayır!” diye bağırdı. Boğazında bir düğüm hissetti ama duraksamadı. Adımları onlara yaklaştı. Özgür’ü gördüğü an gördükleriyle yerinde duramaz gibi hissetti. Elini hızla ağzının üstüne kapattı, nefesi içine kaçarken dizleri üzerine düştü.

Onlarca çivi Özgür’ün göğsüne, karnına ve yüzüne saplanmıştı. Gözleri bomboştu. Akan kanlar Göktuğ’un dizlerini ıslatıyordu.

Sezin emekleyerek Özgür’ü kucağına alırken, “Özgür,” diye fısıldadı. “Özgür, yalvarırım, bana bak.”

Dağ sessizliğe büründü, geriye kalan canlı bedenler askerlerden ibaretti. Dağ temizlenmişti. Timler etrafa dağılıp kontrole bağlarken Keleş; Göktuğ, Sezin ve Özgür’ün etrafına dizildi.

Turan yavaş adımlarla onların en arkasında durdu. Keleş’in arasına katılmadı. Onlardan adımlarca uzakta kaldı.

Etraftaki sessizlik içindeki sesin karşısında boynunu büküyordu. Bakışlarını patlamanın gerçekleştiği yerden ayıramadı. O anı kafasından silmeyi istedi fakat iç sesinin bağırırları susmuyordu.

Benim yüzümden, benim yüzümden, benim yüzümden!

Hata yaptım.

Sezin, "Çok gençsin, olmaz. Daha yolun uzun. Özgür! Özgür..." diye fısıldayarak Özgür'ün bedenindeki çivilere baktı. Uzun çivilerden biri Özgür'ün tam kalbine saplanmıştı. "Özgür olmaz, Özgür..."

Göktuğ bağıırıyordu. "Kardeşim, ben sensiz ne yaparım? Beni yalnız bırakma. Özgür, sensiz olmaz."

Nizami, "Bitti," dedi sessizce. Gözlerinden dökülen yaşlara çaresi yoktu. Özgür'ün yüzüne bakamadı bir daha. İçi acıyordu.

Şükrü, "Kaybettik," dedi.

Keleş için kayıp, ailenin eksilmesi idi. Yolun sonuydu.

Kubat yüzünü buruşturdu. İlk kez bu kadar acımasız bir ölümle şehit veriyordu. Gözünden düşen yaşı tutamadı. İçindeki intikam ateşini bu yaş söndüremezdi.

Sezin tam o an çivinin deldiği Özgür'ün kanlı künyesini gördü. Daha fazla kendini tutamadı. Künyeyi çividen kurtardı, avucunda sıkmaya başladı.

"Kanın yerde kalmayacak," diye fısıldarken kafasını dik tutmaya çalıştı. "Özgür..." Omuzları sarsılırken gözlerinden yaşlar dökmeye başladı. "Yiğidim... Sana söz. Kanının her damlası için gökyüzünü yakacağız. Sana söz."

Özgür'ün fedakârlığı, Albay Serdar Köktür kurtulsun diyeydi. Özgür'ün fedakârlığı milleti yaşasın diyeydi. Özgür'ün son nefesi, vatan hainlerini durdurmak içindi.

Gözlerinden dökülen yaşları durduran Sezin, "Hikâyen bitti kardeşim," dedi içi acıya acıya. "Vatan sana minnettar."

Ellerini Özgür'ün gözlerine uzattı, o soğuk tenin üzerinde hafifçe do-laştırdı. Son kez öper gibi parmak uçlarıyla nazikçe gözlerini kapattı. Sanki uyuyan bir kardeşi uyandırmak istemezcesine yavaş ve dikkatliydi.

"Rahat uyu kardeşim." Sesi neredeyse nefes gibi zayıftı ama kalbinin her atışında yankılanan bir ağırlık taşıyordu.

Özgür elindeki tek hikâyeyi tamamlamıştı. Vatan uğruna, vatan için can vermişti.

Kırılan en gerçek kemik, ülkenin şehidiydi. Bu vatanın evladıydı ve bu kaybın yankısı bütün bir milletin kalbinde sonsuza dek yükselecekti.

Avucundaki kanlı künyeyi sımsıkı tutarken, “Ölmedin,” diye içinden geçirdi Sezin. “Ölmedin, Özgür. Seni son nefesime kadar yaşatacağım.”

Turan onları izlerken oracıkta can vermek, o tuzağa kendisi ayak basmak istedi. Onun için o ölmeliydi. Yavaşça yere çöktü. Dizleri yere değdi. Bir kez daha bu acıyı kaldıramayacaktı. Çok... çok kötü bir ölümdü bu.

Çiviler Özgür’ün ölümünü hızla getirmişti. Son sözü bile yoktu.

Turan gözlerini gökyüzüne çevirdi. Ayın solgun ışığı yüzlerini aydınlatırken yine bu anı yaşamamanın ağırlığıyla aya da küstü. Yüzünü eğdi, yerle göz göze geldi. Toprak, Özgür’ün kanıyla ıslanmıştı.

Bu topraklar, artık Özgür’ün anısıyla daha da ağırdı.

Vatan için can veren nice yiğitlerin arasında yerini almıştı.

DEVAM EDECEK...

